

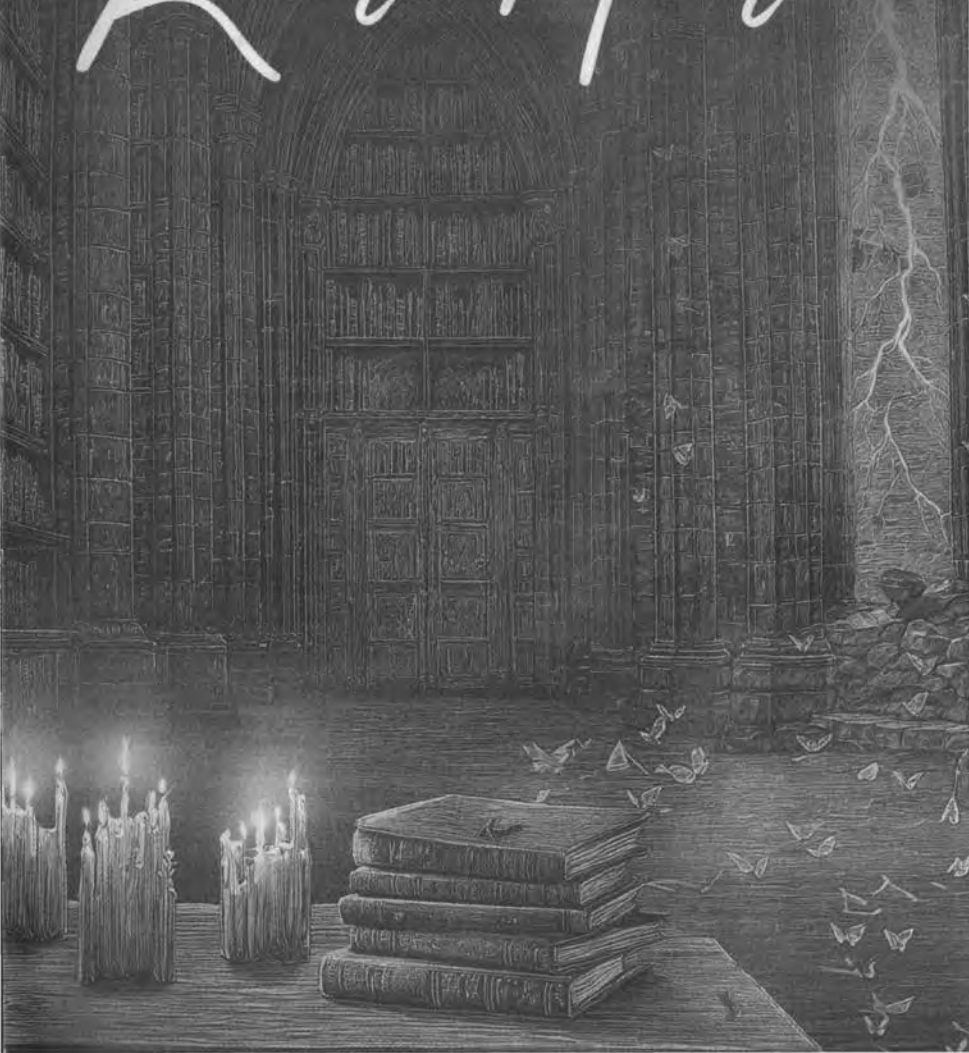
YAN *Karakter*

SAREINN

SAREINN

YAN *Karakter*

YAN KARAKTER - I

YAZAR
SAREINN

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Esengül Ersoy
Son Okuma: Ayşe Özer
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Ocak, 2026

ISBN: 978-625-93738-7-4

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, SAREINN

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

*"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi
5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."*

*Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından
yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek
kişi ya da olayı temsil etmemektedir.*

BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örne İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

Uyarı: Argo ve küfürlü ifadeler içerir.

YAN *Karakter*

SAREINN

Bu kitapta geçen kişi, kurum ve olaylar tamamen hayal ürünüdür.

1. SOĞUK BİR KIŞ GECESİ

Dolunay haftasından önceki son geceydi. Yani saldırıların en acımasız, yaratıkların en fazla olduğu gece. Böyle gecelerde çocuklar uyuyamaz, korkudan yorganlarının altında titrerlerdi. Biz de titriyorduk. Ancak korkudan değil, soğuktan.

Kış mevsiminin bitmesine iki hafta kalmıştı fakat hava hâlâ kış ortası gibi soğuktu.

Üzerimdeki kalın pelerin bile beni yeterince korumuyor, uykusuzluktan ağrıyan gözlerimi geçidin üzerinde gezdirirken dişlerim takırdamasın diye uğraşıyordum. Açılmadığını da biliyordum aslında ancak kamp alanında yapacak pek bir şey yoktu. Son saldırının üzerinden neredeyse üç saat geçmişti ve yaralılar çoktan sıhhiye çadırlarına taşınmış, gerekli müdahaleler yapılmıştı. Kıdemli şifacılar hâlâ başlarındaydı ve biz öğrenciler gölden

kovalarla su taşımak, malzeme tedariki yapmak ve hafif yaralılarla ilgilenmek dışında pek bir şey yapmamıştık.

Bekliyorduk. Şafağın sökmesine az kalmıştı ve tek dileğim, bir an önce Akademi'ye dönüp kendimi yatağa atmak. Zor bir gece olmuştu. Öyle yorgundum ki geçitte görevlendirildiğim zamanlarda yaptığım gibi *neden* burada olduğumu dahi sorgulamıyor, yalnızca hayatta kalmaya ve uyumamaya çalışıyordum. Aynı soruyu defalarca sormuştum zaten kendime, bir cevap bulabildiğim söylenemezdi.

En sevdiğim kitabın içinde bir *yan karakter* olarak uyandığımda buna çok sevinmiştim. Tabii o zamanlar bunun sadece bir rüya olduğunu düşünüyör, eninde sonunda uyanacağıma inanıyordum. Tüm bu zor işlere katlanmak zorunda kalacağımdan haberim yoktu. En başta yalnızca sevdiğim dünyanın ve karakterlerin tadını çıkarmayı denemiş, gözlerimi açacağım ânı beklemiştim. Ancak yabancı bir odada uyandığım sabahın üstünden günler geçmesine rağmen hâlâ uyanmadığımda ve hissettiğim panik, kalp çarpıntısına dönüştüğünde bunun bir rüya olamayacağını anlamıştım.

O günden bu yana neredeyse dört yıl geçmişti. Ansızın burada belirmediğim gerçeği ise cevaplanmayan onlarca soruyla birlikte hâlâ benimleydi. Bu da beni deli gibi korkutuyordu elbette. Bazen gerçeği unutacak kadar kendimi dünyaya ve olaylara kaptırıyordum ancak bir geçidin başında yaratık beklemek gibi ne yaşadığımı sorguladığım anlarda *sonun* ne olacağını merak ediyordum.

Bilmediğim şey kitabın sonu değildi elbette, *benim* sonumdu. Yerine geçtiğim karakterin kavuşacağı sondan bağımsız olarak *benim* sonum. Karaktere ne olacağını zaten biliyordum.

Neredeyse dört yıl önce gözlerimi Aviva Malkin olarak açtığımda, o bir yan karakter olduğu için kim olduğumu ve nerede olduğumu anlamam pek kolay olmamıştı. Tek bildiğim, aynada gördüğüm vücudun bana ait olmadığıydı. Yansıma bakiymişim ancak tuhaf hissetmişim. Uzun, ince parmaklı ellerimi incelemiştim ama bana ait gibi gelmemişlerdi. Bu kahverengi saçlar, bu yeşil gözler, bu sevimli yüz benim değildi. Bu *ben* değildim.

Bunu biliyordum fakat önemsememiştim o an, rüyamda böyle gözük-tüğümü düşünüp geçiştirmiştim. Sonra beni kahvaltuya hazırlamak için odama giren yardımcı kızlardan, Aviva Malkin olduğumu öğrenmiş ve çocukken ayla bayla okuduğum dünyanın içine düştüğümü fark edince

kendimi Korindel sokaklarına atıvermişim. Bu, rüyamda gördüğümü zannettiğim kurgusal bir dünyada yapabileceğim en iyi şeydi.

Yaklaşan Bahar Festivali'nin de etkisiyle etraf canlıydı ve gördüğüm her şey beni büyülemişti. Kasaba meydanına kâğıttan fenerler asılmıştı. lki sokak ötedeki fırından yayılan ekmek kokusu, adımlarımı istemsizce oraya yöneltmemi sebep olmuştu ve denediğim her şeyin tadı enfesti. Yaşadıklarım, harika bir rüyadan farksızdı. Ta ki saatler geçene, güneş batana ve kaybolduğumu anlayana kadar.

Mutfakta çalışan kızlardan biri beni bulduğunda hava çoktan karar-mıştı ve sokakta yapayalnızdım. Güneş batar batmaz tüm dükkânlar kapanmış, herkes evine saklanmıştı. Ben de yardımcımızın arkasından eve dönerken benim için getirdiği pelerine sımsıkı sarılmışım. Şok içindeydim fakat kendimi hâlâ bunun bir rüya olabileceğine inandırmayı seçmişim. Ancak sonraki günler kâbustan farksız geçip de rüyada olmadığım kesinleşince yaşadığım kabullenme süreci pek kolay olmamıştı. Şüphe çekmeye başlayan hareketlerim yüzünden hafıza kaybına yol açabilecek sahte bir kaza tezgâhlamam bile gerekmişti.

Sonuç olarak uyanmamış, hiçbir yere gitmemiştim. Burada kalıcı gibiydim ve nereden, nasıl geldiğim sorularından ziyade *kim* olduğumu da bilmediğim için birkaç kere aklımı sıyrmanın eşiğine gelmişim. Sonra yapabileceğim en iyi şeyi yaparak uyum sağlamayı denemişim. Ancak varlığım, *onu* görene kadar hiçbir anlam ifade etmemişti.

Serafina Cohen'i, *kitabım ana karakterini*.

Aviva Malkin, onun en yakın arkadaşıydı ve kim olduğunu görür görmez anlamıştım. Zaten aksi mümkün değildi. Onun altın sarısı saçlarına, masmavi gözlerine ve büyüleyici yüzüne bir kez bakan onda özel bir şeyler olduğunu anlardı. O, romanın geçtiği dünyadaki en güçlü ailelerden birinin tek kızıydı. Güçlü, güzel, cesur, becerikli, kusursuza yakın. Ve elbette, *yalnız*.

Tüm bu dünya onun için yaratılmış ve hikâyesi sayfalarca yazılmıştı ancak Serafina yapayalnızdı. Aviva Malkin de Serafina'nın bu yalnızlığını yok etmek için vardı.

Kayven'deki az sayıdaki *revekadan* biriydi ancak büyük bir rolü yoktu. Okuyucu onu pek tanımazdı fakat yine de severdi. Onunla ilgili sevil-meyecek hiçbir şey yoktu çünkü. On sekiz yıldır arkadaşı olmamış Serafina'nın ilk gerçek arkadaşı; ilk günden gelip onunla tanışan, arkadaş canlısı, sevimli ve her zaman onun için orada olan kızdı. Klişe bir yan

karakterdi ve ana karakterin ihtiyacı olduğunda orada bulunmak dışında pek görevi yoktu. Çift mutlu sona kavuştuktan sonra da eğitim gördükleri Akademi'de eğitmen oluyordu.

Romanın içinde olmak için en iyi seçenek olduğunu söyleyemezdim. Seçebilseydim elbette Serafina'yı seçerdim. Onun havalı güçlerine, cesareti ve özgüvenine sahip olmayı dilerdim. Zira Aviva tam bir destekleyici karakterdi, sahip olduğu güçler bile öyleydi. İnanılmaz büyü güçlerine sahip karakterlerin olduğu bir dünyada, uyana uyana bir *şifacı* olarak uyanmıştım sonuçta.

Yine de içinde olduğum durumdan şikâyetçi değildim. Çok daha kötüsü olabilir, örneğin kitapta adı bile geçmeyen karakterlerden biri olarak uyanabilirdim. En azından şimdi beni okurken heyecanlandıran, çok fazla duyguyu yaşıyormuşum gibi hissettiren aşka bizzat tanık olabiliyordum. *Hem de çiftin en yakın arkadaşı olarak!*

Üstelik bu sefer, okurken sevdiğim karakterler de *beni* seviyordu, onlar için değerliydim. Bu da yaşadığım her neyse onu daha güzel ve çekilebilir kılıyordu.

Hem Aviva'nın iyimserliği, önceden nasıl bir karaktere sahip olduğumu bilmesem de beni etkiliyor ve daha pozitif bir insan olmamı sağlıyordu. Bundan emindim çünkü kitabı sevsem de mükemmellikten uzak olduğu bir gerçektir.

Çocukken okuduğumda hikâyedeki boşlukların ya da mantık hatalarının farkına varmamıştım çünkü tecrübesizdim. Yazarın da ilk kitabıydı ve benim yaşlarımdaydı, dolayısıyla benden farksızdı. Buna rağmen yarattığı ortamlar, klişe olmalarına rağmen karakterler öyle güzeldi ki burada olmaktan şikâyetçi değildim. Bazı günler memnun olduğum bile söylenebilirdi.

Tabii şimdi içinde bulunduğum durum buna dahil değildi.

Kayven, yani romanın geçtiği mekân, küçük bir yerdi. Küçük bir gezegenden bahsetmiyorum, burası gezegen bile değildi. Tam olarak hiçliğin ortasında bir *yerdi*. Etrafı dağlarla çevriliydi ve girişi ya da çıkışı yoktu. Tamamını boydan boya dolaşan ve çeşitli kollara ayrılan bir nehri vardı ve nüfusun yoğunlaştığı yerler de doğal olarak bu nehrin kıyılarıydı. Bereketli toprakları, sert olmayan iklimi ve ortalama nüfusuyla yaşamak ideal bir yermiş gibi gösteriyordu ancak *değildi*.

Kayven'in gündüzleri sakın ve huzurluydu fakat geceleri etrafını çevreleyen dağlardaki on iki geçitten biri rastgele açılıyor, o geçitten çıkan yaratıklar da dünyayı kaosa boğuyordu.

Her seferinde yalnızca bir geçit açılıyordu. Hangisinin açılacağını tahmin etmenin en kolay yolu ise psişik güçlere sahip bir *reveka* ya da *revilin* bunu söylemesiydi. Yıllar boyu yapılan araştırma ve gözlem sonucu elbette bazı astronomik hesaplama yöntemleri keşfedilmişti fakat hiçbirisi psişik bir büyücü kadar kesin bilgi vermezdi. Bu büyücüler nadir bulunduklarından, yaşayan bir büyücüye sahip olduğumuz için şanslıydık. Ancak her duruma hazırlıklı olmak için Akademi'deki tüm büyücüler astromoni dersi alırdı.

Geçitlere geri dönecek olursak, her gece açılmıyorlardı. Kayven tarihinde çok önceden geçitlerin gücünün, Ay'a bağlı olduğu keşfedilmişti ve Ay ne kadar görünürse geceler de o kadar güvenliydi. Bu da dolunay haftası boyunca geçitlerin açılmadığı anlamına geliyordu. Ay'ın hiç gözükmediği nadir gecelerde ya da yeni ay haftalarında ise kelimenin tam anlamıyla kâbusu yaşıyorduk.

Bunun istisnaları vardı elbette. Örneğin, dolunay haftasından önceki son gecede ydık ve ilk dördün evresi bitmek üzereydi. Dolayısıyla gece huzurlu geçmeliydi fakat haftanın kalanının aksine, yaratıklar sanki bir hafta boyunca gelemeyeceğimizi biliyor gibi acımasızlaşmışlardı. Böyle gecelerde sayıları artmazdı ancak saldırganlaşırlardı. Bildiklerimiz de bunlarla sınırlıydı. Kitapta bile bu geçitlerin neden açıldığı, o yaratıkların nereden ve niçin geldiği açıklanmamıştı. En büyük kurgu boşluklarından birisi buydu ve hem kitapta okuduğum hem de gördüğüm üzere kapanmadan önce geçide girmeyi başaran hiç kimse geri dönememişti.

Büyücü kadınlardan oluşan *revekaların* en güçlüleri girmişti oraya, erkek büyücülerden oluşan *revillerin* en cesurları şansını denemişti ancak hiçbir şey bu sonucu değiştirmemişti. En son bir büyücünün girmeyi denemesinin üzerinden yıllar geçmişti ve şimdi yalnızca affedilmez suçlar işleyenler geri dönemeyeceklerini bildiklerinden oraya itilirdi.

Zamanında yapılan araştırmalar hiçbir sonuç vermemişti ve büyücü nüfusu bunun için harcanamayacak kadar değerliydi. Sonuçta toplumun çok az bir kısmı büyü gücüne sahipti. Ancak bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğu kişiden kişiye değişirdi. Zira güçlerin varsa eğitim alıp geçitlerin savunulmasına yardım etmen gerekirdi, reddetmek ise affedilmez suçlardan biri olan vatana ihanetti. Yani geçidin ya bu tarafında olurdun ya diğer tarafında, güç bu dünyada ağır bir bedelle gelirdi.

Aviva Malkin, yani *ben* de bu şekilde bulmuştum kendimi burada. Gözlerimi Akademi'ye yazılmam gereken sonbahar mevsiminden birkaç ay önce açmıştım ve ne yapmam gerektiğini bilsem de bu kolay bir tercih olmamıştı. Artık son sınıftım, Akademi'ye geldikten sonra zaman tahmin etmediğim kadar hızlı akmıştı ve her son sınıf gibi ben de geçit görevlerinde yer almaya başlamıştım. Bu, uygulama bilğimiz olarak, mezun olmamız için geliştirilmiş sistemin bir parçasıydı. Üzerinde ismimin yazılı olduğu görevli listesi birkaç gün önce yemek salonunun girişindeki dev panoya asılmıştı ve zor bir gece olacağını daha o zaman anlamıştım.

Hava kararmadan önce geçide yakın kamp alanına gelmiştik ve güneş yavaş yavaş batarken yemekler yenmiş, şakalar yapılmış, hatta şarkılar söylenmişti. Bazen bu durumu garipsedim. Sonuçta burada bulunan onlarca kişinin hepsi, bu gece şimdi taştan ibaret olan yerde tuhaf, mor ışıklı bir geçidin açılacağını ve içinden çeşitli boyutta ve korkunçlukta yaratıkların çıkacağını biliyordu. Belki birkaç kişi ölecek, muhtemelen çok kişi yaralanacaktı. Buna rağmen o an yemek yerken birbirimizle sohbet edip gülebiliyorduk. Dört yıldır burada yaşıyor olmasam bu durumu daha çok garipsedim ancak şimdi... Öyle ya da böyle, bu dünyanın bir parçası hâline gelmiştim.

Bu insanların bildiği tek gerçek, bu yaratıklardı. Bununla büyüyorlar, bununla ölüyorlardı. Yılda sadece on iki hafta onları görmüyor, bunun dışında sürekli bu tehdidin altında hayatlarını sürdürüyorlardı. Onlar için normal buydu çünkü başka türlü yoktu. Sanırım benim için de artık normal buydu, zaten kitapta da bunun sonu gelmiyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup olduğum yerde hareket ederek biraz olsun ısınmaya çalıştım. Arada bir rüzgâr esiyor, minik minik yağın kar taneleriyle beraber pelerini mi savuruyordu. Sadece birazcık daha bu soğuğa katlanmak zorundayım, sonra uyuyamasam bile en azından sıcak bir yerde olacaktım.

Hava karardığından beri üç saldırı gerçekleşmişti. Biri akşam dokuz civarındaydı ve hafif sayılabilecek, ağır hasar almadan atlatılan bir saldırıydı. Bunun sadece öncü olduğunu bildiğimizden yaralananları derhâl sıhhiye çadırlarına götürmüştük. Bugün altı şifacı vardı, aktif dövüşte yer almadığımız için olabildiğince az şifacı götürülüyordu ve dört deneyimli şifacının yanında öğrenci olarak sadece ben ve Aaron vardık. Akademi'nin en iyi şifacıları olduğumuz için gönderilmiştik lakin kıdemlilerimizden öğrenecek çok şeyimiz vardı. Onlar çok hızlı, becerikli ve pratikti. Öncü

saldırıda yaralananlara yetecek sayıda olduklarından ikimiz sadece çadırlardan malzeme getirmiş, onları izleyerek öğrenmeye çalışmıştık.

Şanslıydım ki ağır işi yapmak büyük oranda bana düşmüyordu. Başrollerin ikisi de Akademi tarihinin en iyi savaşçılarındandı. Birisi benim en iyi arkadaşı olarak hayatına girdiğim, Serafina'ydı ve altın rengi saçlarıyla uyumlu, çok güzel bir gücü vardı: Işığı kontrol edebiliyordu.

Kitapta geçmişe dair nadir edinebildiğimiz bilgilerden biri de büyücülerin en başta yalnızca dört ana elementi kontrol edebildiği idi. Bunlar saf büyücülerdi, en güçlü olanlar. Zamanla *reveka* ve *reviller* evlenmiş, büyücüler çoğalmıştı. Bilmedikleri şey, ne kadar çocukları olursa güçlerinin de o kadar azalarak çocuklarına geçmesiydi. Ayrıca başka bir elemente sahip bir büyücüyle çocuk sahibi olursan çocuğunun saf bir büyücü olmasını engelliyordun, bu da ışık gibi alt element dallarının ortaya çıkmasını sağlıyordu.

Serafina'nın ebeveynlerinden biri ateş, diğeri havaydı. Bu birleşimin ihtimallerinden biri olarak da ışık büyüsü yapabilme gücüne sahipti ve zamanının en iyisiydi. Elbette ana karakter olduğu için başka türlü düşünülemezdi.

Büyücülerin sonu gelmesin diye *reveka* ve *reviller* tek çocuk sahibi oluyordu. Böylece hem çocuklar çok güçsüz olmuyor hem de tamamen büyücüsüz kalmıyorduk. Gerçi zamanla evlenmemeyi tercih eden büyücülerin sayısı artmıştı, büyü güçlerini azaltmak veya kendi enerjilerini başkalarıyla karıştırmak istemiyorlardı. Sırf bu yüzden yalnızca kendi elementlerinden insanlarla evlenen büyücü aileler bile vardı. Bunun en köklü ve bilindik örneği ise Gorionlardı. *Yani başrol erkeğin ailesi.*

Gorionlar, toprak elementini nesillerdir saf tutuyordu. Üstelik bu konuda çok katı kuralları vardı ve Matias, bir Gorion olduğundan Serafina'ya âşık olsa bile onunla birlikte olamıyordu. Çiftin arasındaki en büyük engellerden biri de buydu, yoksa ikisi de deli gibi âşıktı birbirine.

Her zaman böyle değiştilerdi tabii, ilk başta güçlü ailelerin çocukları olarak yalnızca rakiplerdi. O zaman birinci sınıftık, Serafina'nın en yakın arkadaşı ve neler olacağını bilen biri olarak atışmalarını en güzel yerden izliyor, hepsinin keyfini çıkarıyordum. Ancak içten içe birbirlerinden etkilendiklerini de biliyor, bunu onlara itiraf ettirmek için deliriyordum.

Ne yazık ki kurgu böyle ilerlemiyordu, okurken bu kadar ayrıntı görmediğimden de yaşamak daha keyifli oluyordu.

İkinci sınıfta ise sözde düşmanlıkları pik yapıyordu. O zaman güneş tutulmasının şerefine maskeli bir balo düzenlenmişti ve ikisi de kim olduklarını bal gibi bilmelerine rağmen birbiriyle dans etmişti. Sonrasında hiçbir şey olmamış gibi davranmışlardı ancak o gün, sırf bu gerçekten kaçabildikleri için kaçmışlardı.

Ben de onların dansını salonun geri kalanı gibi hayranlıkla izlemiştim. En büyük destekçileri bendim zaten, bir köşede tatlı tıknırken gözlerimde kalplerle ve tek elim göğsümde bu manzarayı seyretmişim. *O ikisi birbiri için mükemmeldi.*

Serafina, meşhur Cohen ailesinin biricik kızıydı. Küçüklüğünden beri en iyisi olmak için gereken tüm eğitimleri almıştı ve güzelliği görenin aklını başından alırdı. Matias ise düşman ailenin oğlu olmasına rağmen çok çekiciydi. Kahverengi gözleriyle kumral saçları vardı ve uzun boylu, yapılıydı. Üstelik kontrol ettiği toprak elementi gibi sağlam, güvenilirli. Serafina'yla rakip oldukları zamanda bile nazikti, idealistti, iyi bir savaşçı olmasına rağmen vahşi değildi. Kitabın sonunda gerçekten iyi bir lider oluyor, Serafina'yla burayı güzel bir şekilde yönetiyordu.

Tabii önce bu geceyi atlatması gerekiyordu.

İkinci saldırı gece yarısında olmuştu, üçüncü saldırı ise neredeyse ondan iki saat sonra. Yaratıklar çok fazlaydı ve gecenin sessizliği onların çığlıklarıyla yırtılmış, orman büyücülerin büyülerıyla aydınlanmıştı.

Belki onlar savaşırken fark etmiyordu ancak izlemek dehşet vericiydi. Özellikle de *arkadaşlarım* arasındayken. Tamam, başrol oldukları için ölmeyeceklerini biliyordum fakat bu, zarar görmeyecekleri anlamına gelmiyordu. O ikisi kitapta bahsedilenden çok daha fazla yaralanıyordu.

Matias, artçı saldırıda kolunu yaralamıştı mesela. Şifacılar hemen onu iyileştirmişti ancak herkes o kadar yorulmuş ve tükenmişti ki dinlenmesi söylenmişti, sonuçta Matias yalnızca bir öğrenciydi. Komutanından gelen bu dinlenme emriyle istemeye istemeye sıhhiye çadırlarından birine geçip uzanmış, Serafina da peşinden gitmişti. Ve elbette ben de yan karakter rolüme uygun olarak, onları yalnız bırakmışım.

İkinci sınıftaki düşmanlıkları ve birbirlerinden uzak durmaları gerektiğini bildikleri için yaptıkları tüm hırçınlıkların ardından üçüncü sınıfta arkadaş olmaya başlamışlardı. Birbirlerini daha yakından tanımaları ise hislerini artık düşmanlık değil de dostluk adı altında gizlemelerine yol açmıştı. Görünürde yalnızca arkadaşlardı; Matias ailesine fazla sadık, Serafina fazla gururluydu. Bu yüzden bir araya gelmeleri için hâlâ biraz vakit

vardı. Bu zamana kadar her şey kurguya uygun gitmişti ve öyle devam etmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Burada geçirdiğim süre boyunca farklı teoriler üzerinde yoğunlaşmış, nereye ait olduğumu bilmesem de *buraya* ait olmadığımı bildiğimden kendime bir çıkış yolu aramıştım. En sonunda da her şeyin yolunda gitmesini sağlamakta karar kılmıştım. Böylece kitap biter ve ben de nereye aitsem oraya dönebilirdim. Zayıf bir ihtimaldi ancak elimden gelenin en iyisiydi.

O ikisini düşünmeyi bırakıp olduğum yerde kıpırdandım. Ateşin başında durmak beni mayıştırdığından dakikalardır ayakta dikiliyor ve donuyordum, gecenin en soğuk saatlerine girmiştik. Üşüyen parmaklarımı kurumuş dudaklarımın üzerine siper edip üflediğim sırada biri soyadımı seslendi.

“Malkin!”

Kim olduğunu anladığımda hemen arkamı döndüm. Bu, Başşifacı Eve'di. Sihhiye çadırlarının en büyüğünden çıkmıştı ve elinde bir tepsi tutuyordu. Uzakta olduğundan içindekilerin ne olduğunu tam olarak seçemiyordum ancak askerlerin uyumasını engelleyecek, belki de onlara güç verecek karışımlardan biri olduğunu tahmin edebiliyordum.

Göz göze geldiğimiz anda bakışlarını tepsiye doğru indirdi. “Buraya gel de şunları dağıt.”

Kayıp düşmemeye çalışarak yanına ilerledim. Eve altmışlı yaşlarda, görevini layıkıyla yapmış ve hâlâ da yapmaya devam eden bir şifacıydı. Cildi yaşlılıktan kırıkmış, beli kambur durmaktan bükülmüştü. Ona hem saygı duyuyor hem de ondan deli gibi korkuyordum. Bu yüzden lafını ikiletmeden elindeki tepsiyi aldım. İçinde, tahmin ettiğim gibi elli tane kadar asma yaprağına bohça yapılmış destekleyici vardı.

En yakınımındaki büyüücü ve az sayıdaki askerden başlayarak dağıttım. Zaten çoğu büyük kamp ateşinin etrafında toplanmış, gerçekleşeceği kesin olmayan diğer saldırıyı bekliyordu. Şakalaşmalar ve konuşmalar çoktan durmuştu. En büyük gürültü, ormanın içinden gelen hayvan sesleriydi. Kampın ikinci ateşinin çevresinde bir grup *ayperest* vardı, el ele tutuşmuş bu geceyi atlatabilmek için dua ediyorlardı.

Uzattığım bohçaları alırken kimi belli belirsiz kafa sallıyor, kimi kısık sesle teşekkür ediyordu. Çok üşüyen ya da uykusu gelenlerin yanında oyalanıyor, tepsiyi karlı zemine bırakarak bileklerini uzatmalarını

söylüyordum. Kan akışlarını hızlandırdığımda yüzlerine ve vücutlarına canlılık geliyordu.

Kalan birkaç bohçayı da diğer küçük ateşlerin başındakilere dağıttım. Tam unuttuğum kimsenin olmadığını düşünüyordum ki gözüm bir kişinin yanında oturduğu, uzaktaki ufak ateşe kaydı. Fark ettiğim anda tek elimi yüzüme yapıştırdım. *Tabii ki kötü adama kalmayacaktı.*

Hızlı adımlarla sıhhiye çadırlarına döndüm. Tam diğer şifacıların durduğu büyük çadıra girecekken sarı bir kafa diğer çadırdan bana seslendi. *Serafina.*

“Vivi!”

Ona döndüğüm esnada, “Neredeydin?” diye sordu. İlk başta Matias’a bir şey olmasından korktum ancak öyle olsa bile yanlarındaki çadır şifacı doluyken ihtiyaç duyacakları son kişi olurdum. Sadece beni etrafta görmeyince merak etmişti.

Elimdeki boş tepsiyi ona doğru tuttum. “Askerlere bohça dağıtıyordum. Siz aldınız mı?”

“Evet, aldık.”

“Matias nasıl?”

“Daha iyi.”

“Çok şükür. Bu arada, General Keiv yanına dönmenizi istedi.”

Bunu söylediğim an, Matias’a iletmek için başını çadırdan içeriye soktu ve ardından tekrar belirip “Teşekkürler Vivi!” dedikten sonra kayboldu.

Gülümsemem başka bohçanın olmadığını öğreninceye dek sürdü. Yapabilecek malzememiz de kalmamıştı. Bir kusurum olmamasına rağmen kendimi suçlu hissettim. İllaki birine yetmeyecekti, bu kesindi. Peki bu neden hep *kötü karakter* olmak zorundaydı? Dağıtırken özellikle bir sıra izlememiş, bilerek onu dışarıda bırakmamıştım. O kendisini dışarıda bırakmıştı. Tek başına başka bir ateşin etrafında, diğerlerinden uzakta oturmayı seçmişti.

Ancak ne dersem diyeyim, bunun bir haksızlık olduğu gerçeğinden uzaklaşmıyordum. Bu yüzden donmuş parmaklarımı ovuşturarak ne yapabileceğimi düşündüm bir süre, bakışlarımı hedefimin üzerinde gezdirdim. Ateşin başında, bir kütüğün üzerinde dirseklerini dizlerine yaslamış şekilde oturuyordu.

Rahsan Zev’iv. Bu romanın kötü karakteri.

Serafina, ona azıcık ilgi duysa ikinci erkek karakter bile sayılabilirdi ancak o ikisi arasında hiçbir şey geçmemiş, sadece Rahsan'dan yana ufak bir ilginin ipuçları verilmişti.

Şehrin en güçlü dört ailesinden birinin oğluydu. Soğuk, gizemli ve her zaman bir şeyler peşinde olduğunu düşündüğünüz karakterdi. Aslında Akademi yılları boyunca uyuzluk yapmak ve Matias'la kavga etmek dışında pek bir şey yapmıyor, asıl faaliyetlerine mezun olup madenlerin başına geçtikten ve şehir konseyinde babası yerine söz sahibi olduktan sonra başlıyordu. Ancak bu, hikâyedeki rolünü değiştirmiyor ve finalde kendisiyle birlikte bir sürü insanın ölümüne sebep oluyordu.

Doğrudan tanıdığım bir diğer karakter de oydu. Buğday teni, uzun boyu, arkaya doğru taradığı ve hep nizami görünen kuzgun karası saçlarıyla Rahsan'ı gördüğüm an, *işte bu kötü karakter*, demiştim. Başrollerin rakibi, her anlamda hayatlarını zorlaştıran ve ailesinin nüfuzunu kendi bencil istekleri yüzünden hiç çekinmeden kullanan kişi.

Kitap boyunca, şimdi yaptığı gibi kendini diğer insanlardan soyutluyordu ve Aviva gibi süs karakterlerden birisi de oydu. Sağlam bir kötü karakter olarak yazılmamıştı. Motivasyonu ne bilmiyordunuz, empati kuramıyordunuz. O sadece... *Oradaydı*.

Tıpkı benim gibi.

Ben, Serafina'nın arkadaşı olarak esas çiftin bir araya gelmesine yardımcı olurken o, aralarına giren ve engel oluşturarak birbirlerine karşı hislerini anlamalarını sağlayan karakterdi. Ona acımamam gerekirdi. Bu zamana kadar yaptığı zorbalıklardan, ana karakterin arkadaşı olarak ben de nasibimi almıştım ve ileride yapacaklarını düşününce ürperiyordum. Ancak her şeye rağmen ona kızamıyordum.

Aviva, gerçekten şefkatli ve bağışlayıcı bir karakter olarak yazılmıştı. Daha yapmadığı bir şey için onu cezalandıramıyordum. Evet, tüm o kötü şeyleri yapacaktı ama mutlu sona giden yol ondan geçiyordu. *Kurgu için benim kadar önemli bir rol oynuyordu.*

Bu yüzden çadırların kenarında öylece durmayı bırakmış, kimse o tarafa gitmediği için kamp alanının geri kalanının aksine bozulmamış karlı yola sapmıştım. Neden kendini izole etmek zorundaydı ki? Kar kalınlığı ayak bileğimin üstündeydi ve bata çıka ona doğru ilerlemek hiç kolay değildi.

Geldiğimi uzaktan fark etti, gözünü bir an için ateşten ayırıp bana doğru baktı ancak umursamadan tekrar önüne döndü. Elinde, ormanın

bu kısmında bolca bulunan çam ağaçlarının kurumuş kozalaklarından birini tutuyor ve iki parmağının arasında parçalayıp ateşe atıyordu.

Birkaç metrenin beni bu kadar yoracağını tahmin etmemiştim, yanına vardığımda nefes nefeseydim ve pelerininin kapüşonu da geriye düşmüştü. Tek elimi sıkışan kalbimin üzerine koydum. “Bu kadar uzağı seçmek zorunda mıydın?”

Söylendiğimde başını tekrar bana doğru çevirdi. Ateşin ışığı ifadesiz yüzüne vuruyor, doğrudan bana bakıyordu. Onunla nadiren, *çok* nadiren yalnız kalırdım. Belki yılda yalnızca bir defa. Bu yüzden gerilmiş, gözlerimi kaçırıp doğrudan ellerine bakmıştım.

“Hadi, bileklerini uzat.”

Dirseklerini dizlerine yaslamaya devam etti. “Gerek yok, üşümüyorum.”

Ateşin yanı gerçekten de sıcaktı. Bir süredir hareket ettiğimden az önceki kadar üşümüyordum ama şimdi yüzüme yakıcı bir sıcaklık çarpıyordu. “Olsun, en azından uykun gelmez.”

Elindeki kozalağı ateşe attı. Ellerim belimde başında dikiliyordum ama beni umursadığı yoktu. “Uykum da yok.”

Saçmalık. Ateşin yanında beş dakikadan fazla dursam mayışıyordum ben, o yüzden büyük kamp ateşinden uzakta duruyordum. Onun uykusu nasıl gelmiyordu?

Daha sabırsız bir şekilde tekrarladım. “Uzatır mısın?”

Sonunda başını bana doğru kaldırıp baktı. Kaşlarını çatmış, huysuz bir ifadeyle bana bakıyordu. “Neden bu kadar ısrarcısın?”

“İşim bu.”

“İşini yapmana ihtiyacım yok. Zaten şafak sökmek üzere.”

Tekrar önüne döndü, kenardan aldığı başka bir kozalakla oynamaya başladı. Birkaç saniye daha olduğum yerde durdum. Kabahat bendeydi zaten. Böyle bir tepki vereceğini biliyordum ancak ona haksızlık olmasını istememişim. Şimdi üzerime düşeni yaptığıma göre gidebilirdim.

Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüyordum ki kamp ateşinin olduğu tarafta hareketlenmeler oldu, askerler birbirlerine bağirmaya başladı. İkimiz de hemen o tarafa doğru döndük, Rahsan hızla ayağa kalktı. Otururken boyunun ne kadar uzun olduğunu unuttuğumdan bir anda yanımda belirince irkildim.

Vakit gelmişti. Korktuğum şey gerçekleşmişti.

Çok geçmeden felaketin habercisi olan mor ışıkları gördüm. Rahsan diğer askerlerle beraber geçide doğru koşmadan önce, “Çadırlara dön!” diye buyurdu. Dediğini yaptım çünkü başka çarem yoktu. Kalbim korkuyla çarparken geldiğim yolu koşarak dönmeye çalıştım. Şifacılar savunmasızdı, bu yüzden sıhhiye çadırları her zaman askerlerin kamp alanından ve geçitten olabildiğince uzağa kurulurdu.

Ormanın daha karanlık kısımlarına doğru giderken arkamda yaratıkların sesini duydum. Bakmasam da biliyordum; bu tiz, kulak yırtan cinsten sesin sahibi bir *malakiydi*.

Diğer şifacılar da gelen seslerle çadırları tamamen boşaltmış, ağaçların arkasında olan biteni izliyordu. Karda bata çıka koşmaktan nefes nefese kaldım, tek elimi bir ağacın sert kabuğuna yaslayarak soluklanmaya çalıştım. Şifacılar bu beklenmeyen saldırı karşısında şaşkıındı. Onlara hak veriyordum çünkü çok nadir olarak gün doğumuna bu kadar kısa süre kala geçit açılırdı. Üstelik açıldığında da bu kadar çok yaratık ortaya çıkmazdı.

Havada üç tane yarası kanatlı, kafası uzun gagalı bir kuş benzeyen *malaki* vardı. Ormanda inleyen ve diğer tüm sesleri bastıran tiz çılgınlıkların sahibi de bu yaratıklardı. Kanat genişlikleri dört buçuk metreyi bulabiliyordu ve jilet kadar keskin pençeleri vardı. Öldürülmeleri nispeten daha kolay olsa da uğraştırıyorlardı çünkü yakındakileri hedef almıyor, doğrudan en fazla hasarı verebilecekleri şehirlere yöneliyorlardı. Bu yüzden, onlar gibi uçabilen büyücülerin peşlerine düşmeleri ve şehre ulaşmadan önce onları öldürmeleri gerekiyordu.

Bu grupta Serafina da vardı. Işık hem ateş hem hava birleşiminden oluştuğu için sınırlı hava büyüğü sayesinde uçabiliyor, yarattığı sicim gibi ışık hüzmeleriyle onlara zarar vermeye çalışıyordu.

Saniyeler içinde orman bir ışık cümbüşüne dönüşmüştü; sarı ışık patlamaları, doğrudan yaratıkları hedef alan ateş topları, birbiri ardına düşen yıldırımlarla sürekli aydınlanıp kararır bir savaş alanına. Nefes bile almadan metrelerce ötemde gerçekleşenleri izliyordum. *Malakiler* yetmiyor gibi geçitten iki tane de *enok* çıkmıştı. Bunlar tüm geçidi kaplayacak kadar büyük, burunlarının üzerinde kocaman bir boynuz olan, fil ve gergedan karışımı yaratıklardı ve öldürülmeleri daha zordu. Üstelik *malakilerin* yılanı kaygan derilerinin aksine, kaya gibi ciltleri vardı.

Enoklarla hem büyücüler hem de büyü yeteneğı olmayan askerler çarpışıyordu. Saf bir toprak büyücüsü olduğundan, en büyük katkıyı

sağlayan da ileride kendisini bu ekibin başı yapacak kadar yetenekli olan da Matias'tı. Yaratıkların her adımında yer sarsılıyor, Matias devasa çukurlar oluşacak şekilde toprağı çöktettiğinde aşağı düşüyorlardı. Ancak bu sefer de çukurdan çıkmak için boynuzlarıyla sağa sola vurduklarından yer deprem oluyor gibi sarsılıyordu.

Düşmemek için hepimiz en yakınımızdaki ağaca tutunup yere çöktük. O sırada gümbürdeyen bir yıldırım, tepedeki *malakinin* üzerine düştü. Kim olduğunu bilmeme rağmen onu görmek için başımı kaldırdım.

Orada, kendi yarattığı yıldırımların arasındaydı ve esen rüzgâr pelerini uçuşturuyordu. Parmaklarını içe doğru bükmişti, onu gücünü böyle kullandığını bilecek kadar çok görmüştüm. Bu hâldeyken tüyler ürperici fakat etkileyiciydi, kötü karakter konumunda olsa da kimse Rahsan Zev'iv'in işe yaramadığını söyleyemezdi.

Sürekli havalanıyor, Serafina ve bir tane daha büyücüyle beraber aynı yaratığa saldırıyordu. Devamlı yere çarpan, çarptığı yerde ufak yangınlar çıkartan yıldırımlar onun eseriymiş. Renkleri de kitapta kötülükle işkilendirilen diğer her şey gibi mordu ancak geçitler açılırken ortaya çıkan renkten daha koyuydu.

Herkes çok hızlı hareket ediyor, her şey bir anda oluyordu. Serafina bir saniye önce havadaydı, tüm gücüyle savaşıyordu fakat gecenin sonuydu, bu gece zaten güçlerini çok kullanmıştı ve yorgundu. Yeterince hızlı değildi. Daha ne olduğunu anlayamadan *malaki* pençelerini omuzuna geçirdi. Görüşüm ağaçlar yüzünden kapanırken, "Serafina!" diye çığlık atarak oraya doğru koştum.

Bunun olacağını bilmek daha az dehşet verici yapmıyordu. Tüm gün korkuyla gezmiş, ona söylememek için kendimi zor tutmuştum. Kurguyu değiştiremeyeceğimi ve Serafina'nın iyileşeceğini bilerek kendime engel olmuştum ama... Şimdi bunun büyük bir hata olduğunu düşünüyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Peşimden diğer şifacılar da alana doğru koştu. Başımı kaldırdım ve metrelerce yukarıya baktım. Serafina, *malakiden* kurtulmak için kendisini geriye doğru savurdu ancak havada dengesini kuramayıp sendeledi. Rahsan ve diğer *revil* hâlâ saldırıyordu fakat onun hedefi arkadaşımıydı. *Malakiler* bir kere hedefini seçtiğinde ölene kadar peşini bırakmazdı.

Duyamayacağını bile bile defalarca ismini seslendim. Etraf karmakarışık, bir *enok'un* ayakları altında ezilmekten ya da bir *malakinin* bana da pençelerini geçirmesinden sadece bir an kadar uzaktaydım. Saniyeler

içinde her şey olabilirdi. Üstelik Serafina, *malakinin* dikkatini aşağıya çekmemek adına ne bize yaklaşıyor ne de kanla kaplanmış omuzu yüzünden dövüşebiliyordu. “Buraya gel!” diye bağırdım. Faydası olur umuduyla iki elimi dudaklarıma siper etmişim fakat duymuş gibi görünmüyordu.

Ona bu mesafeden müdahale edemezdim, en iyi şifacımız Eve bile yapamazdı bunu. Üstelik *malakilerin* pençesi zehirliydi, deştiğinde onu öldürmediyse bile zehir eninde sonunda işini bitirirdi.

Rahsan iki defa üst üste yıldırımlarıyla *malakiye* vurdu. Yaratık bir an için hedefini değiştirip yılanı gözlerini ona çevirdiğinde, sağa doğru hızlı bir hamle yapıp pençe darbesinden kurtuldu. Serafina yalpalıyordu. Yüz ifadesini tam seçemesem de daha fazla dayanamayacağını, zehir yüzünden bilincinin kapanacağını biliyordum.

Rahsan da biliyordu. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden üzerine doğru uçu ve onu kollarının arasına aldı. Ancak aşağı doğru dalışa geçtiğinde *malaki* onu fark etti, diğer büyücüye destek için seslenirken de pençesini Rahsan’ın sırtına geçirdi. Ellerim korkuyla dudaklarıma kapandı, çığlığımı bu şekilde bastırdım.

Rahsan, Serafina’yı yere indirirken iki *malakinin* icabına bakılmıştı ve diğer büyücüler son kalanın etrafını sarmıştı. Bilinci kapanan Serafina’yla sert bir iniş yaptığında Eve’in de dahil olduğu bir şifacı ekibi derhâl müdahaleye girişti. Kalbimdeki korku ve paniğe rağmen soğukkanlı kalıp Serafina’yla ilgilenmeye çalıştım fakat zaten mümkün olan en iyi ellere teslim edilmişti. Durumu ağırdı. Eve etrafındaki herkese bağıyor, sıhhiye çadırına taşımaya çalışırken ilk müdahaleyi gerçekleştiriyordu.

Kitapta Serafina gerçekten de bu şekilde ağır yaralanıyor fakat kurtuluyordu. Bunu biliyordum. Yine de dizlerim titriyor, peşlerinden gidecek gücü kendimde bulamıyordum. Bu yüzden durdum. Geride Rahsan ve ben kaldık. Tekrar havalanmak üzereydi ki onu kolundan yakaladım. Güz ucuyla gidecek olduğunu görmüş ve kendimden beklemediğim şekilde müdahale etmişim. Bakışları elime doğru düşerken sesimi olabildiğince sakın tuttum. “Sen de yaralandın.”

Umursamaz bir tavırla dokunuşumdan kurtuldu. “Sıyırdı.”

Niyeti beni geçiştirip tekrar savaş alanına dönmekti ancak boşta ki elimle yukarıyı işaret ettim. “Hallettiler bile.”

Gerçekten de son *malakiyi* indirmişler ve böylece ormanda yankılanan çığlıklar son bulmuştu. Geriye yaşayan son bir *enok* kalmıştı, hapsedtikleri çukurda çok geçmeden onun da icabına bakacaklardı.

Rahsan, işaret ettiğim manzaraya bakıp başını tekrar bana çevirdi ancak hiçbir şey söylemedi. Yaşadığım korkuyu üzerimden atmalı, başka bir şey düşünmeliydim. Bunu da en iyi gücümü kullanarak ve bir işe yarayarak yapabildim. Normalde sakın kalmayı becerebilirdim fakat söz konusu sevdiğim insanlar olduğunda o kadar da iyi değildim.

Kendime gelme umuduyla gözlerine odaklanmayı denedim. “Şimdi de işimi yapmama ihtiyacın olmadığını söyleyecek misin?”

Durdu, aynı şekilde beni izledi ve sonra yanımdan geçip ufak çadırlardan birine ilerledi. Yorgun bir nefes verdim, ne kadar az konuştuğunu bildiğimden daha fazlasını beklememiştim. Peşinden giderken *malakinin* pençeleriyle, pelerinini ve altındaki koruyucu zırhı destiğini fark ettim.

Çok ağır yaralanmamıştı, onunla tek başıma ilgilenebilirdim. Zaten diğerleri meşguldü. Üç şifacı aynı anda Serafina’yla ilgileniyor, Aaron da başka bir çadırda daha hafif yaralılara bakıyordu. Çadırın yanından geçerken sesini duymuştum.

Rahsan gidip bir sedyenin üzerine oturdu. Çadıra sürekli ya malzeme almak ya da tedavi olmak için birileri girip çıkıyordu. Geçitler kapansa da bizim için o gece bitmiyordu. Güneş yavaşça ufukta yükselmeye başlasa da çadırın içi hâlâ karanlıktı, bu yüzden sedyenin tepesindeki yağ lambasını açtım. Rahsan ise önce pelerinini, sonra gömleğini ve koruyucu zırhı çıkardı. Üstü tamamen çıplak kaldığında ise yüzüstü uzandı. Pelerininim kollarını sıvayıp yarı baygın gözlerine baktım.

“Ellerim biraz soğuk, üzgünüm.”

Hiçbir şey söylemedi. Karşılık vermesini beklemiyordum, bu yüzden işe koyuldum. *Malakinin* pençesinin izi, çapraz bir şekilde inen üç çizgiden oluşuyordu. Koruyucu giydiği için iç organlarına ulaşacak kadar derin değildi ancak yine de ciddi sayılabilecek üç kesikti.

İlk önce zehre müdahale ettim, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Dikkatli olmaya çalışarak parmaklarımı yara boyunca gezdirdiğimde acıyla gözlerini kapattı. “Uyanık kalmalısın,” diye uyardım.

“Uyanığım zaten.”

Karşılığı normalde olduğundan daha geç vermişti, sesi daha kısıktı. Bir yandan zehrin verdiği acıyı parmaklarımdan bileklerime kadar hissederken bir yandan da ona söyleyecek bir şeyler arıyordum. Bilincini açık tutmam gerekiyordu. “Arkadaşımı kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Bunu onun için yapmadım.”

“Fark eder mi?”

Karşılık vermedi çünkü o sırada *malakinin* siyaha yakın, yoğun kıvamlı zehri yaranın üzerinde birikmeye, sırtına yayılmaya başlamıştı. Dudaklarını birbirine bastırdı, ses çıkarmamaya çalıştı ancak bir an için nefesi kesildi. Hissettiği acıyla beraber yüzümü buruşturmadan edemedim. “Üzgünüm.”

“Nefret ettiğin birini kurtarıırken fazla hassas davranıyorsun.”

Sesi iyice kısılmıştı ve aldığı nefeslerin arasından duraksayarak konuşuyordu. Gözlerimi yarasından ayırmadım. “Senden nefret etmiyorum.”

“Arkadaşların... Ediyor.” Matias ve Serafina’dan bahsediyordu, bugün flörtleşmelerini izlerken oldukça sıkılmış gözüktüğü arkadaşlarımdan.

“Ben, arkadaşlarım değilim.”

“İlginç.” Parmaklarımı bastırdığım için bir an acıdan nefesi kesilmişti. Zehir kana çok çabuk karışıyordu ve benim bir damlanın yarısı kadar bile bırakmamam gerekiyordu. Çektiği sıkıntıya rağmen geri durmadı. “Bu hainliğinden onların da haberi var mı?”

Kaşlarımı çattım. *Ondan nefret etmemem nasıl hainlik olabilirdi?* Üstelik Rahsan’dan nefret *edecektim*, sadece henüz bana o sebepleri vermemişti. Şimdi gözümde kahraman bile sayılabilirdi.

“Bu hainlik değil.”

Zehrin kalan kısmını çıkarırken ikimiz de hiç konuşmadık. Gücüm tükeniyordu. Normalde bu işlemi çok daha kısa sürede tamamlardım ancak gecenin sonunda elimden gelen bu kadardı. İşim bittiğinde parmak uçlarım morarmış ve uyuşmuştu. Hızlıca çadırdaki çelik dolaplardan birinin önünde diz çöküp pamuklu bezlerden aldım. Hava soğuktu ve Rahsan’ın üstü çıplaktı, elimi çabuk tutmam gerekiyordu.

Zehri bu bezlerle silip yaralarını kapatmak için iki elimi de olabildiğince açarak sırtına yerleştirdim. Soğuklukları yüzünden burnunu kıristırdı ama şikâyet etmedi. Sırtı genişti, iki elimi üzerine yaysam da kaplamanın yakınından bile geçememişim. Yaraları kapatmak zehri çıkarmaktan daha kolaydı fakat gece boyunca gücümü kullandığımdan artık zorlanıyordum. Alnımda terler birikmeye başlamıştı. Buna rağmen kanını durdurmayı ve derisini tekrar bir araya getirmeyi başardım. Kurumuş kanı temizlemeden önce “Yarın tekrar bir şifacıya görün,” dedim. “İzi kalır yoksa.”

Ona gücümün azaldığını, elimden gelenin en iyisini yapsam da yetmeyeceğini söylememiştim. Beceriksiz olduğumu düşünmesini istemezdim ki bunu sesli dile getirmese bile attığı tek bakış yeterdi.

Bezi suyla ıslatarak sırtını temizledim. Su buz gibiydi, sırtına değdiği an irkildi ve kalkacak gibi oldu. Tek elimi sırtına bastırarak sedyenin üzerinde kalmasını sağladım. İşim bittikten sonra da iki elimi üzerine yaydım ve onu ısıttım. Vücudu elimin altında gevşedi, gözlerini kapattı.

“Uyumamalısın Rahsan,” dedim yumuşak bir sesle. “Üzerini giyin, gitmeliyiz.”

İlk başta dediklerimi duymadığını sandım. Sonra hiçbir şey söylemeden doğrulup siyah gömleğine uzandı. Hayretle ona baktım, hiç söylenmemişti. Üstelik arkadaşımın hayatını kurtarmıştı. Rakibi olsa bile bunu yapmış ve Serafina yüzünden yaralanmış olsa da bu konuda sızlanmamıştı. Bu olayın kitapta geçtiğini hatırlıyor fakat Serafina bilmediğinden, ben de onu kurtaranın o olduğunu bilmiyordum.

Giyinmesini izlerken gözlerimi kırıştırdım. Sonra ne yaptığımın farkına varıp bakışlarımı kaçırdım. Eğer böyle sahneler daha çok geçseydi, Matias’ın tahtı sarsılabilir ve Rahsan’ı desteklemeye başlayabilirdim. Sonuçta kötü adamların tuhaf bir çekiciliği olduğu gerçektir.

Serafina’yı kontrol etmek için çadırdan çıkmadan önce omzumun üzerinden son kez ona baktım. Gömleğinin düğmelerini alttan üste doğru ilikliyordu. Ormanda geçen bir gece ve dört savaşın ardından siyah saçları dağılmış, kusursuz görüntüsü bozulmuştu. Böyle daha güçsüz, daha insani görünüyordu. *Daha anlaşılabilir.*

Çıktım. Ardımdan çadırın kumaşı dalgalanarak kapandı.

2. BÜYÜCÜ VE ŞIFACI

Kasvetli bir sabahtı. Revirde, Serafina'nın yatağının yanına bir sandalye çekmiştim. Elimde açık bir kitap vardı fakat okumak yerine başımı pence-reye çevirmiş dışarıyı izliyordum.

Avlu ile merdivenler, kayıp düşen olmasın diye ateş büyücüleri tarafından temizlenmişti ve bu görev âdet olduğu gibi birinci sınıflara verilmişti. Kahvaltıdan önce bir grup gelip buzı eritmiş, neşeli sesleri ikinci kattaki revir odasına kadar gelmişti.

Ben de neşelerinin bana da geçmesi umuduyla şakalaşmalarını izlemiştim.

Pek fayda etmemişti. Aksine, hiç anlamadığım derslerle boğuştuğum ve kendimi kütüphaneye kapatıp geceler boyu sorularıma cevap aradığım birinci yılımı düşünmüştüm. Buradaki en zor senemdi ve bu süreci atlattıktan sonra zaman beklenmedik derecede hızlı geçmişti. Şimdiden kitabı yarılamiştık ve bu,

belli bir tatmin hissinin yanında midemin yanmasına sebep olacak kadar stres vermeye başlamıştı. *Ya bittiğinde hâlâ burada olursam? O zaman ne yapacağım?*

İç çekerek gözlerimi ormanın başladığı yerdeki çam ağaçlarından çektim. Birinci sınıflar gideli saatler olmuştu ve etrafta kimse yoktu. Çıt bile çıkmıyordu. Gözlerimi tekrar bilinçsizce yatan arkadaşşıma çevirdim. Solgun tenine, morarmış göz altlarına ve kurumuş dudaklarına baktım. Onu bu hâlde görmekten nefret ediyordum ancak en azından artık zehrin etkisiyle soğuk soğuk terlemiyordu. Ben de hem dışarıdaki havanın hem de kendi düşüncelerimin kasvetinden kurtulmak için buna tutunuyordum. Yalnızca Aviva böyle yazıldığından değil, bana da iyi geleceğinden.

İyileşeceğini ve çok yakında baharın geleceğini söyledim kendime. O sırada kapı açıldı. Gelen, Akademi'nin başşifacısı ve benim en sevdiğim eğitmen olan Bayan Miriam'dı.

Sandalyedeki oturuşumu düzeltirken ona gülümsedim. O da tek eliyle kapıyı kapatıp geniş odadaki tek dolu yatağa yürürken bana karşılık verdi. Ardından bakışlarını Serafina'ya indirdi. Elinde bir tepsi malzemeye gelmişti. "Nasıl oldu? Bir değişiklik var mı?"

Gözlerim tekrar yatakta yatan Serafina'ya kaydı. Örtünün altında üst vücudu çıplaktı ve korkunç yara, sağ omzuna doğru uzanarak kendisini belli ediyordu. Tüm sabah zehrin kalanını çıkarmak için uğraşmışlardı. Zehir dün gece çıkarılsa da böyle çok miktarda maruz kalındığında etkisi ertesi gün bile sürer, vücuda enjekte edildiği yerde birikmeye devam ederdi.

Ona bakınca gülüşüm soldu ve kısa bir süre için bastırabildiğim endişe, tekrar midemdeki yerini aldı.

Geldiğimizden bu yana hiç uyumamış ve Serafina'nın başında durup diğer şifacılara yardımcı olmaya çalışmıştım. Uzun süredir uyumadığım için gücüm hâlâ zayıftı ancak Serafina bu hâldeyken uyuyamazdım. Bu yüzden dinlenmem gerektiği söylene bile revir ve seralar arasında mekik dokuyup malzeme taşımış, ateşini düşürmek için elimden geleni yapmıştım. Yarasını kapatmışlardı ancak kırmızılığı kalmıştı, tamamen iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı.

"Son geldiğinizden beri hiçbir şey değişmedi."

Sessizce elindekileri Serafina'nın yatağının yanındaki komodine koydu, sonra da elinin tersiyle zehrin yan etkisi olan ateşin devam edip

etmediğini kontrol etti. Etmiyordu. Kitap okumak yerine her birkaç dakikada bir kalkıp kontrol ettiğim için bunu biliyordum.

Elini alnından çekip örtüyü omzundaki yara ortaya çıkacak şekilde sıyrdı, ardından yarasını temizleyip merhem sürdü. İşini yapmasını izlerken “Ne zaman uyanacak efendim?” diye sordum. Bana net bir cevap veremeyeceğini biliyordum fakat sormadan edememiştim.

Göz ucuyla bana baktı. Sevecen, anaç ve becerikli bir kadındı Bayan Miriam. Otuzlu yaşlarının başındaydı ancak yaşından çok daha olgundu. Kitapta şifacılar genel olarak böyle anlatılıyordu zaten, Miriam ve Aviva da o tipe uyuyordu. Aviva’nın rol modeliydi ayrıca, mezun olduktan sonra onun asistanlığını yapıyor ve belli bir süre sonra yanında eğitmen olarak görev almaya başlıyordu.

Sonumun değişmeyeceği belliydi çünkü Akademi’ye alındığım ilk günden beri Bayan Miriam’la ilişkim iyiydi. Herkes gibi bana da şefkatli davranıyor, buradaki hayatımı epey kolaylaştırıyordu.

“Gün içinde uyanacağından eminim,” dedi merhemini kapağını kapatıp doğrulurken. Bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Sen hiç uyumadın, değil mi?”

Başımı salladığımda kaşlarını çatı. “Gücünü uyanık kalmak için mi kullanıyorsun?”

“Hayır. Sadece... Uyanık kalmaya çalışıyorum.” *Arada bir yerimden kalkıp revirin içinde gezinerek ve sürekli bacaklarımı çimdikleyerek.*

“Çalışma. Git ve uyu Aviva. Dünden beri çok çalıştın zaten. Bu hâldeyken Serafina’ya hiçbir faydan yok.”

Söyledikleri doğrudu ama bunu yapmak benim için çok zordu. Serafina uyanana kadar uyumamak için kendime söz vermiştim, o benim en yakın arkadaşım. Yaşadığım ikilemi fark ettiğinde ellerini yumruk yapıp beline yasladı. “Ben buradayım. Arkadaşına senden daha iyi bakamayacağımı mı düşünüyorsun?”

Gülerek söylediği için ben de gülümsedim ve kısa bir süre bekledikten sonra kararsızlıkla kitabımı kapatıp sandalyeden kalktım. Başım, bacaklarım ve sırtım çok ağrıyordu. Birazcık kendimi düşünmekten zarar gelmezdi sanırım.

Hem Bayan Miriam bunu söylemeseydi bile bir süre *uzaklaşmam* gerekiyordu. Serafina bilincini kaybettikten sonra olanları Matias’ın gözünden okuyorduk ve o, yaralandığı için kendisini suçluyor, *daha iyi olmalıydım*, diyerek bu saate kadar talim alanında çalışıyordu. Sonra da normal bir

şekilde buraya girmek yerine yan odaya giriyor, biz Serafina'nın yanından ayrıldığımızda da duvarın içinden geçip onun yanında kalıyordu. Ardından öfkeli bir itiraf geldiğinden bu sahnenin *kesinlikle* yaşanması gerekiyordu.

Bu yüzden Bayan Miriam seralara gitmek için çıktuktan birkaç dakika sonra da ben ayrıldım. Matias'ın duvarın diğer tarafında beklediğini biliyor, onunla biraz uğraşmak istiyordum fakat bunu yapacak enerjim yoktu. Artık cidden uyumam gerekiyordu. Kitabımı göğsümde çaprazladığım kollarımın arasına sıkıştırmış, koridorda yürürken orada olmaması gereken bir karaltı fark ettim. İstemsizce kaşlarım çatıldı. *Uzun, baştan aşağıya simsiyah giyinmiş klişe kötü karakterimizin burada ne işi vardı?*

Onu görmeyi beklemediğim için şaşırdım ve adım atmayı kesip arkasından birkaç saniye baktım. Sonra daha fazla uzaklaşmasına izin vermeden ismini seslendim. "Rahsan?"

Köşeyi dönmek üzereyken durdu. *Gerçekten de oydu.* Dün yaralandığı için revire gelmesi normaldi ancak Matias bu sahnede ondan hiç bahsetmediğinden onunla karşılaşmayı beklemiyordum.

Sesimi duyunca başını yana doğru çevirdi ama bana dönmedi. Ona doğru hızlı birkaç adım attım, ayakkabılarım taş zeminde tok sesler çıkardı. "Yaranı kontrol ettirmek için mi geldin?"

Yanına ulaştığımda yüzünü inceledim. Gözlerinin altı, zehrin etkisiyle mordu ancak az bir miktara maruz kaldığından Serafina'nın aksine yanakları çökmemişti. Bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Evet. Kimse yoktu, ben de gidiyorum." Sesi sertti. Ancak sinirli olduğundan değil, konuşma şekli böyle olduğundan. Yıllar içinde bunun ayrımını yapmayı öğrenmiştim.

"Buraya kadar geldin ve en büyük odaya uğramadan mı gidiyorsun?" Sesimdeki bariz şaşkınlıkla sadece bir adım atıp durdu. Etrafıma baktım. "Bayan Miriam kısa bir süreliğine seralara gitti, geri gelir. Biraz beklersen—"

"Önemli değil." Tekrar önüne döndü.

Ne desem kestirip atıyor ya da geçitiriyordu. Yanaklarımdan nefesimi verdim. Gitmek üzereydi, bunu bildiğimden içimde tutmak istemedim. "Birine katlanmak gerçekten bu kadar zor mu?"

Durdu. Bu sefer tüm vücuduyla bana döndü. Göz göze geldiğimiz an *hata mı ettim* paniği yaşadım. Kehribar rengi gözlerinde keskin bir bakış vardı. Bakışlarımı kaçırıp parmak uçlarımla kitabımın kenarlarını

çekıştirdim ancak yine de geri adım atmadım. “Yoksa böyle davranmak hoşuna mı gidiyor?”

Tavırları herkese karşı böyle olduğundan alınmıyordum ancak bilmek istiyordum. Gerçekten yalnızlıktan hoşlanıyor muydu, yoksa bizi zamanına değmeyecek süprüntüler olarak mı görüyordu?

Bana doğru bir adım attı. Siyah çizmelerinin ucu göz hizama girdi ancak başımı kaldırıp ona bakmadım. Sorgulayan sesi tüylerimi diken diken etti. “Bu neden umurunda?”

Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. O da boy farkımız yüzünden bakışlarını üzerime indirmişti ve yargıladığı belliydi ancak bunun, se-simdeki yumuşaklığı kırmasına izin vermedim. “Yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü şifacıyım.”

Cevabım onu etkilemedi. “Doğduğundan beri şifacısın ve yıllardır burada eğitim görüyorsun. Benim sana sorduğum neden *şimdi* umursadığın.” Kollarını göğsünde kavuşturduğunda siyah paltosunun manşetlerindeki gümüş ipliklerden ve değerli taşlardan oluşan desenleri fark ettim. Ardından gözlerim tekrar yukarıya kaydı. Hâlâ ciddi bir şekilde bana bakıyordu. “Daha kötü yaralandığım da oldu.”

Haklı bir noktaya değinmişti ancak bunu ona belli etmedim. “Evet ama o zaman ben görevde değildim, sen de kendini arkadaşım için feda etmemiştin.”

Gözlerini kıstı, yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi. “Ben kendimi Cohen için feda etmedim.”

Omuz silktim. “Fark etmez, sonuçta yaralandın. Bayan Miriam’ın gelmesini beklesen iyi olur.”

“Gerek yok, zehrin tamamını çıkardın zaten.” Başını sanki teşekkür etmek ister gibi varla yok arası sallayınca şaşırdım. Kelimeleri nazik değildi ancak ses tonu az önceye göre kesinlikle öyleydi. Gülümsememi zor bastırdım. “Ama izi kalır.”

“Önemi yok.”

“Korkutucu görünmek hoşuna mı gidiyor?”

Kaşlarını kaldırdı. “Korkutucu mu görünüyorum?”

Sorusuyla donup kaldım çünkü düşünmeden konuşmuştum. Ani bir refleksle özür dilemek üzereydim ki kendimi tuttum. Sonra da sorusunu

ciddiye aldığımı gösterircesine yavaşça onu tepeden tırnağa süzdüm. “Hayır, görünüyorsun.”

İş karakterde bitiyordu. Rahsan’ın karakterini bir yana sıyrabilseydik, neredeyse Matias kadar yakışıklıydı. Tabii ben kumral sevdiğimden ve bir erkte isteyebileceğim tüm fiziksel özellikler başrolde mevcut olduğundan hâlâ favorim oydu ancak esmer sevenler için Rahsan iyi bir seçenektir. Sadece yaydığı o karanlık enerjiye, huysuz tavırlarına ve dik bakışlarına katlanmak zorundaydınız.

Gözlerini kısıp önüne döndü. Madem fikrimin onun için önemi yoktu, neden sorup beni geriordu? Kitapta ona uyuz olmuşum ve yaşarken daha çok uyuz olmam normaldi. Sonuçta kitapta görmediğim sahneleri bizzat yaşıyordum ve karşımda kelimelerin zihnimde oluşturduğu bir yansıma değil de benim kadar gerçek biri duruyordu. *Ve bu kişi yaralıydı.*

Sıkıntıyla şişirdiğim yanaklarımdaki nefesi verdim. Onun beni umursamadığı gibi onu umursamamak, nasıl veda etmeden gidiyorsa aynı o şekilde yanından geçip gitmek isterdim ancak lanet bir karaktere sahiptim. Yardıma ihtiyaç duyan biri olduğunda asla bir şey yapmadan öylece bırakıp gidemezdim. “Bekle.”

En yakınımıdaki odanın kapısını açıp içeri girdim. İlaç dolaplarını karıştırdım, taş havanın yanındaki kuru bitkilere ve kavanozların etiketlerine baktım fakat ihtiyacım olan şeyi bulamadım. Son bir umut alt dolaplara bakmak için eğildim.

“Ne arıyorsun?”

Kapının pervazına omzunu yaslamış bana bakıyordu. Geldiğini fark etmediğim için anlık olarak irkildim, sonra başımı tekrar önümdeki malzemelere çevirdim. “Merhem... Ama kalmamış. Olsaydı bile tek başına süremezdin zaten, gelip yardım da istemezdin.” Ayağa kalkıp elimde kalan kuru bitki parçalarını çırpıttım ve yüzüne baktım. “Eminim olmamasının pek bir önemi yoktur senin için.”

Hakkındaki varsayımına yorum yapmadı. Kapıya ulaştığımda çoktan sırtını yasladığı yerden çekmiş, önümden yürümeye başlamıştı. Ona yetiştim. Ardından kitabımı koltuk altıma sıkıştırıp avuçlarımı sırtına bastırdım. Beklenmedik hamlemlerle anında durdu, vücudu kaskatı kesildi. “Ne yapıyorsun?”

Başını yana doğru çevirmişti ancak ona bakmıyor, odaklanmaya çalışıyordum. “Sana dokunmam gerekiyor, kıpırdama.”

Kurtulmak ister gibi davranmaktan vazgeçti. Ancak bu, söylenmesine engel değildi. “Hep bu kadar ısrarcı mıydın sen?”

Beni tanıyormuş gibi bu soruyu sorması tuhaftı. Onunla ilk defa bu kadar uzun süre yalnız kalıyor ve birbirimizle muhatap oluyorduk, daha önce ısrarcı olmam gerekmemişti. “Hayır.” Elimi bastırmaya devam ettim. Kıyafetleri olduğu için işim zorlaşıyordu. Bu da gözlerimi siyah paltosundan hiç ayırmamam gerektiği anlamına geliyordu.

“Öyleyse neden yara izlerim bu kadar umurunda?”

“Sence umurumda olan şey o mu?” Göremese de yüzümü buruşturdum. “Ayrıca işimi yapmama neden bu kadar karşısın, anlamıyorum. Bizi burada süs diye tutmuyorlar.”

Tamam, savaştığı için kendisini daha aktif ve ön planda görüyor olabilir ama biz olmasak ne yapmayı düşünüyordu? Zehirden geberirken yine *önemi yok* demeyi mi planlıyordu?

“Revire kendim geldim, işini yapmana karşı değilim.”

“Öyleyse?” Gücüm hâlâ toparlanmamıştı, bu yüzden kendimi zorluyordum fakat çabam sonuç veriyordu. Dokunduğum yer ısınmıştı, göremesem de yara izlerinin olduğu yerin kızardığını ve sonrasında soluk bir pembeye dönüşeceğini biliyordum. “Yoksa problem seni *kimin* tedavi ettiği mi?”

Sessiz kaldı. İşimi yapmaya devam ederken onu anlamaya çalışıyordum. “Gerçekten arkadaşlarım yüzünden seni tedavi etmemi istemiyor olamazsın, değil mi?”

Ellerimi yavaşça sırtından çektim, sonra da kitabımı tek elime alıp kollarımı serbest bıraktım. Cevap vermedi. “Bu çok saçma.” Sesim kısılmıştı. Saçmaydı çünkü, mantığım almıyordu. Ben tehdit teşkil edebilecek bir karakter değildim. Matias ve Serafina’nın arkadaşıydım evet, bana değer de veriyorlardı ancak Rahsan’la aramda hiçbir zaman o ikisiyle sahip olduğu düşmanlık olmamıştı.

Hiçbir zaman ona sinirle ya da nefretle bakmamıştım.

Uyuzluklarından gerçekten nasibimi almış, ona sinir olmuşum ama geçmişti. Karakterinin ve rolünün ne olduğunu biliyordum çünkü. Varlık amacını gerçekleştiriyordu, bunun için ona ne kadar kızgın kalabilirdim ki? () ise ondan nefret ettiğimi düşünmüştü çünkü kafasındaki denklemde, Matias ve Serafina ne hissediyorsa ben de onu hissediyordum.

Tüm vücuduyla yavaşça bana döndüğünde ben de eş zamanlı olarak başımı kaldırdım ve gözlerine baktım. Az önceye göre çok daha iyi görünüyordu. Cildine ve dudaklarına renk gelmiş, göz altındaki morluklar silikleşmişti ancak yaptıklarım hoşuna gitmiyordu. “Asıl senin bu yaptığın saçma,” dedi. “Sana borçlu kalmak istemiyorum.”

“Bana borçlu kalacağını mı düşünüyorsun?” Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, sinirlenmeye başlamıştım. “Dün gece tam dört, geçen yıldan beri sayamayacağım kadar saldırıyı defettin. Senin bu çarpık düşünme tarzına göre ben, hatta tüm Kayven sana borçlu oluyoruz o halde!”

Gözlerini kapatıp tek elinin baş ve işaret parmağıyla burun kemerini sıktı. “Aynı şey değil.”

“Ne demek değil? Sen işini yapıyorsun borç değil, ben işimi yapıyorum borç!”

Gözleri yüzümde oyalandı. Ona karşı ilk defa sesimi yükselttiğimden ben de şaşırmış, sessizleşmiştim.

“Sen hiç kendine bakıyor musun?” dedi bana yaklaşırken. Hakaret edeceğini sandığım için çenemi dikleştirdim ve gelecek saldırıyı bekledim ancak sözleri, duyduğum anda yüzümdeki sert ifadeyi yok etti. “Uyumamışsın, gücünü toplamamışsın. Buna rağmen yardımcı olmak için saçma bir ısrarın var. Bir de kalkmış benim fedakârlık yaptığımı söylüyorsun.” Biraz daha yaklaştı. “Hayır Malkin, fedakârlık yapan *sensin*. Hem de düşmanlık beslemen gereken birine.” Sesi küçümser gibi çıkmıştı, biraz da sinirli. Dudaklarımı araladığım an işaret parmağını dokunduracak kadar yaklaştırdı ama dokunmadı. “Hayır, yine *şifactorym* diyemezsin.”

Gözlerim şaşkınlıkla parmağına doğru düştü, o da bunu fark ettiği an geri çekti.

“Onu demeyecektim.” Sesim içime kaçmış gibi konuştuğumda boğazımı temizledim. Şaşkındım çünkü bu zamana dek Serafina’yla konuştuğunda sadece yanlarında durmuş, tartışmalarını dinlemiştim. Rahsan varlığımın farkında olduğunu bile belli etmemişti. Şimdi o tartışmalardan birini bizzat *benimle* yapıyordu.

Gözlerimi kaçırdım. Bu konuşmayı ne kadar çabuk sonlandırırsam o kadar iyiydi sanırım. “Bana borçlu kalmazsın. Sana söyledim, senden nefret etmiyorum. Kafana göre sana düşmanlık beslemem gerektiğini varsayamazsın.” Bir adım geriye gittim. “Her neyse, ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum. Başka birinden tedavi görmek istersen buna karışmam.”

Daha fazla bu meseleye dahil olmasam iyi olurdu. O ve ben yan yana olmamalıydık, kitapta yaşanmayan hiçbir sahneye yol açmamalıydım. Bunca zaman her şey aynı kalsın diye uğraşmışım ve şimdi kendi ellerimle çıkış bileti olarak kurduğum planı mahvedemezdim.

Öyleyse neden yanından geçip giderken suçlu hissediyordum? Sanki hata yapmışım gibi?

Üstelik kendimi haklı çıkarabileceğim hiçbir kanıtım yoktu. Kitap sadece Serafina'nın, çok az bölümde de Matias'ın ağzından anlatılıyordu. Aviva'nın bugün burada olduğunu bile yalnızca Matias'ın, Serafina'nın yanına gidecekken onun çıkmasını beklemesinden anlıyorduk.

Ancak bu gerçek şimdiye kadar aklıma bile gelmemiş, kurgu gereği orada bulunmam gerektiği için değil de gerçekten istediğim için yanında kalmayı seçmiştim. *Peki bu konuda iradeye ne kadar sahiptim?* Dördüncü saldırıdan sonra Rahsan'ı kitapta da mı Aviva tedavi ediyordu mesela? Yoksa bu, Aviva'nın yerine geçmemin bir sonucu muydu?

Kitapta Aviva'nın Rahsan'ı kurtardığına dair hiçbir bilgi yoktu. Devamında Rahsan'ı kanlı canlı görmeye devam ettiğimizden o gece illaki birinin kurtardığını biliyorduk fakat bunun Aviva mı, yoksa diğer beş şifacıdan biri mi olduğunu bilmiyorduk. Belirtilme gereği duyulmamıştı çünkü Rahsan hiçbir zaman yazarın o kadar umurunda olmamıştı.

Kaşlarımı çattım ve kitabın orijinal hâlinde ne olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Matias, duvarların içinden geçerek seyahat ettiğinden onunla karşılaşmamıştı ancak Rahsan buraya gelmişti ve gerçek Aviva onu görmüş olmalıydı. Acaba o da Rahsan'la konuşmuş muydu? Konuştuysa içim rahat edecekti çünkü hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordum. En ufak şeyin bile etkisi hiç beklenmedik büyüklükte olabilirdi ve bunca zaman diken üstünde hareket etmişken bir anda her şeyi berbat edemezdim. Son on iki saatte Rahsan'la gereğinden fazla muhatap olarak zaten büyük bir hata yapmış olabilirdim.

İçim içimi kemirmeye başladı fakat o gerçekten Serafina'yı, orada bulunan herkesi ve nihayetinde Kayven'i kurtarmak için benim bakmaya bile zorlandığım yaratıklarla savaşıyordu. Arkadaşımı tedavi edebilmemiz için yere indirmişti ve bunu yaparken yaralanmıştı. Niyetim işimi yapmaktı ancak bunun yanında bir de ona teşekkür etmek istemiştım. Serafina, uzun bir süredir sadece sevdiğim bir karakter değildi, gerçekten *arkadaşımdı*. Artık yaşadığım her neyse kendimi buna fazla kaptırmıştım ancak durum buydu. Onu seviyor ve ona değer veriyordum fakat Rahsan

bu meseleyle alakalı olarak ona yaklaşmamdan hoşlanmıyordu. Hareketlerimi de nezaket olarak değil, bunaltıcı bir ısrar olarak görüyordu. *Kendi bilirdi.* Ona alınacak değildi, bunca zaman aramız zaten böyleydi.

Ancak odama ulaştığımda hâlâ kafa karışıklığı içindeydim. Hiçbir yere bakmadan ve başka bir şeyle meşgul olmadan doğrudan banyoya yöneldim. Yürürken bir yandan da üzerimdekilerden kurtulmaya çalıştım, uykudan önce yıkanmaya ve sıcak suyun altında rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Musluğu açıp küvetin dolmasını beklerken kenara yaslandım ve her yeri kaplayan yeşil fayanslara bakarken düşüncelere daldım. Dün gecedен beri onlardan kurtulamamıştım fakat Rahsan Zev'iv'le karşılaşmak da hiç yardımcı olmamıştı. *Hâlâ olmam gereken yerde miydim? Her şey yolunda mıydı?*

Bilmiyordum çünkü bir yan karakter olarak hem hikâyedeki yerim kısıtlıydı hem de kitabı yaşamak, okumakla kıyaslanamazdı. Bunca zaman kitapta bahsedilmeyen bir sürü olaya şahit olmuş, bir sürü şey öğrenmiş ve adı bile geçmeyen bir sürü karakterle tanışmıştım ki bunlar sıradan tipler de değildi. Hepsi ben nasılsam öyle, hatta bazıları benden bile daha ilgi çekiciydi. Üstelik her gün bizzat yazılmamış olaylar yaşıyor, arka planda sessizce varlığını sürdürüyordum. Serafina görevde ya da antrenmanda oluyordu, ben ise kendi hayatımı yaşıyordum. Seralardaydım, derste ydım, kütüphanedeydim ama illaki bir yerlerde ydım. *Öyleyse orijinal kurguda, arka planda olaylar olduğunu nasıl inkâr edebilirdim?*

Hiç bilinmedik yan karakterlerin hiç anlatılmamış aşk hikâyeleri, acıları ve mutlulukları vardı. Dolayısıyla Rahsan ve Aviva da konuşmuş olabilir, hiç bahsi geçmeyen etkileşimleri olmuş olabilir. Benim onunla konuşmam bir şeyi değiştirmeyecekti. Kendime işkence etmenin hiçbir anlamı yoktu. *Serafina iyiydi, Matias iyiydi ve kesinlikle o mutlu son gerçekleştirecekti.*

Derin bir nefes aldım ve sadece buna odaklanmayı denedim, küvet dolunca da musluğu kapattım. Sıcak su ağrıyan kaslarıma iyi geldi, biraz gevşedikten sonra da tüm pisliğimden arınmak için kendimi iyice kışıldedim. Bu, suyun içine aroma vericiler ve çiçek yaprakları atıp sonrasında kendimi yağlarla ovduğum keyif banyolarından değildi. Bu yüzden elimi çabuk tuttum ve dişlerim takırdarak giyindikten sonra yorganımın altına gömüldüm.

Uyandığımda hava kararmıştı ve el yordamıyla komodininin üzerindeki mumu yaktıktan sonra temiz üniformamı giymek üzere gömme dolabıma doğru adımlamıştım. Uyumadan önce şömineyi yakmadığımdan içerisi buz gibiydi ve kesinlikle bu kadar uyku bana yetmemişti. Ancak kalkmak zorundaydım çünkü tüm sabah, seralar ve revir arasında sefilce mekik dokuduğumdan doğru düzgün hiçbir şey yememiştim ve akşam yemeğini kaçırma seçeneğine sahip değildim. Üstelik yemekten sonra astronomi dersim vardı ve hepsinden önce revire gidip Serafina'yı kontrol etmeliydim.

Yapacaklarımı gözümden büyütmemeye çalışarak giyindim ve bukleleri birbirine girmiş saçlarımı taradım. Berbat görünüyordum. Yüzümdeki tüm renk gitmişti ve zehri çıkardıktan sonra parmak uçlarıma yerleşen morluk şimdi siyah hâldeydi. Maalesef bu konuda şifacıların kendilerine hiçbir faydası yoktu. Zehrin sistemimizden atılmasını beklemeliydik ve bunun hızlı olmasını istiyorsak yalnızca en iyi dostlarımıza, yani şifalı bitkilere güvenebilirdik.

Astronomi kitabımla revire indiğimde, oradaki nöbetçiden Serafina'nın çoktan uyanıp odasına gittiğini öğrendim ve aceleci adımlarımı doğrudan yeni kanada yönlendirdim. Dört ana elementin büyücüleri ve şifacılar, Akademi kurulduğundan beri var olduklarından ana binada kalıyordu ancak elementlerin birleşiminden oluşan büyücülerin odaları ihtiyaca göre sonradan yapılmıştı.

Kuleye tırmandım ve kalın mumların aydınlatığı koridorda Serafina'nın kapısının önünde durdum. Kafesli pencereden bulutsuz geceyi görebiliyordum, bu gece kar yağmıyordu. Yavaşça kapıyı tıklattım ve bekledim. Açılan kapının ardında Serafina'nın yüzü renksizdi ancak en azından ayağa kalkabilmişti. Onu iyi görmenin verdiği rahatlamayla nefesimi verdim. "Serafina... Çok şükür iyisin."

Bana gülümsedi ve içeri geçmem için kenara çekildi. "İyiyim."

Işık büyücüsü olduğu için ona göre dekore edilmiş, sarı ve beyaz ağırlıklı odasına girdim ve girer girmez başımı ona çevirdim. "Ne zaman revirden ayrıldın? Yanında olamadım, üzgünüm."

Kapıyı arkamdan kapattı. "Çok olmadı. Ayrıca uzun süre başımda beklemiştin, yanımda olamadın diye mi üzülüyorsun?"

"Yani, uyandığında yalnız olduğunu görmek hoş olmamıştır."

Sesim mahcuptu ancak o mavi gözlerinde sevecen bir parıltıyla bana bakıyordu. Göz altları hâlâ mordu ve hâlsiz görünüyordu fakat beni

gördüğüne sevinmişti. “Hepimiz yorgunduk, üzgün olmayı gerektirecek bir durum yok.”

Ona bakarken şefkatle gülümsedim. Serafına her zaman böyle değildi, zamanla olgunlaşmıştı ve karakterinin geliştiğini görmek güzel bir şeydi. Birlikte büyümüştük. Önceden daha bencil davranırdı. Toplumdaki ve Akademi'deki konumu, babasının Korindel şehrinin dört konsey üyesinden birisi oluşu ve yetiştirilme şekli, önceliğin hep kendisi olmasını sağlamıştı ancak buradayken değişmişti. Hâlâ birinci sınıfta tanıştığım kız olsa bunu asla söylemezdi.

“Durumun nasıl?” diye sorarak ona yaklaştım. “Ağrın var mı?”

“Hâlsizim, zehrin etkisi. Bayan Miriam yarın daha iyi olacağımı söyledi.”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Daha önce hiç bu kadar fazla zehre maruz kalmamıştın.” *Biraz daha geç kalsaydık...* Yine korkunç bir sıkıntı kapladı içimi, dindirmesi umuduyla ona baktım. “Sana sarılabilir miyim? Canın acır mı?”

Bunu söylememi bekliyormuş gibi sırtıttı ve kollarını iki yana doğru açtı. Ona sarılırken çok dikkatli davrandım. Hissettiğim rahatlamayla nefesimi verdiğimi fark etti. “Benim için çok mu endişelendin?”

“Elbette.”

Yorgun bir kıkırtı kaçı dudaklarından. “Merak etme, benden o kadar kolay kurtulamazsın.”

Geri çekilirken ona gülümsedim. “Bunu isteyen kim?”

Ses tonum, onun şakacı tavrıyla uyumluydu ancak ciddiydim. Buraya ait değildim ve bu sığıntı hissi beni mahvediyordu ancak bir gün buradan ayrılmayı başarırısam onları özleyeceğimi biliyordum. *Tabii onları unutmazsam.*

Onu daha dikkatli incelediğimde şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. “Gi-yinmişsin. Derse gelecek misin?”

“Evet.”

Hafifçe kaşlarımı çattım. “Bayan Miriam senin için izin kâğıdı doldurmadı mı?”

“Doldurdu ama yine de geleceğim.” Onaylamayan bakışlarımı fark ettiğinde gülerken “Gerçekten iyiyim,” dedi. “Zaten odamda tıkilıp kalmaya dayanamam.”

Ne kadar hiperaktif olduğunu bildiğimden üstelemedim. Astronomi dersi, tüm Akademi için ortaktı ve gözümü üstünde tuttuğum sürece idare edebilirdi. Akşam yemeğine geç kalmamak için daha fazla oyalanmadık ve kulenin merdivenlerini inerken derslerden ve havanın soğukluğundan yakındık. Ardından Serafina daha fazla dayanamayarak ağzındaki baklayı çıkardı. “Matias...” dedi bana bakmamaya özen göstererek. “O hiç yanıma geldi mi?”

Gelmişti. Bunu kitabı okuduğum için biliyordum ancak Aviva’nın bilmemesi gerekiyordu. Bu yüzden “Ben yanından ayrılırken gelmemiştii,” dedim. Çaktırmamaya çalıştı ama bozuldu. Hemen neşeli bir sesle ekledim. “Ben gittikten sonra gelmiştir ama.”

İfadesiz bir sesle yanıtladı. “Bayan Miriam sadece senin ve birkaç ışıık büyücüsünün geldiğini söyledi.”

“Ama o sürekli seralara gidiyor, o yokken gelmiş olamaz mı?”

Umut dolu sesimden hiç etkilenmedi. “Olabilir ama buna umut bağlamak istemiyorum.”

“Saçmalama,” dedim çünkü iyi arkadaşlar bunu yapardı. “Matias senin arkadaşın, sana değer veriyor. Tabii ki gelmiştir. Neden ona sormuyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Neden gelmedin diye hesap mı soracağım?”

Gülümseyip kolumla onunkini dürttüm. “Gelmediğini bilmiyoruz.”

“Henüz.”

İç çekerek önüme döndüm. Söz konusu Matias olduğunda Serafina olumsuz düşüncelere daha kolay kapılıyordu ancak ona kızamıyordum çünkü aralarındaki ilişkinin ne kadar hassas olduğunu biliyordum. Ona olan hislerini en yakın arkadaşı olmama rağmen bana bile itiraf etmemiş, bunun hislerini daha gerçek kılacağından endişelenmişti.

Tabii bana itiraf etmemiş olması bu konuda onunla uğraşmayacağım anlamına gelmiyordu. Yemek salonu, Akademi’nin en büyük yerlerinden biriydi ve elementleri temsil eden renkli vitray camlara, Ay ve Güneş tapınaklarındaki gibi yüksek bir tavana sahipti. Sadece burası çok daha neşeli bir yerdii, duvarların bir kısmını sarmaşıklar kaplamıştı ve içerisi yemek yiyen öğrenciler yüzünden kalabalıktı.

O kalabalığın arasında da Matias Gorion vardı. Yalnız değildi, etrafını birkaç arkadaşı sarmıştı ancak kapıdan içeri girdiğimiz anda yaslanıldığı sütundan ayrılmıştı. Arkadaşlarına son bir şey söyleyip bize doğru

geldiğini fark ettiğimde her şeyden habersiz başka tarafa bakınan Serafina'yı dürttüm. "Seninki geliyor."

Defalarca yaptığı gibi bana döndü ve gözlerini büyüttü. "Aviva!"

Bana yalnızca sinirlendiğinde ismimle seslenirdi ve ne zaman Matias iması yapsam mavi gözleri kocaman açılırdı. Ben de onu ciddi ve savaşçı hâliyle görmektense âşık hâlde görmeyi sevdiğimden bulduğum her fırsatta onunla uğraşırdım. Kızaran yanaklarına bakarken kıs kıs güldüm. "Tamam tamam, demiyorum bir şey."

Serafina önüne döndüğünde kendisine doğru gelen Matias'la karşılaştı. Başrol erkek olduğunu belli edercesine en uykusuz ve korkunç gözükmesi gereken hâlde bile çok yakışıklıydı. Kumral saçları dağınık, gözlerinin altında uykusuzluğun izleri vardı ve üniforması yapılı vücuduna tam oturuyordu. Kısacası, *iyi* görünüyordu. Serafina onunla göz göze geldiğinde duruşunu dikleştirmiş, yüzüne aynı Matias'ın yüzündeki gibi *senin için ölüyorum* ifadesi yerleştirmişti.

Bu imkânsız aşkın yakın seyircisi ve destekçisi olarak izlediğim sahenin kalbimi kuş misali kanatlandırmasına izin verdim. İkisini de tutup sarsmamı engellen tek şey, ilk öpücüğün yakında olduğunu bilmemdi.

Matias karşımızda durduğunda çekingen bir sesle "Selam," dedi. Gözlerini Serafina'dan alabildiğinde ise bakışlarını bana çevirdi. "Naber Viv?"

Ona gülümsedim. "Uykusuz olmak dışında iyiyim, sen?"

Başını onaylarcasına salladı. "Ben de iyiyim."

"Emin misin?"

Serafina bunu sorarak araya girdiğinde başını çevirip ona baktı. Arından hafifçe başını salladı. "Evet."

Ancak arkadaşım ikna olmadı. "Hiç uyumamış gibi görünüyorsun."

Omuz silkti. "İdare ediyorum."

O an araya girmemek için kendimi tuttum. Neden böyle tuhaf davranmak yerine yaralandığı için üzüldüğünü, uyuyamadığını ve kendisini yetersiz hissettiğinden dışarının soğukunda antrenman yaptığını söylemiyordu ki? Bu her şeyi çözerdi. Tamam, bu akşam astronomi dersinden sonra söyleyecekti ama şimdi umursamaz davranmak berbat bir fikirdi!

Serafina hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı. En sonunda sessizliği bozan yine Matias oldu. "Sen? Sen nasıl oldun?"

"İyiyim." Serafina'nın sesi güçlü, yüzü duygusuzdu. Daha dün gece flört ederken bir anda duygularına set çekebilmesi beni şaşırtıyordu.

Okurken mantıksız bulmamıştım ancak ilişkileri epey hassastı, en ufak bir aile müdahalesi ya da yanlış anlaşılma onları uçuşumun kıyısına sürüklüyordu.

Okuyucu böyle dramları severdi. Ben de okurken tüm bu zorlukları aşarak birlikte olmaları için dua etmiş ve sırf barışacaklar mı diye görmek için kitabı elimden bırakamamıştım ancak canlı gördüğünüz zaman eksik olan şeyleri okurken olduğuna göre daha kolay fark ediyordunuz.

“Güzel,” diye karşılık verdi Matias, sesinde bariz bir rahatlama vardı.

Böylece bu gergin, sessizliğin gittikçe uzadığı ânı dağıtma görevi bana düştü. O ikisi birbirine bakmayıp yere odaklandığında, kollarından tuttuğum gibi peşimden sürükledim ve hiçbir derdim yokmuşçasına gülümsedim. “Hadi yemek yiyelim, çok acıktım!”

Derse geç kalmıştım ve tüm gücümle seralardan buraya kadar koştuğum için astronomi kulesinin sarmal merdivenini çıkarken nefes nefeseydim. Gittikçe darlaşan merdivenin sonunda ise beni ahşap, yıldız oymalarıyla süslü bir kapı bekliyordu. Nefesimi biraz olsun düzeltebildiğimde onu hafifçe ittirip içeri girdim. Sadece birkaç kişi dönüp baktı, geneli ise Usta Oren’i dinlemeye devam etti. Ben de olsam dönmezdim zaten, astronomi en sevdiğim derslerden biriydi.

Herkes kulenin yuvarlak zemininde minderlere oturmuş, ya gözleriyle aralarından geçen Usta Oren’i takip ediyor ya da cam kubbenin altından yıldızları seyreliyordu. Olabildiğince sessiz olmaya çalışarak arka tarafa, duvara yakın minderlerden birine geçtim. Bunu yaparken de göz ucuyla Matias ve Serafina’yı aradım, büyük teleskobun önünde yan yana oturuyorlardı. Bunaldığım için pelerinimi çıkarırken gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Astronomi odası da tam olması gerektiği gibi görünüyordu. Altın sarısı yıldızlarla kaplı koyu mavi duvarları vardı ve raflar gökyüzü haritaları çizilmiş parşömenlerle doluydu. Bir köşeye de harita çizmek için kullandığımız ufak sehpa istiflenmişti. Minderlerin arasına yerleştirilmiş soluk mavi aydınlatmaların yetersiz ışığı yüzünden karanlık sayılabilecek bir yerdi ve etraftaki ıvır zıvırlar yüzünden dağınık görünüyordu ancak her şeye rağmen burayı seviyordum.

Pelerinimi, oturduğum geniş minder kenarına, yere bıraktığım sırada Usta Oren’in sözlerine kulak verdim. Paladin takımıyıldızından

bahsediyordu. Elinde onu birlikte görmeye alıştığımız ince uzun sopasıyla minderlerin arasında gezinirken bir soru sordu. “Geçen derste biraz üzerinde durmuştuk. Kim bana, Paladin takımyıldızının gökyüzünde ne sıklıkla belirdiğini ve gökyüzünde olmasının bize neler anlattığını söylemek ister?”

Paladin en sevdiğim takımyıldızlarından biriydi. Güvende olmanın işaretiydi çünkü. Elinde kılıç tutan bir şövalyeyi andırıyordu ve ismini de buradan alıyordu. *Paladin, şövalye, kahraman.*

Onun hakkında söyleyecek çok şeyim olduğundan daha sorunun yarısında hevesle elimi kaldırdım, Usta Oren de bunu gördü. İki elini önünde birleştirmeden önce beni işaret etti. “Evet, Aviva.”

“Paladin, dolunay haftalarında ya da dolunay haftasına bir iki gün kala gökyüzünde belirir ve kuzeydeki takımyıldızlarından biridir. Onu yere saplanmış gibi duran kılıcından tanırız. Zaten onu oluşturan yıldızların en parlak olanları da kılıcında yer alır.” Ben konuştukça Usta Oren, bana doğru yaklaşıyor ve böylece yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum. “Paladin’in gökyüzünde olması bize güvende olacağımızı gösterir, geceleri rahat bir şekilde uyuyabileceğimizi.”

“Eksik.”

Bu değerlendirme Usta Oren’den değil, başka birinden geldi ve duyduğum anda solan gülümsememle birlikte başımı oraya çevirdim.

Rahsan Zev’iv çaprazımda oturuyordu. Vücudunu bana doğru döndürmemiş, sadece başını çevirmişti. Karanlıkta kaldığı için yüzünü seçemiyordum ama sesi donuktu. Sözümün kesilmesini beklemediğim için duraksamıştım, o da bu esnada devam etmişti. “Paladin tek başına güvende olmayı göstermez.”

Kaşlarımı çattım. “Henüz bitirmemiştim.”

Usta Oren, Rahsan bana cevap vermeden önce müdahale etti. “O hâlde devam edebilirsin Aviva.”

“Paladin’in güvende olduğumuzu gösterdiğinden emin olmak için kontrol etmemiz gereken üç şey var. Kötücül hiçbir yıldız onu bloke etmemeli, yeni ay haftası yakında olmamalı ve...” Duraksadım. *Üçüncüsü neydi?* Zamanla yarışıyordum, eminim Rahsan oradan atlayacaktı ama üçüncüsü bir türlü aklıma gelmiyordu. *Neydi? Neydi? Neydi?*

Düşünmek için başımı öne eğdim ve minderlerin olduğu o karanlık köşeden bir ses gelinceye kadar kaldırmadım. Benim sessizliğimden

yararlanarak “Tutulma olmamalı,” diye araya girdi. Aklıma gelmeyen şey, bu basit cevap olduğu için kendime kızarak gözlerimi kapattım.

O sırada, “Evet, teşekkür ederim Bay Zev’iv,” diyerek benden uzaklaştı Usta Oren. “Ve tabii ki sana da Aviva.”

İstediğim gibi bir zafer yaşamadığımdan sadece belli belirsiz başımı salladım. Bir yan karakter olarak bu dünyada yapabileceğim pek bir şey yoktu. Buna rağmen okulun, dünyanın ve öğrendiğim her şeyin tadını çıkarmaya çalışıyordum. Aviva orijinal hikâyede de başarılı bir karakterdi ancak bundan pek söz edilmezdi. Onun karakterinden olsa gerek ben de ders çalışmayı, öğrenmeyi çok severdim. Kendi alanımda rakipsizdim, başrollerin arkadaşı olacaksam elbette en iyi şifacı olmam gerekiyordu. Oysa herkesin aldığı derslerde, ne kadar seversem seveyim mutlaka bir rakibim çıkıyordu. Astronomide de bu kişi Rahsan’dı. Benden daha iyiydi ve hava atacağı hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Bu bana özel yaptığı bir şey değildi. Aksine, ikisi de ateş-hava karması güçlere sahip olduğundan Serafina’yla çoğu dersleri ortaktı ve kitapta Serafina’nın ders sahnelerinde sürekli didiştiği, bilgi yarışına girdiği kişiydi. Hırslıydı Rahsan; üstelik yalnızca saldırgan bir hırs değildi bu, aynı zamanda size onun en iyisi olduğunu hatırlatan türdendi. Astronomi gibi büyü gücünü kullanmayı gerektirmeyen bir ders, Serafina ve Matias’ın ilgisini pek çekmiyordu. Bu yüzden derse çok katılmazlardı ancak ikisinden biri ne zaman bir şey diyecek olsa Rahsan anında lafa karışırdı.

Usta Oren, Serafina’ya Ejder takımyıldızını gökyüzünde nereye bakarsak görebileceğimizi sorduğunda bu çok basit bir soru bile olsa Serafina cevabı bilmediğinden salladı. Rahsan da hemen “Yanlış,” diyerek atladı. “Güneye bakmamız gerekir. Aslında o taraftaki en büyük takımyıldızı o, kafanı kaldırıp hiç bakmıyor musun Cohen?”

Kollarını göğsünde birleştirmişti ve seçemesem de yüzünde uyuz bir ifade olduğundan emindim. Yıllardır didişmenin getirdiği bıkkınlıkla Serafina ona cevap vermedi. Oturduğum yerden göremiyordum ancak muhtemelen gözlerini devirmiş ve Matias’a bir şeyler söylemişti.

Dersin kalanında takımyıldızlarını işlemeye devam ettik. Bir ara başımızı kaldırıp gökyüzünde kaç tanesini görebildiğimizi inceledik, göremeliklerimiz içinse soluk mavi ışığın altında kitaplarımızı karıştırdık. Kullanılan özel boyalar sayesinde sayfadaki yıldızlar parlıyor, takımyıldızların şeklini net bir biçimde görebiliyorduk.

Ders bittiğinde gece yarısına yaklaşmıştık ve odama gidip uyumak dışında her şey gözüme fazla yorucu gelmeye başlamıştı. Diğerlerinin çıkmasını beklerken yavaşça toplandım ve ön tarafa, Matias ile Serafina'nın yanına gittim. Normalde sürekli konuşacak bir şeyi olan, gülüşen çiftimiz bu gece sessizdi. Serafina, Matias'ın onu hiç ziyaret etmediğini düşündüğünden üzülmüş, sormaya da gururu el vermemişti. Bu yüzden ben yanlarına gittiğimde parmaklarını birbirinin arasından geçirmiş hâlde konuşmadan kapıya doğru bakıyordu, Matias da ona.

Bu durgun hâlleri uzun sürmeyeceğini bildiğimden neşeyle konuştum. “Çok güzel bir dersti, değil mi? Özellikle de Paladin’e baktığımız an.”

Avuç içlerimi yere yaslayıp başımı kaldırdım ve tekrar takımıyıldızına baktım ancak ikisi de konuşma havasında değildi. Matias onun için ne kadar endişelendiğini ve kendisini kötü hissettiğini anlatana kadar da olmayacaklardı. Gerçek ortaya çıktığında Serafina ona sarılacak, suçlu hissetmeler de birbirlerinden kopamayacaklardı. Sonuç olarak odalarına mutlu dönecekler, ben de o esnada mışıl mışıl uyuyor olacaktım.

Onları bir an önce yalnız bırakmak için acele edip pelerinimin cebine koyduğum iki keseyi çıkardım. “Alın bakalım, bunlar sizin için.”

Kesenin kahverengi ipini çözerken Serafina, “Bu ne Vivi?” diye sordu. Bir yandan da koklamak için burnuna yaklaştırmıştı.

“Kurutulmuş hünnap. Yatmadan önce çayını yapıp içmezseniz sizi döverim, aşırığımı anlarsa da Bayan Miriam beni döver. O yüzden aşırığıma değsin.”

İşaret parmağımla ikisini de tehdit ederek konuşmuştum ancak Matias pek oralı olmayarak sakince başka bir soru sordu. “Ne işe yarıyor ki bu?”

“Hem kolay uyumanızı sağlar hem de daha çabuk toparlarsınız. Sabah uyandığınızda gücünüz yenilenmiş gibi olur.”

Bitkilere ve bu kadar güçlü olmalarına bayılıyordum. Bu sevgi sesime de yansımış, onlara neşeyle açıklamıştım. Serafina minnetle başını kaldırdı. “Vivi... Bizim için mi yemekten sonra koştura koştura seralara gittin?”

Ne zaman böyle şeyler fark edilse istemsizce utanıyordum ve yanaklarıma ateş basıyordu. “Evet. Bir de büyütmem gereken bitkiler vardı. Malum, kışın onlara yardım etmemiz gerekiyor.”

Daha cümlemi bitirmeden Serafina kocaman sarıldı bana. “Vivi! Sen bir tanesin!”

Ben de ona gülümseyip sarıldım. Sonra da bizi izleyen Matias'a işaret parmağımı salladım. "Sizin için aşırıdım, o yüzden için!"

İkisinden de içeceklerine dair teminat alana kadar yerimden kıpırdamadım. Ardından çok yorgun olduğumu söyleyerek ayağa kalktım. Elbette onlara formaliteden "Gelmiyor musunuz?" diye sormuş ancak bana sundukları bahaneleri dinlemiştim.

Acaba gerçek Aviva bu, *ben biraz daha yıldızlara bakacağım* ya da *astronomide kötüyüm, bu yüzden biraz daha haritaları inceleyeceğim* tarzı cevapları yiyor muydu, yoksa aynı şimdi benim yaptığım gibi safa mı yatıyordu?

Bence o gerçekten farkında değildi. Kitapta o ikisi hakkında değilse çok repliği yoktu ve Serafina'nın söylediklerini pek eşleyen bir tip değildi. Yani evet, yiyordu.

Isık çalarak merdivenleri indim ancak merdivenler bitse de çekeceğim bitmemişti. *Neden bitmemişti?* Ben bir yan karakterdim, sahnem çoktan sona ermişti. Artık uyumalı ve Serafina bana ihtiyaç duyana kadar kendi küçük dünyamda kaybolmalıydım. *Öyleyse neden Rahsan'ın kulenin merdivenlerine doğru yaklaştığını görüyordum?*

Beynimde çalan uyarı zilleri yüzünden beni görmezden gelip yanımdan geçeceği sırada karşısına dikildim. "Nereye?"

Gecenin bu saatinde karşısına dikilip alakasız bir şey söylememe rağmen bana tepeden baktı ancak hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki yadırgayan ifadeyi gördüğümde düzeltmeye çalıştım. "Yani, tekrar astronomi kulesine mi çıkacaksın?"

"Evet, kitabımı unutmuşum."

Cevap verirken çoktan başını kaldırmış, omzunu da geçmek istediğini belli edercesine hafifçe oynatmıştı fakat tam adım atacağı yerde biterek yeniden ona engel olmuştum. Serafina ve Matias şu anda konuşuyor, belki de sarılıyorlardı. Benim aşağı inmem dakikalar sürmüş olabilirdi ama Rahsan uçabiliyordu, benim gibi tek tek o merdivenleri çıkmasına gerek kalmadan saniyeler içinde yanlarında olabilirdi yani. Üstelik kitapta Rahsan kuleye çıkmıyordu, bu konuşma bölünmüyordu.

Tekrar başını eğip bana doğru baktı. "Bir şey mi istiyorsun Malkin?"

Evet, lütfen en sevdiğim çiftin arasına girme.

Aklıma bir şey gelir umuduyla gözlerimi ay ışığının aydınlatığı geniş pencere koridorda gezdirdim. Pencerenin korkuluklarının gölgesi taş zemine vuruyor, taşarak duvarın bir kısmını da kendi şekliyle süslüyordu.

“Bir şey mi istiyorum... Aslında... Evet!” Hiç hoşuma gitmese de gülümseyerek ona baktım ve elimi pelerinin cebine attım. “Sana bir şey vermek istiyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. Şüpheliydi, bana inanmıyordu. Kahverengi keseyi kaldırıp ona uzattığımda gözlerini benden alıp ona çevirdi. “Bu ne?”

“Kuru hünnap. Kaynatıp iç, çabuk toparlarsın.”

Bir keseye, bir de bana baktı. Almaya istekli gibi durmuyordu. *Ben de ona bayılmıyordum.* Bu kese benim içindi, odama gidince çayı yapıp içecektim. Aklıma başka bir şey gelmediğinden ona sunmuştum, beyefendi anca üstten üstten bana bakıyordu. “Bu değerli bir şey değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse neden bana veriyorsun?”

Evet Aviva, neden ona veriyorsun? Daha bu öğlen onun tarafından reddedilmemiş miydin? Senin onu tedavi etmeni istemediğini yeterince belli etmemiş miydi? Şimdi gözüne gurursuz ve ısrarcı gözüktüğüme emindim. Hatta böyle *arkadaşça* davranarak neyin peşinde olduğumu merak ediyor olmalıydı.

Aslında çok basitti. Serafina ve Matias’ın birlikte olmasının, kitabın bir an önce tamamlanmasının ve bu şekilde uyanıp ait olduğum yere dönmenin peşindeydim. Riskli bir şey olduğunun farkındaydım, sonuçta ait olduğum dünyayı ve kim olduğumu bilmiyordum. *Ama ait olmadığım dünyayı ve kim olmadığımı biliyordum.* Burayı büyük oranda sevsem de dört yıl uzun bir süreydi, kitabın tamamlanmasına bu kadar daha vardı ve fazlalık gibi hissetmekten, ait olmamaktan yorulmaya başlamıştım.

Bu yüzden, kötü karakterin gözünde gurursuz görünmek pahasına karşısına dikilmiştim. Ona yardım ediyordum, en azından görünüşte. Oysa Rahsan’la işimin bittiğini, yarasını tamamen iyileştirdikten sonra ödeştığımızı düşünüyordum. Bir daha karşısına çıkmayı da bu keseyi ona vermeyi de kesinlikle planlamamıştım.

Omuz silkip rahat bir cevap vermeye çalıştım. “İç diye, iyi gelir.”

Bana söyleyebileceği onlarca şey vardı: *Sana borçlu kalmak istemiyorum, neden ısrar ediyorsun, biz o kadar yakın mıyız, sana bunları arkadaşların mı yaptırıyor, neyin peşindesin?* Ancak hiçbir şey söylemedi ve sadece kararsız gözlerle yüzüme baktı. Ben de keseyi avuçlarıma içine kapattım. “Tamam, istemiyorsan götürebilirim.”

“Götür.”

Ses tonu diyceklerinin bitmediğini belli ediyordu. Uyuz bir şey söyleyecekti, uyuz bir şey söylemesini *bekliyordum* ama elimi çekeceğim sırada beni durdurdu. Sıkıca bileğimden tutup elimi olduğu yerde sabitledi. Ne yaptığını anlamaya çalışırken de elimi sola doğru kaydırды ve ay ışığında incelemeye devam etti. Huzursuzca kıpırdandım. “Neye bakıyorsun?”

Daha sorduğum an cevabı buldum. *Parmak uçlarıma*. Benden bir saniye sonra cevap verirken bileğimi bıraktı. “Zehrin kalıntısına.”

Tuhaf bir hisle, bıraktığı elimi pelerininim cebine geri koydum. Sadece birkaç saniye daha yüzüme baktı. O böyle baktığında kendimi suçlu hissediyordum. “Kendim de içecektim,” diyerek açıklamaya çalıştım.

Burnundan alaycı bir nefes verdi. “Eminim.”

“Gerçekten!” dedim ânın heyecanıyla ancak sonra duraksadım. *Neden onu inandırmaya çalışıyordum ki? Tamam, cidden içecektim ama bunun onu ilgilendiren kısmı neredeydi?*

Ben kendime kızarken o beni şaşırtarak geriye doğru bir adım attı. Hayır, şaşırdığım kısım bu değildi. Zira Rahsan Zev’iv, zaten ona yaklaşan herkesten bir adım uzaklaşırdı. Alışık olmadığım şey, bunu yaparken dudagının belli belirsiz kıvrılmasıydı. *Küstahça*.

“Sen götüreceğine göre gerçekten içebilirsin Malkin.”

Hâlâ tam olarak toparlanmayan gücümü ve parmak uçlarımdaki izleri düşündüm. “Evet, içebilirim.”

Benimle alttan alta dalga geçmesi umurumda değildi. Sadece onu biraz daha oyalasam yeterdi. Sonuçta Serafina ve Matias, tüm geceyi kulenin tepesinde geçirmeyecekti.

“Öyle yap. Şimdi izin verirsen...” Eliyle arkamdaki merdivenleri işaret etti. “Almam gereken bir kitap var.”

Bir anda havalanıp merdivenlerin tepesine doğru uçabileceği varsayılırsa, bana gideceğini söylemesi nazik bir davranıştı. “Peki, iyi geceler.”

Geçmesi için kenara çekildim, o sırada merdivenlerden gelen gülüşme seslerini duyduk. Heyecanla arkamı döndüğümde, Serafina ve Matias son merdivenleri iniyordu. Barışmışlardı ve bunun olacağını bilmeme rağmen çok sevinmiştim.

Serafina süzülüyordu. Matias ise merdivenleri bir kaydırak gibi düzleştirilmiş, onunla yarışüyordu. Yere ayağını ilk basan Matias oldu, Serafina ise ânın heyecanıyla henüz bizi fark etmemiş ve Matias’ın hile yaptığını iddia etmişti. Sonra başını çevirip Matias’ın baktığı yere, bize baktı. İkisinin de

yüzündeki gülümseme donmuş, şüpheli bir ifadeyle arkamdaki bedene bakıyorlardı. Az önceki oyuncu tavırlarından eser kalmamıştı. Onlar bak-tığı için ben de tekrar önüme döndüm ve Rahsan'ın bana gülümsediğini fark ettim.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Gülümsüyordum ancak bu gülümseme tatlı, arkadaşça gülümsemelerden değildi. Zafer kazanmışçasına dudağının tek tarafı kıvrılmıştı ve gülüşü gözlerine ulaşmıyordu. Bu bir *oyundu* ve ben daha tepki veremeden o bir hamle daha yapmıştı.

“Yine de teşekkür ederim, *Aviva*.” Bir adım atıp benimle yan yana geldi. Sonra omzunun üzerinden başını çevirerek yüzüme baktı. Sahte gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “İyi geceler.”

Bana ilk defa ismimle sesleniyordu ve bunu Matias'la Serafina'yı uyuz etmek, onlar üzerinde yanlış bir izlenim uyandırmak için yapıyordu. *Gerçekten sinsiydi*. Arkasından bakarken somurttum. Merdivenlerin başına kadar yürüdü, bu esnada Matias'la birbirlerine kilitlenmişlerdi. Kimse tek kelime etmese de ortam gerilmişti, istemsizce alt dudağımı ısırđım. Rahsan ilk basamakta havalandı, sonra kulenin duvarları arasında kayboldu.

O gidince odak noktası oldum. “Vivi?” dedi Serafina yanıma doğru gelirken. “Ne konuşuyordunuz?”

“Pek bir şey konuşmuyorduk.”

“Emin misin?” Matias sağıma geçmiş, dirseğini koluna yaslayıp tek eliyle çenesini ovuşturmuştu. “Sana arkadaşça davranıyor.”

Omuz silkdim. “Rol yaptı sizi sinir etmek için.”

“Hmm.” Aynı anda aynı tepkiyi verdiklerinde karanlık taş koridorda yürüyorduk, ben ortalarındaydım. Matias bana doğru eğildi. “Ne için teşekkür etti peki?”

“Ona da hünnap çayı teklif etmiştim.” Bunu söylerken sesim çekingen çıkmıştı ancak böyle basit şeyler için yalan söyleyemezdim, onlar en iyi arkadaşımdı.

Serafina önce hayretle bana baksa da konuştuğunda sesi yumuşaktı. “Vivi... Onları almak için riske girdin. Neden Zev'iv'e vermek istedin ki?”

İşte burada birazcık yalana başvurmam gerekiyordu. “Teşekkür etmek için. Onun da güçleri sizinki gibi tükendi.” Serafina'ya dönüp işaret parmağımı ona doğrulttum. “Hem de seni kurtarmaya çalışırken, hatırlatırım.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Beni kurtarmaya çalışırken mi?”

Olamaz. Bunu söylememeliydim.

Artık buradan geri dönüş olamayacağı için “Evet,” dedim sadece. Destek için Matias’a baktım ancak çoktan bakışlarını önüne sabitlemiş, ciddi bir yüz ifadesine bürünmüştü. Bir şeyler düşünüyordu.

“Nasıl yani?”

Elbette Serafina bunun peşini bırakmayacaktı, ona kendi ağzıyla söylemişim. Böyle olmamalıydı. Serafina içten içe şüphelenmeli ama gerçeği hiç bilmemeliydi. Orijinal kurguda etrafındakilere sormuyordu çünkü Rahsan’ın onu kurtaracağına inanmıyordu. Herhangi birine bunu sorarsa da böyle bir şeye inandığı için aptal olarak görüleceğini düşünüyordu. Böylece şüphelense bile bunun üstüne düşmüyor ve unutup gidiyordu. *Şimdi ben ne yapacaktım? Bu boşboğazlığım neye mâl olacaktı?*

Olabilirdiğinize toparlamaya çalışarak “Yani, sen zehir yüzünden bilincini kaybettiğinde seni Rahsan aşağıya indirdi,” dedim. Bir süre emin olmak ister gibi yüzümü inceledi. “Sadece bu yani, öyle mi?”

Bariz bir şekilde rahatlamıştı çünkü aynı saçma *borçlu kalma* düşüncesine Serafina da sahipti. Rahsan’ın, onu indirirken sırtından yaralandığını öğrense bunu telafi etmek için uğraşırdı. Bu yüzden bilerek bu detayı atlamıştım. Kurgu çoktan ufak bir değişikliğe uğramıştı ve bunun nelere yol açabileceğini kestiremiyordum, daha fazlasına izin veremezdim.

Matias, Rahsan’ın yaralandığından haberdar mıydı emin değildim. Sonuçta Serafina yaralandığında o hâlâ bir *enokla* savaşıyordu, görmemiş olması muhtemeldi. Zaten ben korkunç bir vicdan azabıyla yalan söylerken sesini çıkarmamıştı. Koridorun sonuna geldiğimizde Serafina’ya baktım. “Sadece bu.”

“Güzel.” Ciddileşmişti. Tek elini omzuma koydu. “Benim için ona teşekkür etmene gerek yok Vivi. Aslında ondan uzak dursan hepimiz için daha iyi olur.”

Bir süredir sessiz kalan Matias, onun bu sözü üzerine sessizliğini bozdu. “Kesinlikle. Zev’iv’in nasıl biri olduğunu biliyorsun, sen ona incelelikle yaklaşsan bile aynı şekilde karşılık vermez.”

“Aynen öyle! İnceliği geçtim, bu zamana kadar yaptıklarına bizzat şahitsin. Bizden nefret ediyor.”

Matias gözlerini devirdi. “Biz de ona bayılmıyoruz.”

Başını hafifçe sallayarak onu onayladı Serafina. “Evet. O yüzden sadece görev uğruna beni aşağı indirmesi bu gerçeği değiştirmesin.”

Yine birlik olmuşlar, birbirlerini desteklemişlerdi. Birinin ardından diğeri konuştuğunda, başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. Haklılardı, bu yüzden karşı çıkmadım. Onlar Rahsan'ı benim gibi sadece kitaptaki bir karakter olarak görmüyorlardı. Onların gözünde Rahsan düşmandı, babası da babalarının düşmanıydı. Nesiller boyu süren bir nefretten bahsediyorduk, benim ona yardım etmemden elbette hoşlanmayacaklardı.

“Arkadaşlar, bana tüm bunları hatırlatmanıza gerek yok. Sadece nazik olmaya çalışıyordum. Hem yardım etmek benim *görevim*.”

İkisi kısa bir an için birbirine baktı. “Biliyoruz,” dedi Matias boynunu ovarken. Kahverengi gözlerinde yumuşak, arkadaşını gerçekten önemsemediğini gösteren bir bakış vardı. “Sen iyi birisin Viv. Bu yüzden sana bir zarar gelsin istemiyoruz. Sonuçta Zev’iv’in neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz.”

İki taraf da birbirinin bir iş peşinde olduğunu düşünüyor, olan bana oluyordu. Daha fazla şey söylemek, Rahsan'ı savunmak sayılacağından ikisine de *iyi geceler* diledim ve el sallayarak odamın olduğu eski kanada doğru ilerledim. Matias toprak büyücüsü olduğundan, o da eski kanatta kalıyordu ancak benimle gelmemiş, Serafina'yı odasına bırakacağını söylemişti. Onun hâlâ tam olarak iyileşmediğini düşünmesi elbette bir bahaneydi.

Hünnap çayım porselen fincanda buhar çıkararak soğurken yatağımda geceliğimle oturuyor, bu akşamı düşünüyordum. *Kitabın gidişatını değiştirmiştin*. Hem de düşündüğümünden daha önce. Bu Serafina'ya Rahsan'ın onu kurtardığını söylediğimde olmamıştı, Rahsan'ın kuleye çıkmasına engel olduğumda olmuştu.

Onların mutlu sonuna o kadar odaklıydım ki hata yaptığımı fark etmemiştim bile. Orijinal kurguda Aviva'nın Rahsan'ı durdurmuş olabileceği de bir ihtimaldi ancak bu gerçekleşmiş olsa bile sonrasında Matias ve Serafina, Aviva'yla karşılaşmıyordu. Belki de Aviva sadece Rahsan'ın yanından sadece geçip gidiyor, Rahsan da kuleye ulaşıyordu. *İçeri girmedeği kesindi ama kapıda durup onları dinlemediği ne malumdu?*

Çayıma uzanırken dinlemesi gerekip gerekmediğini düşündüm. Belki ikisinin konuşmasından, birbirlerine içlerini açmasından etkileniyor ve Serafina'nın Matias'la birlikte olacağına bu şekilde ikna oluyordu.

Düşünmek daha fazla suçlu hissettirdiğinden, çayımı bitirip uyuymadan önce hiçbir şeye karışmayacağıma dair kendime söz verdim.

Çünkü kontrolü elime almak istedikçe mutlu sona zarar gelmesin diye uğraştıkça iyice batırıyormuşum gibi geliyordu. Müdahale etmemeliydim. Bunu biliyordum ama... *Neden karanlıkta yatağımda bir o yana bir bu yana dönerken aklıma bir sürü olasılık geliyordu? Neden farklı sonları, değişecek en ufak şeyde gidilecek farklı rotaları düşünüyordum?*

Ellerimi yorganın içinden çıkarıp ay ışığının aydınlattığı odada parmak uçlarıma baktım. Bir elimle nazıkçe diğer elimin parmaklarına dokunurken çayın şimdiden etki etmeye başladığını biliyordum. Bu da Rahsan'ı düşünmememe sebep oluyordu. Alaylı sözler ve şüpheli bakışlarla yapmış olsa da kabul etmediği için yarın normal parmaklar ve dinç bir vücutla uyanacaktım.

Ellerimle oynamayı bırakıp yorganı üzerime tekrar çektim ve yana doğru döndüm. Rahsan bana borçlu kalmak istemediğinden kabul etmemişti, sırf parmak uçlarıma baktı diye beni umursadığı sonucunu çıkarmazdım. Yoksa üzülürdüm.

Yani, Aviva üzülürdü. O; neşeli, insanların içindeki en iyi tarafı görmek isteyen, şefkatli bir karakterdi. Rahsan gibi onu kullanabilecek, oyunlarına alet edip üzebilecek birisiyle daha fazla yaklaşması hiç iyi olmazdı. Herkes kendi rolünü oynuyordu ve bu rolden çıkamazdı. Farklı senaryoları, farklı sonları düşünmenin bir anlamı yoktu.

3. FIRTINANIN GİZLEDİKLERİ

Akademi'yi çok seviyordum.

Bu dünyada dört yıl geçirmiş ve hâlâ delirmemişsem sebeplerinden biri buydu zaten, vakit geçirdiğim ortamları bu kadar sevmem.

Güneşi olduğu gibi içeri alan ve burayı sıcak gösteren dev pencereleri, kitap dolu rafları ve ahşap masalarıyla kütüphane, favori yerlerimdendi. Serafina'yla vitraylı camın karşısındaki uzun masaya

oturmuş ödev yapıyorduk. Farklı ders programlarımız yüzünden Matias yanımızda değildi.

Tüy kalemimle okuduğum önemli kısımları defterime geçirirken iç çeker gibi nefes verdiğini duydum ve başımı kaldırıp ona baktım. "Sıkıldın mı?"

"Evet. Büyü tarihi çalışmaktan nefret ediyorum."

Cevabıyla gülümsedim. Sadece büyü tarihi değil, genel olarak ders çalışmaktan nefret ediyordu Serafina. O, hareket etmekten ve uygulamalı derslerden hoşlanırdı. Tüm gün aşağıdaki arenada koşursa, hoplayıp zıplasa sesi çıkmazdı ancak kütüphanede bir saat geçirse isyan ederdi. Buna rağmen hiçbir notu düşük değildi. Aksine, kusursuzdu. Ana karakter olmasından kaynaklanıyordu sanırım, çalışmadığı hâlde tüm notları yüksekti. İyi olmadığını ve sevmediğini iddia ettiği astronomiden bile hiç kalmamıştı. Bu biraz haksızlıktı. Ben yan karakterdim, çalışmazsam kalırdım. Üstelik buraya *ait olmayan* bir yan karakterdim, her zaman etrafımdakilerden daha çok çalışmam gerekmişti.

Başını yasladığı kitabın üzerinden kaldırıp bana baktı. “Çalışmaya devam edecek misin?”

Gözlerimi okuduğum paragraftan ayırmadım. “Evet.”

“Öyleyse okuyacak daha eğlenceli şeyler bulayım.” Hızla ayağa kalktı, dizlerinin arkasıyla oturduğu sandalyeyi itekledi.

Bir süre etrafta gezindi ve bazı rafların arasında yavaşlayıp kitapları incelemek için durdu. Hiçbirinde karar kılmıyor, gezinmeye devam ediyordu. Ona bakmıyordum ancak uzakta olmadığı için ne yaptığının az çok farkındaydım. Kendimi okuduğum kitaba vermeye çalıştım, kaşlarımı çattım ve aynı paragrafı dördüncü kez okudum ancak o an *okuyucu* içgüdülerim devreye girdi ve başımı kaldırıp bakınca çaprazdaki rafların önünde duran ikiliyi fark ettim. Manzara anında dikkatimi çekti.

Serafina’nın arkası bana dönüktü, Rahsan’ı ise diğer rafın izin verdiği ölçüde görüyordum. İkisi de aynı şeye uzanmıştı, bir kitaba. Temas etmişler miydi emin değildim ancak Serafina ateşe değmiş gibi irkilerek ellerini arkasında birleştirmişti. Konuşmaya başladıklarında o kadar meraklıydım ki tüy kalemimin ucundan damlayan mürekkebi bile fark etmemiştim.

Rahsan tek omzunu rafa yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bu hâlini, kavga ederken yüzünde beliren ifadeyi defalarca görmüştüm. Genelde Serafina’ya, bazen de Matias’a bakardı o meydan okuyan gözler. Ben de onu izler, motivasyonunun ne olduğunu anlamaya çalışırdım. Mesela şimdi, kaşlarını böyle kaldırmış, yüzündeki alaylı ifadeyle ona ne anlatıyordu? Kalbini kırmaya mı çalışıyordu? Serafina ona karşılık verdikçe hoşuna mı gidiyordu?

Çok geçmeden kaşlarını çattığında konuşmanın seyrinin değiştiğini anladım. Bir saniye sonra alaylı gülümsemesi soldu, tam meraktan

çatlamak üzereyken de keskin bakışları *beni* buldu. Panikle gözlerimi kaçırdım. *Yakalanmışım*. Kalbimin gümbürtüsünden başka hiçbir şeyi duyamıyor, var gücümle elimdeki kalemi sıkıyordum. Boynumdan yukarı bir ısı dalgası tırmanıyordu. *Serafina ne söylemişti de gözlerini bana çevirmişti?*

Yeterince zaman geçtiğini düşününce tüy kalemi ufak mürekkep şişesinin içine attım ve tekrar o ikisine baktım. Rahsan çoktan bakışlarını Serafina'ya çevirmişti, yüzündeki oyunbaz ifade de silinmişti. Art arda bir şeyler sıralıyordu ve rafa yaslanmayı bırakmış, beden diliyle üstünlük kurmak ister gibi Serafina'ya yaklaşmıştı. Karşısında bir kule gibiydi.

Son sözünü söylediğinde seçtiği kitapla beraber, Serafina'nın yanından ayrıldı ve oturduğum masanın önünden geçerken ters bakışlarını üzerimden ayırmadı. Bu sefer panik olup gözlerimi kaçırmak yerine ona karşılık verdim, temasımız merdivenlere ulaşana dek devam etti.

Ardından Serafina hırsıyla başka bir kitabı çekti raftan, başımı ona çevirdim. Öfkesini attığı her adımda belli ederek yanıma döndü. Duyguları gücünü tetiklediğinden vücudunun etrafında belli belirsiz bir ışık halesi parlıyordu. Oturduğu an, "İşliyorsun," dedim kayıtsız bir sesle.

Getirdiği bordo ciltli kitabı ses çıkararak masaya bıraktı ve tek elini saçlarının arasından geçirdi. "Sinirimdendir! Yok, bu çocuğa ne yardım edilir ne de yardımı kabul edilir!"

"Neden? Seni bu kadar delirtecek ne söyledi ki?"

Hissettiğim merak, sesimden açıkça anlaşılıyordu fakat bunu dert etmiyordum çünkü bu tartışmanın *benim* suçum olduğuna inanıyordum. Özellikle de Rahsan'ın attığı son bakıştan sonra.

"Aptal aptal şeyler. Uyuz burnu havada, ne sanıyorsa kendini?" Öfkeyle dönüp Rahsan'ın gittiği yöne baktı. Kaşlarını çatıttım. Böyle bir tartışmanın kitapta geçtiğini hatırlamıyordum. Elbette noktasına virgülüne kadar hatırlayamazdım fakat böyle bir sahneyi unutmamam gerekirdi. *Gidişatı değiştirmiştım*.

Bu belki önemsiz bir şeydi ancak neyi nasıl etkileyeceğini nereden bilebilirdim? *Her şeyi berbat mı etmişim?* Hissettiğim panik yüzünden kalp atışlarım hızlansa da sesimi ve ifademi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım. "Ne için tartıştınız ki?"

"Aynı kitabı seçtik," dedi kısa bir sessizliğin ardından. Biraz olsun sakinleşmişti. "Önce benim gördüğümü söyledim, o da benimle inatlaşıp kitabı istediğini söyledi. Her zamanki uyuzluğundaydı işte." Omuz silkti,

ardından mavi gözlerini bana çevirdi. “Geçen sen öyle söyleyince... Bir de yardım ettiğin için... Of, ters davranmayayım demiştin ama hata etmişim! Zev’iv’e iyilik yaramıyor!”

Berbat etmişim. Kesinlikle berbat etmişim ve şüphelendiğim gibi, bu tartışma benim yüzümden gerçekleşmişti. Parmaklarımın arasındaki tüy kalemi öyle sıkıtm ki eklem yerlerim bembeyaz kesildi. “Sana ne söyledi?”

“Hiçbir önemim olmadığını, bunu benim için yapmadığını ve ondan uzak durmamı. *Asla* kendime pay çıkarmamalımıyım. Sözlerine inana-biliyor musun? Ona teşekkür bile edemiyorum! Hayatımı kurtarmamış olsaydı yapacağımı bilirdim ama...”

Söylenmeye devam ettiği sırada bakışlarım daldı, olabilecekleri düşündüm. Rahsan’a borçlu olduğunu düşündüğü için ona daha nazik davranmaya başlar mıydı? Bu, aralarında *aşkım* doğmasına yol açar mıydı? Matias’a ne öldürdü peki?

Fazla ileriye düşündüğümü biliyordum, bir günde âşık olacak değillerdi ancak en büyük aşklar bile *bir gün* başlardı, değil mi? Bu konuşma, yeni bir şeyin temeli olabilirdi. Peki o zaman *son* nasıl değişirdi? Daha da önemlisi, *değişmeli miydi?*

Bazen Aviva olarak değil de yazılmamış karakterlerden biri olarak uyanmış olmayı dilerdim. O zaman bu suçlulukla da bu stresle de baş etmek zorunda kalmazdım. Zira Aviva, ne hareketleriyle hikâyeyi etkileyecek bir karakterdi ne de her yaptığını kitapta gördüğümüz biriydi. Dolayısıyla yapmam gereken her şeyi bilmiyor ve repliklerimi kelimesi kelimesine hatırlamıyordum. Her türlü ayaklı bir felakettim yani, bir şeyleri *mutlaka* değiştirdim.

Kendimi bunu söyleyerek avutmaya çalışıyor, yan karakter olduğum için köklü değişimler yaratamayacağıma inanmak istiyordum ancak bir türlü ikna olmuyordum. O suçluluk hissi, şimdi ne olacak endişesi gitmiyordu.

“Vivi?”

Alt dudağımı kemirmeyi bıraktım ve başımı kaldırıp Serafina’ya baktım. “Daldın,” dedi. “Sen de ona yardım etmenin iyi bir fikir olmadığını mı düşünüyorsun yoksa?”

Hafifçe gülümsedi ancak ona karşılık vermedim. Evet, Rahsan’a yardım etmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum fakat aynı sebepten dolayı değil. O sinir olmuştu ve aşağılanmış hissediyordu, ben ise

eyleminin sonuçlarından korkuyordum. *Mutlu sonu ellerinden almış olamazdım, değil mi? Bu kadar abartmamalıydım?*

Korkum Matias gelene dek sürdü. O geldiğinde ise ruh eşlerinin eninde sonunda birbirine ve o mutlu sona kavuşacağından emin oldum. Birbirlerini gördükleri an yüzlerinde beliren yaşam dolu gülümseme şüpheye yer bırakmıyordu zira, bazı şeylerin değişmeyeceği anlaşıyordu.

Matias antrenmandan çıkmıştı fakat terli, pis veya dağınık görünmekten çok uzaktı. Aksine, yanımıza düş alıp gelmişti. Hatta öyle acele etmişti ki saçları hâlâ ıslaktı. Serafina onun geldiğini fark etmemiş, Matias ise arkasından yaklaşırken parmağını dudağına götürüp sessiz olmamı işaret etmişti. Ona ayak uydurmuştum ve sonuç Serafina'nın ufak çığlığı olmuştu. Tam arkasında durup iki eliyle saçlarını hızlı hızlı karıştırarak onu ıslatmıştı çünkü.

Nerede olduğumuzu hatırlayınca elini hızla dudaklarına götürdü Serafina. Sesli çalışabileceğimiz, insanların genelde tercih etmediği ve etrafta üçümüzden başka kimsenin olmadığı kuytu bir köşedeydik ancak yine de kütüphanedeydik sonuçta.

Matias onun tepkisine gülerek yanındaki sandalyeyi çekti ve oturdu. "Abartma, o kadar da ıslanmadın."

"Şaşırdığım içindi zaten!"

O ikisini ufak bir gülümsemeyle izledim. Matias kollarını birbirinden geçirerek masaya, başını da kollarına yasladı, yüzü bize dönüktü. Durgun bir ifade ve beklenti dolu bakışlarla Serafina'ya bakıyordu. Serafina da ona. "Yorgun musun?"

"Biraz. Daha çok açım." Gözlerini ikimizin arasında gezdirdi. "Siz ne yaptınız? Ayrıldığımızdan beri burada mısınız?"

"Bugün tek dersim vardı zaten. Vivi ise şaşırtıcı biçimde öğle yemeğinden beri burada. İlk defa bu kadar uzun süre kütüphanede kaldığını görüyorum."

Sesinde hayret vardı. Ona hak veriyordum çünkü genelde uzun süre oturamaz ve odaklanamazdım. Son bir haftadır dersleri boşladığımdan ya da sınavlar yaklaştığından olsa gerek, bugün epey çalışmışım. İkinin de dikkatinin üzerimde olduğunu fark edince omuz silkip utangaç bir gülümsemeyle cevap verdim. "Sınavlar ve yeni ay haftası yaklaşıyor. Sonra pek vaktim olmayacak."

"Haklısın. Biz de çalışsak iyi olur."

Matias bunu söyledi ancak gözleri Serafina'ya değdiği an, bu düşünce aklından silindi. Bir anda ikisine özel o küçük dünyaya gömüldüler. Son zamanlarda sık sık böyle oluyordu zaten, o ikisi konuşmaya başlıyor ve dışarıda ne olup bittiğini unutuyorlardı. Fısıldaşp gülüştüklerinde yanlarında fazlalık gibi hissediyordum, tabii ders falan da çalışmıyordum.

Tam üçüncü kez sessiz olmalarını rica edecektim ki Matias benden önce davrandı ve acıktığını söyledi, Serafina da mutfaktan bir şeyler aşırmayı önerdi. Bensiz gitmelerini söylerken benden mutlusu yoktu fakat onlar gittikten sonra ne kadar gürültücü olurlarsa olsunlar durgunlaştım.

Sahip olmayı isteyeceğim türden bir mutlulukları vardı çünkü. Şakalaşıyorlardı, şakalaşma bahanesiyle birbirlerine dokunuyorlardı ve onları izlerken bile midemde kelebekler uçuşuyordu. Bu da okurken yaşamadığım türden bir hüznün veriyordu. *Neden Aviva'ya da bir aşk hikâyesi yazulmamıştı ki?*

Ufak bir tane olsa bile olurdu. Hatta sadece ismen belirtilse, kitapta sahne olarak geçmese bile kabulümdü. Sonuçta eğer evrene eklenmiş olsaydı, arka planda her türlü yaşardım ben o hisleri. Ne vardı yani Matias'ın arkadaşlarından biri benden hoşlansaydı? Önemli bir karakter olmasına bile gerek yoktu. Aviva hep çok iyi, çok yardımsever, neşeli, gerekli anlarda hep orada olan bir karakter gibi yansıtılmıştı. Bu kadar iyiye güzel bir aşk hikâyesini hak etmiyor muydu yani?

İç çektim. Kendimi fazla kaptırmıştım ve yirmi bir yaş, yalnız olmak için pek iyi bir yaş değildi sanırım.

Düşüncelerimden sıyrılıp kitabıma döndüğümde, kaldığım yeri bulmaya çalıştım. Belki de bu dünyanın dışında, ait olduğum yerde beni bekleyen bir aşkım vardı. Olamaz mıydı? Kendimi hatırlamıyordum sonuçta, hayatımın aşkını hatırlamasam şaşırmazdım. Öyle bir aşkım varsa ve ona geri dönmek istiyorsam da ders çalışmalıydım. Daha fazla değişikliğe sebep olamazdım.

Gün batımına kadar çalıştıktan sonra biraz ara verdim. Döndüğümde yağ lambaları ve mumlar yakılmıştı. Girişten bir şamdan alıp uzunca bir mumu içine yerleştirerek masama göturdüm. Henüz kimse gelmemişti, yalnızlığımın keyfini çıkaracak ve belaya bulaşmayacaktım. *Ancak bela beni bulmakta karardı.* Zira normal şartlarda, Rahsan Zev'iv sessizce yanıma gelip oturmazdı, beni görmezden gelirdi. Şimdi görmezden gelmenin tam tersini yapıyordu, *fazla görüyordu.*

Ben uzun masanın başköşesine oturmuş, kitabın içine girmek ister gibi başımı eğmiş, karmaşık bir bitkiyi ezberlemeye çalışırken hayalet gibi hiç hissettirmeden yanıma geldi. Onu Serafina'nın kalktığı sandalyeye oturmuş, dik bakışlarla beni izlerken görünce irkildim. Korkuyla elimi kalbime götürdüğümde avuç içlerimde ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. Kitabım da o ânın telaşıyla masaya düşmüştü, tekrar elime alırken ters ters söylendim. "Neden hiç ses çıkarmıyorsun?"

Omuz silkti. "Bir noktada fark edersin diye düşünmüştüm. Beklediğimden daha dalgınsın."

"Odaklanmıştım. Bir daha böyle sessiz gelme, beni korkuttun."

Somurtmam hiç umurunda olmadı. Hatta birkaç saat önce Serafina'ya yaptığı gibi eğlenir bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bir daha yanına geleceğimi düşünüyorsun yani?"

Yanaklarıma ateş bastı. "Lafın geliyordu o."

Ona zaten geçen günden kızgındım ve yaklaşmak istemiyordum çünkü bir şekilde beni kullanacağını ya da kalbimi kıracağını düşünüyordum. Aviva saftı, dolayısıyla beni de kandırırdı. Şimdi neden gelmişti? Üstelik mum ışığında daha koyu görünen kehribar gözlerinde neden her an kızacakmış gibi bir ifade vardı? Neden dilini yanağında gezdirirken beni inceliyor, sabırsız bir tavırla kapağı kapalı mürekkep şişesini masada döndürüyordu?

"Güzel," dedi sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda. "Zorunlu kalmadığım sürece yanına gelmeyi düşünmüyordum zaten."

Her kelimesine biraz daha sinirleniyor, ona da geriye doğru taradığı saçlarına da uyuz oluyordum. Bir yandan da yazarı tebrik ediyordum, sonuçta Rahsan itici bulmamız için yazılan bir karakterdi ve her şeyiyle bunu başarıyordu. Sabırlı çıkarmaya çalıştığım bir sesle sordum. "Ama şimdi buradasın çünkü?"

Yanıma gelişi, Serafina ve ona söylediğim şeyle ilgili olmalıydı. Bunu tahmin edebiliyor ve bir an önce sadede gelmesini istiyordum. Onunla ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyiydi, en azından bu konuda hislerimiz karşılıklıydı.

Mürekkep şişesiyle oynamayı bıraktı, altı masaya değdiği an tok bir ses çıktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana bakmaya devam etti. Mum ışığı oturduğu tarafı çok iyi aydınlatmıyordu ve siyah giydiğinden yalnızca ellerini net bir biçimde görebiliyordum. Oturmak için bana yakın

bir sandalyeyi seçse de benden olabildiğince uzaktı, arkasına yaslanmış ve sandalyeye yayılmıştı.

Bana saçma bir nutuk çekmesini, çarpık zihninde neye sinirlendiyse zehrini dökmesini bekledim. Böylece onu susturup kendimi savunabilirdim ancak ne zaman kılıçları çekip gelmesini beklesem beni şaşırtmayı seçiyor gibiydi. “Arkadaşına karşı beni mi savundun?”

Bir an şaşkınlıkla ona baktım. O da ciddi bir şekilde bana karşılık verdi. *Böyle mi düşünüyordun gerçekten?*

Toparlanmak için gözlerimi kaçırdım ve oturuşumu dikleştirdim. “Savunmadım, olanı söyledim.”

“Neymiş o olan?”

“Serafina’yı yere indirmen. Onun hayatını kurtardın.”

Kaşlarını çattı, söylediğim şeyden hoşlanmamıştı. “Onun hayatını şifacılar kurtardı.”

“Ama sen indirmesen çok geç olabilirdi.”

“Hayır, ben indirmesem Jonah indirirdi.” O gece onlarla olan *revilden* bahsediyordu.

Bir süre sessizce yüzünü izledim. İfadesi rahatsızdı ancak karşılık verirken ses tonu rahatı. Nasıl karşılık verirsem vereyim, kendini kötü gösterecek bir yol bulacağını ve bu meseleden sıyrılacağını anladım. Bu yüzden farklı bir yol izlemeye karar vererek kollarımı aynı onun gibi göğsümde çaprazladım ve geriye yaslandım. “Neden bu kadar kırgınsın? Bilmesini istemiyor muydun?”

“Elbette istemiyordum.” Burnunu kıristırdı. “Ondan gelecek teşekküre de minnete de ihtiyacım yok.”

Tepkisi merakımı körükledi. *Neden istemiyordu? Serafina ona iyi davranırsa bir şans olacağından ve ona âşık olacağından mı korkuyordu? Bu yüzden mi uzak tutuyordu?*

“Neden?”

Kaşlarını çatıp bakışlarını üzerimde sabitledi. “Asıl *sen* neden söyledin? Beni kahraman gibi göstermeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır. Ağzımdan kaçırdım.”

Bunu söylediğim an dondu kaldı, yüzündeki hırs kayboldu. Muhtemelen kendini aptal gibi hissediyordu. Tekrar geriye yaslanırken boğazını temizledi. “Bir dahakine kaçırma.”

Onu taklit ettim ve kaşlarımı alayla kaldırdım. “Bir daha tutacağım sırrın olacağını düşünüyorsun yani?”

“Bu da lafın geliyordu.”

Omuz silkip gülümsedim. Buraya gelirken konuşmayı farklı tasarladığı ve benim planlarına hiç uymadığım keskin bakışlarından belliydi. Asla karmaşık biri olduğumu, hareketlerimin tahmin edilmez olduğunu düşünmemiştim ancak o onun için öyleymişim gibi, “Ne istiyorsun Malkin?” diye sordu. “Ciddiyim, ne istiyorsun? Arkadaşım olmayı mı?”

Ona hayır desem belki kalbi kırılmazdı ama ben yine de demeyecektim.

“Asıl sen benim arkadaşım olmayı mı istiyorsun? O gece öyleymiş gibi davranan sendin.” Arkadaşlarımla aramı bozma niyeti olduğunu açık etmemiştim, belki o da etmezdi.

Bu argümanımı mantıksız bulmuş gibi bir ifade belirdi yüzünde. “Ondan önce bana abartı bir nezaket gösteren de sendin.”

Her şeye inat edebilmesi beni şaşırtıyordu. *Gerçekten mi*, diye sorasım geliyordu ama evet, gerçekten öyleydi. Parmaklarını birbirinin arasından geçirmiş, ellerini masaya yaslamıştı ve tartışmaya hazırды.

“Abartı değil, normal bir nezaketti o.”

Gözlerini kıstı, inanmadığı sesinden belliydi. “Herkes gösterdiğin türden yani?”

“Evet, insanlara genelde nazik davranırım. Ayrıca arkadaş olsaydık bundan kazançlı çıkan sen olurdun.”

İnat etmek yerine başını sallayarak beni şaşırttı. “Muhtemelen. Kendini ne kadar tüketen bir tip olduğun düşünülürse.”

Bana hep buna benzer şeyler söylüyordu. Kaşlarımı çattım. “Kendimi tüketen bir tip değilim, beni tanımıyorsun.”

Tekrar arkasına doğru yaslanırken yüzünde tuhaf bir keyif vardı. “Gördüklerim yetiyor.”

Ben de onun gibi inatlaşmak, söylediklerini inkâr etmek istedim ama bunu yapmadım. Onun yerine söylediklerini düşündüm. Haklı olabilirdi, sonuçta Aviva böyle olması için yazılmış bir karakterdi. Ancak bu benimle dalga geçer gibi konuşabileceği anlamına gelmiyordu, ben onun varlığı gereği *uyuz* olmasına laf etmiyordum.

Sessizleştik. Son sözünü söyleyip gideceğini düşündüm. Sonuçta kısıtlı bir araya gelişlerimizin hepsinde benden çabucak kurtulmaya çalışmıştı. Ancak beni bir kere daha şaşırtarak “Ne çalışıyorsun?” diye sordu.

Ne çalıştığımı unutmuş gibi kitabımı kapattım. *Şifalı Bitkiler ve Kullanım Alanları*.

Ne yazdığını okumak için eğildi, sonra bana baktı. “Ezberliyor musunuz?”

“Sayılır. Aynı bitki ailesinden olanların benzer etkilere sahip olması kendi içinde bir mantığı olmasını sağlıyor ama evet, ezberlediğimiz yerler var.”

Bana normal bir soru sormuştu, ben de ona normal bir cevap vermiştim. İlk defa sıradan, bizden bağımsız bir şey konuşuyorduk ve lafımı bitirdiğim anda bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etmiştim. Tuhaf ve *hoş*.

Arkadaş olsaydık böyle mi olurdu yani?

Kaçamak bakışlarla ona baktım. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Ellerini önünde birleştirdiği için manşetlerindeki değerli taşları görebiliyordum. Bunlar farklı renklerdeki koruyucu, nadir taşlardı. Rahsan’ın ailesi madenlerin sahibi olduğu için bu kıt ve değerli kaynaklara erişebiliyordu.

Önce nereye baktığıma, sonra tekrar gözlerime bakınca garip olmasın diye “Bakabilir miyim?” diye sordum. Kararsız bir ifadeyle yüzümü inceledi. Hemen vazgeçtim. “Eğer sorun olacaksa-”

“Olmaz,” dedi kesin bir şekilde. Sonra, “Sanırım,” diye ekledi. “Yani, başkası olsa dokundurtmam ama sen bir şifacısın. Onlara yakın bir enerjiye sahipsin, sorun olmaz diye düşünüyorum.” Kolunu masaya uzattı. Eli, ellerimi yasladığım yere çok yakındı.

Büyük ama zarif ellere sahipti, bir savaşçıya ait demezdiniz. Matias’ın elleri mesela, onlar tam savaşçı elleriydi. Her zaman ufak bir yarası olurdu ve avuç içi sertleşip nasır tutardı. Rahsan’ın elleri ise Matias’ın aksine kılıç değil, kalem tutardı.

Taşlara dokunmamaya çalışarak yaklaştım ve incelemeye başladım. Baktıkça gerçekten ilgimi çektiler. Öyle kabaca dikilmemişlerdi manşetlerine, desenler oluşturulmuştu ve bu beni şaşırtmamıştı. Rahsan hakkında birçok şey söyleyebilirdiniz ancak kötü giyindiğini iddia edemezsiniz.

Parmak ucumla bana en yakın olanı gösterdim. “Şu ufak kahverengilerin ismi ne?”

“Akik.”

Başımı kaldırdım. “Koruyucu mu?”

“Koruyucu. Çoğu öyle.”

“Hmm...” Camsı bir parlaklığı olan, yeşilimsi mavi taşı işaret ettim.
“Peki ya şu?”

“Akuamarin.”

“O da mı koruyucu?”

“Evet, bir de odaklanmayı sağlıyor.”

Bildiğim bir şey görünce heyecanlandım. İşaret parmağımla mor taşı gösterirken istemsiz bir neşeyle konuştum. “Bunu biliyorum, ametist! Askerleri ve savaşçıları koruduğu söyleniyor, değil mi?”

Başını sallayarak beni onayladı. “Sadece bu değil, hepsinin birden çok faydası var. Ametist favorimdir, kolay bulunmaz.”

“Şanslısın.”

Parmaklarını avucuna bastırdı ve elini yavaşça geri çekti. “Öyleyim.”

Kısa bir süre yüzüne baktım ve tuhaf bir şekilde bu konuşma hemen bitsin istemedim. “Haftaya görevlendirildin mi?”

Başını olumsuz anlamda sallarken bileğini ovuşturdu. “Hayır. General Keiv gitmem taraftarı ancak eğitimlerim izin vermiyor.” Bunu aptalca bulduğu, değişen bakışlarından belliydi. İstemiş ama reddedilmişti.

“İyiliğini düşünüyorlar. Yaralandın.”

“İyileştim. Hiçbir şeyim yok.”

İnat etmesi karşısında “Gitmeyi istiyor musun gerçekten?” diye sordum. “Soğukta sabaha kadar beklemeyi, uykusuzluğu, o canavarlarla burun buruna gelmeyi... *İstiyor* musun gerçekten?”

İlk defa bir *malakinin* kulak yırtan sesini duyduğumda, onları canlı ve çok yakından gördüğümde uzun süre etkisinden çıkamamış ve bir hafta boyunca kâbus görmüştüm. Şimdi bile savaş alanına kolayca yaklaşmıyor, her çığlıkta kalbim korkuyla titriyordu. Evet, savaşçıların güçleri havalıydı ama bir bedeli vardı. Kendimi o yaratıkların karşısında, onlarla savaşırken hayal edemiyordum. Belki şifacı olduğum için şanslıydım ben de.

Başını hafifçe iki yana doğru salladı ve mumun ışığı kehribar rengi gözlerinde titreşti. “Bunun istemekle alakası yok. Birileri yapmak zorunda, bunun için eğitiliyoruz.”

Dirseklerimin üzerinde ona biraz daha yaklaştım. “Peki hiç korkmuyor musun?”

Gözleri gözlerimdeydi. Eli yine mürekkep şişesini bulmuştu. İndirip kaldırırken “Başka bir duygu ağır bastığında...” dedi. “Korkmak aklına bile gelmiyor.”

Hafifçe kaşlarımı çattım. “Başka bir duygu ağır bastığında mı?”

Korkunun karşısında ne ağır basabilirdi ki? Yaşama iç güdüsü mü?

“Evet.”

“Sende ağır basan duygu ne?”

Gülümsedi. Yine gözlerine ulaşmayan, kurnaz gülümsemelerdendi. “Tahmin et, Malkin.” diye karşılık verirken ayağa kalktı. Gitmeden önce yüzünde hâlâ o gülümseme vardı. Ellerini az önce oturduğu sandalyenin başına koydu. “Her cevabın sana kolayca gelmesini mi beklersin?”

Ardından karşılık vermemi bile beklemeden gitti. Bir saat sonra kala-balık yemek masasına oturmuş, çatalımla patates püresini dürterken hâlâ söylediklerini düşünüyordum. Gülümsemesi ve mum ışığında değişen göz rengi aklıma geldikçe yanaklarıma ateş basıyordu.

Ertesi hafta öğle yemeğinde Akademi'deki diğer arkadaş grubumla birlikteydim. Yahninin içindeki kuş üzümlerini ayıkladığım için Otis tarafından kınanıyordum. Benim aksime o yemek ayırmaz, hepsini iştahla yerd. Zaten bu sayede arkadaş olmuştuk.

Birinci sınıfın Bahar Balosu'nda, diğerleri kıdemli büyücülerle tanışıp bağlantı kurmak, sponsor bulmak ya da dans etmekle meşgulken, ikimiz yemek masasının etrafında dört dönmüştük. Gecenin ortasında çekingen bir sesle portakallı tartı denememi söylediğinde ise şaşırsam da dediğini yapıp minik tartı ağzıma atmış ve gözlerimi beğeniyle büyüt müştüm. O da yüzümün aldığı şekle gülmüştü.

Kilosundan dolayı insanlarla tanışmaya çekinen, ilk başta sessiz dursa da zamanla ne kadar çenebaz olduğunu fark edip hayret ettiğiniz türden biriydi Otis. O akşam portakallı tartı denedikten sonra ona teşekkür etmişim ve beğenmeyeceğimi düşündüğüm için daha önce denemediğimi söyleyince de tatlılar üzerine sohbet etmeye başlamıştık. Ardından tıknımayı bırakıp birbirimizi tanımaya başlamıştık. Onu Serafina'yla tanıştırmıştım fakat o sıra Serafina, Matias'tan *nefret ettiği* ve gözünü üzerinden ayırmadığı için pek yanımızda kalmamıştı. Ben de bu fırsatı Otis'in arkadaşlarıyla tanışmak için kullanmıştım.

Yumuşak karakterine tezat metal büyücüsüydü Otis. İnce, uzun, sessiz arkadaşı Zeon ise Otis gibi toprak büyücüsü olsa da başka bir dalında, kumda ustaydı. İkisi çok zıt karakterlerdi, odaları yan yana olmasa muhtemelen tanışmazlardı ancak bu yıla kadar arkadaş olmaları, benim düşündüğümünden daha iyi anlaştıklarının göstergesiydi. Grubun tek kız üyesi Esther ise Otis gibi metali manipüle etmesini sağlayan güçlere sahipti fakat büyücülük kısmından ziyade atölye ve üretim tarafına meyilliydi. Ayrıca Zeon'un kız arkadaşıydı. Beni önceden pek sevmez, görmezden gelirdi ancak sevgilisiyle yalnızca tanışıklık seviyesinde bir arkadaşlığım olduğunu fark ettikten sonra tolere etmeye başlamıştı.

Bu toprak üçlüsünün yanına, son olarak Milo katılmıştı benim sayemde. Kendisi alt dönemim bir şifacıydı ve beni örnek aldığını saklamazdı. "Verdiğin kalın köklü bitkiler notu çok iyi Vivi, teşekkür ederim," dedi tepsisini masaya bırakıp yanıma otururken.

Başımı yemeğimden kaldırıp ona bakarken gülümsedim, lokmamı yuttuktan sonra da, "İşine yaramasına çok sevindim," diye karşılık verdim. Bu da yaklaşan başka bir sorunu hatırlattı, bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirdim. "Sınavlara hazır mısınız?"

Zeon yemeğine pek dokunmamıştı. Tepsiyi önünden ittirmiş, baygın gözlerini masaya yasladığı kitapta gezdiriyordu. Soruma ilk cevap veren o oldu. "Evet."

Bu tek kelimelik cevabı, lafı uzatıp ne kadar çok çalıştığını anlatsaydı yaratacağından daha büyük etki yarattı. Bakışlarımı ona çevirdim. Bazen onun kum değil de buz büyücüsü olması gerektiğini düşünürdüm. Beyaz saç ve kirpikleri, mavi gözleriyle çok etkileyici olurdu. Ancak o, hâinden memnundu. Daima toprak tonlarında bol giysiler giyer, arenada avuca alınan kumun parmak aralarından akma hızıyla yarışacak şekilde hareket ederdi.

Esther, erkek arkadaşının cevabından sonra parmakları arasında tuhaf şekillerdeki birkaç metal parçayı parçalayıp birleştirmeyi bıraktı. Parçalar gürültüyle masanın üzerine düştü. "Eh işte," dedi aşağı doğru kıvrılmış gözlerini gözlerime dikip omuz silkerken. "Artık dersleri umursamıyorum, birkaç ay sonra mezun oluyorum ve hayatım şimdikinden çok da farklı olmayacak."

"Hâlâ merkeze gitmeyi mi planlıyorsun?" Sesim ilgiliydi. Başını hafifçe sallayarak onayladı. Beni sevmeye biraz daha istekli olsa Esther'le iyi anlaşacağımızdan emindim, bir kere onu gerçekten havalı buluyordum.

Uzun süre atölyede çalıştığından, genelde yağ ve toz lekeleriyle kaplı oluyordu ancak bunu umursamıyordu. Odağı eserleriydi ve kesinlikle çok yetenekliydi. Bu yüzden merkeze, yani Ophir'e gitmeyi ve kendisini geliştirmeyi istiyordu.

Milo, "Hazır olduğumu pek sanmıyorum," dedi kararsız bir sesle. Bir yandan da yemeğini karıştırıyordu. "Ezberleyecek çok şey var. Herkes *üçüncü yıl en zoru* derken abartmıyormuş."

Onunla kendi alanımız hakkında derin bir sohbete daldık ve kullanabileceği metotlardan, kütüphanede göz atması gereken kitaplardan bahsettim. O sırada Otis sesli bir şekilde nefesini verdi, tepsisindeki her şeyi çoktan silip süpürmüştü ve bizi dinlerken sıkılmıştı. "Yeter bu kadar sınavlar, biraz da Bahar Festivali'nden konuşalım!"

Adını duymak bile içimi kıpır kıpır yaptı, her sene içtiğim tarçınlı sıcak şarabın tadını dilimde hissettim.

Buradaki ilk yıлымda, yani Akademi'ye girdiğim ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştığım yılda, korkuyla geçirdiğim kıştan sonra bu festival, ruhum için bir kurtarıcı olmuştu. Şehir rengârenk bayrak ve fenerlerle süslenmiş, bir sürü kişi çiçekten taçlar takmıştı ve Serafin'a'yı peşimden sürükleyip birer tane almak için bulduğum ilk kişiye sormam yetmişti. Gözlerimi açtığım ilk bahar, ne yapacağımı şaşırdığımdan festivalin tadını çıkaramamıştım fakat ertesi yıl bunun acısını çıkarırcasına her şeyin tadına bakmıştım.

Festival üç gün sürüyordu ve her zaman dolunay haftasına denk getirdikleri için her yıl başlangıç tarihi değişiyordu. Şimdi son dördün haftasının başındaydık, dolunay haftasının tasasızlığı bitmişti. Bu hafta sınavların birkaçını olacaktık, geri kalanı ise yeni ay haftasından sonraki ilk dördün haftasına ertelenmişti. Yeni ay haftaları kâbus gibi geçtiğinden sınav koymak gibi bir canilik yapılmıyordu. Üstelik yaratıklar en yoğun bu hafta geldiğinden son sınıfların büyük kısmı, üçüncü sınıfların ise yetenekli görülenleri görevlendiriliyordu.

Psişik bir *revil* olan Isiah, dört haftalık periyotlar hâlinde hangi geçitlerin açılacağını akademilere yolluyordu ve yeni ay haftasında açılacak geçitlerden birinin bizimki olduğunu biliyorduk. Muhtemelen görevlendirilecektim, iple çektiğimi de söyleyemezdim. Bu yüzden Bahar Festivali hakkında konuşmayı tercih ettim.

Hepimizin beklediği farklı şeyler vardı. Otis benim gibi sıcak şarabı, bir de festival için özel üretilen horoz şekerlerini bekliyordu. Esther,

patlayıcı her şeye bayıldığı ve bu yılın havai fişeklerinin yapımında bizzat yer aldığı için gece yarısını gözleyecekti. Zeon ilgisini çekecek bir şey bulma umuduyla göçebelerin çadırlarını gezecek, Milo dans etmek için meydana gidecekti.

Ben ise festivali *bütün* olarak istiyordum. Buraya geliş yıl dönümümle yakın tarihlere denk geldiğinden bir çeşit ödül olarak görüyordum. *Tebrikler, bir yılı daha ölmeden atlattın!* Ancak bu festivalin ayrı bir önemi vardı. Matias ve Serafina'nın ilk öpücüğünün gerçekleştiği yer olacaktı.

Öğle yemeği saatinin bitmesine yakın masadan kalkmış, tepsilerimizi götürürken, "Dersin var mı?" diye sordu Otis. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Öyleyse bizimle gel."

"Siz nereye gideceksiniz ki?"

"Arenaya. Belki antrenmanları izlemek istersin."

Açıkçası başka bir şey yapmaya hazırdım. Sabah erkenden dersim vardı ve öğleden önceki iki saatimi seralarda harcamıştım. Kütüphaneye gitmeden önce temiz hava almaya hayır demezdim. "Olur, Serafina ve Matias da orada zaten."

Dışarısı soğuktu ve rüzgâr esiyordu, birkaç gün içinde baharın geleceğine inanmak zordu. Yine de söylenmedim ve olabildiğince muhabbete dahil olmaya çalışarak Zeon ve Otis'i takip ettim. Milo ders çalışması gerektiğinden bize katılmamıştı, Esther ise atölyelere doğru yola çıkmıştı.

Kayıp düşme tehlikesi yaşayarak karlı tepeyi aştığımda karşıma arena çıktı. Oval şeklinde ve devasaydı. Etrafında basamak basamak genişleyen tribünleri vardı ve arazinin kalanı kar tabakasıyla kaplıyken arenanın zemini temizlenmişti. Etraf kalabalıktı, geniş bir alan olduğu için birçok büyücü aynı anda antrenman yapabiliyordu. Bir köşede ateş büyücülerinin alev saçan ellerini görebiliyordum, başka bir yerde toprak büyücülerini taşlaşmış zemini kaldırıp fırlatıyordu.

Zeon ve Otis, yoklama için gidince olduğum yerde sallanmaya başladım. Hava gerçekten soğuktu ve kalın giyinmeme rağmen üşüyordum. Pelerinimi seralarda bıraktığıma çoktan pişman olmuştum. Ellerimi yumruk yapmış ısınmaya çalışırken, altın rengi saçları sayesinde Serafina'yı bulmam zor olmadı. Diğer ışık büyücülerinin yanında, altın sarısı-beyaz üniformasının içindeydi. Arenanın bana uzak bir kısmında olduğu için toprak zeminde bata çıka ona doğru yürüdüm.

Arkası bana dönük olduğundan geldiğimi fark etmedi ancak karşısındaki Eliana, yaklaştığım an bana gülümsedi. Adımın dudaklarından dö-küldüğünü anladım, bir saniye sonra Serafina başını çevirdi.

“Vivi!” Bana sarıldığında buz tutmuş parmaklarımı sırtına koydum. Ayrılırken, “Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

“İzlemeye geldim. Yemekten sonra hemen kütüphaneye gitmek istemedim.”

“İyi yapmışsın.” Gülümsedi. Sonra fark ettiği şeyle kaşlarını çattı. “Pelerinin nerede senin?”

“Seralarda unutmuşum.”

“Hava buz gibi! Sınavlardan önce hasta olmak mı istiyorsun?” Kendi pelerinin ipini çözdü. “Al, bunu giy. Ben üşümüyorum zaten.”

Normalde bunu kabul etmez, birazdan döneceğimi söyleyerek onda kalmasını sağlardım ancak burası kütüphaneden daha canlıydı, birkaç dostane karşılaşma için kalacağımdan emindim. Soğuktan gebermek istemiyorsam da kabul etmeliydim. Zaten büyü gücü kullanıldığında tüm vücut enerji duvarıyla çevrildiğinden, üşümez ve daha uzun süre yorulmadan durabilirdiniz. Serafina da antrenman yapacağına göre üşümeyecekti. Bu yüzden beyaz, içi yumuşacık pelerinini omuzlarıma bıraktığı anda minnetle gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Ne demek.” Gülümseyerek karşılık verdi, bir yandan da ipimi bağlıyordu. “Almaya vaktin olmadığına göre buraya yalnız gelmedin yani?”

“Evet.” Başımı sallayarak omzumun üzerinden dönüp onlara baktım ancak göremedim. Tekrar önüme döndüğümde Serafina ince parmaklarıyla son düğümü atıp işini bitirdi. “Otis ve Zeon’la gelmiştim, onların da antrenmanı var.”

“Anladım.”

“Nasılsın Aviva?”

Az önce bana gülümseyen kız, Eliana, tekrar gülümseyerek araya girdiğinde onunla biraz sohbet ettim. Işık büyücülerinin sayısı azdı ve kendi aralarında iyi anlaşıyorlardı. Geneli nazikti, Serafina’yı adı konmamış liderleri gibi görüyorlardı ve bana da sıcak davranıyorlardı. Ancak sohbetimiz kısa sürdü çünkü eğitmenleri Bay Dov onları çağırdı, ben de izlemek üzere en yakın tribünün ikinci basamağına yerleştim. Bir yandan gücümü kendim için kullanıp ellerimi ısıtırken, bir yandan da zarif ısınma hareketlerini izledim.

Işık büyücüsü olmayı çok isterdim, tüm büyücüler arasında en çok hoşuma giden onlardı. Etraflarındaki sarı hare, sahip oldukları gösteriş, havada narin narin süzölmeleri... Hepsi göreni hayran bırakmak için özenle tasarlanmış gibiydi. Toplamda on kişiydiler. Bay Dov, elleri belinde ezberledikleri ısınma hareketlerini yaparken onları izliyor, etraflarında süzölerek kimin ne kadar doğru yaptığını kontrol ediyordu.

Bu büyülü sarı cümbüşten gözlerimi ayırabildiğim an başka bir köşeyi, arenanın zemininde neredeyse kamufle olmuş toprak büyücülerini fark ettim. Geniş omuzları ve kumral saçlarıyla Matias ortalarındaydı, etrafındakilere bir şeyler anlatıyordu. Elini kaldırıp arenanın başka bir köşesini işaret etti, sonra da zincirli zırhının üzerine çelik göğüs zırhını yerleştirdi.

Büyücüden çok bir savaşıydı Matias, kılıçları her zaman daha çok sevmişti. Zaten ileride konseyde babasının yerini aldığı da kendisinin komutanlık ettiği bir birlik kuracaktı.

Arenanın işaret ettiği yerinde birkaç kişiyle kılıç dövüşü yaptı. Hiçbiri karşısında beş dakikadan uzun dayanamadı, kılıçları ya yere düştü ya toprağa saplandı. Çok geçmeden de sıkılmaya başladı. Kılıcını elinde döndürüyor, yayvan bir şekilde yürüyerek ona meydan okuyan birinin olup olmadığını soruyordu.

Onu böyle izlemek irkilmeme sebep oldu. Daha önce böyle davranmadığından değil, aklıma bir şey geldiğinden. Yoksa Matias, her zaman meydan okumayı seven biri olmuştu.

Kaşlarımı çattım. Sanki ilk öpücükten önce Matias'ın Rahsan'la düello yaptığına dair bir kısım geçiyordu kitapta. Tam olarak hatırlamıyordum çünkü bir sahne olarak yer almıyordu ancak okuyucunun Rahsan'a biraz daha sinir olmasını sağlayacak kadar bilgi veriliyordu.

Serafina o sırada kendi antrenmanını yaptığından, düellonun nasıl başladığı bir muammaydı. O yalnızca işler kızışıp sesler yükseldiğinde fark ediyor, çok geçmeden de Matias'ın yendiğini ve Rahsan'ın öfkeden köpürerek gittiğini öğreniyorduk.

Serafina bu ufak haberi verirken Aviva'dan hiç bahsetmiyordu, bu yüzden burada olup olmamam gerektiğinden emin değildim ancak *buradaydım*. Tribünlerde oturuyordum ve son birkaç dakikadır Matias'ın kılıç düellolarını izlediğimden her şeyin nasıl başladığını biliyordum. Bu, kitabı okumaktan çok daha iyiydi, bugün böyle bir şeyin yaşanabileceği aklıma bile gelmemişti. Sadece Rahsan antrenmanını bitirip Matias'ın

birkaç metre ilerisine indiğinde, bunun hayra alamet olmayacağını düşünüp odağını oraya çevirmiştim.

Ne konuşacaklarını duymayacak kadar uzaktaydım fakat beden dillerinden ve birbirlerine karşı gard almış olmalarından, klasik restleşmelerinden birini yaptıklarını anlamak zor değildi. Bu, Rahsan'ı son birkaç gündür gördüğüm en uzun an olabilirdi.

En son kütüphanede yanıma geldiğinde konuşmuş, bir daha göz göze bile gelmemiştik. Ortak dersimiz olmayınca zaten karşılaşmıyorduk fakat son zamanlarda normalin çok çok üstünde muhatap olduğumuzdan olsa gerek, buna ilk defa dikkat etmiştim. Gözlerim onu aramamıştı ama etrafımda olmadığından emindim işte.

Sadece iki defa kütüphanenin merdivenlerinden hızla üst kata doğru çıkarken görmüştüm onu, muhtemelen kendisini inine kapatmıştı. Ancak ders çalışmış gibi durmuyordu. Saçları dağınık, duruşu tuhaftı. Teni solmuştu ve göz altlarının morluğu bu mesafeden bile belli oluyordu. Kütüphanede olmadığını bilsem *savaştan çıkmış* derdim. Zaten hırslı hırslı bir şeyler söylüyordu, ses tonu da hareketleri gibi dengesizdi ve yükselip alçaldığından bazı kelimeleri seçebiliyordum. Sınavları için endişelenen biri değildi Matias'a sataşan, bir sebepten ona çok kızgındı. *Ama neden?*

Kitapta, Serafina bu konuda Matias'a hiçbir şey sormuyor, sanki ne olduğunu biliyor ve bizim bilmemiz gerektiğini unutarak geçiriyordu. *Sonunda öğrenebilecek miydim?*

Sesler tekrar yükseldi ve toprak büyücüleri, göz dağı vermek ister gibi Matias'ın arkasına yerleşti. Ancak bu, Rahsan'ın gözünü korkutmadı. Kendisini bile isteye soyutlayan biri kalabalıklar karşısında neden korkacaktı ki?

Matias'ın üstüne yürümeye devam etti. En sonunda Usta Abram, ellerini ikisinin de göğsüne koyarak bu saçmalığa bir son verdi. Kızıl-kahve sakallı, yapılı bir adamdı ve sesi öyle gürdü ki heyecandan ayağa kalkmış, orayı izleyen ben bile o mesafeden ne söylediğini anlayabildim. Bu arenaya uygun bir şekilde dövüşmeyeceklerse ikisinin de defolup gitmesini söylemiş, karşısındaki şehrin en önemli ailelerinin oğulları olsa da küfretmekten çekinmemişti.

Arenada bunu duymayan kalmadı. Serafina bile düellosuna ara vermiş, orada kümelenen kalabalığın arasına girerek en öne kadar ilerlemişti. Buradan sonrasını tahmin etmek zor değildi. Matias ve Rahsan'dan

bahsediyorduk, birbirleriyle mücadele etme fırsatını asla kaçırmazlardı. Şimdi yalnızca gözetim altında yapmak zorundalardı, o kadar.

Usta Abram, yıllardır düello yapmalarına ve aktif olarak görevlere katılmalarına rağmen kuralları unuttuklarını düşünerek hatırlattı, sonra da selam vermelerini bekledi. Her düellodan önce yapıldı bu, birbirlerine saygı duyduklarının ve dostane bir karşılaşma olacağının göstergesiydi.

Onların birbirlerini selamlaması ise bu felsefeye uygun hareket *etmeyeceklerinin* göstergesi olabilirdi ancak. Yarım yamalak eğilmişler, nefret dolu gözlerini birbirlerinden ayırmamışlardı.

Selamdan sonra Usta Abram aradan çekildi, geri sayımı yaptı ve başlamaları için işaret verdi. İlk hamle elbette Matias'tan geldi. İkisini de uzun süredir izlediğim için dövüş tekniklerini biliyor, hareketlerini önceden kestirebiliyordum.

Matias yaratıklarla dövüşürken daha ölçülü ve onları tuzağa düşürmeye yönelik davransa da sinirlendiğinde fevrileşiyor, düşünmeden hareket ediyordu. Rahsan'la aralarındaki fark da buydu. O hırs ve öfkeden delirse bile ilk hamleyi yapmıyor, nasıl avantajı elde ederse ona göre bir taktik geliştiriyordu. Yine Matias arenanın zeminini ikiye ayırana kadar bekledi, hızlı refleksleri sayesinde de son anda yükselerek kurtuldu. Hava-dayken ellerini omuz hizasında açtı ve parmaklarını pençe gibi içe doğru bükte. Gücünü ne zaman kullansa etraf karardı, yine daha önce orada olmayan fırtına bulutlarını tepemize çekti. Gök gürültüsüyle birleşince korkunç gözükte ve *kötü karakter* olduğu bir kere daha belli oldu.

Düelloları normal bir karşılaşmadan daha uzun sürdü, ikisi de tam bir hırs küpüydü. Rahsan kollarını savurarak ona sert yıldırımlar yolluyor, yıldırımlar toprağa değdiği an kızgın sesler ve mor ışıklar çıkarıyordu. Ancak Matias onları nötrleyebiliyordu, karşısında başka tür bir büyücü olsa bu kadar iyi başa çıkamayacağını biliyordum.

Yine de zorlandığı da bir gerçektir. Matias, saf bir element büyücüsü olarak Rahsan'ı bir çırpıda yere sermeliydi ancak Rahsan kendini iyi eğitmiş ve özel taktikler geliştirmişti. Bir yerde sabit kalmayı tercih eden Matias'ın aksine Rahsan havada asla aynı yerde durmuyor, yere de inmiyordu. Orada bu kadar iyi dövüşemeyeceğinin ve rakibinin ekmeğine yağ süreceğinin farkındaydı.

Böyle de düello bir yere varmıyordu. Ne zaman yıldırım fırlatsa Matias kendisini topraktan bir kalkanın içerisine alıyor, üzerine kapanan

kubbe sağlamlaşarak kaya gibi olduğu için de Rahsan'ın saldırıları boşa gidiyordu.

Çıkardığı sinirli seslerin arasından, "Korkak!" diye bağırды, iyice hırslanmıştı.

Onu gayet iyi duymuş olacak ki kalkanının içinden çıktı Matias. Az önce kaya gibi sağlam duran kubbe kum olup yere dökölüverdi. "Asıl korkak sensin! Aşağı insene!" Kollarını yana doğru açtı. Gücünü kullanmak için yapmamıştı bunu, kendisine ne kadar güvendiğini göstermeye çalışıyordu. Yüzündeki gülümsemeyle de bunu destekliyordu. "Yemiyor, değil mi?"

Rahsan inanamıyormuş gibi bir *hah* sesi çıkardıktan sonra güldü. "Yok, basıyor aşağısı. Sen buraya gel."

Matias omuz silkti. "Peki, seni kırmayacağım."

Sonrasında olanlar epey etkileyiciydi, kabul. Zaten okurken Serafi-na'nın salya akıtacak seviyede olduğunu anlıyordunuz, bizzat şahit olmak ise bunu başka bir boyuta taşıyordu.

Büyücü yönüyle öne çıkmasa da üst düzey bir büyücüydü Matias, bir kere soyu nesillerdir toprak elementini saf tutuyordu. Rahsan gibi elementlerin birleşiminden değil, tek bir elementin gücüne sahip olmasından dolayı çok güçlüydü. Daha uzun dayanabilirdi, daha etkili büyüler yapabiliirdi. Şimdi de bunun canlı örneğini görüyorduk.

Önce, "Geri çekilin!" diyerek etrafındakileri uyardı. Onlar çemberi bozmadan geri çekildiğinde ise altındaki toprakla birlikte yükseldi. Havada değildi elbette, uçamazdı. Ancak şimdi yaptığı gibi toprağı bir dağ gibi altında yükseltebilir, Rahsan'ın karşısına dikilebilirdi.

Bunu yaptığında benim bulunduğum tribünler bile uzakta olmama rağmen titredi. Ellerini havaya doğru kaldırmış, azıcık bir eforla yeri yerinden oynatmıştı. Bu sahnede âdeta bir tanrı gibi tarif ediliyordu Matias, korkunç görünen Rahsan'ın aksine nefes kesiciydi. Zırhıyla bir şövalye gibiydi.

Ona dair her şey o zaman çekici geliyordu. Küçük olduğumdan her halde, başrol diye ne yapsa hoşuma gidiyordu. Şimdi de etkileyici olduğunu inkâr edemezdim ancak o toy zamanımda hissettiğim kadar değildi.

Tepelerinde gök gürlemeye devam ederken, "Şimdi oldu mu?" dedi sırıtarak. Artık daha güçlü bağırıyor, hepimizin duymasını istiyordu. "Hâlâ korkak olduğumu düşünüyor musun?"

Yüzümü buruştururken yalnız olduğuma ve bunu kimsenin görmediğine sevindim. Yirmi bir yaşındalardı, birkaç ay sonra mezun olacaklardı ve Kayven'i yönetecek insanlar *bunlardı*. Yaptıkları saçmalıklardan ibaretti. Ancak bu düşmanlık, onların eseri değildi; ailelerinden miras gelmişti.

Ravi ailesinin bir vârisi yoktu, dolayısıyla güç oyununda geriye çekilmesi dengeleri değiştirmişti. Diğer üç ailenin çocukları birbirlerine karşı doldurulup rakip olarak büyütülürken, Mahil Ravi bu tür oyunlara girmemişti.

Kitapta ondan pek bahsedilmiyordu fakat sırf çocukların dahil edildiği bu oyuna girmediği için bile bilge olduğunu düşünebilirdim. Zaten Serafina'yla olan kısacık konuşmasından da bu anlaşılıyor; kibar, gerçeği gören ve Serafina'ya iltifat eden bir adam olarak okuyucunun gönlünü kazanıyordu. Gençliğinde bir efsaneydi, şimdilerde ise zenginliğine rağmen basit ve gözlerden uzak bir yaşam sürüyordu. O kendisini kurtarmıştı, burada kurtaramayanların çırpınısını izliyorduk.

Kitapta aileler dolduruyor, aileler düşman deniyordu ancak hikâyenin tamamını bir türlü öğrenemiyorduk. Bu aileler ne dedi, bu üçlü sürekli şehir toplantılarına gittiğinde ne konuşuyor, bu nasıl bir devlet meselesi de okuyucunun bile bilemeyeceği kadar gizli tutuluyor, bilmiyorduk. *Kurgu hakkında sevmediğim şey de tam olarak buydu*. Okuduğum hâlde bilmediğim çok şey vardı. Çocukken bu senaryo boşluklarının farkında değildim ve o zaman her şey daha güzeldi ama şimdi *cevap* istiyordum. Ve soru sormak her şeyi mahvediyordu.

Somurttum, tüm sorularımın kaynağına yöneldi dikkatim. Bulduğum yerden sadece vücudunun yan kısmını görebiliyordum. Kuzgun kararı saçları dağınıktı ve yüzünün iki yanına doğru düşerek nasıl bir ifadeye sahip olduğunu görmemi engelliyordu. Duruşundan anladığım kadarıyla öfke doluydu. Ellerini yine pençe gibi bükmüştü ve her an saldırıya hazır şekilde bekliyordu.

Ne istiyorsun Rahsan? Daha doğrusu, *ne istedin?* Neyi bu kadar istedin de ölümün pahasına mücadele ettin? Bir şeyler var, bu belli, boşu boşuna ölmedin. Önceden sadece bir piyon olduğunu, işi bittiği anda hikâyeden acımasızca çıkarıldığını düşünmüştüm ama... *Ya öyle değilse? Ya kitaptaki varlığı çok daha önemli bir şey içinse?*

Öyle ya, basit bir düşmanlıkla hareket ediyor gibi durmuyordu. Bir şeyler onu kesinlikle sinirlendirmişti ve arkadaşlarım günlerdir benimleydi, yani bu basit bir sataşmanın eseri değildi.

Sorularımın cevabı onda mıydı, bilmiyordum. Kitapta öğrenemiştim ve şimdi de öğrenebileceğimden emin değildim. Ancak yaşamak, okumaya benzemiyordu. Gördüğüm mürekkep izlerinden ibaret değildi, kanlı canlı karşımda duruyordu. Bu da bana umut veriyordu. Hırslı olduğumu biliyorduk ama görmek bambaşkaydı. Üstelik yazıldığından daha zekiydi Rahsan, daha mantıklıydı. Belki herkesten gizlediği, geçerli bir sebebi vardı. Belki de boşuna değildi hiçbir şey, kötüydü ama aptal bir kötü olmamıştı hiçbir zaman.

Ürpertiyle kollarımı pelerinin altından vücuduma sardım. Soğuktu ve Rahsan yüzünden daha da şiddetli rüzgârlar esiyordu. Böyle bir olay olmasa bir saniye daha burada durmazdım ancak düello bitmiyordu. Öfkesini kontrol altına almış olan Matias hâlâ bekliyordu, Rahsan zaten ilk hamleyi yapmazdı. Boşuna bekletiyordu aslında, kedinin fareyle oynaması gibi oynuyordu onunla.

Ne olacağını hepimiz biliyorduk. Hem de ben hariç kimse kitabı okumadığı hâlde.

Rahsan'ın gücü saldırıya yönelikti. Bir yıldırım büyücüsünün yapabileceği sınırlı büyü vardı. O her ne kadar hırsından kendisini, gelebileceği en üst seviyeye çıkarmış olsa da Matias gibi hem saldırının hem savunmanın en iyisini yapamazdı. Şimdi Matias yanına çıktığına göre en büyük avantajını da kaybetmişti.

Önceden onun Matias'ı kuskandığını, o yüzden çekemediğini düşünürdüm. Hâlâ ara ara bunu düşünüyordum -sonuçta en büyük rakibinin senden daha iyi olduğunu bilmek, kolay sindirilecek bir şey değildi- ancak ondan kişisel olarak hoşlanmıyor olsa bile Rahsan bugün bir şeyin *peşindeydi*. Bu düello rastgele gerçekleşmiş gibi gözükse de nadiren plansız hareket ederdi.

Matias, ona göstermelik birkaç saldırı yaptığında çoktan neler olacağını tahmin edip çıkan her seste biraz daha yüzümü buruşturdum. Yapılgı ilk büyü, birkaç kaya yollamaktan ibaretti. Rahsan, onun dev kayalarından daha hızlı olduğu için büyü yapmak yerine sadece aralarından süzülerek kurtuldu. Matias ise oynamaya devam etti, Rahsan'ın bir şans olduğunu düşünmesini istedi. Gücü üzerindeki kontrolü muazzamdı.

Kayalar Rahsan'ı geçtiği anda yine kuma dönüşerek yumuşak bir şekilde ait oldukları yere dönüyordu. Bilerek onu hemen yere sermiyordu. *Ve onları izlemek, içimde nedenini bilmediğim bir huzursuzluk yaratıyordu.*

Rahsan'la birkaç defa sohbet etmek, ona düşündüğümde daha çok sempati duymama sebep olmuş olmalıydı. Ya da Serafina'yı kurtardığından beri ona eski *kötü karakter* gözleriyle bakamıyordum artık. Cevap ne olursa olsun sonuç değişmiyordu, huzursuzluk ve mide bulantısıyla mücadele eden ben oluyordum.

Matias onunla biraz daha oynadı, Rahsan ona saldırdı fakat bu sefer kalkanını son anda yapabildi. O an çok korktum. Yıldırımları ölümcüldü ama düello kuralları gereği gücünü bu seviyede kullanamazdı. Yani çarp- saydı da bir şey olmazdı.

Yoksa olur muydu? Rahsan'ın yıldırımlarının gücünü azalttığından emin olamıyordum. Ona merhamet yükleyemiyordum, ölümcül değilse bile kurallar yüzündendi.

Matias, kıl payıyla kaçtığı saldırıdan sonra daha fazla riske girmedi ve herkese bunun, onun için aslında ne kadar kolay olduğunu gösterdi. Önce bir kum fırtınasıyla Rahsan'ın görüş alanını kapatıp onu hisleri dışında kör etti, sonra da bunun korkusunu yaşamasına bile izin vermeden ona saldırdı.

İşte bu kadar, birkaç dakika içinde Rahsan yerdeydi. Düştüğünde birkaç defa çamurlu zeminde yuvarlandı. Onu hapsettiği taştan kafesi yıldırımlarıyla bir defa patlatsa da ikincisinden kaçamamıştı. Artık iyice sıkılmış olan Bay Abram da Matias'ın kolunu kaldırıp galip ilan etti.

Çamurlu zeminden kalkarken hırstan titriyordu Rahsan. Gözü dönmüştü, biraz delirmiş görünüyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına açılmış, üstü başı mahvolmuştu. Saçları çamurdan birbirine, yüzüne, bulabildiği her yere yapışmıştı. Buna rağmen diyeceğinden geri durmadı ve bir kere daha, "Korkaksın!" diye bağırdı. "Korkaksın ve bunu kendin de biliyorsun!"

Parmağıyla Matias'ı işaret etti. Onun zaferini yaşamasına izin vermiyordu, konuşmasına da. Ardından kalabalıktaki Serafina'yı bulup gösterdi. "Sen de öylesin!"

Arkasını dönüp gitmeden önce kollarını iki yana açarak birkaç adım geriye doğru yürüdü ve son sözleri tükürürcesine dudaklarından döküldü. "Şimdi bu cehennemde kahramancılık oynamaya devam edin!"

Sonra arenadan çıktı. Çamurlu ayaklarıyla kara bastığı an yürümeyi bıraktı. Kalan son gücünü, ana binaya doğru uçmak için kullandı. Herkes gibi ben de arkasından ona bakıyordum. Gözden kaybolduğu zaman bile tekrar önüme dönmedim.

Bu olayın kitapta neden üstünkörü bir şekilde, birkaç cümleyle anlatıldığını anlamıyordum. Önemliydi çünkü, bundan emindim. Üstelik Rahsan bas bas *korkaksınız* diye bağırırken deliliğinden ya da körü körüne nefret ettiğinden yapmıyordu bunu. Yaşadıkları bir şey vardı, konuştukları bir şey vardı ve bunu sadece üçü biliyordu. Gizliden gizliye arkadaş çıkacak değillerdi ama bir sır vardı, bildikleri bir şey vardı.

Ve bu kavgada Rahsan yalnızdı.

4. OLDUĞU GİBİ

Artık soğğun bir önemi yoktu. Hâlâ tribünlerin üzerindeydim. Esen rüzgâr yerdeki karı, pelerini ve saçlarımı savuruyordu ancak hiç kıpırdamadan durmaya devam ediyordum. Düşüncelerime öyle kapılmışım ki ne etrafımda olup bitenlerin parçasıydım ne de esen rüzgârın farkındaydım. Bakışlarım yerdeydi, dudaklarım kurumuş sızlıyordu.

Rahsan'ın gidişinden sonra Usta Abram, çember hâlinde duran seyircileri dağıtmış ve onlara yapılacak antrenmanları olduğunu hatırlatmıştı. Acil olarak hava büyücüleri çağrıldığından etrafa bir kargaşa hâkimdi. Bağırıklarını biliyor ancak ne dediklerini duymuyordum, zaten gök her şeyi bastırarak kadar şiddetli gürlüyordu.

Rahsan gibi yıldırım büyücüleri, güçlerini çok kullandıkları zaman fırtınayı beraberlerinde getirirlerdi.

Hava büyücüleri tarafından kontrol altına alınmazsa da bölgeye yayılır, yağmurdan göz gözü görmezdi. Şimşekler çakar, yıldırımlar düşerdi ve kimse yapması gereken antrenmanları bitiremezdi. Ondan bu zamana kadar nefret etmeyenler varsa bile sırf arkasında bıraktığı kargaşadan dolayı edeceklerinden emindim. Çünkü geride çok hızlı bir şekilde halledilmesi gereken bir sorun bırakmıştı.

Ancak bu, onun suçu değildi. Hava elementinin saf büyücülerinden değildi Rahsan, gücü sınırlıydı ve kendi sebep olmuş olsa da hava olayları üzerinde tam bir kontrole sahip değildi. Onun göreve çıktığı gecelerin sabahında muhakkak ıslanırdı toprak. Göğü delen bir fırtına olmazdı; sakin, huzurlu bir tane yağardı ama mutlaka yağardı. Tükenmeye yüz tutmuş gücünün son damlalarını da bu fırtınayı hafifletmeye harcardı.

Bunu daha önce de fark etmiş, *keşke karakterinin bu zarif yönü kitapta da öne çıkarılsaydı*, demiştim. Şimdi bunu yapmaya bile tenezzül etmemişti. O sinirle aklına mı gelmemişti, yoksa böyle mi cezalandırmak istemişti, emin değildim. İstemediyse bile antrenman iptal olmuştu.

Yakınlarda kara bulutları dağıtacak, şiddetlenen rüzgârı dindirecek bir hava büyücüsü yoktu. Çok geçmeden gürleyen göğü tamamlayan, şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Böyle durumlarda müdahale edilmez, fırtına dinene kadar beklenirdi. Havadaki ani değişimler dengeyi bozardı ve bozulan denge; yaratıkların daha çok gelmesi, geçitlerde anomalilerin oluşması demekti. Havanın kapalıdan fırtınaya, fırtınadan tekrar normale dönmesi dengeyi daha çok bozacağından sadece bekleyecek ve çevreye yayılmamasını umut edecektik.

Olabildiğince çabuk içeri girmeli ve bunu yaparken yere çakılmamalıydık. Sicim gibi yağın yağmur yüzünden arenanın içi çoktan ufak göletlerle ve çamurla kaplanmaya başlamıştı bile. Serafina uçup gidebileceği hâlde bana seslenmiş, peşine takılan Matias'la beni bulmuştu. Bulduğu anda da kolumdan tutup beni arenadan çıkarmıştı. Bunu hep yapardı, yakınlarda bir tehlike ya da kurtulmamız gereken bir durum varsa önce beni güvenli yere ulaştırırdı. Bu konuda ona ne kadar minnettar olsam azdı, beni ne kadar değerli hissettirdiği konusunda en ufak fikri yoktu.

Koşar adım yürürken üzerimdeki pelerinin bağını çözüp kendi omuzlarımdan ikimizin üzerine doğru örttüm. Matias önümüzden gidiyor, diğer toprak büyücülerine de seslenerek kaygan zemini bir nebze olsun düzeltmeye çalışıyordu. Botlarımız yağmur yüzünden eriyip çamurlaşmış karda şapırtılı sesler çıkarıyor, koştukça etrafa sıçratıyorduk.

Düşmeden Akademi'nin taştan merdivenlerine ve iki yüz yıllık devasa kapısına varmayı başardık. Kapı meşe ağacındandı, üzerine ay döngüsü ile yıldızlar kazınmıştı. Tam ortasında ise tutulmayı gösteren sembol vardı. Matias ve birkaç kişi tüm güçleriyle ittirip açmaya çalıştı, ana kapı genelde kapalı tutulduğundan açmak zordu. Girişler yan kapılardan yapılır, öğrenciler seralara yakın olan arka kapıyı kullanırdı. Şimdi buraya koşmanızın sebebi, arenaya daha yakın olmasıydı.

Kapı gürültüyle açıldı ancak kapanışı sessizdi, sadece yuvasına oturduğunda tok bir ses çıkarmıştı. Kapandığı anda ise yağmurun gürültüsü dinmiş, mutlak bir sessizliğe adım atmıştık.

On iki kişi, yüksek tavanlı, tam karşıdaki devasa pencere dışında ışık kaynağı olmadığından karanlık sayılabilecek giriş koridorunda çamur izleri bırakarak yürüdük. Pelerini Serafina'ya teslim edip kollarımı göğsümün üzerinde çaprazladım ve ellerimi kollarımın üzerine koyarak ısınmaya çalıştım. Saçlarım çoktan ıslanmış, tutamlar hâlinde birbirine yapışmıştı. Üşüyordum ama gıkım çıkmıyordu, bizden başka kimsenin olmadığı koridorda diğerlerinin sesi yankılanıyordu.

Antrenman iptal edildiği için sinirliydi çoğu, sınavlardan önceki son zamanlar olduğundan bugün çok kıymetliydi. Eğitimcileri onları izliyor ve sınavda başaramasalar bile antrenmanlardaki performansları yüksekse bunu göz önünde bulundurarak puan veriyordu. Yüksek puan ise iyi bir mevkide iş ve daha yüksek yaşama şansı anlamına geliyordu. Bu fırsatları elinden alınmışken sinirlenmeleri normaldi.

Arkamızdan homurdanarak gelenlerin aksine, arkadaşlarım iki yanımda sessizce yürüyordu. Merdivenlerin ilk dönemci kafesli dev pence-reye doğru çıktığından kararmış havayı, hız kesmeden devam eden fırtınayı tırmanırken görebiliyorduk. Matias, bu fırtınanın şiddetinde hiç payı yokmuş gibi rahat, ifadesiz yüzü ve geniş omuzlarıyla bir basamak önüme geçmişti. Serafina ise tek kolunu pelerininin içinden çıkarmış, avuç içinde bir ışık topu oluşturarak yolumuzu aydınlatmıştı. Karanlıktan hiç hoşlanmazdı. Kaşları çatık, yüzü gergindi. Soru sormak için iyi bir zaman değildi ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaları sabırsızlığımı artırmıştı.

"Rahsan neden o kadar sinirliydi?" diye sordum kendimi tutamamaya. Ardından başımı Serafina'dan Matias'a doğru çevirdim. "Neden size korkak olduğunuzu söyledi?"

Şimdi merdivenlerin diğer kısmına doğru dönmüş, ilk kata çıkıyorduk. “Boş ver Viv,” derken omzunun üzerinden dönüp bana baktı Matias. “Saçmalıyor sadece.”

Bu muydu yani? Tamam, bana burada uzun uzun açıklama yapmasını beklemiyordum ama sadece bunu diyerek geçiştirmesi... Kaşlarımı çattım. “Bana saçmalıyor gibi gelmedi.” Matias’ın ifadesinin değişmediğini görünce Serafina’ya döndüm. “Bir şeyler döndüğü belli. Bana söylemeyeabilirsiniz, tamam.”

Nasıl olsa onlar gibi önemli bir karakter değildim. Babam tüccardı ve onların ailesinin aksine konseyde söz sahibi değildi. Bu üçlü, küçüklükten beri toplantıları izlemek için götürülmüştü ve onlara gelecekte birlikte yönetecekleri söylenmişti. Elbette paylaştıkları özel şeyler vardı, dışlanmış hissetmenin sırası değildi.

“Ben sadece önemli bir meselede önyargılı davranmadığınızı bilmek istiyorum.”

Ve neler olup bittiğini biraz olsun anlayabilmek.

Gözlerimi meydana bakan, bol gün ışığı alan o odada açtığım ilk andan beri iyi bir Aviva değildim ben. Bu dünyayı ve karakterleri çok sevmem bir şeyi değiştirmiyordu. Olmam gerekenden daha meraklıydım, kendimi tutup işlerin olması gerektiği gibi ilerlemesine müsaade etsem de tehlikeli sorular soruyordum. Bilmek istiyordum çünkü ait olmadığım bir dünyanın uymaya çalışan parçasıydım ve elimdekiler bana yetmiyordu. Okurken alamadığım cevaplar burada da peşimi bırakmıyordu. Üstelik şimdi bilme isteğim daha şiddetliydi çünkü sorunların bizzat şahidiydim. Burası tuhaflıklarla dolu bir yerdi ve ben bilmesem de içgüdülerim biliyordu.

“Önyargılı davranmıyoruz.” Serafina bir elini omzuma koyarken yumuşacık bir sesle bana cevap verdi, grubun geri kalanı odalarına gitmek için yanımızdan geçerken de “Bekle,” dedi. Kalabalık dağılana kadar koridorun başında sessizce durduk. Sonunda etrafta bizden başka kimse kalmayınca mavi gözleri tekrar bana döndü, yanan mumların titrek ışığı yüzüne vuruyordu.

“Rahsan’ın söyledikleri... En iyi ihtimalle bir *saçmalık*. Matias böyle söyleyerek kibar davranıyor, bundan emin olabilirsiniz.”

Bunu söyledikten sonra ikisi arasında bir bakışma geçti, Matias söylememesi için uyarıyordu muhtemelen. Ancak Serafina bana kıyamadı ve derin bir nefes aldıktan sonra “Konseyde toplantılar yaptığımızı

biliyorsun,” diye devam etti. “Sana söyleyemiyoruz, *kimseye* söyleyemiyoruz ama-”

“Biliyorum. Yemin, konseyden olmayanlara söylemenize engel oluyor.”

Bu hikâyeyi zaten biliyordum, sadece her şeyden bu bahaneyle kurtulmaları sinirimi bozuyordu. Serafina bir süre bana baktı, gözlerimi ona çevirmedi. “Rahsan son zamanlarda...” diye devam etti sonra, nasıl açıklayacağını bilemedi. “Delice fikirler ortaya atıyor. Konuştuğu şeyler sadece huzursuzluk yaratmıyor, aynı zamanda ailesinin itibarını da zedeliyor.”

Toplantılar gizli tutulmak zorunda olduğu için en fazla bu kadar açık konuşabiliyordum benimle. Anlattığı şeyler daha fazla soru işareti oluştursa da daha fazla eşleyip zor durumda bırakmak istemiyordum onu, zaten Matias *söylememeliydi* der gibi bakıyordu.

İstedğim cevaplara kavuşamamış olmanın yarattığı hayal kırıklığına rağmen sakin kaldım ve “Size de bu fikirlerine destek vermediğiniz için korkak diyor yani?” diyerek kendi sorumun cevabını verdim.

“Aynen öyle.” Onu anladığımı görünce gerginliği azalarak yüzünde ufak bir gülümseme belirdi.

O âna kadar sessizliğini koruyan Matias, “Bahsetmiyoruz ama büyük bir sorumluluğun altındayız, Viv,” dedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ıslandığı için üzerine yapışan giysisinin altında kol kasları belli olmuştu. Yüzü ciddiydi, arkadaş olduktan sonra alıştığım o çocuksu tavrından eser yoktu. Onu tanımadan önce gördüğümüz Matias gibiydi; ciddi, soğuk, aile baskısının altında ezilen o çocuk. “Ve söz konusu hepimizin geleceği olduğunda kişisel sebeplerle önyargılı yaklaşmayız.”

Tam olarak bu tavır yüzünden kitabın sonunda neden iyi liderlik etiklerini daha iyi anlıyordum. Aynı zamanda rahatlamış hissediyordum çünkü yalan söylemiyordu. Matias gerçekten de böyle biriydi, hem kitapta hem de onu tanıdığım şekliyle. Yalan söylememek için hiçbir şey söylemezdi.

Yine de kendimi “O kadar mı saçma?” diye sorarken buldum. Düşünmeden konuşmuştum.

Başını yavaşça sallayarak onayladı. “Ve tehlikeli.”

“Daha çok tehlikeli,” diyerek ona destek oldu Serafina.

Eli mahkûm başımı eğdim. Bu kadarıyla yetinmekten başka çarem yoktu. Bana daha fazla şey söyleyemeyeceklerini biliyordum ve ailelerinin yaptığı baskının yanında bir de ben dert olmak istemiyordum. Gözlerimi

taş zeminde tuttum, benim odamın da bulunduğu eski kanadın ikinci katındaydık. Etraf farklı büyüklükte bir sürü mum ve bazı kolonlara asılmış meşalelerle aydınlatılmıştı. Duvarlarda önceden burada eğitim görmüş başarılı büyücülerin portreleri, ara ara da halk hikâyelerinde anlatılan olayların resimleri vardı.

“Hadi artık, burada durma.” Başımı kaldırdığımda gözleriyle hâlâ birbirine sarılı vaziyette duran kollarımı gösterdi Serafina. “Üşüyorsun.” Ardından Matias’a çevirdi bakışlarını. “Hepimiz ısınıp dinlenelim, akşam yemeğinde görüşürüz.”

Başını belli belirsiz sallayarak onaylayınca sessizce ayrıldık. Serafina benimle koridorun sonuna kadar gelip yeni kanada geçecekti, Matias’la orada ayrılmıştık. O, merdivenlerden üçüncü kata çıkacaktı. Baş başa kaldığımızda da sessizlik bozulmadı bir süre. Koridoru neredeyse yarılamış, lir çalıp dans eden kızların olduğu büyük tablonun yanından geçerken başını bana doğru çevirdi. “Sessizsin. Canın çok mu sıkıldı bu kavgaya yüzünden?”

“Kavgadan değil,” diye başladım söze ama nasıl devam ettireceğimi bilemedim. Ona buraya ait olmadığımı, kim olduğumu bile bilmediğimi, bunu uzun süre görmezden gelebilsem de artık bir şeylerin değişmeye başladığını söyleyemezdim. Belki ait olmama hissi gittikçe daha tahammül edilemez bir hâl alıyor, belki ben artık sabırsızlanıyorum diyemezdim. Kimseye içimi dökemiyordum, saklamak zorunda olduğum çok sır vardı. Bir şeyleri bilsem de her şeyi bilmiyordum, bilmediğim kısımlar da başıma bela oluyordu. Her gün ince bir buzun üzerinde yürüyordum, yanlış bir şey yapacağım diye ödüm kopuyordu, ne olacak diye düşünmekten uyuyamıyordum ve karşılırlarına geçip *siz benim en sevdiğim kitaptaki karakterlersiniz* diyemiyordum.

Buraya nasıl geldim, bilmiyordum, geri de dönemiyordum. Geri dönebilecek bir yerim var mı, onu bile bilmiyordum. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu. En ufak hareketim başka sahnelerin doğmasına yol açıyorken adı sanı bilinmeyen bir karakter dahi olsa kimseye bir şey söyleme riskine giremiyordum. Dört yıldır bu kaygılarla yaşamıştım ve kitabın son bölümüne bir bu kadar daha vardı. Üstelik finalin kurtuluşum olacağı bile kesin değildi. Buradan çıkabilecek miydim, yoksa ölene kadar bu yüklerle mi yaşayacaktım, belirsizdi. Ölüm bir seçenek olarak aklıma gelmiş ama geldiği an ürpererek kovmuştum. İntihar asla yapabileceğim bir şey değildi. Her şeye ve tüm zorluklara rağmen yaşamak istiyordum ben, intihar edecek kadar çaresiz hissetmekten çok uzaktım.

Başımı Serafina'ya doğru çevirip yarım kalan cümlemi tamamlamaya çalıştım. "Sadece yorgunum."

"Peki, güzelce dinlen o hâlde."

Pek inandırıcı bir cevap vermemiştim ama daha fazla soru sormamıştı. Evet, bu aralar kütüphanede çok vakit geçirdiğimden geç yattığım ve yorgun olduğum doğrudur ancak surat asmamın sebebi bu değildi. Nasıl onların bana söyleyemediği şeyler varsa benim de onlara söyleyemediklerim vardı. Dışarıdan hiç sırları olmayan, tasasız ve iyimser gözüksen de gerçekte bunun tam tersiydim. Aviva değil, *ben*.

Tabii gerçekten bir benliğim varsa.

Bu fıkirden rahatsız olarak "Fırtına ve gök gürültüsünden hiç hoşlanmıyorum," dedim bir anda. Bunu söylemiştim çünkü ileride bir sahnede Aviva'nın buna benzer bir şey söylediğini hatırlıyordum. Oysa fırtına ve gök gürültüsüne karşı böyle bir duygum yoktu. Aksine, böyle havalarda kitap okumayı, ara ara arkadan gelen gök gürültüsünü severdim. Söylemiştim çünkü bu karakterin maskesini takan bir boşluktan ibaret olmadığıma kendimi ikna etmek istemiştim. Küçük, zavallı bir çabaydı.

"Ben de," diye karşılık verirken suratını buruşturdu Serafina. "Her taraf kararıyor, soğuk, ıslak..."

Onu desteklercesine gülümsediğim sırada odamın önüne geldik. Nezaketten onu içeriye davet edip nane çayı yapabileceğimi söyledim ancak bir yandan da sabah etrafı toplayarak çıkıp çıkmadığımı hatırlamaya çalışıyordum. Panik yaşamama gerek kalmadan tek ihtiyacı olanın sıcak suyla yıkanmak olduğunu söyleyerek nazikçe reddetti teklifimi. Böylece veda-laştık, o koridorda gözden kaybolurken ben de içeri girdim.

Yaptığım ilk şey, çamurlu botlarımdan kurtulmak oldu. Ardından ıslanmış üniformamı çıkardım ve küvetimin dolması için musluğu açarak banyo ve odamın arasında mekik dokudum. Üşüdüğümü şimdi daha net fark ediyordum. Üzerimdeki gömleğin düğmelerini açarak şömineye doğru yürüdüm ve birkaç odun alıp acele hareketlerle dizdim. Birkaç kozalağı da içine attıktan sonra kenardaki çakmak taşı ve karbon çeliğinden yapılmış ateş çıkarıcıyı birbirine vurarak odunları yakmaya çalıştım. Bu işte pek iyi değildim, bu yüzden epey uğraşmam gerekti.

Aslında biz derslerdeyken odalarımızı temizleyen, şöminelerimizi yakan çalışanlar vardı ancak burası kocaman bir yerdi ve bir sürü öğrenci vardı. Her gün temizlik yapılmadığından böyle ufak şeyleri kendimiz yapıyorduk. Nihayet odunları yakmayı becerdiğimde çok mutlu oldum.

Burada kalıp tadını çıkarmayı istedim ancak bunu banyodan sonraya er-
telemem gerekiyordu. Taşmadan gidip suyu kapattım ve küvetimi çeşit
çeşit aromalarla, kuru çiçek yapraklarıyla donattım. Suyun içine girdiğim
an ısındım ve gevşedim. Ellerim şakaklarıma gitti, iki yandan ovuşturup
masaj yapmaya başladım.

Sadece dinlenmek istiyordum ama düşüncelerim buna izin vermi-
yordu. Hepsinin sonu da bir şekilde Rahsan'a çıkıyordu. Onu o hâlde
görmek tuhaf bir hüznü vermişti bana. Birkaç gündür konuşmamamıza,
konuştuğumuzda ise hoş sebeplerden olmamasına rağmen ona sempati
duyduğumu fark etmiştim. Evet, sevimsiz olduğumu düşündüğüm olu-
yordu, beni kızdırıyordu ancak onu *kendime* benzetiyordum. Bunu sesli
söylesem gülerlerdi bana. Neşeli, arkadaş canlısı, iyimser bir kızla soğuk,
yabani ve hiç sevilmeyen bir çocuk nasıl birbirine benzeyebilirdi ki? *Ben-
ziyorduk işte.*

Ben burada kapana kısılmıştım, Aviva gibi davranmaktan başka çarem
yoktu. Neşeli ve arkadaş canlısı olmaktan, ana karakterlerin yardımsever
arkadaşı rolünü üstlenmekten başka seçeneğim yoktu. O ise kötü davran-
malıydı. Sorun çıkarmalıydı ki ana karakterler bu meseleyi halledip günü
kurtarabilsin, mutlu sonlarına kavuşabilsin. Saçmalamalı, delice fikirler
ortaya atmalıydı ki kahramanlar aklın sesi olabilsin.

İkimiz de bu yardımcı rolleri üstlenmek zorundaydık: hikâye tıkan-
dığında devreye girmek, bize yazılanı oynamak. Sanırım başka seçene-
ğimizin olmaması beni ona yakın hissettiriyordu. Evet, baktığın zaman
Matias ve Serafina da onlara biçilen rolü oynuyordu ancak onlar Rahsan
gibi sevilmeyen, çemberin dışına itilen karakterler değildi. Onlar buraya
aitti; bu dünya, bu hikâye onların içindi. *Ben* onlar içindim, *Rahsan* onlar
içindi.

Delicesine, tehlikeli fikirler.

Nefesimi verdim. Küvetin etrafındaki mumların alevi titreşti. Neden
onun boş yere sinirlenmediğini düşünmek istemişim? Neden ona bel
bağlamıştım? Bu kadar mı umutsuzdum bir çıkış yolu bulmak için? Kötü
karakterden mi medet umuyordum?

Evet, sanırım öyle yapıyordum. Aksini düşünmek için sebeplerim ol-
masına rağmen arkadaş olabileceğimize inanmak istiyordum. Aptaldım
çünkü ben, gidip ona *herkesin içinde bir iyi yatar* diye maval okuyacak
kadar değil ama mantıklı bir sebebi olduğuna inanacak kadar aptal.
Belki de hâlâ... Yani ondan dinleyene kadar... *Hayır.* Onun için açık kapı

bırakma işine son vermeliydim. Evet, mantıklı bir sebebi olabilirdi ama bunu dış kapının dış mandalı bana açıklayacak değildi. *Biz arkadaş değildik.*

Banyodan çıkıp giyindiğimde hâlâ akşam yemeğine çok vardı. Şöminenin karşısına oturup ne yapacağımı düşündüm ve kütüphaneye gitmek istemediğime karar verdim. Odamda duracaktım. Belki uyurdum ama uyuyacak kadar da yorgun hissetmiyordum. En sonunda nane çayı eşliğinde ders çalışmaya karar verdim.

Pek etkili bir çalışma olmadı. Gözlerim tembelce satırların üzerinde geziyor, aklıma sürekli başka düşünceler geldiğinden cümlelerim bölünüyordu. Şimdi hızlı hızlı okuyup yazıyor olsam da kullanılan alfabe, ilk gördüğüm zaman gözüme tuhaf gelmişti. Garip desenler ve çizgilerden oluşan harflere duyduğum yadırgama hissi hâlâ içimdeydi.

Kitap okumak bunalınca bıraktım. Seralara gitmek iyi gelirdi ancak fırtına dinmeyi bırak, daha da şiddetlendiğinden dışarı çıkamazdım. Fincanımın dibinde kalmış çayımı yudumladım ve ellerimi karnıma yerleştirip iyi şeyler düşünmeye çalıştım. İki gün sonra baharın ilk günüydü, bunun için sevinebilirdim. Ayrıca Bahar Festivali geliyordu. Şimdi beni bunaltan tüm hisler festival ve bahar sayesinde hafifleyecekti, bundan emindim.

Akşam yemeğinde hepimiz daha iyiydik ve başka şeylerden sohbet etmeye çalışmıştık. Bizi sessizleştiren iki olay olmuştu. İlki Otis ve Zeon oturduğumuz masaya gelip bana selam verdiğinde gerçekleşmişti. Otis fırtınadan şikâyet etmiş, başladığı sırada benim orada olup olmadığımı sormuştu. Ona orada olduğumu ancak yağmur başladığında, Serafina'nın beni arenanın dışına çektiğini, onlara bu yüzden veda edemediğini söylemiştim.

İkincisi ise Rahsan Zev'iv yemek salonuna girdiğinde olmuştu. Ailesinin lakabı olan *orev*, yani kargaya yakışır biçimde baştan aşağı simsiyahtı. Saçları alışık olduğumuz gibi düzdü ve geriye doğru taranmıştı. Sabahki hâlimden çok daha iyi görünüyordu, yıkanıp uyumuş olmalıydı. Yüzü mimiksizdi, ona dönen bir sürü göze rağmen hiçbir yere bakmadan hızlı adımlarla boş bir masaya ilerlemişti.

Oturana kadar gözlerim onu takip etti. Sonra Serafina önüne dönürken, "Ee, nerede kalmıştın Vivi?" diye sordu.

Panikle ona baktım. Ne anlattığımı unutmuştum. "Hiç, o kadardı sanırım."

Kaşlarını kaldırdı. “Geçen yaz kızlarla yaptığımız çay partisinden bahsediyordun.”

“Aa, doğru.” Yanımdaki Matias’a dönerek anlatmaya devam ettim ancak yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Rahsan yüzünden değil, ona bakarken yakalanmaktan. Onu görmek unuttuğum soruları tekrar gün yüzüne çıkarmış, aklımı karıştırmıştı.

Yemeğin bitiminde geldiği için o oturmaya devam ederken kalktık. Bir daha ona bakmamış, kendi kendime kızıp durmuştum. Düşünceleme dalıp gitmeye son vermeliydim, sürekli kafa yormak buradan çıkmamı sağlamayacaktı. Bu yüzden buradaki hayatıma odaklanmam gerektiğine karar vererek kütüphaneye gittim. Sınav zamanları yaklaştığında olduğu gibi, mum ışıklarıyla epey aydınlatılmış hâlde ve tıklım tıklımdı. Yer bulmak için etrafta gezinsem de tüm sınıflardan öğrenciler buradaydı, yanlarına yaklaştığım anda başlarını kaldırıp ters ters bakıyorlardı.

İhtiyacım olan kitapları raflardan seçip kolumun arasına sıkıştırdım. Eğer üst katta da yer yoksa odamda çalışmaktan başka seçeneğim kalmayacaktı. Kütüphanenin altın rengi parmaklıklı, sarmal merdivenini seri adımlarla çıktığımda beklemediğim bir sessizlikle karşılaştım. Tıkış tıkış ve fazlasıyla aydınlık olan alt katın aksine üst kat bomboş ve karanlıktı. Alt kattaki sayfa çevirme sesleri ve mırıltılar bile duyulmuyordu. Tek ışık kaynağı ise dev şöminede yanan ateşti.

Buraya neden kimsenin gelmediğini sorguladığım birkaç saniyenin sonunda, merdivenlerin başında dikilmeyi bırakıp bir masa seçtim ve kolumda tuttuğum üç kitabı üzerine koydum. Mum almak için aşağı ineceğim sırada hissettiğim hareketlilikle kitapları düzenlemeyi bırakıp kafamı kaldırdım. *Ve onu gördüm.* Böylece buraya neden kimsenin gelmediği gizemi çözülmüş oldu.

Karanlık yüzünden beni hemen fark etmedi. Merdivenleri çıkmayı birtirmiş, bir masaya yönelmişti. Benim seçtiğim masayla arasında üç masa vardı. Sandalyesini çektiği sırada bana döndü, pürdikkat onu izlediğini fark etti. Bir şey söylemesini beklemediğim için başımı çevirdim. O sırada sesini duydum.

“İyi bir yer seçmişsin, Malkin.”

Kafasında Matias ve Serafina neredeyse, ben de orada olduğum için benimle konuşmayacağını, görmezden geleceğini düşünmüştüm. Hatta bugün yaşananlardan sonra o arkadaşlık ihtimalinin bile tamamen ortadan kalktığını, düşmancılık oynayacağımızı. Oysa sesi alaydan uzak, sakindi.

Bakışlarım onu bulduğunda başını çevirmiş bana baktığını gördüm, masaya bir kitap bırakıyordu.

İma yapacağı bir durum var mı diye hızlıca masaya, etrafa göz gezdirdim. “Evet,” dedim en sonunda. “Şömineye çok yakın değil. Dolu olsaydı rahatsız olacağım kadar ortada değil.”

Kaşlarını kaldırdı. “Şömineye yakın olmaması iyi bir şey mi?”

Neden benimle sohbet etmeye çalışıyordu? Rahatsız olduğumdan değil, bunu garipsediğimden merak ediyordum.

“Evet,” dedim kafa karışıklığımı belli eden bir ses tonuyla. “Sıcakta hemen uyukum gelir.”

Bu cevabımdan sonra eğlendiğini gösteren bir gülüş belirdi yüzünde, şaşkınlığım ve merakım ikiye katlandı. Ancak devam etmek yerine, “Peki,” diyerek önüne döndü ve kitabını açtı, ortalarda bir sayfayı bulana kadar da durmadı.

Hareket edemiyordum. Şamdanı elime alıp mumları yakmak için aşağı inmeliydim ancak onun yerine sohbeti devam ettirmek için “Sen de iyi bir yer seçmişsin,” dedim. Bakışları tekrar bana döndüğünde tek elimle etrafı gösterdim. “Buranın boş olacağını düşünmemiştim.”

Önüne döndüğünde yüzü yine karanlıkta kaldı ama güldüğünü biliyordum. “Aşağıdakilerin benim için hediyesi.”

Sesinden eğlendiği anlaşılıyordu ancak ben gülmüyordum, üst kata o burada olduğu için gelmiyorlardı çünkü. “Senden korktukları için mi uzak duruyorlar?”

“Bilmem.” Avucunu açıp mumların üzerinde gezdirdi. Elini sürüklediği an mumlar yanmaya başladı, böylece yüzünü daha net görebildim. “Genelde böyle olmaz, bugün performansım hızlı yayılmış. Ben saygı duyduklarını düşünmeyi tercih ediyorum.” Bana değil, elimdeki şamdana baktı. “Getir, seninkini de yakayım.”

Hiçbir şey söylemeden yanına yürüdüm. Şaşkındım ama bunu gizlemeye çalışıyordum. Yaklaştıkça beyaz sabun kokusunu aldım, teninden mi yoksa saçlarından mı geliyor diye çözmeye çalışırken de yüzük dolu elini kaldırdı. Ara sıra bunları takardı. Süs olsun diye değil, gücü çabuk toparlansın diye. Şimdi hâlâ devam eden fırtına göz önünde bulundurulduğunda, sahip olduğu tüm değerli taşların yardımına ihtiyacı olduğu aşıkardı. Yanında olsam bile enerjisini hissedemiyordum. Genelde yoğun, karanlık, dikkatli bakarsam görebildiğim koyu mor bir enerji çemberi olurdu. Kendisini gerçekten tüketmişti.

Mumumu yaktığında, “Teşekkür ederim,” dedim. Bir adım geri çekilmiş ama yanından gitmemiştim.

“Önemli değil.” diye karşılık verdi gerçekten de değilmiş gibi. Tuhaf bir borç terazisi vardı, karşılıksız yaptığı şeylerin çoğu bizzat şahit olmasam inanmayacağım şeylerdi. Dönüp merdivenlere doğru baktım. “Orayı da büyüledin, değil mi? Ses gelmesin diye.”

Başını sallayarak onayladığında istemsizce güldüm. Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Ders çalışma işini gerçekten de ciddiye alıyorsun.”

“Evet, yoksa sana nasıl astronomi dersi verirdim Malkin?”

Hemen kaşlarımı çattım. “Sadece bir istisnayı unutmuştum!”

Burnundan nefes vererek kendini beğenmiş bir şekilde güldü. “Ben unutmamıştım.”

Konu nasıl hemen iddialaşmaya çevrilebiliyordu? Ben başlattığı arkadaşça tavra güvenerek bir şey söylemiştim!

Kaşlarımı çattım. “Sadece iltifat etmeye çalışıyordum.”

Duraksadı. Ne diyeceğini bilemediği çok nadir olurdu. Zaten hazırcevap olmasa ne Matias’la ne Serafina’yla bu kadar tartışabilirdi. En sonunda kaşlarını çatarak kızar gibi konuştu. “O zaman bunu daha açık yap.”

Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. “Bana iltifat edecek çok şey vermiyorsun.”

“Niyetim bana iltifat etmen değil zaten.”

“İyi.”

“Tamam.”

Arkamı döndüm. “İyi çalışmalar.”

“Sana da.”

Masama yürürken gözlerimi kocaman açmıştım. *Az önce ne yaşanmıştı?* Utanmış mıydım? O da ne diyeceğini bilemeyip saçmalamış mıydı? Yirmi bir yaşındaydık, çocuk gibi mi davranmıştık?

Yerime otururken gülüşümü gizlemeye çalıştım. Komikti çünkü o, böyle bir sahneyi yaşayacağımı düşündüğüm son kişiydi. Zaten kimse ikimiz için böyle bir sahneyi yazmak istemezdi.

Mumu masaya bırakıp getirdiğim kitapları önüme çektim. Hangisinden başlayacağımı bilemedim, başladığımda da bir müddet odaklanamadım. Etrafta bizden başka kimse olmadığı için bakmasam da ne yaptığının farkındaydım. Ben çalışmaya çalışırken o çoktan odaklanmıştı, çok

hızlı okuyor ve seri bir şekilde sayfaları çeviriyordu. Uzun bir müddet konuşmadık. Bu esnada dalgınlığımdan kurtulup ders çalışmaya başladım. Göz ucuyla ona bakıyordum arada, yerinden kalkmadan çalışmaya alışık olduğu belliydi. Sopa gibi dik oturuyor, not alırken bile hiç eğilmiyordu.

Yanımda olduğu için gergindim. Normalde sürekli oturma pozisyonumu değiştirir, yerimden sıkılınca başka bir masaya geçerdim ancak şimdi ben de onun gibi oturmaya çalışıyordum. Dayanamadığım bir noktaya geldiğimde kitabımı alıp ayağa kalktım. Benimle ilgilenmemesi işime geldi, şöminenin olduğu tarafa doğru yürüdüm. Saatler geçmiş, ateş zayıflamıştı. Uykum geldiği için gözlerim ağırlaşıyordu, bu yüzden oradan oraya yürürken okudum ve ezber yapmaya çalıştım.

Kelimeleri içimde tekrarlarken gözümü birinci katta başlayıp ikinci kata kadar devam eden pencerelere diktim. Fırtına dinmiş, yerini daha sakin bir yağmura bırakmıştı. Yürümekten yorulunca ateşin karşısına oturdum, minicik kalmıştı. Aslında bu kadarı benim için yeterdi, kısa süre sonra odama dönmeyi planlıyordum ama *Rahsan*...

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. Şöminenin tam karşısında, uzaktaki masadaydı. Simsiyah giyindiği için omuzları nerede başlayıp bitiyor anlaşılmıyordu, karanlıkta kamufle olmuştu. Hâlâ dimdik oturmaya devam ediyor, yakın bir zamanda kalkacak gibi durmuyordu. Bu yüzden ateşi güçlendirecek bir şeyler aradım. Etrafta hiç odun yoktu.

Ararken onun dikkatini çekmiş olacağım ki bakışlarımı etrafta gezdiren bir anda bana doğru dönmüş yüzüyle karşılaştım. Gözlerim panikle açıldı. “Çok mu ses çıkardım?”

Soruma cevap vermek yerine başka bir soru yöneltti. “Ne yapıyorsun?”

“Ateşi güçlendirmeye çalışıyorum. Zayıflamış.”

Ayağa kalktı. Bacakları uyuştugu için yanıma gelmeden önce yerinde kıpırdandı, sonra da üst katın kırmızı halısı üzerinde yürürken gözleriyle şöminenin etrafını taradı. “Hiç odun yok mu?”

“Yok sanırım.”

Etrafa şöyle bir bakındı ama hummalı çalışmalar sonucunda bulamadığım yüzümden okunduğu için tekrar arama girişiminde bulunmadı. Onun yerine şöminenin önüne, dizleri üzerine çömeldi. Ateşi elinin tek hamlesiyle güçlendirmesi aklıma çakmaktaşıyla uğraştığım zamanları getirdi. Hem hava hem ateş temelli bir büyü gücüne sahip olması çok iyiydi. “İşte,” dedi işi bittiğinde, gözlerini bana çevirdi. “Üşüyor musun?”

“Pek değil. Sadece... Ateşi güçlendirmek istemiştin.”

Sen burada olursun diye, diyemedim. Onu düşünerek yaptığımı kendim bile fark etmemiştim. Arkadaşlarıma bu tip şeyleri yapmaya o kadar alışmıştım ki doğal gelmişti. Cümlemi tamamlayınca gözlerimi kaldırıp ona baktım. Şömineye yaklaşp kenarına oturdu, böylece tam karşıma geçmişti ve göz göze gelmiştik. Alevlerin parlak ışığı yüzüne vuruyordu. Gözleri bir şeyi anlamak ister gibi dikkatliydi. Utandığım için mi, yoksa ateşe bu kadar yakın durduğum için mi yüzüm yanıyordu, ayırt edemediğim sırada, “Çok tuhaf birisin, Malkin,” dedi. Kollarını dizlerinin üzerine koymuş, ellerini serbest bırakmıştı.

Ona vereceğim ilk tepki *ben mi tuhafım*, olacaktı. Ancak onun bana, böyle çözölemeyen bir gizemmişim gibi bakmasının hoşuma gittiğini fark edince durdum. “Bunun ateş yakmaya çalışmamla alakası yok, değil mi?”

Ses tonuma ve mimiklerime güldü. Gülerken başını kütüphaneye doğru çevirmişti. Bir yandan da başını olumsuz anlamda sallıyordu. Gözleri tekrar gözlerimi bulduğunda gülüşünü bastırdı ve çenesini hafifçe kaldırarak sordu. “Neden bana nazik davranıyorsun?”

“Neden kaba davranayım?” Aslında böyle yapmak için sebeplerim vardı ancak düşünmek yerine hızlıca cevaplamıştım, sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Sessiz kaldığını fark edince başka bir soru yönelttim. “Kaba davranışlarımı mı hak ettiğini düşünüyorsun?” Hiçbirine cevap vermeyince ekledim. “Hem sen de bana kaba davranıyor sayılmazsın.”

Evet, soğuktı ve yabani yaklaştığı oluyordu ancak tartışmaya başlasak bile kaba davranmıyordu. Bu konuda ona haksızlık edemez, gizlemeye çalıştığı nezaketini görmezden gelemedim.

“Aynı şey değil,” diyerek nefesini verdi. “Sen bana nazik davranırken sana kaba davranmak zor.”

“Yani ben nazik olduğum için bana nazik davranıyorsun? Kulağa doğru yoldaymışım gibi geldi.” Gülümsemekten alıkoyamadım kendimi. O ise sıkıntılı bir yüz ifadesi takınmıştı, gözlerime bakmıyordu. “Nazik davrandığımı söyleyemem. Ben sadece...” Gözlerini bana çevirirken konuyu da değiştirdi. “Neden böyle davrandığını merak ediyorum.”

“Kişiliğimin böyle olabileceği aklına gelmiyor mu? Sana defalarca söyledim.”

“Söyledin.” Başını yavaşça, onaylar gibi indirdi. “Ama...”

“Ama sen bir art niyet arıyorsun.”

“Beni suçlayabilir misin?” Yüzü ciddilemişti. “Daha bu sabah arkadaşınla kavga ettim.”

“O bir düelloydur, kavga değil. Başınızda bir gözetmen vardı ve kuralların dışına çıkmadınız. Birbirinize fiziksel olarak zarar vermediniz. Diğerleri de aynı şeyi yapıyordu.”

“Sadece bundan bahsetmiyorum.” Gözlerini büyütmüş, ne diyeceğini bilememişti. “Sen... Sen *benim tarafımı* mı tutuyorsun?”

Daha söylediği şeye kendisi inanmıyordu. Cümlesini bitirdiği an şaşkınlıkla bana bakmıştı, ben de aynı şaşkınlıkla ona bakıyordum. “Taraf tutma diye bir şey yok,” dedim en sonunda, gözlerimi kaçırarak. “Ben, kendine haksızlık ettiğini düşünüyorum, o kadar.”

“Daha konunun ne olduğunu bile bilmiyorsun.” Bana inanmıyordu, sesinin her zerreşi inkâr doluydu.

Başımı sallayarak onu onayladım. “Doğru, bilmiyorum. Öğrenebileceğimi de sanmıyorum. Zaten mesele bu değil. Ne konuda kavga ettiğiniz, asıl senin derdinin ne olduğu değil. Ben senin kendine haksızlık ettiğini düşündüğümü söyledim. Birinin sana art niyet olmadan yaklaşabileceğine inanmıyorsun. Neden?”

“Bana hiçbir çıkar gözetmeden yaklaştığını söyleyebilir misin?” Mimiklerinin aldığı şekilde öfke vardı, biraz da hayal kırıklığı. “Bunca zaman sonra... Neden *şimdi* Malkin? Yaklaşmak için neden *şimdiyi* seçtin?”

Haklıydı. Onun açısından pek kafa yormamıştım. Dört yıldır aynı okuldaydık, geçen yıldan beri de bir sürü ortak göreve çıkmıştık. İkimiz de birbirimize yaklaşmamış, konuşmamıştık. “Ben...”

“Sadece Cohen’i kurtardım diye değil, değil mi?” Bunu bir bahane olarak kabul etmeyeceği sesinden ve küçümseyici tavrından belliydi.

Elimden geldiğince dürüst olmadan önce sertçe yutkundum. “Hayır. Ben sadece olmamız gereken hâlde kalmanın en doğrusu olacağını düşünmüştüm.”

Kafası karışmış bir halde bana baktı. “Olmamız gereken hâl?”

Ona nasıl açıklayabilirdim ki? Nasıl *ikimiz de yardımcı karakterleriz ve içinde olduğumuz kitaba göre arkadaş olmamız gerekiyor* diyebilirdim? Sığ bir karakteri olduğunu, yazılanı oynamak zorunda olduğunu düşündüğümü nasıl dile getirebilirdim? Kötü şeyler yapacaksın, bencilce davranacaksın ve en sonunda da bu pervasız hareketlerin ölümünü getirecek diye nasıl söyleyebilirdim? *Söylesem bile onu kendime nasıl inandırabilirdim?*

Üstelik bir süredir *öleceği* düşüncesi aklımdan çıkmıştı. Belki daha gerçekleşmesine uzun süre olduğundan, belki yüzüne bakınca böyle bir şeyi düşünmek aklıma bile gelmediğinden. Şimdi yüzüne bakamıyordum. Ona bakarken yapacaklarını, olacakları düşünmemek imkânsız geliyordu. “Senden hiç nefret etmedim,” dedim en sonunda. Başımı eğmiş, içimdeki boğucu hisleri uzaklaştırmak için parmaklarımla oynuyordum. “Bunu o gece söylediğimde inanmamış olabilirsin, hâlâ inanmayabilirsin ama doğru. Evet, sana kızdığım zamanlar oldu çünkü şimdi nazik davranmama şaşırarak kadar uyuz davrandığının kendin de farkındasın.”

“Evet.”

Cevap verdiğinde ona bakmamak için direndim. “Aslında sana yaklaşma niyetinde değildim. Tedavi etmemi istemediğinde buna saygı duydum. Saçma geldi ama sana kızmadım. En yakın arkadaşlarımla durumun ortada.” Sessizleştik. Birkaç saniye sadece ateşin sesini dinledik. “Ama sonra işler böyle gelişti. Bu zamana kadar karşılaşsak bile konuşmadığımızdan fark etmedin ama kibar biriyimdir, gerçekten.”

Kibar olmam sanki kötü bir şeymiş gibi hafifçe burnunu kırıştırdı. “Artık bunu biliyorum.”

“Güzel, daha fazla kibarım demek istemiyordum. Her dediğimde biraz daha samimiyetsiz geliyor çünkü.”

Hafifçe güldüğünü fark ettim ama ona hâlâ bakamıyordum. Bu sefer başlayan sessizliği o bozdu. “Yani arkadaşım olmak istemiyordun?”

Omuz silktim. “Sen de benimle olmak istemiyordun. Neden isteyeyim ki?” Matias ve Serafina yalnız kalsın diye onu oyaladığım zaman, bundan rahatsız olduğu açıkça belliydi. Eğer onlar için değil de gerçekten arkadaş olma niyetiyle yapsaydım bu gururumu incitirdi, üzüldüm.

Dizlerinin üzerindeki ellerini yumruk yapıp sıktı. Tam da onlara baktığım için hiçbir hareketi kaçırmamıştım. “Peki şimdi?”

Gerilmiş miydi bu soruyu sorarken? Cevabımın önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden ona olabildiğim kadar dürüst oldum. “İstememeliyim ama istiyorum.”

Beni inciteceğinden korkmuştum, kandıracağından. Şimdi korkmadığımı söyleyemezdim ama karşımda durduğu hâliyle ilgili bir şey, ona daha *şefkatli* yaklaşma isteği uyandırıyor bende. Şimdi bakmıyor olsam da saçlarının dağılmış hâli, gizlemeye çalışsa da mağrur ifadesi...

Ve onun gösterdiğinden fazlası olduğuna inanmam.

Arkadaşlarım, *delice ve tehlikeli fikirleri var*, diyordu. Bencil olduğunu, kötü karakter olduğunu zaten biliyordum. Kendime açık kapı bırakmamam gerektiğini söylesem de beni kandırması için dünden razı gibi davranıyordum. Çünkü aptaldım, istiyordum. Ondan medet umuyordum.

“Neden istememelisin? Cohen ve Gorion yüzünden mi?”

Uzun süre sonra ilk defa o an gözlerine baktım. “Hayır, öyle bir şey değil. Hem sen benim onların arkadaşı değil, evcil hayvanı olduğumu düşünüyorsun galiba? Onların onaylamadığı hiçbir şeyi yapmayacak biri gibi mi duruyorum?”

Yaralandığı gece, onu tedavi ederken de aramızda böyle bir muhabbet geçmişti ve o zaman da hiç hoşlanmamıştım. Şimdi böyle ters konuşmamı hiç beklemiyor gibi kaşlarını kaldırmış, sessizce dinlemişti. “Öyleyse neden? Ailem yüzünden mi?”

“Aileni tanımıyorum bile.”

Kitapta sadece babasına değiniliyor, Serafina’dan hiç hoşlanmadığı için ürkütücü bir adam olarak tasvir ediliyordu.

“O zaman *ben*. Yani kişiliğim.”

Açıklayamıyordum. “Kişiliğin değil,” dedim sabırsızca. “Sorun o olsaydı burada açıklamaya çalışmazdım, seninle uzun uzun sohbet etmezdik.”

Değişen şey onunla değil, benimle ilgiliydi. O hâlâ aynı Rahsan’dı, öyle de kalacaktı. Sadece ben, hissettiğim çaresiz duygular altında bencilleşmiştim. Bu zamana kadar titizlikle korumaya çalıştığım *mutlu son* bu sabah olduğu kadar önemli gelmemeye başlamıştı gözüme.

Hem bu ne çeşit bir mutlu sondu? Evet, Serafina ve Matias evleniyor, Kayven’in başına geçiyordu. Bunun olmasını hâlâ çok istiyordum ama karşımda Rahsan dururken bu sona dair her şeyi nasıl isteyebilirdim? Zaten hiçbir zaman içime sinmemişti. Onu yıllar önce, on sekiz yaşımdayken ilk defa gördüğümde bu gerçekle yüzleşmiş, onun için üzül müştüm. Araya girmek, değiştirmek elbette aklıma gelmişti ama cesaret edememişim. *Değiştirse ne olacaktı? Herhangi bir hareketim, hikâyeyi ne ölçüde etkileyecekti? Ya Rahsan ölmesin diye uğraşırken daha çok insanın ölümüne ya da sevdiklerimden birine zarar gelmesine sebep olursam?*

Bunun gibi bir sürü soru elimi kolumu bağlamıştı. Sevsem de sevmesem de onların sadece karakter olduğunu düşünmeye çalışmışım ama onlarla *yaşarken* nasıl sadece bundan ibaret olduklarına kendimi

inandırabilirdim ki? Korkmuştum. Ancak korksam bile hikâyeyi ufak ufak değiştirmiştım. İsteyerek değil, zaten istemesem de bu kaçınılmaz bir şeydi. Ben Aviva değildim, hiç olmamıştım. Sorun da tam olarak buydu; burada olmamız, bu konuşmayı yapmamız.

Rahsan beklentiyle yüzüme bakıyordu, vereceğim cevabı merak ediyordu. Parmaklarımla oynamayı bırakıp çenemi dikleştirdim. “Ben öyle olması gerektiğini düşünüyordum. En doğrusunun arkadaş olmamamız gerektiğini. Nedenini sorma, asla söyleyemeyeceği sırları olan tek sen değilsin.”

Başını hafifçe salladı. “Evet, anlaşılan öyle.” Tatmin olmadığı belliydi fakat daha fazla sormayacağını anladım. “Sen?” diye sordum. “Sen şimdi istiyor musun? Benimle arkadaş olmayı yani?”

“İstiyorum ama bu iyi bir fikir değil.” Dudağımı kemirmemek için zor tutuyordum kendimi.

İkimizin de endişeleri vardı. Ben onun düşmanlarının en yakın arkadaşıydım. Daha bir tanesiyle, öğleden sonra gücünü tüketecek kadar sert bir düello yapmıştı ve herkesin içinde onlara korkak olduklarını haykır-mıştı. Ardından benimle konuşmaya başlamıştı. Ona neden nazik davran-dığımı merak ediyor, bende bir art niyet arıyordu ancak konuşmaktan ve bana bu kadar yakın oturmaktan kendini alıkoymuyordu. Benim bundan çok daha fazla ve karmaşık sebeplerim vardı. Beni kandırıp kullanabile-ceği ise hakkında en az endişelendiğimdi.

“Değil,” diyerek ona hak verdim. “Ayrıca sana çıkarsız yaklaştığımı söyleyebilirim ama hiç beklentim olmadığını söyleyemem.”

Bu, ilgisini çekti. “Nasıl bir beklentin var ki?”

“Bunu ben de bilmiyorum. Sanırım gösterdiğin gibi biri olmadığını umut ediyorum.”

Doğru şeyi yapmak isterken yanlış yola saptığını. Bu beni fazla mı saf yapardı? Eğer motivasyonunun ne olduğunu tam olarak bilseydim, ki-tabın başından sonuna kadar neyi neden yaptığı belli olsaydı, bu aptalca beklentilerin içine girmezdim. Çıkış yolunu, kafesimin anahtarını onda aramazdım. Ancak içimden bir ses, *onda*, diyordu. Onunla ilgili bir şey, bir yanlış vardı. *Gerçek başrol o olabilir miydi?* Bu yüzden mi düşmüştüm bu kitaba, yanlışları düzeltmek için?

“Sana öyle olacağını söyleyemem.”

“Söylemeni beklemiyorum zaten. Gösterdiğin gibi biri değilsen bile bunu senin fark edeceğini düşünmüyorum.”

Eğlenen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Bak sen?”

Gülümsedim. “Evet. O yüzden beklentimi karşılama konusunda endişelenme. Eğer arkadaş olursak bunun kararını kendim vereceğim.”

Hâlâ eğer’li konuşuyor, hassas bir dengede durduğumuzu biliyordum. “Hmm...” dedi beklenmedik, muzip bir sesle. “Sana beklentini karşılamayı isteyeceğimi düşündüren nedir?”

“Bu arkadaşlıktan daha kârlı çıkacak olanın sen olması.”

“Doğru.” Oturuşunu dikleştirdi, sonra bakışlarını bana çevirdi. “Sürekli yanında bir kese kuru hünnap taşıyorsun, değil mi?”

Bunu sorması ne kadar çaresiz olduğunu, gücünü toparlamayı ne kadar çok istediğini gösteriyordu. “Taşımıyorum,” dediğimde başını eğerek *anladım* der gibi salladı. Dayanamadım. “Ama gözcülük yaparım dersin seralara girebiliriz.”

İşte o an, başını kaldırıp bana gerçekten gülümsedi. Sırf çıkarı olduğu için değil, *gerçekten* arkadaşım olmak ister gibi.

Belki bu yaptığım çok yanlıştı. Birbirlerinden uzak durması gereken karakterlerin arkadaş olması bir felaket olacaktı. Belki pişman olacaktım, onunla hiç tanışmamış olmayı dileyecektim. Tüm bunları bilsem de ayağa kalkıp benim de kalkmam için elini uzattığında o eli tuttum. Ben Aviva Malkin değildim. Ne yaparsam yapayım, asla orijinal hikâyedeki gibi ilerlemeyecekti olaylar. Bunu kabullenmeli ve kendimi baskı altında tutmaktan vazgeçmeliydim.

Elimi elinin üzerine koyduğumda parmakları elime sardı ve kalkmam için beni kendisine doğru çekti. O an bir şeyden emindim. Rahsan Zev’iv’i tanımak istiyordum. Sadece bir kötü karakter olarak değil, *olduğu gibi*.

“Rahsan?”

Kütüphanenin kapısı arkamdan kapanıp koridoru karanlığa boğarken, ellerim omuzlarımdan üzerinden dökülen dalgalı saç tutamlarındaydı. Endişeyle öne doğru eğilmiş, onu görmek için etrafta göz gezdiriyordum. Ortalıkta görünmüyordu. Acaba beni beklemeden mi gitmişti?

Öyle yaptıysa çok kızardım. Daha birkaç dakika önce üst katın merdivenlerinde sözleşmiştik çünkü, *ayrı inelim* demiştik. Öğleden sonra hatırı sayılır bir izleyici kitlesinin önünde Matias’la kavgaya etmiş ve pek zarif ayrılmamıştı sonuçta. Olayın üzerinden bir gün bile geçmeden bizi

yan yana görmeleri dedikodulara yol açabilirdi. *Umursamazlar* diyemiyordum, o dikkat çekiyordu. İkimiz de yardımcı karakterler olsak da o benim gibi silik yazılmamıştı, kitapta ne zaman belirse herkesin durup onu izlediği sık sık belirtilmişti. Önden gideceğini söylediğinde buna bir kez daha şahit olmuş, üst katın korkuluklarına yaslanıp baktığımda ceke-tinin manşetlerini düzelttiğini ve ona dönen gözleri umursamadan geçip gittiğini görmüştüm.

Ondan birkaç dakika sonra da ben inmiş ve koridorda göremeyince hayal kırıklığına uğramıştım. Tam içimden söylenmeye başlamıştım ki fısıldamaya benzer bir ses duydum. “Malkin, neden hâlâ orada dikiliyorsun?”

Başımı kaldırıp ileriye, sesin geldiği yöne baktım. Kolonların birinin arkasından çıkıp koridorun ortasına doğru adım attı. Onu görünce kaşlarımı çattım, sesim sitemliydi ama sert değildi. “Gittin sandım!”

“Bekleyeceğimi söylemiştim.”

Yanına varana kadar hiçbir şey demedim. Ne zamanki kolum koluna hafifçe çarptı, o zaman başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Ben de beklediğini düşünüyordum zaten. Sadece göremeyince...”

Ayıplar gibi cık cıklandı. “Beni bulmayı öğrenmen lâzım.”

Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden emin değildim. Bu ara Serafına ve Matias flörtleşmesine fazla maruz kalmıştım ve kulağa onların söyleyeceği türden bir şey gibi gelmişti. Saçma şeyler düşünmemek için hiç kafa yormadım ve onun önüne geçtim. “Hadi, gidelim.”

Bir süre sessizlik içinde, karanlık sayılabilecek koridorlarda yürüdük. Tuhaf bir heyecan içindeydim, uykum tamamen dağılmıştı. O ise her an bir köşeden biri çıkıp bizi görecekmış gibi tetikteydi. Yan yana görülmeyi istemiyordu, ben de istemediğim için bu duruma kırlımıyordum. Önce arkadaşlığıma, onun için Serafına ve Matias’ı karşıma almama değer olduğunu göstermeliydi. Zaten bir kere bana bunu kanıtlasa, iddia ettiği gibi kendimi tüketir ve onun ölmemesi için elimden geleni yapardım. Şimdilik sadece onu tanımaya çalışacaktım.

Merdivenlerden indik, kapıları kapalı büyük yemek salonunun önünden geçtik ve en sonunda seralara giden arka kapının önünde durduk. Bulutlar Ay’ı kapattığından dışarısı ürkütücü derecede karanlıktı. Kapı siperinin altında temiz havayı içime çekip bahçeye bakarken, Rahsan bana doğru döndü. Kollarımız birbirine değecek kadar yakındı,

sesini duyunca bir an afalladım. “İkimiz için ayrı büyü yapacak kadar gücüm yok, bana yakın dur.”

Başımı sallayarak onu onayladığımda avuç içlerini havaya doğru açtı ve yağmurlu geceye doğru bir adım attı. Yağmur damlaları onu ıslatmadı, görünmez bir duvara çarpmış gibi üzerine değmeden sekip toprakla buluştu. Daha fazla adım atmadı ve omzunun üzerinden dönerek arkasından gelip gelmediğime baktı. Bakışlarımız buluştuğunda arkasına geçtim. Yürümeye başlayana kadar yüzüm sırtına değecek kadar yakındık. Çamurlu zeminde ayak izlerini takip ettim. Seralar uzak değildi ancak yavaş hareket ettiğimizden varmamız uzun sürdü. İçeri girdiğimiz an rahatlayarak nefesimi verdim. “Sonunda!”

İlk iş, yağ lambasının düğmesini çevirdim. Cam muhafazanın içindeki alev biraz olsun içeriyi aydınlattığında, gözlerim etrafı inceleyen Rahsan’a takıldı. Hiçbir şeye dokunmamak konusunda kararlı olduğundan emindim ancak karşısındaki bitki karmaşasına büyük bir ilgiyle bakıyordu.

“İlk defa mı geliyorsun?”

Sesimi duyunca bölgenin bu kısmında sadece özel ilgiyle yetiştirebilen ağaç hatmi çiçeğinin mor-mavi taç yapraklarına bakmayı bırakıp bana döndü. Cevap olarak sadece başını salladığında kollarımı sıvadım. “Seninle ayrıntılı bir sera turu yapmayı çok isterdim ancak buraya hırsızlık yapmaya geldik.” Sesim neşeliydi, burada olmak enerjimi yükseltmişti. “Artık başka sefere.”

Burnundan nefes vererek güldü. Gülüşü gözlerine ulaşmamıştı, anlıktı ve bu fikri komik bulduğunu gösteriyordu. Yine de teklifimi reddetmedi ve reddedeceğini de sanmıyordum. Seralar, kapılarının sadece şifacılar tarafından açılabilceği bir büyüyle korunuyordu. Onun da pek şifacı tanıdığı olmadığından eline geçen fırsatı kaçırmayacağını düşünüyordum. Birbirleriyle içten bağlantılı olan bu üç serada, Kayven’de yetişen birçok bitkiye rastlamak mümkündü. Her yerden bir tanesi fışkırıyor, hangi birine bakacağınızı şaşıyordunuz. Buraya bir düzen getirmek imkânsız gibi görünse de her seranın kendi içinde bir düzeni vardı.

Şimdi içinde olduğumuz ilk serada daha çok saksı bitkileri ve çiçekler bulunuyor, birkaç limon ağacı köşede duruyordu. Bunlar, kıtanın ılıman kısımlarına kurulan ilkel seralardan değildi. İçeride her türlü ekipman, görevlerde kullandığımız bohçaları doğrudan yaptığımız tezgâhlar vardı. Bazı açılardan atölyeyi, bazısından bir evi, son olarak da bahçeyi

andırıyordu. Duvarları özel camlardan yapılmıştı ve epey maliyetli olduğundan yalnızca üç taneydiler.

Rahsan arkamdan yavaş adımlarla, olabildiğince incelemeye çalışarak ikinci seraya kadar yürüdü. Hünnap gibi meyveleri kuruttuğumuz yer üçüncü seraydı fakat *hazır gelmişken yapmam gerekenleri halledeyim*, diyerek burada biraz oyalandım. Ben bir köşede boyunlarını bükmüş kurtboğanları canlandırırken Rahsan etrafta gezindi, bir köşede dikilmeyi bekleyen atlas sediri fidelerine baktı. İlgisini çeken bir şey gördüğünde soruyor, ben cevapladıktan sonra bazen hiç yorum yapmadan diğerine geçiyor, bazense ne amaçla kullanıldıklarını soruyordu.

Kurtboğanlarla işim bitmek üzereyken, “Şu sarı olanlar ne?” diye sordu. Omzumun üzerinden dönüp gösterdiği yere baktım. “Çivit otu.”

Kaşları bir an için hayretle kalktı. “Çivit unu bunlardan mı yapıyor?”

“Evet. Ne için kullanıldığını biliyorsun galiba?” Bilgi sahibi olması hoşuma gitmişti. Zaten birçok şey hakkında birçok şey biliyordu.

“Geçen yaz bir yaram iltihaplanmıştı, o zaman Şifacı Eve dökmüştü.”

“Ah, Eve çok sever çivit unu kullanmayı. Sana bir kere denk gelmesine şaşırdım, bulabildiği her yaraya döker çünkü.”

Sesimdeki bıkkınlığa güldü. “Gerçekten mi?”

“Evet. Evi ilerideki ormanın kuzeyinde ve kendisine ait serasında bol bol çivit otu yetiştirir.” En kıdemlilerimizden biriydi, ona saygı duyuyordum ama biraz eski kafalıydı. Yeni bitki ve yöntemleri denediğim için beni az haşlamamıştı.

Rahsan kendi kendine gülünce meraklandım. “Ne oldu?”

Hafifçe omuz silkti. “Hiç, sanırım bir gizem daha çözüldü.”

“Ne gizemi?”

Yanıma doğru ilerledi. “Birinci sınıfların ormanda bir cadı tarafından azarlanıp kovulduklarını duymuştum, o Eve olsa gerek. Korkuyla bahsediyorlardı.”

Dayanamayıp ben de güldüm. Ormanda çatısını yosun ve mantar kaplamış ıssız bir kulübede yaşayan, aksi, yaşlı bir kadınla karşılaşsam ben de şifacıdan ziyade cadı olduğunu düşünebilirdim. Zaten cadılar genelde şifacıların çocukları olurdu, bizim kadar büyü güçleri olmasa da benzer yeteneklere sahiplerdi.

Parmaklarımdan yeşil, parlayan tozlar şeklinde büyü dökülürken ona bakmadan konuştum. “Eve huysuzdur ama boşuna kızmamıştır. Muhakkak ya onunla uğraşmışlardır ya da bir canlıya zarar vermişlerdir.”

Kurtboğanlar büyümün etkisiyle canlanmış, hafifçe parlıyordu. O da rezgâhta yanıma kadar ilerlemiş, yaptığım işi izlemişti. Son sözümle gözleri bana çevrildi. “Hep böyle birilerini savunur musun?”

“Savunmak değil, adil davranmaya ve bildiklerimi söylemeye çalışırım. Eve bana defalarca kızdı, yaptığım işi beğenmedi, onun yüzünden ağladığım oldu ama onun kadar doğaya saygılı başka birini görmedim. Her canlıya değer verir, yaptığı işte çok iyidir ve ondan öğrenecek çok şeyim var. Bir de kendisi pek olmasa da enerji alanı çok rahatlatıcı ve güçlü. Sırf kıdemli diye değil, onun yanında korkular azalıyor diye en ciddi yaralılar ona bırakılır.”

Söylediklerimi dikkatlice, lafımı kesmeden dinledi. “Anladım,” dedi en sonunda. “Tarafsız olmaya çalışıyorsun. Kötü özelliklerini bilsen de iyileri de görmeye.” Sessizleşti. Bir şeyler düşünüyor, muhtemelen bu özelliğimin kendi üzerinde ne kadar etkili olduğunu anlamaya çalışıyordu. Daldığı yerden ayrılınca işaret parmağıyla az önce ilgilendiğim mor bitkileri gösterdi. “Bu miğfer otu, bunu biliyorum.”

“Biz daha çok kurtboğan diyoruz ama miğfer otu olarak da biliniyor, doğru.”

Uzanıp taç yapraklarına narince dokundu. “Geçen bahar General Keiv bir sürü toplatmıştı bundan.”

“Panzehir yapımında kullanıldığı için göreve gittikçe herkese toplanması söyleniyor sanırım.”

Başını sallayarak beni onayladı. Onunla böyle ufak sohbetler yapmayı şimdiden çok sevmiştim. Sadece kendisi için burada değildi, tuhaf bir şekilde bitkilere ve benim alanıma ilgi duyuyordu. Geçen sefer de kitabıma bakıp metodumuza dair bir şey sormuştu. İsim bitince üçüncü seraya, doğrudan hünnapları kuruttuğumuz masaya ilerledik. Bir avuç dolusu hünnapı kahverengi keselerden birine koyarken beni izledi. “Bu, başını belaya sokacak mı?”

“Hiç yapmadığım bir şey değil. Bayan Miriam biliyor ama görmezden geliyor. Diğer şifacılarla çaktırmaz.”

“İyi madem.” Keseyi ona uzattığımda hemen almadı, biraz havada sallandıktan sonra parmak uçları parmaklarıma değecek şekilde tutup cekeatinin iç cebine attı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Artık dönelim mi? Yapacak işin kaldı mı?”

“Kalmadı, dönebiliriz.”

Bunu dedim ama dönüşte benim yüzümden birkaç defa kısa süreli olarak durduk, kesesine biraz taze zencefil ve bir bitki daha ekledim. “Çayına bunları da ekle. Mine çiçeklerini ezmene gerek yok, olduğu gibi atabilirsin.”

Kesenin ağzını bağlarken söylendi. “Bana her gün çay yapıyormuşum gibi anlatıyorsun.”

Güldüm. “Tamam, adım adım tarif edeceğim. İyi dinle.”

Dönüş yolunda kaygan zemin yüzünden düşmemek için birkaç defa ona tutunmak zorunda kaldım. Arkasından ellerim iki kolunu kavıyor, dengemi bulana kadar sımsıkı tutuyordum. Birinde yere yapışacağımdan emin dim ancak arkasını dönmeden, sadece elini geriye doğru atarak kolunu tuttu. “İyi misin?”

“İyiyim.” *Değildim.* Kalp atışlarım hızlanmıştı. “Ne diyordum?” diyerek sıkıcı çay tarifime geri dönmeye çalıştım. “Zencefilleri ince ince doğrayacaksın.” Ani değişimime kaşlarını kaldırdı ancak iyi olduğumdan emin olunca kolunu bırakıp okula doğru yürümeye devam etti. Peşinden giderken hâlâ anlatıyordum. “Hepsini doğrama, ufacık bir parça yeter. O güçlü bir şey zaten.”

Hafifçe başını salladı. “Ufak zencefil, tamam.”

Çay tarifim bittiğinde hemen hemen taş binaya varmıştık. Taraçaya birkaç metre kala Rahsan’ın arkasından yürümeyi bıraktım ve ıslanmayı umursamadan kapıya koştum. Benim hareketlendiğimi görünce ona arkamdan koştı. Yanıma vardığında arkam ona dönüktü, omzumun üzerinden baktığımda gözlerim şaşkınlıkla hafifçe açıldı. Neşeyle bir şey söyleyecektim ki durdum, bir an ne söyleyeceğimi unutmuşum. Büyü yapmayı bıraktığını fark etmişim çünkü saçları ıslanmış ve o nizami hâli bozulmuştu. Ona baktığıma görünce başını hafifçe yana eğdi. “Hm?”

Bir şey söylemek yerine önüme dönüp kapıya uzandım. “Hadi, içeri girelim. Üşüdüm.”

Böyle yapmam en iyisiydi, yoksa ona saçlarını geriye doğru taramayıp böyle dağınık bıraktığında daha iyi gözüktüğünü söyleyebilirdim. Bunu düşünmem bile tuhaftı aslında. *Hoşlandığım erkek tipiyle alakası bile yok,*

diyordum birkaç hafta öncesine kadar, şimdi böyle ufak şeylere mi dikkat ediyordum?

İçeriye girip merdivenleri çıkarken sessizdik, eski kanada giden koridora yaklaşına kadar kendi dünyalarımıza gömülmüştük. Gecenin ileri saatleri olduğu için etrafta kimse yoktu, sadece adım seslerimiz duyuluyordu. Ayrılma vakti geldiğinde ellerimi önümde birleştirdim. Ona bakmamış, başımı gideceğim koridora doğru çevirmiştım. “Ben buradan döneceğim.”

Onun odası da Serafina gibi yeni kanatta olduğu için tam tersi yönde gidecekti. Başını hafifçe salladı. “Pekâlâ, iyi geceler.”

Gözlerim yavaşça yüzüne tırmandı. Arka çaprazımda, demir kafesi içinde duran meşale ona vurduğu için ifadesini görebiliyordum. Normalde sarıya yakın bir rengi olan gözleri şimdi kahverengi gibi görünüyordu. “İyi geceler.”

Bir an ne diyeceğini bilemedi, hareket etmedi. Ben de etmedim. Sonra yavaşça geriye doğru bir iki adım attı. Elini göğsüne koydu, iç cebindeki kesenin olduğu yere. “Bunlar için teşekkürler, bir de çay tarifi için.”

Gülümserken başımı eğdim. “Ne demek.”

Başımı kaldırıp tekrar ona baktığımda, yüzünde şaşırtan, ufak bir gülümseme vardı. Belli belirsizdi ama sabah arkadaşlarıma bağırın, o öfkeli çocuğa ait demezdim. Arkasını dönmeden önce bir kez daha söyledi. “İyi geceler Malkin.”

“İyi geceler Rahsan.”

Birbirimizden farklı yönlerde ilerlerken içimde tuhaf bir his vardı. Ondan etkileniyordum ama kıpır kıpır olmamı engelleyen bir suçluluk duygusu da düşmüştü peşime. Dört yıldır korumaya çalıştığım düzenden bir gecede kopamazdım, bunu biliyordum ama bu evre çabuk geçseydi keşke. *Bencillik mi ediyorum diye kendime bu kadar işkence etmesem, iyi bir arkadaş olmadığımı tekrar edip durmasam...*

Düşünceler bastırılamaz hâle geldiğinde onları kesip atacak bir söz verdim kendime, ne olursa olsun onları o mutluluğa kavuşturacaktım.

Bir de Rahsan vardı tabii. Kitapta evlenmeden önce, neredeyse yirmi beş yaşında ölmüştü. Şimdi burada *ben* olduğuma ve bu kitap yeniden yazılacak gibi durduğuna göre onun için bir şeyler ayarlayabilirdik. Ondan etkilensem de onun için *o* kişi olmayı hayal edemezdim.

Birincisi, açığa çıkmamış Serafina ilgisinin hangi boyutta olduğunu bilmiyordum ve bunu düşünmek rahatsız ediyordu. İkincisi, bu dünyaya ait olmadığımın emindim ve kendi isteğimle gelmediğim gibi yine aynı şekilde gidersem onu geride bıraktırdım. Bunun, üzerinde bırakacağı etkiyi tahmin edemiyordum. Ayrıca benden *hoşlanabileceğinden* bile emin değildim, Serafina'yla karakterlerimiz hiç benzemiyordu.

Üstelik bir sorununuz daha vardı, ona başkasını bulsam bile evlilikle mutlu olacak biri gibi durmuyordu. En azından, sadece evlilikle. Kitabın sonlarına doğru, yirmi üç yaşında tıranlaşmaya başlıyordu. Şimdi o yirmi bir yaşındayken müdahale edecek, Serafina ve Matias'ın bile korktuğu o *tehlikeli* fikirler dallanıp budaklanmadan bir çözüm bulacaktım. Aviva yüzünden mi bu kadar pozitifim, yoksa bulmaya çalıştığım kendi kişiliğim de mi böyleydi bilmiyordum fakat odama varana kadar kendimi böyle yükseltip durmuştum.

Değişim isteğinin bir süredir içimde çırpındığını biliyordum, bunca zaman prangalara vurup derine gömmekle hata etmişim. Sadece yazılmış bir rolü oynamasam, hatalar yapsam da bunu *ben seçtim* diyebilsem daha iyi olacaktı sanırım; böyle bir özgürlüğümün ve bir seçim şansımın olduğunu kabullensem, kendi yolumu çizsem. Bu radikal davranmaya başlayacağım ve her şeyi bir çırpıda değiştireceğim anlamına gelmiyordu elbette. Bazı konularda hâlâ hassastım ve dört yıldır inşa ettiklerimi öylece yıkacak değildim. Ancak biraz daha özgür davranmaya başlayabilirdim. İçimden geldiği gibi, *kendim* gibi.

Bu dileklerle daldım uykuya fakat sonraki iki gün, sınavlar yüzünden başımı bile kaldıramayacağım kadar yoğun geçti. Akademi'nin taş binası ve seralar arasında koştururken buldum kendimi, uyumadan önce notlarımı defalarca okudum. Dediğim gibi, bir anda her şey değişecek değildi ve sonradan bir önemi kalmayacak olsa bile şimdi iyi bir şifacı olmam *gerekliydi*. Bu yüzden sınavlarıma güzelce çalıştım ve iyi notlar almaya uğraştım.

Ertesi gün bahar geldi. Öylece, bir anda. Kayven'de mevsimler böyle değiştirdi zaten, önceki gün kış kıyamet olsa da ertesi gün bahar dallarında çiçekler belirirdi. Yine öyle olmuş, uyanır uyanmaz penceremi açıp temiz havanın içeri dolmasına izin vermişim. Etraf ıslık ıslık. Düne kadar karla kaplı tepeleri şimdi yemyeşil çimenler kaplamıştı, beyaz bulutlar pofuduktu ve çiçek açmış ağaçlara bakarken içim kıpır kıpır oluyordu. Bugünü kesinlikle heba edemezdik. Bu yüzden yüzümde kocaman bir

gülümsemeyle üniformam yerine pembe, eteği çiçek işlemeli elbisemi giymiş ve kitabımı aldığım gibi merdivenleri inmiştim.

Serafina ve Matias'ın, gün boyunca sınavları olduğunu biliyordum, benim ise tek sınavım akşam yemeğinden sonraydı. Bu yüzden dünden planımı yapmış, baharın ilk gününü kasabada yapacağım bir piknikle değerlendirmeye karar vermiştim. Dersime de orada çalışabilirdim. Akademî'nin güney kapısından çıkarken pelerinimi üzerime attım ve kapüşonumu kapattım. Son sınıflar izin almaya gerek duymadan kasabaya gidebilirdi ancak üniforma giymiyor olsak bile pelerin takmamız gerekirdi. Zira her gece onları kurtarıyor olmamıza rağmen halkın içinde, geçidin açılmasına *bizim* sebep olduğumuzu düşünen büyücü düşmanları vardı ve kimliğimizi açığa çıkarmak tehlikeli olabilirdi.

Taş kemerde yürürken adımlarım aceleliydi ve geniş kapüşonum vücudumun yan tarafında kalan her şeyi görmemi engelliyordu. Bu yüzden biriyle çarpıştığımda tamamen hazırlıksızdım. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendeledim ve kitabıma bakmayı keserek bir elimle hızlıca kapüşonu indirdim. "Affedersiniz."

Sonra yüzünü gördüm. Benim gibi kapüşon takmış, yüzünü gizlemeye çalışmışsa da onu tanıdım. O beni zaten çoktan fark etmişti. "Malkin?"

Nefesimi verdim. "Rahsan."

Onu iki gündür pek görmemiştim, sadece yemeklerde ve koridorlarda çarpmıştı bezen gözüme. Hiç konuşmamıştık ve şimdi karşılaşmak heyecanlandırmıştı. Bozuntuya vermeden ilerideki taş köprüyü gösterdim elimle. "Sen de mi kasabaya gidiyorsun?"

Başını sallayarak onayladı. "İşlerim var." Sonra gözleri yavaşça beni süzdü. Onun gitme sebebiyle hiç uyuşmuyordum sanki. "Sen?"

"Göl kıyısında kitap okumayı düşünüyordum."

Kaşları alayla kalktı. "Bugün baharın ilk günü ve hemen bunu yapmayı mı karar verdin?"

"Evet, biraz fazla romantik bir plan gibi duruyor ama rahatlamaya ihtiyacım var." Gülererek konuşmuş, kitabımla beraber ellerimi arkamda birleştirmiştim. Kısa bir an için sessizleştik. Birbirimizin yüzüne baktığımızı fark ettiğim an, hafifçe boğazımı temizleyip telaşa sordum. "Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır."

“Ben de etmedim. Eğer biraz vaktin varsa...” Reddetmek için hemen bir bahane bulmaya çalışmaması beni cesaretlendirdi. “Fırından bir şeyler alıp yemeyi düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?”

Bir an kararsız dursa da kabul etti. “Olabilir.”

Çok sevindiğimde genelde ellerimi çırpardım ama bu sefer sadece kocaman gülümsedim. “Tamam, hadi gidelim o zaman.”

Yan yana taş köprüyü geçtik. Altımızda nehrin suyu akıyordu, hava mis gibiydi ve içime çekerken neşe doluydum. “İlkbahara bayılıyorum.”

“Belli oluyor.”

Bunu ondan beklediğim uyuzlukta değil, hafif eğlenir bir tonda söylemişti. Yüzünü görmek için başımı çevirdiğimde alttan alttan güldüğünü fark ettim. “Sen sevmez misin?”

“Hmm...” Başını kaldırıp ileriye doğru bakarak düşündü. “Severim ama senin kadar yoğun hislerim yok sanırım.”

“Evet, ben biraz doruklarda yaşıyorum.”

İşte. Yine burnundan nefes vererek gülmüş, ona baktığımı fark edince başını diğer tarafa çevirmişti. Çok garipti. Bırak birkaç haftayı, birkaç gün önce bu hâlde olacağımızı söyleseler çok şaşırdım. Hele birinci sınıfta, onu ilk gördüğüm zaman böyle olacağımızı söyleseler, *siz aklınızı kaçırmışsınız*, derdim. Öyle yakın arkadaş değildik ama yine de kahramanın en yakın arkadaşının ve kötü karakterin gizlice arkadaşlık kurmaya başlaması sık rastlanılan bir durum değildi.

Badem ağaçlarının olduğu, ufak bir korudan geçerken bu durumun tuhaf gelse de hoşuma gittiğini fark ettim. Sonra başımı kaldırıp ona baktım. Önüne bakarak yürüyordu, yüzünde her zamanki o gergin ifade vardı. “Çayı yapıp içtin mi?”

Burnunu kırıştırdı. “İçtim.”

“Bu tepkinden pek beğenmediğini varsayıyorum.”

“Beğenmedim, tadı kötüydü.”

Gülüşüm büyüdü. “Güzel olacak demedim, önemli olan işe yaraması. Gücünü topladın mı?”

Elini pelerininin içinden çıkardı, şimdi yüzük takmıyordu. Belki hâlâ ihtiyacı vardı ancak parmakları yüzüklerle dolu hâlde kasabada dolaşsa kim olduğu ortaya çıkabilir ya da insanları şüphelendirebilirdi. Avucu yukarıya bakacak şekilde parmaklarını içe doğru büktü. Aynı anda mor şimşekler parmaklarının arasından birbirine çarpmaya, kıvılcımlar çıkarmaya

başladı. Her çarpışmada bir güç ve vızlamaya benzer bir ses meydana geliyordu. “Eh, daha iyiyim.”

Korulukta bizden başka kimse olmadığı için bu kadar rahattı. Ben ise dokunsa çarpacak mini şimşeklere bu kadar yakın olduğum için anlık olarak irkildim, sonra ilgiyle yeniden yaklaştım. Benim incelememe müsaade etti, sonra elini tekrar pelerininin içine soktu.

“Bugün de yapıp içersen daha iyi olursun. Göreve gitmiyorsun, değil mi?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, ismim listede yoktu. Sen?”

“Ben de gitmiyorum. Zaten akşam sınavım var.” Yine uygulamalı, üçer kişilik gruplar hâlinde girdiğimiz ve on dakikadan kısa sürecek bir sınavdı. Gözümü korkutmuyordu, asıl zor olanlar yeni ay haftasından sonraya saklanmıştı.

“Neden çalışmıyorsun öyleyse?”

Kitabımı çıkarmak için pelerinimi ittiğimde pembe elbisemi gördü. “Kitabımı yanımda götürüyorum.”

Bakışları ellerimden gözlerime çıktı. Ağacların arasından sızan gün ışığı yüzüne vuruyor, gözlerinin rengini olduğundan daha açık gösteriyordu. Neredeyse bal gibi. “Anlaşılan okula erken dönmeyi düşünümüyorsun.”

Dağılan dikkatimi toplamak için önüme döndüm. “Evet, havanın ne kadar tadını çıkarabilirsem o kadar iyi. Sonra pek şansım olmayacak.”

Onunla kasabaya kadar sohbet ettik. Daha çok ben bir şeyler anlattım, o da dinleyip yorum yaptı. Sadece onun bana sorduğu gibi sınavları ve gücü hakkında sorular sorduğumda konuşmuş, onda da uzatmamıştı. Sakindi aslında, pragmatik bir tarafı da vardı. Onun bu hâllerine şahit oldukça öne sürdüğü tehlikeli fikirlerin ne olduğunu daha çok merak ediyordum. Soramamak da beni çıldırtıyor, beynimin bir köşesinde aynı düşünceler dönüp duruyordu.

Kasaba büyük bir yerdı. Diğer sınır şehirlerinin aksine, Korindel gelişmeye devam eden bir yerdı ve bunda hem Akademi’nin hem de şehri yöneten dört ailenin etkisi büyüktü. Birbirlerine meydan okusalar da Gorion ve Zev’iv ailelerinin sayesinde refah seviyesi artmıştı. Bu yüzden daha güvenli sayılan orta kısımdaki şehirler yerine burada kalabalık sayılabilecek bir nüfus vardı, hem de merkeze uzak ve geçide yakın bir kasaba olmasına rağmen. Şimdi bile taş sokaklarda epey insan dolaşıyordu ve sıra sıra bir sürü tezgâh kurulmuştu.

Büyük bir hengamenin, bağırان sokak satıcılarının arasından yürüdük. En son fırına yaklaştığımızda, “Buraya en fazla iki kere gelmişimdir,” dediğini duyup hayretle ona döndüm. “Gerçekten mi? Ben bulabildiğim her fırsatta gelirim.”

Önce davranıp kapıyı açtı, geçerken başımı eğerek teşekkür ettim. “Kasabaya genelde bir şeyler yemek için gelmiyorum,” diye cevap verdi peşimden. Ben ise çoktan fırının sahibine selam vermeye hazırdım. “Günaydın Bay Pereira!”

Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Benim neşeli sesimi duyunca vitrini düzenlemeyi bırakıp başını kaldırarak gülümsememe karşılık verdi. “Günaydın Aviva! Nasılsın? Epeydir uğramıyordun.”

Yoğun olduğum için gelemediğimi ama tatlılarını çok özlediğimi söylediğim sırada Rahsan bir adım gerimde dikiliyor ve bizim gülümsemelerimizden hiç etkilenmemiş şekilde kasabada popüler olan fırının içini inceliyordu. Pelerininin başlığını da hâlâ takıyordu.

Bay Pereira’nın gözleri nihayetinde onu buldu, zaten uzun boyu sayesinde dikkat çekmemesi mümkün değildi. Rahsan ise Bay Pereira’nın kataraktan dolayı bir tarafı beyazlaşmış gözlerinin ona çevrildiğini fark etmedi. Asılı tablolar ve rafların üzerindeki bir sürü ıvır zıvır daha çok dikkatini çekmişti. Hemen ona doğru başımı eğip, “Arkadaşıma sizin mamullerinizi çok övdüm, ona da denettirmek istedim,” dedim. Böylece Rahsan’ın geldiğinden beri tek kelime etmemesi ve Bay Pereira’nın soh-bete dahil etme girişimlerini yok saymasını biraz olsun telafi edebildim.

Fırıncı “Hay hay,” diyerek tezgâhın arkasında bir adım geriledi. Arkadaki üretim yerinden sesler geliyordu, orada genelde eşi ve oğlu olurdu. “Ne arzu edersiniz?”

Başım Rahsan’a çevrildi. Artık dikkati bu konuşmadaydı ancak gözleri az önce başımı ona doğru uzattığım yerdeydi. Ona baktığımı fark edince bakışlarını gözlerime doğru çıkardı. Tuhaf bir andı, ayrıca onun ne istediğine dair fikri olmadığını da o bakıştan anlamıştım. Tezgâha yaklaşip işaret parmağımla istediklerimi işaret ettim, Bay Pereira ne söylesem bir kese kâğıdının içine attı. “İki tane yaban mersinli kekten alabilir miyiz? Bir de şu kurabiyelerden istiyorum.” Ardından göremediğim için endişeyle başımı kaldırdım. “Küçük beyaz ekmeklerden kalmadı mı?”

Yaşlı fırıncı tepkime güldü. Ürkütücü görüntüsünün aksine çok tatlı bir kişiliği vardı ve hoşsohbeti. Akademi’ye ilk geldiğimden beri bu fırının müdavimi olmamda Bay Pereira ve tatlıları eşit etkiye sahipti.

“Bitti ama şanslısın, birkaç dakikaya yenileri çıkacak. Buyurun oturun siz, piştiğini zaten kokudan anlarsınız.”

“Onlardan almasak olmaz mı?”

Dünyanın en korkunç şeyini söylemiş gibi Rahsan’a döndüm. “Olmaz!” Sonra duraksadım. “Senin acelen mi var?”

“Yani, acelem olduğundan değil...”

“Bekliyor olacağız, teşekkürler Bay Pereira.” Pelerininden tutup onu peşimden sürüklerken itiraz etmedi, caddeye bakan iki kişilik masaya oturduğumuzda ise kollarını göğsünde birleştirdi. Hiçbir şey söylemese bile bu hareket her şeyi açıklıyordu. Gülmeden edemedim. “Biraz dakikanı feda etmene geçecek, söz veriyorum.”

Hâlâ abarttığımı düşünüyordu, yüz ifadesinden belliydi ancak ek-mekler fırından çıktığında... İşte o an büyülerine kapıldığından emin oldum. Bizi mest eden kokularıyla kese kâğıdına konuldular ve Rahsan’a uzatıldılar, ben ise o sırada ödemeyi yapıyordum. Kaşlarını çatarak itiraz ettiğinde nezaketimi korudum. “Seni buraya ben davet ettim, benim ödemem daha uygun olur.”

Sadece birkaç bakır paraydı ancak bir şey söylememek için bastırıldığı dudaklarından bu durumdan hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu. Bu benim umurumda olmuş muydu peki? Elbette hayır. Bay Pereira’ya da ben ödemeyi yaparken ön tarafa gelen oğluna da kocaman gülümsemiş ve iyi günler dilemiştim.

Kapımı açarken artık açık açık somurtuyordu. Caddede birkaç adım gerimdeydi, sonra seri bir şekilde yanıma geldi. “Sana kendi yiyeceklerimin parasını ödememe izin ver.”

Onu ciddiye almadığımı gösteren bir tonla karşılık verdim. “Bu kadar basit şeylerin hesabını mı yapıyorsun?”

“Borçlu kalmak-”

“İstemiyorsun, biliyorum.” Her şey için böyle bir hesabı olduğu belliydi. Sanki ona yapılan en ufak şey bile omuzlarına ağır bir yük oluyor, borçlandığını düşünüyordu. Durup gözlerine baktım. “Öyle değilsin zaten, emin ol.”

“Bu öyle bir şey değil. Sen dediğin zaman olmuyor.”

“Neden? Borçlandığını düşündüğün kişi ben değil miyim? Ben dediğimde olmuyorsa kim dediğinde oluyor, *sen* mi? Gidelim Rahsan, çok açım ve bir an önce yemek istiyorum.”

Daha fazla itiraz etmesini dinlemeyecektim. Arkadaşım olmak istiyorsa arkadaşlarım için böyle ufak şeyleri yapmaktan zevk aldığımı bilmeli ve bunun için borçlu hissetmemeliydi. Aslında ona daha nazik davranabilirdim ama öyle yaptığımda beni ikna edebilir ve avuçlarıma ödediğimden çok daha fazla parayı bırakabilirdi. Ben sadece tadını çıkarsın istiyordum. Bir arkadaşla huzurlu, göl kenarında bir yemek. Bunu kendisini sıkıntıya sokacak bir durum olarak görmemesini istemek, çok mu ileri gitmek olurdu?

Arkamdaki adımlarının farkındaydım ve bilerek yanımdan yürümüyordu. Bu durum canımı sıkı, birkaç saniye sonra ise dikkatim tamamen dağıldı. Rengârenk, parlak saç tokalarıyla dolu bir tezgâh görmüştüm ve o kadar güzellerdi ki adımlarımı o yöne çevirmekten başka seçeneğim yoktu. Toka ve takıların konduğu kırmızı kadife örtülü masanın önünde durdum, gözlerimin de aynı onlar gibi parıldadığından emindim.

“Nasıl bir şey bakmıştınız genç hanım?”

Tezgâhın sahibi otuzlarında, güzel bir kadındı. Sarmaşık şeklindeki küpeleriyle saçına taktığı taç birbirinden güzeldi ve bakır rengi saçlarına çok yakışıyordu. Ürünlerinin reklamını iyi yaptığı belliydi.

Göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedim. “Aklımda bir şey yok, sadece uzaktan gördüm ve çok hoşuma gitti. Kendiniz mi yapıyorsunuz?”

Cevabımı beğenmiş olacak ki daha içten bir gülümsemeyle oturduğu tabureden kalktı ve yakınımaya geldi. “Evet.”

“Çok güzeller.” Gerçekten, hangi birine bakacağımı şaşıyordum. Üstelik takıların büyük çoğunluğu çiçekler, sarmaşıklar ve keleklerle süslüydü. Küçük bir çocuk gibi hevesleniyor, parmağımla işaret edip hangi çiçek olduklarını söylemek istiyordum.

“Teşekkür ederim, seçemediyseniz yardımcı olmamı ister misiniz?”

Satıcı kadın da sattıkları da fazlasıyla hoşuma gitmişti ancak arkamda duran Rahsan’ın işleri vardı, ben de kolay kolay buradan ayrılacak gibi durmuyordum. “Çok isterim,” diye başladım söze, sesim söz verir gibiydi. “Ancak şimdi pek uygun bir zaman değil. Tezgâhınızı ne zaman kapatıyorsunuz?”

“Gün batımında.”

“Harika, daha sonra mutlaka uğrayacağım.”

“Pekâlâ.” Nazik gülümsemesini korudu, sanırım sesim ve yüzüm fazla ikna ediciydi. “Görüşmek üzere.”

Başımı sallarken gülümsedim. “Hoşça kalın.”

Kesinlikle kendime ve Serafına’ya almak için geri dönecektim. Rahsan yavaş adımlarla arkamdan yürümeye devam etti. Göl kıyısına geldiğimizde ise artık yanımdaydı, ne ara pelerini pelerime dokunmaya başlamıştı, fark etmemiştim. Kalın gövdeli bir söğüt ağacının dibine oturdum. Öylece çimenlere oturmama kaşlarını çattı ama bir şey demeden, yavaş hareketlerle karşıma yerleşti.

Kese kâğıtlarını ortamıza koydum ve elime gelen ilk küçük ekmeği ona uzattım. “Al, hemen tadına bak.”

Parmaklarının arasındaki ekmeğe, olduğundan çok daha küçük göründü. Benim de ekmeğimi almamı bekledi ve aynı anda ısırıldı. Abartılı bir şekilde gözlerimi kapattım. Sanki boğuluyordum da beni kurtaracak nefes bu tattı. “Çok güzel, değil mi?”

Başını sallayarak beni onayladı. “Güzelmış.”

“Tereyağıyla çok daha iyi oluyor. Almak için uğrayalım diyecektim ama sabredemezsin diye söylemedim.”

Ekmeği ikinci lokmasında bitirdi. “Sabırsız biri değilim. Sadece sabrıma degeceğini düşünmem gerekir.”

Yavaşça gülümseyip tek kaşımı kaldırdım. “Ve?”

Yenilgiyi kabul ederken hiç hoşnut değildi. “Ekmekler değişiyormuş.”

Şimdi yüzümde büsbütün bir gülümseme vardı. “Söylemiştim sana!” Heyecanla paketten yaban mersinli kek çıkardım. “Bunu da ye, benim favori tatlılarımdandır.”

Uzattığım keki alırken parmakları parmak uçlarıma değdi. Elimden aldığı an, parmaklarımı içe doğru büküp kucığımda yan yana yerleştirdim. İçimi tuhaf bir heyecan kaplamıştı ve bunun üzerine hiç kafa yormadan sadece onun tepkilerini izlemeye çalıştım. “Nasıl?”

Çiğnerken bile dikkatliydi. “Güzel, ekmekleri daha çok beğendim ama.”

“Yaban mersinleri biraz ekşi diye mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Tatlı ve ekşi şeylerin bir arada olmasından hiç hoşlanmam.”

Güldüm. “O zaman kuş üzümlü güveci de sevmiyorsundur.”

“Doğru, sevmiyorum.”

“Bunları aklımda tutacağım.”

Bana bakarken çiğneyişi yavaşladı. Gözlerimi kese kâğıdına indirdim ve elime gelen ilk şeyi, kurabiyeyi dudaklarıma götürdüm. Beni izlediğini biliyorken ona bakmak zordu, diken üstünde hissediyordum.

“Hamur işi sevdiğin belli, başka?”

Sesini duyunca gözlerimi kaldırıp ona baktım. “Evet, seviyorum. Bir de...” Başımı göle doğru çevirdim. “Herhangi bir su kenarında, doğada vakit geçirmeyi seviyorum.”

“Bu tahmin edilebilir bir şey.” Cevabım onu tatmin etmemiştii.

“Efendim?”

Kaşlarımlı kaldırışıma alayla güldü. “Diyorum ki şıfacı olduğun için doğada vakit geçirmeyi sevmen tahmin edilebilir bir şey. Enerjin en çok böyle yerlerde dengeleniyor çünkü.”

Bunu bariz bir bilgi gibi söylemişti. “Öyle mi?”

“Evet. Her büyüünün rahat hissettiği ortam farklı ve gücüyle uyumludur.”

Daha önce ne bir kitapta ne de başka bir yerde buna dair bir şey okumuştum. Kendinden emin tavrıyla söylediklerine şaşırdığımı görünce, “Kütüphanede buna dair bir kitap var. Şimdi ismini hatırlamıyorum ama ilgini çektiyse bulabilirim,” dedi. İlgisiz bir ses tonuyla yapmış olsa da tekli çok hoşuma gitmişti, bu yüzden kocaman gülümsedim. “Çok isterim.”

“Tamam, bir ara bakarım.”

Başını belli belirsiz salladığında söyledikleri üzerine düşündüm. “Yani senin hoşlandığın şey de fırtınalı havalarmı?”

Omuz silkti. “Evet, rahat hissedirim.”

“Başka?”

“Ne başka?”

“Birbirimizi tanımaya çalışmıyor muyuz? Sevdiğin başka bir şey söyle. Ya da sevmediğin.”

“Hmm...” Kapüşonu hâlâ başındaydı. Altında oturduğumuz salkım söğüdün gövdesine yaslanmış, tek dizini bükerken diğer bacağını uzatmıştı. Kolu da dizinin üstündeydi ve başparmağının iç kısmıyla diğerlerini okşuyordu. “Yağmuru severim ama ıslanmayı hiç sevmem.”

“Havayla alakalı bir gücün olduğu için şanslısın o zaman.”

“Evet, galiba.” Bunu söylerken dalgındı. Sadece birkaç saniye sessiz kalıp düşündü, sonra da bana döndü. “Bana ikinci kez şanslı olduğumu söyledin.”

“Öyle mi?” Hatırlamak için fazla düşünmeme gerek yoktu. Zaten son zamanlarda onunla konuşmaya başladığımdan, kütüphanede yaptığımız değerli taşlara dair muhabbeti kolayca hatırladım.

“Evet. Genel olarak böyle düşünüyorsun, değil mi?”

“Senin hakkında mı?”

“Hayır, genel olarak herkes hakkında. Daha...*iyimser* bir şekilde.”

Bunu cevaplamak için düşünmeme gerek yoktu. “Evet, bazen herkes gibi ben de karamsar düşüncelere kapılıyorum ama çoğu zaman sahip olduğum iyi şeylere odaklanmaya çalışırım.”

Bu ait olmadığım yerde sevdiğim arkadaşlarım, gerçek olmadığını bilmesem de sevip değer verdiğim bir babam vardı. Birileri için önemliydim, birileri benim için önemliydi. Düşmanlarım yoktu, insanlara genel olarak nezaket ve saygıyla yaklaştığım için benzer muamele görüyordum. Evet, mantığını anlayamadığım bir dünya ve cevapsız sorularım vardı. Çoğu gece kâbus gibi geçiyordu ama sadece bunlara odaklanırsam elime hiçbir şey geçmezdi. Aksine, sahip olduğum şeyleri de kaybederdim.

Rahsan alt dudağını üste doğru bükmüş, yavaşça başını sallamıştı. Onunla hiç benzer düşünmüyorduk muhtemelen. Empati yapabilen bir karakter olarak da yazılmadığı için de beni anlamıyor ancak anlamak için sorular soruyordu. Bu hoş bir şeydi.

“Sen? Sen nasıl düşünürsün? Özellikle insanlar hakkında?”

Son soruma cevap vermeyi seçti. Aynı anda birkaç soru sorunca bunu yapıyordu. “Senin gibi gösterdiğinden daha farklı olabileceklerine dair beklentiye girmem.” Bunu dediği an gözlerim kocaman açıldı. Söylediğim her şeyi hatırlıyor muydu? Tepkimden etkilenmeden açıklamaya devam etti. “Dışarıya gösterdikleri her neyse onu analiz ederim, genelde de sevmem.”

Sevmediği kısmı zaten belliydi, ayrıca normal sohbet ediyor olsak bile her an tartışma çıkarabilirmiş gibi konuşuyordu. Serafina ve Matias gibi, çabuk sinirlenebilen karakterlerle neden anlaşamadığı belliydi, tamamen onları sinir etmek için tasarlanmıştı. Neyse ki karşısında sakın, anlayışlı

Aviva Malkin oturuyordu. "Ama belki aralarında tanışan sevebileceğin insanlar vardır..."

"Ee?"

"Hemen onlar hakkında bir karara varman da seni böyle arkadaşlardan mahrum bırakıyordur."

Güldüğünde dişleri gözüktü. Beyaz ve düzgün dişleri vardı, ayrıca köpek dişleri diğerlerinden azıcık daha uzundu. Bu görüntü anlık olarak şaşırtsa da sıcak bir gülümseme değildi. Aksine, buz gibiydi. Alaycıydı.

Kaşlarımı çattım. "Arkadaş olmak istememen bana özel bir durum değil galiba."

"Değil." Şimdi gülüşü birazcık daha büyümüş, başını ağacın gövdesine yaslamıştı. Pelerininin siyah kapüşonu geniş bir şekilde arkasında yayılıyordu. "Ama senin diğerlerinden daha *olmaz* kategorisinde olduğunu söyleyebilirim Malkin."

"Neden? Yani arkadaşlarım dışında beni *olmaz* kategorisine iten sebep ne?"

Umudum, öyle bir sebebin olmadığını söylemesiydi ama burada Rahsan'dan bahsediyorduk. Bu zamana kadar elbette beni analiz etmiş ve sevmeyecek bir şey bulmuştu. Bir süre söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldı. En sonunda da dilini yanağında gezdirmeyi bıraktı. "Neşen."

"Gerçekten mi?" Bu hem şaşırtmış hem de gülmeme sebep olmuştu.

"Gerçekten. Senin gibi neşeli tiplere uzun süre bakamam bile."

"O zaman... Bugün de seni rahatsız ettim?"

Kaşlarını kaldırdı. "Endişelenmiş gibi gözükmüyorsun."

Öyle davranmamı bekliyordu. Onu rahatsız ettiğim için paniklememi, gözlerimi kaçırmamı, hatta kekelememi. Oysa bunu söylerken hoşuma gittiğini yüzümden belli etmiştim. Omuz silktim. "Endişelenmedim çünkü. Seni yanımda zorla tutmuyorum, yanında zorla da durmuyorum. O kadar rahatsız olduysan kalkıp gidebilirsin. Ben sana nazik davrandım diye nazik davransan da kendine bunu yapmayacağını biliyorum."

Belli belirsiz başını salladı. "Doğru, yapmam."

Ve hâlâ kıpırdamadan karşımda oturuyorsun.

"Tek sebep bu mu yani? Neşeli oluşum?"

"Hayır, epey var."

Gözlerimin büyüdüğünü görünce alayla güldü tekrar. “Bana cevaplarını kaldıramayacağın sorular sorma Malkin.”

“Kaldırabilirim, söyle gitsin.”

“Fedakâr davranışların hoşuma gitmiyor.”

Kendini tüketen bir tip diyerek bana sataşmasından bunu zaten anlamıştım. “Yapmacık mı geliyor?”

“Hayır, bu kadar uzun süre rol yapamazdın.” Bir süre düşündü ama düşündüklerinin hiçbirini bana söylemedi, omuz silkti sadece. “Rahatsız ediyor işte.”

“Başka?”

Gözlerini kıstı. “Bundan keyif mi alıyorsun?”

Ufak bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. “Kesinlikle hayır ama merak ediyorum.”

“Tuhafsın.” Bunu çok normal bir şekilde söylemişti.

“Bu da mı sebeplerden birisi?”

“Hayır, diğer sebep...” Hızlı başlamış ama sonra duraksamıştı. “Hoşuma gitmeyen bir *anlayışın* var.”

“Ne? Bir de bana tuhaf diyorsun!” Kim anlayışlı insanlardan hoşlanmazdı ki? Özellikle kendini açıklayamadığın bir anda bile seni anlayan, bir gülümsemeyle bile destek olan insanlardan. Şimdi hayatımda öyle birine sahip olmayı çok isterdim.

Güldü. Alaycı değil, buz gibi değil; gerçekten ama gerçekten kıkırdadı. Çok hoş bir sestir bu, duymayı öyle beklemiyordum ki donup kalmıştım. O ise çevirdiği başını tekrar bana döndürmüştü. “Sordun, söyledim. Bana bu kadar zıt olduğun için hoşlanmamıştım senden.”

Yani tüm özelliklerimden. Bu yüzden epey var demişti, başka başka diye sorsam sahip olduğum her şeyi sayabilirdi. Ben de saf saf onunla benzediğimizi düşünüyordum. Tepki vermediğimi görünce, “Sen?” diye sordu. “Sen neden hoşlanmamıştın benden?”

“Senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim ki.” Ne dediğimi fark edince ekledim. “Yani, beni sinir ettiğin zamanlar oldu ama uzun uzun *şu özelliğinden hoşlanmadım, bu yüzden arkadaş olmam* demedim.”

İşaret parmağını bana doğrulttu. “İşte, bundan da hoşlanmıyorum.”

Sinirle güldüm. “Neden?”

“Nefret edebilme gibi bir özelliğin yok mu senin?”

“Kimden nefret edeceğim ki?” Bunu saflıkla sormamıştım. Bir kitabın içinde kimden nefret edebilirdim? Ana karakterler zaten arkadaşım, kötü karaktere de tuhaf bir sempati besliyordum. Yan karakterlerin çoğuyla ya arkadaştım ya iyi geçiniyordum. Bana düşmanlık eden, kötü davranan yoktu. Durup dururken kimseye kurulmuyordum da. Kimden nefret edecektim?

“Ben sana sayarım, o zaman öğrenirsin.”

“Lütfen say.” Bunu alayla söylemiştim ama o ciddiye alarak başını saldı. “Arkadaşım olmak istiyorsan öyle bir listeye ihtiyacın var zaten.”

“Asıl *sen* benim arkadaşım olmak istiyorsan o listeyi gözden geçirmeliyiz.”

Omuz silkti. “Tamam, seni ikna edebileceğimden eminim.”

“O listenin başında Serafina ve Matias varken mi? Zor.”

“Kim başta olduklarını söyledi?”

Gülüşüm dondu çünkü bunu beklemiyordum. Rahsan’ın en nefret ettiği insanların, hep o ikisi olduğunu düşünmüştüm. Hakkında pek bir şey bilmediğim gizemli bir karakter için ne dikkatsiz bir düşünceydi bu. “Öyle sanıyordum ama... Şimdi daha çok merak ettim.”

“Et.”

“İşte,” diyerek aynı onun gibi işaret parmağımı doğrulttum. “Ben de bundan hoşlanmıyorum, sürekli gizemli davranmaya çalışıyorsun.”

Güldü. Alay ediyor gibiydi ama sanki bunu yapmam biraz da hoşuna gitmişti. Yanıt vermek yerine soru sordu. “Başka?”

“Sürekli art niyet araman hoş değil. Belki senin için gereklidir böyle yapmak ama arkadaşım devamlı kendimi açıklamak zorunda hissetmek istemem.”

“Açıklaman gerekmez ama şüphe duysam?”

“Benden hâlâ şüphe duyuyor musun?”

“Böylesi normal olan değil mi?”

Evet, kesinlikle normal olandı ancak ben biraz çabuk kaptırmıştım sanırım kendimi. Hiç öyle hain planlar, art niyet aklıma gelmemişti. Sanırım öyle yaklaşmadığı içindi. Sadece benim hakkımda sorular sormuştu, arkadaşlarımdan bahsini hiç açmamıştı. Belki de planı buydu, ben kendimi

onun için özel hissedip güvenene kadar hiçbir şey yapmayacaktı. Sonuçta kartlarını bu kadar açık oynayacak kadar aptal değildi. Başımı sallayarak onu onayladım. “Evet, öyle ama seni burada tutan ne? Şüphe duysan bile benimle geldin, kahvaltı ettin, sohbet ediyorsun...”

Tabii ki beni aldatmak istediğini söylemeyecekti ama sormuştum bir kere. Pişman olmaya kalmadan da heyecanlı bir parıltı gördüm sarı gözlerinde. “Beni nasıl kandıracağını merak ediyordumdur belki...” Keyifli bir gülümseme yayıldı yüzüne, başını da hafifçe eğdi. “Bu oyunu nasıl oynayacağını görmek istiyordumdur.”

5. SENİN İÇİN

Kalp atışlarım gölün sesini, yaprakların hışırtısını bastırıyordu. Nefes alıp almadığının farkında bile değildim. Orada öylece duruyor, Rahsan'ın esmer tenine, o tene zıt bal sarısı gözlerine bakıyordum.

O gözler çok dikkatliydi, tetikteydi. *Kandırma*? diyecektim neredeyse. *Oynamak*? *Ben*?

O kadar şaşırmıştım ki gülüp geçemiyordum bile. Onu nasıl kandıracaktım ki? Ne oyunu oynayacaktım? Aklıma gelen ilk seçenek, onu ölümüne götüren düşünceler zincirini kırmaktı

fakat onun bunu kastettiğini hiç sanmıyordum. Amacım onu manipüle etmek ya da ağzından laf alıp Matias ile Serafina'nın önüne atmak değildi. *Hayır*. O ne düşünürse düşünsün, ne plan kurarsa kursun, ben sadece *onu* tanımak istiyordum. Yalnız mücadelesinin ne için olduğunu öğrenmek ve

onu ölüme götüren hırslarının ne olduğunu bilmek. Bunu da manipüle ya da oyunlarla yapmayı hiç düşünmemiştim.

Birincisi, aklına böyle bir seçenek dahi gelmeyen bir karakter olduğum göz önünde bulundurulursa beceremeyeceğim aşikârdı. İkincisi, Rahsan Zev'iv, motivasyonu belli olmasa bile hâlâ bir kötü karakterdi ve neyin peşinde olduğumu anlayıp kendi oyunumda beni tuzağa düşürmesi işten bile değildi. Üçüncüsü, bu bana *ne* kazandıracaktı?

Tamam, ben de isterdim havalı bir kötü karakter olup diğer kötü karakteri dize getirmeyi ancak bunu nasıl yapacaktım? Kitapta kötülüklerin kaynağı Rahsan değil, geceleri açılan o geçitlerdi. Canları alan, geceleri uyutmayan, hasarı veren onlardı. Rahsan'ı kandırıp laf alsam bile çökerteceğim planlar, kanlı oyunlar yoktu ortada. *Biz aynı taraftaydık*. Bunu ne o ne diğerleri anlıyor olsa da.

Hem ben kendi yolumda ilerlemek, nasıl biliyorsam öyle yapmak istiyordum. Beni böyle düşündüren Aviva karakterinin özellikleri miydi, yoksa gerçekten ben miydim bilmiyordum fakat manipülasyonlar, arkadan bıçaklamak, sürekli iş çevirip yalan söylemek hiç bana göre şeyler değildi. Bir şifacı olarak bünyeme de uygun değildi hem. Böyle bir insana dönüşürsem enerji alanım kirlenir, güçlerimi doğru düzgün kullanamazdım.

Nezaket ve anlayış bu dünya karşısında güçsüz silahlardı belki, verebildiğimden daha çok hasar alırdım ama... *Ben böyleydim*. Böylesini biliyordum. Bu beni güçsüz yapmazdı, gücün tek bir görünüm şekli olmazdı. Ben değişmeyecektim, bıçak saplamamı beklediği sırtına merhem sürdüğüm kişi değişirdi belki.

Hâlâ *belki* diyordum çünkü değişebilir mi, karakteri buna uygun mu, bilmiyordum. Eğer katı bir şekilde yazılmışsa, rolünün dışına çıkamayacaksa ne yaparsam yapayım, ne kadar şefkat gösterirsem göstereyim, Rahsan yine o tirana dönüşür ve kendisiyle birlikte onlarca insanın ölümüne yine sebep olurdu. İyi şeyler için umudum hep vardı ama ihtimalleri göz ardı edemezdim.

"Seni hayal kırıklığına uğratacağım," dedim parmaklarımı birbirinin arasından geçirip elimi kucağıma koyarken. Gözleri hâlâ dikkatli bir biçimde üstümdeydi. "Eğer nasıl kandıracağımı merak ettiğin, oyunlar oynamamı beklediğin için yanımda duruyorsan hiç durma." Gülümsemeye çalıştım. "Benden zarar gelmez sana." *Sadece sen üzebilirsin beni*.

Keyifli gülüşü yavaşça kayboldu, yüzündeki meydan okuyan ifade de. Bir süre samimiyetimi ölçmek ister gibi baktı yüzüme. Sonra, "Eğer bu bir hamleyse..." dedi usulca. "İyi bir tane." Takdir ettiğini gösterircesine yavaşça eğdi başını.

Hiçbir şey söylemedim, oturuşumu ya da yüz ifademi değiştirmedim. Ona saatlerce dil döksem bile bana hemen şimdi güvenmesini sağlayamazdım. Bazı şeyler zamanla ve anlatarak değil, yaşayarak olurdu.

Toparlandı. Ayağa kalktığı zaman başımı kaldırıp ona baktım. "Ben artık gideyim," diyene kadar gideceğini unutmuştum. Sanki karşılaşmamışız da plan başından beri buymuş gibi gelmişti. "Sen de sınavına çalışsın."

"Peki." Gitmesi gerektiğini biliyordum ama böyle ayrılması tuhaf bir hüznün vermişti. Birkaç dakika öncesine kadar gayet iyiydik ancak şimdi, aramızdaki şey her neyse yine hassaslaşmıştı. Bu durumdan hoşlanmamıştım. "Eğer işin erken biterse..." dediğimde tekrar bana çevirdi başını. Konuşurken gözlerine bakamıyordum. "Uzun bir süre burada olacağım."

Açık açık gelmesini söylememiştim ama o anlamıştı. Önce biraz durdu, sonra başını belli belirsiz salladı. "Burada olursan uğrarım."

Bu bir söz müydü bilemiyordum fakat hemen olumsuz şeyler söylememesi hoşuma gidiyordu. Gülümsedim. "Tamam, görüşürüz o hâlde."

Başını bir kere eğdi, ardından geriye doğru düşmüş kapüşonunu tek eliyle öne doğru çekti ve yüzünün bir kısmını gizledi. O giderken arkasından bakmamaya çalıştım. Az önce kalktığı yere yaklaşıp sırtımı ağacın gövdesine yasladım ve kitabımı açtım. Yeni yemek yemiştim, hava gittikçe daha nefis bir hâlde geliyordu ve tembellik yapmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Bu yüzden çalışmaya çalışırken bir sürü pozisyon değiştirmiş; bazen çimlere uzanıp dirseğimi yere, elimi çeneme yaslayarak, bazen ise doğrulup kitabı kucığıma çekerek okumayı denemiştım. Böyle olunca da ya dirseğim ya boynum ağrıyor, kendimi bir şekilde ellerimi göle sokmuş ya da karahindiba üfler hâlde buluyordum. Kaytarmak çok kolaydı ve ben bu işte rakipsizdim.

Sıkılıp hayallere dalmak ve kendime kızıp çalışmak arasında gidip gelerek birkaç saat geçirdim. Gözlerimin sık sık gittiği yöne doğru çevrilmediğini, onun uzun siyah silüetini görmeyi beklemediğimi söylesem yalan olurdu. Ancak gelmiyordu, güneş yavaş yavaş alçalmaya başladığında ise gelmeyeceğinden emin olmuştum. *Biliyordum*, demiştim kendime, gözlerim ne zaman etrafa kaysa *gelmeyecek*, deyip durmuştum hayal

kırıklığına uğramayım diye. Öyle hemen güvenilmezdi ona zaten. Belki de orijinal kurguda yaklaşmaması, Aviva için yaklaşmaması iyi olmuştu.

Peki Rahsan için?

Gerçek Aviva, Matias ve Serafina için bulunmaz nimetti; onların her zaman yanındaydı, konuşacak birine ihtiyaç duyduklarında dinlerdi, onlar için ilaçlar ve karışımlar hazırlardı. Gözcülük yapılacaksa en iyisi, ağlanacaksa en sağlam omuz olurdu. Öyle çok sorgulamazdı da. O ikisi ortadan kaybolduğunda ve hiçbir şey olmamış gibi geri döndüğünde anlayışlı gülümsemesini korurdu. Sonsuz bir sadakati vardı. *Neden bu kadar güveniyor, arkalarını kolluyor*, diye sorsanız mantıklı bir cevap alamazdınız çünkü öyle yazılmıştı. Hem zaten sevginin de bir mantığı olmazdı.

Ayrıca Gerçek Aviva, Rahsan için benim yaptıklarımı yapmazdı. Evet, ona kibar davranır ve onu incitmezdi ama... Benim beklediğim gibi beklemezdi. En sevdiği tatlıyı ikram etmez, ona favori mekânını göstermezdi. Neden bu karakter olarak uyanmıştım, nasıl uyanmıştım, geride bıraktığım bir bedenim ya da hayatım var mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim, bunun boşuna olmadığıydı. Hiçbir şey boşuna olmazdı zaten. Belki ben Aviva'nın ikinci şansıydım, Rahsan'a gösterilecek merhamettim.

Belki de böyle düşünmem fazla romantikti, kendi kendimi doldurup duruyordum ama orada, salkım söğüt ağacının altında uzanırken ve gün batımının turuncusu her şeyi rengine boyarken doğru şeyi yapıyormuş gibi hissettim. Sonra dizlerimi kendime çekmiş, kollarımı da etrafına dolamışken gelmeyeceğini fark ettim. Aldım kitabımı, karanlıkta geri dönmek zorunda kalmayayım diye ayağa kalktım. Söz vermemiştii, bu saçma hüzne hiç gerek yoktu.

Yine de son bir kez kasabaya doğru baktığımda ona benzer hiçbir şey göremeyince somurtmaktan alıkoyamadım kendimi. Ardından karanlık koruda yürürken takı tezgâhına uğramayı unuttuğumu fark ettim ve Rahsan'ın yanında birazcık da ona sinirlendim. Satıcı kadına söz verdiğim için üzölmüş, en kısa sürede uğramam gerektiğini zihnimin bir köşesine not etmişim.

Akademi'ye varınca bu mesele hiç moralimi bozmamış gibi davrandım, üstümü değiştirdim ve akşam yemeğine beraber gitmek için Serafina'nın odasına uğradım. Beyaz renkli, süslü kapısını birkaç kere tıklattım ancak cevap alamadım. Sınavları bitmiş olmalıydı, bu yüzden kütüphaneye uğramamıştım.

Uyuyor mu acaba diye merak ederek kapıyı yavaşça araladım ve geniş odaya hızlıca göz attım. Serafina odada değildi ama arkasında endişelenmeme yetecek kadar çok şey bırakmıştı. Normalde giydiği beyaz üniforması çıkarılıp yere atılmıştı, dolabın bir kapağı açıktı ve yatağının yanındaki komodinin üstü dağınıktı. Bir şeyleri alırken oradaki şişe ve merhemleri devirmiş olmalıydı.

Neden üzerini değiştirip odasını aceleyle terk ettiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ve içeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Adımlarım temkinliydi, hiçbir detayı kaçırmamak adına etrafa dikkatle bakıyordum. Çok geçmeden yatağın üzerinde duran, ikiye katlanmış kâğıdı fark ettim ve yaklaştıkça üzerinde yazılmış ismi okudum. Serafina'nın büyük ve kıvrımlı harflerinin göze çarpmaması imkânsızdı zaten. Kâğıdın üzerindeki *Vivi* yazısından da tüm odadaki telaş hissediliyordu. Gitmeden önce bana bir not bırakmıştı. Hemen açarak içindeki iki satır yazıyı okudum.

*Matias ve beni acil göreve çağırdılar.
Yemek yemeyi unutma, sınavında da başarılar!
(Bizim için endişelenme)*

-5

Notu okur okumaz başımı kaldırdım ve karşıdaki pencereye, çoktan kararmış havaya baktım. *Bugün o gün müydü?* Yani Serafina ve Matias'ın sırt sırta verip dövuştüğü, dövuşürken flörtleştüğü ve benim okurken heyecandan kıpır kıpır olduğum sahne bu gece mi yaşanacaktı?

Bu, kitapta festivalden önce yaşanan son sahneydi ve göremeyecek olmak üzücüydü. Tabii, göreve çıkınca aşk sahnesi görevim de havalara uçayım diye düşünemiyordunuz, orası ayrı. Yeni ay haftasına girmeden önceki son gece olduğundan, geçitlerdeki yoğunluk bugünden başlayacaktı, bunu biliyordum ama sayı yetersiz geldiği için Matias ve Serafina'nın gitmesi gerekeceği aklımdan çıkmıştı. Farklı davranmaya karar verdim diye bir anda her şey değişecek değildi.

Kâğıdı dörde katlayıp pelerinin cebine attım ve Serafina'nın odasını topladım. Görevde yardım edemiyorsam bile en azından bunu yapabilirdim. İşim bittiğinde odadan çıktım ve pek iştahım olmamasına rağmen yemek salonuna indim. Yalnız yemek istemiyordum, bundan hiç hoşlanmazdım ancak başka seçeneğim yok gibi görünüyordu. Zeon, Otis

ya da Milo'ya dair hiçbir iz yoktu. Bir umut Esther yalnızsa ya da arkadaşlarıyla oturuyorsa yanına gitmeyi bile düşündüm ancak o da yoktu.

Pes edip omuzlarımı düşürdüğüm sırada tanıdık, kurtarıcı bir ses duydum. "Buradayız Aviva!"

Eliana'ydı bu. Serafina'ya derslerinde eşlik eden, benim gibi cana yakın bir kız olan ışık büyücüsü. Fırtınanın olduğu gün arenada karşılaşmıştık en son. Şimdi benim birkaç dakikadır ayakta dikilip oturacak yer aradığımı görünce seslenmişti. Göz göze geldiğimiz sırada bana gülümseyip el sallıyordu, masasında onun gibi beyaz üniformalar giymiş bir grup ışık büyücüsü oturuyordu.

Ona kocaman gülümseyerek yanına doğru yürüdüm. Masanın kenarına vardığımda herkese selam verdim ve Eliana'nın kayarak benim için açtığı yere oturdum. Yalnız kalmadığıma sevinmiş, Eliana'nın bir daha gelmekten çekinme konuşmasına içten bir şekilde teşekkür etmiştim.

Masadakilerin simasına aşınaydım, geneli ismini bildiğim ama pek sohbet etmediğim kişilerdi. Buna rağmen birbirimize karşı olabildiğince saygılıydık. Bunun sebebi, lider olarak gördükleri kişinin yakın arkadaşı olmamdı. Kendisini diğerlerinden soyutlayan, asi başkarakterlerden değildi Serafina. Şey, en azından şimdi. Başlangıçta tam olarak kendisini herkesten daha iyi zanneden, o burnu havada başrollerdendi. O zamanlar ona tahammül etmek zordu çünkü dediğim gibi bencildi, baskılanarak ve diğerlerinden daha üstün olduğu söylenerek büyütülmüştü. Etrafındaki her şey, olan her olay, kesinlikle ama kesinlikle onunla ilgili gibi davranıyordu ve başına buyruk tavırları yüzünden küçük bir kalemin zihninden çıktığını anlıyordunuz.

Her şeye rağmen Aviva onun için oradaydı, *ben* oradaydım ve Serafina ilk gerçek dostuna kavuştuğunda olgunlaşmaya, kendindeki bu huyları törpülemeye başlamıştı. Artık eskisi kadar asi ve başına buyruk değildi, yaşadığımız kurgusal evrende grup çalışmasının ve birbirine güvenin ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Bu sayede zamanla ışık büyücülerı arasında sivrilmiş, onların saygısını ve güvenini kazanmıştı.

Sayesinde burada, pek muhabbetim olmayan bir grubun içinde samimiyetle karşılanıyordum. Klasik *nasılsınız* muhabbeti ve öğrendiğim birkaç isimden sonra masadaki dikkat üzerimden çekildi, geriye sadece tam yanımda oturan Eliana kaldı. Çatalıyla önündeki patates yemeğini didiklerken, "Serafina göreve gitti, biliyorsun değil mi?" diye sordu. Bu ciddi bir soru değildi, muhabbet açmaya çalışıyordu.

“Biliyorum.” Hızlıca lokmamı yutup başımı ona doğru çevirdim. “Acil durum olduğunu yazmış. Kaç kişi gitti?”

Aslında odasından çıktığım anda yapmayı düşündüğüm şey, seralara ya da Bayan Miriam’ı bulabileceğim ilk yere koşmak ve neden görevlendirilmediğimi sormaktı ancak bunu sorsam bile elime bir şey geçmezdi. Görev ekibi çoktan gitmişti ve kafil dışı hareket etmek kesinlikle yasaktı. Ayrıca akıl yürütünce cevabı bulmak çok zor değildi, sınav gibi kuru bir bahaneyi önüne sürerlerdi ki bu şu anda düşündüğüm son şeydi.

“Tam olarak emin değilim. Listede yer almayan birkaç kişiyi çağırdılar işte.”

Başımı sallayarak onu anladığımı belirttim ve tüm iştahsızlığım ile yemeğimi dürtmeye devam ettim. Son durum değişikliği olduğu için pek bir şey bilmemesi normaldi. Kitapta da oradakilerin ismi tek tek geçmiyor, önemli ya da önceden tanıdığımız karakterlerden birinin orada olmadığını bu şekilde anlıyorduk.

Eliana, “Şey...” diye başlayana kadar sessizdik. Bu esnada ağzıma birkaç lokma atmış, salona yeni giren öğrencilere bakmıştım. Hiçbiri Rahsan değildi. Hoş, olsa ne olacaktı ki? Gidip hesap soracak, *neden gelmedin* diyecek değildim. Onu düşünmeyi bırakmak için tek seçeneğimmiş gibi Eliana’nın diyeceklerine kulak verdim. Başımı ona çevirdiğim anda utanarak başını eğdi. “Gorion da gitti sanırım.”

Yanakları hafifçe pembeleşmişti. Kitaba dair klişe bulmadığım bazı şeylerden biri de Eliana’nın, Matias’a hayranlıkla beraber hoşlantı duyması ve Serafin’a’nın bunu bilmesine rağmen kıskançlık yapıp kıza kötü davranmamasıydı. Daha çok görmezden geliyordu çünkü Eliana onun hayranlarından sadece *biriydi*. Matias’ın gözleri kendisinden başkasını görmese de o geçerken dönüp bakan, onu takip eden çok göz vardı.

Ona hafifçe gülümseyerek, “Evet,” dedim. “Matias da gitmiş.”

“Umarım ikisi de iyi olur.” Aceleyle ekledi. “Hepsi yani.”

“Umarım.”

“Gerçi olaysız bir gece olacağını sanmıyorum.”

Bunu dediğinde gözüm kapalı onaylamıştım çünkü geçitlerdeki yoğunluktan bahsettiğini düşünmüştüm ama devamında dediklerini duyunca çatalım ağzıma ulaşmadan elim havada asılı kaldı.

“Zaten geçen günden sonra uyumlu hareket etmelerini bekleyemeyiz.”

“Geçen gün mü?” *Serafina ve Matias’ın arasında benim bilmediğim bir şey mi olmuştu?* Çatalımı öylece tabağa geri bıraktığımda bu kadar ciddiye almamı beklemiyor olacak ki panikledi. “Arenadaki kavgadan bahsediyorum, sen de oradaydın ya...”

İyi de kavg, Rahsan ve Matias arasındaydı. Bunu düşündüğüm anda taşlar yerine oturdu, zaten Serafina ve Matias’tan bahsetmiyordu. Kaşlarımı çatıp varsayımımın doğruluğunu test ettim. “Rahsan da mı onlarla gitti?”

Soru daha aklıma düştüğü an kalp ritmim bozuldu çünkü bunun *olmaması* gerekiyordu. Eliana, Rahsan’a ismiyle seslenmemi yadırgasa da yavaşça başını sallayarak beni onayladı. Bir an ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşırdım.

Tamam, gerçek Aviva olmadığımı kabullenmiş ve daha özgür adımlar atmaya karar vermiştim ama yaptığım ilk şeyin bu kadar hızlı dönütünü alacağımı tahmin etmemiştim. *Rahsan göreve benim yüzümden gitmişti.*

Kitapta arenada kendini tüketmesinden dolayı toparlanamıyor, hırslından kendine düzelmek için zaman tanımıyordu. Bunun doğal sonucu olarak gücünü kazanmadan oraya gitmesi çok tehlikeli olacağından ek listede adı yer almıyordu. Oysa ben ona çay yapmasında yardım etmiştim, benim yüzümden hırsla çalışmaya ara verip *tembellik ederek* dinlenmişti. Gücünü toplamıştı, göreve gidebileceğini eğitmenlerine ve generale kanıtlamıştı.

İyi bir şey mi yaptım kötü mü, ayırt edemiyordum. Kitapta gidemediği için sinirleniyordu, zaten gidemediği her an yüzünden hoşnutsuzluğu okunuyordu. Gitmesini sağlamam, onun için iyi gibi görünüyor olabilirdi ancak yaralanırsa kendime çok kızardım. *Çok, çok kızardım.*

“Ne oldu ki?”

Hâlâ masada oturduğumu unutmuş, bir anda iç dünyama dalıp hesaplaşmaya başlamıştım. Eliana’nın sesiyle ona dönüp “Hiç,” dedim. “Tekrar kavg ederler diye endişelendim.” Bu makul bir cevaptı ve duyduğu anda başını sallayarak beni onayladı, ötesini sorgulayacak bir şey bırakmamıştım.

“Evet, görevde tekrar kavga etmeye başlamaları hiç iyi olmaz.”

Sessizce başımı salladım ama söylediklerine katılmıyordum. Birincisi, birkaç aydır bu görevlere çıkıyorlardı ve ufak tefek atışmalar dışında hiç kavg ettiklerini görmemişim. Arada çocukça davrandıklarını inkâr edemezdim ancak onlar çocuk değildi, oranın oyun parkı olmadığına da

farkındalardı. Dolayısıyla her iki tarafın da ciddi ölümlerin yaşandığı bir yere kişisel meselelerini getireceğini düşünmüyordum. Orası okulun arenasına benzemezdi ki o olay da tek seferlikti. Normalde düşmanlıklarını gizli tutar, herkesin basit birer rakip olduğunu düşünmesini isterlerdi. Yani bu gece Eliana'nın düşündüğü türden bir kavga gerçekleşmezdi. Geçitlerin önünde tek bir düşman olurdu, o da çığlıklar atarak ya da yeri sarsan adımlarla üzerinize gelirdi.

Gözümün önüne muhtemel bir manzarayı getirdim istemedim. Matias bir köşede, daha çok büyücü olmayan askerlerle ya da Serafina'yla olurdu. Kış bitmiş olmasına rağmen Rahsan'ı ise en son gördüğüm hâlde, uzakta bir ateşin kenarında tek başına hayal ettim.

Bu görüntü, olmayan iştahımı iyice kesti ve çatalımı tepsiye bıraktım. Olabildiğince sakin hareket ederek ve sınavım olduğu gerekçesiyle masadan ilk ben ayrıldım. Tabii gitmeden önce teşekkür etmeyi ve iyi akşamlar dilemeyi ihmal etmedim. Arkamı döndüğüm anda ise gülümsememi korumak için daha fazla çabalamadım. Göreve gitmek, son sınıf öğrenciler için gayet normaldi. Ben de sürekli gidiyordum ama kendimi sorumlu hissetmekten alıkoyamıyordum.

Sınav girmek için beklerken bu yüzden dalgındım. Göreve gönüllü gitmeyi seçen oydu muhtemelen, bilerek ikna etmiş ve *isteyerek* gitmişti. Bunun için kendime işkence etmeyi bırakmalıydım. Rahsan güçlü bir büyücüydü, tecrübeli büyücülerin yanında şansı daha da artıyordu ve bu gece başına bir şey gelmeyeceğinden emindim.

Gerçekten emin miydim?

Sonuçta basit bir yardım eyleminin sonucu onu tehlikeye atıyorsa, vakti gelene kadar ölmeyeceğinden ne kadar emin olabilirdim? Hiç ölmemesini istesem bunu başarabilir miydim? Ya da fazla müdahalem, onun kitaptakinden daha önce ölmesine sebep olabilir miydi?

Üstelik olay, sadece Rahsan değildi. Onun kaderi bu kadar değişirse Matias ve Serafina'ya ne olurdu? Her saniye aklıma başka bir olasılık geliyor, kendimin de güvende olmadığını çok net bir biçimde fark ediyordum. Aviva kitapta nispeten mutlu, en azından huzurlu bir hayata kavuşuyordu ama ben o Aviva değildim. Farkında olmadan risk alıyordum ve bu herkesi etkiliyordu, hayatımda olsun ya da olmasın.

Sınava odaklanmak çok zor olmuş, sabah çimenlerde yuvarlana yuvarlana çalıştığım ve *zaten biliyorum* diyerek üzerinde durmadığım her şeyi aklıma zar zor getirebilmişim. Uygulama kısmı ise biraz daha iyi

geçmişti. Hissettiğim suçluluk gibi negatif duygular performansımı etkiliyordu tabii. Leydi Topaz da bunu fark edip istersem meditasyondan sonra devam edebileceğimi söylemişti ancak bitirmekte ısrarcı olmuştum. Açıkçası nasıl bir not alacağım pek umurumda olmamıştı, tek derdim bir an önce seralara gitmek ve Bayan Miriam oradaysa ona yardımcı olmaktı.

Öyle de yaptım. Yanına yaklaştığım an, beni beklediği her hâlimden belli bir tavırla ve işine ara vermeden “Gel, Aviva,” dedi bana. Sonra da yapabileceğim işleri sıraladı. Tanıyordu artık beni, arkadaşlarım ormanın sınırındayken oturamayacağımı biliyordu.

Yapacak çok işin olması aklımı meşgul tuttuğundan iyi bir şeydi. Artık bahar geldiği için seralarla sınırlı kalmayacak, bahçeye de tohum ve fide-leri ekmeye başlayacaktık. Ayrıca hem yarın gelecek bu gecenin hastaları hem de önümüzdeki yeni ay haftası için reviri hazırlamamız gerekiyordu. Büyücü olmayan acil yaralılara da Akademi’de müdahale eder, hafif yaralılar için hastanelere merhem ve ilaç yollardık.

Zamanla seradaki nüfus arttı. En küçük ikinci sınıflardan şifacılar vardı, son sınıfların çoğu ise sınavlarını bitirdikçe gelmişti. En son kalan eğitimci de bize katılmış, yoğun gürültüler eşliğinde herkes işini yapmıştı. Tabii bu titiz çalışılması gereken bir alan ve dozların doğru ayarlanması çok mühim olduğundan sık sık birilerinin azarlandığını duyuyorduk ama işe yaramak önceliğim olduğu için arka planda dönenlere pek dikkat etmiyordum. Daha çok oradan oraya koşturmakla ve olabildiğince katkıda bulunmakla ilgileniyordum. Yalnız değildim, şifacıların hepsinde yardım etme içgüdüsü çok belirgindi. Zaten bizi *şifacı* yapan da tam olarak çimizdeki bu istekti.

Yağ lambalarının cılız ışıkları ve masalardaki mumlar eşliğinde saatler geçti. Bazen neden orada olduğumu, dışarıda ne olduğunu unutup diğerlerinin sohbetine katılıyor ve onlarla gülüyordum. Sonra öyle bir an geliyordu ki havadaki değişimi hepimiz fark edip sessizleşiyorduk. Akademi’nin kalın taş duvarları içerisinde duyulmasa da seralardan oldukça net duyulan *malaki* çiğlikleriyle ürperiyorduk. Dakikalar geçmek bilmiyordu o anlarda. Neler olduğunu hayal etmeye başladığımda içim içimi yiyor, havadaki çiçekleri daha sert dövüyor ya da düğümleri daha sıkı atıyordum.

“Aviva, benim devam etmemi ister misin?”

Arkamdan anlayışlı, benim için endişelenmiş nazik bir erkek sesi geldi. İsmimi söylediği anda omzumun üzerinden dönüp baktım, ince uzun

bedeniyle Milo'ydu bu. Yumuşak kahverengi gözleri loş ışıktaki simsiyah ve şefkatli görünüyordu. Seslendiğini duymuş ama ne dediğini anlamamıştım, o kadar dalgındım. O da bunu anlamış olacak ki taş havanı işaret etti parmağıyla. "Yoruldu diyorum, benim devam etmemi ister misin?" Daha ikna edici bir tonla devam etti. "Saatlerdir buradasın. İlk serada nane çayı yaptılar, biraz içip dinlen. Bisküvi de var."

Genelde neşeli, sürekli gülen bir tip olmasına rağmen böyle hassas anlarda ciddileşiyordu Milo. Görüldüğünden daha olgun ve soğukkanlı oluyordu. Bir rüyadan uyanmışım gibi sınıksız dövece ve havana kilitlediğim ellerimi yavaşça gevşettim. Fırsattan istifade ederek ikisini de benden aldı. İnce uzun parmakları yavaşça elimin arkasından yaklaşmış, ben daha ne olduğunu anlayamadan görevimi devralmıştı.

Eş zamanlı olarak küstah, neredeyse azarlayan bir ses belirdi zihnimde. Yine kendimi tükettiğimi hatırlatıyordu. *Bir de bana fedakârlıktan mı bahsediyorsun?*

Rahsan. Ondan kurtulmak için gözlerimi kapayıp açmak zorunda kaldım. Zihnimin çatlaklarından böyle zahmetsizce süzölebileceğini nereden bilebilirdim? Ya da cümlelerinin fark ettirmeden böyle içime işleyeceğini?

Hiç istemesem de ara vermek zorunda olduğumu biliyordum. Yorulmuştum, ayakta durmaktan bacaklarım kaskatı kesilmişti ve sabah bolca hamur işi tüketsem de dokunmadığım akşam yemeğinin eksikliğini her yerimde hissediyordum. Yine de bu, pes ettiğim anlamına gelmiyordu. Çoktan kaldığım yerden ezmeye başlamış Milo'ya doğrulttum işaret parmağımı. "Sadece birkaç dakikalığına!"

Omuz silkerken gülüyordu. "Nasıl istersen."

Tatlı yüzü ve kişiliği ona kızmamı imkânsızlaştırıyordu. Başımı yana doğru eğdim, sesim şimdi daha yumuşaktı. "Sana da çay getirmemi ister misin?"

Gülerken başını salladı. "Evet, teşekkür ederim."

İlk seranın ortasında ufak bir kuzine vardı, onun üzerinde de kırmızı bir çaydanlık. İki bardağa çay koyup birkaç sert bisküviyi de yanıma aldım. Tadı güzel değildi, yerken keyif de almayacaktım ancak şekere ihtiyacım vardı. Geri döndüğümde, Milo iki tahta tabureyi tezgâhın önüne çekerek ara verdi yaptığı işe. Ona getirdiğim fincanı önüne koyup bisküvisini uzattım. Tüm bunları yaparken konuşmamış, arkadaşlara özgü bir uyumlu hareket etmiştik.

Kendi bisküvim ağızımdayken ona, “Al,” dememe güldü ve taburesine yerleşirken teşekkür etti. Bir süre bu kurabiyelerden ne kadar nefret ettiğimizden bahsettik, hem de yemeye devam ederken. Milo bir gün kesinlikle yerken dişini kıracağıının abartılı taklidini yaparken ona güldüm. Sadece burnumdan nefes verdiğim, dişlerimin bile gözükmeyeceği fakat zorlama olmayan bir gülüştü bu. Ve bu gülüş, Milo’nun beni güldürme çabalarının sona ermesine sebep oldu. “Tamam,” dedi ve bana biraz daha yaklaştı. Dikkatli bakışları yüzümde gezindi. “Ya çok yorgunsun ya da sende bir şeyler var.”

Sadece yorgunum diyecek oldum ama vazgeçtim. Onun yerine elbiseimin eteğini çekiştirmeye başladım. “Ne gibi?”

“Bilmem, normal hâlin bu değil. Arkadaşların için mi endişeleniyorsun?”

Evet. Gerçekten de zihnimde uçuşan soruların tamamı bu endişeden kaynaklıydı. Başımı sallayarak onayladığımda anlayışlı bir gülümsemeyle birlikte kolumu sıvazladı. Çaylarımızı yudumlarken konuştuk.

Bana arkadaşlarımin Akademi’nin en iyi büyücülerinden olduğunu, bu gecenin onlar için sorunsuz geçeceğini söyledi. Ona kalpten inandığımdan değil ancak bunları başka birisinden duymayı istediğimden herhalde, bu sözlerde biraz olsun teselli buldum. Tamamen değil, sadece *birazcık* zira hikâyenin tamamı bu değildi.

İki elimle tuttuğum kupayı tezgâha bıraktım anlık gelen heyecanla. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ama bir türlü doğru kelimeler gelmedi dilimin ucuna. Bir şey söyleyeceğimi anladığı için oturuşunu dikleştirdi, bu da yaşadığım kararsızlığın sonu demekti. “Sadece onlar değil,” dedim pes eder gibi.

“Efendim?”

“Endişelendiğim diyorum, sadece o ikisi değil.”

“Ne peki?”

Doğru soru *kim* olacaktı. *Kim peki?*

Uzun zaman önce okuduğum kitabın yeni yeni tanımaya başladığım kötü karakteri. Dört yıldır aynı çatının altındaydık ama kalbim ona ilk defa bu kadar yakındı. İlk defa onun için endişeleniyor, ona haksızlık edildiğini düşünüyordum. Bu sadece bir içgüdüydü, yoksa onunla uzun uzun vakit geçirmişliğim ya da belli bir yaşanmışlığım yoktu.

“Rahsan,” dedim sadece, bu yalın isim her şeyi açıklayabilirmiş gibi. “Rahsan Zev’iv.”

Yutkundum. Şifacıların da bazen şifa bulması gerekiyordu, kendimize deva olamıyorduk. Belki de bu yüzden Milo’nun samimiyetine güvenmiştim. Onu ilk yılından beri tanıyordum. Beni örnek alırdı, öğrenmeye hevesliydi ve kesinlikle iyi bir dinleyiciydi. Omuzlarımı düşürdüm. “Onun görevde olmaması gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü gücünü epey tüketmişti, karşılaşmaya hazır değildi ama ben...” Gözlerimi kapattım ve cümlemin geri kalanını daha hızlı söyledim. “Ben ona iyileşmesi için yardım ettim. Şimdi görev için ne kadar yeterli olduğunu bilmiyorum ve zarar görmüş olma ihtimali çok yüksek.”

Gözlerimi açarken ifadesiz bir yüz ve düşünceli gözler bekliyordum ama karşımdaki şey bundan çok uzaktı. Bir kere gözlerimi açtığım an gülümüş, bastırmak için eliyle dudaklarını kapatması gerekmişti. Kaşlarımı çattım. “Ciddiyim.”

“Biliyorum biliyorum, özür dilerim.”

Elini dudaklarından çekti ve ciddi olmaya çalıştı ama hâlâ gülümsemesinin izlerini taşıyordu. “Sadece işini yapmış olmanın seni endişelendirmesine güldüm.”

Haklıydı. O benim gibi kitabı okumamıştı, olacakları bilmiyordu ve bu hareketimin senaryoda yarattığı değişimden haberi yoktu. Onun penceresinden baktığımızda olay bu kadar basitti, ben iyileştirmiştim ve o da savaşmak istemişti.

“Aviva.” Yine kendi düşüncelerime daldığımı fark ettiği anda öne doğru eğilerek yüzüme baktı. “Her şeyin bir nedeni olduğunu biliyorsun, her şeyin eninde sonunda olması gereken gibi olacağını da. Bunları sana hatırlatmama gerek yok, değil mi?”

“Evet ama-”

“Ama yok.” Başını olumsuz anlamda sallayarak beni durdurdu ve iki elini omuzlarıma yerleştirdi. “Hepimiz seçimler yaparız ve bu seçimler doğrultusunda yaşarız. Zev’iv göreve gittiyse bunu seçtiği içindir. Zorunlu listede adı yoktu sonuçta, değil mi?”

Evet ama bu kadar basit değil.

İşte, yine bir *ama*.

Şifacılar eğitimlerine başladıkları andan itibaren bazı şeyler öğretilirdi. O kadar çok tekrar edilirdi ki bu şeyler, bir noktada ezberler ve o şekilde söylemeye başlardınız. *Her şey, en sonunda olması gerektiği gibi olur ve her şeyin bir nedeni vardır* bu cümlelerin en bilinenlerindendi.

Aviva on sekiz yaşındayken onun gözlerinden görmeye başladığım için bu cümleler beynime kazınmıştı, özellikle de her şeyin en sonunda olması gerektiği gibi olacağı. Çünkü ne zaman cesur bir hamle yapmak için istek duysam bu, isteğin üzerine dökülen buzlu su etkisi yaratırdı. Sanki ne yaparsam yapayım sonunda her şey kitapta olduğu gibi olacaktı; Rahsan ve niceleri ölü, ben yalnız ve bu amaçsız dünyada kapana kısılmış, bir arpa boyu yol gidememiş halde.

Bu kadar kasvetli düşüncelere katlanamadığım için genelde işin bu tarafını düşünmemeye çalışır, bize ezberletilen diğer cümleye sığınırdım. Sonuçta gerçekten de her şeyin bir nedeni olurdu, değil mi? Ben bu nedeni henüz bilmesem de buradaydım. Bir başkasının değil, Aviva Malkin'in yerindeydim. Bunun bile rastgele olduğunu düşünmüyordum.

“Yoktu,” diyerek Milo’yu onayladım. “Gönüllü olmuş.”

Sonra, üzerinden saatler geçmesine rağmen ancak dank etti. *Ya gönüllü olmak istediği için benim yanıma gelemediyse?*

Kendimi o kadar düşünmemiştim ki bu fikir aklıma bile gelmemişti. Geldiği anda da rahatsız olmuştum. Onun için hemen bahane bulmama gerek yoktu, sonuçta göreve gönüllü olacağını yanımdayken bilmiyordu ve kasabada buna dair bir şey bulması düşük bir ihtimaldi. Her hâlükârda okula dönmüş olmalıydı. Sorun değildi, ona bu konuda bozuk atmayı düşünmüyordum bile. Sağ salım dönse yeterdi.

“Bak, kendini üzme hiç gerek yokmuş. O bunu seçmiş.”

Bunu kabullenmem gerektiğini biliyordum, sonuçta gerçek Aviva ben olsaydım ve onunla her şeye rağmen arkadaş olmaya karar verseydim bile Rahsan yine de gitmeyi seçecekti. Sadece bu sefer kendimi yiyip bitirmeyecektim ve Milo’nun bana herkesin kendi seçimleri doğrultusunda yaşadığını hatırlatmasına gerek kalmayacaktı.

Başımı yavaşça sallayarak ona hak verdiğimi belirttim, sonra da teşekkür ettim. Daha fazla konuşsam eminim ki dinlerdi ancak ne uzun uzun anlatmak için vaktimiz vardı ne de ben bu meseleyi onun anlayabileceği şekilde basitleştirebilirdim. Bu yüzden nane çaylarımızı içtikten sonra kupaları bir kenara koyduk ve onun bir üst sınıfı olarak neyi nasıl yapması gerektiğine dair direktifler vererek işimizin başına dönmemizi sağladım.

Bir süre daha çalıştık. Şafağa az kaldığında Bayan Miriam dahil birkaç eğitmenimiz yanımıza uğradı ve artık odalarımıza dönmemiz gerektiğini söyledi. Seranın girişinde belirledikleri an, itiraz edecek mecalimin olmadığını anladım ve o yorgunlukla sürüne sürüne odama gittim.

Sadece iki saatçik uyuyabilecektim ve üzerimi bile değiştirmeden kendimi yatağa attığımda aklımda sadece *umarım kalkabilirim* düşüncesi vardı.

Kalkabildim. Biraz geç olmuş, gözlerimi açtığımda güneş çoktan doğmuştu ancak huzursuz bir uykunun ardından sadece üzerimi değiştirerek revire koştuğumda görevden yeni döndüklerini öğrenmiştim. Uyandığımdan beri üzerimde olan telaşla bizimkilere bakınmış, Serafina'yı sapaşğlam ayakta, Matias'ı ise görünürde hiçbir yarası olmadan sedyenin üzerinde oturur görünce rahatlamıştım.

Sadece birkaç saniyeyi kapıda soluklanmak için harcadıktan sonra kalabalık odaya adım attım. Burası hastane kanadının en büyük odasıydı. Hafif yaralılar bulunur ya da ilk müdahale burada yapılırdı, bu yüzden görevden gelen büyücü olsun olmasın çoğu asker buradaydı. Onlara yaklaştığımyı ilk Serafina fark etti, o sırada onu gözlerimle muayene etmekle meşguldüm. Tüm gece görevde değilmiş gibi bir enerjiyle döndü bana. "Vivi!"

"İyi misin?"

"İyiym!" Hemen sarıldı boynuma. Üzeri kamp ateşinin isı ve geceyi ormanda geçirdiğini belli edecek her şey gibi kokuyordu. Gözlerimi kapatıp sımsıkı sarıldım ona. *Bir şey olmayacağını biliyordum ama yine de...*

"Sana bizim için endişelenmemeni söylemiştim," dedi ayrılırken. Gü-lüyordu, yüzüm ve ses tonum her şeyi ele vermiş olmalıydı. Matias'a döndüğümde gelirken fark etmediğim bir sargı olduğunu fark ettim kolunda. Nereye baktığımyı fark ettiğinde dikkatimi çekmek için gülererek, çok rahat bir ses tonuyla konuştu. "Selam Viv."

"Selam Mat." Sesim dalgındı. "Koluna ne oldu?"

"Basit bir *malaki* çizizi. Zehri çıkardılar ve sargıya gerek yoktu aslında ama..."

"Sus!" diyerek araya girdi Serafina. Matias'a bakarken kaşlarını çatmıştı. "Az önceki şifacıya da bunu söyledin, kafanı kıracaktım."

"Öyle ama! Ne yapayım? *Benden daha çok ihtiyacı olanlar için kullanın* dedim, neyse ki ciddi yaralanan pek olmadı."

“Peki ya ölü?”

Titreyerek sorduğum soru karşısında Matias gururla gülümsedi. “Yok.”

Nasıl yani? O an bu habere sevinmem gerektiği için gülümsedim ancak şaşırmıştım. Yorgun oldukları için tepkimin geciktiğini fark etmediler, bir an önce odalarına gidip dinlenmek istiyorlardı. Matias ayağa kalkmış, Serafina’nın yanına geçmişti. Bana, *gelmiyor musun*, diye sorduklarında onlara etrafta dolanıp biraz yardım edeceğimi söyledim. Veda edip gittiklerinde gözlerim Rahsan’ı aradı. *Hikâyedeki bir değişikliğin nasıl bu kadar etkisi olabilirdi?*

O gitmişti ve normalde ölmesi gereken bir asker ölmemiştir. Ölmediği için de Matias ve Serafina üzgün hissetmemiş, görevden mutlu dönmüşlerdi. Suçlu hissetmek yoktu, biz bu insanları koruyabilecek miyiz diye dertlenmek yoktu, yeni ay haftasına daha kötü başlamak yoktu. Belki bu sayede yeni ay haftası daha iyi geçecek, festivalde de araları limoni olmayacaktı. *Bunları tek bir değişiklik mi sağlamıştı yani?*

Şaşkındım, biraz da mutlu gibiydim ancak hislerimden emin değildim. Tek istediğim, bir an önce Rahsan’ı bulmaktır ve odada birçok siyah saçlı erkek olsa da hiçbirisi o değildi. Ya hiç yaralanmamıştı ya da korktuğum başıma gelmişti. Hemen işi yeni bitmiş bir şifacının, benden üç yaş büyük ve sevimli Marigold’un karşısına geçip sordum. “Rahsan Zev’iv’i gördün mü?”

Onu tanımıyor olabileceği aklıma gelince, “Uzun boylu, siyah saçlı, son sınıf. Genelde ters bakar, huysuzdur ama tedavi ederken hiç söylenmez,” diyerek saçma, aklıma ne gelirse söylediğim bir tarif yaptım. “Gördün mü hiç? Yaralanmış mı?”

Marigold elinde sargı bezlerini, makası ve merhemleri koyduğu metal bir tepsi taşıyordu. Beni dinlerken onu karnına yaslamış, sonra da eliyle sol tarafı işaret etmişti. “Sanırım Bayan Miriam iki yandaki odada öyle biriyle ilgileniyordu.”

“Teşekkürler!”

Arkama bakmadan koştum. Bayan Topaz, biraz daha balsam otlu merhem getirmem için seslendiğinde ona koridorda, “Tamam!” diye karşılık verdim ve ilkinde yanlış odaya girdim. Sonunda doğru yeri bulduğumda ise içeri biraz dalar gibi oldum. Odada bulunan iki kişinin de başı bana döndüğünde kapı sonuna kadar açık, kendimden utanır bir hâlde öylece dikiliyordum.

“Aviva, ben sana *öğleden önce gelme* demedim mi?” diye söylendi Bayan Miriam. “Neden dinlenmiyorsun?”

“Ben, şey..” Kapıyı arkama dönmeden, el yordamıyla kapattım. “Arkadaşlarımı görmem gerekiyordu.”

Ne dediğimi bilmiyordum aslında, gözlerim Rahsan’ın gözlerine kilitlenmişti. Beklediğimden daha iyiydi. Marigold, onun başka bir odada olduğunu söylediğinde ağır yaralandığından emin olmuştum ama sedyede oturur vaziyetteydi. Üstü, Bayan Miriam’ın omuzlarından göğsüne doğru sardığı beyaz sargı bezi hariç çıplaktı. Hafif kambur duruyor ve yorgun gözlerini kesinlikle benden ayırmıyordu. Odanın içine doğru ilerlerken adımlarım beklemediğim şekilde utangaçtı.

“Gördün mü peki? Gayet iyilerdi.”

“Evet, iyiler.” Şimdi tam karşımdaydım, parmaklarımı bel hizamda birleştirmiştim. “Sen nasılsın?” Çünkü tek arkadaşım Serafina ve Matias değildi, uğraştığım başka biri daha vardı. Az önceki sesimin aksine, bu soruyu sorarken sesim hiç dalgın değildi. Tüm gece kafamda kurduğum felaket senaryoları gerçekleşmediği için canlanmıştım.

Hafifçe başını salladı Rahsan. “İyiyim.”

“İyi *olacaksın*,” diye düzeltti onu Bayan Miriam. Tam o anda sargı bezini sıkılaştırmayı bıraktı ve Rahsan’ın yanından uzaklaştı. “Akşamüzeri tekrar gel, istersen de burada dinlen.”

“Yok, odama gidebilirim.”

Bayan Miriam, onunla yeni başlamış olan arkadaşlığımı bilmiyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden orada dikilmemi tuhaf bulsa da bu konuda bir yorum yapmadı, çıkmasını bekliyordum ve o da bunun farkındaydı. Kapıyı arkasından kapamadan önce Rahsan’a tekrar geçmiş olsun diledi ve işaret parmağını bana doğrulttu. “Sen! Sen de fazla etrafta dolaşma ve dinlen.”

Gülümseyerek başımı salladım. Ardından kapı kapandı ve odada bir sessizlik oldu. Rahsan’a dönmedim hemen, cama çarpan yağmur damlalarının sesini dinledim biraz. Evet, yine yağmur yağıyordu çünkü o görevle çıkmıştı. Ancak geçen sefer olduğu gibi şiddetli, camları dövercesine değildi bu yağmur; genelde olduğu gibi sakın ve nazikti.

“Demek yine uyumadın.” Sessizliği bozan o oldu. Sesi, Bayan Miriam’ın yanında olduğundan daha farklı çıkmıştı. Sanki biraz daha oyuncu, biraz daha samimiydi ancak öyle küçük bir farktı ki uyuduruyor olabiliirdim.

Başımı tekrar ona çevirdiğimde bu sefer daha detaylı inceleme fırsatını buldum. Siyah saçları her görev dönüşü olduğu gibi darmadağınaktı ve baktığınızda gerçek yaşını anlıyordunuz, normal kullandığı model onu daha ciddi ve olgun gösteriyordu çünkü. Esmer teni solgundu ama oda-daki en renkli şeydi. Geçen yazdan beri sayısız defa tedavi edildiğini görmüştüm fakat ilk kez onu son görevimizde tedavi ettiğimde anlamıştım omuzlarının ve gövdesinin ne kadar geniş olduğunu. O âna kadar dikkat etmemiştim ya da ilgimi çekmemişti ancak şimdi çekiyor olmalıydı ki ilk defa şekilli karın kaslarını, hafifçe açarak oturduğu baldırlarındaki kasları fark ediyordum.

Tüm bu detaylara dikkat edince ne yapacağımı bilemeyip gözlerimi kaçırdım. “İstediğimden daha fazla uyudum.”

“Bunun için vicdan azabı duyuyor musun bari?”

Sesi ne kadar eğlendiğini belli ediyordu. Sedyede yanına oturana kadar gözleriyle beni takip etti. “Sayende daha az,” diye homurdandım ama bana laf yetiştirmesine sevinmiştim, o kadar iyiydi yani.

“Yaran ne kadar büyük?”

Başını eğip vücudundaki sargı bezlerine şöyle bir göz attı. “Çok değil, bu kadar sarıldığına bakma.”

Kendi yarasını küçümsediğinden emindim, bu yüzden kaşlarımı çattım. “Neden gittin? Tam olarak gücünü toplamamıştın bile.”

“Abartma Malkin.” Sol tarafında duran beyaz gömleği alıp başından geçirdi. “Gayet iyiydim.” Geçen seferki gibi beyaz sabun değil, herkes gibi orman ve is kokuyordu o da. Giyerken vücuduna bakmamak için gözlerimi kaçırdım ama bunun dün giydiği gömlek olduğunu fark edince tekrar ona döndüm. *Üzerini değiştirecek vakti bile bulamamış mıydı yani?*

Gömleği giymeyi bitirdiğinde göz göze geldik. “Çok daha ağır yaralandığım oldu, bu hiçbir şey.”

“Öyle mi?”

“Öyle, acımıyor bile.”

“Emin misin?” Hiç beklemediği bir anda avucumu alnına koydum. Bunu beklemediği için şaşırdı ancak hiçbir şey söylemedi. Ellerim soğuk olabilirdi ama onun ateşi olduğundan emindim.

“Zehri orada mı çıkardılar?”

“Evet.”

“Biraz geciktiler mi?”

Cevap belliydi aslında, şimdi ateşlenmeye başladıysa çok erken bir müdahalenin olmadığı aşikârdı. Ayağa kalkıp sedyenin yanındaki tezgâha yürüdüm. “Yine *sıyrıldı* deyip geçtin, değil mi?” Bariz bir şekilde onu azarlıyordum ama şimdi samimiyetimizi sorgulayacak hâlde değildim. Balsam otu merhemini elime alırken “Öyle bir şey yapmadım,” diye homurdandı.

“Sana inanmıyorum.” Kapıya doğru geri geri yürüdüm. “Şunu verip geleceğim, bekle.”

Bayan Topaz’a merhemi verip büyük odada bolca bulunan ateş düşürücü iksirden bir şişe aldım ve geri döndüm. Her şeyi o kadar hızlı yapmıştım ki geri geldiğimde Rahsan hareket etmemişti bile. Gözlerinden ne kadar yorgun olduğu anlaşıyordu. Muhtemelen üzerindeki o ince gömlekle üşüyordu da.

“Al, iç.” Şişenin tıpasını açarken “Hepsini bitir,” diye ekledim. Bu sefer ellerimiz birbirine değmedi, bunun olmasını beklediğimi fark etmemiştim bile.

İçmeden önce “Sen düşürürsün diye düşünmüştüm,” dedi, yine alay ediyordu. “Her seferinde bana dokunuyorsun sonuçta.”

“Tüh, böyle bir fırsatı kaçıracağımı bilsem daha az harcardım gücümü.”

Şişeyi dudaklarına yerleştirirken gülüşünü gizlemeye çalışıyordu. İksirin tadıyla yüzünü buruşturdu ama dediğim gibi hepsini içti.

“Şimdi güzelce dinlen. Odana kadar eşlik etmemi ister misin?”

Şişeyi tezgâha bırakmak için uzandı. “Kendim gidebilirim, o kadar kötü yaralanmadım.” Kaşlarını öyle bir çatmıştı ki sanki bunu söyleyerek ona hakaret etmişim. Umursamadan başka bir soru sordum. “Akşam kaçta gelirsin? Sana da bir karışım yapacağım ve denk gelirsek ya da kütüphanede olursan... Olmazsın gerçi. Odana getirmemi ister misin?”

“Akşam altı gibi burada olurum,” diyerek endişeme bir son verdi. “İksir için de teşekkür ederim.”

“Görevim, tabii ki vermek zorundayım.”

Bu sefer benimle tartışmadı, aşırı nezaket gösterdiğimi söylemedi ya da benden kurtulmak ister gibi davranmadı. Onun yerine sadece yüzüme baktı. Bakarken ne düşünüyor emin değildim ancak utandığımı hissettim.

“Ben... Gelemedim,” dedi en sonunda. Sesi şimdi daha durgun, daha sıkıntılıydı; en ufak bir alay ya da kinaye barındırmıyordu. Gözlerimi zeminden ayırıp başımı kaldırdım. Bu sefer de o bakmıyordu bana. Siyah

pelerinine uzanmış, iç cebinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu. “Gelecektim ama görevi öğrendim.”

Bana açıklama mı yapıyordu? Bu kendince özür dileme yöntemi miydi? Ona mesafeli davranmamıştım ve bu konuyu ilk o açıyordu, düşünmüştü yani? Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim, gözlerim kocaman oldu ve o bana dönene kadar toparlanmayı başaramadım. Cebinden bir şey aldı ve elini bana doğru uzatıp avucunu açtı. “Bu senin için.”

Gözlerime inanamadım. Zümrüt yeşili taşları olan bir tokaydı bu, uğramayı unuttuğum tezgâhtan bir hediye. *Benim için bir hediye.*

“Bu...”

“Yediğimiz her şeyi sen ödedin,” dedi hemen. “Böylesi en doğrusuydu.”

Tokayı elinden alıp inceledim. Çok zarif, çok güzeldi. Ben o tezgâha gitsem kararsızlıktan seçemezdim muhtemelen ama o benim için bir tane seçmişti. Bu kadar ince düşünmesi kalbimi ağırlaştırdı. “Teşekkür ederim,” dedim mahcubiyetle. “Çok güzel, teşekkür ederim.”

Kesinlikle ekmeklerin parası bunun yanında hiç kalırdı ama o an itiraz etmek istemedim. Kırılmadığını kendime kanıtlamaya çalıştığım kalbimi, bu hareketiyle onarmıştı ve hâlimden memnundum. Gülüşümden de bu son derece belli oluyordu. Sonunda kendisinden şüphe duyduğu o ifade yüzünden silindi ve belli belirsiz gülümsedi. “Beğenmene sevindim.”

6. KÂBUS GİBİ BİR GECE

Ömür tüketen bir haftanın içindeydik, yeni ay haftası gelmişti. Tam da bunun olacağını bildiğimden boş sayılabilecek son günümü göl kıyısında geçirmiştim ve ardından her şey tepetaklak gitmişti.

Önce Rahsan görevde yaralanmıştı ve onun için öyle endişelenmiştim ki bu olay yanıma geri dönmediği için yaşadığım ufak kalp kırıklığını bile tamamen silmişti.

Buna rağmen kendisini açıklamış ve bana bir toka hediye ederek hem gön-lümü almış hem de beni şaşkına çevirmişti.

Ondan hiç beklemediğim bir hareketi bu. Karakterinden değil, sonuçta orijinal kitapta potansiyeli iyi yansıtılmadığı için bilmediğim bir sürü özelliğinin çıkabileceğini biliyor ve böyle bir şeyi bekliyordum. *Ancak bunun bana karşı olmasını beklemiyordum.*

Dört yıldır bu *yan karakter* mevzusuna o kadar kaptırmıştım ki kendimi, sadece bu kitabın değil, kendi hayatımın bile yan karakteriydim sanki. *Buraya ait değildim ve hiçbir şey ait kılamazdı beni.*

Öyle düşünüyordum yani. Oysa komodininin ilk çekmecesine özenle yerleştirdiğim toka bana umut vermişti. Belki de sadece ben, Rahsan için bir şans değildim; o da benim için öyleydi. *Belki.* Bunu ciddi ciddi düşünmek için hâlâ çok erkendi.

Onunla arkadaş olmamın olumlu bir değişim başlatacağını bilsem, bunu kesinlikle daha önce yapardım çünkü o akşam Bayan Miriam'a kendisini kontrol ettirmek için geldiğinde ona bir karışım vermiştim ve biraz kalıp sohbet etmiştik. İkimizin de pek vakti yoktu, bu yüzden kısacık bir zamanı birlikte geçirmiştik ancak önceki günden beri düşük olan enerjimi anında yükseltmişti. Daha dikkatli olmasını söylemek, gücünü sürekli bitirip karşıma gelmesi sonucu *bir de bana kendini tüketiyorsun* diye dalga geçmek bana iyi geliyordu sanırım. Onun güldükçe homurdanmasından keyif alıyordum.

Ardından, buradaki geçidin açılacağı geceler için görev grupları açıklanmıştı ve o görevden geldiğinden beri içinde olduğum kaygısızlık baloncuğu patlamıştı. Ertesi sabahı ve haftanın ortasında görevli olduğum haberi kesinlikle iştahım açısından iyi olmamıştı. Serafına ve Matias gönlüllü olarak yakın bir zamanda katıldığı için onların gideceği gün, haftanın sonndan bir önceki günüydü. Yeni ay haftasında her gece birbirinden işkence dolu olurdu ancak son gecenin ayrı bir korkunçluğu vardı. Bu yüzden hiçbirimiz o gün görevlendirilmediğimiz için şükretmiştik.

Onlarla aynı grupta değildim, bu beni biraz tedirgin ediyordu zira tanımadığım insanlarla korku dolu bir gece geçirmek daha kötüydü. Ancak o korku ve ortak amaç, insanları birbirine yaklaştırıyordu. Akademi'deki çoğu insanı ya da mezun olmuş kıdemli büyücüyü hep bu sayede tanımıştım. Onlara yardım etmiştim, gözlemlemiştim ve bu dünyanın terör yanını bizzat tecrübe etmiştim. Bu daha başka, daha ilkel bir bağ kuruyordu aramızda. *Kitap karakteri olsalar da.*

Haftanın ilk iki günü genellikle seralardaydım. Yanımda diğer şifacılar, özellikle de Milo vardı. O, üçüncü sınıf olduğundan görevlere katılmıyordu ve bunun için hazır olmayı beklemek yerine sürekli onu da götürmem için beni bunaltıyordu.

İstersem bunu yapabilirdim. Bayan Miriam'dan rica edebilir, ona sahada bizzat göstereceğimi ve gözetimim altında olacağını söyleyebilirdim.

Ancak şimdi değil. *Yeni ay haftasında değil.* Ona da aynısını bıkmadan, usanmadan anlatmaya çalışmıştım fakat aklın yolu birse de onunla yolumuz bir değildi.

Şimdi haftanın üçüncü günü, yani benim göreve çıkacağım gündü ve Milo hâlâ aynı konuyu tartışıyordu benimle. Kampa götüreceğimiz malzemeleri kutulara yerleştirirken seralar arasında peşimden geliyordu. “Ama bu haksızlık!”

Birkaç saat içinde yola çıkacaktım ve hâlâ beni ikna edebileceğine inanıyordu. Azmine hayrandım ama imkânı yoktu. “Değil,” derken sesim kayıtsızdı. Bir yandan da adaçayı tütsülerini bağlıyor, bu gece yakmak için hazır hâle getiriyordum. “Aksine, sana iyilik ediyorum.”

“Öyle mi? Peki neden sen üçüncü sınıfta görevlere gidebildiğin hâlde ben gidemiyorum?”

Sabırım artık tükeniyordu. Nefesimi verip belimi tezgâha yaslarken ona döndüm. “Bu teklifi makul bir zamanda yapsaydın sen de giderdin. Ben son dördün haftalarında, güvenli olduğundan emin olduğumda gidiyordum. Bu geceki kâbusa dahil olmak istiyor musun gerçekten?”

Geçen gece uzaktan duyduğumuz çığlıkları, büyü patlamalarından dolayı geceyi yaran ışıkları düşünmesini istedim. Bu gece daha fazla insan, daha fazla büyü ve daha fazla çığlık olacaktı. Bunun için hazır mıydı? Neyle karşı karşıya olacağını gerçekten biliyor muydu?

“Ayrıca yeni ay haftalarında hataya yer olmaz. Bizi bile sadece o ortamın korkutuculuğuna hazır olmamız için yolluyorlar. Gecenin çoğunda getir götür işi yapacağımdan eminim, daha kıdemli şifacılar yaralılarla ilgilenir. Bu normal zamanlara benzemez, yaratıklar daha vahşidir ve geçitler daha kısa aralıklarla açılır.”

Yorgun bir ifadeyle Milo’ya bakmaya devam ettim ve sorularımın hiçbirine cevap vermeyince son darbeyi vurdum. “Orada işe yaramazsın, Milo. Bunu mu duymak istiyorsun? Sürekli bir kaos ortamı olacak, biz daha bir grubu iyileştirmeden diğer grup yaralanacak ve dediğim gibi ben bile muhtemelen ayak işlerini yapacağım.”

Söylediklerimden sonra bir süre sessiz kaldı. Başını yere doğru eğmiş, kestane rengi saçları alnına dökülmüştü. Onu böyle yüzünden düşen bin parça görünce, *çok mu sert konuştum*, diye düşündüm. Evet, gerçekler bunlardı ama daha farklı söyleyebilir miydim? Kendimi kötü hissettiğim sırada başını kaldırdı. “Haklısın. Orası için henüz yeterli değilim.”

Elimi koluna koyarak gülümsedim. “Olacaksın. Yazın başlayacaksın ve inan, okulda öğrendiğin teorik bilgilerin çoğunu pratikle pekiştireceksin. Görevlere çıkmaya başladığımda *hiçbir şey bilmiyordum* demiştim.”

Evet, üçüncü sınıfta birkaç kere göreve çıkmıştım ancak sorumluluk alana kadar şifacı olmanın ne demek olduğunu anlayamamıştım. Bir insanın hayatının, ellerinde olmasının dehşete düşüren bir ağırlığı vardı. O zaman anlamıştım, daha önce bana kızan şifacıların neden kızdığını, neden yaptığımız işi beğenmediğini. Hızlı olmalıydın, hata yapmamalıydın ve nasıl müdahale edeceğine dair bir kararsızlık yaşamamalıydın. Zehre karşı yalnızca saniyelerin vardı.

Cesaretlendirme çabalarım gülümsemeye çalıştı ama hâlâ bariz bir şekilde üzgündü. Bu hâline dayanamadım. “Gerçekten bu kadar istiyor musun gelmeyi?”

Başını sallayarak onaylarken gözleri parladı. “Evet.”

“Hemen umutlanma. Bu gece gelmeyeceğin konusunda kesin kararlıyım. Ama bir son dördün haftası için Bayan Miriam’la konuşabilirim.”

Cümlelerin yarısında düşen suratı, bitirdiğim an kocaman bir gülümsemeyle kaplanmış, “Gerçekten mi?” sorusuna verdiğim olumlu baş sallamasıyla hemen bana sarılmıştı. Kendimi bir anda onun ince uzun gövdesine yaslı hâlde bulunca gözlerim pörtledi, duyabildiğim tek şey ise aralıksız teşekkürleriydi.

“Viv?”

Matias’ın sesini duyduğumuz anda Milo benden uzaklaştı. Bizi görmemişti, sadece uzaktan burada mıyım diye kontrol eden sesi gelmişti. “Buradayım, Mat!”

Adım sesleri yaklaşırken son bir kez, “Teşekkür ederim,” dedi. “Ben sana hatırlatırım yine.”

Başımı salladım, ondan kurtuluşum yoktu ve söz vermişim çoktan. “Tamam.”

“Şimdi derse gitmem gerekiyor, gitmeden önce görüşemezsek... Görevde başarılar.” Bana destek verircesine gülümsedi.

“Teşekkür ederim.”

Giden belli başlı bir ekip olsa da buradakiler de çalışmaya devam edecek; kıtanın tamamı, özellikle sivil halk bu gece uyuyamayacaktı. Bu hepimizin sorunuydu, hepimiz belli ölçüde mücadele ediyorduk.

Matias, bitkilerin uzun yapraklarının kapattığı sera girişinde görüldüğünde Milo yanımdan ayrıldı. Matias karşıdan gelirken *bu kim* dercesine onu süzmüş, ardından bana dönmüştü. Ona gülümsedim. “Selam, senin antrenmanın yok muydu?”

Vardı. Belinden sarkan kılıç da bunu gösteriyordu. Sadece yanıma, seralara gelmesini hiç beklemiyordum. Bir eli kılıcın kabzasında, önümdeki tezgâhın diğer tarafında durdu. Gözleri sürekli etraftaki bitki ve renk cümbüşüne kayıyordu.

“Senin için erken bitirdim.”

“Öyle mi?” Kaşlarımı kaldırmış, kutuya son malzemeleri de koyduktan sonra kapağını kapatmıştım.

“Evet. Biraz yardım etmek ve destek olmak için.”

Gülümsemeden edemedim. Kahvaltıda Serafina da tedirgindi. Söz konusu onlar olduğunda ikisi de endişelenmememi söylüyor ama sıra bana geldiğinde aynısını yapıyorlardı, bazen çocukları gibi hissediyordum.

“Teşekkür ederim ama korkmuyorum Mat.” Hemen ekledim. “Yani tabii ki korkuyorum, aklı olan herkes korkar ama iyi olacağım.” Sonuçta gerçekten savaşıyor, ölümle burun buruna gelen ben değildim.

Bana kararsızlıkla baktı. Şu an değişen kurgu sebebiyle Serafina’yla arası iyi olsa da Matias bir süredir eskisi gibi değildi aslında, sorumlulukları ve aile baskısı bu yıl daha ağırdı. Arka planda kim bilir nelerle uğraşıyorken bir de beni dert edinmişti kendine.

Evet, kurgu çocuksu bir dil ve idealle yazıldığı için bu tip şeylere pek değinilmemişti ancak bu karakterler gerçekten *vardı*. Bahsedilsin bahsedilmesin, bir hayat yaşıyorlardı ve bu yaşantının getirdiği ilişkiler, sorunlar ve daha niceleri kitapta gösterildiğinden çok daha karmaşıktı. Matias, hiç bilmediğim şeylerin mücadelesini veriyor olabilirdi. Sonuçta Kayven’in en büyük yöneticilerinden, sözü en çok geçen adamlarından birisi oluyordu ama nasıl oluyordu? O emrindeki birliği nasıl kuruyordu, halkı nasıl çağırısına uyduruyordu? Bundan çok üstünkörü bahsedilmişti, oysa burası kurgusal bile olsa gerçek bir dünyaydı ve yazılan şeyler şıp diye olmuyordu. Bir süreç vardı, bir sebep, bir eylem.

“Eğer yardım etmek için geldiyse şu kutuyu benim için kapıya taşıyabilirsin.” Ellerimde kalan bitki ve toz parçalarını çırpıttım. “Sonra ben ağaç dikerken konuşabiliriz.”

“Görev için dinlenmeyecek misin?” Bir yandan da dediğimi yapıp kutuyu almış, peşimden yürümeye başlamıştı.

“Dinlenirim, daha vakit var.” Kapıyı onun için açarken, “Sen nasıl girdin buraya?” diye sordum.

“Şifacıların birinin yardımını istedim.” Çenesiyle ileride ağaç dikenleri işaret etti. “İşte, şu turuncu saçlı çocuk.” Küçük duruyordu, tanımadığım alt sınıflardan biriydi.

Matias’ın yanımda olması çok işime yaradı. Evet, şifacılar da toprak elementi olduğu için biz de toprağı ufak ölçülerde büyüleyebildik ancak güçlerimiz, saf bir toprak büyücüsünün güçleriyle kıyaslanamazdı bile. Saniyesinde yeterli büyüklükte bir delik açıyor, atlas sediri fidelerinden birini o çukura yerleştirip üstünü kapatıyordu. Bana kalan ise sadece oradan oraya yürümek ve onunla sohbet etmek oluyordu.

Ancak her zamanki sohbetlerimizden biri değildi bu. Matias, Serafinayla arkadaş olurken önce benimle iyi anlaşmaya başlamıştı. Ben onu zaten bir karakter olarak sevdiğimden ve Serafina onun hakkında olumsuz düşünse bile nasıl biri olduğunu bildiğimden, arkasında durduğum için müttefiki olmam uzun sürmemişti. Zamanla Matias onu anladığımı, gösterdiği değil; *olduğu* hâlini bildiğimi fark etmiş ve bana daha yakın davranmıştı. Tam da bu yüzden orijinal kitaptaki yüzeysel ilişkinin aksine daha derin bir arkadaşlığımız vardı. Şimdi de bu arkadaşlığın temelini atan o daha ciddi sohbetlerden birini yapıyorduk.

“Hayat nasıl gidiyor?” diye sordum ona, sanki her gün birlikte vakit geçirmiyormuşuz gibi. Çünkü bazen birikirdi, sormadan anlatmak da aklımıza gelmezdi.

Başkası sorsa Matias bu soruya dürüst bir cevap vermezdi. Her zamanki Gorion vârisi maskesi yüzünde olur, her şey kontrolü altındaymış gibi davranırdı. Ancak ben başkası değildim. Bu yüzden ellerini toprağa doğru açmış, fideyi yerine yerleştirirken “Zor,” dedi. “Bazen nefes alamıyormuş gibi hissediyorum.”

Gözleri yaptığı işin üzerinde, yüzü ciddiydi. “Sanki hiçbir şeyin tam bir çözümü yok. Neyi seçersem seçeyim bir şeyler eksik kalacak, asla tam olarak istediklerime kavuşamayacağım. Ve biliyor musun?” Başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturduğunda tüm dikkatim onun üzerindeydi. Dudakları gülümser gibi kıvrıldı ama yakışıklı yüzünde acının izleri vardı. “Neyi daha çok istediğimi bilmiyorum artık.”

Kitapta sayfalar sonra öğreneceğim şeyi şimdi birinci ağızdan öğreniyordum. Evet, o üstü kapalı konuşuyordu ancak ben kastettiği şeyi

anlıyordum. Matias Gorion *sadıktı*. Öyle sadıktı ki karakterinden bunu çıkarsanız geriye pek bir şey kalmazdı.

Görev arkadaşlarına sadıktı mesela. Onunla en az bir kere aynı ekipte bulunmuş herkes, Matias'ın gücünün son damlasına kadar yanlarında olacağını bilirdi. Tüketse mesela kendini, dermanı kalmasa yine çıkarırdı kılıcını. Daha iyi bir planla geri dönmek için bırakmazdı sizi orada, ölecek olsa ölürdü ama sırt çevirmezdi asla.

Arkadaşlarına sadıktı. Bizim samimiyetimiz uzun yıllara dayanmasa bile başıma bir şey gelse peşine düşeceğini, beni ezdirmeyeceğini, canı pahasına koruyacağını ve destek olacağını biliyordum. Bu da insana bambaşka bir güven veriyordu. Matias'ın, kelimeleri kullanmadan bu kadar net hissettirebilmesini açıklayamıyordum. Bunu anlayabilmeniz için onu tanımanız gerekiyordu.

Son olarak... Ailesine sadıktı. *En çok*. Gorion isminin tüm Kayven'de ne anlama geldiğini, doğduğu andan itibaren ailesinin mirasına sahip çıkacağını biliyordu. Bununla gurur da duyuyordu, Gorionlar bu dünya için *koruyucu* demekle eşdeğerdi. Bir Gorion hayatta olduğu sürece onun kendisini Kayven'e adayacağını bilirdiniz.

Matias'a dair en sevdiğim şeylerden birisi de bu görev bilinci idi. Her daim ailesinin gururu olmuştu, soyadının ağırlığını bilerek yaşamıştı ve hem ailesinden gelen hem de kendi sahip olduğu katı kurallarla büyümüşü. Bu ona biraz acımama sebep oluyordu. Hikâyesini en derinden bilen bendim ama bunu belli edemezdim. İlk yıllarda Serafina ondan nefret ederken alttan alta desteklediğimi söyleyemezdim.

O hiddetliyen benim sakın kalmama, Matias'a bir türlü sinirlenmemiş olmama kızardı Serafina. "Kimin tarafındasın sen?" diye sorardı. "Elbette senin," derdim, gerçekten de öyleydin. "Sadece... Belki düşündüğünden daha çok benziyorsunuzdur." Omuz silkerdim o anlarda, sanki onu bunu düşünmeye itmiyormuşum gibi bir masumlukla. Görseniz *ne yaptığının farkında değil* derdiniz, hâlbuki bal gibi biliyordum.

Matias, gerçek kişiliğini Akademi'nin ilk yılında ortaya koyamamıştı. On sekiz yaşına öyle baskılarla gelmişti ki kendisini tanıma fırsatı bile bulamamıştı. Serafina da ondan pek farklı değildi. Benim onu tanıma çabalarım ve onun Matias'a nazaran değişime daha açık olması sebebiyle daha kolay ilerleme kaydedebilmiştik ancak Matias'a bu fırsat sunulmamıştı. Buna rağmen Serafina'yı gördükçe -onu, ışığını ve gülüşünü- gerçekte

nasil biriye öyle davranmaya başlamıştı. Bu sayede hem onu hem kendisini tanımış, birbirleri için ne kadar uygun olduklarını anlamıştı.

Eminim *keşke anlamasaydım* diyordu içinden, bu farkındalığı çünkü onu bulunduğu çıkmaza sürükleyen. *Aşk mı ailem mi*, diye düşünüyordu; ikisine de sırtını dönemiyordu. Dönemezdi de zaten. Matias buydu, kitapta uğraştıkları sorun buydu. Artık Serafina'ya karşı koyamıyordu. Festivalde onu ilk kez öpecek ve ona da dayanamadığını söyleyecekti. Şimdi çok doluydu ve orijinal kitapta yapıyor mu bilmesem de gelip bana açılıyordu. Azami miktarda tabii. *Neyi daha çok istediğimi bilmiyorum artık*, demişti.

"İkisi birbirinden çok mu zıt şeyler?" diye sordum. Bir yandan da eğilmiş, fidenin dibindeki toprak yığınına iki elimle düzeltiyordum.

"Çok zıt şeyler Viv."

Bana daha fazla şey söylemiyordu, *söyleyemiyordu* daha doğrusu. *Ailemin nesillerdir saf tuttuğu toprak elementi kuralını bir kenara atmak zorundayım çünkü arkadaşına âşığım, bu da ailemde kesin ihanet olarak görülür*, diyemezdi. *Aileme ihanet edemem ama onu bir ömür başkasıyla görmeye dayanamam* da diyemezdi.

Doğrulup kalan toprak parçalarını ellerimi birbirine çarparak temizledim ve onun yüzüne baktım. "Biliyor musun, çok yakın zamana kadar ben de kendimi buna benzer düşüncelerle boğuyordum." Şimdi dikkatle dinliyordu beni. "Sonra..." diye devam ettim. "Ben seçim yapsam da yapmasam da bir şeylerin olacağını fark ettim. Kolumu kıpırdatmasam dahi bir şeyler değişecekti. Madem değişecek, *kontrol bendeyken değişsin* diye düşündüm. Bunu ben seçtim diyebileyim."

Rahsan'la arkadaşlığım, ilk başta korkunç bir şey gibi gözükmişti. Her şeyin değişeceğinden emindim, bunun olmaması gerekiyordu. Fakat durup hiçbir şey yapmasaydım, ona eskisi gibi davranıp görmezden gelseydim bu yolun sonunda öleceğini biliyordum. Hareket etmeden durmazdım, tüm korkularım bu noktada önemini yitiriyordu.

Matias da mutsuz olacağını biliyordu. Serafina'ya olan duyguları, bastırabileceği ya da iki güne unutabileceği türden değildi. Başkasına karşı böyle hissedemezdi, ailesinin onayladığı bir büyücüyle evlenemezdi.

"Ne istediğini bilmeyebilirsin, hangi seçenek ağır basıyor anlamak zor olabilir." Sesim yumuşacıktı. "Bence olay hiçbir şeye müdahale etmezsen ulaşacağın sonuçta bitiyor. O sonuçtan memnun kalacak mısın? Bunu düşün. Eğer olmayacağını düşünüyorsan ve buna razı değilsen... Memnun

olacağın bir sonuca ulaşmak için çabalamaktan başka bir seçeneğin kalmıyor zaten.”

Duraksadı, sessizleşti. Aramızdan bir bahar meltemi esti o an, az önce diktiğimiz fidelerin yapraklarını okşadı nazikçe. Matias başını yerden kaldırıp bana baktı. “Haklısın,” dedi usulca. “Bunu kabul etmek zor geliyor sanırım.”

Ona gülümsedim. Son kararını vermediği belliydi, biraz daha bu konu üzerine düşüneneğinden emindim. Elimi uzatıp yavaşça koluna dokundum. “Senin gibi fedakâr birine söylemek belki saçma gelecek ama... Her şeyini feda edersen, günün sonunda bununla yaşaması gereken sen olacaksın. İnsanlar seni kahraman ilan edebilir, o an için takdir edebilir ama bu noktaya gelebilmek için nelerden vazgeçtiğini asla bilemez.”

Matias o an çok garip baktı bana, ağzımdan çıkan şeyler duyduğu en tuhaf şeylermiş gibi. Yüz ifadesine gülmeden edemedim. “Ne oldu?”

“Hiç, bunları senden duymayı beklemiyordum sadece.”

“Neden? Fedakâr biri bilemez mi başına gelecekleri? Hep saflığından mı yapar?” *Bazen sadece yapılması gerektiği için, ondan başka yapacak kimse olmadığı için yapmaz mı?*

“Ben...” Başını yavaşça salladı. “Söylediklerini düşüneneğim.”

Onu dumura uğratmış olmak hoşuma gitti. “Düşün bakalım.”

Bunun üzerine konuyu değiştirdi. Odama gidip dinlenmemde ısrarcıydı ve gideceğimi söylememe rağmen inanmayıp odanın bulunduğu koridora kadar bana eşlik etti. Bunu yaparken de daha önce göreve çıkmamışım gibi bana bir *enok* ya da *malaki* saldırısında ne yapmam gerektiğini, nereye yakın nereye uzak durursam kendimi koruyabileceğimi söyledi. Onu yarım yamalak dinledim açıkçası. Kibrimden değil, gece olabilecekleri düşündüğümden.

Matias’a sarılarak vedalaştım. Eşyalarım çoktan hazırды, bir tek giyinmem gerekiyordu ki onu da sona bırakmıştım. Yemek vaktine kadar odamdaydım, yatağıma uzanıp uyumayı denemiş ancak başaramamıştım. Görev öncesi kaçırırım ya da geç kalırım korkusuyla hiç uyuyamazdım zaten.

Üzerime ormanın içinde dikkat çekmeyecek, kamufle olabileceğimiz hâki, kahverengi ve yeşilin tonlarından oluşan görev giysisini giydiğim sırada kapım çaldı. Çalış şekinden kim olduğunu anladığımdan, yatağıma oturmuş botlarımın bağcıklarını bağlarken hiç kafamı kaldırmadım. “Gel.”

İçeri ince uzun bir beden süzüldü. Altın sarısı saçları arkasında savruluyordu ben doğrulurken. Göz göze geldiğimiz an gülümsedim. “Selam.”

“Selam.” Kapıyı tutmayı bırakıp içeri girerken beni izliyordu. “Hazır mısın?”

“Neredeyse.”

Doğrudan yatağıma geldi ve yatağın kısa ucuna oturdu. Çantamı hazırladığım ve komodinin üzerindeki şişeleri son kez kontrol edip içine koyduğum sırada yatağıma uzanmış, ellerini karnında birleştirmişti. Endişeliydi, bu yüzünden ve kararsız gözlerini tavanımda gezdirdiğinden belliydi ancak bu konuda bir şey söylemedi. Serafina hemen konuya girmezdi zaten, önce başka şeyler söylerdi.

Bu yüzden, “Odanı çok seviyorum,” dediğinde hiç şaşırmadım, sadece gözlerimi ona çevirdim. Saçları uzun, parlak ve gürdü, yatağımın üzerine yayılış şekli neredeyse sanatsaldı. “Senin gibi kokuyor.”

Gülümsemem büyüdü, çantamla işimi bitirdim ve kalkıp yanına doluşarak onun gibi uzandım yatağa. Bir süre konuşmadık, sadece yan yana tavanımı izledik. Serafina, kitapta Aviva’nın yanında daha önce tatmadığı türden bir huzurla karşılaştığını söylüyordu. Bu yüzden şimdi bunu demesi beni şaşırtmamış, çok mutlu etmişti. Eli uzanıp elimi bulduğunda göz ucuyla ona baktım ancak bana değil, tavana bakıyordu hâlâ. “Dikkatli ol, tamam mı?” derken sesini sabit tutmak için uğraşmış ama başaramamıştı. Titreyen sesine sinir olup başını öbür tarafa çevirdi. “Ayrı göreve çıkmamızdan nefret ediyorum.”

Şefkatle gülümsedim. “Ben de.”

İçim çok fazla hisle dolmuştu. Bu insanların beni gerçekten sevdiğini bilmek, sesleri titreyecek kadar endişelendiklerine şahit olmak... Bir an için yutkunamamıştım bile.

“Ciddiyim,” derken tekrar bana çevirdi başını. Mavi gözleri doğrudan bana bakıyordu ve kızgındı. “Neden bizi ayrı gruplara koyuyorlar ki?”

Ne dersem diyeyim, Serafina söylenmeye devam edecekti. Bunu anladığımda çoktan görevden önce yemek yemem için aşağıya inmiş, Matias’ın karşısına oturmuştuk bile. Etrafta benimle gelecek birkaç kişi daha vardı. Matias ve Serafina yan yana oturmuş, başları birbirine dönük şekilde konuşuyorlardı. O ikisi yemiyorken yemek zordu, gözlerimi sürekli etrafta gezdirdiyordum.

Zaten onlar da aralarında bir şey konuşuyordu. İlk başta Matias, Serafina’nın bu isyancı hâlini bastırmış -bu konuda şaşırtıcı derecede

iyiydi- ardından ikisi de bana dikkatli olmamı söylemişti. Aynı şeyleri tekrarlamış, birbirlerinin cümlelerini tamamlamış ve her dediklerine *tamam* demem gereken bir konuşmadan sonra başka bir konuya yönelmişlerdi. Tedirgin olmalarını anlayabiliyordum, ölmeyeceklerini bilsem bile ben de onlar için endişeleniyordum sonuçta. Üstelik Milo'daki cahil cesareti de yoktu o ikisinde; neyle karşılaşacağımı biliyorlardı, bunu yaparken yalnız olacağımı da.

Aslında tamamen yalnız olacağımı söyleyemezdim. Onlar bilmiyordu ama Rahsan Zev'iv, *arkadaşım* olmaya başlamıştı. Biz yemek salonuna indikten birkaç dakika sonra içeriye girmiş, Matias ve Serafina'nın arkasındaki sıradan geçerken göz göze gelmiştik. Gülümseyememiştim o an, yanımda arkadaşlarım olduğu için değil de farklı bir tür heyecandan.

Benim gibi saklanma gereksinimi duymadığından normalde giydiklerine benzeyen siyah giysiler giyiyordu. Şifacılar hariç herkes ne tür büyücü olduğunu belli eden, hareket kabiliyetlerini kısıtlamayan şeyler giyerdi zaten. Sadece bugün ilk defa ne giydiğine dikkat etmiş, sonra baktığımı fark ederler mi endişesine kapılıp gözlerimi yemeğimde sabitlemiştim.

Yemekten sonra sayım vardı, bana yoklamanın yapıldığı yere kadar eşlik etti arkadaşlarım. Onlara sarılıp vedalaşırken göremesem de etrafımda olduğunu biliyordum Rahsan'ın. Milo son anda yetişmiş, bir daha veda etmiş ve verdiğim sözü hatırlatmıştı. Bir ara onu sıkıştırarak ve beni neden bu kadar bunalttığını öğrenecektim ancak şimdi sırası değildi.

Yola çıktık, görev gruplarıyla ormanda hep buluşulan kavşakta bir araya geldik ve kafil olarak geçide doğru yürüdük. Başımızda atlı generaller vardı, arkada kimsenin kalmadığından emin olmak için ara ara devriye geziyorlardı. Gidip gelmek, göreve dair sevmediklerim listesinde -ki epey kalabalık bir listeydi- yüksek bir noktadaydı. Oraya daha çabuk ulaşabilecek hava büyücüleri gibi büyücülerin bile kafileden ayrı gitmeleri yasaktı. Aynı anda varmalı, sayımlarda numaramızı söylemeli ve kurallara uymalıydık. Kafileye sonradan biri giremez ya da sonradan biri ayrılmazdı.

Güneş batmadan önce geçidin yakınındaki kamp alanına vardık ve şifacılar olarak hemen çadırların içine girdik. Önceki görevden kalan malzemeler toplandı, getirdiklerimiz yerleştirildi ve son kez acil durumlarda yapılacaklar tekrar edildi. Çadırdan çıktığımda güneşin kaybolduğu ama havanın tam olarak kararmadığı bir gökyüzüyle karşılaştım. Kamp alanı, ağaçların biraz daha seyrekleştiği bir açıklıkta, gölün yakınına kurulmuştu.

Bugün epey kalabalıktık, yeni ay haftalarında böyle olurdu. Ne kadar çok kişi, o kadar yüksek yaşama şansı.

Büyücü olmayan askerler büyük bir ateş yakmış, üzerine şifacıların sonra kullanması için bir kazan dolusu su koymuşlardı. Ortam hâlâ canlıydı; bir sürü insan etrafta geziniyor, kimin ne dediği anlaşılmıyordu ve gözlerim sadece bir kişiyi arıyordu bu hengâmenin içinde. Kaflede birkaç sıra önümden yürümüşü ve sırayı bozmak kesinlikle yasak olduğu için ara ara onu görsem de hiç konuşmamıştık.

Kalabalıktan uzaklara, daha تنها yerlere baktım ancak göremedim. Etrafta gezindim, çadırların arasından geçtim ve onu tanıyan, nerede olduğunu sorabileceğim birini aradım. Tam pes etmiş, bana doğru gelen bir hava büyücüsüne soracaktım ki ağaçların arasındaki boşlukta bir karaltı fark ettim. İleride, göl kıyısındaydı ve kollarını kaldırmış esneme hareketleri yapıyordu.

Yanına yaklaşırken yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Geldiğimi ayağımın altında çatırdayan dal parçalarından anladı ve reflekslerinin ne kadar hızlı olduğunu bir kere daha anlayacağım şekilde bana döndü.

Hava iyiden iyiye kararıyordu artık, yüzümü tanıyamama ihtimaline karşı, “Benim,” dedim. “Aviva.”

Gerçi o sadece bir kere kullanmıştı ismimi, Serafına ve Matias’ta yanlış bir izlenim uyandırmak için, şimdi de farklı değildi. “Malkin,” derken rahatlamış, daha sakin bir şekilde önüne dönmüştü. “Diğer şifacılarlasın sanıyordum.”

“Onlarlaydım.” Bir adım gerisinde, aynı onun gibi derin ve ürkütücü görünen göle bakıyordum şimdi. “İşimiz bitti.”

Omuzunun üzerinden bana baktı. “Sen de yanıma gelmeyi mi seçtin?”

Söylediği her cümlede az da olsa alay olacaktı illaki. Hiç bozuntuya vermeden onun gibi rahat konuştum, oysa hiç rahat değildim ve ellerimi heyecandan iki yanımda yumruk yapmıştım. “*Beni bulmayı öğrenmen gerek*, dememiş miydin? Bak, gittikçe daha iyi oluyorum.”

Kimse nereye gitmiyorsa orada oluyorsun.

“Evet,” derken tekrar önüne döndü. Başını eğmişti, güldüğünü göremiyordum ama konuşma şeklinden anlaşılıyordu. Yüzlüğü parmaklarını yavaşça birbirine sürttü. “Hakkını vermek gerek.”

Bir adım daha atarak tam hizasına geldim. Gölle aramızda birkaç metre, onunla aramda bir kişinin sığabileceği kadar mesafe vardı. “Sen burada ne yapıyordun?”

“Meditasyon.”

“Öyle mi?”

Serafına ve Matias buna o kadar dikkat etmiyordu ki büyücülerin, enerjilerini dengelemek ve tek bir noktaya odaklamak için yapması gerektiği gerçeğini unutuyordum çoğu zaman. Rahsan yapıyordu, görevlere gönüllü de katılıyordu. Şöyle bir baktığımızda epey sorumluluk sahibi bir asker sayılırdı aslında.

“Ne o Malkin, bu sadece size özel bir şey mi?” dedi cevabım karşısında. Şimdi daha çok eğleniyordu.

“Yok, ondan değil. Arkadaşlarım genelde yapmaz, şaşırdım sadece.”

Kınayan ifadesini görmesem de biliyordum. Buna rağmen hiçbir şey söylemeden benden tarafa döndü. “İyice karanlık olmadan kamp alanına dönelim.”

“Tamam,” diyerek düştüm peşine. Diğerlerinin sesine yaklaştıkça, ateşlerin parıltısını fark etmeye başladıkça daha güvende hissetmeye başladım. Geçit henüz açılmamıştı ama kafamıza öyle kazınmıştı ki hava karardığında açık alanlarda dururken tedirgin oluyordum.

Rahsan’ın yakılan ateşlerden biraz daha uzağa bir ateş yakacağını düşünüyordum. Planımı da buna göre kurmuş, bu sefer yanında olmayı istemiştim. Onun rahatsızlığı ve antrenmanları, benim sürekli seralarda olmam yüzünden hiç görüşmemiştik ve tuhaf bir şekilde onunla sohbet etmeyi özlemiştim. Temennim bu yöndeydi ancak burası sohbet yeri değildi. Daha kampa adım attığımız, yüzlerimiz ateşin ışığında tanınacak hâle geldiği an ismimi seslendi biri.

Bugünkü görevin başşifacısı Bay Monah’tı bu, Eve kadar sert değildi ama ondan daha çok çekinirdim. Beş dakika ortadan kaybolduğum için azarlayacağı kesindi. Rahsan da benimle ona doğru dönmüş, gitmem gerektiğini anlamıştı.

“Benim de gitmem gerek zaten,” diyerek eliyle ateşin diğer tarafında kalan asker-büyücü topluluğunu işaret etti. “Stratejinin üzerinden geçiyorlar.”

“Tamam, sonra seni bulurum.”

Başını sallayarak onayladı, ben de koştum. Sadece Bay Monah'a doğru değil, çadırlar arasında ve oradan oraya.

İlk saldırı beklediğimizden daha erken oldu. Gece yarısına yaklaştığımız o tehlikeli saatleri bırak, akşam yemeğini bile yememişken. Öyle beklenmedikti ki geçitlerin açıldığını gösteren o mor ışıkların görülmesiyle herkesin ayağa fırlaması bir olmuştu. Ben o sırada çadırdan yeni çıkmıştım. Daha ne olduğunu anlayamadan Bay Monah, diğerleriyle birlikte uzaklaşmam için bağırıyordu.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. *İşte*, diyordum, *kâbusun başlıyor*. Yanımda benden birkaç yaş büyük iki şifacı daha vardı, biri erkek biri kız. Birlikte geçirdiğimiz vakit sonucu ikisinin sevgili olduğunu anlamıştım ve bire bir sohbetimiz olmasa da ikisine de sempati duymaya başlamıştım. Çünkü birbirlerine karşı çok naziklerdi ve verilen işleri beraber yapıyorlardı. Oğlanın adı Isaac'ti, kızın adı ise Ruth. Şimdi arkamızda ormanın karanlığı, birlikte ağaçların dibinde bekliyorduk. O ikisi birkaç adım önümdeydi. Isaac elini kızın beline koymuştu. Ruth da ona sokulmuş, önümüzdeki bu dehşet verici manzarayı izliyordu.

Hiç *enok* çıkmamıştı geçitten. Sadece birkaç tane *malaki*, yarasa gibi kanatlarıyla geceye dalmış ve hepimizi delirtmek ister gibi çığlıklar atmıştı. İlk müdahale edenler uçabilenler olmuştu elbette, bunun olacağını bildiğimden gözlerimi gökyüzüne çevirmiştim. Çok geçmeden de onun mor yıldırımları gökyüzünü parçalara ayırmaya başlamıştı.

Konuştukları strateji her neyse Rahsan'ın birincil görevi *malakileri* yavaşlatmak gibi görünüyordu. Ellerini yine pençe gibi içe doğru bükmüşü ve yaratıklara pek yaklaşmadan tepelerine yıldırımlar indiriyor, diğerlerine zaman kazandırıyor. Yakın mesafeden saldırmaması biraz olsun içimi rahatlatıyordu. Gerçi gece ilerledikçe saldırı şekli agresifleşiyor ve yaratıklara daha fazla yaklaştırmaya başlıyordu, uzansa degecek kadar, ancak şimdilik sadece kendisini tüketmemeye ve gücünü dengeli kullanmaya çalışıyordu. Bu gece yalnız değildi hem, yıldırımları onunkine nazaran daha lacivert kalan bir büyücü daha vardı yanına. Benzer şekillerde hareket etmeleri aynı görevi üstlendiklerini gösteriyordu.

Ellerimi birbiri üzerinde göğüs hizamda kavuşturmuş, bir saniye olsun gözlerimi ayırmadan izliyordum karşımdaki dehşet verici manzarayı. Bugün bir ateş büyücüsü de vardı; orta yaşlı, tecrübesi her hâlden belli bir kadın. Hareket edişini gördüğümde hayran olmuşum. Dans ediyordu sanki, Rahsan yıldırımlarıyla *malakiyi* yavaşlattığı anda yerden müdahale

ediyor, alevleri metrelerce yukarıya doğru uzanıyordu. Tüm orman aydınlanıyordu o an, ışık patlamaları, sesler, çığlıklar...

Hem yukarısı hem aşağısı *reveka* ve *revillerle* doluydu. Bir tarafta ateşi görüyordunuz, diğer tarafta *malakinin* kanatlarını kıracak kadar donduran buzu.

Malakinin donan kanatlarını bir yıldırım darbesiyle kırdı ismini bilmediğim diğer büyücü. Yere düşen yaratık acı acı çığlıklar attı ve toprak büyücülerinin müdahalesiyle birkaç dakika içinde ortadan kaldırıldı. Ateş büyücüsü *reveka* ile Rahsan, bir diğerini kızartma yapmıştı çoktan.

Mücadele bitince bir an için çok sessizleşti orman. Etrafta en ufak bir hayvan sesi yoktu, sadece tek tek yere inen büyücülerin derin nefes sesleri ve inip kalkan göğüsleri vardı. Sonra görev dağılımı yapıldı ve eski pozisyona geri dönülmesi için üst rütbeliler astlarına emir vermeye başladı. Dağılan kamp alanı düzeltildi, ateşler güçlendirildi.

Bu esnada şifacılar da etrafta geziniyor, yaralı var mı diye bakınıyorlardı. Acil hiçbir durum yoktu; yaralananlar da *malakilerden* değil, yere düşerken ya da manevra yaparken incinenlerden oluşuyordu. Bay Monah, onlarla ilgilenmeyi daha kıdemlilere verdi. Saldırının başından beri birlikte olan ve Ruth, Isaac ve benden oluşan üçlüye de adaçayı tütsülerini yakma görevi düştü. Bu basit bir görevdi; beklenmedik saldırı karşısında durum değerlendirmesi yapan askerlerin arasında geziniyor, onlara su ikram ederken ya da enerjilerini dengelerken bir yandan da etraflarında duman yayan, zincirli demir buhurdanlıkları gezdiriyorduk.

İşimi olabildiğince hızlı tamamladım ve Ruth ile Isaac'ten önce Rahsan'ın yanına ulaştım. Bu sefer yalnız değildim, ondan en az on yaş büyük gözükten yıldırım büyücüsünün de aralarında bulunduğu bir grupla birlikte, ufak bir ateşin etrafındaydı. Dönen sohbeti dinlerken kolunun iç tarafını sıkıyordu diğer eliyle, ani hareket edip incitmişti herhalde.

Tütsüyü önce hepsinin etrafında gezdirdim. Varlığımı fark etmediler, genelde şifacıları fark etmezlerdi zaten. Bir tek muhabbeti sessizce dinleyen Rahsan bir ara başını hafifçe kaldırıp kolunu sıkmaya devam ederken gözleriyle beni takip etti. Ona bakamıyordum, işimi yaparken tuhaf bir utangaçlık çökmüştü üzerime. Buna rağmen buhurdanlıkla işim bitince onun olduğu tarafa ilerledim ve oturduğu yerin yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Hâlâ yüzüne bakamıyordum. Elimi açıp gözlerimle sıktığı yeri işaret ettim. "Kolunu uzat."

Yüzüklü elini çekmedi oradan. "Önemli değil."

İşte o an gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Önünde diz çöktüğümde vücudunu bana doğru çevirdiğinden ateşin ışığı yan taraftan vuruyor, yüzünün bazı kısımlarını aydınlatıp bazı kısımlarını gölgede bırakıyordu. Bakışları aşağıda, bana doğruydı. İfadesi sert değildi ancak söz konusu o olduğunda bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Parmaklarımı bir kere avucumun üzerine kapatıp açtım. “İleride önemli olabilir, gece daha yeni başlıyor.”

Gözleri etrafındakilere kayar gibi oldu, sonra ayağa kalktı. Önümde dikildiği için başımı epey yukarı kaldırmam, sonra da onun gibi ayağa kalkmam gerekti. Karşısında yükseldiğimde, aramızda daha önce olmadığı kadar az bir mesafe vardı. Öyle ki burnum boynuna değecek kadar yakındık. “Tamam,” derken tüm bunların hiç farkında değilmiş gibi bir sakinlikle ileriye işaret etti. “Şuraya geçelim.”

Yanımdan öylece geçip gittiğinde dumura uğradım. Birkaç saniyelik gecikmenin ardından da ateşin etrafındakilere bakmadan peşine düştüm, zaten kimsenin bu sahneye dikkat ettiğini düşünmüyordum. Yapacağım müdahale saniyelik bir şeydi. Neden orada yapmama izin vermeyip de bizi daha karanlık, ağaçların başladığı bir köşeye çekmişti anlamıyordum.

Karşısında başımı eğmiş işimi yaparken, az önce yaşadığım utancı ve aklımdan saniyelik geçen düşünceleri bastırmak adına alayla konuştum. “Yeni havalı arkadaşlarının seni böyle görmesini mi istemedin yoksa?”

Yüzüne bakamıyordum, elimi kumaşın üzerinden kolunun o bölgesine koymuştum. “Hmm...” diye cevap verirken aynı benim gibi başını eğdi, ne yaptığımı izlediğini biliyordum. “İtibarım zedelenir diye korktum.”

Alay ederken her zaman aynı tını olmuyordu sesinde, bazen bunu dümdüz konuşurken yapıyordu aynı şimdi yaptığı gibi. Başımı kaldırıp ona bakarken iki elimle kolunu tutmaya devam ettim. Ben ona bakınca o da gözlerini aynı anda bana çevirdi, bir an için aramızda garip bir sahne yaşandı.

Ya da sadece ben öyle sandım. Ne ondan uzaklaşmaya ne de bu yoğun hislerle boğuşmaya mecalim vardı. Bu yüzden dikkatini başka bir tarafa çektim. “Enerjini yenilememi ister misin?”

Bunu beklemiyordu. Duraksamış, başını büyük kamp ateşine doğru çevirerek birkaç saniye düşünmüştü. “Bunu yapmak seni çok etkileyecek mi?”

“Biraz.”

Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi yetersiz ışığa rağmen fark edebiliyordum. “Biraz?”

“Yani, düşündüğün kadar etkilemeyecek.”

Başını ateşin olduğu yöne çevrilirken kolunu ellerimin arkasından kurtardı. “Kalsın.”

Kaşlarımı kaldırdım ama bu hareketimle beraber yüzümde beliren hayreti hemen sildim. Şakaya vurmaya çalıştım. “Bana yine borçlu olacağını mı düşünüyorsun?” En başa dönmüştük sanki, hiç arkadaş olmamıştık ve ona yardımcı olmak istememden rahatsızdım.

Umursamaz bir şekilde iki kolunu da geriye doğru atmış, ellerini bel hizasında kavuşturmuştu. “Bu sefer sana değil...” Başını hiç oynatmadı ama göz ucuyla bana baktı. “Burada bulunan herkese karşı borçlu olurum. Sen sadece benim için burada değilsin, herkesin yardımına ihtiyacı olacak.”

Söyledikleri içime su serpti. Az önce yaşadığım korkuyu gizlemek istedim, onun yanında ne hissetsem gizlemek istiyordum zaten. “Gerçekten bu kadar özverili misin?”

“Hayır.” Cevap verirken düşünmedi bile. “Kişisel meselelerimde oldukça bencil davranırım.”

Duygularımı gizlemek için yüzüme yerleştirdiğim gülümseme yavaşça soldu. Onu anlayamıyordum, destikçe daha derin bir karakter çıkıyordu ortaya. *Daha karmaşık*. Hâlbuki okurken Rahsan’ı hiç böyle hayal etmemiştim, onun karmaşıklığıyla akıl karıştıracak bir karakter olarak yazıldığını hiç düşünmemiştim. Evet, kâğıt üzerinde gizemliydi ve öyle görünüyordu ama... Gerçekten gizemli olmasını beklemiyordum. Karakter bir kere yazıldığında bırakılan boşlukları kendisi dolduruyordu.

Düşününce mantıksız değildi, Rahsan’ın bunun için bolca fırsatı vardı mesela. *Kişisel meselelerimde bencilim*, diyordu ve bu doğrudu. Geçmişte bencil davranışlarına bizzat şahit olmuşum ve kitapta da okuyucunun anlayabileceği ölçüde gösterilmişti. Zaten kitabın sonunda onun bencilliği ve inadı peşinden götürdüğü insanların ölümüne sebep oluyordu. Öyleyse bu Rahsan, yanımda duran ve burada bulunan herkese borçlanırım düşüncesiyle ona yardım etmemi istemeyen Rahsan kimdi?

Göz ucuyla baktığında onu izlediğimi gördü. O an utanmadım ya da gözlerimi kaçırmadım, nasılsam öyle kalmaya devam ettim. Bu hâlimi fark edince omzunu hafifçe bana doğru çevirdi. Muhtemelen ona neden böyle baktığımı merak ediyordu, bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama beklediğim şeylerin hiçbirini söylemedi.

“Hadi, yemek yiyelim.”

Neden böyle bakıyorsun Malkin değil, ne oldu, değil. Hadi yemek yiyelim.

O an düşündüğüm son şeydi ancak birkaç gündür doğru düzgün beslenmiyordum ve bu da hem vücut direncimi hem de gücümü kullanma şeklimi epey etkiliyordu. Kendim için değilse bile sorumlu olduğum insanlar için yemeliydim. Bu yüzden anlık bir şaşkınlığın ardından başımı sallayarak onu onayladım.

Bu, yollarımızın ayrılacağı anlamına mı geliyordu? Başka bir yerde yiyecek, benim de diğer şifacılarla olmamı mı isteyecekti?

Zihnimde bu sorularla gittim peşinden, omzunun üzerinden dönüp, *nereye geliyorsun Malkin*, diye sormasını bekleyerek. Sormadı. Dağıtılan yemek için sıraya girdik, önüne geçmemi işaret etti ve sıra boyunca hiç konuşmadık. Arkamdaki varlığını hissediyor, sırada ilerledikçe heyecanlanıyor ve sürekli etrafa bakınıyordum. Eminim ki hareketlerimin farkındaydı, birçok özelliğim onu rahatsız ettiğinden -özellikle de neşeli ve kıpır kıpır oluşum- bundan da rahatsızlık duyduğundan emindim. Ancak umurumda değildi. Sanırım silik olmaksızın fark edilip rahatsızlık vermeyi tercih ederdim.

Normalde böyle düşünen biri değildim, kimseyle aram bozuk olsun da istemezdim ancak söz konusu Rahsan olduğunda ya fazla toleranslıydim ya da onun da dediği gibi beni nasıl kandıracağını görmek istiyordum anlaşılan.

Yemek menümüz oldukça mütevazıydı; sabah hazırlandığı için pek taze sayılmayan ekmekler, büyük kazanda hazırlanmış az malzemeli unlu bir çorba, ateşte közlememiz için bize çiğ verilen birkaç patates. Gece ilerledikçe ara öğünler de oluyordu ancak genel olarak görevlerde çok yemek yenmezdi, şişkin mide hem uykuyu getiriyor hem de hantallaştırıyordu.

Yemek, organize olarak gerçekleştirilen bir eylemdi. Çorbaların konduğu bardak gibi kaplar ya da sürekli kullandığımız eşyalar kamp alanında muhafaza ediliyor, gruplar sürekli getirip götürmüyordu. Yiyecekler ise günlük getiriliyordu, bıraktığımız zaman ormandaki hayvanlar çadırlara girip etrafı dağıtıyordu çünkü. Bu tecrübeyle sabitti.

Kolumun altında ekmeğim, bir elimde çorbam, diğerinde patateslerimle öylece kalakaldım sıradan çıkınca. Rahsan ise çoktan kuyruktan ayrılmış yürüyordu. Ancak çok geçmeden peşinden gelmediğimi fark etti ve

omzunun üzerinden dönüp baktı. “Gelmiyor musun Malkin?” Rahat gibi görünmeye çalışsa da bu onun için de gergin bir andı.

“Ben...” *Hiçbir şey söylemedin ki.* “Geliyorum.”

Yine düştüm peşine, bizi biraz önce durduğumuz yere götürdü. Bar-dağını çimlerin üzerine koymuş, bir kayaya sabitlemişti. Patateslerini yere bıraktı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki ben daha ne olduğunu anlamadan elime ekmeğini tutuşturmuş, burada kalmamı söyleyerek ateş yakmak için odun almaya gitmişti.

Normalde herkesin ateş yakmasına izin yoktu, ormanlık alanda bu epey tehlikeli bir işti. Fakat Rahsan gibi ateş elementini de gücünde barındıran bir büyücü, aksi bir durumda ateşi hemen kontrol altına alabileceği için generaller ya da başta kim varsa tasvip edilmese de bunu yapabiliirdi. İyi ki yapabiliirdi çünkü diğerleri gibi patatesimi pişirmek için sırada beklemeyi hiç istemezdim. Muhtemelen o patatesleri orada unutturdum ve benim yerime başkası yerdi.

Rahsan beklediğimden çabuk döndü ve ateş daha güvenli olsun diye etrafına yerleştirmek için büyük taşlar ararken ona yardım ettim. Ateşi elinin tek hareketiyle yakabiliyordu, bu muhteşem bir şeydi. Onu izlerken içimde tuhaf bir heyecan vardı. Herkesin bizi görebileceği bir yerde hiç beraber yemek yememiştik. Okulda yememiz zor gözükse de burada yapacak olmamız hoşuma gitmişti.

Ateşin harlanmasını beklerken yan yana oturduk. Artık bahar geldiğinden çimlerin üzerine oturabiliyorduk. İki elimle çorba kabını tutmuş, ufak yudumlarla tatsız şeyi içerken Rahsan yüzümün ifadesini fark etti. Ekmeğini ısırdıktan sonra bana takıldı. “Küçük beyaz ekmekler gibi değil, ha?”

Bu, bugün bana karşı takındığı en arkadaşça tavidir. Biraz şaşırarak ona döndüm. Göreve geldiğimizden beri ufak ufak ayarlarımla oynuyordu sanırım. Tam olarak dengesiz davranıyor diyemiyordum ancak başkalarının yanında, bazen baş başayken bile değişik davranıyordu. Ya da ben onu hâlâ çözemiştim, belirli bir davranış örgüsü bulmaya çalışıyordum ama bu onda yoktu.

“Kesinlikle değil, istersen benimkini de yiyebilirsin.”

“Sen neden yemiyorsun?”

Ayaklarını yere koyarak bacaklarını kaldırmış, kollarını da dizlerinin üzerine koymuş oturuyordu. Sırtı taş a yaslıydı. Ben yaslanmıyordum,

aynı onun gibi otursam da olduğum yerde iyice küçülmüştüm. “Bayat ekmek sevmem.”

“Bak sen?”

“Kulağa çok mu şımarık geldi?”

“Çok değil, unlu mamul sevgine şahit olduktan sonra normal bile diyebilirim.”

Gülerken başımı eğdim. Şaka gibiydi; çocukluğumun favori kitabının kötü karakteri, beni ufak şeyler aracılığıyla tanımaya başlamıştı ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Çorbasını benden önce bitirdi. Sevmediğini biliyordum, bu çorbayı gerçekten sevebilmek için çok aç olmak gerekirdi çünkü tadı epey yavandı. Buna rağmen söylenmeden içip bitirmişti. Onu böyle gözlemleyerek, hareketlerine dikkat ederek tanımaya çalışıyordum ben de. O tek tek *şunu severim, bunu sevmem* diyecek bir tipe benzemiyordu çünkü.

Patateslerini ateşe atarken bana dönmeden elini uzattı. “Seninkileri de ver.”

Dediğini yaptım. Bana böyle davranmasına hâlâ şaşıırıyordum. Neden şaşıırıyordum bilmiyordum, daha önce de kötü davranmamıştı ki. Aslında, daha önce davranmasını gerektiren pek bir şey olmamıştı. Yapmasına gerek olmamasına rağmen bir kenara çekilmemesi, benimkileri de yapmak istemesi hoşuma gidiyordu. Sadece bundan da bahsetmiyordum üstelik. Kütüphanede ders çalıştığımız gece, mumumu yakmayı teklif etmeyebilirdi; sabahında en yakın arkadaşlarımdan biriyle kavga etmişti ve bunun için beni cezalandırabilirdi ancak yapmamıştı. Kinci bir tipti ama kişisel bir sebep olmadan kin tutmuyordu.

Patateslerin olmasını beklerken yan yana oturmaya devam ettik. Ateş gözümü aldığından pek göremiyordum fakat hemen hemen herkes yemeğini yemişti. Ben bile bitirmiştım çorbamı, görevde hızlı olmak çok önemliydi ve bu her şey için geçerliydi. Her an geçit açılabilir ya da başka bir şey olabilirdi. Oysa şimdi, yeni ay haftasının ortasında değilmişiz gibi bir rahatlık vardı üzerimde. Sanki bu kadar insan, geri kalanları korumak için burada değildik de sohbet etmeye gelmiştik, biraz sonra da ateşte şekerleme eritecektik.

Kollarımı bacaklarıma dolayıp çenemi dizlerimin üzerine yasladım. “Bana biraz havalı arkadaşlarından bahset.”

Bana doğru döndü ama ona değil, alevlere bakıyor, yanan odunların çıtırtısını dinliyordum. “Kimden?”

“Ateş gücü olan *reveka* ve yıldırım büyücüsü olan *revilden*.”

Bir süre sessiz kaldı. Konuşmayacağını düşündüğüm anda ise, “Kadının adı Rahel,” diyerek söze başladı. “Buradan değil, daha bu yıl atandı Korindel’e.”

Devam edecekti ki araya girdim. “Nereden geliyor peki?”

“Rozin.”

Rozin. Çok ufak bir yerdi. Nüfus azdı ve sınırdan değildi. Herhangi bir geçitle doğrudan bağlantısı yoktu ve oradan nadiren çıkan büyücüler de akademilere yazılıp görev almak istemezdi, genelde saklarlardı güçlerini. Bu yüzden şaşırmış, Rahel’e tekrar bakmıştım. Kızıl-kestane saçları, başında durduğu ateşin ışığında parlıyordu. Sürekli gülücükler saçıyor ve devamlı konuşuyordu. Çok güzeldi, güçlüydü ve bunun farkındaydı. Böyle insanlara bayılırdım.

“Orta yaşlı. Tam olarak sorduğumda bana kızdığı için görüldüğünden daha yaşlı olduğunu tahmin ediyorum.”

Güldüm. “Peki diğeri?”

“Paul. O buralı, Akademi’den on üç yıl önce mezun olmuş.”

Hafifçe kaşlarımı kaldırdım. “Öyle mi? Daha önce iki kere daha denk gelmişim ama buralı olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Bahsi geçen yıldırım büyücüsü, Rahsan’ın aksine koyu lacivert giymişti. Siyah saçlı, buğday tenliydi ve çok sessizdi, onu sadece Rahsan’la kısa bir süre sohbet ederken görmüştüm.

“Kuzeyde görevliydi. İşinde çok iyi bir adam, ne yapması gerektiğini biliyor.”

Şimdi de ifadesiz bir yüzle sadece Rahel’in anlattığı şeyi dinliyor, yorum yapmıyordu. Yakışıklı ve güçlüydü; aynı kendisi gibi güçlü ve güzel bir kadının yanında oturuyordu. Bu, benim gibi romantik bir okurun affetmeyeceği bir sahneydi. Rahsan pişen patatesi bana uzatmış, ikimiz de soymak için sessizleştiğimizde dayanamadım. “İkisinden biri evli ya da birisiyle görüşüyorsa bile bunu bilmiyorsundur, değil mi?”

Soyduğu kabuğu ateşe atarken bana döndü. “Bu nereden çıktı şimdi?”

Omuz silktilim. “Hiç, sadece birbirlerine yakıştırdım.”

Benim baktığım yere, ateş başındaki ikiliye baktı. Aralarında bir kişi oturuyordu ama gözüm onu görmüyor, sadece ikisine odaklanıyordu. “Neye dayanarak yakıştırdın?”

“Hiçbir şey. Sadece gözüme güzel geldiler.”

“Gerçekten mi Malkin?”

Gerçekten Rahsan. Ben bir okuyucuyum, üstelik aşka bayılan bir okuyucuyum! Aşk potansiyellerini görüp daha hiçbir şey yaşanmamışken çiftleri desteklemek, sonra da olmadıklarında üzülme ya da bir araya geldiklerinde “Biliyordum!” demek benim işim.

“Evli olup olmadıklarını biliyor musun?”

Bana garip garip baksa da pes edip “Evli değiller,” dedi. Zaten bu düşük bir ihtimaldi. Savaşçılar, güçleri eşlerinin enerjisinden etkilenmesin diye pek evlenmezdi, cinsellik yaşayacakları partnerlerini bile dikkatli seçerlerdi. “Görüştükləri biri var mı bilmiyorum. Hem ne yapacaksın ki?”

“Hiç, bir köşede sessizce destekleyeceğim. Eğer görüştükləri biri varsa baştan uğraşmayayım diye...”

“Gerçekten, boşuna *tuhaf birisin* demiyorum.”

Birlikte patateslerimizi yerken ona döndüm. “Bu neden tuhaflık olsun ki? Etrafımda sevgi dolu çiftler olunca mutlu oluyorum. Bak, sıhhiye çadırlarının oradaki ikiliyi görüyor musun?”

Çaktırmadan işaret ettiğim yeri görebilmek için bana doğru yaklaştı. “Uzun boylu oğlanla siyah saçlı kızdan mı bahsediyorsun?”

“Evet, onlar Isaac ve Ruth. Pek tanımıyorum ama birbirlerine karşı o kadar saygılılar ve sevgilerini hissettiriyorlar ki tanımasam bile sempati duymaya başladım.”

“Ee?”

“Hoşuma gidiyor yani.”

“Beni hiç ilgilendirmez başkalarının ilişkileri.”

“Evet,” dedim kabullenmişlikle. “Tahmin edebiliyorum. Sen öylesin, ben böyle.”

Yine göz ucuyla bana baktı. Isaac ve Ruth’u görmek için yaklaşmış, sonra da uzaklaşmamıştı. Şimdi çok daha yakın oturuyorduk birbirimize. “Bu kötü bir şey mi?”

Gülerek ona döndüm. “Değil tabii ki. Tüm arkadaşarımla birbirimize benzediğimizi düşünüyör musun?”

Başını bana çevirdi. Gözleri kahverengi gibi duruyordu şimdi, sadece yüzünün sağına ateşin ışığı vurduğu için o taraftakinin rengi daha açıktı. “Hayır, benzemiyorsunuz.”

Bunu öylesine söylememişti. Nefret ettikleri listesinde, başta olmasa bile arkadaşlarımla isimlerinin yazdığına emindim, benimkinin olmadığına da.

“İşte, farklılıkları ve bu farklılıkları anlayıp kabullenmeyi severim.” Önüme dönerken hafifçe gülümsüyordum. “Hem...” *Bunu söylememeliydim.* “Seninle sohbet etmeyi özlemişim.”

“Öyle mi?” İnanmıyor, benimle biraz daha uğraşmak istiyordu.

“Öyle, sen söylediğim her şeye karşı çıkacak bir şey bulsan da.”

Tepkisine bakmak için başımı hafifçe çevirdiğimde belli belirsiz gülümsediğini gördüm. Ona döndüğüm an gülümsemesi yok oldu ve düz bir sesle cevap verdi. “Denk gelmiyorduk.”

“Evet, genelde seralardaydım. Sen ne yapıyordun?”

Kollarını dizlerinin üzerinden sarkıtırken düşündü, derin bir nefes aldı. “Çalışıyordum. Antrenman yapmadığım zamanlarda da kütüphanede idim.”

Başımı sallayarak onu onayladım. Daha konuştuğu sırada geç saatlere kadar onu kütüphanede hayal etmiş, sopa gibi dik oturuşunu gözümün önüne getirmiştim. “Tahmin ettim.”

“Hm?” dedi. *Öyle mi*, diye sormanın bir başka şekli.

“Evet. Daha önceden de fark etmiştim.” Çenesini dizine doğru uzattığı kolunun üzerine yaslamış, bu sayede bükülen dudakları ve dikkatli bakışlarıyla bana dönmüştü. Ne diyeceğimi bilemedim. “Sıkı çalıştığını yani.” Ben olduğum yerde kıpırdanınca gözlerini tekrar ateşe çevirdi ve konuyu kendisinden uzaklaştırdı. “Seni birkaç defa gördüm.”

Hayretle kaşlarını kaldırdım. “Ne zaman? Ben seni hiç görmedim.”

“Yanında birileri vardı.”

Son birkaç günde vakit geçirdiğim insanları düşündüm. “Serafina ve Mat mi?”

Başını belli belirsiz salladı. “Bir de başka bir çocuk.”

“Milo mu?”

“Tanımıyorum.”

“Onu görmüşsündür. Alt dönemim ve beni örnek aldığını hiç saklamaz, etrafımda en çok dolaşan kişi o.”

Yüzünde mimik oynamıyordu, umurunda değildi herhalde kim olduğu. Sonuç olarak yanıma gelememişti. Tanıdığımız insanların yanında

ya da tanınabileceğimiz ortamlarda birlikte vakit geçirmeyeceğimize dair sessiz bir anlaşma vardı aramızda. Parmaklarımla oynarken ona bakıyor, bir şey söylemesini istiyordum. Aslında konuyu ben de değiştirebilirdim ama ne diyecektim ki? *Bir anda seralarda neler yaptığımdan bahsetsem çok mu tuhaf olurdu? Eminim dinlerdi ama sıkılır mıydı?*

Bu soruların hiçbirini uzun uzun düşünmeme gerek yoktu. Öyle bir zamana sahip değildim zaten. Ne diyeceğimi bilsem bile diyemezdim, gözcülerden biri tekrar bağırırmıştı çünkü. *Geçit açılıyordu.* Yine o uğursuz, mor ışıkların yansımaları gördüm gökyüzünde. Hep beraber ayağa kalktık. Rahsan bana, “Git!” diyene kadar kolunu korumak ister gibi önüme doğru açtığını fark etmedim.

Korku dolu gözlerle ona döndüğümde çoktan havalanmaya hazırdı. “Dikkatli ol,” diyebilirdim o minicik anda. Belli belirsiz başını aşağı doğru indirdi. Arkamı dönüp karanlığa karışmış şifacılara doğru koştum. Onun yükselmiş, geçitten yeri sarsarak çıkan *enoklardan* birine doğru yol aldığını biliyordum.

O an içimdeki saf korkunun, kemiklerime kadar işleyen ve kalbimi patlamasına sebep olabilecek korkunun, benimle alakası yoktu. Hem de hiç. Herkes için korkuyordum ama beni sarsan bir gerçek vardı ki o da en çok *onun* için olduğuydu.

Kitabı okuduğum vakitler, yaşıma küçük olduğundan herhalde, kurgunun hayat bulduğu evreni bir kaçış olarak görmüştüm. Sadece güneşli günlerine, üzerinde uzanacağım çimenlerine, içinde kaybolacağım karnavallarına ve koşturacağım koridorlarına odaklanmıştım. Oysa görevlerden minicik bir sahne görseydim en büyük kâbusum olur; buraya kaçmayı değil, *buradan* kaçmayı isterdim.

Tıpkı şimdi istediğim gibi.

Nereye koştuğumu bilmiyordum; orman kapkaranlıktı, bu dünya kapkaranlıktı. Nefes nefese bir ağaca tutunduğumda çamın kabuklu gövdesine avuç içlerim sürtünmüştü ancak acıyı hissedemeyecek hâldeydim. Göğsüm hızla inip kalkıyor, yüzümdeki korku dolu ifadeyle neler olup bittiğini görmeye çalışıyordum. Manzara korkunçtu, nefesimi koşturmak değil, ümitsizlikten kesecek kadar. Bir kere geçit hâlâ kapanmamıştı. Bir-biri ardına *malaki* ve *enoklar* gelirken, *ne yapacağız*, sorusundan başka

hiçbir şey düşünmüyordum. Sanki sonu hiç gelmeyecekti, kaç kişi olursak olalım onları yenemeyecektik.

Yeni ay geceleri insana bunu yapıyordu işte, kesin olarak öleceğini düşündürüyordu. Yaratıkları ilk defa görmemden bu yana epey zaman geçmişti ancak hislerim hiç değişmemişti. Şimdi sadece gözümü kırpmadan bakabilme yeteneğine sahiptim, bir de geceyi yırtan çılgınlıkları duyduğumda ağlama isteği gelmiyordu içimden.

Karşılarında hissedilen korku normal bir korku değildi, olamazdı. Nereden geldiklerini bilmiyordum ama benim geldiğim yerde olmadıklarından emindim. Buradaki insanlar bu gerçekle doğuyordu, ben tamamen yabancıydım ve dört yıldır kimseye hiçbir şey belli etmemeye çalışmaktan yorulmuştum. Tek tesellim, onlarla savaşmak zorunda olmamamdı. Doğrudan karşılarına çıkmıyor, bana zarar verecek kadar yakınlarına yaklaşmıyordum.

Ne olursa olsun bu dünyadaki rolüm şifacıydı. Gerçekten de böyle hissediyor ve insanlara yardım etmek için, gerekirse kendimi feda etmek için müthiş bir istek duyuyordum. Zaten bu sayede dizlerimi titretecek kadar korksam da buradaydım, kurguyu ve geri kalan her şeyi umursamadan kaçıp gitmiyordum.

Hayal bile edemeyeceğim kâbuslarım karşımda cisme bürünmüştü oysa. Orman sanki az önce ateş başında sohbet etmiyormuşuz gibi karanlık, her an bir şey çıkıp avlayacak kadar vahşiydi. Okuduğumda hiç böyle hayal etmemiştim hâlbuki görevleri, arka planda değildim sonuçta. O zaman Serafina'ydım, karanlıklar karşısında ışık saçıyor, korkusuzca savaşıyordum. Şifacılar gibi geride kalanların ya da Aviva'nın ne yaptığını umursamıyordum, aklıma bile gelmiyorlardı.

O an savaşın ortasındaydım ve heyecanım doruktaydı. Karşımdaki ne kadar büyük, ne kadar yırtıcı bir yaratık olursa olsun kendime güvenim tamdı, halledebileceğimi biliyordum çünkü ana karakterdim. Bana hiçbir şey olmazdı. Eh, bir de ne kadar gözümde canlandırabiliyor olsam da güvenli bir yerdeydim, buradan çok uzaktaydım. *Başıma ne gelebilirdi ki?* Her şeyden kaçmam, bir kapağı kapatmama bakardı.

Şimdi kapatamıyordum, kaçamıyordum, asla uyanamadığım bir rüyanın içinde gibiydim.

Sürekli kaçmak istediğimi söyleyemezdim elbette. Özlediğim bir yer yoktu, dönebileceğim bir hayatım varsa bile hatırlamıyordum ama bunun gibi rüyanın kâbusa evrildiği zamanlarda gerçek olmadığına kendimi

inandırmaya çalışsam da beceremiyordum. Bu *gerçektir* çünkü, ben *buradaydım* ve bir çıkış yolu olup olmadığını bile bilmiyordum. Önceden nereye ait olduğumun, kim olduğumun ya da nasıl bir hayat sürdürdüğümün hiçbir önemi yoktu. Şimdi buradaydım ve artık hayatım böyleydi.

Malakiler yarasa gibi kanatlarını şiddetle çırpıyor, çığlıklar atıyor, karşılarına çıkan her şeye çıldırmış gibi saldırıyorlardı. Olduğum yerde aklım şaşıyor ve ne yapacağımı bilemiyorken karşılarında duran *ben* olsaydım ne olurdu? O zaman ne yapardım?

Ben savaşçı değildim, yıkım için doğmamıştım. Şimdi bile diğerleriyle birlikte kamp alanından epey uzaklaşarak bunu belli ediyordum. Geçit sonunda kapandığında yaratıklar sayamayacağımız kadar fazlaydı ve bir tanesinin bile karşısında hiç şansımız olmadığından tüm şifacılar kaçmıştı. Etrafımda birkaç kişi olduğunu biliyordum ama kim olduklarını ayırt edemeyeceğim kadar karanlıktı.

Yazar bu ortamı hayal etmiş miydi gerçekten?

Bence etmemişti. En azından bu kadarını. Sadece iki düşman aile çocuğu olan büyücülerin aşkını yazmak istemiş ve aksiyon için de bu bahaneyi kullanmıştı. Düşman kim? Yaratıklar. Kaynakları ne? Bir geçitten geliyorlar. Düşündüğünde basit, yaşadığında dehşet bir durumdu. Ağaçların tepesinden görebildiğimiz büyü patlamaları, acı çeken yaratıkların çığlıkları... Sadece bitsin istiyordum. *Bir an önce bitsin.*

O kadar kolay olmayacaktı ama, daha gece yarısı bile değildi. Geçidin olduğu bölüme sürekli yıldırımlar düşüyor, aralarındaki ton farkından dolayı büyüü hangisinin yaptığını anlayabiliyordum: Lacivertimsi ise Paul, mora yakınsa Rahsan.

Aklım ondaydı. Ne hâlde olduğunu deli gibi merak ediyor, görememek çıldırtıyordu. Ancak istesem de ona yakın olamazdım. Sıkı sıkıya tembihlendiğimiz üzere şifacılar muharebe esnasında geçidin yakınında bulunamazdı. Bir insan ya da büyücüyü öldürebilmemizin birden farklı yolu olsa da güçlerimiz *malaki* ve *enokların* üzerinde işe yaramıyordu. Onların karşısında bir insandan hiçbir farkımız yoktu, kolay avdık. Yardım etmek istiyorsak da önce kendimizi korumalıydık.

Durum buydu fakat geri geri gitmek yerine yavaşça ilerliyordum. Artık ilk şoku atlatmış, nefesimi biraz olsun düzene sokmuştum. Hipnoz olmuş gibi ışıklara, seslere doğru yürüyordum. Ağaçlar ormanın bu kısmında daha sıkı, görmek istediklerimi görmemi engelliyorlardı. Karanlık

gövdelerinin ilerisinde; yerde büyücüler, havada büyücüler, *enoklar*, çığlıklar ve daha nicesi vardı.

O kadar karmaşıktı ki her şey, parça parça gördüklerim yetmeyince sinirlenip biraz daha yaklaştım. Bunu pervasızca yapmıyordum. Hâlâ güvenli sayılabilecek bir bölgedeydim. Zaten o kadar çok asker vardı ki herhangi bir yaratığın bir anda bana yönelmesi imkânsızdı. Yaklaştıkça patlamalar, sesler ve ışıklar yüzünden irkilmeye başladım. Bir yandan da kısık sesle koruyucu kelimeleri söylüyor, kendimi ve burada bulunan herkesin enerji alanını korumaya alıyordum. Bu elzemdi; özellikle korumasız kaldığında başkasının enerjisinden, acı gibi yoğun duygulardan etkilenen şifacılar için.

Başımı kaldırıp Rahsan'ı görmeye çalıştım. Havada herkesin çok hızlı hareket etmesi, karanlık ve kalabalık gibi etmenler bunu zorlaştırsa da onu buldum. Düşen yıldırımların tam ortasındaydı. Mor ışıklar anlık olarak geceyi parçalıyor, saliseler sonrasında tüm sesleri bastıran bir gümbürtü duyuluyordu. Aralarında Rahsan vardı ve avuç içlerini zemine doğru açmıştı, havadayken dengesini bu sayede sağlıyordu. Yüz ifadesini yıldırımlar sayesinde görebiliyordum ve tek bir duyguyu okuyabiliyordum: *nefret*.

Belki de aradığım cevap buydu, ona *korku yok musun* diye sorduğumda bana söylemediği ve daha ağır basan duygusu nefretti. Öyle nefret ediyordu ki korkmak aklına bile gelmiyordu, sadece yok etmek istiyordu. Bu hâlini görmek, içime tuhaf bir heyecan ve ürperti verdi. Gözlerimi açmış, metrelerce yukarıda duran vücuduna bakıyordum. O beni fark etmemişti, kendisinin en az beş katı büyüklüğünde bir *malakiyle* dövüşürken bu normaldi.

Şimdi hareketleri daha agresifti; uzun uzun beklemiyor, *malaki* saldırmadan önce o hamlesini yapıyordu. Kısa bir an için durdu, büyü gücünü çok kullanmamaya çalışıyordu. Bu esnada *malaki* jilet gibi keskin pençelerini ona doğru uzattı, omzunu parçalayacağından emindim ki Rahsan soğukkanlı bir şekilde son anda omzunu geriye doğru itti. Aşağıda ben ölüp ölüp diriliyordum ancak o, hareketlerinde acele etmiyordu.

Siyah pelerini hareketiyle dalgalanırken karşısındaki yaratık sanki onu anlayacakmış gibi yüzüne *bunu yapmamalıydın* ifadesi yerleştirdi. Sonra mor yıldırımını *malakinin* bir kanadına indi.

"Sen!" diye bağırdı arkamdan bir ses. Çığlıklardan ve sahadaki karmaşadan dolayı omuzumdan sarsılana kadar bana seslenmeye çalıştıklarını, bu kadar yakınma geldiklerini fark etmemiştim. Isaac'ti bu, bir anda bu

kadar yakınımda görünce şok oldum. “Burada ne yapıyorsun? Hemen geri dön!”

Başımı kaldırıp Rahsan’ı işaret ettim parmağım. “Onu görüyor musun?” Isaac’e döndüm, avazım çıktığı kadar bağıryordum beni anlaması için. “Tek başına bir *malakiyi* yenmeye çalışıyor, ona destek olmalıyım!”

Isaac’ın mavi gözleri kocaman açıldı. “Böyle bir emir verilmedi!”

Biliyordum. Buraya gelmem yasaktı, bunu da biliyordum. Ancak normalde bir *malakiyi* ortadan kaldırmak için en az üç kişi gerekirdi ve bu gece sayıları öyle fazlaydı ki Rahsan’ın bir tanesini kendi başına oyalaması gerekmişti. Peki ne kadar dayanabilirdi? Üstelik yüzündeki nefretten onu gerçekten tek başına yenmeye çalıştığı belliydi. Bir delilik yapabilirdi. Böyle bir manzara karşısında sırf emir vermediler diye ağaçların karanlık diplerinde saklanmamı mı bekliyorlardı yani?

“O henüz mezun olmadı!” diye bağırdım. Isaac duraksadı. Aceleyle devam ettim, vakit kaybediyordum burada ona laf anlatmaya çalışarak. “Tehlikede olduğumu hissedersen kaçırım ama şimdi izin ver, enerjisini korumasına yardım edeyim.”

“Bittiğinde ne olacak peki? Kendi enerjini tüketirsen yaralılara yardım edemezsin!”

Haklıydı, üstelik ben de mezun olmamıştım ve buradaki herkesin üzerimde sorumluluğu vardı. Bana bir şey olursa herkes hesap verirdi, Isaac’ın uyardığını ama beni geri götüremediğini öğrenirlerse onu cezalandırırlardı. Kimsenin başına bela olmak istemiyordum. Keşke beni hiç görmemiş olsaydı çünkü dönüp saklanmaya niyetim yoktu.

“En azından biri ölmemiş olur!”

Tekrar vücudumu Rahsan’a doğru çevirdim. Hâlâ *malakiyi* oyalamaya çalışıyordu, saldırıları aralıklıydı ve genelde vurkaç yapıyordu çünkü bu yaratıklar, tepelerine bizi kül edecek bir yıldırım inse bile o kadar kolay ölmüyordu. *Her şey klişe değil miydi bu evrende, neden tek seferde ölecek yaratıklar yerine bu kadar dayanıklı olanlar yazılmıştı?*

Aceleyle gözlerimi kapattım, parmaklarımı birbirinin arasından geçirdim ve sözleri fısıldayarak değil, normal bir şekilde söyledim. Fayda etmedi, o kadar gürültü vardı ki kendi sesimi duyamıyordum.

Isaac bir an ne yapacağını şaştı. Beni zorla götürmeyi düşündüğünden emindim ama bunu yapmadı, mantığı yerine içgüdüsünü dinledi. Kalıp yardım etme içgüdüsünü. Ruth ne ara yanına gelmişti bilmiyorum,

benden birkaç metre geridelerdi ama ellerini benim gibi birleştirmiş ve koruyucu sözleri söylemişlerdi. Beni buradan götüremiyorsa, en azından gözetiminde olmam gerektiğini düşünmüştü herhalde, üstelik kendisi de pek tecrübeli sayılmazken.

Başımıza bir şey gelirse kendimi affedemezdim ama... Başımı Rahsan'a çevirdim. Onu da bırakıp gidemezdim.

Enoklar yüzünden yer sarsılınca dengemi kaybedip en yakınımdayı ağaca tutundum fakat tökezledim. Tökezleyince de öne doğru düşer gibi oldum ve açıklığa doğru sendeledim. Dengemi bulunca yaptığım ilk iş, başımı kaldırıp Rahsan'ı kontrol etmek oldu ve... *Bana bakıyordu.*

Beni görmüştü ve yüzünde bir dehşet ifadesiyle, metrelerce yukarıdan bana burada ne yaptığımı soruyordu. *Git!* diyordu bakışları, *burada olmalısın.*

Hemen geriye, az önce olduğum yere döndüm ama dikkatini dağıtmıştım bir kere. *Malakinin* saldırısından son anda kurtuldu, ismini haykırmamak için elimi dudaklarıma bastırdım. Yardım çağırmışlar mıydı? Birileri bizi bu karanlık geceden kurtaracak mıydı? Yoksa yalnız mıydık, görecekim son şey kötü karakterin yıldırımları mıydı?

Rahsan bir kere daha indirdi *malakiye*. Güçlerini zorlamış, bu sefer farklı bir yöntem denemişti. Etrafındaki havayı bir kafes gibi büküyordu sanki, yarattığı kanatlarını kapatmaya çalışıyordu. Lakin o bir hava büyücüsü değildi, işe yarıyor gibi gözükse de on saniyeden uzun tutamamıştı. Yarattığın dev yarasa kanatları bir anda açılmış, eş zamanlı olarak çılgınlık atmıştı.

Havada çok az büyücü vardı, çoğunluk şehirlere yönelen *malakileri* durdurmak için uzaklaşmıştı çünkü öncelikli tehlike oydu. Kalanlar da yerdeki gergedan benzeri dev *enoklarla* uğraşıyorlardı. Minicik bir umudum varsa o da yerdeki büyücü ve büyücü olmayan askerlerin canla başla çalışarak *enokları* bulundukları yerde sabitlemeleri, sert müdahalelerde bulunarak devirmeleri sayesindeydi.

Bir sonsuzluk geçti sanki üstümüzden, havada üç *malaki* kaldı. Nereleyse bir düzineden sadece üç. Diğerlerinin de aynı kaderi paylaşması an meselesiydi ancak...

Rahsan kaçmamıştı. Artık saldıramıyordu bile, yalnız başına savaşmak gücünü tüketmişti. Bir saniye bile gözlerimi üzerinden ayırmıyordum çünkü son kalan kırıntıları havada kalmak için kullanıyordu, havada kalmak ve *malakinin* dikkatini üzerinde tutmak için. Böylece *malaki*

başka bir hedefe yönelmeyecek, daha kötüsü, şehre gitmeyecekti. Şimdi tek istediği Rahsan'dı, pençeleri onu tek hamlede yok edebileceği boynuna ya da göğsüne doğru savruluyordu.

Yalnız değildim, korku dolu tek kişi ben değildim. *Enoklardan* bir diğeri devrildiğinde, o âna kadar ateşle etrafı aydınlatanlardan biri olan Rahel, Rahsan'a bağıırıyordu. Bunu fark ettiğimde ne söylemeye çalıştığına o kadar odaklanmışım ki ancak seçebilmişim. İnmesini, başka birine bırakmasını söylüyordu ama nafile, Rahsan ya duymuyordu ya da duysa bile umursamıyordu. Zira ölümün pençesi santimler ötesindeydi, Rahsan'ın aksine yaratık tükenmiyor ve hiç yorulmuşa benzemiyordu.

İnmeliydi. Daha ne kadar devam edebilirdi ki? Kendisini öldürmeye mi çalışıyordu? Gerekirse şehre doğru yönelmesine izin vermeli ve diğerlerinin halletmesi için bırakmalıydı ama inat ediyordu. *İnadı onu bir kere öldürmüştü*. Dizlerim titredi, yediğim ne varsa kusacak gibi oldum.

Rahel uçamıyordu, derdini kimseye anlatamıyordu. Ben de anlatamıyordum. Elimiz kolumuz bağlı, Rahsan'ın kaçınılmaz sonunu bekliyorduk. *Hayır, senin böyle ölmemen gerekiyor. Orijinal hikâyede kurtuldun. Kurtulmaman için hiçbir sebep yok. Nasıl kurtuldun Rahsan? Nasıl?*

Tam o anda, mucize beklediğim ve beni inandıracak kadar eş zamanlı olarak, gerçekten bir kitap evreninde yaşadığımı hatırlatırcasına bir karaltı Rahsan'a vurdu. Vurdu ve onu tuttuğu gibi kendisiyle beraber havada sürükledi. Neler olduğunu algılamam birkaç saniye sürdü ama Paul'dü bu, yıldırımları kadar hızlı bir şekilde Rahsan'ı tutup uzağa uçurmuştu. *Şehre giden grup geri dönmüştü*. Geri dönmüştü ve kalan *malakilerin* icabına bakmak için etraflarını sarmıştı.

Bir daha asla mucizelere inanmamazlık etmeyeceğim, asla umudumu kaybetmeyeceğim ve asla, asla ara ara yaptığım gibi kahramanların abartıldığını düşünmeyeceğim.

Böyle karanlık bir evrende kahramanlara ihtiyacımız vardı çünkü. Ana karakterlerden ya da okuyucuyu sinir edebilecek tiplerden bahsetmiyordum, kitapta ismi geçmeyen ama önemli sahne bittikten sonra ortalığı temizleyenlerden bahsediyordum. Rahsan'ı kurtardığı için beni mutluluk gözyaşlarına boğabilecek Paul'den, aşağı inmesi için yalvaran ve bu zamana kadar *enoklarla* savaşmış Rahel'den, ismini bilmediğim ama bu gece aynı kazandan çorba içtiğim ve aynı geçidin başında beklediğim nicelerinden.

İçimi kaplayan minnet ve rahatlama duygusuyla *malakiyle enok* leşlerinin ortasına, kalan boşluğa inen ikiliye doğru koştum. Paul, Rahsan'ı yere bırakıyordu, ikisi de sessiz ve ciddiye.

Karşısından koşarak geldiğimi görünce Rahsan'ın gözleri hayretle açıldı. Hiçbir şey demesine izin vermeden bir anda sarıldım boynuna. Bunu yapabilir miydim, rahatsız olur muydu, sınırlarımız nerede başlıyor nerede bitiyor düşünmemiştim bile. Başka türlü hareket etmek aklımın ucundan geçmemişti. Tek yapabildiğim, parmak uçlarımda yükselip yanağımı omzuna yaslamak ve onu sıkabildiğim kadar sıkmaktı. *Yaşadığından emin olmak.*

Ellerimi sırtına bastırdım, tükenmiş enerjisini hissedebiliyordum. Varlığını değil, ardında bıraktığı boşluğu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp benden ona aktarmaya, artık aşına olduğum o soğuk ve fırtınalı enerjisini canlandırmaya çalıştığım sırada ellerini sırtımda hissettim, saçlarımdan dolandığını. Sarılana kadar bana sarılmadığını, kaskatı kesildiğini fark etmemiştim. Tek derdim onu bir nebze olsun toparlayabilmektir. *Ama şimdi...*

Ne hâlde olduğumuzu fark ettim. Ona hayatıma tutunuyor gibi sımsıkı sarılıyordum. Ona, Rahsan Zev'iv'e, hikâyenin kötü karakterine. *Ve o da bana sarılıyordu.* Artık yanağımı omzuna yaslamıyordum, şaşkınlıkla geri çekildiğim için bu hakkı kaybetmiştim. O da fırsatı değerlendirmiş, alnını omzuma yaslamıştı orada dinlenmek ister gibi.

Ona yansıttığım enerji sayesinde parmak uçlarımda ısındı, onu korumaya aldım ve başka bir şey bize engel olamasın diye etrafımıza görünmez bir kalkan çektim. Bu sadece enerjisini dengelerken işimize yarayacak, onu benden başka gelebilecek tüm enerji kaynaklarından koruyacaktı.

Elimin altında kaskatı olan sırtı yavaşça gevşedi. Ayrılma vaktimizin geldiğini bu şekilde anladım. Zaten etrafımız cesetlerin bazı parçalarını, -evet, *enokların* karın bölgesi epey yağlıydı ve bizim lambalarımızın yakıtı ihtiyacı vardı- almak için gelen askerler, onları bir kenara çekecek toprak büyücüleri ve sabah gelecek ekibin halledeceği âna kadar donduracak buz büyücüleriyle dolmuştu.

Rahsan'dan yavaşça ayrıldım, çekingen bir geri adım attığımı fark ettiğinde alnını yasladığı yerden kaldırdı. "Ben diğer şifacıların yanına gidip..." Arkamda bir yeri işaret ettim, kaç ölü ve yaralı var tespit etmeye çalışan şifacılar ve generallerin olduğu yeri. "... yardım edeyim."

Başını iki kere belli belirsiz salladı. Ruhsal enerjinin tükenmesi öyle bir durumdu ki fiziksel enerji yanında hiç kalıyordu. “Sen de güzelce dinlen. Fırsatını bulduğumda geleceğim.”

Son kez Rahel’e kaydı gözlerim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tek ayağını yere vurarak ritim tutuyordu. Sanki gitmemi bekliyordu rahat rahat azarlayabilmek için. Paul de onun birkaç adım gerisinde, uzun boyu ve büyük gövdesiyle Rahel’in yanında kule gibi dikiliyordu. Rahel’in aksine azarlamak ister gibi değil, başka bir yıldırım büyücüsü olarak tavsiye verecek gibi görünüyordu.

Bir daha Rahsan’a bakmadım ama onun bana baktığını hissettim. Sonra koştum, geriye dönmedim hiç. Bay Monah’ın raporu, beklediğimden daha kötüydü. Dokuz asker ölmüştü, iki büyücü ağır yaralıydı ve biri ölümle yaşam sınırındaydı. İki kıdemli şifacı sadece onunla; Ruth ve Isaac ise daha hafif yaralılarla ilgileniyordu, parmak uçlarını çoktan zehrin kalıntısı olan o morluk kaplamıştı.

Beni de hafif yaralılarla ilgilenmem için görevlendirdiler. Hafif yaralı olmaları bunun kritik bir duruma dönmeyeceği anlamına gelmiyordu tabii ki. Pelerinimin kollarını sıvamış, olabildiğince hızlı müdahale edip zehri çıkarmaya çalışmıştım. Geçen yıl ilk defa göreve çıktığımda ve karşıma acil vakalar geldiğinde ellerim titremişti, şimdi o zamana göre çok daha soğukkanlıyım. Hata yapacağım paniğini yaşamıyordum ve düşünebildiğim tek şey uğraştığım yara oluyordu.

Rahsan’ın yanına ortalık epey durulmuşken, acil vakalar sıhhiye çadırlarına taşınmış ve kamp alanı eski hâline getirilmişken döndüm. Gece yarısı geçmişti, en az iki saldırı daha bekleniyordu ve ben şimdiden çok yorulmuştum. Dinlenmeye izin yoktu, zaten o ortamda *ben çok iş yaptım, durun azıcık soluklanayım*, diyemiyordunuz. Rahsan’ın yanına birkaç dakika uğrayabilmem, askerlere dağıttığım ve onları güçlendirecek karışımlar sayesindeydi. Elimde bir tepsile çadırdan çıktığımda gözlerim ilk onu aradı.

Söyle bir etrafa baktım ancak göremedim, askerlere tek tek dağıtırken kaçamak bakışlarla kontrol ettim ama yine göremedim. Bulamadığım her an kaşlarım biraz daha çatılıyor, herhangi birine sorma fikri daha da güçleniyordu. Neyse ki boşalan tepsimi tekrar doldurmak için çadırlara dönerken onu fark etmiştim ve birine sormama gerek kalmamıştı.

Görememişim çünkü bu defa bir ateşin başında değildi. Birlikte akşam yemeği yediğimiz o köşede, yakılan ateşlerden ve ışıktan uzakta

oturuyordu. Sirtını önceden yaptığı gibi o büyük kayaya yaslamış; tek dizini bükmüş, diğerini uzatmıştı ve yüz ifadesini göremiyordum. Hiç hareket etmiyordu, o enerji tükenmesiyle bu hâlde uyuduysa şaşırırmazdım.

Tepsiim dolu bir şekilde çadırdan ayrıldığımda bu sefer daha hızlı hareket ediyor, bir an önce onun yanına gitmek ve bana yeni bir iş vermeden önce biraz onunla kalabilmek istiyordum. Ânın şokuyla fark etmediğim tüm hisler doluyordu o an içime, tepsiyi tanımadığım askerlere doğru tutup almalarını beklerken yanaklarıma ateş basıyordu. Yere sağ salım indiğinde, dakikalar boyu yaşadığım korku ve panik yüzünden hiç düşünmeden hareket etmiş ve ona sarılmıştım.

Kolayca ona enerji vermek için bunu yaptığım bahanesine sığınabilirdim ama onu kandırabilir miydim? Anlar mıydı ona doğru koşarken niyetimin bu olmadığını? Ya da aramız garip olur muydu? Arkadaşlığımızın en başındaydık henüz, fazla cesur bir hamle miydi yaptığım? Ya da rahatsız edici? Temastan hiç hoşlanmayan biri gibi duruyordu ve bu konuda beni uyarırsa kulaklarıma kadar kızaracağımdan emindim.

Beni dalgınlaştıran bu düşünceler yüzünden ne yaptığımı hiç bilme-yerek hareket ettim. Sonra tepside yalnızca bir bohça kaldığını fark ettim. Gözlerim Rahsan'a doğru kaydı hemen. Pozisyonunu hiç değiştirmemişti ancak elleri hareket ediyordu durmadan. Derin bir nefes alarak yanına yürüdüğümde parmaklarındaki yüzükleri takip çıkarttığını, düşüncelere daldığını gördüm. Bu görüntü uzun sürmedi, ona doğru geldiğimi fark etti ve başını kaldırdı.

Bohçayı tepside aldım ve ona uzattım. "İşte, bu senin." *Bu sefer sana da kaldı çünkü kalacağından emin oldum.*

"Teşekkür ederim."

Tek elini uzatıp bohçayı aldığı anda ayakta mı kalsam yoksa yanına mı otursam bilemedim. "Rica ederim." O otururken karşısında dikilmek aptalca geldiği için çekingen bir tavırla yanına oturdum. Asma yapraklarının içine sarılmış karışımı ısırırken göz ucuyla onu izliyordum. "Nasılsın? Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet."

Önüne dönüp başımı salladım. "Sevindim."

Kısa bir sessizlik oldu. Ben parmaklarımla oynadım, o ise ufak ısırtıklarla karışımı yedi. En sonunda dayanamayıp ona bakmadan konuştum. "Dinlenmelisin, diğer saldırılarda da son sefer olduğu gibi davranırsan birkaç gün yataktan çıkamayacak hâlde gelirsin."

“Neden herkes bunu söylüyor?” diye huysuzlandı. “Biliyorum, bilmeseydim de anlardım bu zamana kadar.”

Kaşlarını çattım. “İyiliğin için konuşuyoruz ve sen isyan mı ediyorsun?”

Bir an kendi şımarıklığından utandı herhalde, hiçbir şey söyleyemedi. Karışımı da yiyemedi. “Diyene bak,” dedi en sonunda. Başını bana çevirmiş, karanlıkta rengi belli olmayan gözleriyle bana bakıyordu. Kaşları çatık, yüzü ciddiye. “Sen neden o kadar yakındaydın?”

“Ben...” *Senin orada mücadele ettiğini bilirken gölgelerin arasında kalamadım.* “Ben hatamın farkındayım, o kadar yaklaşmamız yasak, biliyorum. Fakat bunu yapmasaydım çok daha ağır kaybımız olabilirdi.”

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. “O zaman anlayabilirsin beni.”

Birkaç saniye yüzüne baktım. O kadar garip hissetmiştim ki saklayamamıştım. “Bu tuhaf.”

“Ne tuhaf?”

“Kahramansı bir yanının olması.”

Bu gerçekten tuhaf mıydı, yoksa iyi yazılmış her kötü karakterin kahramansı bir yanı olur muydu?

“Yani?” Tek kaşını kaldırdı. Beni anlamadığı, anladıysa bile eksik anladığı, suratındaki ifadeden belliydi ancak bunu yadırgamıyordum. Bir kitap karakteri olduğunu, bu kitaptaki rolünün kötü olduğunu bilmiyordu. Bu savaştığı yaratıkların bir lideri olsaydı kendi olacağından, şimdi kurtarmaya çalıştığı insanların canını yakması gerektiğinden haberi yoktu.

Cevap vermediğimi fark ettiğinde önüne döndü. “Sana insanlar hakkında beklentiye girmedikimi söylemiştim. Şaşırmak ya da hayal kırıklığına uğramak istemiyorsan aynısını tavsiye ederim.”

“Belki de öyle yapmalıyım.” Başımı onu desteklediğimi belli edercesine salladım. “Ancak sen beni şaşırtacak gibi görünüyorsun, hayal kırıklığına uğratabilecek gibi değil.”

Cümlemi bitirdiğim an başını bana çevirdi. Karanlık, yüz ifadesini okumamı engelliyordu ancak yavaşça yutkundüğünü anlayabileceğim kadar yakın oturuyorduk birbirimize. Yumuşadığını düşündüm, doğru şeyi söylediğimi. Oysa tekrar önüne dönmüş ve düz bir sesle cevap vermişti. “Tam olarak bunu yapmamamı tavsiye etmiştim.”

Güldüm. Sessiz, sadece nefesimi verdiğim bir gülüştü bu, bu gece yapabileceğimi düşünmediğim bir tane. Aklıma ölen askerler geldi tam da o an, kasvet tekrar içimi kapladı ve omuzlarım düştü. Ailelerini, geride bıraktıkları hayatları düşünmek istemedim ama aramızdaki sessizlik uzarken başka hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Derken tek elini dağılmış saçlarına atıp karıştırdı. “Neyse, ikimiz de ne yaptığımızın farkındayız ve bir daha tekrarlanmayacağını düşünüyorum.”

Bir baş sallamasıyla söylediklerini onayladım ancak bu onun için yeterli değildi. Öne doğru eğildi yüzüme daha rahat bakabilmek için. “Ciddiyim, Malkin. Bir daha o kadar yakına gelmeyi aklından bile geçirme.” Bana iyice yaklaştı. “Asla.”

Yakınlığı paniklememe sebep oldu ve “Tamam!” dedim aceleyle. “Ben biliyorum ne yapıp yapmamam gerektiğini.”

Şüpheli gözlerle bana baktı ve yavaşça uzaklaştı. “Ne yapıyordun peki orada?”

“Enerjini korumaya çalışıyordum.”

“Sadece benim enerjimi?” Sesinden inanmadığı belliydi.

Utandım, onu koruma içgüdüsüyle hareket ettiğimi itiraf edemezdim. “Yardıma ihtiyacın var gibi duruyordu.”

Cevabımdan hiç hoşnut olmadı. “Tek başımaydım!”

“İşte tam da bu yüzden sana destek olmaya karar verdim.”

Yumuşak sesim gardını indirmesini sağladı ancak huysuzluğu için bir çare yoktu. Bileklerini dizlerinin üzerine yaslamış, bir elini diğerinin üzerine koyup tutunmuştu. “Enerjini benim için harcamamalıydın.”

“Ya ne için harcamalıydım? Buraya geliş amacım bu.”

“Geliş amacın herkese yardım etmek, özellikle yaralılara. Ben yaralı değilim.”

Yorgun bir nefes verdim. “Sadece teşekkür etmek bu kadar zor olmamalı.”

Duraksadı. Başını önüne eğdi ve ellerine baktı. “Teşekkür ederim.”

Bunu söyleyeceğini biliyordum, öyleyse neden kalbim karıncalanıyordu? Pes ettiği için mi? Umarım bu yüzden böyle hissediyordumdur; ne kadar inatçı olduğunu bildiğim ve bu inatçı kişinin teslimiyetini gördüğüm için. Kesinlikle başka bir sebepten, hayalini bile kurmamam gereken bir histen dolayı değil.

Sessizleştigimi fark edince başını yavaşça bana doğru çevirip göz ucuyla bana baktı. Onu izlediğimi gördüğündeyse yüzünü tamamen bana doğru çevirdi ve biz birkaç saniye boyunca sadece birbirimizi izledik. Karıncalanan kalbim bu sefer daha hızlı atmaya başladı. Hiçbir şey düşünemiyordum, acaba o da benim gibi miydi? Yoksa bir şey düşünebiliyor muydu? Ne düşünüyordu yüzüme böyle dikkatli bakarken ve bu gece yaşananlardan sonra?

“Rica ederim.” Sesim çok kısık, çok narin çıktı. Gitmeliydim, zaten az vaktim olduğunu bilerek gelmişim buraya ama kalmak istiyordum. Kalmak ve onun dinlendiğinden emin olmak, onunla sohbet etmek. Çünkü ses tonu hoştu, sohbetin nereye doğru gideceğini merak ediyordum ve onu tanımak heyecan vericiydi. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum.

Tekrar önüne dönüp az önceki pozisyonunu alırken, “Ben sadece...” diyerek söze başladı. Sesi az önceki kadar yumuşak değildi. “Sorumuszcada davranmanı istemedim. Şimdi işin yaver gitti diye daha ağır sonuçlarla karşılaşabileceğini unutma. Azar işitmedin mi üstlerinden?”

“İşitmedim çünkü öğrenmediler.”

Tek kaşını kaldırarak şüpheyi bana baktığında, “Sana yemek yerken gösterdiğim çifti hatırlıyor musun?” diye sordum. Başını hafifçe salladı. “İşte, onlar da yanımdaydı ve beni ispiyonlamadılar.”

Artık onun da biraz olsun rahatlayacağını düşünerek gülümsemiştim ancak tepkisi beklediğimin tam aksi oldu. Gözlerinin içinde yıldırımlar çaktı sanki. “Onlar mezun, daha tecrübeliler ve uyarmak yerine sana destek oldular, öyle mi?”

“Isaac beni uyardı ancak ona seni gösterdim. Tek başına olduğunu ve daha mezun bile olmadığını söyledim. Gitmeyeceğimi anlayınca en azından yanımda olmayı ve sana destek vermeyi seçti. Onlara da teşekkür etmelisin, sonuçta yasağı keyfimizden çiğnemedik.”

“Hiç çiğnememeliydiniz.”

“O zaman ne yapmayı düşünüyordun?”

“Dayanabildiğim kadar dayanmayı! Ben eylemimin sonuçlarını düşündüm!”

“Ben de düşündüm!” *Sadece umursamadım.* Yaklaşırken planlıydım, hâlâ güvende sayılabilecek bir bölgede kalmaya özen göstermiş ve ağaç dibine saklanmıştım. Yakalanabileceğimi ve azar işiteceğimi biliyordum, beynimin bir köşesinde bu ihtimali düşünüyordum ama umursamıyordum.

O an hiçbir önemi yoktu çünkü. Şimdi ise olup bitmiş bir şey için birbirimize bağırıyorduk. Nefesimi verip sakinleşmeyi bekledim. O da benden farklı değildi. Göğsü hırsla inip kalkıyor ve bana değil, karşıdaki çadırlara doğru bakıyordu.

“Söz konusu kendin olduğunda kahramanlaşmakta, küstahlaşmakta ya da sorumsuzca hareket etmekte hiçbir sorun yok ama biliyor musun Rahsan, empati yoksunusun.” Bunu söyleyeceğimi ummadığı yüz ifadesinden belliydi, anlık olarak beliren şaşkınlığından. Dikkatli bakışları o andan beri yüzümdeydi, dudaklarımın arasından çıkacak kelimeleri bekliyordu. Sesim yumuşaktı, onu suçlarcasına konuşmuyordum. Amacım bu değildi zaten, sadece anlamasını istiyordum. “İçten içe her şeyin en iyisini bildiğine mi inanıyorsun, yoksa gerçekten ne yaptığımı *bilerek* ve bunu *isteyerek* davrandığımı kabul edemiyor musun?”

Gözlerini kıstı. “Bu nereden çıktı şimdi?”

“Biliyorum, bunu kabullenmek senin için zor ama sırf sıkıldığım ya da kendime heyecan aradığım için orada değildim. Sana yardım etmek istiyordum ve başıma ne geleceğini hesaba katmıştım. Tıpkı senin o yarattığın karşısında süzülürken gücünün tükenebileceğini ve daha yere çakılmadan pençelerini içinden geçirebileceğini hesaba kattığın gibi. Sen biliyor ve bunu seçebiliyorsun, ben de biliyor ve seçebiliyorum.” Nefesimi verdim, sesim titredi. Belki o itiraf etmezdi ama... “Rahsan, sen oradayken ne kadar korktum, haberin var mı?”

Bakışları gözlerimin arasında gezindi, bir an için yutkunamadı ve yüzünde öyle bir ifade belirdi ki nasıl oldu da o an tekrar sarılmadım anlayamadım. “Belki sen de benim için korkmuşsundur, o yüzden şimdi kızırıyorsunuz bana. Ben de senin için korktum ama seni azarlamadım. Bana ne kadar aptalca gelirse gelsin bunu seçtiğini ve işittiğin onca uyarıdan sonra aklının başına geldiğini biliyorum çünkü. Bir dahaki sefere başka bir yol bulacağını umuyorum, buna güveniyorum.” Omuzlarımı düşürdüm. “Sen bana güvenmiyorsun. Seçimlerime ya da söylediklerime hep şüpheyle yaklaşıyorsun, sanki kendim için iyi olanı seçmekten acizmiş gibi.”

Bunu ufak şeylerden anlıyordum, yanındayken sürekli saldırmışım gibi hissettirmesinden. Hünnap çayını kendim için aldığımı bile inanmamıştı mesela. Bunu elbette kafama takmamıştım, hatta aramızdaki iletişimin daha sağlam olmasını sağladığını düşünmüştüm ama şimdi bakınca... O epey kontrolcü biriydi ve kendinden başka kimsenin

doğru kararlar veremediğini düşündüğü her hâlden, her mimiğinden ve sesinin her iniş çıkışından anlaşıyordu.

Ancak böyle olmasa *kötü karakter* sıfatının içi epey boşalırdı. Amacım, bu yönünü biraz olsun törpülemektir. Çünkü Rahsan aynı kalırsa hikâye değişmeyecekti, inadının götürdüğü ölüme engel olamayacaktım.

Söylediklerim onu sinirlendirdi, yüzünü tekrar yüzüme yaklaştırdı ve gözlerini kocaman açtı. “Beni suçlayabilir misin?” dedi. Tek elini ayağımın hemen ucuna, toprağa yasladı ve bana doğru iyice eğildi. “Sen böyle kendini feda etmeye hazır hâlde gezerken, senin kararlarına şüpheyle yaklaştığım için beni suçlayabilir misin?”

Kalbim deli gibi atıyordu, bu kadar yakınımda olması hiç iyi değildi çünkü düzgün düşünememeye başlamıştım, düşüncelerimi toparlayamamaya. “Ben... *Hayır*. Kendimi feda etmeye hazır hâlde dolaştığım falan yok.”

Sinirle nefesini verirken güldü. “Beni orada gördüğün için korktugundan bahsediyorsun Malkin. Benim seni aşağıda gördüğümde ne düşündüğümden haberin var mı? Hani ben *empati yoksunu* yum ya, belki sen aydınlatırsın beni.” Sesindeki kinaye ve kızgınlık, olduğum yere hapsetti beni, ağzımı açamadım. “Savunmasızsın, yaklaşmanızın yasak olmasının bir sebebi var!”

“Biliyorum!”

“Ve ben de seni savunabilecek durumda değildim! Seni fark etseydi ne olurdu, hiç düşündün mü?”

Ben de ona biraz daha yaklaştım. Böyle sindiremezdi beni. Bu zamana kadar öyle sinirlenmemiştim ve kendimi kolay sinirlenebilen biri olarak görmemişim ama en sonunda beni de delirtmişti. “Düşünmedim Rahsan! Tek derdim sendin çünkü!”

İkimiz de derin nefesler alırken gözlerindeki yıldırımların yavaşça kaybolduğunu gördüm. Birbirine çarpan öfkeli yıldırımlar yoktu artık, ne dediğimi anlamaya çalışırken içinde kaybolduğu girdaplar vardı. Bana ne diyeceğini çok merak ettim, utanamadım bile o an. Ancak duymadım. İsmimi söyleyen o değil, sıhhiye çadırlarına gelmemi bekleyen başka bir şifacıydı çünkü. Gitmeliydim, bu kadar kalabilmem bile mucizeydi.

Tepsiyi alıp ayağa kalktım, ben giderken hiçbir şey söylemedi. Arkama dönmedim bir daha, elimdeki tepsiye sınıksız tutunurken kendime bile itiraf edemediklerimi ona haykırmanın verdiği utancı yaşadım. Çadırdayken gaz lambalarının kızarmış yanaklarını gizleyebilecek kadar güçsüz

olmalarını umdum ve çadırdan çadıra gezip diğerlerine yardım ettim. Hiç Rahsan'ın olduğu köşeye bakmadım ancak bu konuşmanın bitmediğini biliyordum ve kalan kısmı için yüzleşmeye hazır değildim. Ne ara onu bu kadar önemseydiğimi, kendime itiraf edemediğim duyguların kalbime yerleştiğini bilmiyordum. Onları ayırt edemiyordum üstelik, isim veremiyordum. Karşısına böyle karmakarışık çıkamazdım, söyleyebileceklerimi geçtim, duyacaklarıma hazır değildim.

Ara öğünler dağıtılırken sıraya girdiğinden emin oldum sadece. Yalnız değildi, yanında Rahel ve Paul vardı ve gardiyan gibi görünüyordlardı. Bu da içimin rahatlaması için yeterliydi.

Kendi çorbamı Isaac ve Ruth'un yanında içtim ve yalnız olduğumuzdan emin olduğum bir anda ikisine de teşekkür ettim. Beni neden ispiyonlamamışlardı bilmiyordum ama bunun için onlara minnettardım. Gerçi, Isaac beni epey azarlamış ve Ruth'un elini göğsüne koyup sakinleştirmesi gerekmişti ancak benim için büyük bir şey yapmışlardı. *Ve onun için.*

"Değer verdiği birinin başı beladayken uzak durmak ne kadar zor, bilirim," dedi Ruth, konuyu tamamen kapatmadan önce. "Ancak orası gerçekten tehlikeliydi, Aviva. Büyücüler geri gelmeseydi ölmememiz mucize olurdu."

"Biliyorum, özür dilerim ve teşekkür ederim."

Sırıttı, onu ilk gördüğümde bu kadar samimi olabileceğimi düşünmediğim kadar arkadaşça davranıyordu bana. "Teşekkürünü bizim tabaklarımızı da yıkayarak edebilirsin."

İtiraz etmedim, onlar enerjisini Rahsan biraz daha havada kalabilsin diye harcamış ve arkamı kollamışken bu yapacağım işten sayılmazdı. Bir gaz lambasını yanıma alıp göle su almaya gittim. Zaten eninde sonunda birileri bu işi yapacaktı. Beklemediğim şey, ben tam gaz lambasını yere koymuş, kovayı gölün içine batırmışken suya mor ışıkların yansmasıydı.

Geçit yeniden açılıyordu.

Kalbim korkuyla çarparken kovayı orada bıraktım ve gaz lambasını aldığım gibi kamp alanına koştum.

General Keiv'in, onu bu hâlde savaştırmayacağından emindim ancak güvende miydi? Rahsan da diğer şifacılarla birlikte kaçmış mıydı? Diğer saldırıdan bu yana iki, belki de iki buçuk saat geçmişti ve toparlanabilmesi imkânsızdı. Ancak koşabilir ya da uçarak kaçabilirdi. Normalde görevlerde bu kadar kolay tükenmezdi ama bir *malakiyi* tek başına indirmiş ve diğerini de dakikalarca oyalamışken, üstelik bunu arka arkaya hamleler

ve yoğun saldırılarla yapmışken gücünün onu uzun süre götürmeyeceği açıktı.

Kamp alanına gelince durdum, koşarken arkamda uçuşan pelerinim ayağıma dolandı. Manzaraya bakamıyordum bile. Elimde lambanın sapını sınıksıkı tutmuş, göğsüm koştuktan ağırırken sadece Rahsan'ı bulmak için bakıyordum.

Yoktu. Ne havada ne de onu son gördüğüm yerde.

Korkuyla çadırlara doğru koştum, yaralıların arasında da yoktu. Kıdemli şifacılar onların yanında kalmıştı ve Bay Monah tarafından, neden hâlâ burada olduğum konusunda azarlanmıştım. Mecburen ormana doğru koştum, Rahsan'ın adını seslendim ama arkamda bıraktığım gürültüde duyabilmesi mucize olurdu.

"Rahsan!" Pelerinim otlara takılıyordu, rahat hareket edemiyordum ve onu bulamadığım her saniye daha çok korkuyordum. "Rahsan!"

Diğer şifacılar neredeydi? Karanlıkta onları göremiyordum, sesimi de duymıyorlardı. Nasıl bulacaktım ben Rahsan'ı, kime soracaktım gör-düler mi diye?

Ormanda kaybolmuş gibi hissettim o anda. Omuzlarım düştü, gelen sesler yüzünden sağıma soluma baktım ama hiçbir şey yoktu bu vahşi yerde. Boşuna aramıyordum, değil mi? O kadar azarlandıktan sonra savaşmaya çalışmak gibi bir aptallık yapmamıştır? O kadar inatçı değildir? Bilmiyordum. Motivasyonu her neyse hırslanıyor, beni fedakârlıkla suç-larken aynı şeyi başka bahanelerle yapıyordu.

Tam kendimi ikna etmiş, kamp alanına dönmeye ve her neredeyse onu bulup, gerekirse sürükleyerek getirmeye karar vermişken her şeyi dur-duran bir ses duydum. "Malkin?"

Ve duyduğum an arkamı döndüm. Dudaklarım aralık, gözlerim ko-caman açılmıştı ve onu gördüğüm an gaz lambamı bırakıp ona doğru koştum. "Neredeydin sen?" diye bağırđım daha yanına varmadan. "Asıl sen neredeydin? Yine kamp alanına mı gittin?" Karşısında durdum ama bu sefer sarılmadık. Ellerini omuzlarıma koyup yüzüme, vücuduma baktı, yaralanıp yaralanmadığımı anlamak için. "İyi misin?"

"İyiyim, göle gitmiştim su almak için." Nefes nefese konuşurken aynı onun yaptığı gibi inceliyordum ben de. Saçları dağılmıştı, pelerini üs-tünde değildi ve sadece siyah kıyafetiyle duruyordu. Onu bu karan-lıkta fark etmek çok zordu, elimdeki gaz lambası olmasa o da beni fark etmezdi muhtemelen. "Sen iyi misin?"

“Evet.” Kollarını üzerimden çekti ve “Burada bekle,” dedikten sonra yanımdan geçip yerde bıraktığım gaz lambasını almak için gitti. Göz ucuyla onu izlerken kollarımı kendi etrafıma sardım ve rahat bir nefes aldım. *Onu bulmuştum.*

Şimdi sıra diğerlerini bulmaktaydı. Yanıma geldiğinde de karanlık ormanda ara sıra birbirimize değecek kadar yakın yürürken de hiç konuşmadık. Söylediğim son şeyden sonra aramız epey garip olur diye düşünmüştüm ancak sandığım kadar olmamıştı. Ruth ve Isaac’i bir başka şifacının yanında bulduk. Geldiğimizi görünce bize şöyle bir bakış atmış, kamp alanını izlemeye devam ettiler.

Hep yukarıda, yaratıklarla savaşırken görmeye alıştığım için şimdi Rahsan’ın benimle olması çok garip gelmişti. Her an saldırı pozisyonundaydı ve sık sık gökyüzüne bakıp ağaçların arasından geçebilecek bir *malakiyi* bekliyordu. Konuşmamız yasak sanıyordu herhalde, diğerleri sessiz diye onun da ağzını bıçak açmıyordu ve endişesini çaktırmamak için elinden geleni yapsa da ben anlıyordum.

Sesler kesildiğinde ve yardım için bağırıldığında hepimiz koştuk. Bir ara karanlık yüzünden ağacın dışa taşmış köklerinden birine takılıp tökezledim ve Rahsan, anında bileğimden tutup önümden koşmaya başladı. Karşılaştığımız manzara öncekinden çok daha kötüydü. Şimdi bu hâldeyse diğerinde ne yapacağımızı düşünmek bile istemiyordum ki bir değil, birden fazla saldırı da olabilirdi. Sabaha ne kadar kalmıştı? Güneş ne zaman doğacaktı?

Şifacılar ormanın farklı köşelerinden çıkıp geldi, birkaç dakikada organize oldu ve en ağır durumda olanlara öncelik verilecek şekilde müdahalelere başlandı. Yaralanmasa bile çok yorulmuştu askerler, büyücülerin de güçleri tükenmeye başlamıştı.

Kaç ölü kaç yaralı var tespit edemiyorduk. Artık oradan oraya koşturmuyor ve bulduğum yaralıya yardım ediyordum. Herkesin yarasını tamamen kapatırsam başkalarına yardım edemez ya da diğer saldırılarda işe yaramazdım. Bu yüzden zehri çıkarıyor, kanamayı olabildiğince azaltıyor ve bandajlıyordum. Yardım edebileceğim herkesle ilgilendikten sonra tekrar dönebilirdim.

Rahsan bu saldırıda görev alamadığı için kahrolmuştu herhalde. Kendince hatasını bana ve diğer şifacılar yardımcı olarak telafi etmeye çalışıyordu. Onu sargı bezi, bandaj ve merhem taşıırken görmüştüm.

Bana ateş düşürücü iksir getirdiği zaman aceleyle kapağını açtım ve zehrini yeni çıkardığım büyücünün kurumuş dudaklarının arasına boşalttım. Onu bulduğumda yerde öylece yatıyordu, geç kalmış olmaktan korkuyordum. Bilinci biraz önce yerindeydi, söylediğim şeylere belli belirsiz karşılık vermişti ancak şimdi...

Ben müdahale ederken, Rahsan dizlerinin üzerinde yere çöküp adamın başını iki elinin arasına aldı ve iksiri içirmemde yardımcı oldu. “Dayanabilecek miyiz?” Bir an için başımı kaldırıp karmaşa içerisindeki kamp alanına baktım. Çok gürültü vardı, şifacıların yardım istiyorlar ya da şifacılar birbirlerine sesleniyordu.

“Destek yolda,” dedi Rahsan. Elinin altındaki buz büyücüsüne oldukça narin davranıyordu. “General Keiv’le konuştum, haberci yolladığını söyledi.”

Bu haber, içime biraz olsun su serpti. Rahsan’dan yardım edebilecek durumda olan askerlerden birini çağırmasını istedim ancak beni duymazdan gelerek büyücüyü kucağına aldı. Şaşırsam bile işlerin hızlanmasından memnundum. Önden giderek çadırların birinde boş bir sedye buldum ve Rahsan’ın büyücüyü yatırması için hazırladım.

Gece ilerledikçe kamp alanındaki kasvet de yaralı sayısı da artmıştı. Birazcık iyi durumda olan herkes ayakta idi, hiç durmuyor ve sürekli bir şey yapıyorlardı. Rahsan da dinlenmeli ve bir an önce gücünü toplamaya bakmalıydı ancak sürekli benden yapılacak başka bir görev istiyordu.

Son saldırı, herkes artık sabahın gelmesi, yüzlerine bir parça gün ışığı vurması için dua ederken oldu. Destek ekip on kişilik bir büyücü, iki düzine kadar da askerden oluşuyordu ancak geçitten öyle çok yaratık çıkıyordu ki çok umutlanamamıştım.

“Hadi,” dedim Rahsan’a, ormana doğru koşmadan hemen önce.

Tuttuğum kolunun üzerine yavaşça elini koydu ve kendisini benden kurtardı. “Ben gelmiyorum Malkin, gözden kaybetmeden diğerlerinin peşinden git.”

“Ne?” Anlamayarak yüzüne baktım bir an. Yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki onun da savaşması gerektiğini unutmıştım. “Ama sen...” diyerek toparlamaya çalıştım. “Sen gücünü toplayabildin mi ki?”

“Evet, daha iyiyim.”

“Rahsan.”

“İdare edebilirim,” dedi üstüne basarak. Acelesi olduğu her hâlden belliydi. “Güvende kal, enerjini de yaralılara sakla.”

Ona yanıt vermemi beklemeden havalandı. Birkaç saniye arkasından baktım. Paul’un yanına doğru gitmiş ve *malakinin* dikkatini çekecek bir yıldırımı tepesine indirmişti. İçim korkuyla kaplı olsa da dediğini yaptım ve diğer şifacıların peşinden gittim.

Neyin kâbus, neyin gerçek olduğunu anlayamadığım bir sabaha uyandım. Hayır, *öğlene*. Pencereden yüzüme vuran güneş epey tepedeydi. Boğazım kupkuruydu ve çok yorgun hissediyordum. *Neden bu hâldeydim?*

Uykudan uyanınca olan, o en son ne olduğunu, nerede olduğunu anlayamadığım evredeydim çünkü bir gariplik vardı, odamda değildim. *Revirdeydim*. Okulda en çok vakit geçirdiğim yerlerden birisiydi ancak hemen tanıyamamıştım. Çünkü ilk defa yatakta *yatan* taraftım, iyileştiren değil. Bilincim yerine geldikçe ve vücuduma dair farkındalığım artııkça başımda bir ağırlık olduğunu fark ettim, hem içinde hem dışında. İçindeydi çünkü korkunç ağrıyordu. Dışındaydı çünkü sağ elimi kaldırıp dokunduğumda ıslak bez konulduğunu anlamıştım. Ateşlenmiş miydim?

Çok geçmeden yaramı da nasıl yaralandığımı da hatırladım. Sol kolumda üç pençe izi vardı, iyileştirildiği için pembe kabartılardan ibaretti ama gördüğüm an şok olmuştum. Demek gerçektir? Ateşlendiğim için arada bilincim gidip gelmişti ve ben yara izini görene kadar gerçekten yaralandığımdan emin olamamıştım.

Kesik kesik hatıralar zihnime üşüşüyordu ama doğrulmaya ve her şeyi en baştan hatırlamaya çalıştım. Revirin küçük, beyaz odalarından birinde yalnızdım ve tükenmiş hissediyordum. Tüm enerjimi dün gece kullanmış olmalıydım.

Doğrudum ve çok ağır hissettiren başımı tutarken diğer elimle komodindeki suya uzandım. Suyumu içtim, arkaya doğru yaslandım ve başka bir şeyim var mı diye kendimi kontrol ettim. Sadece kolumdaki üç çizik vardı görünürde, onun dışında sadece korkunç bir yorgunluk hissediyordum. *Dün ne olmuştu Rahsan’la ayrıldıktan sonra son saldırı esnasında?* Ormanda olduğumu hatırlıyordum, aptalca bir şey yapmamıştım ve onun da dediği gibi güvende kalmıştım. En azından çalışmıştım! *Peki bela beni nasıl bulmuştu?*

Bilmiyordum. Böyle yaralanıyordum zaten. *Malaki* beni hiç beklemediğim bir anda buluyor, alacakaranlıkta kaçarken pençesini koluma geçiriyordu. Yeterince hızlı değildim, bacaklarım bu dev yaratıktan kaçabilmem için fazla kısaydı. Öleceğimden emindim o an, kimseye sesimi duyurmadan biçilecektim. Ancak tökezleyip yere düştüğüm anda Rahsan'ın sesini duymuştum. Bu sefer Malkin değil, *Aviva* diyordu. İkinci defa ismimi sesleniyordu ve bu tam da mor ışıklar beni kör edecek kadar yakınımda parlarken, yaratığın tepesine dev bir yıldırım düştüğü sırada oluyordu.

“Vivi!”

Neşe dolu bir ses duydum ama yüzümde bir dehşet ifadesiyle başımı kaldırdım. Serafina kapıdaydı, arkasında da Matias duruyordu ve beni gördükleri an ikisi de kocaman gülümsemişti. “Uyanmışsın!” dedi Serafina, bana doğru koşmadan hemen önce. “İyi misin? Ağrın var mı? Bayan Miriam’ı çağırmamı ister misin?”

Hâlâ o andaydım, Rahsan'ın geceyi delip geçen sesi kulağımda çınılıyordu. *AVIVA!*

“Sakin ol, Serafina.” Matias ardından kapıyı kapattı ve daha kontrollü adımlarla yanımıza yürüdü. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı, bana karşı iyi görünmeye çalışıyordu ancak endişenin izlerini taşıyordu. Onları ne kadar korkutmuş olabileceğimi fark ettim o an, Serafina'nın ellerimi tutan ellerini nazikçe sıktım. “Ben iyiyim, yaram da iyileşmiş. Yorgun hissediyorum sadece.”

“Emin misin? Acıktın mı? Bir şey getirelim mi?” Mavi gözleri boncuk boncuktu, söz konusu kendisi olduğunda asla böyle değildi ve onu sadece Matias'a, şimdi de bana karşı böyle görmüştüm sadece.

Gülümsemeye çalıştım. “Aç değilim, getirseniz de bir şey yiyebilecek gibi hissetmiyorum zaten. Sadece dinlenmeliyim.”

Matias yastıklarımı düzeltmemde yardımcı oldu, böylece daha dik oturabildim. “Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

“Ben... Pek hatırlamıyorum. Yani *malakinin* beni bulduğunu ve ondan kaçmaya çalışırken yaralandığımı hatırlıyorum ama zehir yüzünden bilincimi kaybettim sanırım. Gözlerimi burada açtım, bir de kâbus sandığım bazı anılar var ama pek net değil.”

Daha önce hiçbir *malaki* saldırısına maruz kalmamıştım. Semptomlarını bilsem de zehir hiç damarlarımdaki kanda gezinmemişti, şimdi bunu tecrübe ediyordum. Yaşamayı istediğim türden bir deneyim değildi.

“Zehir böyle etkiliyor, birkaç gün bu yorgunluğu hissedebilirsin ama endişelenme,” dedi Matias. Böyle güven verici bir ses tonuyla konuşurken nasıl endişelenebilirdim ki zaten? “Sen nasıl her seferinde iyileşmemiz için çabalıyorsan biz de senin için çabalayacağız.” Ona gülümsediğimde işe yaradığını görüp gülümsedi, kendisiyle gurur duymuştu. “Ben şimdi gidip senin için çorba getireceğim, öğle yemeği için sebze çorbası yapmışlardı ve sakın *sevmiyorum* ya da *içmem* deme!” Yüzümü buruşturduğumu fark edip işaret parmağını bana doğrultmuş ve gözlerini uyarırcasına açmıştı. “İçeceksin. Siz burada kalın, ben geliyorum.”

O gidince Serafina ayak ucumda oturmayı bırakıp biraz daha yaklaştı bana. “Vivi...”

Kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Bu kadar üzülmene gerek yok, ben iyiyim. Hem sen daha beter yaralanmıyor musun?”

“Aynı şey değil, ben artık alışmış sayılırım. Senin hiç yaralanmaman gerekiyordu.”

“Hayır, o geçide göreve gidiyorsam olur öyle.”

Söylediklerimi duymazdan geldi. “Çorbanı içtikten sonra yıkanmanda yardımcı olmamı ister misin?”

“Kokuyor muyum? Tabii ki kokuyorum. Çok mu berbat görünüyorum?” Çoktan kendimden midem bulanmıştı ama o tatlı tatlı güldü. “Hayır, sakın ol. Ben sadece tek başına yapman zor olur diye söyledim.”

“Teşekkürler ama biraz dinleneyim, kendim hallederim. Zaten sudan sakınmamı gerektirecek bir yara kalmamış.”

“Buraya gelene kadar bandajlıydı ama.”

“Öyle mi?”

“Evet, Bayan Miriam iyileştirdi. Zev’iv doğrudan buraya getirdi seni.”

Rahsan. Revire beni Rahsan getirmişti. Zehri kamp alanında çıkardıklarını biliyordum, ateş düşürücüden içirdiklerini de. Hatta Rahsan tepemde bağırıyordu, tek eli sanki başımın arkasındaydı ve beni o tutuyordu. Hatırladığım kesik kesik anlardan biri buydu. Zehri çıkarmış ama yarayı kapatmamış olmalılardı, Akademi’ye döndüğümüzde de Rahsan beni revire taşımıştı. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Yüzümde hangi ifade vardı, onu da bilmiyordum.

“Çok korktum Vivi.” Yüzünü kucağıma doğru gömdü. “Seni bir daha asla o hâlde görmek istemiyorum.”

Ne hissettiğini çok iyi biliyordum çünkü bu zamana kadar onun durumunda olan bendim. Ellerimi nazikçe saçlarına koydum ve okşadım. “Geçti, şimdi çok daha iyiyim. Biraz dinlenince hiçbir şeyim kalmayacak.”

Matias, söylediği gibi yanında bir kâse çorbayla ve ekmekle döndü. Yiylene kadar başımdan ayrılmadılar ve tamamını bitirmemi sağladılar. İlk birkaç kaşıktaki fena midem bulandı, nazlanmak istemediğim için zar zor içtim ama devamı daha kolaydı. Bitirince biraz dinlenmek istediğimi söyleyerek onları kovdum çünkü bir, onların da yemek yemesi gerekiyordu ve iki, sesleri kaldırılabileceğimden daha gürültülüydü. Onları çok seviyordum ama zonklayan başım benimle aynı fikirde değildi.

Böylece güç bela yanımdan kovdum ama daha bir dakika geçmeden kapı tekrar tıklatıldı. Bunu Serafina’nın oyunlarından biri zannettim, şımaracağını ve gelip sarılarak beni asla bırakmayacağını söyleyeceğini. Oysa kapıda gelmesini umut ettiğim ancak beklemediğim yegâne kişi duruyordu: *Rahsan Zev’iv*.

Yine simsiyah giyinmişti ve yüzünde hayat sevinci namına hiçbir şey yoktu. Aslında sadece yıkanıp temiz giysiler giymiş ve hiç uyumamış gibi duruyordu. Kalp atışlarım hızlanırken sadece ona baktım. O ise sadece homurdandı. “Sonunda gidebildiler.”

Başımı öne eğerek güldüm, sanırım bir ziyaretçi için daha gücüm vardı

7. KÖTÜ ADAM VE KULE

“Sonunda gidebildiler.”

Bu oldukça memnuniyetsiz söylenmiş sözler, Rahsan Zev'iv'e aitti. *Beni görmek için bekleyeceğini düşündüğüm son kişiye.* Kapıyı arkasından kapatırken huysuzdu. Sağ elinin yüzük parmağına taktığı kırmızı taşlı yüzüğü diğer eliyle tutup iyice dibe doğru iterken yatağının ucuna kadar yürümüş, sonra da iki elini arkasında birleştirerek bana üstten bir bakış atmıştı. Ne söylediğini duyduğum an yüzümde beliren gülümseme, gözlerinin ne kadar dikkatli olduğunu fark ettiğimde orada asılı kaldı. Tam karşımdaydı. “Nasıl hissediyorsun?”

Sesi her zamanki gibiydi, net ve duygudan yoksun, fakat kalbime olan etkisi dün gecedен bu yana epey değişmişti. Artık *heyecanlandırıyor*du.

“İyiym, yorgunum sadece.” Gözlerim önce kapıya, sonra yüzüne kaydı. Kesinlikle uyumamıştı. “Sen ne zamandır bekliyorsun?”

“Bir süredir,” dedi, sanki hiç önemli değilmiş gibi. “İyi olduğunu görmek istedim.”

Kalbim öyle bir kasıldı ki o an, nerede olduğunu bilmeseydim kesinlikle bu sayede öğrenirdim. “Anladım.” *Kulaklarım mı kızarıyordu?* İyi ki saçlarım onları kapatacak kadar uzundu. “Ayrıca beni sen kurtarmışsın, teşekkür ederim. Ben...” Durdum. *Bu durumda sade bir teşekkür yeterli olur muydu?*

Yüzümdeki kaygıyı gördüğü an devam etmeme izin vermedi. Yatağın yan tarafındaki camdan yüzüne ışık vuruyor, gözlerinin sarısını hiç olmadığı kadar parlak gösteriyordu. “Ödeştik,” dedi. Sesi kesindi, onu izlerken büründüğüm bu büyülenmiş hâlin süresini uzatıyordu. “Teşekkür etmene gerek yok.”

Bu tartışmayı uzatabilirdim, o kesinlikle böyle yapardı, ancak bunun aramızda bir anlaşmazlık sebebi olmasını istemiyordum. Sonuçta ikimiz de insanların hayatını kurtarmak için buradaydık, değil mi? Bunun için yıllardır eğitim alıyorduk. İşini yaptığı için ona karşı mahcup hissetmemeliydim. Zaten hissettiğim şey, daha çok *minnettarlıktı*. Orada olduğu için şanslıyım. Bana son anda arkamdan sarıldığı ve *malakinin* tepesine yıldırım indirecek kadar gücü olduğu için.

Gülümsedim. Hiçbir şey demek gelmedi içimden, sadece gülümsemek ve bu hâlini aklıma kazımak istedim. Karşımda duruyordu, elleri hâlâ arkasındaydı ve simsiyah giysiler içerisindeydi. Bu sefer uzun ceketlerinden biri yoktu üzerinde, ince bir gömlek giyiyordu. Gömleği işlemeliydi, beline taktığı kalın kuşakla sadelikten uzaktı. Kimliğini gizlemek zorunda olmadığı zamanlarda onu basit şeyler giyerken görmek pek mümkün değildi zaten. Kayven’in en zengin ailelerinden birine mensup olduğunu her hâlden belli ederdi.

“Ben yine de teşekkür etmek istiyorum. Orada olduğun ve... Doğru anda müdahale edebildiğin için.” Şanslıyım ki *malakinin* pençesi yalnızca sıyırmıştı kolumu, eğer denk gelseydi rahatlıkla deşip koparabilirdi.

Duraksadıktan sonra söylediğim kısmı dinlerken dudaklarını büktü, hiç memnun olmadığını bu kısacık andan anladım. “*Doğru anda* mı? Son anda desek daha doğru olur. Yaralandın.”

Yerini çok iyi bildiğini belli eder bir kesinlikle koluma kaydı bakışları. Giysimin altında kalmıştı ama gözleri tam olarak yara izinin olduğu

yerdeydi. İlgüdüsel olarak kolumu kendime doğru çektim ve elimi yaranın üzerine kapattım. “Acımıyor ki. Hem daha kötüsü de olabilirdi, olmadı için seviniyorum.”

Dudakları bir şey söylemek üzere aralandı ancak vazgeçti. Bunu yaparken de parmak uçlarında sabırsızca havalanıp geri indi, başını da anlık olarak sağına doğru çevirdi ve ardından tekrar bana döndü. “Dinlenmelisin.”

“Ve temizlenmeliyim.” O karşımda bu kadar iyi görünürken bulunduğum hâl iyice rahatsız etmişti beni. Üzerimdeki örtüyü sıyırdığımı görünce, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Anında kaşlarını çatmıştı ancak sesi sert değildi.

“Odama gideceğim.”

Gitmemem için hiçbir sebep yoktu. Üzerimde hissettiğim bu korkunç hâlsizlik dışında iyiydim ve çorbamı içmiştim. Temizlenip odamda dinlendiğim takdirde akşam yemeğinden önce eskisi gibi olurdum. Rahsan ise kararsız gözlerle bana bakıyordu. Söyleyiş tarzından bana karşı çıkacak gibi gelmişti. Bu yüzden yatağın ucunda durmayı bırakıp yan tarafa geçtiğinde şaşırdım. Ne ara geldiğini bile anlamamıştım, yüz hizamda bana uzattığı kolunu görmüştüm sadece.

Karşımda dikiliyordu. Bakışlarım uzattığı kolundan yüzüne doğru çıktığında bana *hadi* der gibi baktı. Kalkmama yardımcı olmaya çalışıyordu ve bunu oldukça centilmen bir şekilde kolunu uzatarak yapıyordu.

Kalp atışlarım öyle bir hızlandı ki fark edecek diye korktum. Kendim kalkabilirdim, onun yardımına ihtiyacım yoktu ama bunu istiyordum. Ayrıca koluna tutunmadığım her saniye, teklifinden rahatsız olmuş gibi görünme düzeyi artıyordu. Bu yüzden elimi kolunun üzerine koydum ve kaktım. Yine çok yakındık, dün gece onun kolunu iyileştirirken olduğumuz kadar yakın. Gözlerinde heyecanlı bir pırıltı yakaladım. “Gidelim, Gorion ve Cohen’in bizi böyle görmesini istemiyorsan acele etmeliyiz.”

Birlikte revirden çıkarken tuhaf hissediyordum ve bunun içtiğim çorbayla hiçbir alakası yoktu. Rahsan Zev’iv yanımda yürüyor, bana yürümem konusunda yardımcı oluyor ve ben ona kaçamak bakışlar atarken son derece ciddi bir yüz ifadesiyle etrafa bakıyordu. Sanki odama götürmüyor da kimse görmeden kaçırmaya çalışıyordu. Bu hâline gülecektim ki bana döndü. Aniden aklına bir şey gelmişti. “Bir şey yedin mi?”

“Yedim. Matias çorba getirmişti.”

Yine o memnun olmayan, sorgulayan ifadeyle baktı. “Bu yeterli mi?”

Gülümsedim. “Yeterli. Onu bile zor içtim zaten.”

Başını tekrar öne doğru çevirdi. “Yürüyemeyecek gibi hissettiğinde söyle.”

Benim yüzümden biraz yavaş yürüyorduk ama iyiydim, odama kadar gidebilirdim. Revirden çıkıp üst katın merdivenlerine yöneldiğimizde yağmurun sesini duydum. Merdivenlerdeki devasa pencerelere çarpıyordu ve bu ses, insana dinginlik veriyordu. Aynı zamanda *onu* hatırlatıyordu. Yanımdaydı ve düşüncelerimde bile kaçamıyordum ondan, zihnimin içinde bile yan yanaydık. Göz ucuyla ona baktım. Bakışları tam karşıdaydı, keskin çene hattını ve geriye doğru taradığı siyah saçlarını görebiliyordum. Doğal bıraktığında kesinlikle daha iyi oluyordu ancak bu hâli de giysileriyle birleştiğinde ona tavırlarını tamamlayan bir centilmen görüntüsü veriyordu. “Sen de dinlenmelisin,” dedim yumuşak bir sesle. “Hiç uyumamış gibi görünüyorsun.”

Son söylediğimi duymazdan geldi. “Daha sonra. Bugün yapacak işlerim var.”

Ben bir an önce bu hafta ve ilk dördün haftası bitsin, sonunda rahatlıkla uyuyabileceğimiz dolunay haftası gelsin istiyor, Bahar Festivali’nde bolca eğleneyim diye düşünüyordum fakat unuttuyordum ki herkes benim kadar tasasız değildi. Rahsan daha konuşurken omuzundaki sorumluluğun ağırlığını hissetmiştim. Onun için Bahar Festivali eğlence, elma şarabı ve havai fişekler değildi; şehir konseyinin toplanmasıydı, tartışmalardı, gergin geçen gündüz ve gecelerdi. Bunun beni üzdüğünü fark ettim, gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde içim şefkatle doldu. “Peki sen ögle yemeği yedin mi?”

Cevap vermeden önce biraz bekledi. “Henüz değil.”

Gözlerimi büyüttüm. “Yemelisin!”

Bana kendime dikkat etmiyormuşum gibi hissettiriyordu ancak kendisi de benden farklı değildi.

“Yiyeceğim. Odan nerede?”

“Bu koridorun sonunda.” Sorusunu cevaplarırken şüpheli gözlerle ona baktım. Gözlerini karşıdan ayırmıyordu, yanından geçtiğimiz ve benim inceleye inceleye ezberlediğim tablolara bile bakmıyordu ancak bakışlarımı hissetmiş olacak ki, “Yiyeceğim,” dedi. “Sadece bir saat sonra krematoryumda olmam gerek.”

Krematoryum mu?

“Dün gece ölenlerden birini mi tanıyorsun?” diye sordum. Krematoryum, görevde ölen asker ve büyücülerin yakıldığı yerd. Törenler sade yapılır, sadece ölenin ailesi ve tanıdıklarının katılmasına izin verilirdi.

“Ben değil, Paul tanıyor. Orada olmamı istedi.”

Yaşadığım şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Kitapta ne Paul’dan bahsediliyordu ne Rahsan’la arkadaş olmaya başladıklarından. Rahsan’ın bile sayılı anda ismi geçtiğinden ve kısıtlı sahnesi olduğundan Paul’ün varlığına değinilmemesi normaldi. Şimdi öğrendiğim bilgi ise beni dumura uğratmıştı, kitapta geçmeyen şeyleri öğrenmenin etkisiydi bu. Üstelik hiçbir zaman değişmiyordu. Dün gece yaralanacağımı da bilmiyordum mesela, bana da tamamen sürpriz olmuştu. *Hoş olmayan bir tane elbette.*

Odamın önüne geldiğimizde yavaşça elimi kolundan çektim. Zaten tutuşum zayıf olduğundan onun için pek bir şey fark etmeyecekti. Hareketlerimden geldiğimizi anlamış, gözleri önce kapımı, ardından beni bulmuştu. Gözlerimi zorla yüzüne çıkardım, sadece ilk kelimeyi söyleyecek kadar. “Eşlik ettiğin için teşekkür ederim.”

Yine utanıyordum. Çok saçma anlarda yaşanmaya ve gittikçe sıklaşmaya başlamıştı bu durum. Kapımın önündeydi ve hâlsizim diye yardımcı olmuştu sadece, utanılacak bir şey yoktu. Buna rağmen parmaklarımı birbirinin arasından geçirmiş ve onlarla oynamaya başlamıştım ne yapacağımı bilemediğimden. O ise başını bir kere eğmişti, *rica ederim* deme şekli buydu.

“Yemek yemeyi ve dinlenmeyi unutma, yoksa toparlanamazsın.”

Dün gece ikimiz de kendimizi zorlamış, güçlerimizi dikkatsizce kullanmıştık. Elbette karışımlar yapacak, ona da verecektim ancak fiziken dinlenmediği sürece bu karışımların etkisi bir yere kadardı. Özellikle de uyumuyorsa.

“Tamam, Malkin. Beni düşünmeyi bırak ve dinlen.”

İsyan etmiyordu, sesi hafif alaylıydı ancak yüzümdeki ciddiyeti böyle yok edemeyeceğini anladığında dudağının kıvrılan kenarı yavaşça eski hâline döndü. Ben de yaslandığım kapıdan ayrılp açmak için kapı koluna uzandım. “Artık gitsem iyi olur,” derken geriye doğru bir adım attı. Başımı sallayarak onu onayladım. “Ben de içeri gireyim. Sonra görüşürüz?”

En son onu görmeyi beklediğimde, gidip görev için gönüllü olduğundan bunu şüphayle söylemiştim ancak başını birkaç kere sallayarak beni onaylamakta gecikmedi. İçeri girdiğimi görene kadar da kapıdan ayrılmadı. Girdim ancak kapıyı aralık bıraktım, o gidene kadar da aralıktan

gidişini izledim. Adımları kesinlikle beni buraya getirirken olduğundan daha hızlı ve sertti. Merdivenleri inerek ortadan kaybolana kadar bekledim. Sonra kapıyı kapattım ve bir süre yaslanarak düşündüm.

Bunu yaparken odamı incelemiş, ayrılalı bir gün bile olmamışken özlediğimi fark etmiştim. *Bir de daha fazla oyalanamayacağımı.* Evet, hâlsizdim ve parmağımı bile zor oynatıyordum ancak daha fazla bu hâlde, bu giysilerle kalamazdım. İlk istikametim banyo oldu, küvetin dolmasını beklerken üstümdekilerden kurtuldum. Kendi enerjimin hiç olmadığı kadar azaldığını biliyordum, bunu bedenimin her zerresinde hissediyordum. Bu yüzden suyun içine, bulabildiğim tüm esansları ve bitkileri attım. Uzun süren ve bolca düşündüğüm bir banyo oldu.

Yaralandığım haberinin babama gittiğinden emindim. Okuldan ilk defa böyle bir haber aldığı için endişeden delirmiş olmalıydı ve onun için iyi olduğumu söylediğim bir mektup yazmalıydım. Banyodan sonra yapacaklarımı sıraya koymaya çalışıyordum ama sürekli Rahsan'ın görüntüsü araya giriyordu. *Bu çıldırtıcıydı.*

Kütüphanenin üst katında, şöminenin karşısında oturduğumuzda bana olan bakışı ve arkadaş olmanın ne kadar iyi bir fikir olduğunu sorgulayan yüzü, en ince ayrıntısına kadar gözlerimin önündeydi. Daha sonrasında seralarda gerçekten arkadaş olmaya başladığımızı hissettiricesine gülüşmemiz, dönüş yolunda düşmemem için sürekli eliyle beni yoklaması. Yaptığımız ufak piknik, dün gece ve son olarak bu sabah. Bir şekilde onu günün her saatinde görmüştüm sanki, gözleri hangi ışıktaki renk oluyor, öğrenmiştim. Yaşadığım duygu karmaşasını bedenimden çıkarıyor, cildimi iyice ovuştururken hem kirlilerden hem de bu çıkmazdan kurtulmaya çalışıyordum.

Baktım kurtuluş yok, düşünmeyi ertelemeye karar verdim ve giydikten sonra çalışma masamın başına geçtim. Çekmecemden hemen bir mektup kâğıdı çıkardım ve kalemi mürekkebin içerisine batırarak olabildiğince samimi birkaç satır yazmaya çalıştım.

Babam, yani Theodor Malkin'le ilişkimi nasıl tanımlayabileceğimden emin değildim. Gerçekte kim olduğumu hatırlamadığımdan gerçek ebeveynlerimi de hatırlamıyor, dolayısıyla herhangi birine karşı aile bağı ya da özlemi hissetmiyordum. Kitapta gözlerimi açtığımda on sekiz yaşındaydım, çocuk olmadığım için Bay Malkin'i de gerçek babam gibi benimseyememişim.

İlk başta bu durum çok tuhaftı. Aviva'yı çok sevdiği her hâlden belli olan, elindeki tüm imkânları önüne seren sevimli bir adamla karşı karşıyaydım ve ne yapacağımı bilememiştim. Kurgunun değişmemesi, her şeyin olduğu gibi kalması gerektiği fikri daha o zamanlarda zihnime yerleştiğinden ve Aviva'nın babasıyla ilişkisinin ne kadar iyi olduğunu bildiğimden -Serafina kendi babasıyla olan ilişkisiyle karşılaştırıp üzülme için bundan bahsetmişti- buna uygun davranmaya çalışmışım. Dört yıl boyunca hiç kavga etmemiştik. Gerçekten kızını seven, onun için endişelenen saygıdeğer birisiydi.

O bana her sevgiyle yaklaştığında olabildiğince güzel karşılık vermeye çalışıyordum fakat hissettiğim suçluluk yüzünden yeterince iyi olduğumu düşünmüyordum. Başından beri aynı soru dolanıyordu çünkü kafamda: *Ben buradaysam gerçek Aviva nerede, ona ne oldu?*

Sonuçta on sekiz yaşında yoktan var olmamıştı bu karakter. Theodor Malkin, bana bulabildiği her fırsatta geçmişten, çocukken yaptığımız şeylerden bahsederek bunu doğrulamıştı. Anne Nehama Malkin'in yokluğunu, Aviva olabildiğince az hissetsin diye elinden geleni yapmış, hem kızına vakit ayırmış hem de çok çalışmıştı.

Kitapta Theodor Malkin'in hikâyesine az çok değinilmişti ancak bizzat yaşadığımda epey üzülmüş ve bir şeyler yapmam gerektiğini, kızının yerine geçen bir sahtekâr olduğum için ona yardım etmem gerektiğini düşünmüştüm. En azından bu kadarını borçluydum.

Orijinal kurguda Aviva'ya büyü güçlerini veren ve aynı onun gibi şifacı olan anne Nehama, görev sırasında ölüyor ve kızına daha o üç yaşındayken veda ediyordu. Babası ise o büyüyene kadar annesi gibi şifacı olmaması ve onu da eşini kaybettiği gibi kaybetmemek için dua ediyor ancak şifacı doğası kolay saklanabilen bir şey olmadığından çok geçmeden anlıyordu. Sonra da kahroluyordu. Kızına etrafta biri varken güçlerini belli edecek hareketlerden kaçınmasını öğütüyor, onu sosyeteye uygun bir şekilde yetiştiriyordu. Tek dileği, kızının rahat bir hayat yaşaması, iyi bir evlilik yapması ve kesinlikle geçitlerden uzak durmasıydı. Evet, Nehama bir kahramandı ancak kahramanların çok azı uzun yaşardı.

Böylece Aviva, sevgi dolu fakat şifacılıktan uzakta büyümüştü. On altı yaşına geldiğinde ise babasının ne yapmaya çalıştığını anlamış ve ona şifacılıktan kaçamayacağını anlatmıştı. Oysa babası kararlıydı, ailesinde hiç büyücü yoktu ve Aviva'yı denemek için geldiklerinde, görevlilere annesine benzemediğini söyleyebilirlerdi. Ancak Aviva bir *şifacıydı*, insanlara yardım etme ihtiyacı damarlarında akan kandaydı. Bu yüzden babasına

gitmesi gerektiğini söylemiş, karşılığında o sevimli adam bir hafta boyunca onunla konuşmamıştı.

Theodor Malkin, kızını ikna edebileceğini, bir şekilde kaçabileceklerini ve kimsenin onları tanımadığı bir yere gidebileceklerini düşünüyordu ancak yanılıyordu. Kaçamazlardı. Kimse Kayven'den kaçamazdı. Gerçek Aviva onu, "Annem de böyle olmasını isterdi," diyerek ikna etmişti ve ben de Akademi'ye gitmem gereken sonbahar yaklaşırken hissettiğim korkuya rağmen aynısını söylemiştim. Ne onu ne de kendimi ikna etmem kolay olmuştu ancak aksi mümkün değildi. Akademi'ye gelmek, Serafina'yla arkadaş olmak ve ona yardımcı olmak zorundaydım. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım, sorularına dört duvar arasında cevap bulamazdım. Bu yüzden orijinal kurguda işleri kötüye giden ve gittikçe fakirleşen Theodor Malkin'e birkaç tavsiyede bulunmuş, onu batıracak işe imza atmasına engel olmuşum. Böylece vicdanım biraz olsun rahatlamıştı.

Akademi'ye geldikten sonra ise hem her şey daha iyi hem de daha kötü olmuştu. Sonunda Serafina ve Matias'ı, hatta Rahsan'ı bile gördüğüme sevinmiş, bu dünyaya bir amaç uğruna geldiğimi düşünmüştüm ancak derslerimin ağırlığı ve sorularıma cevap bulamayışım, her şeyi daha kötü yapmıştı. Sonuç olarak çok meşguldüm ve Bay Malkin de büyüyen işleri yüzünden daha fazla çalışmaya başladığından birbirimizi az görmüştük. Bu sayede yaşadığım suçluluğu bir kenara bırakabilmişim ancak bu bir çözüm değildi elbette, zamanla Bay Malkin'i bu kadar sevebileceğim ve ona gerçekten *baba* diye seslenebileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Ona iyi olduğumu, benim için endişelenmemesi gerektiğini yazdım. Hâlini hatırlarını sordum ve bunu olabildiğince tatlı bir dille yaptım. Tavırlarım sahte değildi, o gerçekten babam olmasa da hâlâ sevip değer verdiğim biriydi. Yazmayı bitirince mürekkebin kurumasını bekledim ve kâğıdı katlayıp bir zarfa koydum. İlk dördün haftasında kalan sınavlarımızı olacaktık ve eve dönmeme daha vardı, endişelenmesini istemiyordum. Zaten ben yazmasam o yazacaktı, binbir telaşla ve epey kalp sancısıyla. Bunu istemezdim. Sevgi dolu mektuplarına karşılık vermek, en başta külfetti ancak zamanla tutunacak bir dal olmuştu bana bu dünyada.

Akşam yemeğine kadar odamda kaldım. Bir ara Rahsan dönmüş müdür diye düşünürken içim geçti ancak çok uyumadım, tam ders çalışmaya karar verdiğimde ise Serafina geldi yanıma. Yarın akşam Matias'la göreve gideceklerdi, bu yüzden antrenman yapmıştı ve bitirdiği an soluğu yanımda almıştı. Daha iyi olduğumu görünce de sevinmiş, ona ders çalışırken içmek üzere yaptığım çaydan ikram ettiğimde beni hava

almak için aşağıya sürüklemekten önce ancak yarısını içebilmişti. O beni mecbur bırakana kadar temiz hava almaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Dolayısıyla ona teşekkür ederken akşam serinliğinin tadını çıkarıyor ve antrenmanını henüz bitirmemiş Matias'a attığı kaçamak bakışları görmemiş gibi yapıyordum.

Aslında Bahar Festivali'nde ilk kez öpüşeceklerini bildiğimden içimdeki okur çılgınlık atıyordu ancak sakince bahçe duvarının üzerinde pele-rinime sarınmış vaziyette oturmaya ve güneş battıktan sonra bu huzurlu ortamın nasıl bozulacağını düşünmemeye çalışıyordum.

Akşam yemeğinde üçümüz beraberdik ve dikkatler benim üzerimdeydi. İyi olduğumu bir türlü anlatamıyordum. İkisinin de gözü yediğim lokmalardaydı ve bu işimi epey zorlaştırıyordu. Çaktırmadan salona bakmaya çalıştığımda ikisinden birine mutlaka yakalanıyordum çünkü. Aradığım kişi ise ortalıkta yoktu. Yemeği olabildiğince yavaş yemiş, ona denk geliriz belki diye beklemiştim ancak Rahsan gelmemişti. *Yine mi yemeyecekti yoksa hâlâ dışarıda Paul'le mi birlikteydi?* Kendime bunlar hakkında endişelenmemem gerektiğini söylüyordum fakat düşüncelerime engel olamıyordum.

Ders çalışmak için kütüphaneye gittiğimizde daha sessiz olur bahanesiyle üst kata çıktım ve bir şekilde arkadaşlarımdan kurtuldum. O ikisi birilerine anlatarak çalışmakta çok iyiydi ve aşağıdaki sesli bölümü kullanarak bunu yapabilirlerdi. Ancak sonuç yine hüsrandı, Rahsan yine ortalıkta yoktu.

Onu ertesi gün kahvaltıya kadar görmedim. Gördüğümde ise odak noktam göreve gidecek Matias ve Serafina olduğundan nerede olduğunu bilsem de pek ilgilenemedim. Kendi yaşadıklarımdan sonra arkadaşlarım için daha fazla korkmaya başlamıştım ve bunu yansıtamamak, her şey harika olacaktı gibi davranmak beni içten içe öldürüyordu.

Birkaç defa ikisini de kontrol ettikten, görevde kullanacakları her şeyi çantalarına koyduklarından emin olduktan sonra onlara dışarıya kadar eşlik ettim. Sarılmalarımız çok uzun ya da duygusal değildi, birbirimize veda etmiyorduk çünkü. Öyle olduğunu bilsem de bir parçam hep korkuyordu.

Grubun arasına katılıp ormana giden yolda yürümeye başladıklarında, bir süre orada dikilmeye devam ettim. *Bir şeyler atıştırıp seralara mı gitsem,* diye düşünüyordum. Aslında sınavlarım için çalışmalıydım ancak düşüncelerim o ikisine kayarsa odaklanamazdım. Ayrıca kendimi çok daha iyi

hissediyordum ve bir faydam dokunsun istiyordum. Kafamda iyi kötü bir plan kurarak içeri girdim ancak daha birkaç adım atınca beni bekleyen bir sürprizle karşılaştım. *Onu* o kadar beklemiyordum ki karşımda taş sütunlardan birine yaslanmış, kollarını göğsünde bir ayağını da diğerine çaprazlamış hâlde görünce olduğum yerde kalakaldım.

Bu ani tepkime sırtıttı ve ayağını diğerinin önünden çekerek doğruldu. “Neden bu kadar korktun Malkin? Seni yemek için bekliyor gibi mi duyuyorum?”

Olduğum yerde durmayı bırakıp ona doğru seri adımlarla yürümeye başladım. Bir yandan da bu kadar dalgın olduğum için kendime kızıyor, tek elimle şakağımı ovuyordum. “Bilmem, beni yemek için mi bekliyorsun?”

Gergindim, gerginliğimin sebebi endişeydi. O da bunu fark etmiş olacak ki kaşlarını çatmış fakat bu konuda yorum yapmak yerine aramızdaki konuşmayı devam ettirmişti. “Seni yemek için değil, seninle yemek için bekliyorum.”

Olduğum yere çivilendim. “Ne?”

Söylediğim şeyi duyunca sütundan tamamen ayrıldı. Yüzü mimiksizdi, sakince bir elini diğerinin boşluklarından geçirmiş ve parmaklarını eklemlerine doğru bastırmıştı. “Akşam yemeği yemedin, değil mi?”

Bu tepkimin yemek yediğim için olduğunu düşünmüyordu, değil mi? Nasıl bu kadar rahattı?

“Yemedim.” Sesim heyecanımı ele veriyordu. “Birlikte mi yiyeceğiz? Yemek salonunda?” *Herkesin içinde?*

Bu, yaptığımız sessiz anlaşmaya tamamen aykırıydı. İstemiyor değildim, sadece ne hissettiğimden emin değildim. Böyle bir şey planladığını bilseydim, bir şekilde Matias ve Serafina’ya arkadaş olduğumuzu söylerdim. En azından denerdim! Böylece dedikodulardan değil, benden öğrenirlerdi. Böylesi en doğrusuydu ve...

Paniğimi hissetmiş gibi sakince araya girdi. “Birlikte yiyeceğiz ama yemek salonunda değil.”

“Nerede? Bahçede mi?” Okul binasının içinde yemek yiyebileceğimiz çok yer yoktu, yani yakalanırsak başımızın derde girmeyeceği.

“Hayır.” İkinci tahminim boş bir sınıftı ancak bunu söylememe gerek kalmadan önüme geçti ve geriye doğru birkaç adım atarken kendini beğenmiş bir şekilde güldü. “Astronomi kulesinde.”

Böylece önümde yürürken ne kadar çekici gözüktüğüne dair düşüncelerimin bana yaşattığı şaşkınlığa bir de bu eklendi. “Nasıl? Orası ders olmadığı sürece kilitli değil mi?”

“Kilitli,” diyerek beni onaylarken başını salladı. “Ama ben Usta Oren’e ders çalışacak bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ve o da öylece sana anahtarı mı verdi?”

Gülüşü büyüdü. “İyi bir öğrenciyim.”

“Belli oluyor.” Cevap verirken ne dediğimi düşünmüyor, sadece gülüyordum. Bariz bir şekilde mutluydum, onun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim. Zaten bu yüzden bu kadar etkiliyordu, aklıma bile gelmeyecek şeyleri bu kadar kolay yaptığı için.

Anın heyecanına kapılıp geri kalan her şeyi unuttum. “Nasıl yapacağız peki? Yemekleri nasıl götürelim?” Aklıma gelen şeyle somurttum, omuzlarım düştü anında. “Tamam, astronomi kulesinin anahtarını almak için uğraştın, biliyorum ama başka bir yer bulsak?” Sesim daha şimdiden bezgindi. “Hiç o kadar merdiven çıkasım yok.”

Kulenin sarmal şekilde uzanan merdivenleri dardı, önünde merdivenden başka hiçbir şey yoktu ve sonsuza kadar çıkıyor gibi hissetmenin yanında bir de baş dönmesi hediye ediyordu. Dersi ve öğretmeni çok sevmeme rağmen iple çekmeme sebebimdi ve keyfi bir şey için çıkma düşüncesi tüm şevkimi kırmıştı. Çıkana kadar üç kere daha acıkırdım ben.

“Merdivenleri yürüyerek çıkmaktan bahseden kim?”

Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce dank etti. Karşımda bir yıldırım büyüüsü duruyordu. *Uçabilen* bir büyücü. “Doğru ya.”

Bu tepkimle yüzündeki ciddi ifade anlık olarak silindi, varla yok arasında gülümsedi ve bu, kalp atışlarımın hızlanmasına yetti. Dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. “Nasıl yapacağız peki? Odamda ufak bir sepet var, onu alıp geleyim mi?”

Evet, ciddi manada piknik yapmayı seviyordum.

“Gerek yok, ben her şeyi hallettim.”

“Gerçekten mi? Nasıl?”

“Hiçbir şeyi düşünmene gerek yok.” Yine o kendini beğenmiş gülümsemesiyle baktı bana. Ancak bu sefer sinir etmedi. “Sadece gidelim ve yiyelim, tamam mı?”

Onun peşinden karanlık koridora girdim. Herkes tam aksi yönümüze gidiyordu, büyük yemek salonunun olduğu yere. İnsanlardan ve seslerden

uzaklaştıkça da aramızdaki sessizlik daha da belirginleşiyordu. Taş zemindeki adım seslerimizi, birbirleriyle olan uyumunu dinlerken onunla konuşmak istiyordum aslında, en son dün beni odama bıraktığında konuşmuştuk ve bu onunla konuşmayı özlememe yetecek bir süreydi. *Ve sorun da tam olarak buydu.*

Duygularım karıştı, ben karıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bu adını bile koyamadığım duyguların, başıma bela olacağına dair çok güçlü bir hisse kapılmıştım. Bu bizim kitabımız değildi çünkü. Bizim aşkımız, her şeyin cevabı değil de felaketin başlangıcı olurdu.

Üstelik bunu bu duyguların karşılıklı olacağı varsayımına dayanarak düşünüyordum. Rahsan'ın şu anda beni astronomi kulesine götürmesi, aksine büyük bir delil oluştursa da Serafina'ya duyduğu ilgi bende kocaman bir soru işaretiydi. Kendim saf olduğum, ona kötü niyetle yaklaşmadığım için onu da öyle sanıyor ve sık sık unutuyordum ama... *Korkuyordum.* Ya tüm bunlar bir oyunsaydı? Ya şimdi yanımda yürürken tutmak için büyük bir istek duyduğum elleri sonumu getirirse? Ya her şey bir anda tersine dönerse? Öyle ya, felaketler taksit taksit olmazdı. Her şey bir anda sarpa sarardı. Tüm evin yanması, tek bir kibritin yere düşmesine bakardı.

Ayrıca arkadaşlarım göreve gitmişti, daha kamp alanına bile varmamışlardı ve onlar kâbusları yanında sevimli bırakacak bir geceye giderken öylece romantik hislere kapılamıyordum.

Astronomi kulesine giden koridora ulaştığımızda istemsizce aklıma geldi. Bana ilk defa burada adımla seslenmişti, Matias ve Serafina arkadaş olduğumuzu düşünsün diye. Şimdi o ikisi yoktu yanımda ve biz arkadaştık.

Yani en azından ben buna inanmak istiyordum. Bu kadar karmaşık hissetmemin sebeplerinden biri de buydu. Evet, o bir kitap karakteriydi ve ben de ne olduğunu bilmediğim başka bir şeydim. Evet, o kötü karakterdi ve bizim kesinlikle bu hâlde olmamamız gerekirdi. Evet, bu listeyi böyle uzatabilirdim ama... Bunu *isti*yordum. Kuleye çıkan merdivenlerin önüne geldiğimizde bana attığı bu bakışı, ilk defa yaşadığım için korkutucu olan bu hisleri, bu bilinmezliği ve bu kalp atışını istiyordum.

İstemesem de bir şey değişmezdi gerçi, onunla karşı karşıya geldiğim her an nehir onun yönünde akıyordu. Kara bulutlar geliyor ama o fırtına hiç kopmuyordu. Yıldırımları asla beni hedef almıyordu, *benim için* hedef alıyordu. O böyle yapınca yalan bile olsa tatlı geliyordu, kanmak istiyordum.

“Hazır mısın?”

Bir anda bana doğru yaklaşınca kalbim tekledi. Neredeyse boş bulunup *ne*, diyecektim. Onun hakkında düşünürken öyle dalmıştım ki gerçekte neler olup bittiğini kaçırmıştım. Merdivenlerin önündeydik. Çıkamayacak, yukarı doğru uçacaktık. *Birlikte*. Bu, beynime mümkün olan tüm uyarı sinyallerini yolluyordu. Hem de sadece *o* olduğu için değil, uçma konusunda pek iyi değildim.

Birinci sınıfta Serafina’dan rica etmişim ve o gün böyle bir büyü gücüyle doğmadıysanız dengeyi sağlamanın çok zor olduğunu öğrenmiştim. Serafina uçmama yardım ederken bile yere çakılacak gibiydim. Bu yüzden rezil olmamak için gerekmedikçe ve yanımda tutunabileceğim Serafina olmadıkça bu işe kalkışmamaya karar vermişim. Ve o, yüzümdeki kararsızlığı ve korkuyu kolay bir şekilde okumuştı. “Sakin ol, seni tutacağım.”

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin olamadığım sırada bir adım daha yaklaştı. Kıpırdamadan durdum ve elini bana doğru uzattığında istemsizce kollarımı kaldırdım. Bir elini koltuk altımdan geçirip sırtımdan tuttu, diğeriyle belimi sardı ve bir an için nefes alamadım.

Kötü. Kalbim için kesinlikle kötü.

Bana sımsıkı tutunuyordu. Bu esnada bütün duyu organlarım, aynı anda çıldırmış gibi çalışıyordu ve aklımı yitirmek üzereydim. Bir kere vücudunun bu kadar sıcak olacağını hiç tahmin etmemiştim. Yaralandığında onu tedavi ediyor olmam bile mermerden oyulduğu düşüncemi etkilememişken şimdi tamamen yıkılmıştı. Sıcaktı ve beni sarmalıyordu. İkincisi, burnum omuzunun hemen üstündeydi ve kaynağını bilmediğim bu koku her neyse çok güzeldi. *Tuhaf ama sanki karamel gibi*. Üçüncüsü, ayaklarımı gerçek manada yerden kesmişti ve bunu yaparken önden bir uyarı vermemişti.

Sarmal merdivenleri çıkarken çok hızlıydık, bu hız midemi bulandırıyor ve daha kötü hissetmemek için sımsıkı sarılarak gözlerimi kapatmıştım. Yüzüm omuzuna yaslıydı, hız yüzünden bulanıklaşan merdivenleri görmesem daha iyiydi. Ellerimi de sımsıkı geniş sırtına bastırmıştım, birbirlerine pek yakın durmuyorlardı.

En tepeye ulaştığımızda derin bir nefes aldım. O beni yavaşça bırakmıştı ama ben kusmaktan korktuğum için ondan çabucak uzaklaşmış ve bir elimi mideme bastırırken diğeriyle ağzımı kapatmıştım.

Birkaç saniye müsaade etti. “İyi misin?”

“İyi olacağım, biraz oturalım.”

Neyse ki astronomi odasında minderden bol bir şey yoktu. Odanın ortasına bir şeyler hazırlanmıştı ancak inceleyemedim, sadece minderlerden birine oturdum ve karşıma geçmesini izlerken biraz daha iyi hissetmeye başladım. Uçmak dışarıdan özenilecek, harika bir şey gibi görünüyordu ama artık emindim. Bundan nefret ediyordum. Doğa Ana'ya, toprağa fazlasıyla bağlıydım ben. Ayaklarım kesinlikle yerde olmalıydı.

“Bir dahaki sefere biraz daha yavaş ol, tamam mı?”

Bunu lafın gelişi olarak söylemiş, daha dudaklarımın arasından çıktığı anda kütüphanede yanıma geldiği zamanı aklıma getirmiştım. Ancak, “Bir dahaki sefer olacağını düşünüyorsun yani?” demek yerine yavaşça başını salladı sadece. “Tamam.”

Bu konuda bu kadar ciddi olması beni utandırırken bakışlarımı aşağıya, minderlerimizin arasına konmuş kaplara indirdim ve anında fark ettim. “Bunlar okulun yemekleri değil.”

“Evet, bu okulun değil, Zev’iv Malikânesi’nin bu akşamki menüsü.”

Bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktım. “Ne yani, açsınız yemekleri yemen için okula mı gönderiyor?”

“Her zaman değil.” Giyiniş konusunda lüksü sevse de şımarık görünüşünü düşünmüş olacak ki ses tonu önceki kadar rahat değildi. “Bugün rica ettim.”

“Neden?”

Dudakları bir an tiksintiyle büküldü ama düşündüğü kelimelerin hiçbirini söylemedi. “Arkadaşların...” dedi sadece. “Arkadaşlarının bugün olmayacağını biliyordum, dün eve gittiğimde talimat verdim.”

Yine utanıyordum ve bu sefer kulak kızarmalı utanıyordum. *Bunu planlamıştı.* Anlık olarak karar vermemişti, dünden beri aklındaydı. Hatta belki daha önce.

Bugün bana ne oluyordu? Sözleri kalbime neler yapıyordu böyle?

Aklıma gelen ilk saçma soruyu sordum. “Peki yemekleri de sen mi seçtin?” *En sevdiğilerin mi? Bunlardan sana dair bir şey öğrenebilir miyim?* Zavallı ben, kalbim avuçlarımda geziyordum resmen. Peşinden koşuyordum hatta, karşısına geçip ona uzatmak için hazır bekliyordum.

“Hayır, normalde ne pişecekse onu istedim ama açsımız iyidir. Beğeneceğini düşünüyorum.”

“Rahsan ben...” Getirdiği çeşit çeşit yemeğe baktım. Bu çok fazlaydı. İnsanların benim için bir şey yapması, alışık olmadığım bir durum değildi

ancak *onun* yapıyor olması beni mahvediyordu. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşıyordum.

“Teşekkür etme, Malkin. Sadece yiyelim.”

“Teşekkürlerle ne alıp veremediğin var senin?”

“Bir alıp veremediğim yok. Karşımda mahcup görünmeden hoşlanmıyorum yalnızca.”

Öyle bir söylemişti ki ben ve mahcubiyetimle aralarında yüzyıllardır süren bir savaş var sanırdınız. “Mahcup değilim. Sadece beklemiyordum ve...” Utanarak bakışlarımı kaçırdım anlık olarak. “Hoşuma gitti.”

Gözleri tekrar bana çevrildi ve yüzümdeki ifadeyi kendince tarttı. “Bunu bilmem yeterli.”

Yine ne diyeceğimi bilemedim ve gözlerimi yemeklere indirdim. “Tamam, yiyelim o zaman.”

“Bekle.”

Kaşığımı bol malzemeli pilavın içine daldırmadan önce beni durdurdu ve kabı iki elinin arasına aldı. İlk başta ne yaptığını anlamadım, sonra yemeğin üzerinden çıkan buharı gördüm ve taşlar yerine oturdu. Yıldırım büyücüsü olarak hem hava hem ateş güçleri vardı ve bunu hayatının her alanında, en ufak şeyde bile kullanmaktan çekinmiyordu. Bu, yemeğini sıcak yemek ya da mumunu yakmak için olsa bile.

“Gerçekten inanılmazsın.”

“Ne? Soğuk yemek sevmem.”

Gülmeden edemedim. Böyle huylarını öğrenmek hoşuma gidiyordu, bahsetmeyeceği ve sadece yaşayarak öğrenebileceği huylarını.

İçinde dereotu, sarı ve kırmızı biberin de olduğu pilav çok güzeldi, bifték ve yanında fırınlanmış kuşkonmaz da sevmiştim. Bir de aşçılar alkolsüz, çok güzel bir içecek hazırlamıştı ve içinde demirhindi bitkisi olduğunu anlamıştım. Tadı o kadar hoşuma gitmişti ki Rahsan’a tarifini isteyip isteyemeyeceğini sormuştum. Tuhaf tuhaf bakmıştı bana, elinde bir tarif kağıdıyla çıkıp gelmesi biraz saçmaydı sanırım.

Yemek yerken sohbet ettik ve ona sevmediği bir yemek olup olmadığını sordum. Genelde yemek seçmediğini ancak koyun ve domuz eti yemediğini söyledi. Bir de etten ziyade sebze yemeklerini daha çok sevdiğini. Bunca zaman Serafina’yla Matias’ı tanıdığımdan ve Matias tam bir ı canavarı olduğundan bir an garip geldi, sonra bu farklılığı sevdiğimi fark ettim.

“Demek Zev’iv Malikânesi’nde bu akşam bu yendi,” dedim ikimiz de bitirdiğimizde. Hem sohbet konusu açmak istiyor hem de ona ve ailesine dair daha çok şey öğrenmek istiyordum. “Yemekleri baban mı seçer?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Aşçı aylık olarak listeyi hazırlar, o da onay verir. Şimdiye kadar memnun olmadığını görmedim. Yılların verdiği bir şey sanırım, aşçı kimin neyi sevip sevmediğini biliyor.”

“Peki baban nasıl biri?”

Bu soru üzerine düşündü. Bu kadar düşündüğü için babasıyla problemlili olduğunu ve bana bahsetmeyeceğini düşünmüştüm ancak “Şahsen tanımadığın sürece anlatması zor biri,” dedi en sonunda. Sesi normaldi.

“Neden?”

“Çünkü sen onu sevip sevmediğine karar vermeden önce senin notunu verir, sana da verdiği bu nota göre davranır. Sana sevip sevmeme seçeneği bırakmaz.”

Söyledikleri merakımı iyice körükledi. Kitapta Solomon Zev’iv, çok ürkütücü bir adam olarak tasvir edilmişti. Dik bakışlı, sert ve önyargılı. Okurken onu hiç sevmemiş, Rahsan’ı tanımaya başladıkça da onun da babasını sevmediğini düşünmüştüm ancak şimdi söyledikleriyle birleşince... Belki bu sadece Serafina’ya karşı olan tutumuydu, karakterleri onun gözlerinden görmüştük sonuçta.

Bu sebeple, ihtimal vermesem de onunla tanışana kadar hakkında düşünmemeye karar verdim. Belki ondan önce davranır, notunu ben verirdim. Tabii onunla tanışırsam. Herhangi bir şekilde.

Yemek yerken güneş tamamen battı ve hava karardıkça arkadaşlarımı düşünme sıklığı arttı. Ne hâlde olduklarını, ilk saldırının gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ederken de gülümsemiyordum hâliyle. Kollarımı dizlerimin etrafına sarmış duruyordum öylece. İyi ki yalnız değildim, yoksa saatlerce o şekilde kalabilirdim.

Yalnız değil, Rahsan’la birlikte olmasaydım.

Çünkü beni bu endişeli-düşünceli ruh hâinden çıkarabilecek nadir kişilerden biri de oydu. İşe yarayacağını bilerek mi söylemişti, bilmiyordum ama “Tüm gece öyle mi durmayı düşünüyorsun?” dediğinde ilgimi çekmeyi başarmıştı. “Seni buraya sadece yemek yiyelim diye getirmediğim Malkin. Ders de çalışacağız.”

İlk başta, “Canım istemiyor,” diyerek yanaşmadım ve normalde bu tarz konularda hırslanmazdım ancak onun meydan okuyan tavrıyla ilgili

bir şeyler beni harekete geçiriyordu. “Senden çok daha iyiyim ve ben bile çalışıyorum, sen neyine güvenerek çalışmıyorsun?” dediğinde kalkıp en yakındaki parşömeni almış ve yanına dönmüştüm çünkü. Bu sefer minderim karşısında değil, yanındaydı ve gökyüzü haritasının olduğu parşömeni ikimizin arasına açmıştım. Zayıf mavi ışıklar, yıldızları simgeleyen noktaları görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu ve hırsla her birini parmağımla işaret ederek isimlerini söylüyordum.

Doğru söylediğimde hiç sesi çıkmıyordu, yanlış söylediğimde ise anında bunu duyuruyordu. Sınıfta ya da baş başa olmamız hiç fark etmiyordu o an. Daha çok hırslanarak devam ediyordum ama işe yarıyordu. O ise gülüyor ve bu hâlimden keyif alıyordu.

Matias ve Serafina’nın iyi olduğunu umut ediyordum ama normalde olacağı kadar endişeli bir şekilde düşünmüyordum onları. Bazen birbirine değen parmaklarımız ya da haritayı sinirle önünden çekerken omuzlarımızın değmesi, dikkatimin dağılmasına yetiyordu. Rahsan Zev’iv bana yetiyordu. Dikkatimi dağıtıyor, biraz olsun *huzur* veriyordu.

Ne kadar ironikti ama, değil mi?

Arkadaşlarım görevden sağsalım dönmeyi başarmıştı. Güneşin ilk ışıklarıyla uyanmış, onları karşılamak için kapıya koşmuştum. İki de iyiydi, tek bir çizikleri dahi yoktu ve bir kolumu birine, bir kolumu diğerine dolayıp ikisine de aynı anda sarılana kadar rahat bir nefes alamamıştım.

Yeni ay haftasının son günüydü ve hiçbirimiz göreve gitmeyeceğimiz için o gün keyifliydim. Arkadaşlarımla vakit geçirmiş ve geri kalan sınavlarıma çalışmıştım. Bir de gözlerim Rahsan’ı aramıştı tabii. O gün ortalıktan yok olmamış, bunun yerine bana attığı her kaçamak bakışta kalbimi yıldırımlarıyla çarpmıştı.

Evet, böyle bir gücü olduğunu ben de bilmiyordum ancak vardı. Yemek salonunda, koridorlarda, kütüphanede onu ne zaman görsem kalbime bir şok dalgası yayılıyordu. Her köşeyi döndüğümde onun keskin, kehribar rengi gözlerini görmeyi umuyordum. Her gece uyumadan önce mutlaka düşüncelerimi süslüyordu. İlk başta kendime kızıyor, yorganımı tekmeleme tekmeleme uymaya çalışıyordum ancak inkârın bir faydası yoktu. *Rahsan’dan etkileniyordum.*

İlk dördün haftası seralar, kütüphane ve sınavlar arasında mekik dokumamla geçiyordu ve o yoğunlukta bile kendimi onu düşünürken

buluyordum. İstediğim kadar sık göremediğim için de hayali bana eşlik ediyordu. Daha önce bu kadar kısıtlı ortak zamanımızın, birbirimizi görebilmek için minicik fırsatlarımızın olması dikkatimi çekmemişti ancak şimdi son derece sinirimi bozuyordu. *Gerçekten de bir araya gelmesi hiç planlanmayan karakterler olarak yazılmıştık.*

Serafina ve Matias'la arkadaş olmasam bu kadar bile göremezdim onu. Belki ben onu tanırdım ama o beni tanımazdı, ismimi bilmezdi, fark etmezdi. Şimdi şansımı zorluyordum. Dolunay haftasına üç gün vardı, onunla en son dünden önceki akşam kütüphanede konuşmuştuk ve göreve gideceğini söylemişti. Kızmıştım tabii, ufak bir tartışma yaşamıştık ancak beni dinlediği yoktu. Yine bildiğini okuyup gitmişti ve bunun dümdüz aptallık olduğunu göremiyordu.

Daha doğru düzgün kendini toparlamadan görevlere giderek ne yapmaya çalışıyordu, bilmiyordum. *Ölmeye mi?* Ona kızdığım için taş havanda sinirli sinirli bitkileri eziyor, serada yalnız olduğum için rahatça söyleniyordum. Serafina sınavdaydı, Matias'ı da yemekten sonra görmemiştim çünkü Rahsan, gücünü daha çabuk yenilesin diye karışım yapmaya gelmiştim.

Son olarak ezdiğim hibiskus ve funda yapraklarına biraz da kabak çekirdeği yağı ekleyip dünden beri toprak kapta beklettiğim karışımın içine attım ve nihai karışımı daha küçük bir kaba koyarak pelerininim iç cebine attım. Tadının güzel olduğunu iddia etmiyordum ancak işe yarayacağı kesindi. Ayrıca hazırlaması meşakkatliydi ve uzun sürüyordu, yemezse fena bozuşurduk.

Yarın son sınavım olan astronomi vardı, ortak ders olduğu için ona çalıştığını düşünüyordum. Bu yüzden önce kütüphaneye bakacak, sonra da dinlene dinlene ve muhtemelen söylenerek astronomi kulesine çıkacaktım.

Gözümde büyüyordu o merdivenler, bir de en son nasıl çıktığımı hatırlayıp utanıyordum. Sanki gözlerimi kapatsam ve hayal etmek için kendime yeteri kadar süre versem bana nasıl sarıldığını, kolunu belime nasıl doladığını hissedebiliyordum.

Okula doğru koşarken de yanaklarımın kızarmasını engellemeye, bu tip düşünceleri aklımdan atmaya çalışıyordum. Astronomi kulesi kafamda hâlâ aynı olmalıydı, romantikleştirmeye gerek yoktu. Zaten düşünmem için bir sebep de yoktu, Rahsan'ı kütüphanenin üst katında bulmuştum. Alt kat ıslıl ıslılken üst kat hep daha karanlık, daha sessiz oluyordu. Bahar

gelmiş olmasına rağmen kulenin içi serindi, bu yüzden şöminede zayıf bir ateş yanıyordu. Bazı masalar doluydu. Tanımadığım öğrenciler, mumların aydınlatığı kitaplarına doğru eğilmiş ders çalışıyordu.

Adımlarımı son derece dikkatli atarak Rahsan'a doğru yürüdüm. Koyu renk giysileri yüzünden bu karanlık ortamda kolayca kamufle olur gibi görünse de oturuşu onu ele veriyordu. Yan tarafındaki boş masaya oturmadan önce pelerininimden cebinden kabı çıkardım ve masasının üzerine bıraktım. Bakışları önce bıraktığım kaba, sonra bana kaydı. "Bu ne?" diye sorarken şaşkındı, beni görmeyi beklemiyordu.

Kalbim heyecanla çarparken ona bunu hissettirmemeye, yüzümü sakın tutmaya çalıştım. Otururken de tavırlarım rahat olsun diye uğraşıyordum. Etrafındaki masalar hep boştu ancak diğerlerini rahatsız etmemek adına kısık sesle "Özel bir karışım," dedim. "Enerjini daha kolay yenilemen için."

"Yemem mi gerekiyor?"

"Evet. Tadı biraz kötü, ağzına attıktan sonra bir parça ekmek de alsan iyi olur."

Kabın kapağını açtı ve ara ara pembeliklerin olduğu, koyu yeşil karışıma baktı. Dikkatli bir şekilde onu izliyordum ancak yüzünde tiksintiye dair hiçbir şey yoktu. Daha çok *düşünceliydi*. "Teşekkür ederim." Sesinde alışık olmadığım bir tını vardı. Oturuşumu dikleştirmiştim, tam *rica ederim* diyordum ki "Yarın sınav var," diyerek buna engel oldu. "Çalışmayacak mısın?"

"Şimdi çalışacağım."

Bu kararı aniden almışım gibi şüpheyile baktı bana ancak aşağıya kitap almak için inip döndükten sonra biraz daha ikna oldu. İlk oturduğum yere, sağındaki masaya oturdum ve kitabımı açtım. Bunu yaparken beni izlemiş, sonra da çalışmaya geri dönmüştü.

Yanımda o varken odaklanmak çok daha zordu. Bu kadar yakın oturduğumuz için miydi? Yoksa aklıma sürekli başka sorular geldiği için miydi? Ayrıca onun etkilenmediğini görmek çok sinir bozucuydu, parşömen kâğıdına hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Akademik hırslarını bir yere kadar anlıyordum, ben de iyi bir öğrenci olmak için elimden geleni yapıyordum ancak ondaki farklı bir boyuttu. Ben, *festivale o da gelir mi, gelirse görür müyüm, birlikte bir şeyler yapabilir miyiz*, diye düşünürken onun umurunda olan tek şey, gökyüzüydü.

Avuç içimi yanağıma yaslayıp nefesimi verdim. İş başa düşmüştü, biz arkadaşlık ve *arkadaşı* olarak böyle bir şeyi ona sorabilirdim, değil mi? Oturuşumu dikleştirdikten sonra ona döndüm. “Bahar Festivali’ne katılacak mısın?”

Bana dönmeden cevapladı, yazmaya ara vermemiştii. “Sanmıyorum, kalabalıktan hoşlanmam.”

Söylediğı şeye inanmadım. En azından yalandan bir *belki uğrarım* demesini bekliyordum. “Sadece kalabalıktan hoşlanmıyorsun diye yılda bir kere yapılan etkinliğı kaçırarak mısın?”

Onun, Matias ve Serafina’yla şehir konseyinde olacağını biliyordum ancak tüm gece orada olmayacaktı. Sonuçta o ikisi birlikte vakit geçirmek için çıkacaktı. Serafina, nasıl orijinal kitapta Aviva’yla vakit geçirip sonrasında Matias’la öpüşebiliyorsa, o da en azından çıkıp festivalin tadını çıkarabilirdi.

“Kaçırsam ne kaybederim ki? Seneye yine aynı olacak.”

Ama önünde uzun bir ömür yok, Rahsan. Buna engel olmaya çalışacağım ama yok, o kadar festival görmedin sen.

İçimi kaplayan bu karamsarlığı dağıtmak adına “Hayır, olmayacak,” dedim neşeli bir sesle. Bu sefer yazmaya ara verip başını bana çevirdi. Dikkatini çektiğimin bilincinde olarak hızlı hızlı devam ettim. “Seneye mezun olacağız ve kim bilir nereye yollayacaklar bizi. Festivali kaçıracağız, ben yaptığım her şeyi özleyeceğim ve sen bu akşamı hatırlayacaksın, bu konuşmayı. O zaman pişman olacaksın, keşke Aviva’yla festivali gezmiş olsaydım diyeceksin.”

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde hafif alaylı bir gülümseme belirdi. “O kadar eminsin yani?”

“Evet.” Özgüvenimi sesime de yansıtmaya çalıştım. “Neden, biliyor musun?”

Başını olumsuz anlamda sallayabilmesi için verdiğim süreyi, vücudunu hafifçe bana doğru çevirmek için kullandı. Bir de öne eğilip dirseklerini dizlerine yaslamak ve ellerini birleştirmek için.

Kalbim tekledi ancak söyleyeceklerimden de geri durmadım. “Çünkü tüm yıl festivalin gelmesini bekliyorum ve on sekiz yaşımdan beri altını üstüne getiriyorum. Nasıl tadını çıkarabileceğine dair bir kitap bile yazabilirim.” Yüzündeki eğlenir ifadeyi görünce “Ciddiyim!” diye çıktım. “O kadar iyiyim ki hangi stant nereye kurulacak tahmin bile edebiliyorum.”

Tüm dikkati üzerimdeydi ve bu artık fiziksel olarak beni etkilemeye başlamıştı. *Gözleri hep böyle mi bakıyordu?*

“Yani?” dedi. Sadede gelmemi istiyordu. Derin bir nefes aldım. Kalbim gümbürdüyor, avuç içlerim terliyordu. “Bence benimle gelmelisin,” dedim en sonunda. “Böylece sana festivalin tadını nasıl çıkaracağını göstermiş olurum ve neyi kaçırmadığını görünce mutlu olursun.”

Nasıl hiç hata yapmadan söyleyebilmiştim, bilmiyorum ama bitirdiğimde büyük bir beklenti içerisindeydim. Tek bir *hayır* beni mahvedebilirdi ve bu korkunçtu. Ancak o, gerginliğimin aksine sakince masadaki parşömeni aldı ve rulo yaptı. Cevap vermesini beklediğim için hareketlerini büyük bir dikkatle izliyordum ancak parşömeni bana uzatmasını beklemiyordum.

Hiçbir şey demeden aldım ve az önce katladığı ruloyu açtım. Tamam, mektup yazdığını düşünmemiştim ama astronomi notu çıkarmasını da beklemiyordum. Sorarcasına yüzüne baktığımda, “O senin için,” dedi. “Güzelce çalış.

Söylediklerimi duymamış gibi mi yapacaktı? Tam isyan edecektim ki “Ve...” diyerek beni durdurdu. “Festivalin ilk günü, havai fişeklerden bir saat önce meydana benimle buluş. O zaman beni küçük turuna çıkarabilirsin.”

Kocaman gülümsedim, içimde binlerce kelebek dans etti. “Küçük bir tur olmayacağından emin olabilirsiniz.”

8. BAHAR FESTİVALİ

“A viva!”

İçinde bulunduğum at arabası, Arnavut kaldırımlı yolun kenarına yaklaşırken duyduğum sevecen ses Theodor Malkin'e aitti. Yani *babama*. Tık naz, pembe yanaklı bir adamdı. Seyrelmiş saçları saman sarısı, gözleri yeşildi. Üzerine baldırlarına kadar inen koyu renk bir redingot, içine gömlek ve yelek giymişti. Sürekli bir yere yetişmek zorunda olduğundan sık sık kontrol ettiği yuvarlak cep saatinin zinciri, giydiği redingotun üzerinden cebine kadar uzanıyordu. Silindir şapkasını beni selamlamak için çıkarmış ve bir eliyle onu tutarken diğer elini arka tarafına, beline doğru atmıştı.

Onu görmek her zaman bir zevkti. Gerçek babam olmadığını bilmek, onu bir karakter olarak seveyeceğim anlamına gelmiyordu zira. Eteğimi tutarak

arabadan indiğimde yüzünde gördüğüm samimi gülümseme içimi neşeyle doldurdu. Ona aynı sıcaklıkla gülümsemeye çalıştım ve birkaç adım ilerisinde durup reverans yaptım. O da başını eğip beni selamladıktan sonra sarılmam için kollarını açtı.

Tanımadığım bir adamdan gelen sevgi ve şefkat, ilk başta çok tuhaftı. Onu nereye koyacağımı bilememiştim ama zamanla, onu bir baba figürü olarak görmeye başladığımda bunu yapmak kolaylaşmıştı. Bu dünyadaki ilk destekçim oydu çünkü. Nerede olduğumu anlamadığım korkunç zamanlarda bana sahip çıkan ve güven veren tek kişi olmuştu.

Kızına karşı ne kadar sevgi dolu olduğunu bilmenin, dahası bu sevgiye maruz kalmanın zor olmadığını söyleyemezdim. Bu hisler *benim* için değildi nihayetinde. Gerçek Aviva'ya ne olduğu sorusu, sürekli zihnimin bir köşesindeydi ancak cevabı bulmaya ilk günden daha yakın değildim. Suçluluk ve şefkat karışımı bir duyguyu hep içimde taşıyor, hikâyenin bitmesini ve ait olduğum yere dönmeyi biraz da onun için istiyordum. Böylece gerçek kızına kavuşabilirdi. Ancak o an, içimde haftalardır görmediğim ve çok sevdiğim bir adamı görmenin mutluluğunu taşıyordum sadece. Theodor Malkin'e sarılırken gözlerimi kapatıyor, bana söylediği tüm o güzel şeylere aynı sevecenlikle karşılık vermeye çalışıyordum.

Malkin Malikânesi, şehrin en seçkin, doğrudan meydana bağlanan caddelerinden biri olan Margolis Sokağı'nda bulunuyordu. Enine boyuna geniş bir evdi ve sosyeteye yeni yeni giren mütevazı bir tüccar için epey iyiydi. Ona yardım etmeden önce bunun yarısı kadar bir evde ve çeyreği kadar çalışanla yaşıyorduk. Yani, *yaşıyorlardı*. Ben kitaba girdiğim andan itibaren, yaşadığım suçluluk duygusuyla kolları sıvamıştım, Cherney'deki evi hayal meyal hatırlıyordum. Oysa burası tuhaf bir şekilde ev hissi veriyordu. Dış duvarları bej rengi, pencerelerinin altı taş işlemeliydi. Zengin muhitte bulunduğundan, etrafındaki evler de benzer ekonomik duruma sahip tüccarlara, kuyumculara ya da emekli büyüclere aitti.

Ön bahçeyi geçmiş, merdivenleri tırmanırken babamın koluna girdim, ona kilo verdiğini söylerken sesim endişeliydi. Onu gördüğüme mutlu olmam eskisinden daha yorgun olduğunu fark etmeyeceğim anlamına gelmiyordu zira, kendisine *dikkat* etmesini ve *öğün* atlamamasını söylemeyeceğim anlamına da. Elini koluna tutunan elimin üzerine koydu babam. Bana kendisine iyi baktığını söylerken bizim için açılan kapıdan içeri girdik. Girişteki hol siyah-beyaz damalı mermerle kaplıydı, yürüdüğümde topuklarımdan tok sesler çıkıyordu. Birlikte geniş merdivenin

önüne gelene kadar yürüdük. Korkulukların bittiği yere, arka bahçede yetişen pembe-mor ortancalardan oluşan çiçek buketleri asılmıştı.

Evin kâhyası ve baş hizmetçi beni at arabasından indiğim an karşılamış, arkamızdan yürüyerek bize eşlik etmişti. Şimdi de efendilerinin emirlerini bekliyorlardı. Babam yavaşça bana doğru döndü, boyu benden azıcık uzundu. “Odan çoktan hazırlandı. Çıkıp temizlen ve dinlen, akşam yemeğinde burada olacağım.”

“Şimdiden gidiyor musun?” Kaşlarım bir an için çatıldı, sesimden yaşadığım hayal kırıklığı belli oluyordu.

“Kısa süreliğine,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı, yüzünde sevecen bir gülümseme belirmişti. “Akşam yemeğinde beraber olacağız.”

Yüz ifadesi ciddileşirken, başını öne eğmiş bizi dinleyen baş hizmetçiye döndü. “Bayan Kastav, genç hanım temizlendiğinde odasına şarküteri tabağı ve sabah aldıracağım ekmeklerden yollayın.”

“Baş üstüne, efendim.”

Ben işlerinin ne kadar yoğun olduğuna tanık olmanın verdiği şaşkınlığı yaşarken, o çoktan çalışanlarına emir vermiş, ardından tekrar bana dönmüştü. “Karnını doyur, aklım sende kalmasın. Tamam mı güzel kızım?”

Başımı sallayarak ona gülümsedim. Veda ederek ellerimi bıraktı ve kâhyanın haber verdiği üzere, kapıda onu bekleyen arabaya doğru yürüdü. Ben de büyük kapıda kollarımı göğsümde kavuşturmuş vaziyette caddede uzaklaşmasını izledim. Sonra da Bayan Kastav’ın seslenmesiyle içeriye girdim.

Theodor Malkin olmadığında burası daha yabancı hissettiriyordu.

Büyük merdivenleri hızlı adımlarla çıktım. Hâlâ alışamadığım toz-pembe odamı incelerken üzerimdeki pelerinin düğümünü çözdüm. Sınavlar bitmiş, dolunay haftası gelmişti ve bu, sonunda rahat bir nefes alabileceğimiz anlamına geliyordu. Akademi, festivalin tadını çıkarabilmemiz için bir hafta izin vermişti ve ben de ufak valizimi topladığım gibi soluğu babamın yolladığı arabanın içinde almıştım.

Şimdi buradaydım, yavaşça üzerimdeki giysilerden kurtuluyordum. Henüz soyunmamıştım. Yardımcı kızların girip çıkmasını ve suyun sıcaklığını kontrol etmek, havluları hazırlamak gibi görevleri tamamlamasını bekliyordum. Bunu yaparken de doğrudan Margolis Sokağı’na bakan pencerenin önünde ayakta dikiliyor, yalnız kalacağım âna kadar sokaktan geçip gidenleri izliyordum.

Hizmetçi kızlardan daha kıdemli olanı, yıkanmamda yardımcı olabileceğini söylemişti ancak nazikçe reddetmiştim. Theodor Malkin, kızının çocukluğunun maddi zorluklarla geçtiğini bildiğinden şimdi tüm imkânları vermeye, beni bir asilzade gibi yaşatmaya çalışıyordu ancak Akademi'de her şeyi kendim yapmaya alışmıştım. Bu kitabın içinde geçirdiğim süre boyunca da bir hanımefendi gibi değil, bir asker gibi yaşamıştım. Şimdi istesem de aksi şekilde davranamazdım.

Bu yüzden, herkesin odamdan ayrılmasını bekledim ve banyonun kapısını kapattıktan sonra küvete girdim. Gül yaprakları ve rahatlatıcı yağlarla süslenmiş sıcak su, vücuduma çok iyi geldi. Temizlendikten sonra giyindim. Çıktığımda masanın üstünde tıpkı babamın emrettiği gibi birkaç çeşit peynir ve salam, biraz da yeşil üzüm konulmuş bir tabak buldum. Yanında da birkaç dilim ekmek. Atıştırdıktan sonra ise aşağıya indim ve kitaplığın tozunu alan Rafya'dan Bayan Kastav'ın mutfakta olduğunu öğrendim. Bir süre odada gezindim, oturup gök mavisi ve altın rengi ağırlıklı döşenmiş odayı inceledim. Rafya arka tarafımda kalıyordu, ufak tefek bir kızdı ve benden küçüktü ancak işini müthiş bir el çabukluğuyla yapıyordu. Ona gülümsedikten sonra bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde rahat oturdum. Ensemi koltuğa yaslayıp ellerimi karnımda birleştirdim, sonra da dudaklarımı bükerek gözlerimi tavanda gezdirdim.

Bu koca ev, tanıdıkta ancak *yuvam* gibi hissettirmiyordu. Nasıl hissettirebilirdi ki? Yabancı olduğumu unuttuğum anlar çok nadirdi, belki bu aralar biraz daha çok unutmaya başlamıştım ama... *Hâlâ ait değildim*. Bana unutturmayı başarabilen, biraz olsun rahatlamamı sağlayan ise Rahsan Zev'i'yd. Ona karşı filizlenmeye başlayan hislerim beklenmedikti, tehlikeliydi. Tıpkı arkadaş olma fikrinin tehlikeli olduğu gibi.

O gece şömine karşısında otururken bunun nereye varabileceğini düşünmemiştim, şimdi de bu hislerin nereye varacağını düşünmüyordum. Tek bildiğim, eğer festivalde görüşmek için sözleşmemiş olsaydık onu özleyeceğimdi. Dün gece eve dönmek için izin aldığını biliyordum, o da şimdi şehir merkezindeydi ve eğer festivalde onu gezdireceğimi söylemesem, bir hafta boyunca onu görebilmemin bir imkânı olmazdı. Eminim aklıma şimdi olduğundan daha çok gelirdi, yemek yiyip yemediğini bile düşünürdüm ve bu da düşüncelerimi astronomi kulesinde yediğimiz akşam yemeğine götürürdü.

Gizli işler yapmanın hiç bana uygun olmadığını düşünürdüm ancak onunla paylaştığım anları saklamakta gayet iyiydim. Gizlice birlikte

yemek yemeler, kaçamak bakışlar, gizli konuşmalar ve sözleşmeler... Derin bir nefes aldım iç çeker gibi. *Ona festivali gezdirecektim, değil mi?*

Bunu hayal etmek bile kanımı kaynatıyor, içimi kıpır kıpır yapıyordu. Festival konusunda bir uzman olduğumu söylerken epey iddialıydım ancak düşündükçe planları ve rotayı değiştiriyordum durmadan. Rahsan sever mi sevmez mi, tahmin etmeye çalışıyor ve bunu yaparken kendimi öyle bir kaptırıyordum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum.

Onu düşünmek, içimi enerjiyle doldurduğundan daha fazla oturma-
madım ve koltuktan kalkıp mutfağa geçtim. Geniş bir yerdı ama o kadar hummalı bir çalışma vardı. Aşçılar ve hizmetliler oradan oraya öyle hızlı hareket ediyordu ki mekânın büyüklüğü hiç göze çarpmıyordu. Bir süre kapıda durup bu karmaşayı izledim, gözlerim bir köşede patates soyan Bayan Kastav ve tanımadığım çalışan kızı bulduğunda ise onlara ilerledim. Geldiğimi fark edince ayağa kalktılar. İki ellerimi açarak onlara doğrulttum. “Lütfen rahatsız olmayın.”

“Küçük Hanım? Sizin burada ne işiniz var? Bir şey ihtiyacınız olursa Rafya’ya söyleyin lütfen.”

Konuşan Bayan Kastav’dı. Ellili yaşlarında, balık etli bir kadındı ve kafasındaki boneyi hiç çıkarmazdı. Bir yandan telaşlı bir şekilde benimle konuşurken bir yandan da azarlamak için Rafya’ya bakınıyordu.

“Bir şeye ihtiyacım yok, gerçekten. Sadece geziyorum, lütfen rahatsız olmayın.”

Oturdukları masada bir sandalye çektim. Yeni kız beni tanımadığından hâlimi yadırgıyordu ancak Bayan Kastav alışıktı. Kıza patatesleri daha hızlı soymasını söyledikten sonra elma almaya gitmek için müsaade istedi sadece. O başka bir kaba konmuş elmalarla dönmeden önce, “Burada yenisin sanırım,” diyerek sohbet başlattım. Dirseğimi masaya, avuç içimi ise çenemle yanağımla arasına yaslamıştım.

Kızın saçları kızıldı, burnunun üstünde çilleri vardı ve gözleri elaydı. Boyu uzun, omuzları geniş, yüz hatları sadeydi ve hepsi ona kendine has bir güzellik veriyordu. Onunla konuştuğumu fark edince panik oldu, elindeki patatesi kucağındaki kaba düşürdü. Patronun kızıyla konuşmanın bu kadar gerici bir eylem olduğunu bilmediğimden şaşırılmış, düşüncesizce mi davranıyorum diye kendimi sorgulamıştım ama biraz sohbet etmenin ne zararı olabilirdi ki?

“Evet, daha iki ay olmadı efendim.” Kekeleyişini bekliyordum ancak sadece duraksamıştı.

“İsmin ne?”

Sorularımı garipsiyordu ve bunu gizlemekte pek başarılı değildi. Temkinli bir şekilde cevap verdi. “Moselle.”

“Kaç yaşındasın?”

Rafya kadar küçük görünmüyordu. Nitekim, “Yirmi bir,” demişti. Benimle aynı yaşıydı. Patates soymayı bıraktı ve “Eğer merak ettiğiniz beni kimin işe aldığıysa...” diye söze başladı. Tavrı çok saygılıydı ancak niyetimi yanlış anlamıştı.

“Hayır hayır,” dedim hemen. “Duymuşsundur, eğitimim gereği evde pek kalmıyorum ve seni de ilk defa gördüğüm için tanımak istedim sadece. Yoksa seni kimin işe aldığıyla ya da kabiliyetinle ilgilenmiyorum. Bayan Kastav bu konuda sana yeterli zorluğu çıkarıyordur, eminim.” Son cümlemlerle birlikte gülümsedim.

Evet, Bayan Kastav emektardı, bir ev nasıl çekip çevrilir iyi bilirdi ancak sıcakkanlı bir kadın olduğu söylenemezdi. Kuralları vardı ve uymayanlara haddini bildirmekten hiç çekinmezdi.

Moselle söylediklerime şaşırmıştı, gülecekse bile bunu yapamadı çünkü Bayan Kastav tekrar yanımıza döndü. Akşam yemeğinden sonra servis edilmek üzere elmalı tart yapılacaktı ve soydukları da bunun içindi. Masada onlarla bir süre daha oturdum, etrafta olmadığım süre boyunca olanları sordum ve pek tanımadığım insanlar hakkındaki şok edici gelişmeleri dinledim. Bunu yaparken istemsizce elimi kendime doğru sallamaya başlamıştım, gittikçe sıcaklaşan mutfakta bir nebze serinlemeye çalışıyordum ama nafileydi.

Sıcaklığın kaynağı, dev ocakta yanan ateşti. Üzerinde bir kazanın fokur fokur kaynadığını fark edince kalktım ve o tarafa doğru yürüdüm. Sıcaklık katlanılmazdı ama merak ediyordum. Kazandaki çorbanın miktarı çok fazlaydı, tüm çalışanlarla beraber bizi iki hafta götürürdü.

Tahtanın üzerinde taze kekik doğrayan aşçı o tarafa yaklaştığını fark edince, “Buyurun küçük hanım?” diye sordu.

Başımı bir kazana bir ona çevirdim. “Bu kadar çorba kim için?” *Festivalde babam da bir stant açacaktı da benim mi haberim yoktu?*

Doğradığı kekikleri kazanın içine atarken soruma cevap verdi. “Yoksullar ve düşkünler için, Bayan Malkin.”

Aldığım cevap, beni hem şaşırtmış hem mutlu etmişti. “Bu sadece festival için mi, herkesin karnı doysun diye?”

“Hayır, Bay Malkin kışın başından beri haftada üç gün zor durumdakiler için yemek pişirmemi istiyor Küçük Hanım, genelde de çorba.”

Theodor Malkin’in yüce gönüllülüğü hoşuma gittiği için bu konuda daha çok soru sormuş; babamın işleri düzeldiğinden beri ufak ufak yardımlar yaptığını, zamanla da bunu düzenli bir hayır işine çevirdiğini öğrenmiştim. Bana hiç söylememesine de biraz bozulmuştum açıkçası. Akşam yemeğinde bu konuyu açtığımda onu bol bol övmüş, yaptığının harika bir şey olduğunu söylemiştim. Bir de *çorbada benim de bir katkım olsun*, diyerek içeni daha iyi hissettirecek şekilde büyülediği.

Keyifli bir akşamdı, onu özlemiştim ve bol bol sohbet etmiştik. Ondan uzakta olmamdan pek hoşnut değildi. Şifacı olmanın görüldüğü kadar güvenli olmadığını, bizzat eşinden biliyordu ancak kendi doğamı reddedemeyeceğimi, başka türlü olamayacağımı da biliyordu. Bu yüzden endişelerini dile getiriyor ancak saygısını koruyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odalarımıza çekildik. Rafya’dan benim için bir fincan melisa çayı getirmesini istedim ve pencereden dolunaya bakarken yavaş yavaş yudumladım.

Ay daha öncesinde bana ne ifade ediyordu, hatırlamıyordum ancak bu dünyada, bu insanlar için romantik hiçbir tarafı yoktu. Bir uyarıcıydı sadece, seni bekleyen felaketin haberini veriyordu. Zaten insanların uzun uzun ayı izlediğini, onun hakkında konuştuğunu ve hayallere daldığını hiç şahit olmamıştım. Onlar için kaybedecekleri şeyleri, huzursuz uykuları ve çılgınlıkları simgeliyordu sadece.

Benim için de öyle olmalıydı fakat dolunayın güven verici görüntüsü, bana bambaşka şeyleri hatırlatıyordu. *Bambaşka birini*. Çılgınlıkları değil, ertesi gün revirde beni görmek için beklemesini. Karanlığı değil, yıldırımları arasındaki görüntüsünü. Korku dolu bir geleceği değil, kütüphanede mum ışığında ders çalışmasını.

Onu gerçekten tanımaya başlamadan önce sempatik hiçbir yanı olmadığını düşünürdüm. Şimdiyse hakkında daha çok şey öğrenmeyi, etkileneceğim başka özelliklerini bulmayı istiyordum. Bu aptalcaydı. Bu dünyada zaten bir pusulam yoktu, yönümü iyice şaşıyordum. Dolunaya bakıp hayal kuruyor, onun da benim gibi yarın akşamı iple çekmesini istiyordum.

Sabah geç uyandım. Dün gece uyuyamadığım için elimde bir mumla geç saatlere kadar oturmuştum kütüphanede. Orası sadece babamın değildi, bana ait raflar da vardı ve ders içerikli ya da eğitici olmayan kitaplardan birini okumak iyi gelmişti. Hatta o kadar iyi gelmişti ki elimden bırakamamış ve ancak uykusuzluktan başı m ağrımaya başladığında yatağa geçmiştim. Pişman değildim, kitap okumasam bile yatakta dönüp durur, heyecandan yine uyuyamazdım.

Kahvaltımı ise tek başı a yapmıştım. Babam sabah erkenden çıkmıştı ve koca yemek salonunda duyulan tek Şey, benim  atal bıçak sesimdi. Bu yüzden Rafya elinde birkaç zarfla geri döndüğünde derhâl yemek yemeyi bırakmış, hepsini alıp tek tek okumuştum. Mektup arkadaşlarımdandı, buraya taşı dığımızdan beri babamın konuşmamı istediği sosyete kızlarından.

Onları sevmiyor değildim, aksine bu ince davranışları çok hoşuma g tmışti. Sorun, yanlarında dikkatli davranmak zorunda oluşumdu. Ayrıca hiçbiri büyücü olmadığından, birlikte geçirdiğimiz kısıtlı vakitte beni tuhaf bulduklarını anlayabiliyordum. Birbirimizin hiç alışık olmadığı türden hayatlar yaşıyorduk ve ne yapmam gerektiğini pek kestiremiyordum. Yine de nazik ve iyi yetişmiş kızlardı, onlardan öğrenebileceğim çok Şey vardı ve hepsinden  onemlisi, okuldayken peşimi bırakmayan *yan karakter olma* hissini yanlarında hiç yaşamıyordum. Onlar kitapta geçmeyen ve Serafin nın bilmediği hayatımın bir parçasıydı çünkü. Her Şeyden bağımsız olarak arkadaşlarımdı.

Ben hariç hiçbiri Akademi'de okumadı ından birbirleriyle daha sık görüşüyorlardı, hâliyle de daha samimilerdi ancak yanlarında dışlanıyor gibi hissetmiyordum. Hissetseydim babamın hatırını kırmak uğruna bu çay partilerini ekebilirdim. Neyse ki aramız iyiydi. Bu yüzden gelirken onları arka bahçemizdeki çardakta ağırlamayı, çay ve tatlı için çağırmayı düşünmüştüm. Onlar benden önce davranmıştı sadece. Farklı cümlelerle ifade etseler de geldiğime seviniyor ve ne kadar kalacağımı merak ediyordu hepsi.

Aldığım mektupların heyecanıyla kahvaltımı bir an önce bitirdim ve çalışma masasına, m reккеple kâğıdın karşısına geçtim. Sonra da her biri için ayrı ayrı yazdığım davet mektuplarını zarflara koyup uşa a vermesi için Rafya'yı görevlendirdim. İ lerinden biri yeni nişanlanmıştı, bunun haberi Akademi'deyken gelmişti ve sınav haftama denk geldiği için doğru düzgün tebrik edememiştim. Festivalden bir hediye alsam iyi olurdu, hem belki Rahsan da seçmemde yardımcı olurdu.

Bunun düşüncesi bile kalp atışlarımın ritmini değiştirdi. *Neden her şeye onu katma ihtiyacı duyuyordum artık? Bunca zaman tek kişilik yaşamamış mıydım bu hayatı?* Kendime kızıyor ancak bunu istemsizce yapmaktan da geri duramıyordum. Günümü arka bahçede, çiçeklerin ve ağaçların bakımıyla geçirirken onun şehir konseyinde olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü Serafina ve Matias da oradaydı. Babalarının yanında ne kadar yakın olduklarını asla belli etmiyorlar ve konuşulanlar yüzünden gerim gerim geriliyorlardı.

Ana karakter olmanın kesinlikle dezavantajları vardı ve önlüğümü giymiş, ortancalarımı sevgiyle büyütürken üçünün de yerinde olmak istemediğimin son derece farkındaydım. Ben bahçemde mutluydum. Bu dünyanın dehşetli yüzünü unutmak için çay partileri planlarken de, genç kız olduğumu sonuna kadar belli edercesine romantik hayaller kurarken de basitçe mutluydum.

Her ne kadar bu hayaller, kötü karakteri içinde barındırsa da.

Sonuçta hayal hayaldi, değil mi? İstedğim kişiyi romantize edebildim. Her şeyin sonunu düşünmemsem de olurdu, geçen yazın ve bu yılın büyük kısmını görevlerde geçirsem de hâlâ yirmi bir yaşında bir genç kızdım. Yaşıtlarım nişanlanıyordu, aşktan utangaç bir hevesle bahsediyordu ve ben, bu dünyanın bir parçası olmasam da bu hislerin bir parçası olmak istiyordum. *Yalnızca kafamın içinde olsa bile.*

Bu yüzden temizlenmek için odama çıktığımda onun için güzel gözükmek istediğimi kendime itiraf edebilmişim. Aynada ilk defa kendime alıcı gözle bakmış, vücudumu güzelce ovarken saçlarımı nasıl bir model yapsam diye düşünüp durmuştum. Nasıl bir şey olursa olsun ne takacağımı çok iyi biliyordum: Göreve gönüllü olarak gittiği için bana ertesi gün revirde verdiği zümrüt yeşili taşlı o tokayı.

Fark edeceğini biliyordum, dikkatli biriydi ve beni hem heyecanlandıran hem de korkutan tam olarak buydu. *Ona karşı hissetmeye başladığım ve kendime bile söylemeye çekindiğim duygularımdan haberdar mıydı?*

Aklımdan geçirdiğim anda utandım ve yüzümü çıplak bacaklarıma doğru gömdüm. Öğrenirse ne olurdu? Arkadaş olmaya başladığımız için bana değer veren Rahsan, yerini eski soğuk hâline bırakır mıydı? Ya da duygularıma karşılık verir miydi bir ihtimal? Böyle bir seçenek söz konusu muydu?

Yine kendi kendime düşüncelere daldığımı, bu yüzden geç kalacağımı fark ettiğimde kenarda duran havluya uzandım ve küvetten çıktım.

Giyeceğim şeyi seçmeye çalışırken güneş yavaş yavaş batıyordu. Sonbaharda babamın benim için aldığı kaliteli kumaşlarla terziye bir sürü elbise diktirmiş, hatta kumaşların bir kısmını arkadaşlarıma hediye ederek, bir tane de Serafina için elbise diktirmiştım. Sahip olduklarımı paylaşmak hoşuma gidiyordu ve kullanmaya fırsatımın olmayacağını düşündüğüm her şeyi veriyordum. Ancak zümrüt yeşili bir elbiseyi kıyamayıp vermediğim için çok mutlu olmuştum. Tam olarak aradığım şeydi çünkü. Bu renk bana yakışıyordu, gözlerimle uyumluydu ve açık tenli, kahverengi saçlı bir karakter olarak, yazarın beni şifacıların rengi için özellikle mi böyle tasarladığından emin olamıyordum.

Bir tahminde bulunsaydım *evet* derdim. Elbiseyi giyince gördüğüm manzara, aksini düşünmemi imkânsız kılıyordu. Arkasındaki ipleri bağlayamadığım için boldu ama buna rağmen elbise bana çok yakışmıştı, öyle ki birkaç saniye şaşkınlıkla aynada kendimi izlemiştim. Kapım tıklatılmasa daha ne kadar öyle kalırdım, bilmiyordum. O ses beni dünyaya geri getirmiş, elbisemin bol olan göğüs kısmını iyice kendime doğru bastırıp omzumun üzerinden kapiya dönmüştüm.

Gelen Moselle'di. Onu beklemediğim için, "Rafya gelmeyecek mi?" diye sormuş ve Bayan Kastav'ın ona başka bir iş verdiği için benimle kendisinin ilgileneyeceği cevabını almıştım. Yüzü ifadesiz, sesi sakindi. Başımı yavaşça sallayıp onaylayarak gelmesini işaret etsem de kafamdaki tereddütleri tamamen gidermek adına, "Bundan önce çalıştığım yerde küçük hanımın saçlarıyla hep ben ilgilendim," dedi. "Bu konuda deneyimliyim, bana güvenebilirsiniz."

"Peki." Ona aynadan gülümsedim ancak beni görmedi. Başkasına yaptığında harika yapan ama kendisine hiç faydası dokunmayan biri olarak saçımı benden başka kim yapsa kabulümdü zaten.

Yaklaşınca elbisemi doğru düzgün giymediğimi fark edip arkadan iplerini tuttu. "İsterseniz önce giysinizi halledelim."

"Evet, Moselle, teşekkür ederim."

İplerimi sıkılamadan önce fark ettiği şeyle hayretle bana döndü. "Korse giymediniz mi?"

"Hayır." Akademi'de geçirdiğim zaman yüzünden varlığını bile unutuyordum ki bu, benim için en iyisiydi. Geçitte geçirilen gecelerde kimsenin derdi ince bir bel olmuyordu. Şimdi de eğlenmek için çıkacağım gecede birinin buna dikkat edeceği aklıma gelmemişi. Sanırım bu işin sonunda

babamın istediği olacaktı, asla biriyle evlenmeyecektim. Zaten kitabın sonunda, Aviva okulda öğretmen oluyor ve evlenmiyordu.

Belki kitap bittikten sonra... Hayır. Şimdi derin derin düşünmenin sırası değildi. Sırf bu yüzden, benim olumsuz cevabım sonrası yorum yapmadan iperimi tek tek sıkılayan Moselle'le konuşmayı denedim. Ağzından laf almak zordu, asla sorduğumdan fazlasını anlatmıyordu ama birlikte geçirdiğimiz sürenin sonunda ona biraz daha ısındığımı söyleyebilirdim. Yaşı gereği karakteri Rafya'ya göre daha oturmuştu ve ağzı sıkıydı, sağda solda kimseye dedikodu yapacağını düşünmüyordum çünkü eski işverenlerinden bahsederken de saygılı ve mesafeliydi. Tek sorunu, *mutsuz* görünmesiydi.

Şıfacılığın getirdiği herkese yardım etme içgüdüsi devreye girmeden önce, tuvalet masasından kalkıp akşam yemeğine inmeyi başardığımda kendime şaşırdım. İnsanların işine burnunu sokmamak önemliydi, mutsuz görünüyorsa bile ancak o izin verdiği sürece ona yardım edebilirdim. Bu yüzden bozulmuş dalgalarımı güzelce şekillendirdiği ve tokayı tam istediğim gibi taktığı için ona teşekkür etmekle yetinmiştim.

Elbisem, omuzlarımın bir kısmını açıkta bırakıyordu, kumaşı inceydi ve boyu bileklerimin biraz üstündeydi. *Acaba Rahsan görünüşümü beğenecek miydi?* Yani beni beğendiğine dair en ufak bir iması bile olmamıştı. Aksine, neşeli görüntümden hoşlanmadığını söylemişti ki şimdi özellikle fazla *neşeli* gözüküyordum. Ancak ne yapabilirdim ki? Geçen yıldan beri bu geceyi bekliyordum, Rahsan olsun ya da olmasın.

Ne kadar beklediğimi iyi bildiğinden masada akşam yemeği için ona katılmamı bekleyen babam, heyecanıma hiç şaşırmamıştı. Söylediği ilk şey, çok güzel olduğumdu. Beni yanındaki sandalyeye çağırması ve oturduğu yerden kalkmadan elimden tutup bir tur etrafımda döndürmüştü. Sonra hemen bozulmuştu tabii. Bu güzellekle beni nasıl yalnız bırakacağından şikâyet etmişti. Apar topar yediğim yemekte konuştuğumuz konuda buydu zaten, Moselle'in bana eşlik etmesini istemişti. Ben de ona festivali Serafina'yla gezeceğimi söylemiştim. Yalan değildi. Rahsan'la çok daha sonra, havai fişeklerin atılmasına bir saat kala buluşacaktık. Gecenin çoğunda Serafina'yla olacak, böylece Rahsan gelmeden önce onu nerelere götüreceğime karar verebilecektim.

Babam, Serafina'yı tanıdığı için onay vermişti ancak gönlü olduğunu söyleyemezdim. Bu hâli komik geliyordu. Festivalde başıma gelecek herhangi bir tehlikeyle kıyaslanamayacak bir hayatım vardı benim, bunu bilmiyor muydu?

Sokağa adım attığım anda tertemiz bahar havasını içime çektim. Böyle yumuşak akşamlara bayılıyordum ve içimin ne kadar güzel duygularla dolduğunu Moselle'den gizleyemiyordum. Babamla, festivalde yalnız olmam konusunda anlaşmıştık ancak caddenin sonuna kadar bana Moselle'in eşlik etmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Şimdi o benim bir adım gerimde yürüyor, benim söylediklerimi sessizce dinliyordu. "Peki ya sen festivali gezmeyi düşünmüyor musun?"

"Bu akşam değil, efendim."

"Eğer izin alamamaktan endişeleniyorsan sizin için babamla konuşabilirim, gerçekten." Theodor Malkin de ben de gaddar insanlar değildik, çalışanlarımıza da en iyi şekilde davranırdık.

"Biliyorum, çok nazicsiniz. Sorun izin almak değil zaten."

Cümlesini mahcup bir tavırla bitirdi, o sırada Margolis Sokağı'nın sonuna gelmiştik. Benim gibi sık giyinmiş bir sürü komşuyla beraber büyük meydana, festivalin kalbine kadar yürümüştük. Gözlerimi meydanın ışıklarından ayırıp ona döndüm şaşkınlıkla. *Önce Rahsan, şimdi Moselle. Benim tüm yıl boyunca beklediğim etkinliği hiç umursamayan kaç kişiyle karşılaşacaktım daha?*

Ona da gezdirmeyi teklif edemeyeceğim için şaşkın yüz ifademden kurtuldum bir an önce. "Peki, nasıl istersen. Yine de istediğin bir şey var mı? Karamelli elma şekeri alabilirim seviyorsan ya da limon kabuklu şekerlemelerden. Tatlı sevmiyorsan başka bir şey de alabilirim!"

Her cümlede sesimdeki kararsızlık artıyor, tonu yükseliyordu ve bu, Moselle'i güldürebildiğim ilk an olmuştu. Elini dudaklarının üzerine götürerek gülmüştü, çok kısıydı ama bana mutluluk dolu bir şaşkınlık yaşatmak için yeterliydi. "Teşekkür ederim Bayan Malkin, gerçekten çok incesiniz. Sağ salım dönmeniz yeterli, gece yarısında sizi burada beklememi ister misiniz? Size eşlik etmekten zevk duyarım."

Elimi *hayır* anlamında kaldırdım. "Hiç gerek yok, uyanık kalmana bile gerek yok. Eminim Serafına beni balkonuma uçurmak ister, havai fişeklerden sonra festivalin en sevdiği kısmı bu."

Tabii o bilmiyordu, evimde çalışmaya yeni başlamıştı, ama geçen yıl eve döndüğümde gece yarısını çoktan geçmişti ve beni balkonuma uçurduğunda attığım çığlık yüzünden evdeki herkesi uyandırmıştım. Babam, Serafına'yı daha önce hiç gözlerinde yaramaz pırıltılarla görmediğinden, o gece karşısında duran kızın Başkan Cohen'in kızı olduğuna inanamamıştı.

İlk tanışmaları değildi ancak kesinlikle Serafina'nın o tarafıyla ilk tanışmasıydı.

O gece aklıma gelince güldüm, Moselle ise bana anlamadığını belli edercesine bakmaya devam etti. "Her neyse, Serafina birazdan burada olur. Sen gidebilirsin, teşekkür ederim."

"Bay Malkin'den kesin emir aldım, siz arkadaşınızla bir araya gelene kadar yanınızdan ayrılamam." Sesi saygılı ve kesindi. Çenesini de görev başındaki bir asker gibi hafifçe yukarı kaldırmıştı. İtiraz kabul etmediğini ancak bu kadar belli edebilirdi. Bu hâline güldüm ve meydana doğru döndüm.

Renkli kâğıtlarla kaplanmış fenerler muazzam güzellikteydi; kalın hatların üstüne, yan yana asılmışlardı ve stantların üstünden, binaların arasından geçerek meydana hiç olmadığı kadar aydınlatmışlardı. Görmeyi en sevdiğim manzaralardan olduğu için kırmızı, sarı, mavi ve yeşil renkteki fenerlerin altında dolaşan kalabalığa büyük bir sabırsızlıkla baktım.

Serafina'yla buluşmak için sözleştiğimiz saatte, kararlaştırdığımız yerdedim ancak ona benzeyen hiçbir figür çarpmıyordu gözüme. Ağırlığımı bir ayağımdan ötekine vererek, parmak uçlarımda yükselerek onu görmeye çalışıyordum ama nafileydi, bu kalabalıkta yaklaştığını görmem çok zordu.

Nitekim elimde hasır sepetim, alt dudağımı kemirerek onu beklerken, aramızda azıcık bir mesafe kalana kadar onu fark etmemiştim. Bana el sallayıp güldüğünde onu fark ettim, yüzümdeki endişe yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı. "Serafina!"

"Vivi!"

Ona doğru koşmadan önce omzumun üzerinden Moselle'e döndüm. "Sen artık gidebilirsin, babam geç geleceğimi biliyor ama endişelenirse ona bir melisa çayı yapın, dün size tarif ettiğim şekilde. Anlaşıldı mı?"

Başını yavaşça öne eğdi. "Anlaşıldı Bayan Malkin, iyi eğlenceler dilerim."

"Teşekkür ederim." Tam adım atmıştım ki durdum ve tekrar ona döndüm. "Gerçekten bir şey istemediğinden emin misin?"

"Vivi!"

Serafina'nın gür ve neşeli sesi artık çok yakındaydı. Bu yüzden cevabını beklemeden önüme döndüm ve kendimi bir anda sımsıcak kolların arasında buldum. Elimde sepet olduğu için tek kolumla ona sarıldım.

Ayrılmış iki gün bile olmamıştı ama onu özlemiştim, gerçekten özlemiştim ve bu hissin karşılıklı olduğundan emindim. Anlatmayacak olsa da konsey toplantısında iyi vakit geçirmediyi biliyordum, kitabı okumuştum. Serafina, Aviva'yı bulduğunda, aynı şimdi yaptığı gibi sarıldığında öyle mutlu hissediyordu ki buna kendisi bile şaşıyordu. Sanki uzun zamandır mutsuzmuş da şimdiki hisleri ona yabancıymış gibi.

Ayrıldığında gözleri ıslık ıslık, kısaca beni süzdü ve "Ne kadar güzel olmuşsun!" dedi.

Gülerken başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

En yakın arkadaşım olduğu için beni güzel bulması doğaldı ancak bu gece, herkes için güzel olmaya uğraştığım doğrudu. *Aslında, herkes için değil.* Bu tek kişinin, sabah ve öğleden sonrasının böyle stresli ve mutsuz geçmesine sebep olan adamın oğlu olduğunu, babasına muhtemelen destek çıktığı için payı büyük olan Rahsan olduğunu bilse Serafina ne düşünecekti?

İşte bu, şimdi böylesine mutluymışken düşünmeyi hiç istemediğim, bencil ve kötü bir arkadaş olmayı istemesem de sonraya ertelediğim bir konuydu. Kendimi yiyip bitirmek yerine elini tuttum ve "Sen de çok güzel olmuşsun!" dedim. Pembe, dökümlü bir elbise giyiyordu ve ona çok yakışmıştı. Saçları normalin aksine dalgalıydı, çiçek tacıyla birlikte muhteşem gözükecekti ve bu akşamki duraklarımızdan biri olduğunu çok iyi biliyordu. İlk yılımdan beri bu aramızda bir gelenekti.

Hiç değişmeyen bazı şeyler vardı festivale dair. Mesela Samuel Agmon, her yıl aynı büyük şenlik ateşinin başında oturur ve elinde koca bir bardak bal likörüyle çocuklara hikâyeler anlatırdı. Onu ilk gördüğüm hâline göre sakalı biraz daha uzun, biraz daha beyazdı ancak hikâyeleri hiç değişmezdi. Bazısı gerçektir, bazısı kulaktan kulağa seneler önceden gelmişti ve bazısı tamamen uydurmaydı, fantastik evren kurgusunda bile absürt kaçıyordu. Yine de yakınında olduğumda kulak kabartmadan edemiyordum.

İlk önce elma şarabı almakla başladık. Üzüm şarabına hiç benzemiyordu, öyle sarhoş edici ve buruk bir tat değildi; aksine tatlıydı ve tarçın üstüne çok yakışıyordu. Sonra çiçekten taçlar takardık, birkaç gün daha canlı kalmaları için onları büyüledim ama eninde sonunda solarlardı. Hasır sepetim, ikinci yılımdan beri benimleydi. Babama, çalışanlara ve karşılaştığım insanlara dağıtmak için hediyeyle doldururdum içini.

Meydanın girişindeydik, kalabalık üstümüze üstümüze geliyordu ve yolu kapatmamak için daha fazla orada durmamalıydık. Bu yüzden

Serafina'nın koluna girdim ve tatlı kokuyu takip ettim. Rahsan'a söylediğim şeyler abartı değildi, kimse festivalde benim kadar iyi iz süremezdi. Serafina'yı nalburun ve okçunun yanından geçirdim hızlıca. Ok standının yanına, satılan ekipmanları denemeleri için sıkıca sarılıp insan şeklinde bağlanmış bir hedef yerleştirilmişti ve öncesinde eline ok-yay almamış sivil halk, deneme konusunda pek hevesliydi. Yanlarından geçerken bize isabet etmesin diye çok dikkatli olmamız gerekmişti.

Ancak kalabalık ve yaralanma tehlikesi aradığım standı yaklaştıkça burnuma daha yoğun gelen enfes kokuya değerd. Öyle ki bir saniyemi, durup gözlerimi kapatmaya ve içime çekmeye harcamıştım. Sonra da sadece küçük kırmızı fenerlerle süslenmiş, önünde kuyruk olmuş ahşap standı doğru çekmiştim Serafina'yı. En az benim kadar sevse de önünde biriken kalabalık onun şevkini kırmıştı. "Festivali elma şarabı olmadan da gezebiliriz, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, gezemeyiz."

Kararım kesindi. Bu festival, zaten diğer hiçbirine benzemeyecekti. Kendi şaibeli gönül işlerime daldığım için aklımdan çıkmıştı ancak bu gece, tam havai fişekler atıldığında Matias, Serafina'yı öpecekti. O ilk öpücüğünü alacaktı bu festivalde, ben Rahsan'ı gezdirecektim. İkimiz de yeterince alışılmadık şeyler yapacakken bazı şeyler aynı kalsın istiyordum, bu dünyaya dair en sevdiğim etkinlik ve ambiyans tamamen değişmesin.

Ayrıca elma şarabı gerçekten çok lezzetliydi, beklemek için illaki romantik bir sebebe ihtiyacım yoktu. Bu yüzden, Serafina ne kadar arkamda inat ederse o kadar büyük bir azimle peşimden sürükledim ve sıraya geçtiğimizde kısık sesle konseyin nasıl geçtiğini sordum. Benim aksime o, tanınmamak için pelerininin kapüşonunu takıyordu ve daha *konsey* dediğim anda yüzü düşmüştü.

Bana doğru iyice sokulup sıkıntıyla nefesini verdi. "Zor, yorucu, her zamanki gibi ama bu sefer asıl sorun Zev'ivler değil, Mahil Ravi'ydi."

"Neden?" Şaşırmıştım ve bu, sesimden de belli oluyordu. Mahil Ravi, bu kaotik dörtlünün arasında en mantıklı olandı çünkü, ılımlı ve sağduyuluydu. Gerçi kitabı Serafina'dan okuduğumuzda onun genelde tarafsız olsa da oylamada daha çok Zev'iv cephesine destek olduğunu biliyordum.

Neden diye sormam da yanlıştı üstelik, bana detaylarını anlatamayacağını biliyordum. Bu bir yandan beni sinir ediyordu çünkü yazar küçüktü, ben de okurken küçüktüm ve şimdi baktığımda, sırf Matias ve Serafina'nın dünya için önemli karakterler olduğunu anlayalım diye üstünkörü

yazılmış sahneler olduğunu anlıyordum. Detaya hiç girmemişti zira küçüktü ve karmaşık politik hamleler aklına gelmiyordu. Ancak tecrübelerim sonucu biliyordum ki yazılmasa bile arka planda gerçekten vardı bu ilişkiler ve stratejik hamleler, biz Matias ve Serafina'nın aşkıyla büyülenirken yaşımız küçük olduğundan bu kısım ile ilgileniyorduk sadece. Hikâyede büyük kurgu boşlukları bırakmıştı ve bunun için eleştiriler almış olmalıydı.

Şimdi Serafina, tüm her şeyi biliyor ama ben okumama rağmen bilmiyordum. Yemin yüzünden öğrenemezdim de. "Neyse, boş ver," dedim bu yüzden. "Hiç sormamış sayalım ve festivalin tadını çıkaralım, tamam mı?" Gülümsedim. "Hem belki bu gece hiç beklemediğin şekilde güzel bitebilir."

Bunu sesime gizlediğim bir imayla söylemiştim, gerçek bir mutlulukla. Çünkü Matias'ın itirafı, gerçekten beklenmedikti. Serafina, yanından ayrılırken bu gece karşısına bu kadar kararlı çıkacağını bilmiyordu. *Ben biliyordum ama.* Biliyordum çünkü neler döndüğünü öğrenmek yerine, Matias'ın babasının yanında daha gergin ve Serafina'yla yakın olduklarını belli etmemek adına buz gibi davranmasını okumuştuk uzun uzun. Orada olduğu için Rahsan'ın da bahsi geçiyordu tabii ki. Orijinal kurguda, Rahsan o ikisiyle dalga geçiyor ve kıskırtacak imalarda bulunuyordu. Ne de olsa Gorion ve Cohen ailesinin birbirine ne kadar düşman olduğunu en iyi o biliyordu. Acaba bugün de aynısını yapmış mıydı? O ikisini ailesinin yanında daha da tedirgin edip hissettiklerinin aptalca ve tehlikeli olduğunu düşündürmüştü müydü?

Serafina'nın az önceki tepkisine bakılırsa evet, rolünü eksiksiz oynamıştı. Bu da içime bir kurt düşürmüştü. Arkadaş olmamız her şeyi değiştirecek değildi. Umutlarımı yüksekte tutmamalıydım zira Rahsan hâlâ orijinal kurgudaki gibi mi düşünüyor bilemezdim. O ikisinin birlikte olmasını kesinlikle istemiyordu ancak bu, bize küçük ipuçlarıyla verilen Serafina'ya dair belirsiz ilgisinden miydi, yoksa tamamen politik bir sebepten miydi emin değildim.

Aklımda bu sorularla biraz bekledim o kuyrukta. Serafina'nın alakasız yerlerden bahsetmesini dinledim. Ancak beklediğimize değdi, ellerimizde dolu bardaklarla kalabalıktan sıyrılırken günlerimizin nasıl geçtiğini konuştuk. Kendi koşuşturmalı vaktinden sonra benim bahçe işleriyle dinlendiyimi ve uzun süren keyif banyolarımı öğrenince bana çok imrendi.

Imrenirdi tabii, başrolsen derdin vardı sonuçta. Özellikle de fantastik romanlarda.

Bu yüzden başımın beladan kurtulmamasındansa nispeten daha sakin yaşamayı ve dünyanın güzelliklerini biraz daha çıkarmayı tercih ederdim. Ancak ona cevap verirken gülümsemem tereddütle sarsıldı. *Peki her şeye rağmen mi?* Serafina'yı bu gecenin sonunda bekleyen bir öpücük vardı sonuçta, büyük bir aşk. Bundan vazgeçme uğruna yine de yan karakter olmayı tercih eder miydim? Aviva olmayı kendim seçmemiştim ama seçebilseydim yine aynısını ister miydim?

Bu sorularla saatlerce uğraşabilirdim ancak festival, uzun uzun düşünülebiyecek bir yer değildi. Baktığınız her köşeden başka bir şey çıkıyordu ve buradayken bir çocuktan pek de farklı olmuyordum. Işıldayan, parlayan ne varsa soluğu yanında almam uzun sürmüyordu, sıkıcı stantları hemen geçiyor ve ilgimi çekenlerden uzaklaşmıyordum.

Uzun bir süreyi bir takıcının önünde geçirdik mesela, o kadar çok çeşit vardı ki aksi mümkün değildi. Tam kafamda, Akademi'nin orada gördüğüm seyyar satıcının ürünleriyle kıyaslıyordum ki Serafina taktığım tokayı fark etti. "Aa, bu ne kadar güzelmiş," derken parmak uçlarını saçımda hissettim. "Yeni mi aldın?"

"Evet, yeni sayılır." O sabah revirde Rahsan'ın bana verdiği an geldi aklıma, gülümsemeden edemedim.

Sonra da dans başlamadan önce daha yapacak çok şeyimiz olduğunu hatırlayıp elimi çabuk tuttum. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi kararsızlığım değildi, kendime seçmiyordum sadece. Çoğu arkadaşlarım ve yanımda çalışan kızlar içindi, elim boş gitmek istemiyordum. Hem kapanın elinde kalıyordu, tezgâh bizim gibi genç kızlarla çevriliydi ve Serafina bendeki hırsa hayret etmişti. Paketlenen takıları sepetime koyarken bana tuhaf tuhaf bakıyor ve gülüyordu. "Ne yapayım?" dedim hiçbir şey söylememesine rağmen ne düşündüğünü anlayarak. "Bulmuşum böyle güzel şeyleri, tabii ki alacağım. Getir, takmana yardımcı olayım."

Birbirine eş bileklikler aldık. Onunki sarı taşıydı, gücüyle uyumlu bir tane seçmişti. Ben ise mor almıştım, gücümle bir alakası yoktu. Sadece hoşuma gitmişti. Önce Serafina'nın bilekliği taktım, ardından kendiminkini. Bana yardımcı olabileceğini söyledi ancak becerikli ellerim vardı, onun takabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde bitirdim işimi.

Sonra da çiçek taçların satıldığı standı aramaya koyulduk, onlar olmadan dans edemezdik. Ararken de Samuel Agmon'u gördük. Tam da beklediğimiz hâldeydi, elinde bal likörü ve etrafında çocuklarla. Sesi öyle gürdü ki pişen etin kokusu yüzünden o tarafa yürürken, anlattığı *üç başlı*

yılan hikâyesini duyabildim. Hatta kendime ve etraftaki birkaç çocuğa kavrulmuş etten alırken, biraz daha dinleyebilmek için bilerek oyalandım. Bu sefer Serafina, beni oradan sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. “Hadi, çocukken yeterince dinlemedin mi zaten bu masalları?”

Hayır. Ben ilk yılımda, festivalin üçüncü günü artık etraf sakinleşmişken gelip tek başıma dinlemiştim. Sonuçta çocukluğum burada geçmemişti. Ağzım dolu olduğu için ona cevap vermediğimde “Hem o nereden çıktı?” diye sordu. “Akşam yemeği yemedin mi sen?”

Hızlıca yuttum. “Bilerek az yedim, yoksa bunları deneyemezdim.” Normalde yediğimden daha lezzetli oluyordu bu gece yediğim her şey, o yüzden midemi akıllıca kullanıyordum. Daha limon kabuklu şekerlemeler vardı. Sepetim şimdiden dolup ağırlaşmaya başlamıştı ancak hiç üşenmeden her yere taşımaya devam ediyordum. *Çünkü çiçek taşlar bizi bekliyordu!*

Tezgâhın karşısına geçtiğimizde kendime kırmızı güllü, her yerinden koyu yeşil yapraklar fışkıran bir tane seçtim. Zümrüt yeşili elbisem ve koyu kahverengi saçlarımla iyi gitmişti. Öyle ki Serafina taktığım anda, “Tamam, sana bunu alıyoruz,” dedi ve başka bir seçeneğe gerek bile duymadık. Onunkini seçmek biraz daha zor olmuştu. Pembe şakayıklarla süslü olan elbisesine daha çok uyuyordu ancak mavi-beyaz zambaklı olanı daha çok beğendi. En sonunda kendisine yakışanda değil de âşık olduğunda karar kıldı ve birbirimizin taşlarını düzeltirken kıkırdadık.

Çok mutluydum, bu gece muhteşemdi ama... *Diğerlerinden farklıydı.* Biraz eksikti sanki, listemdeki her şeyi neredeyse yapsam da bir boşluk hissi vardı. Sebebini biliyordum aslında ama görmezden geliyordum, gördüğüm her siyah giyinmiş kişiye o zannedip bakarken kendimi gülünç duruma soktuğumu düşünüyordum. Üzerimde bu kadar tesiri olmasını istemiyordum.

Büyük dans henüz başlamamıştı ancak meydan şimdiden kalabalıktı. Çalgıcılar yerini almış, bilindik neşeli parçalardan birini çalıyordu ve bir sürü insan küçük halkalar oluşturmuş, dans ediyordu. Karanlık iyice çöktüğünde ortadaki şenlik ateşinin ihtişamı daha da belli oldu, görmekten çok hoşlandığım şey de buydu. Büyülenmiş gibi bakıyordum onlara. Bu sefer ilk yılımda olduğu gibi anlam veremediğim bir dehşetle değil; *umutla.*

Beni bunca zaman ayakta tutan buydu çünkü, sadece kendi duyduğum değil, bu insanlarda da gördüğüm umut. İlk yılım biterken asla

uyanamadığım bir kâbusun içindeymişim gibi hissetmeye, bazı gecelerde Akademi'deki odama kadar gelen çığlık sesleri yüzünden uyuyamamaya başlamıştım. Buradaki rolümü tehlikeye atıyordum. O zamanlar daha bencil olan Serafina bile benim için endişeleniyordu. Çünkü hayattan kopmaya başlamıştım, o kış bitmek bilmemişti.

İlk başta çocukken bayıla bayıla okuduğum kitabın içinde olmak hari-kaydı ancak yapmak zorunda olduklarım hiç de harika değildi. Öğrenmem gereken bir sürü şey vardı ve kaytaramazdım çünkü ileride bir sürü in-sanın hayatı bana bağlı olacaktı. Vazgeçemezdim, geriye dönemezdim çünkü içimde asla bastıramadığım bir yardım etme isteği vardı. Hem ya-pabilsem bile sonum ne olurdu ki? Ne yapabiliirdim? Seçim şansım yoktu ve kendime tüm bunların biteceğini söylemem hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ruh hâlim daha kötü olurdu muhtemelen, çıkış yolu ararken tikanırdım ve sonsuza kadar burada kalacağımı düşünürdüm.

Tam da böyle bir çıkmazın içindeyken bitmişti kış, tekrar bahar gel-mişti. O zamanlar Theodor Malkin'e de bu dünyadaki hayatıma da alış-maya çalışıyordum. Belli etmemeye çalışsam da zorlandığımı fark etmişti ve benim için endişelenmişti. Benim tek istediğimse bahar tatilinde eve kapanmak ve duvarlara bakarak düşünmekti, sanki bu bana çıkış yolunu gösterecekmiş ya da cevapları bulabilecekmişim gibi. Ancak festival geldi-ğinde sokaklardan uzak kalamamıştım, geldiğim ilk yıl rüyada olduğumu zannederek gezdiğim festival tekrar beni çağırmıştı. Serafina ansızın pen-ceremde belirdiğinde de daha fazla karşı çıkamamıştım. Ağzıma attığım her şekerlemede o umutsuz ruh hâlimden biraz daha uzaklaşmıştım.

Gecenin sonunda hiç tanımadığım kızların elinden tutmuş, devasa ateşin etrafında dans ederken kahkaha atıyordum. Buradaki insanların bu gerçeklerle *yaşamak zorunda* olduğunu fark etmiştim çünkü. Buraya ait olmadığımı, dönmem gereken bir yer olduğunu düşünüyordum ama onların gidebileceği hiçbir yer yoktu. Burada kalmaları ve bununla başa çıkmaları gerekiyordu. Burası sadece benim hapishanem değildi, aynı za-manda birilerinin *eviydi* ve onlarla benim aramdaki tek fark, bakış açıydı.

Dolunay haftasının biteceğini, yaratıkların öldürmek için geçitlerden çıkacağını ve bir gün başlarına kötü bir şey gelebileceğini elbette biliyor-lardı. Biliyor ve buna rağmen neşeyle el çırparak muazzam boyuttaki şenlik ateşinin etrafında dans ediyorlardı. Çünkü buradaki insanlar, yazılmamış bu kadar kişi, yalnızca düşündüğüm gibi bir *kitap karakteri* değildi; buna dair en ufak fikirleri yoktu. Onlar sadece yaşıyor ve ne yapmaları gereki-yorsa onu yapıyorlardı. Zira başımıza hangi felaket gelirse gelsin ayağa

kalkardık, umut edecek bir şeyler bulurduk ve yaşamaya devam ederdik. Ne kadar çetin bir kış atlattığımızın ve kaç tane daha atlatacağımızın bir önemi yoktu. Şimdi yalnızca dans edecek ve yaşadığımız hayata tutunacaktık.

İlk defa o zaman anlamıştım bunu. Artık *buradaydım*, belki de çıkış yolunu hiç bulamayacaktım ve sahip olduğum tek bir hayatım varsa bunu boşa harcamayacaktım. Hiçbir zaman buraya ait hissetmesem bile parça parça bulduğum mutlulukları yetirecektim kendime.

Festival, bakış açımı böylesine değiştirdiği için bu kadar önemliydi benim için. Her yıl bunu bana tekrar hatırlatması için ayak izlerimi takip ediyordum. Bulduğum dayanma gücünü hiç unutmayayım, hayatımı heba etmeyeyim diye. Sonuçta kimse mutlu bir hayatın sözünü veremezdi ancak ben kendimi mutlu etmenin yollarını bulabilirdim.

Dans eden insanları izleyip el çırparak onların coşkusuna ortak olurken de tam olarak bunu yapıyordum. Birazdan Rafya burada olur ve doldurduğum sepeti almak için beni bulurdu. Bu sistemi festivalden en fazla verimi alabilmek için geliştirmiştım, şimdiye kadar da tıkır tıkır işlemişti. Sabırsızdım, ara ara kontrol ettiğim saatin açıkça gösterdiği üzere her şeyin değişeceği vakit yaklaşıyordu. Bana, havai fişeklerden bir saat önce tam burada olmamı söylemişti ve bunu her hatırladığımda kalbim ağırlaşıyor, göğüs kafesime vuruyordu.

Rafya sepeti almak için geldiğinde ona her şeyin yolunda olduğunu, babamın endişelenmemesi gerektiğini ve yatmasını istediğimi söyledim. Aceleliydim çünkü müziğin temposu yavaşça artıyor, Serafina da ben de halkalardan birine dahil olmak için sabırsızlanıyorduk. Öyle ki Rafya'ya son sözümü söylerken, dayanamayıp beni kolumdan tuttuğu gibi peşinden sürükledi. "Hadi Vivi!"

Kendimi bir anda tanımadığım bir kadının koluna girmiş hâlde bulmuştum. Bana baktığında göz göze gelmiş, aynı anda birbirimize gülümsemiştik. Dansta yabancılık yoktu çünkü hangi sosyal sınıfa ait olduğun ya da kanında ne kadar büyücülük olduğu hiçbir önem taşımıyordu.

Dans karışık; sürekli dönüyor, hareket ediyor ve bazen ortaya doğru yaklaşp halkaları değiştiriyorduk. İlk yılımda hiç becerememiştım, ne yapacağımı bile bilmiyordum ancak kimse bana düzeni bozduğumu ya da gitmemi söylememişti. Ben de taklit ede ede öğrenmişim. İçinde bulunmak, dışarıdan izlemekten kat kat güzeldi çünkü. Orada bulunan herkesin içini aynı coşku kaplıyordu. Kesinlikle benim gibi çok düşünen

biri bile âni yaşıyordu ve hepsi bir araya geldiğinde eğlenmemek imkân-sızlaşıyordu.

Bir süre sonra Serafina'yla aynı halkadan çıktık. Bir önceki yıl Matias da bizimle birlikteydi, herkesten gizlice sıvışmıştı ve tanınmamak adına bir kez olsun pelerinini çıkarmamıştı. *Şehrin koruyucusu* olarak bilinen ailenin vârisinin, festivalde eğlendiği öğrenilse ne olurdu? *Bizim için hiçbir şey, Gorion ailesi için bir felaket.* Bu yüzden Matias dansa katılmasa da bizi izlemiş, izlemenin onun için yeterli olduğunu söylemişti. Üzerindeki baskı yüzünden o kadar üzülmüştüm ki uzun süre kuyrukta beklediğim limonlu şekerlerimi hiç düşünmeden ona vermiştim.

Bu yıl katılmayacaktı. Bunu çok daha öncesinde, biz Serafina'yla plan yaparken söylemişti. Artık yirmi bir yaşındaydı, bu baharın sonunda mezun olacaktı ve sorumluluklarını bilmeliydi. Bunun kendi kararı olmadığı, babasının sözlerini tekrarladığını bildiğimizden ısrar etmiş, onun sıvışabileceği bir plan kurmak istemiştik ancak bizi reddetmişti. *Birkaç kez.* Buna rağmen bu gece burada olacaktı. Kendi bir plan kuracak ve kalabalığın içinden pembe elbisesiyle dans eden Serafina'yı izleyecekti. Niyeti onu fark etmesi değildi, konseyden araları bozuk ayrıldıkları için içi rahat etmemiş ve onu görmek istemişti sadece.

Ancak gizlenme çabalarına rağmen Serafina onu fark edecek, farklı halkalarda olduğumuz için bana haber vermeden onun peşine düşecekti. İlk başta doğru görüp görmediğinden emin olamayacaktı çünkü Matias'ı burada görmek, her ne kadar aklında hep o olsa da beklediği son şeydi; gerçekleşmeyeceğini düşündüğü için umut etmediği bir mucize. Ancak buradaydı ve Serafina onu bulacaktı. Yüzleşecekler, sinirli itiraflar yapacaklar ve öpüşeceklerdi.

Kitapta bu sahnelerde çıldırmıştım, onca sayfayı bunun için okuduğumdan inanılmaz heyecanlıydım. Şimdi ikisi de arkadaşım olduğum ve artık okumayıp yaşadığım için bu sahneyi göremeyeceğime üzülmüyordum. Zira artık bu durum, sevdiğim karakterlerin birleşmesi değil de yakın arkadaşlarımdan özel hayatı oluyordu. Orijinal Aviva'dan çok daha avantajlı olmamdan bahsetmiyordum bile. O zavallı Serafina'yı bulamadığı için çok endişeleniyor, ertesi sabah Serafina evini ziyaret edip her şeyi anlatana kadar uyuyamıyordu.

Ben her şeyi bildiğim için kalan vaktimi onu aramakla geçirmeyecektim, kesinlikle güzelce uyuyacaktım ve ondan önce başkasına verdiğim sözü tutacaktım. Bu yüzden Serafina'nın sarı kafası ortadan kaybolduğunda endişelenmek yerine daha da mutlulukla dans ettim. Aksi nasıl

mümkündü ki zaten? En yakın arkadaşım, sevdiği insanın ona karşı hisler beslediğini öğrenecek ve tüm engellere rağmen onunla bir araya gelecekti. Böyle bir durumda ancak, *yürü Serafina*, diyebilirdim. *Git ve öp onu, sevdiğini söyle çünkü siz bu mutluluğu hak ediyorsunuz.*

Böylece dans etmeye devam ettim. Belli aralıklarla dönerek halka değiştiriyordum ve etrafımda dönerken eteğim de benimle dönüyor, ortada sadece kadınlarla bir araya geldiğimizden muhteşem görünüyorduk. Öyleydik çünkü, kadınlarla bir araya gelmeye ve çoğumuz çiçekli taç taktığı için aramızda oluşan bu hissedilir bağa bayılıyordum. El ele tutuştuğumuz ve birbirimize güldüğümüz kısım, dansın favori bölümünü oluşturuyordu. Şarkının sonlarına doğru tempo yükseliyor; erkekler büyük, tek bir halka oluşturarak el çırparken, kadınlar oluşan o boşlukta dans etmeye devam ediyordu. Nefes nefeseydim ama durmayı aklımdan geçirmiyordum bile, adımları da düşünmüyordum. Ayaklarım kendi kendilerine ve o kadar hızlı hareket ediyordu ki ben sadece nazikçe eteklerimden tutup karşımdaki kıza doğru yavaşça yaklaşıyordum.

Karşı karşıya geldiğimizde ellerimizi birleştirdik, yer değiştirdik ve dönüp el çırpmaya, bu gece son gecemizmişçesine dolu dolu eğlenmeye devam ettik. Döndük, döndük, döndük... Şarkı en yükseldiği yerde bitti ve o anda alkışları duyduk. Kalbim deli gibi çarpıyordu, nefes nefeseydim ama o kadar mutluydum ki umurumda değildi.

Kadınlardan birkaçı, *yeni bir dansa başlayacağız*, demişti ancak şimdilik bu kadarı yeterdi. Biraz dinlendikten sonra geleceğimi söyledim ve önüme dönüp çemberin dışına çıkmak için bir adım attım. Tam dans ederken kaymış tacımı düzeltiyordum ki durdum. *Buradaydı.*

Buradaydı ve onu görmek, kalbimde öyle bir şok etkisi yaratmıştı ki ellerim hâlâ tacımda, öylece kalakalmıştım. Rahsan Zev'iv, biraz ötemleydi ve yeni gelmiş gibi durmuyordu. Aksine, sanki bir süredir buradaydı ve beni izliyordu. *Sarı fener ışıklarının altında yanaklarımın kızardığı belli olur muydu?*

Yine siyah giyinmişti. Pelerini omuzlarından ayak bileklerine kadar dökülüyordu ve saçları da siyah olduğundan, teni normalden daha koyu görünüyor, gözlerinin sarısı fener gibi parlıyordu. Yüzümdeki şaşkınlıkla birkaç saniye bakmaya devam ettim ona. Aramızdan birkaç kişi geçti ancak gözlerimi durduğu noktadan hiç ayırmadım. O da ayırmadı. Yüzünde eğlenen, neredeyse meydan okuyan bir ifade vardı.

Tacımı düzelttim, sonra ellerimi yavaşça iki yanıma indirdim. Onun için güzel gözükmek istemiştım ama bu kadar hareketli bir danstan sonra saçım başım dağılmıştı elbette.

Yavaşça yürüyerek aramızdaki mesafeyi kapattım. Ne yaptığımın pek farkında değildim, ona çekiliyordum sanki, gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Söylediğim ilk şey, “Erkencisin,” oldu. “Seni şimdi görmeyi hiç beklemiyordum.” Çok yakındık şimdi, yüzüne bakabilmek için hafifçe başımı kaldırmıştım.

“İşim beklediğimden daha çabuk bitti.”

“Öyle mi? Sevindim.” *Çünkü seni özledim.*

Bu aptalca ama seni özledim, bu ânı ipte çektim ve şimdi ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ve ilk defa, o da bilmiyormuş gibi görünüyordu. Bana bir adım daha yaklaştı. İnsanlara tepeden bakmayı seviyordu ama bunu yaparken yine ilk defa aşağılayıcı bir ifade yoktu yüzünde. “Hep böyle dans eder misin?”

Utandım. “Evet, yani ilk... On sekiz yaşından beri.” Az kalsın *ilk yılından beri* diyecektim.

“On sekiz mi?” Tek kaşını kaldırdı. “O yaşıta seni başlamaya ikna eden ne oldu?”

Haklı bir soruydu. Buradakiler, çocukluklarında öğrenirler ve küçük büyük hep beraber dans ederlerdi. “Cesaret edemedim, sanırım,” diye geçtirdim. Gerçek Aviva’nın ne kadar süredir dans ettiğini bilmemin bir yolu yoktu, bu yüzden konuyu değiştirmeliydim. “Sen? Etmiyorsun diye tahmin ediyorum.”

“Evet, etmem.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Neden?”

“Kendimi böyle neşeli bir dansın içinde hayal bile edemiyorum.”

Yüzünde tiksindir gibi bir ifade belirince güldüm. Güldüğümü fark edince yüzünü eski hâline getirdi ve tüm dikkatini bana verdi. Onu elinden tutup halkanın içine sokacak değildim çünkü sınırları olduğunu çok iyi biliyordum. Festivale gelmesi bile mucizeydi benim için, bilmediği insanlarla el ele tutuşup dans etmese de olurdu. Bu yüzden ufak kahrkahamın izleri hâlâ yüzümdeyken yavaşça omuz silktim ve “Sen

kaybedersin,” dedim sadece. “Göründüğünden daha eğlenceli ve ben ilk defa dans ettikten sonra âşık oldum bu festivale.”

Yavaşça sağından yürümeye başladığımda beni takip etti. Yeni bir şarkı başlamıştı ve insanlar yavaş yavaş bir araya geliyordu. Bir adım gerimden, “Festivale duyduğun aşırı sevginin sebebi bu mu yani?” diye sordu. “Dans?”

“Sayılır. Bana iyi hissettiriyor ve iyi şeyleri hatırlatıyor.”

Muhtemelen dans hakkındaki görüşlerimiz hiç benzemiyordu ancak bana karşı çıkmadı. Onun yerine Rafya’yı beklerken pelerini emanet ettiğim şekerlemeciyle konuşmamı bekledi sessizce. Pelerini omuzlarıma atıp ipini bağlarken, “Tabii tek neden dans değil, sana bu gece onları göstermek istedim zaten,” diye devam ettim. Ne yapacağımı, ne göstereceğimi merak ediyordu. Bunu dudaklarının kıvrılmasından bile anlayabiliyordum ve heyecanlansam da beklentisini karşılayamamaktan korkuyordum. Ancak her fırsatta beklenti içine girmedişini, bana da aynısını yapmamı söyleyen, o değil miydi?

Beklemediği kadar eğlendireceğim konusunda kendimi gazlayarak, “Hadi!” dedim. “Acele etmemiz gerek!”

Ona tattıracağım bir sürü şey vardı ve ateşte yakmak için büyülenmiş dilek kâğıtlarından almalıydık, elma şarabını da kesinlikle deneyecekti. Düşündükçe içim kıpır kıpır oluyordu ancak istediğim kadar hızlı hareket edemiyorduk. Yollar tıklım tıklımdı, sadece buradaki halk değil civar kasabalardan, köylerden ve şehirlerden gelenler de vardı. Kalabalıktan yürüyemediğimiz her an sıkılıp bunalıyor, sonra tam arkamdaki varlığını hissediyordum. Dönüp bakmasam da uzun boyunun fazlasıyla farkındaydım, onun sayesinde bize doğru gelenler yüzünden ezilmediğim de.

Çünkü biri bana çarpacakken, tek elini omzumun üzerine koyup vücudumu yavaşça hareket ettirmiş, sonra da oradan hiç çekmemişti. Bana güvenmiyor muydu, yoksa sadece korumak için mi yapıyordu bilmiyordum ama herhangi bir art niyet arayamayacak kadar heyecanlanmıştım dokunuşunu hissettiğimde. Sonra da meydana giden kalabalık yoldan onu kaçırmış, ara stantların olduğu bir yere sapmıştım. Bunu yapmadan önce uzun uzun açıklama yapamayacağımdan elini omzumdan çekmiş, o daha ne olduğunu anlayamadan peşinden sürüklemiştim.

Elma şarabı standı, Serafina’yla geldiğimiz hâline göre tenhaydı çünkü tüm kalabalık meydandaki dansa gitmeye çalışıyordu. İçeceklerin parasını el çabukluğuyla ödemeyi başardım ve bardakları elime aldım.

Gülümseyerek ona uzattığımda, hâlimden hiç memnun görünmüyordu. “Diğer her şeyin parasını ben ödeyeceğim.”

Onu duymazdan geldim. “Hadi, iç.” Büyük bir heyecanla onun içmesini bekliyordum ve bunu fark ettiğinde yavaşça bir yudum aldı. Kendimi tutamadım. “Nasıl?”

Yavaşça başını salladı. “Güzel. Hiç içmediğim bir şey değil sonuçta.”

“*Güzel* mi? Sadece bu mu? Festivaldekinin tadı çok daha güzel gelmiyor mu? Tarçını bile daha tatlı sanki. Lütfen bir yudum daha al ve bu sefer hissetmeye çalış.” Bir saniye yüzüme baktı. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşündüğünü anlayabiliyordum ama itiraz etmek yerine, dediğimi yapıp bir yudum daha aldı. “Şimdi?”

Yine aynı ifadesiz yüz ve değişmeyen sesle karşılık verdi. “Güzel.”

Yüzümdeki heyecanlı gülümseme, yerini abartılı bir somurtmaya bıraktı. “Pes ediyorum.”

İşte *bu* onu güldürdü. Sinirlenip bir adım attığımda peşimden gülerek geliyordu, sessiz ama kalbimin ritmini değiştiren bir sırtışıla. Benimle uğraşmaktan gerçekten zevk alıyordu.

Bir yandan elma şaraplarımızı içerken onu en sevdiğim tezgâhlara götürdüm. İki dilek kâğıdı ve kalem aldık, gerçekten söylediği gibi parasını ödedi ve itiraz kabul etmedi. Buraya onunla tartışmaya gelmediğimden ve sadece onunla değil, kimseyle para muhabbeti yapmayı sevmediğimden karşı çıkmadım. “Bütün gece tek başına mıydın?” diye sordu, ben kâğıtları pelerininim iç cebine koyarken. Ona bakmadan ve işime ara vermeden cevapladım. “Yok, Serafina’yla beraberdim.”

İşim bitince bardağımı bana geri uzattı. Kendisinininkini çoktan bitirmişti, muhtemelen üç ya da dört yudumda. Ben küçük küçük içtiğimden anca yarılabilmişim. “Öyle mi?” Etrafa bakındı. “Nerede şimdi?”

Matias’la beraberdi. Şimdiye kadar çoktan konuşmaya başlamış olmalılardı. Çok geçmeden sakın sakın gelecekten, ne yapacaklarından bahsedip karanlık bir köşede yıldızları izleyecek ve havai fişekleri bekleyecekleri muhtemelen. Tabii, bunların hiçbirini ona söyleyecek değildim. “Bizi göremeyeceği bir yerde, endişelenme.”

Arkadaşlarımin olabileceği bir ortama onu davet ederken bunu düşünmediğimi düşünmemişti, değil mi?

“Endişelenmiyorum, umurumda olan tanınmak değil.”

Evet, ona baktığımda bunu anlayabiliyordum. Pelerininin kapüşonunu bir saniye bile indirmeyen Matias'ın aksine, Rahsan onu gördüğüm andan beri bir kez olsun takmamıştı. Ya Zev'ivler, Gorion ailesi kadar takıntılı değildi ya da Rahsan, Matias kadar umursamıyordu. Ne olursa olsun, yanımda görülmekten çekinmemesi iyi hissettirmişti. Mantıklı bir hamle değildi ama hoştu işte.

Cevabı üzerine ona öyle bir gülümsedim ki ne hissettiğimi anlayacak diye korktum. Öyle ki hemen tuttum bileğinden, peşimden bir sürü yere sürükledim. Ardından iğrenç görüldüğünü düşündüğü için denemeyeceğini söylediği her şeyi zorla denettirdim. O inatsa ben de inattım, ikimiz için planladığım şeyleri *istemiyorum* diyerek bozamazdık!

Hem çoğunu sevmişti, hatta birini öyle sevmişti ki bunu fark edip ona takıldığımda ilk başta inkâr bile edememişti. İyice şımarıp işaret parmağını yanağına uzatarak itiraf etmesi için baskı yaptığımda da eli parmağını kavramış ve "O kadar da sevmedim," diyerek geçiştirmişti. Susmuştum. Ona inandığımdan değil de birkaç tezgâhın önünden geçene kadar parmağını bırakmadığından. Öylece tutup indirmiş ve hemen bırakmamıştı. Bunun, kalbime etkisinin farkında mıydı?

Tam *bundan daha fenası olamaz, kalp atışlarım bu kadar hızlanamaz*, diye düşünüyordum ki közlenmiş mısır satıcısının önündeyken "Sen yemeyecek misin?" diye sormuş ve aniden döndüğü için yakınlığımızı hesaplayamamıştı. Yanağı çiçekli tacıma sürtünmüştü ve bana çarptığı için düşmeyeyim diye elini belime koymuştu. Refleksleri gerçekten de çok iyiydi. Ne hissedeceğimi ne düşüneceğimi şaşırmıştım ama yanağında gördüğüm ince kırmızı çizik ağır basınca dayanamayıp dokunmuştum. "Yüzün çizilmiş, dur."

Gözlerini gözlerimden, elini belimden çekmeden beni doğrulturken "Burada sakın yapma," demişti. Halk içinde büyücü karşıtı kişilerin olduğu bir gerçektir ve bu cümleyi ilk söylediğinde aklıma gelmemişti, Rahsan'ın klasik *beni iyileştirme* inadı sanmıştım. O yüzden ben de inat etmiş, kaşlarını çatıp onu mısır tezgâhının yanına doğru çekmiştim.

"Ne yapıyorsun?"

"Yapmam gerekeni."

Sırtını tezgâha yaslariken gülüyordu, ben ise uzun boyu yüzünden parmak uçlarımda yükselmiş, kapüşonunu kapatmaya çalışıyordum. O sırada "Bir çizik beni öldürmez," diyerek dizlerini hafifçe kırdı ve işimi kolaylaştırdı.

“Evet, öldürmez ama ben sevgili tacım yüzünden yaralanıp söylenmeni istemem.”

Kapüşonunu kapattım. Bunu, gücümü kullandığımda çıkan ışık etrafa pek yayılmasın ve pelerininin siyah kumaşının altında kaybolsun diye yapmıştım. Böylece dışarıdan bakan bir göz, büyü yaptığımı değil de sevgilimin yanağına dokunduğumu düşünecekti. Gözlerine bakamıyordum bile parmak uçlarımı yanağına doğru uzatırken. O ise gözlerini yüzümden çekmiyordu. Tenine değdiğim an, “Söylenmem,” dedi usulca. Parmak uçlarım ısındı, karıncalandı ve saniyeler içinde çizik ortadan kayboldu. “Biliyorum.”

Gerçekten de söylenmeyeceğini biliyordum. Parmaklarımı yüzünden çekerken ben de onun gibi durgunlaşmıştım. “Ama ben bir şifacıyım, işimin bu olmasını geçtim, dayanamıyorum yardım etmeden.” Yüzüme bakıyor, orada bir şey arıyordu. Bu yoğun âna dayanamayarak gülmeye çalıştım. “Hem Serafına, tacımın bana çok yakıştığını söyledi ve sana zarar verdi diye çıkarmak yerine zararını telafi etmek daha cazip.”

Bunu konu dağılsın, aramızdaki ciddiyet son bulsun diye söylemişim ancak cevap verirken ne sakinliğinden ne de yoğun bakışlarından bir şey kaybetmişti. “Cohen’e nadiren katılırim.”

Kalbim duyduklarım karşısında kasıldı. “Ve?”

“Haklı. Sen yine de bunu ona söyleme.”

Ona beklenti dolu bakışlarla bakarken, bunun bir hata olacağından korkuyordum. Söyledikleri beklentimin bile o kadar üstündeydi ki o rahatlamayla kahkaha atmıştım. *Bana yakıştığını düşünüyordu.* Güzel olduğumu da düşünüyor muydu peki?

“Söylemem,” dedim ondan uzaklaşırken. Hâlâ gülerken geriye doğru birkaç adım atmış, yanıma geldiğinde de önüme dönmüştüm.

Takıcının yanından geçerken oralı olmadığımı fark etti ve “Bakmayacak mısın?” diye sordu.

“Tezgâhtakilerin yarısını çoktan satın aldım.”

Kaşlarını çatı. “O kadar takı takmıyorsun bile.”

“Hepsi kendim için değil ki. Serafına’ya aldım, çalışanlarımıza aldım, arkadaşlarıma aldım...” Her saydığımda bir parmağını indirdim. Beni dinlerken yüzünde neredeyse takdir eden bir ifade belirdi. *Neredeyse* diyorum çünkü o kadar anlıktı ki hayal görmüş de olabilirdim. Elimi indirmeden

önce bileğimdekini görüp “Bak,” diyerek ona gösterdim. “Kendime de bunu aldım.”

Yine standart bir, “Güzel,” çıktı dudaklarının arasından. Sonra sarı gözleri gözlerimi buldu. “Tokayı da takmışsın.”

Bana aldığı tokadan bahsediyordu. O kadar arkamdan yürümüştü, demek fark etmiş ancak bu zamana kadar hiçbir şey söylememişti. Boynumdan yukarıya doğru bir ısı dalgası tırmandı. “Evet, bu elbiseyle birlikte takmazsam yazık olurdu.” Yalan söylüyordum, elbisemi ona göre seçmiştim. Ama o bunu bilmiyordu.

“Evet,” dedi çok ciddi bir şekilde. “Yazık olurdu.”

Hissettiğim tüm bu duygular neydi? Neden söylediği her şeye karşı bu kadar duyarlıydı kalbim?

“Havai fişekler birazdan atılır,” dedim zar zor. Bunu bir bahane olarak kullanmak istememiştim ama tam da doğru anda aklıma gelmişti. “Mısır alamadın ama cebimde limonlu şekerlemelerden var. Dilek kâğıtlarımızı ateşe atalım, sonra...”

“Hiçbir şey beni o kalabalığa döndüremez,” dedi kararlılıkla. Konuyu değiştirmeme hemen ayak uydurmuş, muhalefet bile olmuştu. Gözlerimin içine baktı. “Sen bile, Malkin. Zaten kâğıtlar büyüğü değil mi? Yazarsın, avucumda yakarım.”

“Tamam.” Aslında beni de büyük bir dertten kurtarmıştı. “O zaman seni sakın bir yere götüreceğim, havai fişekleri en iyi izleyebileceğimiz yerlerden birine.”

Dudakları memnuniyetle kıvrıldı. “Bak bu olur işte.”

Onu kalabalıktan uzaklaştırdım. Tam arkamdaydı ve soru sormadan beni takip ediyordu. Stantlardan uzaklaştık. İçinden hiç ışık gelmeyen, şehrin en eski binalarından birinin ara sokağında durduk.

“Bu evde Bayan El’Avi oturuyor,” diyerek evi gösterdim işaret parmağımla. “Kendisi huysuz, yaşlı bir kadın. Sesten hiç hoşlanmadığı için festival zamanında burada olmaz, son dördün haftasında kızını görmeye gider. Ben de bu sokağın ilerisinde oturduğum için komşumuz oluyor ve dün çalışanlarımızdan burada olmadığını öğrendim.”

Tane tane konuşmuş, sorabileceği her soruyu önceden tahmin ederek her şey açıklamıştım. Konuşmayı bitirdiğimde kaşlarını çattı. “Evine mi gireceğiz yani?”

Sırıttım. “Sadece balkonuna.”

Kaşlarını hayretle kaldırdı ama eğlendiğini görebiliyordum. “Göründüğünden daha yaramazsın, ha Malkin?”

Bu aslında Serafina’nın fikriydi. Beni balkona ilk uçurduğunda kötü bir şey yaptığımızı, hemen aşağı inmemiz gerektiğini düşünmüştüm. Ta ki havai fişeklerin ne kadar güzel gözüktüğünü görene kadar. Üstelik balkon sakindi, kimsenin bizi fark edeceği yoktu ve bakmak için kafamı kaldırıp boynumu ağrıtmıyordum. İtiraz etmeyi ilk andan bırakmış, sonraki yıl ben Serafina’yı buraya getirmiştım. Tabii Bayan Kastav’a teyit ettirdikten sonra.

Hafifçe gülümsedim. “Değeceğini düşünüyorsam, evet. Yapacağım şeyden çekinmem.”

Ona yaklaştığım anda şaşırdı ama ellerimi omzuna koyduğumda bunun nereye varacağını anlayıp yüzüne eski ciddi ifadesini yerleştirdi. Ben de nefesimi tuttum ve ellerimi biraz daha bastırdım omuzlarına. “Daha sıkı tutun,” dediğinde sesi memnuniyetsizdi.

“Düşmem ki.”

“Evet.” Kızgın gibiydi. “Çünkü ben daha sıkı tutarım.”

Kelimeleri değil, hareketleri anlatsın ister gibi tek kolunu sıkıca sardı belime. Öyle sıkı sardı ki bedenlerimizin arasında sadece pelerinlerimiz kaldı, hiç boşluk bırakmadı. Astronomi kulesi gibi döne döne gitmediğimizden midemin bulanmayacağını, çok daha kısa süreceği için iyi olacağımı düşünmüştüm ancak yanılmıştım. *Yakınlığı* başımı döndürüyordu. Bu kısacık anda kokusunu almak, daha iyi hissetmek için gözlerimi kapatmak...

Ayaklarım sert bir zemine bastığımda tuttuğum nefesi verdim ve hiç istemesem de anlar korkusuyla hemen ondan uzaklaştım. Ben onu ne kadar istesem de o beni istemediği sürece bir önemi yoktu. Hem buraya duygusal bir çıkmazı yaşamaya değil, havai fişekleri izlemeye gelmişim. Bu yüzden ona dönerken tüm bunları bir kenara bırakıp gülümsedim. “Birazdan başlar.”

Yanıma geldi, benim gibi balkon demirlerine kolunu yasladı ve aşağıdaki insan seline baktı. Dolunay gökyüzündeydi, her şey yolundaydı ama o, huzursuz gözlerle izliyordu. “Ne düşünüyorsun?” diye sordum dayanamayarak.

Cevap verirken bana dönmedi, yüzü kasvetliydi. “Tam şu anda geçit açılsa ne olacağını, ne kadarının öleceğini...”

Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim, sadece açık açık söyleyeceğini beklemiyordum. “Hep böyle karamsar mı düşünürsün? Açılmayacağını bilmene rağmen?”

Omuz silkti. “Alışkanlık.”

O, insanlara bakmaya devam ediyordu ama ben başımı ona doğru çevirmiş, yüzünü izliyordum. “İyi bir askersin ama kendine zararsın.”

“Anlamadım?”

Uzaktan şarkı sesi geliyordu ama yan yanaydık, duymaması imkânsızdı. Yine de onun için biraz daha açıklayıcı davrandım. Bu sefer o beni izliyordu, ben de parmaklarımı birbirinin arasından geçirmiş halde meydana ateşe bakıyordum. “İyi bir askersin çünkü görevde olmasan bile böyle şeylere dikkat ediyorsun, hep tetiktesin. Kendine zararsın çünkü o kadar şey yaptık, eğlenmeni istedim ama aklının bir köşesinde hâlâ karamsar düşünceler var.” Gözlerimi ona çevirdim. “Güvendeyiz, Rahsan. Sadece bir gece olsun gardını indirebilirsin.”

İşıklar yüzünden yıldızları daha sönük gözüксе de hâlâ seçilebilen takımyıldızını gösterdim. “Bak, Paladin orada. Ne anlama geldiğini söylemeye gerek yok, değil mi? Fırsatını bulduğun her an astronomide benden daha iyi olduğunu söylüyorsun sonuçta.”

Gülümserken başını eğdiğinde ben de onunla gülümsedim. İçim sım-sıcak oldu. “Notların için teşekkür ederim bu arada. Onlar olmasa da iyi bir not alırdım ama sayende yarısı kadar çalıştım.”

“Rica ederim.” Sesi sakindi, alay yoktu.

Şaşkınlıkla, “Bu kadar mı?” dedim. “O notu alamayacağımı falan söylemeyecek misin?”

Kaşlarını kaldırdı yavaşça. “Öyle düşünmüyorum, neden söyleyeyim?”

“Astronomide iyi olduğumu kabul ediyorsun yani?”

Hevesle söylediğim şeye yavaşça başını salladı. “Evet.” Sonra beklediğim o alaycı gülümseme yüzünde belirdi. “Sadece benim kadar iyi değilsin, o kadar.”

Yine güldük. Bu akşam çok güzeldi. Birlikte gülebilmemiz çok güzeldi. Konuştuklarımız, yaptıklarımız, bu hafif hafif esen rüzgâr... Bu geceye dair her şeyin ayrı bir güzelliği vardı.

Son anda aklıma gelmiş gibi, “Aa!” dedim. “Dileklerimizi yazmayı unuttuk!”

Pelerinimin cebinden çıkardım. Küçük, mavimsi kâğıtlardı ancak ışık yetersizliğinden beyaz gibi görünüyorlardı. Havai fişekler atılmadan önce hızlı hızlı yazdık ikimiz de birbirimize göstermeden, kâğıtlar ufak olduğundan işimiz uzun sürmedi.

Her şeyin en iyi şekilde ilerleyip bitmesini istiyorum. İlk cümlem buydu. Bu çok önemliydi. Buradan çıkacak mıydım, çıkacaksam nasıl çıkacaktım hiç bilmiyordum ve en büyük korkum, hep bunu düşünürken aklıma gelen kötü senaryolardı. *Sevdiğim tüm insanlar sağlıklı, mutlu ve uzun bir hayat yaşasın.* Aslında bu kadar dileğimi tamamlamak için yeterliydi ancak güvenemedim ve özellikle belirtme ihtiyacı hissettim. *Rahsan ölmesin.*

Dilerken amacım tabii ki ölümsüzlük değildi, kitaptaki gibi ölmemesini kastediyordum ama kâğıdım dolduğundan sadece bu kadarını yazabilmiştim. Bitirdikten sonra katladım ve uzattığı avucunun içine bıraktım, onunkinin hemen üstüne. Pelerinini eline siper etti ve avucunda bir ateş belirdi. Kâğıtlar, alevleri maviye çevirerek kül oldu ve o küller rüzgârla birlikte savruldu.

Avucundaki ateşi söndürdüğünde gözlerimi gözlerine çıkardım. Yine sessiz, beni heyecanlandıran bir bakışma yaşandı. Öyle ki dayanamayıp saçmaladım. “Limonlu şeker ister misin?”

Kaşlarını kaldırdı. Benim aksime oldukça sakindi. “Bu gece yeterince şey tatmadık mı?”

“Evet ama bunu denemelisin. Biliyorum, tatlı ve ekşi şeyleri bir arada sevmediğini söylemiştin ama bunun bir istisna olacağını düşünüyorum.”

Konuşurken bir yandan da ufak poşeti çıkarmış, cümlem bittiğinde şekerlemeli kuru limon kabuklarından birini ona uzatmıştım. İlk teklif ettiğimde istemiyor gibi duruyordu ama uzattığımda itiraz etmeden aldı. Fikrini ne değiştirmişti bilmiyordum ama o ağzına attıktan sonra ben de dayanamayıp bir tane attım ağzıma. “Güzel, değil mi?”

“Güzel, beklemiyordum ama gerçekten güzel.”

Avucumdan bir tane daha aldı. Sevdiği için mutlu olmuştum ve o, yüzümdeki gülümsemeyi yakalamıştı. “Ve Aviva...” Gülüşüm dondu. “Teşekkür ederim. Bu gece gerçekten eğlendim.” Şimdi cebine uzanıyordu, bir şeyler daha söylüyordu ama duymuyordum.

İsmimi mi söylemişti o?

Kimsede yanlış bir izlenim yaratmak istediğinden değil, sonunda ismimi söyleyecek kadar samimi olduğumuzu düşündüğünden? Doğru

duymuştum, değil mi? Çok acayip bir olay değildi ama o hep *Malkin* dediğinden ve arkadaş olduktan sonra bile bu değişmediğinden böyle devam eder diye düşünmüştüm.

Cebinden bir şey aldı, avucunun içinde tutuyordu ama parmaklarını üzerine kapattığı için ne olduğunu göremiyordum. “Bunu senin için yaptırdım.”

Ne?

Yüzüme bakmıyordu, kalp atışlarımla sesini onu duymamı zorlaştırıyordu ve... Bayılacak gibiydim. “Benim enerjimi yeniledikten sonra toparlanman uzun sürdü ve bundan hoşlanmadım.” Parmaklarını yavaşça açtı. Işık olmadığından rengi tam anlaşılmayan ama mavi gibi, yanar döner bir taşlı kolye duruyordu avucunda. “Bu labradorit,” diye açıkladı. “Şifacı taşı diye de geçer. Bunu taktığın zaman güçlerini daha kolay toplarsın ve enerjini daha iyi korursun.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Doğal taşlar çok nadir bulunurdu ve o bir tanesini elinde tutuyordu. *Benim için*. Bu kolyeyi benim için yaptırmıştı. “Rahsan...” Bir ona bir avucundakine baktım. “Ben nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Mahcup sesimi görmezden geldi ve kolyenin uçlarını ayırdı. “Takmama izin ver.”

Hâlâ olayın şaşkınlığını yaşarken saçlarımı yavaşça kaldırdım ve boynumu açığa çıkardım. O da yanımdan bir adım arkama geçti ve kolyeyi boynumdan geçirirken parmakları boynuma sürttü. Dokunuşu nazik, ensemden hissettiğim nefesi çıldırtıcıydı. Bir de tüm bunları yaparken acı verecek derecede yavaştı.

Kolyeyi taktığında zinciri boynuma değdi, saçlarımı bıraktım ve avucumla taşı tuttum. Daha taktığı anda kendimi güvende hissetmeye başlamıştım, kendi enerji kalkanımın üzerine bir yenisi daha eklenmiş gibi.

Ona bir kere daha teşekkür etmek için döndüm ama çekilmediğini fark etmedim. Dikkatsizce başımı çevirince bir an burun buruna geldik. Nefesini hissettim, yediği şeker yüzünden limon kokan nefesini. Dudaklarında da şekerin dış kaplamasından kalmıştı sanki biraz.

Kötü karakter olması gerekiyordu ama geçirdiğim her vakitte ona daha çok çekiliyordum. Tanıdığım kadarı yetmiyordu, hep daha fazlasını istiyordum. Kötü bilebileceğini biliyordum, binbir türlü kötü senaryo kuruyordum ama yine de kendimi karşı koyamazken buluyordum. Çünkü günden güne bana daha nazik davranıyordu, kalbime kimsenin

dokunmadığı kadar dokunuyordu, benimle en sevdiğim gecede bir yabancı'nın balkonunda sohbet ediyordu ve... *Benim için bir kolye yaptıırıyordu.* Beni düşünüyordu. Kendimi daha zor toparlamam hoşuna gitmiyordu. Ve şimdi de dudakları en sevdiğim şekerleme gibi kokuyordu. Tadının da öyle olduğunu teyit etmek istiyordum.

Evet, o bu kitabın kötü karakteriydi ve ben onu öpmek istiyordum. İstememem gerekiyorsa bana böyle bakmamalıydı, bu an yanlış hissettirmek yerine bu kadar doğru gelmemeliydi. O da bana yaklaşmamalıydı, böyle yavaş yavaş.

Tam gözlerimi kapatıyordum ki *pat* diye bir ses geldi. İrkildim. O da bir şey oldu sanıp kollarımdan tuttu beni, korumak ister gibi. Tehlikeli hiçbir şey yoktu, bunca zaman beklediğimiz havai fişekler patlamak için şu ânı seçmişti sadece. İlk defa onlardan nefret etmiştim.

9. GECENİN OĞLU

Gittikçe serinleyen ve vücudumu tatlı bir ürper-tiyle kaplayan bu bahar akşamında, kendi kalp atışlarımın sesini duyuyordum. Hem de bunca gürül-tüye rağmen. Havai fişek gösterisi bitmişti ancak gözlerim hâlâ gökyüzündeydi, sanki başka bir yere baksam büyü bozulacak gibi bulundukları noktadan ayıramıyordum. *Biraz daha*, diye dua ediyordum. *Biraz daha böyle duralım ve bu gece bitmesin hiç.*

Ancak ne kadar yalvarsam da kalp atışlarım eski ritmine geri döndü, havai fişeklerin son izleri gökyüzünden silindi ve bir rüzgâr esti. Biz sustuk, içim neredeyse öpüşecek olmanın verdiği heyecanı hatırlatmak ister gibi kıpırdandı ama sustuk. Aşa-ğıda, meydana sesler yükseldi. Çalgılar yeniden ça-lınmaya, danslar kaldığı yerden devam etmeye başladı. *Neredeyse* öpüşmemiz hakkında konuşmayacağımızı da tam o anda anladım.

Konuşabileceğimiz süre çoktan geçmişti ve ikimiz de tekrar bu kadar samimi bir ânı paylaşıp kadar hiç yaşanmamış gibi davranacaktık. Birbirimize doğru hiç eğilmemişiz gibi. Eğlence sabaha kadar devam edecekti ama bizim için orada bitmişti. Büyü bozulmuştu, gerçeklere geri dönmüştük ve ben yaşlı bir kadının balkonunda olduğumuzu hatırlamıştım.

Rahsan Zev'iv, birbirine hafifçe temas eden kollarımızı ayırdı ve başını bana doğru çevirdi. "Artık insek iyi olur, burada olduğumuzu fark edebilirler."

Haklıydı. Bunu biliyordum ama isteksizce başımı sallamaktan ötesini yapamamıştım. Ayrılmaya hazır değildim henüz, yüzüne bakamıyordum fakat hâlimden şikâyetçi de sayılmazdım. Aksine, biraz daha yan yana durmayı, düşünmeyi ve onun da ne düşündüğünü merak etmeyi istiyordum. Hayal mi gördüm, yoksa o öpücük gerçekleşecek miydi, bilmek istiyordum.

Çok şey istiyordum ama onun sesi mesafeliydi, ben de isteklerimi söze dökemiyordum. Dediğim gibi o ânı kaçırmıştık ve ikimiz de ne yapacağımızı bilmediğimizden hiçbir şey olmamış gibi davranacaktık. Kör, aptal ya da olan bitenden bihaber değildim, bana olan davranışlarının farkındaydım. Ben sadece... *Korkuyordum.*

Bu gece bir peri masalının içindeymişiz gibi davransak da kim olduğumu, nerede olduğumu ve karşımdaki insanın kim olduğunu unutmamalıydım. Onu tanıdıkça, böyle yan yana durdukça inancım azalsa da o bir kötü karakterdi. İyi yazılmamıştı, bunun için yazara hem kızıyor hem de minnet duyuyordum ama ne kadar centilmen de olsa, biraz sonra beni sımsıkı tutup aşağı indirecek de olsa Rahsan Zev'iv'in hikâyedeki rolü buydu.

Ona çekiliyordum, onu merak ediyordum çünkü kitabı okurken onu bu kadar tanıımıyordum. Matias'ı tanıyordum mesela, başrol erkek olarak en ince ayrıntısına kadar tarif ediliyordu. Cesur ve sadık olduğunu, avuç içlerinin nasır tuttuğunu biliyordum. Duyduğum zaman ses tonu bile şaşırtmamıştı beni. Kahverengi saçlara ve gözlere sahip olmasına rağmen *sıradan* görünmüyordu, onun başka biri olmasına ihtimal yoktu. Nasıl Serafina'yı gördüğüm anda tanıdıysam, hatta nerede ve kim olduğumu anlayacak kadar emin olduysam, Matias'ı da öylece tanımıştım.

Sonra Rahsan dahil olmuştu hikâyeye. Saçları bu kadar siyah başka kimse yoktu etrafta, kimse aynı anda hem donuk hem de keskin olmayı başaran bakışlara sahip değildi. Büyük bir rolü olmadığını bildiğim ama

beni sinir edecek kişiydi, uzun bir süre için de sadece bundan ibaretti. Sonra o ateşin başına gitmiştim, arkadaşımı kurtarmıştı ve ona yardım etmiştim. Karşılaşmaya başlamıştık. Daha önce ya bu kadar karşılaşmazdık ya da ben dikkat etmezdim ama o gecedan sonra konuşmaya başlamıştık. İlk başta ona arkadaş olma niyeti taşımadan yaklaşmış, sonra kendimi ona çekilirken bulmuştum. Karakterinin inceliklerini fark etmiştim, aslında onu hiç tanımadığımı.

Bir karakter olarak bile tanıımıyordum, sayfalar arasında bir görünüyor bir kayboluyordu. Ben de onu olduğu gibi tanımak istiyordum. Hareket etmemi zorlaştıran korkularımdan adım adım uzaklaşıyordum ama birkaç tanesi olduğu yerde duruyordu. Evet, Rahsan Zev'iv kalbimin ritmini değiştiriyordu, onu öpmek istememi sağlıyordu ama hikâyedeki konumunu koruyordu. Artık buna inanmam zorlaşsa da onu tanıdıkça beni şaşırtacak özelliklerinin olduğunu fark etsem de o hâlâ *kötü karakterdi* ve bunun tuhaf gelmesi gibi cevaplanmamış sorular vardı aklımda.

Serafina'ya karşı ne hissediyordu mesela? Kitapta verilen kırıntılar bana yetmiyordu, aklım bu konuda çok karışık ve gerçekten ona karşı bir şey hissetmiyor mu, yoksa ben öyle olmasın istediğim için mi böyle düşünüyordum, bilmiyordum. Duygular işin içine girince karmaşıklıyordu her şey, düzgün hatırlayamıyordum. Bu konuda kendime güvenmediğim için de kalbimin bir köşesinde o korkuyu hep taşıyordum. *Safsın*, diyordum kendime, *bu kadar zamandır rol yapmış olamaz ama ya yapıyorsa? Onu tanımıyorsun ki, her şey olabilir.*

Sonra yazara kızılıyordum. Neden gerçek Rahsan'ı göstermemişti ki? O kadar mı sevmemişti onu? Madem ilgilenmeyecekti, neden hayat verip bir köşeye atmıştı? Onun yüzünden bu düşüncelerle boğuşuyordum ben, karşımda dikildiğinde ona kararsız gözlerle bakıyordum. Sonra taktığım kolyenin ağırlığı hepsinden baskın geliyordu, karanlıkta daha koyu gözükken kehribar gözlerine bakıp neden onu öpmek istediğimi bir kere daha anlıyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu, ciddileşmişti.

Hayır demek istedim. *Ne gitmek ne de bu belirsizlik için.* Ancak bir baş sallamasıyla onay verdim ve elleri yavaşça sırtıma dokundu. İzin ister gibi çekingendi hareketleri, ben de öyleydim. Ellerimi omuzlarına koyarken avuç içlerim uyuşmuştu sanki. Yüzüne bakamıyordum, gözlerim arkasındaki meydandaydı ama azıcık cesaretim olsa ona benim hakkımda ne düşündüğünü, ne hissettiğini sormak isterdim. Cesaretimi kıran şey,

alacağım cevaptan korkmamdı. *Ne söyleyebilirdi ki şimdi bana? O bana sorsa ben ne söylerdim ya da?*

Tutuşunu sıkılaştırdı. Balkondan inişimiz çıkışımızdan çok daha kolay oldu. Benden uzaklaştığında birkaç saniye sessiz kaldık, o da sokağa bakışımı kendince yorumladı. “Sana eşlik etmek için biri mi gelecek?”

Hemen ona döndüm. “Hayır.”

“Cohen?” dedi sorarcasına, başını eğmiş ve bana doğru bir adım atmıştı. Bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu.

“Gitti, döneceğini sanmam.”

Geri dönüşümü hiç planlamamıştım aslında, daha çok festivalde yapacaklarımla ilgilenmiştim. Zaten bu bir sorun da değildi, evim meydana çok yakındı. Cevabımdan sonra yüzünde anlık beliren ifadeden aynı düşünmediğimizi anladım. Bakışlarını az önce balkonunda durduğumuz eve çevirdi. “Bu kadının komşun olduğunu söylemiştin, değil mi?” Başını indirdi ve gözlerini tekrar bana doğru çevirdi. “Yani bu sokakta oturuyorsun.”

Onu balkona çıkmaya ikna etmek için söylediğim şeyleri hatırlamasını beklemiyordum. Bu yüzden şaşırmış, o şaşkınlıkla hafifçe başımı sallarken, “Evet,” demiştim. Belki de yanıliyordum, o büyü bozulmamıştı. Çünkü tam da şu anda, minik zerrelere etrafımızda uçuştığını hissedebiliyordum.

“Güzel, gece yürüyüşlerini hep sevmişimdir zaten.”

Bana evime kadar eşlik edeceğini ima ederken sesi kararlıydı, ellerini arkasında birleştirmesi de buna destek oluyordu ama bakışları dikkatliydi. Tepkimi izliyordu, bir şeyi bekliyordu. Muhtemelen reddetmemi, ancak onu reddetmedim. Bunun yerine kasılan kalbim yüzünden geciksem de gülümsedim. Oysa içimden çığlık atmak geçiyordu. Arnavut kaldırımlı sokakta tepine tepine yürümek, dağa taş da derdimi anlatmak istiyordum.

Neden? Neden bu kadar çekici olmak zorunda? Neden yaptığı her şey romantik geliyor? Bu yanlış! Kötü karakter yazıyorsan hakkını vermen gerek! Ona çekilsek bile bir parça nefret etmeli, ikileme düşmeliyiz! Oysa şimdi Rahsan'da nefret edecek bir şey arasam, kendimden nefret edecek hâldeyim!

Ancak içten attığım çığlıklar dışarı şöyle yansıdı: Sakince yanına geçip adım atmaya başladım ve o bir adım gerimde, ellerini hâlâ arkasında birleştirmiş vaziyette peşimden gelirken başımı ona çevirdim. “Gerçekten mi? Gece yürüyüşlerini sever misin?”

Bu soruyu sormama şaşırmış gibi başını sallayarak onayladı. Tekrar önüne döndüm. “Ben sevmem. Korkarım yani. O gece görevde değilsem ve dolunay haftası değilse hep tedirgin olurum. En fazla seralara kadar giderim, güvende olmadığımı unutmak için de sadece çalışır çalışır ve çalışıırım.”

Ancak onun yanında tedirgin hissetmiyordum kendimi, karanlık çöktüğünde çok farklı gözüken sokakta yürümekten korkmuyordum. Aslında, geçtiğimiz yerlerin bile çok farkında değildim. Göz ucuyla gülümsemediğini gördüm. Nefesini verirken yaptığı, anlık gülümsemelerdendi bu. “Savunmasız olduğun için. İyileştirmek için doğdun sonuçta, yaralamak için değil. Gece senin için korkulacak bir şey, ölümü çağırıştırıyor. Ben karşıma çıkabilecek hiçbir şeyden korkmuyorum.”

Aynı anda hem etkilenmiş hem sinir olmuştum. Beni ne kadar kırlan gördüğünü düşündükçe sinirlerim ağır basmış, kaşlarımı çatmıştım. Tamam, yaratıklara karşı bir şansım yoktu ama kendimi bir insandan koruyabilirdim. Yeterince hızlı olursam belki bir büyücüden de. Düşüncelerimi toplamadan aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Birini öldürebilirim.”

Hizama gelip başını bana doğru eğdi. “Ne?” Tepkisinden bu cevabı beklemediği belliydi, eğleniyordu.

Utandır başımı çevirdim. “Hiç denemedim ama biz şifacıların, eğlence aradığında konuştuğu konulardan biri de budur. Teoride bir kalbi durdurabiliriz, kan basıncını bedeni patlatacak şekilde ayarlayabiliriz, bir organa anında zarar verebiliriz...” Konuştukça sesim dehşetle dolmuş, böyle korkunç bir şeyi söyleyebildiğim için bile kendime hayret etmiştim.

Benim aksime o çok sakindi. “Pratikte?” dedi sadece.

“Hayır. Bize tabii ki böyle şeyleri öğretmiyorlar.”

Ben ona bakarken başını önüne doğru çevirdi. “Çok yazık.”

“Çok yazık mı? Hayatını emanet edeceğin insanların canını alabileceğini, bunun için *de* eğitim aldıklarını bilmeyi ister miydin gerçekten?”

“Yaratıkların karşısına büyücü ve askerlerle çıkıyorum. Onlara da hayatımı emanet ediyor sayılırım ve canımı alabilirler.” Yandan yandan bana bakarken yüzünde oyunbaz bir gülümseme vardı. “Yani evet.”

Sesi, böyle tartışmalardan keyif aldığını belli ediyordu. İşin garibi, ben de bundan keyif alıyordum. “Aynı şey değil, onların karşısında kendini savunabiliyorsun. Bizim yanımıza geldiğinizde çoğu zaman acıdan hiçbir şeyi düşünemiyor ya da zehir yüzünden bilincinizi kaybetmiş oluyorsunuz. Hem kalbi patlatmaktan bahsediyorum, bundan nasıl kaçabilirsin ki?”

O beni dinlerken haklılık payım olduğunu biliyordu, ben de gülerek bana dönüşünden bunu asla kabul etmeyeceğini. “Ben sadece bu kadar savunmasız bir konumda olmamanız için söylemişim. Sen neden bu kadar vahşi ihtimalleri düşünüyorsun? Yoksa içten içe kalp patlatmak mı istiyorsun?”

Gülüyordu, benimle uğraşıyordu ve bana yakınlaşmışken, bu oyuncu tarafını gösterirken hislerim ağır geliyordu kalbime. “Hayır,” dedim daha fazla bu oyunu sürdürmek istemediğim için. Yapabilecekleri, üzerimdeki etkisi beni korkutuyordu. Özellikle de onun üzerindeki etkimi bilmezken. “Herhangi bir şifacının isteyeceğini de düşünmüyorum zaten.” *Dediği gibi iyileştirmek için doğmuştuk, yaralamak için değil.*

“Güzel.” Sesi daha durgundu ancak az önceki keyfinden izler taşıyordu. “Kalbimi patlatmak istemediğini bilirken daha kolay geleceğim yanına.”

İstemsizce güldüm. “Bundan hiç şüphelendin mi ki?”

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde ufak bir tebessüm yakaladım dudaklarında. “En başta biraz.”

Hâlâ şaka mı yapıyor emin değildim. Adımlarım durdu, vücudumu yavaşça ona doğru çevirdim. Nasıl bu kadar çabuk olduğunu anlamasam da Margolis Sokağı’nda bulunan evimin önüne gelmiştik çoktan. Şaka yaptığı varsayımına dayanarak gülmeye çalıştım. Biraz zorlama oldu ancak başardım. “Savunmasız gördüğün birinden korktun yani? Hani sen karşına çıkabilecek hiçbir şeyden korkmazdın?”

Bakışları gözlerimi, yüzümü taradı hızlıca. Elleri hâlâ arkasındaydı ve karşımda dikiliyordu. “Senden korktuğumu söylemedim ki.”

İşte o anda, başka bir ses tonu ve ifadeyle söylese meydan okuyacağı cümle, romantik bir şeye dönüştü. Tam olarak romantik de değil, bir şeylerin sözünü veren, merak ettiren, daha fazlasını istememi sağlayan bir şeye. Tuzağa düşmek üzere olan bir tavşan gibi hissettim, tehlikeyi sezsem de neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyor, yine de hareket etmeye devam ediyordum sanki. Avcım da öylece beni izliyordu. *Aynı şimdi izlediği gibi.*

“İyi geceler.”

Bakışlarının hipnozundan ancak böyle kurtulmuşum gibi göz kırptırdım. “İyi geceler.”

Evime doğru bir bakış attı, hiç ışık yoktu. Herkes uyumuş olmalıydı. Tam ses yapmadan nasıl gireceğimi düşünüyordum ki bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Bu akşam güzel vakit geçirdim.”

Kalbim gümlledi ama ben sakin olmak zorunda kaldım. “Ben de öyle,” derken demir kapıya doğru geri geri birkaç adım attım. Gözlerini benden ayırmadı. “Akademi’de görüşürüz.”

Yani birkaç gün sonra. Sanırım onu özleyecektim ve yine sanıyorum ki tam da bu sebepten bir türlü içeri giremiyordum. “Görüşürüz.”

Sonunda bahçeden içeriye adımımı attım, o ise havalandı ve müthiş bir hızla gecenin içinde kayboldu. Sonuçta Rahsan Zev’iv, yürümek ya da bir at arabasına binmek zorunda değildi. Onun simsiyah saçları ve aynı renk bir pelerini vardı, gece onu saklardı. Karanlıktan da korkmazdı. *Onu bağrına basandan neden korkacaktı ki?*

Hissettiklerim beni sarhoş etmiş gibi dalgınlıkla merdivenleri çıktığım sırada evimin büyük, beyaz kapısı gıcırdayarak açıldı. İçinde Moselle ve Rafya’nın da bulunduğu bir grup sadık, daha çok meraklı hizmetçi, elinde mumlarla gelmemi bekliyordu.

En küçükleri olan Rafya, “Hoş geldiniz Bayan Malkin!” dedi. Mum ışığı heyecanlı yüzüne vuruyordu.

Ona hafifçe gülümsedim. “Hoş buldum.”

Toplamda beş kişilerdi ve biri hariç hepsi beklenti dolu bakıyordu, onlara bir şey söylememi ister gibi. Daha son basamağa varmadan kapıyı açtıkları düşünülürse az önce kapının önünde olduğumu, daha önemlisi kimle olduğumu görmüşlerdi. Bu düşünce beni heyecanlandırırsa da tedirgin hissettirmede. Onlara herhangi bir şey söylemeyi düşünmüyordum. Bu konu hakkında dedikodu yapacak olsalar bile uygunsuz hiçbir şeye şahit olmamışlardı.

Kapıdan içeriye girdiğim sırada, aralarında dedikodu heyecanı taşımayan tek kişi, yani Moselle, “Biz de sizin için endişelenmeye başlamıştık,” dedi. “Birazcık daha gelmeseydiniz sizi bulmak için çıkacaktım.”

Ettiğim dansların, festivalde oradan oraya koşturmanın yorgunluğunu daha yeni hissetmeye başlıyormuşum gibi ağırlıkla ona gülümsedim. “Teşekkürler Moselle. Sepeti nereye koydunuz?”

“Odanıza, küçük hanım.”

“Pekâlâ, yarın kahvaltıdan sonra tüm kadın çalışanlarımızı büyük oturma odasına bekliyorum.”

Konuşurken sadece ona bakıyor olsam da diğer dördünün bu soruyu neden sorduğumu bilmenin ve onlar için aldığım hediyelerin heyecanıyla kıpırdandığını biliyordum. Dönüp hepsine gülümsedim. “İçinizden biri gelip elbisemin bağını çözmeme yardım etse yeter, geri kalanınız lütfen uyumaya gidin. Bu saate kadar dönmemi beklediğiniz için teşekkür ederim. İyi geceler.”

Hep bir ağızdan bana cevap verip alt kattaki koridora, odalarının bulunduğu yere doğru yürüdüler. “İyi geceler Bayan Malkin!”

Yanımda bir tek Moselle kaldı. Ona döndüğümde bir adım önümden yürümeye, elindeki mumla önümü aydınlatmaya başladı. Merdivenlerden çıkarken topuk seslerimiz evin içinde yankılanıyordu. “Sizin için sıcak su hazırlamamı ister misiniz?” dedi omzunun üzerinden dönüp bana bakarken. “Yorgun görünüyorsunuz, banyo iyi gelebilir.”

“Hayır, uğraşmana gerek yok. Sadece uyumak istiyorum.”

İçeri benden önce girdi ve odamda bulunan büyük mumların ışığını yaktı. O elindeki mumun aleviyle tek tek tutuştururken ben aynanın karşısına geçtim ve çiçekli tacımı çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Aynada yüzümü izlerken bu gecenin çoğunu kiminle geçirdiğimi düşündüm. Buna engel olamıyordum, bir şekilde tüm düşüncelerim ona çıkıyordu. Bu yüze bakmıştı çünkü, bakarken ne düşündüğünü merak etmemek zordu.

Moselle arkama geçip elbisenin bağını çözdüğü sırada, vedalaşırken sarılmadığımız aklıma geldi. Bunu içten içe istediğimi ancak şimdi fark ediyordum. Hizmetçilerin pencereden bizi izlemiş olabileceği aklıma gelmemişti, sadece istemiştim. Arkamdaki ipler gevşerken aynadaki görüntüme dalmış, *acaba ona sarılmak için hamle yapsaydım ne olurdu*, diye düşünüyordum. Ancak elimde acaba’lardan başka hiçbir şey yoktu. Daha önce sarılmıştık ama o zaman görevdeydik, onun için endişelenmiştim ve hareketlerim bilinçli değildi. Ona hiçbir tehlike olmadığı hâlde, istediğim için sarılısam ne olurdu? Arkadaştık sonuçta. Matias ve Serafina’ya sarılmıştım veda ederken, ona da sarılabılırdim.

Derken bahane bulmaktan sıkıldım. Evet, yaptığım tam olarak buydu. *Bahane bulmak*. Oysa bal gibi biliyordum Matias ve Serafina’ya sarılmanın, ona sarılmakla aynı olmayacağını. Rahsan Zev’iv, onlar gibi arkadaşım değildi, o çok daha başka bir şeydi.

İnce, diz kapaklarımın altına kadar uzanan geceliğimi giyip yatağa uzandığımda aklımda dönen düşünceydi o. Söndürdüğüm mumlar

yüzünden karanlıkta kalan odamda beni kuşatan düşmandı. İpek yastıklarımın üstünde, başımı pencereye çevirmiş dolunayı izlerken içimi kaplayan heyecandı. Beni uyutmuyordu. Sonunu getiremediğim senaryolar kurmamı sağlıyor, daha beni öpmemişken onunla olabilecek geleceğimi düşündürüyordu. Beni korkutuyordu, umutlandırıyordu. Bu sahte dünyadaki yerimi sorgulatıyordu. Sınırlarımı. Yapabileceklerimi. Yapamayacaklarımı. Onun için riske atabileceklerimi. Hikâye bozulmasın diye değil, kalbim istedi diye peşine düşeceklerimi.

Uyumadan önce hatırladığım tek şey, bu geceyi baştan sona gözden geçirmeye karar verdiğimdi. Ne zaman hayaller korkulara ağır bastı da uykuya daldım, bilmiyordum. Sadece parmak uçlarımla bana verdiği kolyeye dokunduğumu biliyordum. *Hayır, benim için yaptırdığı.* Buna hâlâ inanamıyordum.

Dehşet içerisinde uyandığımda da kolyenin gerçek olduğunu kanıtlamak ister gibi ucunu sımsıkı tutuyordum. Evet, dehşet içerisinde uyanmıştım çünkü odama biri dalmıştı. Hafif olan uykum anında bedenimi terk etmiş, büyük bir korkuyla yatağında doğrulmuştum. Gelen Serafina'ydı. Normal bir insan gibi kapıdan değil, dün gece hafif aralık bıraktığım pencereden girmişti içeriye.

Sabahın çok erken bir saatiydi, çalışanların bile yeni uyandığı, sokakların تنها olduğu bir vakit. Öyle ki gözlerimi zor açıyordum, uykumu alamamıştım. Rüya görüp görmediğimi anlamadığımı belli eden bir sesle, "Serafina?" diye seslendim, sonra kendimi yastık yığının içine tekrar bıraktım.

"Uyandırıdım, özür dilerim." Sesi mahcup ancak benimkinden kat kat daha enerjikti. "Ama yanına gelebileceğim başka bir zaman yoktu." Pencereden uzaklaşıp yatağa, benim yüzüstü sayılabilecek bir şekilde uzandığım, gözlerimi zar zor açık tuttuğum yere doğru adım attı. Bilincim yeni yeni yerine geliyordu ama sabahın bu saatinde, neden bu alışılmadık yolla odama geldiğini biliyordum. Rolümü oynamam gerektiğini de. "Beni endişelendirdin," dedim bu yüzden. Sesim istediğim kadar dargın çıkmasa da uykulu olmam bir işe yaramış, buna benzer bir etki yaratmıştı.

"Biliyorum." Yatağımın kenarına oturdu. Resmî bir şekilde giyinmişti, bugün yoğun olduğunu sırf buradan bile anlayabiliyordum. "Festivalden erken ayrılmam gerekti ve sana haber veremedim, özür dilerim. Beni çok aradın mı, bekledin mi?"

Sorusuyla beraber uyukum dağıldı. Ben bunların hiçbirini yapmamıştım çünkü onun güvende ve Matias'la birlikte olduğunu, uzun zamandır beklediği aşk itirafını aldığını biliyordum. Kitaptaki Aviva bilmiyordu. Bu yüzden Serafina'nın ortadan kaybolduğunu fark ettiği anda dansı yarım bırakıp her yerde onu arıyordu. Oysa o ve Matias, onun göremeyeceği, bakmayı aklına bile getirmeyeceği bir yerdeydi. "Aradım," diye yalan söylemem gerekti. "Neredeydin?"

Gözlerini kaçırdı. O da pek iyi bir yalancı değildi. "Benim... Son anda bir işim çıktı."

Gülmemek için yüzümü iyice yastığa doğru gömmem gerekti. *Öpmek gibi mi? Ben de istiyorum o "iş".*

Takınabildiğim en masum ifadeyle sordum. "Matias'la mı ilgili?"

Dondu kaldı, bunu söylememi beklemiyordu ve ben ona kalp krizi yaşatacak kadar saf ayağına yatmaya devam ediyordum. "Yani..." diye ekledim. "Konseyle demek istedim."

"Ha, evet, öyle bir şey."

Saçmalıyordum ve ben, en büyük savaşlarımdan birini şu anda gülmemeye çalışarak veriyordum. Kitabı okuduğum için Serafina'nın biraz tepkimden çekindiğini ve bunu okula döndüğümüzde Matias'la açıklamak istediğinden şu anda doğruyu söylemediğini biliyordum. Ona kızmıyordum da. Kitabı Rahsan'la olan ilişkim yüzünden yeterince değiştirdiğimi düşünüyordum, bazı şeyler aynı kalmasa vicdan azabım ve korkularım katlanamayacağım boyutta olurdu. "Peki, madem işin vardı," dedim en sonunda. Kabullenişimden tatmin olmadı, elini elimin üzerine koydu ve "Yaa!" diye isyan etti. "Yapma böyle."

"Neyi yapmayayım? Kızmıyorum ki."

"Kızmıyor musun?" Mavi gözleri beklentiyle doluydu, bakışlarıyla bile bir yandan özür diliyor gibiydi. "Gerçekten dargın değil misin bana?"

Biraz naza çekmeye karar verdim. Sonuçta zorla daldığım uyukumdan uyandırmış ve beni olmasa da gerçek Aviva'yı endişe içerisinde bırakmıştı, bunun bir cezası olmalıydı. "Bilemem," dedim olduğum yerde kıpırdanırken. O esnada kolyenin ucu tenime battı ve onun orada olduğunu, gördüğü anda nasıl elde ettiğimden şüpheleneceği bir şey taktığımı yeni fark ettim.

Paniğimi yüzüme yansıtmamaya ve ufak hareketlerle kolye ucunu geceliğimin içine atmaya çalışırken, "Söz sana bunu telafi edeceğim," diye karşılık verdi Serafina. Kendisini affettirmeye öyle odaklanmıştı ki ne

yaptığının farkında bile değildi. “Keşke çay partine katılabilseydim ama biliyorsun, şehirde yapacak işlerim var...”

“Biliyorum,” dedim gülümsemeye çalışarak. Gerçekten biliyordum da, amacım ona zorluk çıkarmak değildi. Sadece bu kolye meselesi bir anda beni germiştii. Evet, Serafina, Matias’la arasında geçenleri gizliyordu ama ben de ondan farklı değildim. Milyon yıl geçse beni yan yana getiremeyeceğı bir insanla aramdaki ilişkiyi gizliyordum.

Matias ve Serafina’nın sevgililik haberini gerçek Aviva gibi ben de sevinçle karşılayacaktım ama o ikisinin, benim Rahsan’la olan *sadece arkadaşlığımıza* nasıl tepki vereceğini tam olarak kestiremiyordum. Pek sevinmeyeceklerinden emindim, o kadar.

“Buldum!” dedi Serafina, yüzü sevinçle aydınlanmıştı. “Çay partin için şehirdeki en güzel çiçekleri yollayacağım!”

Güldüm. “Hiç zahmet etme. Arka bahçedeki ortancalardan buketler yapmayı düşünüyorum, eve geldiğimden beri tek işim onlarla ilgilenmek.”

“Ama...” Omuzlarını düşürdü ama bu uzun sürmedi. Serafina Cohen’in kitabında pes etmek yoktu. “O zaman *Maisies*’ten pasta sipariş edeyim?”

“Aşçımız bunu hakaret sayabilir.”

“Aviva!” dedi gözlerini kocaman kocaman açarak. Nadiren bana tam isimle seslenirdi, böyle kızdığı anlarda. Kıkırdadığımı duyunca çatık kaşları düzeldi ancak sesi yumuşamadı. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Kendini böyle affettirmene gerek yok, gerçekten.”

“Ben anlamam! Bahçedeki ortancaları rahat bırak, çay partini her çeşit çiçekle süslemeni sağlayacağım. Tamam mı?”

Telafi etmeye çalışması hoş bir şeydi. Geçen yaz çay partime gelmişti, kızlarla tanışmıştı ancak bu sefer bizimle birlikte olamayacaktı. Sessiz kaldığımı fark edince ellerini uzattı ve beni gıdıklamaya başladı. “Tamam mı?”

Gıdıklamaya devam ettiğı için bacaklarımı havaya sallamaya, bir yandan da ondan kurtulmaya çalıştım ama nafileydi. Benimle o da gülüyor, yatakta tepeme çıkıyordu. “Tamam!” diye pes ettiğim sırada onu gördüm. Bu da görüşümün havada asılı kalmasına sebep oldu.

Serafina üzerime doğru eğildiğı için benim yaptığım gibi sakladığı kolyesi öne doğru kaymış, tam olarak görebileceğim şekilde yüzümün hizasında sallanmıştı. Her şey çok hızlı olmuştu, Serafina gördüğümü bile

fark edemeyecek bir çabuklukla tekrar elbisesinin altına saklamıştı ama görmüştüm.

Hem de öyle bir görmüştüm ki taşın altına damgalanmış Z harfini bile fark etmiştim. Dün gece kolyemi epey incelediğim için benimkinde de olduğunu bildiğim Z harfini. *Zev'iv* anlamına gelen Z harfini. Damarlarımda akan kan donmuştu sanki. *Rahsan, Serafina'ya da mı kolye vermişti?*

Bunun olmaması gerekiyordu, hayır. Kitapta kesinlikle Serafina'nın böyle sarı taşlı bir kolyesi olmuyordu. Olamazdı da zaten. Madenler, Zev'ivlere aitti. Kayven'in her yerinde de bu sayede tanınırlardı çünkü tüm kuyumculara bu damgalı taşları onlar tedarik ederdi, çoğu kuyumcu dükkânı da onlara aitti zaten. Değerli taşlar nadirdi ve satın alabilmek için paradan çok daha fazlası, iyi bir büyücü olmak gerekirdi.

Serafina iyi bir büyücüydü, zengindi de. Ona bunu, ailesinin almasını ne kadar istesem de bu imkânsızdı. Onların aileleri düşmandı. Hele Ezekiel Cohen, yani Serafina'nın babası, Zev'ivleri bu yüzden güçsüz olmakla suçlardı. Kızına onların, taşların arkasına saklanan zavallılar olduklarını söylerdi. *Öyleyse neden Serafina şimdi bir tanesini üzerinde taşıyordu?* Dahası, buna ne zamandır sahipti? Benim gibi dün gece mi almıştı, yoksa çok daha uzun bir süredir mi takıyordu?

Serafina, ikna olduğumu anladığı an yatağımdan kalktı, ne hâlde olduğumu fark etmemişti ve benim de yüzümdeki bu ifadeyi silmem gerekiyordu. Saklamak için acele etmesinden bana hiçbir şey söylemeyeceğini anlamıştım. Ya da en azından doğruyu söylemeyeceğini. O gidene kadar beklemeli, sonra nerede hata yaptığımı bulmalıyım. *Hangi hareketim, Rahsan'ın Serafina'ya kolye vermesiyle sonuçlanmıştı?*

"Benim artık gitmem gerek. Okulda görüşürüz Vivi, kendine dikkat et."

"Sen de," dedim dalgın bir sesle, o an yapabileceğimin en iyisi buydu. Sonra geldiği gibi çıkıp gitti pencereden Serafina, beni odamda karmakarışık halde bıraktı. Bir daha uyuyamadım ve Moselle beni uyandırma niyetiyle odama girene kadar yatağımda kıvrandım. *Rahsan'ın benimle olan ilişkisinin değişmesi, diğerleriyle olan ilişkisini de mi değiştirmişti?*

Kitapta kesinlikle böyle bir ilişki yoktu, böyle bir kolye de yoktu. Rahsan sayfalar arasında kayboluyordu, Serafina'yla ona bir kolye vereceği kadar yakınlık kurmuyordu. Öyleyse şimdi neden? *Nasıl?*

Aklımı bu ikiliden uzaklaştırmaya çalışıyor, *belki Matias vermiştir*, diyordum ama Gorion ve Zev'ivlerin arası Cohenlerden bile kötüydü.

Matias'ın o taşı elde etmesine imkân yoktu. Değerli taşlara en kolay erişimi Rahsan sağlıyordu ve bana bile aramızdaki ilişki ilerledikten sonra, ancak dün gece vermişti. Böyle olunca Matias'a vermesinin ya da satın almasına göz yummasının ihtimali yoktu.

Keşke kitabı okumamış olsaydım, keşke o ikisinin aslında düşman ailelerin gizli arkadaş çocukları olabileceğine inansaydım ama... *Hayır*. Böyle düşünürsem iyimser değil, aptal olurum. Kendimi çok kötü hissediyordum. Sürekli Rahsan için bahaneler arıyordum çünkü yaşadıklarımızın benim olduğu kadar onun için de özel olmasını istiyordum. Aptal yerine konmadığımı bilmek istiyordum. Kitabı okurken bir parçam, hep arkadaş olmalarını istemişti ancak şu durumda en ufak bir yakınlıklarının bile olmasını istemiyordum. Özellikle de Serafina ve Rahsan'ın.

Karamsar düşünüp dramatik davranmaya meyilli olsam da ihanete uğramış hissetmiyordum. Serafina'nın Matias'tan hoşlandığını biliyordum ve bu kolay kolay değişecek bir şey değildi. Şu anda bu kadar kötü hissetmemin asıl sebebi, kafamdaki soru işaretlerinin güçlenmesiydi, gerçeklik kazanmasıydı. Kendimi geri çekmemi sağlayan, o öpücüğü gerçekten isteyip istemediğimi sorgulamama sebep olan şey, Rahsan'ın Serafina'ya karşı olan hislerini bilmeyişimdi. Şimdi boynunda onun kolyesiyle görünce... *Hayır! Düşünme! Daha fazla düşünme, ne kadar düşünürsen o kadar dibe batacaksın!*

Ne kadar tekrar etsem de nafileydi. Moselle odama girene kadar kalbimde daha önce tatmadığım türden bir acı, parmaklarımın arasında kolye ucu, tek bir noktaya dalıp gitmiştim. Sonra ellerinde ılık su ve havlularla hizmetçiler girmişti odama. Yüzümü yıkamam için bile yardımcı olmaya hazırlardı. Beraberlerinde getirdikleri gürültü ve hangi elbisemi giymek istediğim gibi şeyleri sormaları, zihnimdeki bu karmaşaya iyi geldi. Kısa bir süre için bile olsa başka bir şeye odaklanabildim. Kahvaltıya inmeden önce de bir karar verdim. Bazı şeyleri açığa kavuşturana kadar bu kolyeyi takmayacaktım. Rahsan'dan ya da Serafina'dan nefret etmeye başlamamıştım elbette, sadece cevaplara ihtiyacım vardı ve ikisinin de ne kadar meşgul olacağını bildiğimden aradığım netliğe henüz kavuşamayacaktım.

O zamana kadar olabildiğince kendimi doldurmamalı ve bu kalp sancısına bir çözüm bulmalıydım. Çünkü o gün ne zaman sessizleşsem, yalnız kalsam Rahsan'la olan bir anım aklıma gelmiş ve *bunun ne kadarı gerçekti* diye sorgulamıştım, *o yaşarken ne hissetti?*

Dün geceye göre bu soruya verdiğim cevaplar epey karamsarlaşmıştı ve ben böyle kötü düşünmeye gelemezdim, bahçedeki çiçekler gibi boynumu

bükerdim. Kendimi ihanet yumağına düğüm olmuş hissetmiyordum ama yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordum. Kitapta olmaması gereken bir şeyler.

Sonuçta, ben de kitapta olmaması gereken bir şeydim, değil mi?

İçtiğim soğuk çayın rengi pembe, tadı ferahlatıcıydı. Arka bahçedeki çardakta, Korindel'in ileri gelen ailelerinin kızlarıyla birlikteydim. Onlara verdiğim sözü yerine getirmek ve arayı kapatmak için çay partisi veriyordum.

Sözünü tutan sadece ben değildim. Çardak bu sabah yapılan kasalar dolusu teslimat sayesinde çeşit çeşit çiçeklerle süslüydü ve hafif esen bahar rüzgârında kokuları burnumuza doluyor, insanda harika bir gün olduğu hissiyatını doğuruyordu. Ancak o kadar da güzel bir gün değildi. Zira ben bugünün nasıl geçeceğini düşündüğümde hep iyi bir ruh hâlinde olacağımı, kızlarla muhteşem vakit geçireceğimi ve yiyeceklerimizin harika olacağını varsaymıştım.

Kızlar her zamanki gibi nazik ve sevecendi, aşçımızı da kesinlikle misafirler gittikten sonra övgüye boğacaktım ama... Kendime ne kadar üzerinde düşünmeyeceğimi söylesem de o sabahın burukluğunu taşıyordum içimde. Beni rahatsız eden kısım, gördüğüm kolyenin Rahsan'ın Serafina'ya karşı olan hislerinin somut bir delili olmasıydı. Elbette kolye hâlâ Rahsan'dan bağımsız bir şekilde Serafina'ya verilmiş olabilirdi ama bu çok çok düşük bir ihtimaldi.

Oysa Rahsan'ın, Serafina'ya karşı hislerinin olması ihtimali o kadar düşük değildi. Böyle yazılmıştı sonuçta. Ne boyuttaydı, nasıl başlamıştı ve sınırları nereye kadar uzanıyordu, bilmiyordum ama görmezden gelmek için bulduğum bahaneler artık işe yaramıyordu. Rahsan, Serafina'dan hoşlanıyor olabilirdi. Benimle vakit geçirmeyi ne kadar severse sevsin, kalbinin sızısı en yakın arkadaşım olabilirdi. Beni bunun için öpmemiş olabilirdi. Sonuçta havai fişeklerden korkup irkilen bendim, o değil. İsteseydi beni öpebilirdi. Şimdi dönüp bakınca, onun geri durması için bir sebep bulamıyordum. Ondan hoşlandığım belliydi, değil mi? Kalbimi acıyla büzüştürecek kadar bariz olan bir şeyi anlamaması mümkün değildi, o zekiymi.

Anlık olarak muhabbetten soyutlandığım esnada, beni bu üzücü düşünceler zincirinden kurtaracak bir ses duydum. “Her şey harika olmuş Aviva.”

Isabella’ydı bu. Açık kumral saçları ve kahverengi gözleri olan, çıtı pıtı bir kızdı. Babası tıpkı benim babam gibi tüccardı ancak onlarınki nesiller boyu devam ettiğinden sosyetedeki yerleri daha sağlamdı. Ses tonu gibi nazik biriydi, mütevazıydı. Gördüğüm en uyumlu insanlardan biriydi. Bu yüzden aramızda ilk nişanlananın o olması hiç şaşırtıcı değildi.

Çiçek desenli fincanımı yavaşça tabağına bırakırken ona gülümsedim. Daha fazla düşüncelere gömülmek, ortamdan soyutlanmak yoktu. Sık görmediğim insanlarla birlikteydim ve kalbimde bir sızı olsa da bunu bastırarak, normal davranacaktım. “Beğenmenize çok sevindim, lütfen tatlılardan biraz daha yiyin.”

Onlara söyledikten sonra kendim de fincanımı masaya bıraktım ve üç çeşit tatlının olduğu tabağıma önüme doğru çektim. Kalp kırıklığına en iyi tatlı şeyler gelirdi, ben de buna sığınıyordum.

“Hemen geri dönecek olman çok üzücü, nişan törenini kaçıracaksın.”

Aria, üzerinde çilek olan minik tartoletlerden birini tatlı bıçağıyla kesti, kestiği minicik parçayı çatalının ucuna taktı ve dudaklarına götürürken gözlerini tabağından bana doğru çıkardı. Yuvarlak masada tam karşımda oturuyordu, ortamımızda açık pembe şakayıklardan kocaman bir buket vardı.

Toplamda dört kişiydik ve aramızda etikete, nezakete ve sofrada adabına en çok dikkat eden, Aria’ydı. Sandalyesinde dimdik oturuyordu, açık yeşil elbisesi mevsime de etkinliğe de çok uygundu. Muhteşem yetişmiş, iyi bir ailenin örnek kızıydı. Söz konusu erkekler olduğunda çok seçici ve burnu havadaydı ancak kız arkadaşlarına, özellikle nispeten daha uzak bir arkadaşı olsam da bana karşı davranışları hiç öyle değildi. Isabella ve arkadaşlarıyla ilk tanıştığımda anlaşmamın ve beni aralarına kabul etmekte en çok zorlanacak olanın, Aria olacağını düşünmüştüm ancak çok geçmeden yanıldığımı anlamıştım. Ses tonu pek duygu barındırmasa da içten ve iyi niyetliydi.

“Evet,” diyerek Aria’yı onayladım. Onun bıçakla üçe böldüğü tartoleti, az önce tek lokmada mideye indirdiğim için biraz tedirgin olmuştum. Böyle yemeye alışkın olmadığımın hemen unuttuyordum. Başımı hafifçe sağımda oturan Isabella’ya çevirdim. “Gerçekten nişan törenine katılmayı çok isterdim ancak okula dönmeliyim, Bella.”

Uzanıp elimi tuttu ve hafifçe sıkarken gülümsedi. “Sorun değil Aviva, biliyorum.”

Önce gülümsemesine karşılık verdim, sonra da şımarık bir şekilde göz kırptım. “Hediyemi şimdiden aldım, hiç merak etme.” Serafina gittikten sonra kahvaltımı yapmış ve gördüğüm kolyeyi düşünmemek adına Mosselle’le alışverişe çıkmıştım. İlk başta tatsızdım ancak çeşit çeşit kumaşları, süslü eşyaları ve yeni gelen ürünleri gördükçe yavaşça kendimi hediye seçme işine verebilmiştim.

Isabella tam da ondan beklediğim şekilde, nazik bir gülümsemeyle karşılık vermişti ki sol tarafımdan bir kahkaha yükseldi. “Emin ol, merak ettiği tek şey budur!”

Bunu neşe ve imayla söylediği için bakışlarımı yavaşça diğer tarafıma, Eliora’nın olduğu kısma çevirdim. Giydiği şeftali rengi elbiseyle bile grubun neşesi olduğunu belli eden kızdı. En yüksek sesle konuşan hep o olurdu, asla gereksiz nezaketlerde bulunmazdı ve lafını esirgemezdi. Bu hâliyle Aria’nın tam tersiydi ve nasıl yıllardır arkadaş olduklarını merak ediyordum. Çünkü tam da şu anda Aria, çatal ve bıçak tutan ellerini masaya yaslamış, bariz bir hoşnutsuzlukla ona bakıyordu.

Eliora, şakasına gülmediğimizi fark edince bakışlarını üçümüz arasında gezdirdi. “Ne?” dedi en sonunda. “Yalan mı? Bella sevdiği adamla evleniyor, sizce merak ettiği şey hediyeler olabilir mi?”

O böyle söyleyince, Aria tasvip etmediğini belli edercesine başını iki yana doğru sallayıp tabağına geri döndü ancak gülüşünü bastırmaya çalıştığını biliyordum. Isabella’nın utandığını, yanaklarının giydiği elbise gibi pembeleştiğini görünce, “Evet!” dedim heyecanla. “Nasıl tanıştığınızı merak ediyorum, her şeyi anlat.”

Bunu söyleyene kadar dördümüz de sosyete kızlarıydık. Gelmelelerinden bu yana havadan, festivalden, ben yokken olanlardan yüzeysel olarak bahsetmiştik ancak söz konusu aşk olunca en derine inebilirdik.

Isabella ve Simon, Aria’nın ailesinin düzenlediği kış balosunda tanışmıştı, yani okulda olduğum için kaçırdığım etkinliklerden birinde. Bu kısmı Aria anlatmış, düzenledikleri eğlenceyi öyle bir ballandırmıştı ki istemsizce onlar kristal bardaklarda içki içip dans ederken ne yaptığımı düşünmüştüm. Muhtemelen görevdeydim ve üzerimdeki pelerine sımsıkı sarılmış oradan oraya koşuyordum karların üzerinde.

Aria’nın orkestrayı nereden davet ettiklerini uzun uzun dinlemeye sabrı olmayan, tez canlı Eliora, “Sonra Simon Isabella’ya çarptı!” dedi.

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor, bana kocaman sırıtıyordu. “Üçümüz konuşuyorduk ki Simon, Isabella’yı görmeyip ona çarptı. Sonra ikisi de arkasını döndü ve... İşte! Âşık oldular!”

Eliora için hikâye bundan ibaretti ancak Isabella, Simon’ın ona dans etmeyi teklif ettiğini, dans esnasında da konuştuklarını söylemişti. Konuşma oldukça keyifli geçmiş, tek şarkı olarak başladıkları dans gece boyunca sürmüştü. Bir süre gizlice mektuplaşmışlardı, en sonunda da Simon gelip babasıyla konuşmuştu. Isabella adına çok sevinmiştim. Kendi seviyesinde, iyi bir ailenin oğlunu bulmuştu. Üstelik Simon Ophir’de okumuştur, Kayven’in tam ortasındaki merkez şehirde. İyi bir eğitim almıştı yani. Tam evlenmek için birini aradığı esnada da Isabella’yla tanışmıştı.

Bu şans mıydı yoksa kader miydi? Eğer öyleyse kitap karakterlerinin de kaderi olabilir miydi? Sonuçta yazar buna hiç değinmemesine rağmen yaşıyordu.

Hikâyeyi büyük bir gülümsemeyle dinledim, onun adına gerçekten sevindim ve hep mutlu olmalarını diledim. Fincanımın dibinde kalmış azıcık çaya baktığım esnada ise düşünmeden edemedim. *Eğer bir şifacı olmasaydım, hiç büyü gücüm olmasaydı nasıl bir hayatım olurdu?* En yakın arkadaşlarım bu üçlü mü olurdu? Geçitlerdeki yaratıklar, başkalarının savaşaacağını bildiğim, uzaktaki kâbuslara mı dönüşürdü? Ben de sadece balolarla, danslarla ve evleneceğim iyi birini bulmakla mı ilgilenirdim?

Şifacı olmayı seviyordum, bundan vazgeçecek de değildim ama böyle bir hayat düşününce o kadar da kötü gelmemişi gözüme. Aksine çok sakın gelmişti, hayali bile omzumdaki yüklerin bir kısmını alıp götürmüştü.

“Ee, sende?” diye sordu Eliora. Başımı kaldırdığım zaman beni izliyor olduğunu gördüm. “Sende hiç yok mu bir şeyler? Âşık olduğun yakışıklı bir büyücü mesela?”

O ne kadar samimi bir şekilde sormuş olsa da ona aynı şekilde karşılık veremez, kimden hoşlandığımı söyleyemezdim. Bunun buruk ve ne yapacağımı bilmez hâlde olmamla alakası yoktu, şehrin en önemli ailelerinden biri olduğu için Zev’ivleri, hâliyle de vârisleri Rahsan’ı herkes tanır.

İsim vermeden anlatmayı ise canım istememişti. Anlamsız gelmişti gözüme, ondan bahsetmek canımı acıtır diye korkmuştum. Hem Aviva’nın bir ilişkisi olmuyor, hiç evlenmiyordu. Isabella kitapta yazılmadığı için istediği aşkı yaşayabilirdi ancak ben, yazılmış bir karakter olarak bunu

hiç bulamayabilirdim. Kaderim hiç değişmeyebilirdi. Başımı olumsuz anlamda sallarken gülümsemeye çalıştım. “Yok.”

Eliora’nın omuzları düştü, Isabella da tatlı yüzünden üzüntüsünü gizleyemedi. Bir tek, daha fazla çay almak için uzanan Aria sakindi. “Sorun değil, daha yirmili yaşlarımızın başındayız. Evlenmek için acele etmemize gerek yok.”

Ona gülümsedim ve bana da koyması için fincanımı uzattım. Onlarla geçireceğim bir hayat daha sakin, daha huzurlu görünüyordu ancak bir şifacı olmasaydım Serafina ve Matias’la tanışamazdım. Rahsan’la asla arkadaş olmaz, görünenin ötesinde bir karakteri olduğunu bilmezdim. Ormanda onu kaybettim diye endişelenmezdim, o şöminenin başında oturamazdım, onun için seralardan hünnap aşırırmazdım. Tüm o konuşmalar, bakışlar ve havada kalan hisler... Hiçbiri yaşanmazdı.

Bunu bilirken yine de ister miydin, hiçbirinin yaşanmaması karşılığında daha sakin ve huzurlu bir hayatı?

Akademi’ye döneceğim günün sabahı erkenden uyandım. Sessiz sakin bir uğurlama olacağını düşünmüştüm ancak herkes ayakta idi. Ben babamla kahvaltı ederken çalışanlarımız yolculuğum için hazırlık yapıyordu.

Theodor Malkin hüzünlüydü, sürekli daha fazla yememi söylüyor ve çalışanlara yolculuğumda işime yarayacak şeyleri itinayla hatırlatıyordu. Kendisi de sık sık uzun yolculuklara çıktığından bu konuda tecrübeliydi. Bu hâline gülümsüyor, bir yandan da hüznümü gizlemeye çalışıyordum. Evet, buranın tam olarak ev gibi hissettirdiğini söyleyemezdim ancak ayrılmak, tuhaf bir hüznün veriyordu. Sanırım vedaların hiçbir türüsünden hoşlanmıyordum.

Babama sımsıkı sarıldıktan, çalışan kızlar ve Bayan Kastav’la vedalaştıktan sonra beni kapıda hazır bekleyen at arabasına bindim. Evden uzaklaşırken kafam karıştı ancak Akademi’ye yaklaşırken her şey netleşmeye başladı. Beni üzen kalp sancımından sıyrıldım, içime umudu doldurdum sanki. Yok saymaya çalıştığım özlemi daha fazla bastıramadım, bir an önce Rahsan’ı görmek istedim.

Bana tüm cevapları verebilirmiş gibi geldi, bu durumdan kurtarabilmiş gibi. Onu bulmak, dinlemek istedim. *Ona inanmak istedim.*

Akademi’ye vardığımda hava çoktan kararmıştı, akşam yemeği saatiydi. Serafina’nın da bu sabah yola çıktığını biliyordum, dolayısıyla yakın

saatlerde varmış olacaktık ama ilk gelen bendim. Yemek salonuna girince aradığım ilk yüz ise ona ait değildi. Kapıda öylece durup birkaç kere göz gezdirdim ama yoktu, Rahsan henüz gelmemişti.

Akademi'ye yaklaştıkça kendimi umutla doldurduğumdan olsa gerek, onu göremeyince ufak bir hayal kırıklığı yaşadım. Beni kapıda bekleyeceğini falan düşünmüştüm herhalde. Matias ve Serafina da ortalıkta yoktu ancak Milo ve Otis'in karşılıklı oturduğunu görünce, tepsimi alıp yorgunlukla yanlarına yürüdüm. Onlarla sohbet etmek iyi geldi, ana konumuz ise festivaldi. Konuşurken ilk başta tedirgindim, ben ikisini de görmemiştim ancak beni Rahsan'la görüp görmediklerini bilmiyordum. Aradığım cevap verilinceye kadar diken üstündeyken sonunda derin bir nefes aldım. Ben sadece ilk akşam meydandaydım, onlar daha uzaktaki kasabalardan geldikleri için ikinci ve üçüncü akşamlarda katılmışlardı.

Aslında festivalin en iyi günü son gündü, *reveka* ya da *revil* olacak kadar büyü gücü olmayan büyücüler, süslü kostümler içerisinde gelip gösteri yapardı. Eğer o sabah kitaptaki gibi yaşansaydı, yani Serafina'nın Zev'iv damgalı kolyesi olmasaydı, eminim Rahsan'a bir mektup yollar, benimle o gösteriyi izlemesi için davet ederdim. Sonra da midemde kelebeklerle o geceyi hayal eder, tekrar öpüşecek kadar yakın olup olamayacağımızı düşünür dururdum. Oysa gerçekte babamın çalışma odasındaki koltukta oturmuş, o çalışırken yanında kitap okumuştum. Odamda yalnız kalmak istememiştim.

Otis ve Milo'ya yaptıklarımın, gezdiğim tezgâhlardan bahsederken neşemi korumaya çalıştım ancak midem ağrımaya başlamıştı. Bunun neden olduğunu biliyordum, Rahsan'la yüzleştiğimde duyacaklarımdan korkuyordum.

Akşam yemeğine Serafina da Rahsan da gelmedi. Boş tepsimi bıraktıktan sonra odasına uğradım ancak ışıkları kapalıydı ve etrafta geldiğine dair bir iz de yoktu. Omuzlarımı düşürerek geri döndüm. Rahsan'ın odasının da bu kanatta olduğunu biliyordum ancak Serafina'yla aynı katta olmadığı dışında bir bilgiye sahip değildim. Onu bulmak için kütüphaneye baktım ancak bırak Rahsan'ı, kimse yoktu etrafta.

Kapıyı tokmağından tutmuş, arkamdan kapatırken pes ettiğimi biliyordum. Tüm yorgunluğumla odama dönmek dışında bir seçeneğim yoktu. İçeri girer girmez yaptığım ilk şey, üzerimdekilere kurtulup kiviye girmek oldu ancak rahatlatıcı yağlar bile bana istediğim uykuyu veremedi. Yelkovan gece yarısını geçtiğinde gözlerim hâlâ sonuna kadar açıktı. Uzun bir yoldan gelmişim, vücudumun ağrısı uyutmadığı için

kaslarımı büyüyle gevşetmek zorunda kalmıştım ama uyuyamamıştım yine de. En sonunda hiçbiri işe yaramadığında gücümü yine kendi üzerimde kullanmam gerekti, sabah uyandığımda son hatırladığım nabzıma odaklandığımdı.

Okula döndükten sonraki ilk günüm, ders programımın en yoğun olduğu gündü. Öyle erken uyanmak zorunda kalmıştım ki kahvaltıda sadece birlikte ders aldığım şifacılar ve buz büyücüler vardı. Böylece, kaşığım la yulaf lapamı karıştırırken öğlene kadar Rahsan'ı görme umudumu yitirmem gerektiğini anlamıştım. Onu görmek istediğim için mi denk geleliyorduk bir türlü? Yoksa aslında böylesi daha mı iyiydi? Bir şeyleri duymamam mı gerekiyordu?

Böyle düşünüp kendi kendimi doldurmamalıydım, bunu biliyordum ancak onun olmadığı her vakit, Serafina'nın da ortalıkta gözükmemesi hiç yardımcı olmuyordu. Ders programım yoğun olduğu için sabah dersim dışında seralardaydım. Dolayısıyla onu görmeyi beklememiştim ancak öğle yemeği için okula geri döndüğümde... *Hâlâ yoktu.*

Onu göremeyince endişelenmeye başladım. Kendi bencil hislerimden kurtuldum ve başına bir şey gelmiş ya da ortada ciddi bir sorun olmasından korktum. *Bari Matiaştan bir haber alayım*, diyerek toprak büyücülerinin oturduğu masalar arasında gezindim ama hayır, o da yoktu.

Kalbim endişeyle çarptı. Düşünmeme gerek bile yoktu artık, kitaplarımı Milo ve Zeon'un karşılıklı oturduğu masaya bırakmak için birkaç saniye harcadım sadece. Telaşım her hâlimden belli olmalı ki Zeon bile yemek yemeyi bırakıp bana ne olduğunu sordu ancak onlara geleceğimi söylemek dışında bir cevap vermedim. Koştum. İlk nereye bakmam gerektiğini bile bilmiyordum ama koştum.

Bu saatlerde asla odasında olmayacağını bilmeme rağmen, gelip gelmediğinden emin olmak için soluğu Serafina'nın beyaz kapılı odasının önünde aldım. İki kere tıkladım, ses gelmeyince yavaşça başımı aralıktan uzattım. Sonra da derin bir nefes aldım. Serafina gelmişti, valizi yatağının ucunda duruyordu. Ellerim belimin iki yanında birkaç saniye bu manzarayı izledim. Bir yandan da öğleden önceki dersine dair tahmin yürütmeye çalıştım. Odasını karıştırmaya niyetim yoktu ancak pencereden bakmak için içeri girmek zorundaydım. Zira odasının manzarası doğrudan uçuş için kullandıkları alana bakıyordu, biraz ilerisi de arenaydı. Yemyeşil çimlerin üzerinde onu aradım, güneş yüzüne vurduğu için elimi gözlerime siper edip baktım ama yoktu. Yoksa çoktan yemeğe mi inmişti?

Hem ne yapıyordum ki ben, neden bu kadar paranoyak davranıyordum?

Arkadaşımın okulda olduğunu biliyordum artık, bu kadar telaşlanmama gerek yoktu. Hem karşısına çıksam ne diyecektim ki? O kolyeye nasıl sahip olduğunu öylece soramazdım. Zaten böyle bir konuşmayı yapmayı düşünmek bile yanaklarımı kızartıyordu, kendime hiç yakıştıramıyordum. Kıskançlık değildi hissettiğim. Zaten cevapları ondan değil, Rahsan'dan almak istiyordum. O ikisinin arasındaki ilişkiden ziyade, bizim aramızdakinin boyutu endişelendiriyordu beni; Rahsan'ın duyguları teraziye konduğunda kimin tarafının ağır bastığını öğrenmek.

Yemek salonuna geri dönerken çıkarkenki hâlimden çok çok daha sakinim. Nasıl olur da duygularımın, hareketlerimi bu kadar etkilemesine izin verdiğime dair kendime kızıyordum. Bunu yaparken de kestirme yolu kullanıyor, zihnimin kalabalığı yüzünden geçtiğim koridorların karanlığından korkmuyordum bile.

Rahsan'ı bulmak konusunda aceleci davranmayacaktım artık. Onu görür görmez yakasına yapışıp bana bir açıklama borcu olduğunu söylemeyi zaten düşünmüyordum ancak şu son yirmi dört saatteki davranışlarım hiç ben gibi değildi. Birine karşı duyduğumuz yoğun hisler bizi böyle mi yapardı, çıldırmış gibi mi davranırdık? Bilmiyordum. Daha önce onun gibi hissettiren kimse olmamıştı. Belki buraya gelmeden önceki tüm anılarımı kaybetmem, beni daha korumasız yapıyordu ancak on sekiz yaşından bu zamana kadarki kısmı düşünürsek cevap, *hayırdı*. Kimse onun şimdi bulunduğu noktaya yaklaşamamıştı. Gerçi o da hayatımda böyle bir yer edineceğine ihtimal vereceğim son kişiydi. *Bir de köşeyi dönerken sesini duymayı beklediğim son kişi*.

İlk başta bir hayal sanmıştım. Sesler uzaktaydı ve anlaşılmıyordu. Gerçekten ona ait olduğunu anladığım anda ise gözlerim kocaman açılmış, adım atmayı kesmiştim. Yalnız değildi, hızlanan kalp atışlarım yüzünden diğerinin kime ait olduğunu ayırt edemiyordum. Köşeyi dönmek yerine sırtımı o duvara yasladım. Kendi nefesimden çekiniyormuş gibi elimi, dudaklarımı ve burnumun bir kısmının üzerine kapatmış, sakinleşmeye çalışıyordum. Neden saklandığımı bilmiyordum, onu görmek için bu kadar aramışken neden karşısına çıkamamıştım, bilmiyordum.

Korktuğumdan değil, şaşkınlıktandı kalbimin bu hâli. *Rahsan, öğrenciler tarafından kullanılmayan karanlık koridorlarda kiminle konuşuyordu?*

Nefesimi düzene aldım ve başımı duvara yaslayarak dinlemeye, duyduklarımı anlamaya çalıştım. Sesler yankılanıyordu. Bir genç kızın sesi,

acı verecek kadar tanıdık bir genç kızın sesi yükseliyordu biraz ötemden. Serafina konuşuyordu.

Aslında bağıırıyordu. O olduğunu anladığım anda, kalbimde baş gösteren sızı yüzünden bir an dikkatim dağılsa da kızgın olduğu barizdi. Sanki, sanki Rahsan'ı *azarlıyordu*. Neler olduğunu anlamaya çalıştığım sırada, bunun kitapta olup olmadığını hatırlamaya çalıştığım sırada Rahsan konuştu. Konuştu ve benim tüm düşüncelerimi bir anlığına susturdu.

“Benimle böyle konuşamazsın,” dedi alay dolu bir sesle. “Özellikle de boynunda *benim* kolyemi taşıırken.”

10. KALBİN SAVAŞI

Hiçbir zaman kalbi buz tutacak bir insan olduğumu düşünmemiştim. Ne benim ne de Aviva'nın. Zaten bu durumda fark eder miydi? Onun bedenini, zihnini ve hayatını ödünç alarak geçirdiğim bunca yıldan sonra ayrı insanlar olduğumuzu iddia edebilir miydim? Eğer öyleyse, eğer hâlâ farklı kişilersek, şimdi hayatını getirdiğim durum için bana kızarmıydı? Kalbindeki bu hisler, zihnindeki bu karmaşa yüzünden?

Kızsa yeriymi, hayatı benden önce çok daha huzurluydu. Babasıyla mütevazı bir yaşam sürüyor, Akademi'ye gelmeden önce Serafina dahil kimseyi tanımıyordu. Geldikten sonra da çok çalışıp döneminin en başarılı şifacısı oluyordu. Tasasız bir karakterdi ve onun yanında insanlar yalnızca iyi hissederdiler. Ağlanacak omuz ya da kurabiyeyi uzatan el olurdu, sana dertle gelmezdi

ama derdini dinlerdi. Âşık olmazdı ama aşkını desteklerdi. İhtiyacın olduğu zaman onu seralarda ya da kütüphanede bulabilirdin, seni hep şefkatle sarmalayacağını ve yüzünden gülümsemeyi eksik etmeyeceğini bilirdin.

Şimdi ben, onu hissettikleri yüzünden perişan olan bir karakter hâline getiriyordum. Karanlık koridorun bir köşesine gizlenen, konuşmalara kulak misafiri olan türden. Birkaç saniyedir duyduklarımı sindiremiyordum, kelimenin tam anlamıyla aptal gibi hissediyordum. *Benimle böyle konuşamazsın, özellikle de boynunda benim kolyemi taşıırken*, demişti Rahsan. Tamamını anladığım ilk cümle, onun alay dolu dudaklarından çıkmıştı ve yetmişti. Bildiğim her şeyi sorgulamama yetmişti.

Ne kadar da aptaldım. Kolyeyi gördüğümde yaşadığım hüzne rağmen, çay partisinde kaderimin asla değişmeyebileceğini düşünmeme rağmen Akademi'ye gelmek için arabaya bindiğim anda içimi umutla doldurmuştum. Her şeyin bir açıklaması olduğuna inanmak istemiş, Rahsan Zev'iv'le geçirdiğim her saniyeye anlam yüklemiştim. Şimdiilmekilmek dokuduğum her anlam, hissettiğim her duygu ağırlık yapıyor, göğsümü daraltıyordu. Tek elimi, hissettiklerimi hafifletmek ister gibi kalbimin üstüne koymuştum fakat gücümü kullanmadığımdan işe yaramıyordu.

Rahsan'ın sözlerinden sonra sessizleşmişti ortalık. Öyle ki kendi nefes seslerimden başka hiçbir şey duyamıyor ve burada olduğumu fark edecekler diye korkuyordum. Ancak etmediler. Onun yerine Serafina'nın nefret dolu sesini duydum, sonra da uzaklaşan adımlarını. "Sen iğrenç bir adamsın, Rahsan Zev'iv!"

Serafina karanlık koridorda kaybolduğunda bile Rahsan orada dikilmeye devam etti. Köşeye sinmiştim, adım seslerimi duymasın diye hareket etmiyor ve kalp atışlarım eski hâline dönerken aklımdan ne geçtiğini merak ediyordum. Bunun romantik bir kavga olmadığı belliydi. Aralarında, kitaplarda okuduğum zaman sevdiğim o nefret dolu çekim yoktu, yıllardır alışık olduğum dümdüz nefret vardı. En azından Serafina'dan yana. Matias'la tartıştığında tavrının böyle olmadığını biliyordum zira. Bunun biraz olsun içimi rahatlatması hoş değildi ancak kendime engel olamıyordum. Rahsan'a karşı hislerimin bu boyuta ulaştığını fark etmek beni dumura uğratiyordu.

Silkelenip düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım. Kendi kendime bir sonuca varmayacaktım. Hiçbir şeyin cevabını almış da değildim. Hoş, artık almak istediğimden bile emin değildim. Elbette kolyenin neden Serafina'da olduğunu, neden Rahsan'a iğrenç bir adam olduğunu söyledikten

sonra bile hâlâ taktığını merak ediyor, bu karanlık koridorlarda kavga etme işinin tek seferlik mi, yoksa uzun süredir devam eden bir eylem mi olduğunu bilmek istiyordum. Sadece *şimdi* değil. Üst üste hayal kırıklığı yaşamışken ve kendimi bu kadar aptal hissederken değil.

Yüzlerini görmeyi değil, yalnız kalıp kendime gelmeyi ve sakin bir kâğıyla hareket etmeyi istiyordum sadece. Üstelik istediğim cevaplara hiç kavuşamayabilirdim, sorularımı nadiren yanıtlıyorlardı sonuçta. Peşlerinden koşacak güç de bende olmadığına göre... Kendimi daha fazla tüketmeyecektim.

Bu kararı almak, içimi biraz olsun soğutmuştu ancak huzursuzluğumu dindirmemişti. Rahsan'ın uzaklaşan adım seslerini dinlerken koridorun karanlığına dalmıştı gözlerim. Ardından yaslandığım duvardan ayrılıp hızla bulunduğum koridoru terk ettim. Yemek salonunu da düşünmeden es geçtim, orada olduklarını biliyordum ve iştahım kaçmıştı. Bunun yerine temiz hava alıp sakinleşmek için dışarı çıktım. Karanlığa alışmış gözlerim pırıl pırıl bahar havasında kamaştı, gözlerimi kapatıp taş merdivenlerin üzerinde dikildim bir süre. Derin nefesler aldım.

Kendimi daha iyi hissettiğimde başımı çevirip seraların olduğu tarafa baktım ancak canım oraya gitmek istemiyordu. Bir sonraki dersim saat altıdaydı ve bu boşluğu genelde seralarda, kütüphanede ya da arenada değerlendirirdim. Şimdi hiçbirisi cazip gelmiyordu. Yatağıma kıvrılıp düşüncelere boğulmayı da istemiyordum. Bu yüzden yürüdüm.

Geride bıraktığım hiçbir şeyi düşünmeden kasabaya yürümeye çalıştım fakat en son Rahsan'la konuşarak geçtiğim korulukta Serafina'nın, *benim kolyem* sözlerine itiraz etmediğini düşünmeden edemedim. *Demek kolye gerçekten de Rahsan'a aitti.* Silkelenip kollarıma sarıldım. Aklım ne zaman Rahsan'a ya da olan bitene kaysa kendime kızdım. Fırına kadar düşünmeyi böyle erteledim.

İçgüdüsel olarak oraya yönelmişti adımlarım, hiçbir şey düşünemediğim bile sığınmak istediğim yer olduğu için. Üstelik ekmeklerin kokusu sokağın başına kadar geliyordu, içime çektiğim her nefeste ne kadar açık olduğumu fark ediyordum. Tek elimle kapıyı ittirip içeri girdiğimde, tepedeki ufak zil çalarak müşterinin geldiğini haber verdi. Bay Pereira tezgahın arkasında doğrulana kadar kapının önünde öylece dikildim. Beni gördüğünde kocaman gülümsedi. "Hoş geldin Aviva!"

Her zamanki gibi neşeli, bana karşı nazikti. Onunla sohbet etmek iyi geliyordu. Konuştukça karmaşık ruh hâlimden biraz olsun uzaklaşıyor, bir

yandan da gözlerimi vitrine dizili güzelliklerden alamıyordum. Açlığım artık bastıramayacağım boyuttaydı ancak yanımda hiç para yoktu. Bu yüzden bana “Ne istersin?” diye sorduğunda utancımı gülümsemeyle bastırdım. “Hiçbir şey, teşekkür ederim.”

İnanmadı. Meselenin üstüne düştüğünde olan biteni anladı ve bana çok kızdı, sonra mutlaka ödeyeceğimi söylememe rağmen kabul etmedi. Birkaç dakika sonra sokağa bakan masalardan birinde, önümde vanilyalı muffinle oturuyordum. Bay Pereira, en sevdiği müşterilerinden biri olduğumu ve beni kaybetmek istemediği için bunu ısmarladığını söyleyecek kadar nazikti, pek kendimde olmadığımı anlayıp sorular sormayacak, beni yalnız bırakacak kadar da öyle.

Böylece çekingen hareketlerle keke uzandım ve karnım doyduktan sonra biraz daha iyi hissettim. Mide bulantım büyük ölçüde azalmıştı, bu yüzden Bay Pereira'ya yardım etmek istediğimi söyledim. İlk başta kabul etmese de en sonunda pudra şekerini tutuşturdu elime, elmalı turtaların üzerine serpiştirmemi istedi.

Fırında çok kalmadım. Yani, yardım etme işini sevmiştim ancak Bay Pereira tarafından nazikçe kovulunca kendimi göl kıyısında buldum. Avuç içime doldurduğum çakıl taşlarını suyun üzerinde sektirirken kabullenmeye çalışıyordum.

Aviva Malkin, aşktan uzak bir karakter olarak yazılmıştı. Gerçekten olsam ben de uzak olurdu, Rahsan bana sarıldığında daha fazlasını istemezdim. Aptalca hayallere kapılmaz, bu işin sonunda ne olacağını merak etmezdim.

Fırlattığım her taşta kendime biraz daha kızdım, bu sefer daha ölçütlü olacağıma dair söz verdim. Güneş yavaş yavaş alçalmaya başladığında ise Akademi'ye döndüm, yürürken aldığım kararları tekrarladım durmadan. Belki de âşık olmamak daha iyiydi. Belki de hiç evlenmemek, iyi bir şifacı olmak daha iyi bir hayat sunacaktı bana. Kitaptaki Aviva bunu biliyor ve benden çok daha bilge davranıyordu. Olamaz mıydı? Yoksa içinde bulunduğum durum yüzünden fazla mı karamsar davranıyordum?

Öyle ya da böyle, başka seçeneğim yoktu zaten. Kitapta Aviva'nın herhangi bir romantik ilişkisi olmuyordu ve bu değişmeyecekse kabul lenmem en iyisiydi.

Akademi'ye ulaşıncı, yürümekten yorulsam da son gücümü odama koşmak için kullandım ve dersten önce kendime çekidüzen verdim. Duvarlarında yer yer sarmaşıklar olan, bir ağacın köklerinin altında gibi

hissettiren kalabalık sınıfa adım attığım sırada ise biri ismimi seslendi. Bu ders, diğerlerinden çok daha kalabalıktı çünkü üçüncü ve dördüncü sınıflar ortak alıyordu. Bu yüzden daha dönmeden seslenen kişinin Milo olduğunu anladım. Bu ders özellikle kızlarla değil, onunla takılırdım. Sırada yanımda otururken çok ciddi bir yüzle dersi dinliyor gibi gözüktür, fırsatını bulduğu anda beni güldürecek şeyler fısıldardı. Ben ise dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi tutmaya çalışırken koluna vurur ve not almaya devam ederdim.

Bugün ikimiz de pek havamızda değildik. Sondan üçüncü sıraya, onun olduğu yere geçerken tatil boyunca görmediğim diğer şifacı arkadaşlarıma selam verdim ve gün boyu sakladığım gülümsemeleri onlar için ortaya çıkardım. Daha iyi bir ruh hâlinde olsaydım her grubun yanında biraz durur, nasıl olduklarını ve tatillerinin nasıl geçtiğini sorardım ancak şimdi elimden bu kadarı geliyordu.

Ben sıraya yaklaşıp kolumla vücudum arasına sıkıştırdığım kitabı masaya bırakırken Milo doğruldu. Kolunu sıraya, başını da koluna yaslamıştı ben gelmeden önce. “Selam,” dedim sakın bir şekilde.

“Selam.” Sesi benimkine benzer bir yorgunlukta ydı, sıranın altından iki kitap çıkardı. “Bunları almaya gelmedin.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Onları tamamen unutmuşum. Özür dilerim.” Kitapları Serafina ve Rahsan’ı aramaya çıkmadan önce ona bırakmış, sonra da dönmemiştım. Üstteki kahverengi, alttaki lacivert ciltli kitapları önüme doğru çekerken, “Ve teşekkür ederim,” diye ekledim.

“Rica ederim. Yemek salonuna dönmedin, değil mi?”

“Hayır.” Bu cevabı hızlı vermiş olsam da devam etmek için biraz bekledim. “Benim... Başka işlerim vardı.”

“Ne işi?”

Ona cevap vermedim çünkü hem kasabaya yürüyüp muffinle teselli bulmak tam olarak bir iş sayılmazdı hem de öğretmenimiz sınıfa girdiği için sohbetimiz mecburi bir kesintiye uğramıştı. On dakika kadar sonra, artık Bay Novak hangi bitkinin tohumlarının ne amaçla kullanıldığını anlatmaya dalmışken yanımdaki Milo’nun fısıltısı geldi kulağıma. “Serafina seni arıyordu, neredeydin?”

Oturduğum yerde dikleştım. Gözlerim hafifçe açılmıştı ancak incelediğim *agrimonia* çiziminin üzerinden çekmemiştim bakışlarımı. Milo, gözlerini Bay Novak’tan ayırmadan bana doğru hafifçe eğildi. “Onu seralara götürmemi bile istedi. Yoktun.”

“Okulda değildim,” diye fısıldadım. “Sonra bulurum ben onu.”

Milo birkaç saniye bana baktı ancak ona dönmedim. Düşen yüzüm, bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi yeterince belli ediyordu. Serafina’yla kesinlikle bir derdim yoktu, ona kızgın falan da değildim. Sadece kendimi aptal gibi hissetmekten kurtulamadığım için hiçbir şey yapmak istemiyordum. Şu an bu derste bulunmayı bile istemiyordum.

Buna rağmen buradaydım ve kendimi zorluyor, kitabın kenarına ufak notlar alıyordum çünkü kalbini ve zihnini bulandırmışken Aviva’ya bu kadarını borçlu olduğumu düşünüyordum. O her versiyonda iyi bir şifacı olmayı hak ediyordu.

Dersin kalanı sessiz ve fazlasıyla uzundu. Asla bitmeyecek sanmıştım çünkü Bay Novak yaşlı, yavaş konuşan ve dikkati üzerinde tutmakta zorlanan bir adamdı. Son sözünü söyleyip tebeşiri kara tahtanın kenarına bıraktığında sıkıntı dolu bir nefes vermekten alıkoyamamıştım kendimi. Milo son dakikalarda benden bile beter hâldeydi ancak ders için hep bir ağızdan Bay Novak’a teşekkür ettikten sonra canlanmış, bana dönmek için adamın sınıftan çıkmasını dahi bekleyememişti. “Hadi, akşam yemeğine inelim.”

“Tamam,” diyerek ona katıldım. Bu dersin iki saat sürmesi kesinlikle bizim için bir sabır testiydi, ödülümüz ise güzel bir akşam yemeği. Öyle acıkmıştım ki eğitmenin son cümleleri beynimde sakız gibi sünmüştü.

Kitaplarımı kucağıma aldım. Üçünü birden taşımak zordu ve yemek salonuna kadar bunlarla inmek akıl işi değildi. Bu yüzden Milo’ya “Sen önden in,” dedim. “Ben şunları bırakıp geleceğim.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Yok yok, in sen.” Zaten sınıf da odam gibi eski kanattaydı, işim uzun sürmeyecekti.

“Peki, aşağıda bekleyeceğim seni.”

“Tamam.” Gülümsedim. Moralim az buçuk yerine gelmişti o bunu söyleyince. Arkamı dönüp oturmaktan uyuşan bacaklarımla tam tersi istikamete yürürken bile yüzümde kalmıştı.

Odamda çok oyalanmadım, kitaplarımın üçünü de masaya yığdığını gibi çıktım. Yemekte onların da olacağını biliyordum, Serafina ve Matias yanıma oturacaktı hatta. *Şimdiye kadar olduğu gibi*. Bunu bilmek midemini düğümlüyordu. Onlar arkadaşımды, böyle davranmamalıydım. Aviva’nın bir ilişkisinin olmaması gibi detaylar değişmiyorsa onların arkamdan iş çevireceği de yoktu. Endişelenmeye ancak Serafina, Matias’la arasında hiçbir

ıy olmadığını söylese başlayabilirdim. Kitaptaki gibi festival gecesi duygularını birbirlerine açmadılarsa. *Çünkü bu, benim gereksiz dramalarımın aksine, gerçek bir sorundu.*

Yemek salonunu boydan boya yürürken Serafina'yı fark ettim. Edilmecek gibi değildi zaten. Beyaz-sarı formasının içinde tek başına oturuyor, durgun bir yüzle çorbasını karıştırıyordu. Onu böyle yalnız, muhtemelen beni bekler hâlde görünce midem bir kere daha düğümlendi. *Ona tabii ki kızgın değildim, nasıl olabilirdim ki?*

Rahsan'la arasında bir ilişki varsa bile buna ne karışabilir ne de ona kızabilirdim. Sadece bana verdiği umut yüzünden Rahsan'a sinirlenirdim, o kadar.

Açlığımı unutmuş, adım atmayı durdurmuş şekilde ona bakarken başını kaldırdı ve göz göze geldik. Yüzü muhteşem bir gülümsemeyle aydınlandı. "Vivi!"

Hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verirken ona doğru yaklaştım. "Yemeği Milo'yla yiyeceğiz, sen al tepsini, yanına geç. Ben de yemeğimi aldıktan sonra gelirim."

Cümlemin ilk kısmını dinlerken omuzları düşmüş, devamında rahatlayıp tepsisiyle birlikte ayağa kalkmıştı. "Tamam!"

Bu tavrını garipsemiştim. *Onu burada tek başına bırakıp Milo'yla yemek yiyeceğimi gerçekten düşünmemişti, değil mi?*

Yemek sırasına girerken benden bu hamleyi beklemediğini ancak yaparsam bana kırılmayacağını fark ettim. Kitapta böyleydi çünkü. Aviva'ya, Matias'la olan ilişkisini ve o sabah evine gittiğinde gerçeği söyleyemediği için suçlu hissediyordu. Onu mükemmel arkadaş olarak görüyor, bir an önce anlatmayı istiyordu. Bugün beni bu yüzden aramış olmalıydı. Şansa bakın ki fark etmeden kitaba uygun davranmıştım. Orijinal kurguda da Serafina, Aviva'yı bulamıyor ve söyleyemediği süre uzadıkça kendisini daha kötü hissediyordu. Bunu ancak şimdi fark ediyordum zira birkaç saat kadar bahsi geçiyordu, Serafina'nın tereddütlü hâlini görmesem aklıma bile gelmezdi.

Tepsimle birlikte sessizce oturdukları masaya geri dönerken tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Bazı şeylerin olmaması gereken şekilde ilerlemesine sebep olsam da hâlâ berbat etmediğim, aynı kalan şeyler vardı.

Bu düşünceyle gelen rahatlık uzun sürmedi tabii, yine erken karar vermiştim. *Fazla erken.* Çünkü ortak arkadaşları yanlarında olmadığı için konuşmayan ikilinin yanına oturduğumda, Matias'ın okula gelmediğini

öğrenmiştim. Serafina, onun tam karşısına, Milo'nun yanına oturduğumda gülümseyerek, "Bugün nerelerdeydin sen?" diye sormuştu. Ben de kaşığımı alırken, "Her yerde. Bugün yoğun günlerimden biriydi," diye karşılık vermiştim, bir yandan da çorbamı karıştırarak soğutmaya çalışmıştım. Ardından, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yapmıştım. Aklıma bir anda gelmişti ve üzerine düşünseydim kelimelerin dudaklarımın arasından çıkmayacağından emindim. "Öğle yemeğinde seni aradım aslında, odana bile geldim. *Sen* nerelerdeydin?"

Doğrudan ona bakmış, yüzündeki her mimik değişimini izlemiştim ve... Bunu beklemediği belliydi. İnanılmaz şok edici, köşeye sıkıştıran bir soru olduğundan değil; kullandığım imalı ses tonundan. Hak veriyordum, ben bile dudaklarımın arasından çıkan şeye şaşırmıştım.

"Ben... Benim işim vardı."

"Benim de," diye karşılık verdim ani bir gülümsemeyle. Kafası daha çok karışınca da tane tane açıkladım. "Milo'ya sormuşsun, seralara gitmişsin ya ondan diyorum. İşim vardı yani."

Normal şartlarda Serafina *ne işin vardı* diye sorardı, suçluluk psikolojisindeki Serafina soramıyordu. Korkuyordum ancak ondan değil, bu suçluluk psikolojisinin yalnızca Matias'la olan ilişkisini gizlemesinden kaynaklanmamasından. Kitabı hiç tahmin bile edemeyeceğim şekillerde değiştirmekten, her şeyi berbat etmiş olmaktan.

İştahım kaçmıştı ancak yemek zorunda olduğumu biliyordum. Tavuklu güveci çatalımla didiklerken gözlerim bir an etrafa takılmış ve çok sıradan bir sesle, "Matias nerede?" diye sormuştum.

"Gelmedi," demişti sakince.

Anında gözlerim büyümüş, sesim telaşlı çıkmıştı. "Ne? Ne demek gelmedi?"

Serafina bu tepkiyi vermemi beklemiyordu. "Sakin ol, şehirde birazcık daha işi vardı sadece. Onları halletmek için kaldı. Yarın sabah burada olacak."

Berbat etmediğim şeyler olduğunu düşünmekte aceleci davrandığımı da tam olarak o an anlamıştım işte. Kalbim panikle çarparken dışarıya daha sakın görünmeye çalışmıştım. "Ne işiymiş bu?"

Sesim neredeyse umursamazdı, Serafina'nın bana cevap veren sesi de öyle. Aramızdaki fark, onun gerçekten önemsiz bir şeyden bahsediyor gibi olmasıydı. "Emin değilim, Gorionların tuhaf âdetlerinden biri sanırım."

Matias mevzusu burada kapandı ancak dalgınca düşünmeye devam ettim, olabilecek şeyleri aklıma getirmeye çalıştım. Diken üstündeydim, bakır bardağımın üzerine elimi kapamış, parmak uçlarımla çevirip duruyordum. Derken bir ürperti hissettim. Biri beni izliyormuş gibi gelmişti ama başımı çevirip etrafa bakana kadar gerçekten izlediğine ihtimal vermemiştim. *Beni hazırlıksız yakalamıştı.*

Rahsan Zev'iv, epey uzağımdaydı fakat aramızda bir nefes mesafesi olsa ancak bu kadar etkilenirdim. Yemek salonunun her tarafındaki devasa mumların sarı ışığı esmer tenine vuruyor, kuzgun karası saçlarını aydınlatıyordu. Oturduğu masa sol çaprazımda, biraz uzaktaydı fakat görüşümü engelleyecek kimse yoktu. Onu bu zamana kadar nasıl fark etmemiştim hayret ediyordum, içeri girdiğini ya da oturduğunu görmemiştim. Belki de benden daha önce gelmişti.

Şimdi bunun bir önemi yoktu gerçi, ona baktığımda çoktan bana bakıyordu çünkü. Renkleri seçilmese de keskin gözleri üzerimdeydi. Onu gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı yakalamış ve yüzünden anlık bir gülümseme geçmişti. O âna kadar onu görmenin şaşkınlığıyla bakışlarımı çeke-memişim, itiraf etmek istemesem de özlemiştim ancak gülümsediğini görünce... İşte o an, ani bir hareketle başımı tekrar Serafina'ya çevirmiştim. *Kalbim kasılıyordu.* Öğleden beri onu düşüncelerimden kovuyor, kaçmak istediğimden göz göze geldiğimizde ne olacağını hiç düşünmüyordum.

Düşünmediğimden bu hâle gelmişim zaten, hazırlıksız yakalan-mıştım. Utançla karışık ufak bir öfke tırmanıyordu boynumdan yukarıya doğru, ona bakamıyordum. Cesaret edemediğime değil, ona bakmak iste-mediğime inandırmaya çalışıyordum kendimi.

İstemiyordum da gerçekten!

Hiçbir şey olmamış gibi bana gülümsemesine sinir oluyordum çünkü o kolyeyi hiç görmemiş, koridorda konuştuklarını hiç duymamış olsam bu gülümsemenin beni havalara uçuracağını biliyordum. Gece boyu yatağımda döne döne tekrar düşüneceğimi, kıkırtılarımı bastırmaya çalış-acağımı...

Bunu bilmek beni mahvediyordu, kalbimi ne kadar da savunmasız bıraktığımı fark ediyordum. Şimdi azıcık da olsa bir şeyleri bildiğimden habersiz, beni parmağının ucunda oynatmaya devam ediyor ve bunu büyük bir rahatlıkla yapıyordu. Bu kadar insanın içinde attığı gizli bir bakıştan dolayı sarsılıyordum. Beni kandırmaya çalıştığını, bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmek istemiyordum ama *asla yapmaz* da diyemiyordum.

Çünkü o kötü karakterdi, bu gerçeği festivallerde peşinden sürükleyip şerkerler ikram ederek değiştireceğini düşünen ben ise yan karakterdim. *Saf bir yan karakter*. Bazen can sıkıcı boyutta. Ve gülüşü ne kadar sinir bozucu olsa da bir şeyin haberini veriyordu bana: Oynadığı her neyse buna devam edecekti. Bir şekilde yine karşılaşacaktık ve bana o alaylı, uğraşan sesiyle *Malkin* diyecekti. Sanki soyadımı değil de komik bir lakabımı söyler gibi. Sanki bundan daha yakınmışız gibi.

İşte o zaman tekrar sinirlenecek, belki duygularımı kontrol edemeyecektim. Belki değil, muhtemelen. Ona bağırıp çağırırsam ne olacağını bilmiyordum ancak bunu yapmayı istemiyordum. İstediğim şey, daha sakin kalabileceğim bir âna kadar beklemek ve ona soğukkanlılıkla kolyeden bahsetmekti.

Bunu yaparken kendimi hayal edebiliyordum; kollarım göğsümde kavuşturulmuş hâlde, yüzüm ciddi, eğer beni gerçekten arkadaşı olarak görüyorsa neyin peşinde olduğunu ve Serafina'ya neden kolye verdiğini sorarken. Bu, duygularımı belli edecek öfke patlamalarından daha iyiydi. Hayal kırıklığımı gözyaşlarıyla yansıtmaktan da.

Müdahale etmekte gecikmiştim, şimdi zararın neresinden dönsem diye bakıyordum. Lakin savunmam güçsüzdü, tek darbeye yıkılacağından korkuyordum. Bu yüzden Rahsan'ın bakışlarını üzerimde hissederken ne kadar zor olsa da ona bakmamak için direniyordum. Bakmadığım her saniye sabırsızlandığını hissediyor ama yüzümü ona çevirmiyordum.

Neyse ki kurtarıcım, Milo oldu. Oturduğu yerde hafifçe bana doğru dönerek, "Bu akşam seralara gideceksin, değil mi?" diye sordu.

Bir de o vardı, değil mi?

Başımı sallayarak onu onayladım, iç çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ya, neden?" diye sorarken Serafina gerçekten meraklanmıştı. İkimiz de başımızı ona çevirince, "Yani," diye devam etti. "Gönüllü bir şey mi?"

"Bu yıl, Akademi'ye geldiğimiz ilk hafta," dedim ona. "Bayan Miriam'a söz vermiştim, hatırlıyor musun?"

Kısa bir an düşündü. "Evet, bir araştırma için grup mu oluşturuyordu?"

"Aynen. Bugün o grupla toplanacağız işte."

Sonbahar ve kış boyu bir sürü özel bitki yetiştirmiş, kimi Korindel'in toprağında ve ikliminde yetişmediği için fazladan ilgi göstermiştik. Şimdi

araştırmanın ikinci kısmına geçme vaktiydi. Bayan Miriam tatile çıkmadan önce bizi bilgilendirmiş, bu sabah da özellikle söylemişti ancak akıldan çıkmıştı. Bugün milyon yıl sürmüş gibi hissediyordum, bir türlü bitmiyordu.

“Anladım.” Serafina sakince başını sallayıp çatalıyla önündeki tavuk parçasını didiklemeye başladığında Milo başka bir soru sordu. “Ben de seninle gelebilir miyim?”

“Seralara mı?” Şaşırmıştım çünkü Bay Novak’ın dersinden sonra ikimiz de ölü gibi olurduk, enerjimiz tamamen tükenmiş gibi yemeği zar zor yer ve odalarımıza çekilirdik. Şimdi de istediğim tam olarak buydu. Rahatlatıcı bir banyo yapmaya ya da bitki çayı hazırlamaya bile mecalim yoktu, kendimi yüzüstü yatağıma atsam yeterdi.

Başını sallayarak *evet* dediğinde bir an durdum, teklif etse yer değiştirmeyi bir saniye bile düşünmezdim ancak... O an dank etti, vücudumu hafifçe ona doğru çevirdim. “Bir dakika, senin bu işten çıkarın ne?”

Bayan Miriam, sonbaharda beş kişi toplayana kadar epey uğraşmıştı çünkü kimsenin ona daha iyi bir iş olanağı sunmayacak, hatta muhtemelen başarısız olacak bir araştırmaya ayıracak vakti yoktu. Herkes, merkez veya çevresinde çalışmayı istiyordu, sınır şehirlerden biri olan Korindel’de kalıp araştırmacı olmayı değil.

Gruba katılan ilk kişi ben olmuştum çünkü bir, Bayan Miriam’ı ve yeni şeyler denemeyi severdim ve iki, orijinal kurguda da Aviva bu yolda ilerliyordu. Gruba girdikten sonra Bayan Miriam’a diğerlerini ikna etmede yardım etmiş, özellikle de hemen yanımda oturan şahsa epey dil dökmüşken neden istediğini bilmek istiyordum. Başta tembelliğinden kabul etmemişti çünkü.

“İıı...” dedi bir bahane ararken. Hafifçe gülümsüyor ve sevimli olmaya çalışıyordu ancak bu numaraları bana sökmezdi.

“Sakin bir bahane bulma!”

Yakalanmanın verdiği utançla asabileşti. “Of, tamam! Bana bir sözün vardı, unuttun mu?”

“Ne sözü?” diye sordum ancak sorar sormaz hatırladım. Onu bir son dördün haftasında, yanımda göreve götürecektim. Şimdi de öyle bir haftanın içinde olduğumuzdan kıvrınmaya başlamıştı. “Ha, tamam. Konuşurum ben Bayan Miriam’la.”

“Şimdi beraber konuşsak?”

Bugün normalin aksine tahammülsüzdüm, kalan son sabır kırıntılarımı da ona göz devirmemek için kullandım. “İyi,” dedim yarısı dolu olan tepsimle beraber ayağa kalkarken. “Hadi, gidelim.”

“Harikasın!”

Gülüştüne eşlik edemedim, Serafına’ya döndüm sadece. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz Vivi, iyi çalışmalar!”

Ancak onun neşelendirme çabası ufak bir gülümseme koyabildi dudaklarıma. “Teşekkür ederim.”

Nefis bir bahar akşamıydı fakat bahçeye çıktığım ilk an ürpererek kollarımı bedenime sardım. Çimenlerle kaplı tepeleri aşarken de başımı ona doğru çevirdim. “Neden bu kadar gelmek istiyorsun ki?”

Bu kadar istiyorsa muhakkak bir amacı olmalıydı. Ben de geçen yıl gitmiştim ancak sadece nispeten daha güvenli olduğunu bildiğim son dördün haftalarında. Ayrıca geçit açıldığı an ormana koşmuş, bitene kadar da kampa geri dönmemiştim. Üstelik keyfimden değil, pratikte sorunlar yaşadığım için gitmiştim. Gerçek bir yaralı olmadığı sürece iyileştirme büyülerim hiç iyi değildi, bir türlü yapamayınca çok stres olmuşum. En sonunda da Bayan Miriam bana bunu önermişti ve çaresiz kalana kadar bu fıkirden uzak durmuşum.

Deneyimlerim de hiç iyi olmamıştı. Bir kitabın içinde olmam, karşı karşıya kaldığım dehşeti hafifletmemişti. Geldikten sonra haftalarca uyku problemi yaşamış, yaz yaklaştıkça da yaşıtım olan herkes endişelenmeye başlamıştı. Zira bu gerçeikle yaşamamız, bunun için eğitilmemiz hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Geçide yaklaştığımız an o gecenin sabahına çıkmayabileceğimizi biliyorduk. Bu yüzden ısrarına hayret ediyordum.

Cevap verirken adımlarını izledi. “Ben sadece... Merak ediyorum. Hazırlıksız yakanamak istemiyorum.”

“Hazırlıksız olmayacaksın ki, yazın gidilen görevler bunun için var.”

“Biliyorum. Yine de...”

Doğru cevabı ondan alamayacağımı fark ettiğimde daha fazla soru sormadım. O da benim yaşadığım problemi yaşıyor ve utandığından bunu söyleyemiyor olabilirdi. Seranın içine adım atarken ikimiz de sessizdik. İlk serada ışık yanmadığından, doğrudan üçüncüye doğru yürüdük, karanlıkta bile alışık olduğumuzdan yolumuzu kolaylıkla bulmuştuk.

Bayan Miriam’ın yanında sadece iki kişi vardı ve önden benim geldiğimi görünce işine geri dönmüş, dalgınlıkla, “Hoş geldiniz çocuklar,”

demmişti. Arkamdakinin Milo olduğunu anlamamış, ekibin erkek üyesi Edwin sanarak tek eksik olanı sormuştu. “Zenith nerede?”

Ellerimi önümde birleştirdim. “Edwin ve Zenith henüz gelmedi. Gelirken de onları görmedim.”

“Öyleyse yanındaki kim?” Başını tekrar kaldırınca bu sefer yağ lambasının ışığında yüzü seçilen Milo’nun ona gülümsediğini gördü. “Merhaba Bayan Miriam!”

Hafifçe doğruldu ve gülümsedi. “Selam Milo. Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Aşk olsun, gören de hiç uğramıyorum sanır. Ömrüm burada geçiyor benim.”

Söylediklerini duyunca arka tezgâhtaki bitkilerle ilgilenen Avri ve Rima güldü. Bir an için şaşırdım, Milo’yu o kadar arkadaşım gibi görüyordum ki kızlar arasında popüler olmasına her seferinde şaşıyordum.

“Hmm...” diye karşılık verdi Bayan Miriam. Yüzünde oyunbaz, tatlı bir gülümseme vardı. “Buraya da bize yardım etmek için geldin yani?”

“Şey... Aslında sizden bir şey rica edecektik.”

“Siz?”

“Ben ve Milo,” diyerek araya girdim. Böylece Bayan Miriam’ı karanlık ikinci seraya çağırmayı ve çuha çiçeklerinin yanında Milo’yu göreve götüreceğimi söylemeyi başardım. Bu hafta göreve çağırılacağımı düşünmüyordum ancak Milo’nun diğer son dördün haftasına kadar sabredemeyeceği belliydi. Benim için de hava hoştu, daha güvenli bir zamanda sıramı savmaktan rahatsız olmazdım.

Bayan Miriam, birbirimizin cümlelerini tamamlamamızı gözlerini ikimiz arasında hareket ettirerek, sessizce dinledi. Sonra kısa bir an yere bakarak düşündü. Bakışlarını kaldırdığında hedefi bendim. “Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Evet,” dedim. Bu konuda rahattım çünkü Milo’ya, sayısız defa seralarda ve sınavlarından önce pratik yapmasında yardımcı olmuştum. Her zaman iyi bir öğretmen olduğumu söylemişti, ben de onun iyi bir öğrenci olduğunu düşünmüştüm. Hem ben nasıl görevlerde ufak yaralılar, getir götür ve kıdemlilere yardımcılık gibi şeyler yapıyorsam o da aynısını yapacaktı. Sadece yazın değil, baharda başlamış olacaktı, o kadar.

“Ben de yapabileceğine inanıyorum,” dedi Bayan Miriam, ardından gözlerini Milo’ya çevirdi. “Ancak bu sadece benim ya da sizin kararınızla

olacak bir şey değil. Müdireyle konuşmalıyım, ailene de haber verilecek. Resmî yazı gitmeden önce onlara haber versen iyi olur.”

Şüpheli bakışından bu “Daha iyi olmak istiyorum ve korkularımın üzerine gideceğim,” bahanelerini yemediği belliydi ancak prosedürü uygulayacağını söylemişti, bu da Milo için yeterliydi. İlk seraya doğru yürürken sevinçten bir kere hoplamış, birbirine bağlanmış üzüm yapraklarını devirecek gibi olmuştu.

Onu uğurladığım sırada Zenith geldi, böylece üçüncü seraya dönüş yolunda yalnız kalmadım. Zenith de Milo gibi üçüncü sınıftı ve bugün dersten önce ayaküstü sohbet ettiğim insanlardan biriydi. Ruh hâlim nispeten daha iyi olduğundan yürürken daha uzun konuşmuştuk.

Zenith’le o kadar samimi olmamamıza rağmen onu çok sever, ilginç bir kişiliği olduğunu düşünürdüm. Açık kumral saçları her zaman çene hizasında ve karmakarışık olur, sağ tarafından bir tutam saçı renkli iplerle örerd. Ayrıca çok hızlı konuşur ve gittiği her yere içine bir dünyayı sığdırdığı çantasını da götürürdü. Her şeyden önemlisi ve onu sevmemin asıl sebebi ise nezaketiydi. O kadar fazla konuşan birine göre dudaklarından kimseye ve hiçbir şeye karşı tek bir kötü söz dökülmezdi.

Grubun son üyesi ve en küçüğümüz olan Edwin’in de gelmesiyle tamamladık. Bu kadar geciktiği için Bayan Miriam ona kızmıştı ve uykudan uyanıp geldiğini söylediği an çok imrenmişim. Çünkü ikinci sınıf olmayı özlemiştim, zaman beklemediğim kadar hızlı geçmişti. Neyse ki bu gece geçmişi düşünmek için uygun bir zaman değildi. Bayan Miriam’ın yönlendirmesiyle hemen işe koyulmuştuk çünkü yapılacak çok şey vardı. Ben ve Avri, aloe veraların dış kabuğunu soyup içindekileri çıkarıyorduk. Zenith ise Bayan Miriam’ın ağzından ne çıkarsa onu çantasına tıktığı not defterine geçiriyor, yaptıklarımızın kaydını tutuyordu. Edwin taş havanda kuru bitkileri döverken, Rimona da Bayan Miriam’a yardım ediyordu.

Yaptığımız deneylerden ibaretti aslında. Farklı bitki kombinasyonlarıyla yeni bir ilaç ya da panzehir bulmaya çalışıyorduk. Özellikle de *mala-kilerin* zehrine karşı. Bu biraz zordu tabii, *malaki* zehrinin etkilerini yüzde yüz kaldıran bir panzehir asla bulunamamıştı.

Umudumuzu kaybediyor muyduk peki? Hayır. Bazen birlikte kesinlikle işe yarayacağını düşündüğümüz bitki ve karışımlar tamamen çuvallıyor, asla şans vermediklerimizden ise şaşırtıcı sonuçlar elde ediyorduk. Her hâlükârda yeni şeyler öğreniyor, tecrübe kazanıyordum. İşimizin sonuna kadar bundan ibaret olacağını, seralarda kalacağımızı

düşünüyordum ancak etrafı toplarken Bayan Miriam, ben ve Rimona'nın kalmasını istemişti. Böylece herkes uyumak için yataklarına gittiğinde bile onun söyleyeceklerini duymak için beklemiştim.

Rimona'nın uzun, siyah saçları vardı, yüzünde ise soğuk bir ifade. Ay-larca bu serada birlikte vakit geçirmemize rağmen onu pek tanıımıyordum çünkü sadece içinde Avri'nin de bulunduğu üç kişilik arkadaş grubuyla takılıyor, geri kalanlarla pek muhatap olmuyordu. Bayan Miriam'ın di-ğerlerini uğurlayıp gelmesini beklerken sessizce ayakta dikiliyordu, elle-rini arkasında birleştirmişti. Normalde o hariç her yere bakar, bu sessizliği tuhaf bulur ve söyleyecek bir şey arardım ancak şimdi hiçbirini için enerjim yoktu. Bu yüzden sadece taburede oturuyor ve Bayan Miriam'ın dönme-sini bekliyordum.

Yaklaşan adım seslerini duyduğumda çenemi koluma yaslamayı bı-rakıp doğruldum. "Beklediğiniz için teşekkür ederim hanımlar," dedi içeri girerken, neşeli bir sesle. Onu gerçekten kendime örnek alıyordum çünkü gün boyu ders vermesine, gece yarısına kadar da bizimle çalışma-sına rağmen enerjisini koruyordu. "Üç gün sonraki görev grubuna sizin gitmenizi istiyorum. İkiniz de istediğim örnekleri toplayabilecek kadar beceriklisiniz. Merak etmeyin, General Keiv'in haberi var ve size yardımcı olacağından eminim."

Bayan Miriam daha sonrasında planladığı ikinci aşamanın bir *malaki* ve *enoktan* zehir, kan ve doku örneği alıp gelmek olduğunu söyledi. Yap-tığımız araştırmayı o andan sonra daha çok ciddiye almaya başladım. Bu kadın gerçekten de panzehir bulmayı kafaya koymuştu. Numunelerle il-gili bilgi verilirken, Milo olsa da olmasa da bu hafta göreve gideceğimi fark ettim. Bayan Miriam'ın bizi bir anda seçmediğinden emindim. Kalan tüm dikkatimle onu dinlemeye çalışıyordum ancak General Keiv dedi-ğinden beri aklım başka yerdeydi.

O ikisinde. Serafina ve Matias'tan sonra görmeyi en çok beklediğim aşk, onların ve kitap Serafina'nın gözünden anlatıldığı, Serafina da Bayan Miriam'ı pek tanımadığı için bu ilişki nasıl başlamıştı ve nasıl ev-lenmeye karar vermişlerdi merak ediyordum. Finale yakın Serafina'nın Aviva'yla olan ufak muhabbeti dışında elimizde hiçbir bilgi yoktu. Şimdi otuzlarındaki bu kadının General Keiv'den bahsederken sesinin titremesi ve gözlerini kaçırması beni heyecanlandırıyordu. Gerçi biraz da moralimi bozuyor, ben hariç herkes için aşk yazıldığını düşünüyordum.

Seralardan ayrıldığımda gece yarısına yaklaştığımız için hava soğumuş, uzun süredir sıcak seralarda olduğumdan çıkınca üşümüştüm. Pelerinime

sarılarak çimen tepeleri aştım, yol hiç bitmeyecek sandım ancak göz açıp kapayıncaya kadar Rimona'yla odalarımızın olduğu üst kata ulaştık. Onunla aynı kattaydık ve merdivenleri çıkarken konuşmayacağımızı düşünüyordum ancak şaşırtıcı bir biçimde bana görevle ilgili endişelerinden bahsediyordu, örnekleri düzgün toplayamamaktan korktuğundan. Onu rahatlatmaya çalıştım ancak bir tarafım şaşkındı. Mermerden yontulmuş kadar ifadesiz olmasına rağmen onun da endişeleri olduğunu yeni anlamıştım.

Rimona'nın odası benimkinden daha yakındı, içeri girmeden önce bana *iyi geceler* diledi. Ona gülümsedim ve kapısını kapattıktan sonra koridorun sonuna, kendi odama doğru yürüdüm. Bir yandan da ağrıyan boynumu ovuyor, bir an önce uyumak istiyordum. Sonunda bugün bitmişti. *Ancak dinlenemeyecektim.*

Zira tam dolabımın kapaklarını açmış, pelerininin bağını çözüyordum ki gözüüm yerdeki beyaz şeye takıldı. *Odama ait olmayan ve kesinlikle akşam yemeğinden sonra bırakılmış bir şeye.* İkiye katlanmış ufak bir kâğıttı bu, biri kapının altından içeri atmış gibi kapıya yakın duruyordu. İlk girdiğimde dalgınlıkla fark etmemiştim fakat şimdi...

Seri adımlar ve içimde biriken merak duygusuyla elime aldım, parmak uçlarımla nazikçe kâğıdı açtım. Zarif bir el yazısıyla karşılaştım açar açmaz, gördüğüm anda kalbimi sıkıştıracak kadar tanıdıktı. Çünkü aynı eller benim için sayfalarca astronomi notu yazmıştı. Ve ufak kâğıtta tek bir cümle yazılıydı.

*Gece yarısı kütüphanenin üst katında
seni bekliyor olacağım.*

-R

Kalbim deli gibi çarparken yapabildiğim tek şey, kâğıdı parmaklarımla arasında tekrar katlamak ve bakışlarımı kapıya doğru kaldırırken derin bir nefes almak oldu. Sadece bir kere okumuştum ama yetmişti, yazdığı şey kelimesi kelimesine zihnimde dönüyordu. *Gitmeyeceğim*, oldu ilk düşüncem. Sonra kendimi böyle düşünmeye zorladığımı fark ettim.

Omzumun üzerinde dönüp komodinimde duran eski saate baktım, gece yarısını on dakika geçmişti. Kütüphanede beni beklediği düşüncesi içimi tuhaf yapıyordu ve tam da bu sebepten gitmemem gerektiğini biliyordum. İstedğim kadar toparlayamamıştım henüz kendimi, kalbimin

etrafındaki buz tabakası da pek incedi. Biliyordum ki yakınım gelse, bana o gözlerle baksa ve yalandan da olsa azıcık şefkat gösterse parçaları giderdi.

Korkuyordum. Hem bundan hem de içimdeki korkunun mu yoksa merakın mı ağır basacağını bilmemekten. Onu dinlemem gerektiğini düşünen bir tarafım da vardı. *Beni neden çağırıyordu?* Bildiğimi anladığı için mi, yoksa beni görmek istediği için mi? Hiçbir şey yokmuş gibi davranırken sesi titreyecek miydi? Huzursuzlukla gözlerini kaçırarak mıydı?

Hiç sanmıyordum.

Elimdeki kâğıdı buruşturma isteğiyle savaşıırken kendime hatırlattım. Sakin olmalıydım, gitmemeliydim. Yorulmuştum ben! Hem gecenin bu saatinde neden çağırıyordu beni, etrafta kimse yokken?

Bir elimde tuttuğum kâğıdı diğer elimin avuç içine vura vura birkaç volta attım odamda. Benim için zor bir karardı. Gidersem kanardım, gitmezsem uyuyamazdım. Gözüm sürekli saatte olur, hâlâ beni mi bekliyor diye merak ederdim.

Bu yüzden hızlıca ve sinirle üzerimdeki formalardan kurtuldum. Beyaz, bir gecelikten daha süslü ancak sade bir elbise giydim üzerime. Nasıl olsa pelerinim de olacaktı. Giyinmeden önce temizlenirken de giyindikten sonra banyoda kendime çekidüzen verirken de durmadan söylendim. Diş fırçalarken hiç acele etmemiş, omuz silkerek *beklesin* demiştim. Kendimde alışık olmadığım bir tavırdı ancak biraz tereddüt etse keyif alırdım, kırılan gururuma iyi gelirdi.

Aynada kendime bakarken yapabildiğim en ifadesiz suratı yapmaya çalıştım, kütüphaneye gidene kadar da onu korumaya. Koridordaki mumların çoğunu söndürmüşlerdi çoktan. Kendi pelerinim bacaklarıma çarparken bazen ürküyor fakat adımlarımı yavaşlatmıyordum. Ellerim buz kesmişti, birbirine sürterek ısıtmaya çalışırken *beni neden çağırıyordu* diye düşünüp duruyordum. Bir yandan da o notu kapımın altından gönderirken nasıl görüldüğüne dair görüntüler belirliyordu gözümün önünde. Bazı şeyler farklı olsa yaşayabileceğim mutluluğun üzerine karabasan gibi çöküyordu hayal kırıklığı.

Çift kanatlı kapının önünde birkaç saniye durdum. *Ne olacaksa olsun*, dedim yuvarlak kulpunu tutup çevirirken. *Ne söyleyecekse söylesin*. Belki de bu gece *arkadaşlığımızın* biteceği geceydi.

İçerisi çok sessizdi, öyle ki duyabildiğim tek şey kapının gıcirtısıydı. Yanan birkaç mum vardı sadece, o da girişi aydınlatsın diyeydi. Masada

duran bir mumu alıp tekli şamdana koymadan önce yanan bir tanesine eğerek yaktım, ellerim titriyordu yaparken. Sakin olmam gerektiğini hatırlatıyordum kendime. *Belki de hazır olmanın bir yolu yoktur*, diyordum hızlanan kalp atışlarımdan başka hiçbir şey odaklanamazken.

Bir elimle mumu, diğeriyle merdivenin korkuluğunu tutarken derin bir nefes aldım ve ifadesiz yüzümün en son bıraktığım gibi olmasını umdum. Ağır ağır çıktım merdivenleri, sessizlik hiç hayra alamet değildi. *Çoktan gitmiş miydi?* Tecrübelerim cevap verdi bu soruya, sessizlik büyü yaptıği akşamı hatırladım. Sonra gözlerim ikinci katı görebilecek seviyeye geldi, o geceyi hatırlatacak başka bir acı verici manzarayla karşılaştım. Şömine yanıyordu, o da simsiyah kıyafetleriyle tam karşısında ateşi izliyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş, yumruğunu diğerinin avcuna almıştı. Son basamağa geldiğim anda hissetmiş gibi bana döndü. Olduğum yerde kaldım elimdeki mumla. Ben yutkunurken onun dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. “Gelmeyeceksin sandım.”

Bakışlarımı kaçırdım, bu kısa ânı dudaklarımı nemlendirmek için kullandım. Tekrar ona dönerken, “Geldim,” diye mırıldandım. “Ama beni çağırmanı beklemiyordum.”

Yavaş adımları bana yöneldi. Halının üzerinde öyle sessizdi ki konuşmadığımız anda kalp atışlarımı ve yanan ateşin çıtırtısını duyuyordum sadece. “Seni görmek istedim.”

Ne kadar da kolay söylüyordu. Kalbime bir sancı sapladığından haberdar mıydı? Eğer öyleyse, bundan zevk alıyor muydu?

Çenemi dikleştirdim. “Neden? Söylemek istediğin bir şey mi var?”

Hafifçe kaşlarını kaldırdı söylediklerimin üzerine, adım atmayı durdurdu. Elleri hâlâ arkasındaydı ve birkaç adım ötemde yüzümü inceliyordu. O gülümseme dudaklarında değildi artık, sanki burada bulunmaktan ne kadar tedirgin olduğumu yeni anlamıştı. “Yanlış bir zaman mı?” diye sordu ve cevap vermediğimi fark ettiğinde başını hafifçe yana doğru eğdi. “Yoksa söylemek istediği bir şey olan *sen* misin?”

Sesimi zar zor buldum. “Beni sadece görmek istediğin için mi çağırdın buraya?”

Başka hiçbir şey yok mu? Sana ait bir kolyenin, en yakın arkadaşımın boynunda ne aradığını söylemeyecek misin? Evet, bunu ona da sorabilirim, biliyorum. Ama ben senden duymak istiyorum.

Öyle bakıyordu ki bana, davranışlarına anlam verilemeyen bendim sanki. Durduk yere tuhaf davranıyor, bir şeyler saklıyordum. “Senin de

beni görmek istediğini düşünmüştüm,” derken sesi sakindi. Konuşmadan önce beklemiş, bir adım daha atmıştı. “Yanılmışım anlaşılan,” diye devam etti. “Benden gerçekten kaçıyor musun, Malkin?”

O kadar tatlı çıkmıştı ki bir an sesi, zehir saçıyordu sanki. Etkisinden kurtulmak adına bacaklarımı çimdiklememek için zor tutuyordum kendimi. Ayrıca akşam yemeğinde inatla ona bakmamamın sebebini arkadaşlarımın yanımda olması mı sanmıştı? O yüzden mi buraya çağırmıştı beni, baş başa kalabilelim ve ona rahatça bakabileyim diye?

Kalbim sancıdı yine. Bu sefer onun yüzünden değil, *yanlış mı yapıyorum* diye düşündüğümünden. Adım adım bana yaklaşırken bakamıyordum gözlerine, o ise ayırmıyordu üzerimden. “Neden?”

Sesi az öncekinden daha kısık çıkmıştı. Emin olmuştu sanki kaçtığımdan, şimdi de sebebini duymak istiyordu. Ve ben orada öylece durmuş, yakınlığı aklımı karıştırmadan önce verebileceğim bir cevap arıyordum. (Ona olan hislerimi belli etmeyecek bir tane. *Yoktu*. Bu yüzden başımı kaldırdım. “Kaçmıyorum.”

Dudaklarının arasından nefesini verirken güldü, inanmadığı belliydi. “Yalan söyleme.”

Hazır olmadığımı biliyordum işte, bir süre karşısına çıkmamam gerektiğini biliyordum! Bu bir tuzaktı ve ben onu beklettiğimi sanıp keyiflenirken kendi ayaklarımla gelip düşmüştüm içine. “Kaçmıyorum,” diye tekrarlardım. “Senden bir süre uzak durmayı seçiyorum sadece.”

Bunu duymayı beklemediği, yüzünde anlık beliren ifadeden belliydi. Sonra hemen toparladı kendini, kaşlarını çatı. “Sebep?”

“Çünkü...” Bu sefer ona doğru bir adım atan bendim. Tedirginliğim azalsın diye yapmıştım bunu, işe yaramamıştı. “Anlaşılan yalan söylemeye de bir şeyler saklamaya da hakkı olan tek sen varsın. Ben de bu bilgiyi sindirene kadar senden uzak durmalıyım. Neden? Sana ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum artık.”

Sona doğru sesim beklemediğim kadar sertleşmişti, titremesin diye kendimi sıkırmaktan gerilmiştim. Onun da gözleri açılmıştı hafifçe. Beni buraya çağırırken konuşmamızın bu noktaya gelmesini planlamadığı belliydi. İsteddiği gibi olsaydım, yani her şeyden habersiz ve festivalde geçiriliğimiz gecedен bu yana onu düşlemiş ve özlemiş hâlde, buraya gelmezdi zaten. Kütüphaneye hoplaya zıplaya gelirdim. Onu gördüğümde ise... Sarılmaya kalkardım herhalde.

Birkaç saniye sonra, bu durumdan hoşlanmadığı belli olsa da, “Sana yalan söylemedim.” dedi sakince.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bir şeyler sakladığını kabul ediyorsun yani?”

Nefesini verdi yavaşça. Bilmemi istemediği, her hâinden belliydi ve daha şimdiden hayali gözyaşlarımın yanağımdan süzülüşünü hissedebiliyordum. *Bu gece böyle mi bitecekti?*

“Bana ne kadar güvenebileceğini bilmiyorsun artık demek...” diye tekrarlardı ona söylediklerimi, gözlerini gözlerimle buluştururken. “En başında ne kadar güvenmiştin ki?”

“Cevabım bir şeyi değiştirecek mi? *Hiç güvenmemeliydin* mi diyeceksin?”

Keyifsizce güldü. “Sana tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun Malkin?”

Düzgün bir tartışma değildi bu. Sadece birbirimize sorular soruyor ve cevaplarını vermeden bir başkasına geçiyorduk. Kaçıyorduk ikimiz de, korkuyorduk sanki. Hem vereceğimiz cevaplardan hem de alacaklarımızdan.

Karşımda yavaşça yutkundü. Öyle yakındı ki bana, iki elimle tuttuğum mumun ışığı aydınlatıyordu yüzünü, gölgeler düşürüyordu bulabildiği her yere. Bakışları yüzümde dolanırken arkasındaki şömine çıtırdıyordu ama üşüyordu hâlâ ellerim, haddi olmadan hızlanıyordu kalbim. Bana soru sormadan cevap versin istiyordum, versin ve içimdeki bu huzursuzluğu dindirsin. *Arkadaşımdan hoşlanmıyor olsun.* Kimseden hoşlanmaması dert değil, yeter ki kalbinde başka birinin özlemini duymasın.

Sana tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun Malkin?

Gerçekten bilmiyor muydu? Bana umut verecek şekilde davrandığında, hayatımı kurtardığında ve hasta yatağımda beni ziyaret ettiğinde kendimi mi kandırıyordum? Festivalde onu oradan oraya sürüklerken, ona gülerken ve aldığı tokayı takarken kendimi küçük mü düşürüyordum? Benim için yaptırdığı kolyeyi kabul ederken?

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Şimdiye kadar anlama-dıysa bile... Konuşursam kesinlikle karşılık vermezdi ve ben çok utanırdım. Bir daha yüzüne bakamazdım.

“Ne biliyorsun?”

Acıma son verir gibi net bir soru sorduğunda bakışlarımı ona çıkardım tekrar. Her şey üzerime üzerime geliyordu sanki. Yutkunarak kendimi

konusmaya zorladım. Emindim, kırgınlığımı saklayamıyordum artık. “Serafina’nın boynundaki kolyeyi gördüm ve sana ait olduğunu biliyorum.”

Yüzünden şaşkınlık dolu bir ifade gelip geçti, sonra yine ilgisizlik maskesini geçirdi. “Kolye bana ait değil.”

“Yalan mı söyleyeceksin?” Gözlerimi açtım sinirle. “Kendi ağzınla söyledin Serafina’ya! Benim kolyemi takarken böyle konuşamazsın dedin!”

Ne diyeceğini bilemiyordu. Kaşlarını çattı, başını yana eğdi. “Bunları sana-”

“*Duydum*. Kendi kulaklarımla duydum. Artık yalan söyleme Zev’iv!”

Yüzünü şaşkınlıkla geriye doğru çekti. Biliyordum ki buradan geri dönüş yoktu, söyleyemediğimiz her cümle çok şey anlatıyordu. Yüzünden geçen her ifade, ben burada yalanlarını haykırırken *onun* ihanete uğramış gibi gözükmesi... Derin derin nefesler aldım ve sakinleşmeye çalıştım. “Nereye kadar inkâr edeceksin?” derken sesim bir fısıltı gibi çıktı. “Ne yapmayı planlıyorsun? İkimize aynı kolyeyi vermek eğlenceli miydi?”

“Hayır, Aviva, beni dinle-”

Güldüm. Sinirlerim bozulmuştu. “Artık *Malkin* yok mu?”

Benim aksime o çok ciddiye. “Artık *Zev’iv* mi var?”

Bakışları gözlerimin arasında gidip geliyordu. “Çok mu önemli?” dedim onu kışkırtmak ister gibi. Sinirleniyordum. *Beni dinle*, diyordu ama açıklamak yerine saçma sapan sorular soruyordu. Böyle mi zaman kazanmaya çalışıyordu?

“Önemli,” diye karşılık verdiğinde kaşlarını çatıp ciddi suratına baktım ve bana tekrar yaklaşmasını izledim. Gözleri mumun ışığında kehribar sarıydı şimdi, hiç bu kadar yoğun olduklarını görmemiştim. “Çünkü sen bana hep *Rahsan* dedin.”

Kalbim hızla göğüs kafesime çarpıyordu ama *ee*, diye kızmak istiyordum ona. *Adım bu. Başka ne diyeceğim?*

Söylediklerinin, istediği etkiyi bırakmadığını anladığında dudaklarını yaladı kısaca. Çok önemli bir gerçeği açıklıyor gibi yaklaştı bana. “İlk andan beri. Anlamıyorsun, bana herkes *Zev’iv* der. İster bu isimden korksun ister saygı duysun, herkes *Zev’iv* der. Ben de öyle olsun isterim zaten, her zaman bir sınır çizerim.”

Ancak şimdi neyden bahsettiğini anlıyor, gerilmeye başlıyordum.

“Sen o sınırı fark etmedin bile Aviva. Ben daha seni doğru düzgün tanımazken *Rahsan* dedin, sanki o kadar yakınmışız gibi. Sanki birbirimizi

tanıyormuşuz gibi.” *Sesi neden bu kadar çaresizdi? Ve ben neden hiçbir şey söyleyemiyordum?* “İlk başta bundan hoşlanmadım çünkü sen Cohen’in arkadaşıydın. Bana böyle davranamazdın. *Davranmamalıydın.*” Onun sesi ne kadar kısılırsa benim kalp atışlarımın sesi o kadar yükseliyordu sanki. Tatlı bir ürperti kaplıyordu bedenimi. “Ama bana fikrimi hiç sormadın.” Hayalet gibi bir gülümse geçti dudaklarından. Öyle hızlıydı ki varlığından şüphelenmiştim. “Bana sormadan yardım ettin, iyileştirmeye kalktın ve bir şekilde etrafımdaki varlığını artırdın. Gerçeği söylememi ister misin? Senden hep şüphelendim. Sürekli düşündüm, yaptıklarının arkasında hep bir şey aradım ama sen...”

Bakışları yumuşadı, kesik bir nefes verdi dudaklarından. “Sen hep en normal şeylerden bahsettin. En alakasız şeylerden. Küçük beyaz ekmekler, doğal taşlar...” Buna hâlâ inanamıyor, biraz da saçma buluyordu. “Sana hiç güvenemeyeceğimi düşünüyordum ama sen arkadaş olmak istediğini söyledin. İstememen gerektiğini ama istediğini.” Gözlerini gözlerime değdirdi. “Ben istemedim.” Yumuşamaya başlayan ifademini tekrar sertleştiğini görünce aceleyle ekledi. “Yani, sadece arkadaş olmayı.”

Gözlerim büyüdü, nefesim kesildi ve kalbim hiç atmadığı gibi attı. *Bu ne anlama geliyordu?* Başkası olsa anlardım ama şimdi konduramıyordum. Kelimeler zihnimin içinde dahi birleşmiyordu. İnanamıyordum.

“Sen düşmanlarımdan arkadaşsındın, her hareketin şüpheliydi. Ancak seninle ilgili bir şeyler Aviva... Beni geriyor. Hep. Hâlâ.”

Güçlkle yutkundum ve kendimi ona bakmaya zorladım. *Mum ısığında kızaran yanaklarım belli oluyor muydu?* Sorunun cevabı ona baktığım an önemini yitirdi. Çünkü gözlerini gözlerime dikmişti ve bana iyice yaklaşmıştı. Tane tane konuşuyor, konuştuğunda sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu.

“Geriyor ama ben yine senin yanında buluyorum kendimi. Yalan söyleyebileceğini biliyorum ama gel konuş istiyorum.” Yavaşça ellerimdeki mumu aldı. Parmaklarımız birbirine dokundu. O kadar şaşkındım ki o an, söyledikleri karşısında öyle hipnoz olmuşum ki, ona izin verdim. Şamdanı hemen sağ tarafımdaki masanın üzerine bıraktı. Onu görebileceğim kadar aydınlıktı.

“Sanki onların arkadaşısı değilmişsin gibi davranıyorum, sadece benim için yanımdaymışsın gibi. Sana dair şüphelerimi boğuyorum.” Tek elini kaldırdı yavaşça. Ne yapmak istediğini anladım ve itiraz etmedim. Çekingendi, yine de parmak uçlarıyla dokundu yanağıma. Benim gözlerim

onun üzerindeydi, onunkiler ise parmaklarının. Bir anda bana döndüler. Parmaklarını hareket ettirdi yavaşça, yanağımı ve çenemin bir kısmını avucunun içine aldı. “Ve her böyle kızardığında... Sana yapmamam gereken şeyler yapmak istiyorum.”

Söylediği her şey gerçek dışıydı ama *bu* kulaklarıma kadar kızarmama sebep oluyordu. Heyecanlanıyordum, daha fazlasını bilmek istiyordum.

“Şimdi söyle, bana hiç güvendin mi?”

Kavga edeceğimi düşünmüştüm. Birbirimize bağıracağımızı, kalbimin kırılacağını. Yine *kırılıyor* gibiydi ama farklıydı. Sanki içinden bir parça kopuyordu ama o kadar acıtmıyordu. Ona bu konuda yalan söyleyemezdim. Kendisini bu kadar açmışken değil, yüzünde beklentiyle bakarken değil. “Güvendim.”

Güvenmiştim. Evet, korkmuştum ve kendime onun kötü karakter olduğunu, buradaki yerimin belirsiz olduğunu hatırlatmıştım ancak ondan uzak duramamıştım. Kalbim yavaş yavaş ısınmıştı ve bu gerçeği kendime bile söyleyememişken fısıldamıştım. Pişman değildim. Özellikle de yüzüne yayılan rahatlamayı gördükten sonra. Avucundan yanağıma, oradan da tüm vücuduma bir sıcaklık yayılıyor, beni şöminenin hiç ısıtamadığı kadar ısıtıyordu. “Ama ben de senden şüphelendim Rahsan,” diye devam ettim. Ona bir daha soyadıyla seslenmek gelmemişi içimden. Beni düşünmeye başlamasının sebebi bu basit şeydi çünkü. Benim yaptığımı bile fark etmediğim ancak onun aklını karıştıran şey. “Bizim durumumuza böyle olması normal. Yine de... Sana hiç kötü bir niyetle yaklaşmadım.”

“Biliyorum.”

Bu kadar çabuk ve kesin bir yanıt vermesini beklemiyordum. “Biliyor musun?” Yavaşça başını salladı. Gülümsememeliydim ama kendime engel olamadım. Birkaç saniye dudaklarıma baktı, sonra tekrar gözlerime çıkardı gözlerini. “Ve Aviva, ben de sana kötü bir niyetle yaklaşmadım. Arkadaşlarına yapacağım her şeyi seni araya katmadan da yapabilirim.”

Yeni bir kavga istemediğim için son söylediğini duymamış gibi davrandım. Şimdi bundan daha önemli bir meselemiz vardı. “Öyleyse neden o kolyeyi Serafina’ya verdin?”

“Ben vermedim.”

Kaşlarını çattım. “Ama kolyenin sana ait olduğunu söyledin.” Beni yumuşatmışken, eli yanağımdayken yalan söylemeye kalkmıyordu değil mi?

“Cohen’i kızdırmak içindi. Öncesinde bana aitti sonuçta, yani aileme.” Bunun beklediğim cevap olmadığını anlayınca pes etti. “Ben kol-yeyi Gorion’a verdim. Onun Cohen’e verdiği bu öğlene kadar ben de bilmiyordum.”

“Ama kavga ediyordunuz?”

“Konuşmalarımızın tam olarak ne kadarını dinledin?” Sesi biraz bıkkındı. Gözlerimi kaçırdım çünkü yaptığımı saygısızlık olduğunu biliyordum. *Ancak normal şartlarda!* O zaman kalbimi kıracak ve beni şüphelendirecek bir şey duymuştum. “Son kısımlarını. Ne dediğinizi anlamadım bile, gerçekten. Sadece kolyenin sana ait olduğunu ve Serafina’nın gitmeden önce söylediklerini.”

Birkaç saniye yüzüme baktı, bana güveniyor muydu bilmiyordum ancak yalan söylediğimi düşünmüyor olacak ki hiçbir şey söylemedi. Bu sefer de benim şüphelerim çıktı saklandıkları yerden. “Neden sordun? Duymamam gereken bir şey mi konuşuyordunuz?”

“Hayır, senden tamamen bağımsız şeylerdi, seni temin ederim.”

Kaşlarımı çattım. “Bu kadar paylaşımadığınız ne var?”

“Çok şey,” dedi. Sonra gözlerinde oyunbaz pırıltılar belirdi. “Ve sen.” Donup kaldım. “Tabii onların bundan haberi yok. Ayrıca senin de aramızdaki anlaşmazlıktan uzak kalman gerekiyor.”

“Neden? Onların tarafını tutmamdan mı korkuyorsun?”

“Hayır.”

“Nasıl bu kadar emin konuşabilirsin?”

Onları seviyordum, yıllardır arkadaştık. Tamam, ona kalbimde ayrı bir yer vermiştim ve böyle bir ikilemde kalmayı hiç istemiyordum ama nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

“Çünkü sen anlamaya çalışıyorsun.”

Onlar anlamıyor mu yani, diyecek oldum, sonra vazgeçtim. Konumuz onlar değildi, bizdik. Ve ona gülümsemek istemiştim sadece. Ancak ne zaman olaydan uzaklaşmaya başlasak soru işaretlerim beni tekrar yola sokuyordu. Yorgunluğumu unutmuştum, her şeyin cevabını öğrenmeden gitmek istemiyordum yanından. “Madem bu kadar anlaşıyorsunuz ve onlarla arkadaş olmam seni sinir ediyor..”

Dayanamayıp araya girdi. “Çok doğru yere değindin, sinir ediyor gerçekten.”

Ona takılmadan soruma devam ettim. “O zaman neden kolyeyi Matias’a verdin?”

“Onunla bir anlaşma yaptık çünkü.”

“Ne anlaşması?”

Hoşuna gitmeyen sorular sorduğumu biliyordum. Yine de itiraz etmiyor, olabildiğince cevap vermeye çalışıyordu. Arkadaşlığımıza değer verdiği için mi? *Bir dakika. O hiç “sadece” arkadaş olmak istememişti ki. O zaman... Bana değer verdiği için.* Cevabını dinlerken gülümsememek için zor tuttum kendimi.

“Gücü hızlı toparlamasını sağlayacak bir kolye istediği için yanıma geldi. Ben de para değil, ileride ondan bir şey isteyeceğimi söyledim.”

O da gülüyordu ama benimki gibi değildi; daha sinsî, daha *çıkarcıydı*.

“Ne isteyeceksin?”

Yüzümdeki korkuyu görünce keyfi kaçtı. “Daha karar vermedim. Bana horçlu olduğunu bilmesi bile yeterli. Kolyeyi ne yapacağını da sormadım, küçük sevgilisinin boynunda görünce anladım ben de.”

Bir süre sessiz kaldık. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Utanıyordum ancak düşündüklerimin mantıksız olduğunu düşünmüyordum. Sadece biraz abartmış, kırıldığım için uzak kalmak istemiştım. Şimdi *iyi ki gelmemişim*, diyordum, *iyi ki dinlemişim*. Yoksa bu mesele kafamda büyüdükçe büyüyor, ikisinin de en ufak hareketinden nem kapar ve kendime işkence ederdım. Oysa şimdi hata mı ediyordum bilmiyorum ancak ona güveniyor, doğru söylediğine inanıyordum. Korkum Serafina’yla aralarında bir çey olması değildi zaten. Serafina’nın, Matias’tan hoşlandığını biliyordum.

Ben sadece... Ondandır hoşlanırken, onun arkadaşından hoşlanmamasından korkmuştım. Hiçbir şeyin değişmeyeceğinden. Aptal durumuna düşmekten. Oysa o *beni* düşünmüştü. Bunu kendi ağzıyla söylemesi inanmazdım ancak beni aklıma gelmeyecek kadar düşünmüştü. Şüphelenmişti ama yanıma gelmeyi istemişti. Belki benim istediğim kadar, belki bundan bile daha fazla.

Dikkatimi çekmek ister gibi başparmağını yanağıma sürttü yavaşça. “İmam mı? Artık iyi miyiz?”

Başımı sallarken gülümsedim. “İyiyiz.”

“Güzel.” Elini yanağımdan çekti. Tuhaf bir boşluğa düşünüyordum ki eli elimi buldu. Sıcaklığını, bu sefer donmuş ellerimde hissettim. Normalde

bu kadar üşümezdim, onun yanında heyecanlanıyordum. “Artık asıl konuşmak istediklerimi konuşabiliriz.”

“Asıl konuşmak istediklerini mi?” diye sorarken beni peşinden sürükledi. Mumu koyduğu masanın yanına geldiğimizde onu izliyordum. Bir anda kollarımdan tutup kaldırdı beni. Şaşkınlıkla ne yaptığını anlamaya çalışırken de masanın üzerine oturttu. Elleri de iki yanımdaydı, kapana kısılmıştım ve tek yapabildiğim kocaman açtığım gözlerimle ona bakmaktı. “*Böyle mi konuşacağız?*”

“Konuşma kısmı uzun sürmeyecek.”

Ne?

Yüzümde nasıl bir ifade varsa başını eğerek güldü, bayılacak gibi oldum. “Bu kadar habersiz olamazsın.”

Tüm bu kolye olayları yaşanmadan önce şüphelendiğim şeyi düşündüm. *Benden hoşlanıyor olabilir miydi gerçekten?* Yani, olabilirdi ancak buraya kadar gelmişken, bana bu kadar yakinken... Safa yatmak daha kolaydı. Söylemesini istiyordum. Kelimeleriyle sarhoş olmayı, bana yaşattığı bu heyecanı sonuna kadar yaşamayı. “Neyden?”

Bacaklarımın iki yanındaki elleriyle sıkıca tuttu masayı. Dudaklarının kenarında az önceki gülüşünün izleri vardı. “Sana olan ilgimden.”

İşte. Duymuştum ve ondan duymak inanılmaz hissettiriyordu. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum, böyle bir his olduğunu bile bilmiyordum!

Bana biraz daha yaklaştı. “Seni kendime istediğimden.”

Fısıltısı kalbimi eritiyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Gözlerine bakmak, her zamankinden daha zordu şimdi. Kalp atışlarımı duyduğundan emindim, ne kadar utandığımı da görüyordu.

Ve her böyle kızardığında... Sana yapmamam gereken şeyler yapmak istiyorum.

Birden kucağımdaki ellerimi tuttu, alıp kendi omuzlarına koydu. “Ellerini burada tut.” Gözlerim yine şaşkınlıktan büyümüş hâlde ona baktım ancak karşı çıkmadım. Şimdi daha yakındık ve doğrudan bana bakıyordu. Yutkunamıyordum. “Festivalde, balkondayken seni öpmek istedim. Sonra öpmediğim için kendime kızdım ama bir şeyden emin olmam gerekiyordu. Sen de beni istiyor musun, benim seni istediğim gibi?”

Nasıl bunları söyleyebiliyordun? Nasıl utanmıyordun? Bu bile ayrı bir etkilene sebebiydi ve artık gerçekten ama gerçekten bayılacak gibiydim. Ancak bayılamazdım! Bu cevabı hem ona hem kendime borçluydum.

Başımı hafifçe sallarken, “Evet,” dedim. Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi ancak bu kadarı onun için yeterli değildi. “Sadece öpücük için değil?”

Gözlerimi kapatıp bir çırpıda kurtulmak istedim. “Senden çok hoşlanıyorum!”

İşte şimdi tatmin olmuştu. Gerçek bir gülümseme dudaklarına yayılırken daha fazla utançla kıvrınmama izin vermedi ve beni öpmek için eğildi. Dudaklarımız birbirine değmeden önce kesik bir nefes verdim. Değdiği anda ise dokunduğu yer karıncalandı, gözlerimi kapattım ve ona daha kolay ulaşabilmek için oturuşumu dikleştirdim. Sadece öpüp çekeceğini düşünmüştüm ancak iki elini de belime koymuş, elbisemin izin verdiği ölçüde bacaklarımın arasına girerek bundan daha fazlasının olacağını göstermişti.

Karşı çıkmamıştım. Kendimi bile şaşırtacak şekilde hareket ediyor, omzundaki kollarımı boynuna doluyordum. Onu kendime daha çok çekmeye çalışıyordum çünkü dudaklarımı öpene kadar buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum.

Ancak varmış. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hareket ettirmesine de başını yana eğmesine de ihtiyacım varmış. Parmak uçlarını ensesindeki saçlara daldırmalıymışım. Bunca zaman bunu beklediğimi bilmeden beklemişim meğer, ondan çok ama çok ama çok hoşlanıyormuşum. Sadece ona itiraf etmem, beni öpmesini istemem gerekiyormuş.

Nefes nefese ayrıldığımızda, “Aviva...” dedi sadece. İsmimi ondan duymak çok hoşuma gidiyordu, garipsemiyordum da artık. Bana tekrar istediğini belli edercesine baktı, ardından dudaklarıma düştü gözleri. Ensesindeki ellerimden birini, onu gömleğinin boğaz kısmından tutup kendime çekmek için kullandım. “Rahsan.”

Ve bu sefer ben birleştirdim dudaklarımızı. Haklıydı. Konuşma kısmı gerçekten de uzun sürmemişti. Öpücük için neden aynısını söylemediğini ise şimdi anlıyordum. *Duramıyorduk.* Beni oturduğum masanın üzerinde biraz daha kendine çekerken de biz değil, zaman dursun istiyordum.

II. GİZLİ SAKLI

Yaşadığım şeyin gerçekliğini sorguladığım çok an oldu. Yemyeşil çimenlere uzandım bazen; tepemden pofuduk bulutlar geçerken gördüklerimin, tatlı gün ışığı tenime vururken hissettiklerimin ne kadarı gerçek diye sordum. İçinde bulunduğum vadiyi çevreleyen dağlara baktım, saçlarım esen rüzgârda savrulurken *beni de böyle bir rüzgâr mı attı buraya*, diye düşündüm. Parmaklarım birine şifa verdiği ilk andan, dokunduğum bitkiler elimin altında canlandığından beri zihnim susmadı. Yıllar geçse de bir parça şaşkınlığı hep içimde taşıdım.

Ait olmadığım bir bedene sığmaya çalıştım ben. Bazı geceler uyuyamadım, gerçekte neye benzediğime, nasıl bir hayatım olduğuna dair tahminler yürüttüm. Kimi zaman o kadar uzaklaştım ki başladığım yerden, kendimi bir çukurda sorular arasında sıkışmış buldum.

Uyanamadığım bir rüyanın içinde miydim yoksa çoktan ölmüş de yeni bir hayata mı geçmiştim? Ya da yaşadıklarım bir ceza mıydı ruhuma? Kendi hayatımda çok kötü, çok bencil, çok kaba bir insandım da buraya insanlara yardım etmek için mi yollanmışım? Bu yüzden mi şifacıydım, bu yüzden mi nazik ve yardımsever Aviva olarak uyanmışım?

Olabilirdi. Hiçbir soruma *evet* ve *hayır* diyemiyordum sonuçta. Kendimden başka muhatabım olmadığından öğrenemiyordum da gerçekleri. Buna rağmen, her sorunun düştüğüm çukuru biraz daha derinleştirme-
sine rağmen, sormaktan alıkoyamıyordum da kendimi. Yaşadığım andan kopuyor, gözlerim dalıyordu ve ilk andan beri peşimi bırakmayan tüm soruların esiri oluyordum.

Yine öyle bir ânın içerisindeydim. Yaşadığım şeyden kopmak zordu, *evet* ama *inanmak* daha zordu. *Rahsan Zev'iv'in dizlerinde yatıyordum çünkü.*

Kitabın kötü karakterinin, okurken üzerinde fazla düşünmediğim ama yoğun bir kış gecesinde yaptığı yardım sayesinde yolumun kesiştiği kişinin. Uzun bir süre uzak durmam gerektiğine inandığım fakat konuştukça gördüğünden fazlası olduğunu düşündüğüm, kuzgun karası saçlı, şehri bırak Kayven'in en güçlü ailelerinden birinin oğlunun.

Onu bu kadarla sınırlamak acımasızlık, biliyorum ancak bir zamanlar benim için sadece bundan ibaretti. Sonra yine böyle bir gecede, şimdi önünde ısındığımız şöminenin başında konuşmuş; şüpheli ancak istekli bakışların, ara verilen konuşmaların ve alevlerin dans ettiği yüzlerdeki durgunlukların arasında arkadaş olmaya karar vermiştik. En azından başlangıç olarak.

Beni buna iten nedenleri az çok sıralayabiliyordum zira içimdeki umutsuz parçadan kurtulabilmiş değildim ancak aynı soruyu ona sorduğumda, beni kendi yararına kullanması dışında mantıklı bir sebep bulmuyor ve iyimser davranamıyordum çünkü Rahsan Zev'iv'in hep mantıklı hareket ettiğini biliyordum. Sonu yanlış bir yere çıkıyor olsa bile yürüdüğü düşünülmüş bir yol olurdu; belli bir amacı olan, kendi içinde tutarlı. Benimle arkadaş olma konusunu ise o kadar düşündüğünü sanmıyordum, öyle olsa bu noktada olmazdık. Beni aklıma geldiğinde bile içimi titretcek, gerçekliğini sorgulayacağım şekilde öpmezdi.

Mantığını dinlemediği belliydi fakat beni *düşünmüştü*. Onu iten sebepler neydi bilmiyordum ama benden etkilenmiş ve benimle hiçbir zaman sadece arkadaş olmak istememişti. *Bu nasıl olabilirdi?* Aklım

almıyordu, benden hoşlandığını düşünmek ve kısa bir süredir dizlerinde yattığımı bilmek içimi kıpır kıpır yapıyordu ancak inanamıyordum.

Beni o sıraya oturtup üzerime eğildiğinde de inanamamıştım, festivalde o karanlık balkonda öpmek istediğini ama çekindiğini söylediğinde de. Bir anda kapılmıştım ona, ellerimi omuzlarına koyduğu ve beni öptüğü anda.

O an böyle uzun düşünceler, sorgulamalar yoktu elbette; kendini rahat bırakmanın ve anı yaşamanın tarifsiz keyfi vardı. Gözlerimi kapattığımda daha çok hissettiğim ve durmadan hareket ettirdiği dudakları, beni kendisine çeken elleri...

Rahsan Zev'iv bambaşkaydı, öpüşü de kendisi gibi fırtınaydı. Birden bastıran yağmuru ve o size geldiğinde karşı koyamıyordunuz, her şeyiyle saçlarınızı ve kirpiklerinizi ıslatan soğuk damlalar misali kaplıyordu bedeninizi. Tek farkı, onun hiç üşütmemesiydi. Aksine, tüm dünyam ondan ibaret olduğunda ve nefesi nefesime karıştığında hiç olmadığım kadar ısınmıştım. Şimdi karşımda çıtırdayan, gözlerimi diktiğim şöminedeki alevler onunla yarışamazdı bile. Ben hiç böyle sarmalanmamıştım daha önce. Öyle istekli öpmüştü ki beni, zihnimin bir köşesinde sarmaşık gibi büyümeye başlayan o karanlık *beni kandırıyor mu* düşüncesini tek darbede söküp atmıştı içimden.

Dudaklarının arasından bir yalan çıkmış da zehir gibi kadehime damlamışsa bile bu kadarı gerçektir. Bunun sahtesini yapamazdı, bu öpücüğü öncesinde çalışmış olamazdı. Yoksa parmaklarını belime bastırduğunda, yavaşça okşadığında ve kesik nefeslerimiz arasında bana isimle seslendiğinde nasıl böyle hissedebilirdim ki? Hissedemezdim. *Hissetmemeliydim*. Sonrasında büyük bir boşluk bırakacaksa şimdi bu kadar huzurla dolduramalıydı içimi, buraya gelirken bedenimi sızlatan yorgunluğu dokunuşlarıyla yok etmemeliydi.

Eninde sonunda o boşluğu bırakacaksa ve ben hevesle çıktığım yokuştan tepetaklak yuvarlanacaksam bile şimdi bunları düşünmek istemiyordum. Ben kaçmayı, sorularla boğuşmayı, ona baktığımda korkutucu bir belirsizlik görmeyi değil; *heyecanı* istiyordum. Elini tuttuğumda vücudumda dolaşan o ürpertiye ve beni tekrar ne zaman öpeceğini düşünmeyi.

Bir kere olsun özgürce mutlu olmak benim de hakkımdı sonuçta, değil mi?

Kendimi bu düşüncelerle telkin ettiğim sırada, kütüphanenin halıyla kaplı zemininde yatıyordum. Bacaklarımı hafifçe kendime doğru çekmiştim ve yüzüm şömineye dönüktü. Ateşi ben gelmeden önce yakmıştı.

Benim için. Böyle ufak detayların kalbime etkisi büyüktü zira sadece bunu fark etmekle kalmıyor, bu şöminenin başında oturduğumuz ilk geceye dönüyordum. Odama dönmeden önce ateşi yakmak istemiştim ve bunu tamamen onun için yapmaya niyetliydim. Henüz arkadaş olmasak bile onu düşünmüş, daha ne kadar kütüphanede kalacağını bilmesem de üşümesin diye harekete geçmiştim. O ise asıl niyetimi fark etmemiş, üşüdüğümü zannederek bana yardım etmişti. Beni buraya davet ederken de yine üşüyeceğimi düşünmüş ve ateşi ben gelmeden önce yakmıştı. Bahar gelip havalar ısınmış olsa da taş kulenin içi soğuk oluyordu geceleri, oysa onun yanı sıcaktı şimdi.

Bir süredir sessizdik. Odalarımıza dönmek konusunda en ufak öneride bulunmamıştık ve düşündüğümde bile yanaklarımı kızartan öpücüklerden sonra ateşin başına gelmiştik. Öpüşerek geçirdiğimiz süreyi hesaplayamıyordum. İkimizin de bu ânın gelmesini beklediği aşıkardı ancak ona mı daha çok şaşırmıştım, yoksa kendime mi bilmiyordum. *Çekineceğimi* düşünmüştüm; düşlerken bile utandığım hayallerimde beni öptüğünde donakalıyor, karşılık veremiyordum çünkü. Ancak beni *gerçekten* öptüğünde hiç öyle pasif kalmamıştım. Omuzlarından tutmamı istediği ellerimle onu kendime çekmiş, hep daha fazlasını istemiştim.

Rahsan'ın beni öyle öpmesi başlı başına bir felaketti zaten. O kadar iyiydi ki *o kadar* kötüydü. Bu kadar talepkâr olmasını beklemiyordum. Dudaklarımı bırakmamak konusunda ısrarcı olmasını, tüm bedeniyle beni bir kafes gibi örtmesini, kendini kontrol edememesini...

Bu saydıklarımın hepsi *doğru muymuş*, diye düşündürmüştü aşktan sarhoş zihnime. *Kötü adamlar gerçekten de daha mı iyi öpüşürmüş?*

Tüm kötü adamlar olmasa da Rahsan Zev'iv'in iyi öpüştüğü bir gerçektir. Bir de duygularını düşündüğümde daha iyi sakladığı. Özellikle de *arzusunu*. Şimdi bile beni öpücükleriyle tükettikten sonra sakince ateşin karşısında oturabiliyordu.

Olduğum yerde kıpırdandım. Aramızda büyüyen sessizlikte onun da benim gibi düşüncelere daldığının farkındaydım ancak ne hâlde olduğunu bilmiyordum. Ani bir merakla gözlerimi karşımdaki ateşten ona doğru çevirdim. Gözlerimle beraber başım ve vücudumu da hareket ettirmiş, ona bakabilmek için tüm pozisyonumu değiştirmiştım.

Gözleri yanan şöminenin üzerindeydi. Yüzü ifadesiz, bakışları dalgındı. Bir süredir bu şekilde olduğu belliydi. Ona bakınca sonsuz ihmal görüyordum, kimi özlem duyduğum türden gülümsemelerle, kimi

yanaklardan süzülen sıcak gözyaşlarıyla bitiyordu. Hangisi gerçek kıyame-time gidiyordu karar veremiyordum.

Bakışlarımı yüzünde gezdirdiğim birkaç saniye boyunca beni fark etmedi. Normalde böyle şeyleri hemen fark eden biri olduğu için şaşırdım, onu bu denli soyutlayacak neyle meşgul merak ettim. Sormadan bilmemin, hatta tahmin etmemin imkânı olmadığı için de çabuk pes ettim. “Ne düşünüyorsun?”

Kendi sesimi duyunca şaşıracağım kadar sessizdi etraf. Akademi'deki herkes ya uykudaydı ya odasına çekilmişti. Burada yalnız olduğumuzu, bizden başka kimsenin uyanık olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Gizleniyormuşuz gibi değil de bulunduğumuz kitabın saklı köşelerinde kendi hikâyemizi yazıyormuşuz gibi hissediyordum.

Sorumla birlikte başını eğdi ve bir süredir onu izleyen benimle karşılaştı. Çok kısa bir gecikmeden sonra -ki bu sırada gülümseyerek başını indirmiş ve tekrar kaldırmıştı- sorumu cevapladı. “Birçok şey. Nadiren tek bir düşüncede kalırım, kendimi buna zorlarsam.”

Gülümsemeden edemedim. Bu gecenin böyle biteceğini düşünmezdim, belki kalbimin en kuytu köşelerinde isterdim ancak düşünmezdim. Hoş, henüz bitmiş değildi ancak hayal dahi edemeyeceğim şeyler yaşamıştık. Onun böyle kendi hakkında ufak detaylar vermesi bile kalbim için ayrı bir mutluluk sebebiydi mesela.

Gülüşüm dudaklarımdaki yerini korurken, “Ve nadiren sorulara doğrudan cevap verirsin,” diye ekledim. Bu bir sitem değildi, onun hakkında bildiğim bir şeyi sesli dile getiriyordum sadece.

Vücudunu geriye doğru eğdi ve destek almak için kullandığı ellerini halının üzerine yaydı. “Elimde değil, böyle yetiştirilmişim.” Sesi ciddi ve sakindi. Bunu da bir bahane veya özür olarak değil, açıklama yaparcasına söylemişti. Yattığım yerde doğruldum ve onun gibi yerden destek aldım. Dalgalı kahverengi saçlarım ani hareketimle tek omzumda toplandı. Tembel gözlerle ne yaptığımı inceliyordu ve bu da heyecanıma heyecan katıyordu. “Zev’ivlerin hepsi ketumdur yani?”

“Babam öyledir. Beni de o yetistirdi.”

Gorion ve Cohen ailesini az çok tanıyordum ancak Zev’ivler hakkında bildiklerim kısıtlıydı, bu da daha çok merak etmeme sebep oluyordu. Rahsan’ın annesi kimdi mesela? Daha önce hiç bahsetmemişti ve şimdi sormak için pek uygun bir zaman olduğunu sanmıyordum.

Evet, bu gece öpüştük ancak onu azıcık tanıdıysam bu konudan konuşmaktan hoşlanmazdım. Fiziksel yakınlık, yanında her şeyi sorabilme hakkını ve rahatlığını vermiyordu sonuçta. Ancak bunu dert etmiyordum. (), gizemlerle doluydu, bildiğimi düşündüğüm bir dünyanın en bilinmez tarafıydı ve ben sabırlı bir insandım. Onu parça parça çözmekten gocunmazdım. Sonuçta benim de ona açıklayamayacağım şeyler vardı. *Büyük şeyler*. Bu dünyaya ait olmamam ve bu dünyanın kitap sayfalarında hayat bulması gibi. Üstelik bunları söylemeyi düşünmüyordum. *Asla*. Bir kitap karakteri olduğunu bilmenin, onun gibi birinde yaratacağı hasarı az çok tahmin edebiliyordum.

Hafifçe kaşlarını çattı kendi cevabından sonra. “Bu seni rahatsız mı ediyor?”

Başımı yavaşça iki yana doğru salladım. Sonra bunun fazla erken verilmiş bir cevap olduğunu fark ettim. “Yani, bazen. Ancak zamanla daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Hafifçe güldü, gözlerinde yine o yaramaz pırıltılar belirdi. “Ne yani, zamanla sana daha çok şey söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?”

Kendimden emin bir şekilde başımı indirip kaldırdım. “Evet, sonuçta bana daha çok güveneceksin.”

“Şimdi de güveniyorum.”

“Yeterince değil. Arkadaşıma bir şey yapmaktan bahsettiğini hatırlıyorum.”

Hâlâ şakalaşıyor gibiydik ancak sesimden ciddi olduğum belliydi. Çünkü fantastik bir kitabın içindeydik, bir çocuk masalının değil. Bir öpücük her şeyi çözmiyor, o mutlu sonu vermiyor ya da bundan sonra olacak tüm olayların sorunsuz ilerlemesini sağlamıyordu. Rahsan hâlâ kötü karakter, ben ise yan karakterdim. O hâlâ rakipleri, ben arkadaşlarıydım. Şimdi başka bir kitapta okusam beni çıldırtacak ve muhtemelen esas çiftten daha çok heyecanlandıracak şeyler yaşıyorduk ancak bu, her şeyin değiştiği anlamına gelmiyordu. Bir öpücükle onların arasındaki rekabeti, nefreti ya da yılların önyargısını ortadan kaldıramazdım.

Rahsan oturduğu yerde doğruldu, vücudunu bana doğru çevirdi ve yaslanmak için kullandığı ellerinden birini kucağıma götürdü. Onun bir eli, benim iki elime denk olduğundan aynı anda iç içe geçmiş ellerimi kavramış ve onları kaplamıştı. Ilıktı eli, dokunduğunda ölümcül olmayan ve vücudumu sadece heyecan dalgasıyla titreten yıldırımlarından bir tanesi

çarpmış gibi olmuştu. Bakışlarımı anında ellerimizden yüzüne çıkarmış ve bu sefer de yüzündeki gülümseme tarafından çarpılmıştım.

“Öyle mi? Ben de arkadaşlarına ne yaparsam seni katmadan yapabileceğimi söylediyimi hatırlıyorum.”

“Bunun için teşekkür mü bekliyorsun?” Gülmeye çalıştım ancak bunun aramızda ciddi bir sorun olacağı fikri beni tedirgin ediyordu. Öpücükleri ve yaşattığı hisleri unutturmuştu ancak biz gerçekten de iki ayrı tarafta kalabilecek insanlardık.

Meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. “Seni seçim yapmak zorunda bırakmamı mı tercih ederdin?”

Telaşla başımı salladım hemen. Seçemezdim ki. İki kolumdan tutup kendilerine doğru çekitirseler beni sürüklenmezdim, kalbimle birlikte orta yerimden parçalanırdım.

Tepkimi izlerken, “Ben de bunu kastediyorum işte,” dedi. “Arada kalmaman için çalışıyorum.” Ellerimi tutan eli gevşedi. “Sen seçim yapmak zorunda kalma diye her şeyi baştan düşünmeye, sağlama almaya...”

Bu kadar güven verici olması yasaklanmalıydı. Ben dizlerinde tüm bu karmaşadan uzak yataırken bunları düşündüğünü, bizim için uğraştığını bilmek boşluğa düşüyormuşum gibi hissettiriyordu. *Yine onun kollarına.* Aşağıda beni tutmak için beklediğine inandırıyor. Ellerimi gevşemiş elinin altından çıkarıp kavradım sıkı sıkı. Yüzümde saklayamadığım bir gülümseme vardı, söyledikleri çok hoşuma gitmişti. “Neyi sağlama almaya çalışıyorsun ki?”

Sabaha ne kadar kalmıştı bilmiyordum ancak uyumasam ve saatlerce böyle sorular sorsam ona, tane tane açıklasa bana gıkımı çıkarmazdım hiç. Yüzünün bir kısmına şöminenin ateşi vururken bakışları yüzümde geziyor, gülüşümü inceliyordu. İfadesi ciddiydi ancak her zamanki kadar sert değildi. “İkimizi,” dedi tek nefeste. “Aramıza hiç kimsenin girmemesini.”

Kalp atışlarım kontrolden çıktı yine, üzerimdeki bu etkisine hâlâ alışmamıştım ancak kızmıyordum artık. “Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun peki?”

Bakışları önce yavaşça gözlerime, ardından dudaklarıma dokundu. “Birkaç fikrim var.” Yutkundum. Beni tekrar öpmeyi mi planlıyordu? Gözleri dudaklarıma düştüğünden beri başka bir şey düşünmiyordum çünkü ben. “Biri, bunca yanlış anlaşılmayı yaratan kolye.”

Dikkatim dağıldı, öpüşmeye dair her şeyi unuttum ve tekrar gözlerine baktım. “Nasıl yani?”

Hafifçe sırtıttı. Kamburlaşmış ve bana doğru eğilmişti. Dolayısıyla yüzü bana daha yakın, heyecanlandığım için düşüncelerim daha karmaşıktı. Anlamak için her söylediği şeyden sonra *nasıl* ya da *neden* diye sormam gerekiyordu.

“Cohen ve Gorion’un tepki göstereceği bir gerçek, bizi rahat bırakacaklarını hiç sanmıyorum. Niyetimi sorgulayacaklar. “Haklıydı. Serafina ve Matias, benim en başta yaşadığım korkuları, önyargılarının da verdiği etkiyle katbekat fazla yaşayacak, korktukları her şey gerçek olacakmış gibi davranacaklardı. Bana karşı ne kadar korumacı olduklarını biliyordum. “Ben de kendimi onlara açıklamakla uğraşmayacağım. Ne düşündükleri umurumda değil ancak fikirlerini kendilerine saklamayıp sana bir şey davıtmaya çalışırlarsa...” Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi ancak o kadar anlıktı ki göz kapayıp açınca kadar kayboldu. “Her neyse, bu olayatmayı yapamayacaklarından emin olmaya çalışıyorum işte.”

“Bir kolyeyle mi?”

Sorumu komik buldu. Niyetim onu aşağılamak değildi. Kıymetli de olsa bir kolyenin, Matias ve Serafina üzerinde nasıl bir etkisi olacağını anlamaya çalışıyordum sadece. Başını eğerek güldüğünde cevabı yanlış yerde aradığımı fark ettim, yanaklarıma ateş bastı ve birkaç saniye o hariç her yere baktım. “Matias’tan bir söz almıştın, doğru. Eğer onu kullanırsan...”

Kafasını kaldırdığı an göz göze geldik, başıyla onayladı söylediklerimi. “Evet, Gorionlar onurlarına her şeyden çok önem verir. Varlıklarını buna borçlularmış gibi.” Yüzünde bariz bir kınama vardı ancak bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde uzun süre öyle kalmadı. “Bu yüzden ondan para değil bir söz aldım, tutacağını bildiğim bir söz. O zamana kadar ne olur bilinmem ama gerektiğinde hatırlatmaktan çekinmeyeceğim. “Sessizleştiğimi fark ettiği an, kurnaz bir gülümseme yayıldı dudaklarına. “Etkilendin mi?”

İlâî elini tutuyordum ve o da hâlden memnunmuş gibi hiçbir şey yapmıyordu. Belki de bırakmamam için hareket ettirmiyordu. “Etkilendim.”

Ve rahatladım. Çünkü Matias’tan para değil, bir söz aldığını duyduğumda ondan isteyebileceklerinden korkmuştum. Şimdi o sözü kesin olarak bizim için kullanacağını söylemiyordu ancak amaçlarından biri buydu... Belki de o kadar da endişelenmeme gerek yoktu.

Yumuşak bir gülümsemeyle ona baktığımda durgunlaştı. Gülümsemesi kurnaz, imalı ya da alaycı olmadığında korumakta zorlanıyordu çünkü samimi hislerini göstermekte pek iyi değildi. “Sevindim.”

Sesi belli belirsiz çıkmıştı ancak bakışları bu kadar yoğunken ne söylese içimde bir şeyler sıkışıyormuş gibi hissediyordum zaten. “Bu kadar ileriye düşünmeni beklemezdim. Yani, aramızdakileri öğrendikleri ânu ve sonrasını.”

“Ya neyi beklerdin?” Bakmasam da konuşurken güldüğü, sesinden belliydi. “Hep gizli saklı tutmak adına plan yapmamı mı?”

Açıkcası... *Evet.* Onun kim olduğu göz önünde bulundurulursa bu daha olasıydı. Kötü karakterin gizli bir sevgilisi olması, daha onluk bir hareketti sonuça.

Düşüncelerimin hiçbirini dile getirmesem de sessizliğimden anladı, başını iki yana salladı usulca. Bir yandan da cıklıyordu. Mahcup hissetmesem gülerdim ancak bunu benden beklemediği belliydi. “Olduğum kişiyi asla saklamadım. Ne ailemi ne gücümü ne yapabileceklerimi ne de bana ait olan herhangi bir şeyi.”

Bana ait olan herhangi bir şey. Artık ben de mi bu kümeye dâhildim? Yanaklarıma ateş basarken gözlerimi ona çevirdim. Çoktan bana bakıyordu ve ben ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu gece o kadar fazla kez heyecanlanmış ve utanmışım ki başka günlere hiçbir şey bırakmamışım gibi geliyordu.

Bakışlarının ağırlığı altında yutkundüğüm sırada, “Ve sevgilim, saklayacağım bir şey değil,” diye ekledi. Gözlerim şaşkınlıktan iyice açılırken onun yüzüne keyifli bir gülümseme yayılıyordu. “Neden saklayacağım ki? Kimden korkacağım?”

Bana bu kadar çekici gelmemeliydi. O bir kitap karakteriydi ancak yaşadığım ve yaşayabileceğim tüm hayatlarda âşık olabileceğim tek kişiydi sanki.

“Sevgilin?”

Kesik bir nefesle söylediğim kelimeyi tekrarladı, benim aksime tereddütsüz ve rahat bir şekilde. “Sevgilim.” Sonra başını eğdi. “Değil misin?”

O bunu sormamış olsa, benden kendisindeki kesinliğin aynısını beklemiyor olsa diyemezdim ancak öyle bir ifade vardı ki yüzünde, karşı çıkmak imkânsızdı. *Hoş, bunu isteyen kimdi?*

Sesim titrese de onun gibi davranmaya çalıştım. “Öyleyim.”

Birkaç saniye birbirimize baktık. Benim dudaklarımda kocaman, onunkinde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve kalbim geçen her saniyede göğüs kafesimi parçalayıp dışarı çıkmaya biraz daha yaklaşıyordu. Gözlerimi kaçırıp hafifçe boğazımı temizledim. Bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce de söylediklerinin beni bu kadar heyecanlandırmasına değil, son kısmına takılmaya karar verdim ve bunu gerçekten sormuş gibi, "Ailen?" dedim. "Bir şey söylemez mi sevgilin olmasına?"

"Babam bunu umursamaz."

"Gerçekten mi?" Şaşırmıştım çünkü o en köklü ailelerden birine mensuptu. Başta Korindel olmak üzere tüm Kayven'deki etkileri tartışılmazdı. Böyle bir durumda babası nasıl umursamazdı? Sonuçta bu öylesine bir şey değildi ki! Aileye gelen insan soyadını taşıyacak ve soyun devamını sağlayacaktı, vârislerin gücünü etkileyecekti. Bu dünyada evliliği geçtim sevgililik bile büyük bir meseleyken... *Nasıl?*

Kitabı okurken Serafina ve Matias'ın ailesinden dolayı, onun ailesinin de bu meseleye takıntılı olduğunu düşünmüştüm hep. Gorionlar gibi tek bir elementi saf tutma şeklinde değil zira Rahsan ateş-hava karışımıydı, ancak Cohenler gibi kendi statüsünde ve aileye fayda sağlayacak biriyle evlenme şeklinde. Şimdi karşıma geçmiş tüm varsayımlarımı çürütüyordu teker teker. Bildiklerimi çalışıyordu. Yerine heyecan ve umut veren yenilerini bırakıyordu.

"Evet, umursamaz," diye karşılık verdi. Şaşkınlığımı görüyor ve bundan aldığı keyfi saklama gereği duymuyordu. "Evlenecek olsam da umursamaz. Gerçi benden bunu beklediğini sanmıyorum ancak karşısına çıkardığım kişiyi dert etmeyecektir."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Rahat bir tavırla omuz silkti. "Onu tanıyorum çünkü. Sen kendi babanı tanımıyor musun?"

Biraz evet biraz hayır. Aklımdan geçen ilk cevap buydu ancak söyleyeceğim kadar saçma geliyordu kulağa. Fakat düşününce mantıklıydı, sonuçta Theodor Malkin'i okurken tanıımıyordum ancak Aviva olarak uyanığım günden bu yana yavaş yavaş tanımaya başlamıştım. Benim birkaç yıllık bilgim, onun yirmi bir yıllık babasını tanımasıyla eşdeğer olabilir miydi peki? Elbette hayır. Biraz tanıyordum biraz tanıımıyordum diye. Neyse ki bu gerçek bir soru değildi. Bu yüzden cevap vermemi beklemeden, "Lafı açılmışken," diye devam etti. "Babanı pek tanımıyorum. Bundan hiç bahsetmedin."

Rahsan Zev'iv, kehribar gözlerini gözlerime dikmişti ve babam hakkında bir şeyler söylememi bekliyordu. Galiba bayılacaktım. "Babam..." diye söze başladım ancak devamını getiremedim. Hem onun dikkatinin üzerimde olması düşüncelerimi toparlamamı zorlaştırıyordu, hem de en doğru kelimeleri arıyordum. "Çok tatlı biridir. Gerçekten. Sadece bana değil, herkese karşı ilgilidir. Anlayışlıdır. Merhametlidir..." Saydığım her özellikte aklıma bağlantılı bir anı geliyordu ve gülümsememi durduramıyordum. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirirken, "Bence tanışan seversin," dedim. "Benim babam olmasa bile sevebileceğim bir karakter çünkü."

Söyler söylemez pot kırdığımı anladım. Zira kişi ya da insan değil, *karakter* demiştim ancak Rahsan bunu fark etmiş gibi durmuyordu. "Onu birkaç defa gördüm," derken sesi düşünceliydi.

"Öyle mi? Nerede?"

"Olağan şehir konseylerinde."

"Doğru, tüm tüccarlar adına. O da heyetteydi."

Aklımdan çıkan gerçeği sesli dile getirdiğimde başını salladı. "Evet. Malkin yaygın bir soyadı olduğundan ilk başta seninle bir bağlantısı olduğunu düşünmedim ancak sonra anladım. Benziyorsunuz."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım çünkü fiziksel olarak Aviva ve Theodor Malkin, çok az benziyordu. Sadece yeşil gözlerini babasından almıştı Aviva, yoksa annesinin kopyasıydı. Ne diyeceğimi anlamış gibi, "Görünüş olarak değil," dedi hemen. "Sadece... Aynı kanı taşıdığınız belli işte."

Babam için söylediğim onca güzel şeyden sonra bu şekilde bana iltifat etmeye mi çalışıyordu? Kendi isteklerini belirtmede çekinmediği belliydi ancak iltifatları üstü kapalı imalardan ibaretti. Gülmeden edemedim. "Teşekkür ederim."

Gölgelerin dans ettiği yüzünden ne söyleyeceğini bilmediği anlaşılıyordu. Bu yüzden sohbeti devam ettirme işini ben üstlendim. "Madem ailen değil, arkadaşlarımı da umursamıyorsun. Haklıymışsın. Gerçekten de korkacağın kimse yokmuş."

Söylediğim şeye gülümsedi. Anında keyiflenmiş, kambur oturuşunu dikleştirmişti. Eli hâlâ ellerimin arasındaydı ancak ikimiz de şikâyetçi değildik. Aksine, çok memnundum ben. Arada çevirip işaret parmağımla avuç içine desenler çiziyor, arada parmaklarıyla oynuyordum. "Yok," dedi kesin bir sesle. "Saklamak da istemem."

Bu sefer ne diyeceğini bilememe sırası bendeydi ve o da benim gibi bunu hemen anlayıp harekete geçti. “Ama senin isteyeceğini biliyorum.”

Bakışlarımı arkasındaki karanlıkta, tavanda, bulabildiğim her yerde gezdirdim hızlıca. O bana bu kadar açık ve kesin gelirken kötü hissetmiştim. “Sürekli değil! Sadece hemen karşılına geçip söyleyemem-”

Ona bahane sunamayacağımı, sunsam bile bunu yeterli bulmayacağını düşünüyordum ve bu beni iyice telaşlıyordu ancak lafımı bölüp “Biliyorum,” dedi sakince.

Söyleyebileceğim her şeyi silip attı zihninden. “Biliyor musun?”

Nefes verir gibi sormuştum ve karşılık olarak başını sallamıştı bir kez. “Tabii ki biliyorum Aviva, bu yüzden o planları yapıyorum.” Gözlerimde nasıl bir bakış olduğundan emin değildim, hissettiğim tüm rahatlamayı yansıtıyordum herhalde. Yüzündeki ciddiyet kaybolmuştu çünkü bir anlığına, sonra bana açıklama yapmaya devam etmişti. “Onlardan bir korkum ya da çekincem yok, karşıma kaç defa çıkarlarsa çıksınlar bir açıklama yapacak da değilim.” Gözlerini aşağı doğru indirmiş, tepeden bana bakıyordu. “Ama onlar senin *arkadaşın*. Maalesef arkadaşın ve bu konuda ne yapmak istersen sana uyacağım.”

İçimdeki hislere bir isim koyamıyordum. Bu, Rahsan Zev’iv etkisiydi. O ve gizli kalan tüm yönlerinin. Bana bu kadar anlayış göstermesini beklemezdim, kitabı okuyan kimse beklemezdi ancak...

“Bana öyle bakma, iyiliğimden yapmıyorum bunu.”

“Nasıl yani?”

Somurttu. “Başka seçeneğimin olmadığını biliyorum. Onlar *henüz* arkadaşın ve bu gerçeği değiştirmedığım sürece buna uygun plan yapmalıyım.”

Ona ve anlayışına methiyeler düzmek için fazla aceleci davranmıştım anlaşılan. Dudaklarımın arasından ufak bir kıkırtı kaçtı. “Bu gerçeği değiştirmek mi? Arkadaşlığımızı bozmayı mı planlıyorsun?”

“Evet.”

Şaşkınlıkla karışık baktım ona. “Bunu söylemek pek de mantıklı bir hamle değil sanki.”

“Fark etmez. Ne yapacağımı biliyorsun, nasıl yapacağımı değil.”

Kendinden çok emindi. Gözlerimi kısıp ellerimin arasındaki elini mıktım hafifçe. “Bence biraz daha ısrar etsem anlatırsın.”

“Anlatmam. Nasıl bir yol izleyeceğime ben de karar vermedim.”

Bu gece buraya çok sinirli ve hayal kırıklığı içinde gelmiştim, şimdi kendisiyle ne yapacağımı bilmediğim bir erkek arkadaşım vardı. Diz dize oturuyorduk ve bahsettiği şey en yakın arkadaşlarımla aramı bozmak olsa da ne kadar tatlı olduğunu düşünüyordum. Ya bana kafayı yedirtmişti ya da onu ciddiye almıyordum.

Rahsan ise ellerimin arasından çıkarmıştı elini, diğerini de yasladığı yerden getirip ellerinin arasına hapsedmişti ellerimi. “Yoruldu mu?”

O bunu sorunca iyice bir ağırlık çöktü omuzlarıma. “Yoruldum. Bugün çok yoğun bir gündü.”

“Öyle mi? Ne yaptın?”

Ellerim ellerinin arasında, onun ilgili sesi kulaklarıma dolarken yumuşamıştım, evet ama aklımlı kaybetmemiştim henüz. Bu yüzden ona gün içerisinde yaptıklarımı anlatırken Serafina’yı ve onu aradığım gibi detayları çıkardım. Akşam yemeği kısmını da kısa kestim zira ondan bakışlarımı kaçırdığımı çok net hatırlıyordum. Oysa o anla bu an arasında saatler değil, asırlar var gibi geliyordu. Son olarak seralara gittiğimi söylediğimde kaşlarını ilgiyle kaldırdı. Bu konuyla ilgili sormak istedikleri olduğu belliydi ancak anlattıklarımın arasında takıldığı başka şeyler vardı ve ben yanıtlamadan ellerimi bırakmaya niyeti yoktu. “Biraz eksik anlattın sanki.”

“Yoo.”

“Aviva.”

İsmimin dudaklarının arasından döküldüğünü duymak içimi kıpır kıpır yapıyordu ancak somurtan ifademi korumalıydım. “Ne?”

“Cohen’le konuşmalarımızı nasıl duydun?”

Kaçışım yoktu, değil mi? Sıkıntıyla nefesimi verirken gözlerimi devirmemeyi başardım.

“Onun odasına gitmiştim orada mı diye, geldiğimden beri görmemişim çünkü. Dönerken kestirme diye o koridoru kullandım. İkinci orada görmeyi beklemiyordum, sizi takip ettiğim falan yoktu yani.”

Dikkatli bakışlarını yüzümden ayırmadı. “Görünce ne düşündün?”

Ona gerçekten her şeyi anlatmak zorunda mıydım? Beni aptal yerine koyduğumu düşündüğümü, hissettiğim hayal kırıklığını? Benden beklenmeyecek şekilde agresifleştim. “Sence?” Bu kadar güzel şeylerden bahsetmişken, tatlı tatlı konuşuyorken neden o mevzuu açıyordu ki?

Birkaç saniye yüzüme baktı. Gülmemek için kendisini zor tuttuğunu görünce iyice sinirlendim. “Hoşuna mı gidiyor?”

Bunu söylediğim anda kendisini tutmayı bıraktı ve güldü. “Evet.”

“Senden şüphelenmemden hoşlanıyorsun yani?”

“Hayır.” Anlık olarak ciddileşti ancak bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum, bundan sonra söylediklerine ise hiç hiç inanamıyordum. “Beni kıskanmandan hoşlanıyorum.”

Yanaklarıma hücum eden kanı hissettim. “Seni kıskandığımı söylemedim!”

Ellerimi ondan kurtarmak ister gibi kaldırmıştım ancak bırakmamıştı. Alevler yüzünde dans ediyor, kuzgun karası saçlarına ve kehribar gözlerine vuruyordu. “Ben anlarım,” dedi yutkunmadan önce. Bakışları yoğunlaştı. “Seni akşam yemeğine kadar görmedim, dersin vardır diye rahatsız da etmedim ama benden kaçtın.”

“Kaçmadım, gerçekten dersim vardı. Çok sıkıcı bir dersti üstelik.”

Birkaç saniye durup yüzümü incelese de geri adım atmadı. “Olabilir, yine de kaçtın.”

“Kaçmadım! Hele ki seni kıskandığım için hiç kaçmadım. Dedğim gibi, senden biraz uzak durup sakinleşmeye ihtiyacım vardı.”

Yüzünü bana doğru yaklaştırdı, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Her hareketinde kalp atışlarım biraz daha hızlanıyor, nefes almam zorlaşıyordu. Bakışlarım gözleri arasında gezinirken beni köşeye sıkıştırmanın verdiği güven ve keyifle sordu. “Gerçekten sadece sinirlendiğin, bana güvenemeyeceğini düşündüğün için kaçtığını söyleyebilir misin? Hiç kıskanmadın mı? *Azıcık bile mi?*”

Sırf ona inat *azıcık bile* demeyi düşündüm, kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ancak söyleyemedim. Çünkü sanırım, kabul etmek istemesem de onu kıskanmıştım. Sadece Serafina’dan değil, yanında kim olsa fark etmeyecek şekilde kıskanmıştım. Başka birinden hoşlanmasını istememişim. Ancak kıskançlık tabiatıma o kadar uzaktı ki bırak dile getirmeyi, kendi içimde bile kabul edemiyordum. O yakıcı hissi saatlerce nasıl içimde taşımıştım, hayret ediyordum.

Rahsan gülerek geri çekildiğinde kelimelerle cevap vereceğim süreyi kaçırdığımı anladım. Sessizliğim ona istediğini vermişti. “Bunu itiraf etmek bu kadar zor mu?”

Keyifli hâli iyice utandırdı beni. “Duymak kendine güvenini mi artıracak?”

“Belki.” diye karşılık verdi oyunbaz bir tavırla omuz silkerken. “Denemek ister misin?”

Gözlerimi devirdim ve bıkkın bir şekilde ismini söyledim. “Rahsan.”

“Ne? Ben söyleyebilirim. Seni kıskanıyorum.”

Kalbim tekledi. Başımı tekrar ona çevirdiğimde bir lanetten bahseder gibi konuştuğunu fark ettim. Onu öyle bir etkim altına almıştım ki benden kurtulamıyordu sanki. “Evet, seni kıskanıyorum. Arkadaşın olduğunu bildiğim kişilerden, tanımadıklarımından... Bazen yardım ettiklerinden bile. Hem de işini yaptığını bilmeme rağmen.”

Yumuşadım, ellerimi ellerinin arasından çıkarma girişimlerine son verdim. Omuzlarımla gevşediğini fark ettiğinde o da rahatladı, başını eğdi ve alnını omzuma yasladı. Sonra belli belirsiz mırıldandı. “Ben seninle ne yapacağım?”

Kalp atışlarımı duyuyor olmalıydı. Onun için, onun sayesinde böyle deli gibi attığının farkında olmalıydı. Başımı yukarı doğru kaldırıp gözlerimi kapattım. *Asıl ben seninle ne yapacağım?*

Uyandığımda öğle yemeğini kaçırmak üzereydim. Merdivenleri inerken pelerinimi anca giymiştim ve o sırada ayık olduğumu iddia edemezdim. Uyuduğum uyku verimsizdi, yatağa yattığımda vücudumun her yeri sızlıyordu ve gözlerimi açık tutamıyordum ancak son birkaç saatte yaşadıklarımı sindirmekte zorlandığımdan hemen dalamamıştım uykuya.

Kütüphaneden ayrıldığımızda güneş yeni doğuyordu ve ikimizin de feci uykusu vardı. Dersim öğleden sonra olduğu için rahattım, odama dönmek için acele de etmiyordum ancak Rahsan laf arasında birkaç saat sonra dersi olduğunu söyleyince telaşlanıp ayağa kalkmış, elinden tutup onu da kaldırmıştım. Bunu yapmasam kalkacağı yoktu, üstelik o derse girmemek gibi bir plan da yapmamıştı. Yetmiyor gibi ısrarıma rağmen beni odamın kapısına kadar bırakmış, yol boyu elimi tutmuştu.

Artık biraz daha inanıyor olsam da hepsinin bir rüya olmasından korkmuyor değildim. Zira uyandığımda gözlerimi ilk birkaç saniye göz hizamda olan her şeyin üzerinde gezdirip neler olduğunu sorgulamıştım ve hatırlamak, açıklıktan ağrıyan midemin heyecanla kasılmasına sebep olmuştu. Şimdi gömleğimin yakasını düzeltirken yemek salonundan içeri giriyor, dün gece fazlasıyla alıştığım yalnızlık ve sessizliğin tam aksi bir

ortamda arkadaşlarımı arıyordum. Tabii bir de *sevgilimi*. Gözlerimin içine baka baka böyle söyleyişi aklımdan çıkmıyordu.

Yaşadığım heyecanla önce Rahsan'a bakındım ancak ona dair bir iz bulamadım, onun yerine Matias'ı Serafina'nın karşısında yemek yerken gördüm. Dün burada olmaması tedirginlik vericiydi çünkü kitapta kesinlikle böyle bir şey yaşanmıyordu ancak Rahsan'ın benimle olmak için Matias'a kolye vermesi diye bir şey de yoktu. Bu yüzden her değişimin kötü olduğunu düşünmemeye ve olaylara daha parlak tarafından bakmaya çalışıyordum.

Oturdukları masaya yaklaşıırken neşeli bir "Merhaba!" ile onları selamladım. İkisi de gülümseyerek bana döndüğünde Serafina'nın yanındaki yerimi aldım ve Matias'a "Hoş geldin," diyerek yokluğunun sebebini sordum. Üstü kapalı cevaplar verdi ancak gece en büyük rakibiyle sevgili olduğumdan bana söylememesine hiç bozulmadım. Hatta dün olduğu kadar umurumda bile olmadı. Tüm sırlar, felaketler ya da kapıma dayanacak bir sonraki şey bekleyebilirdi. Bugün sadece mutlu olmak ve mümkünse yemeğimi yerken sevgilimin de yemek yediğinden emin olmak istiyordum. Uykusunu alamadığını biliyordum sonuçta, yemek yese bir nebze olsun rahatlardım.

Ancak ne kadar bastırmaya çalışsam da Rahsan'la sevgili olmanın içimde suçluluk uyandırdığı bir gerçektir. Sonuçta bunca zaman kuralına uygun yaşamaya ve sınırların gerisinde kalmaya çalışmıştım. Dün gece ise ortalarda sınır falan kalmamıştı, arkama bakmadan koşup uzaklaşmıştım. Pışman mıydım? Hayır, henüz değil. Umudum hiç olmamaktan yanaydı.

Bu düşüncelerle kendi içime gömüldüğüm ve yemeğimi didiklediğim birkaç dakikanın sonunda dayanamayıp başımı kaldırdım ve "Ne?" diye sordum. Aynı anda çatalımı elimden bırakmıştım ve tepsiye düştüğünde çıkan ses, salonun içindeki gürültüye karışmıştı.

Bu ani tepkiyi vermemin sebebi, oturduğumdan beri bana kaçamak bakışlar atmaları ancak hiçbir şey söylememeleriydi. Konunun ne olduğunu biliyordum fakat bu kadar kıvranmalarını anlamıyordum. Bir anda sevgili olmamışlardı sonuçta; ilk başta gizlice, sonra açıktan flört etmelerine şahit olmuştum. Hatta bu yüzden kaç kez onları yalnız bırakmıştım. Öğrendiğim an şok olacak değildim. Hatta bence yakınlıklarını bilmeyen aileleri hariç kimse şok olacak değildi. Rahsan bile kolye mevzusunu açıklarken Serafina'dan Matias'ın sevgilisi olarak bahsetmişti sonuçta. *Düşününce olsa da.*

“Ne oldu? Bir şey mi söylemeye çalışıyorsunuz?” Gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim. Yüzleri tedirgindi ve bir bana bir de birbirlerine bakıyorlardı.

“Vivi...” İlk konuşan, Serafina oldu. Oturduğu yerde hafifçe dönmüş, tek elini bacağımın üstüne koymuştu. Onun sustuğu yerde ise Matias devreye girmişti. “Bunu ilk sana söylemek istiyoruz, Viv. Sadece nasıl yapacağımızı bilmiyoruz ve daha fazla zaman geçmeden...”

“Durun, tahmin edeyim.” Çatalımı tekrar elime aldım ve Matias’a doğru tuttum. “Sonunda hislerinizi inkâr etmeyi bırakıp birbirinize karşı dürüst oldunuz ve şimdi birliktesiniz?”

Söylediklerimin bu kadar etkili olmasını beklemiyordum, gerçekten.

Birkaç saniye öylece kalıp şaşkın gözlerle bana öyle bir bakmışlardı ki ben bile *çok mu acayip bir şey söyledim* diye düşünmüştüm. Bir de kendisinden ve çevreye bıraktığı etkiden bu kadar habersiz bir başrol olmak nasıl bir his merak etmiştim.

Kendisini ilk toparlayan Matias oldu ve gergin bir gülümsemeyle nefesini verirken tek elini ensesine attı. “O kadar belli oluyor mu?”

“Hem de nasıl!” dedim gülerek. “Kendinizle savaşmayı bırakmanızı ve birlikte olmanızı o kadar çok bekledim ki!”

Bu kısımda abartmıyordum, o ikisini gerçekten yakıştırıyor ve destekliyordum. Ayrıca uzun bir süre ilişkilerini kurtuluşum olarak görmüştüm, yani bu sadece basit bir hayranlıktan ibaret değildi.

Serafina’nın rahatladığını gevşeyen omuzlarından anladım. Festivaldeki o geceden beri hissettiği suçluluğun uçup gittiği sesinden belliydi. “Gerçekten mi?”

Başımı ona doğru çevirip gülümsedim. “Gerçekten. İkinizin adına çok sevindim. Sonuna kadar arkanızdayım ve mutlu olmanızı isterim.”

Bu konuşmayı atlattığımıza göre niyetim aç karnımı doyurmaktı ancak Serafina birden boynuma atlayınca planlarım yarım kaldı. Sımsıkı sarıldı bana, gözlerim hafifçe açıldı. “Teşekkür ederim Vivi! Ben de senin mutlu olmanı isterim! Hem de çok! Seni *çok* seviyorum!”

“Gerçekten, destekleyici olacağını biliyorduk Viv ama...” Matias’ın bu kadar sakın karşılamamı beklemediği aşikârdı lakin hâlinden memnundu. Ellerimi Serafina’nın sırtına koyarken, “Tabii ki destekleyici olacağım!” diyerek yalandan kızdım ona. “Ayrıca bunca zaman gizlediğinizi

sanıyorsanız fena yanılıyorsunuz. Bence sizden önce herkes duygularınızdan şüphelendi.”

Serafina aniden sarılmayı kesip gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır...” Duraksadım. Neredeyse, *Rahsan bile biliyor*, diyerek pot kıracaktım. Tabii pot kısmı Rahsan’ın bilmesi değildi, eminim onlara uzun zamandır ima yapıyordu. Olay *benim* bunu bilmemdi. Onların Rahsan’la aramda olanlara dair en ufak fikri yoktu. Asıl şok edecek ikimizin ilişki-siydi. Herkesin vereceği tepkiye dair ufak bir tahmin yürüttüm zihnimde, onun da etkisiyle gergince tamamladım cümlemi. “Şaka yapmıyorum.”

Sonra bu tedirginlikten kurtulmak için konuyu değiştirdim, bir sürü soru sordum onlara. Serafina festivalde ortadan kaybolduğunda ne yaptığını anlattı fakat Matias, yanımızda olduğundan detaya inmedi. Baş başa kaldığımızda bunu uzun uzun konuşacağımıza dair bir bakışma geçti aramızda. Onu dinlerken yemeğimi yedim ve iyice keyiflendim. Şakalaşıp güldük, onlara daha sonra söylemek için biriktirdiğim *ben zaten şu zamanda anlamıştım* temalı tüm anılarımı anlattım. Bu gülücüklerimiz hiç kaybolmasın, ailelerinin vereceği tepkiyi bir an olsun dert etmeyip ânın tadını çıkarabilsinler istedim. Bu dünyanın geleceği omuzlarımıza yüklenmiş olsa da gençtik biz; böyle güzel hisler, aptalca da olsa böyle konuşmalar ruhumuza iyi geliyordu.

Tam Matias’ın yaptığı bir şakaya gülmüş, başımı çeviriyordum ki ruhuma iyi gelecek başka bir şeyle karşılaştım. Kalbim tekledi. Uzaktaydı, yemek salonunun kolonlarından birine yaslanmıştı ve yine simsiyah giysileri içindeydi. Göz göze geldiğimizde, yüzünde beliren ufak gülümsemeden ona bakmamı beklediği belliydi.

Şaşkınlıkla öylece bakmayı bırakıp gülümsemesine karşılık verdiğimde yaslandığı yerden ayrıldı ve başıyla çıkışı gösterdi. Kalbim bir kere daha tekledi. *Beni yanına çağırıyordu.*

Başımı sallayamayacağım için gözlerimi kapattım sadece. Açtığımda arkasını dönmüş kapıda doğru yürüyordu çoktan, siyah pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Tepsimi de alarak ayağa kalktığımda ikisinin de bakışları bana döndü. “Ders için hazırlanmam gerek,” dedim. “Size afiyet olsun!”

Sonra koştum. Ne söylediğim ve söyleyeceğim yalanlar geldi aklıma ne de dün bu saatlerde kendime verdiğim, kaptırmayacağım sözleri. Yabancı olduğum bu dünyada ilk defa yalnız hissetmiyordum çünkü kötü

karakterin kollarında huzur buluyordum. Heyecandan göğsüm sıkışıyor, muhtemelen gözlerimin içi parlıyordu.

Tam da böyle bir anda, nefes nefese başımı bir o yana bir bu yana çevirdiğim sırada bir el tuttu bileğimden. Tuttu ve beni ait olduğu bedenin bulunduğu karanlık koridora çekti. Dilimin ucuna kadar gelen çığlığı bastırdım. Sırtım soğuk taş duvara yaslandığında hem yemek salonu boyunca koşmaktan hem de hareketin anılığı yüzünden kalbim sıkıştıyordu. Tabii bir de önümdeki karaltı yüzünden.

Karanlığa rağmen beni duvarla arasına sıkıştıran bedenini, Rahsan'a ait olduğunu biliyordum. Uzun boyu ve iri gövdesi işimi epey kolaylaştırıyordu. Ancak hepsinden önemlisi, burnuma gelen beyaz sabun kokusunun, içime her çektiğimde kıpır kıpır hislerle dolacağım kadar tanıdık olmasıydı artık. Zaten çığlık atmama da bu engel olmuştu, *onu tanımam*.

Kalp atışlarım yakınlığı yüzünden biraz daha hızlanırken ellerimi arkamdaki duvara, belimi de ellerimin üzerine yasladım. "Beni korkuttun."

Konuşurken gülüyordum, o da cevap verirken. "Niyetim bu değildi."

"Öyle mi? Beni bu kadar ani yanına çekerken ne düşünüyordun ki? Ya çığlık atsaydım? Ya bizi gören olsaydı?" Hâlâ gülüyor, kelimelerimi oyuncu bir tavırla söylüyordum. Yerimde de duramıyordum ayrıca, onu özlemiştim.

Aslında dün gece beni odama bıraktıktan sonra sadece uyumuş, uyanmış ve yemek yemiştım. Pek uzak kalmamıştık yani. *Fakat onu gerçekten özlemiştim*. Kendime şaşıracağım kadar yabancıydı bu durum bana. Artık yaşarken ortaya çıkan hislerin, satırlarda okurken deneyimlediklerimle kıyaslanamayacağını biliyordum.

Çenemi yüzüne doğru kaldırırken kısık sesli gülüşünü duydum, kalbim boşlukta düşüyormuş gibi oldu. *Onu güldürebiliyordum*. "Sen buna mecbur bıraktın, beni bulmak konusunda daha iyi olman gerekiyordu."

"Oldum!" diyerek itiraz ettim ancak sesim, savunmanın devamında ilk baştaki kararlılığını koruyamadı. "Sadece hangi koridora girdiğini görmedim ve-"

Ellerini elbisemin üzerinde hissettiğim an cümlem yarım kaldı. Uzun ince parmakları yumuşak kumaşın üzerinde gezindi, tüm bahanelerimi sildi ve aradığı şeyin belim olduğunu, iki tarafımda durduğunda anladım. Beni yavaşça kendisine doğru çektiğinde önce sırtım, sonra ellerim ayrıldı duvardan. Ona çarpmamak için kollarına tutundum. "Belli oluyor," diye

dalga geçti o sırada. Cümlelerimizin arasında saniyeler olmasına rağmen ne konuştuğumuzu takip edemedim. Tek dokunuşuyla beni mahvediyordu, bir bakışıyla arkadaşlarımı bırakıp yanına gelmemi sağlıyordu. Bunun hem heyecanlı hem de korkutucu bir tarafı vardı ancak dün geceden sonra ağır basan duygu, *heyecandı*.

Bana biraz daha yaklaştı ve nefesi önce yanağıma, sonra daha alçağa, boynuma çarptı. “Ya bizi gören olduysa kısmına gelecek olursak...” Dokunduğu her yer yanıyordu. Bunun son derece farkındaymış gibi işken-cemi uzatmak için duraksadı. Üç kalp atışı karanlığa karıştı. Dudaklarını nefesinin çarptığı yerde hissettim, boynumda. “Görsünler.”

Parmak uçlarımı tuttuğum kollarına bastırdım, hissettiklerimi tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Onu hem kendime doğru çekmek hem de varlığıma ağır gelen tüm hislerden kaçmak istiyordum. Bu bir içgüdüydü tabii, yoksa kaçmaya niyetim yoktu. Yanmaya hazırdım, o zaten yakıyordu.

Sıcak dudakları önce temkinli bir öpücük bıraktı boynuma. İkimizin de ilk defa deneyimlediği belliydi. Duraksıyordu, anlamaya çalışıyordu. Sonra bu histen hoşlanmış gibi bir öpücük daha bıraktı az öncekinin hemen yanına. Bu sefer dudaklarını daha çok bastırmış, kokumu içine çekmişti. Bu histen ben de hoşlanmıştım, öyle ki kulaklarıma kadar kızarmıştım. Bir yandan da yaşadığım şaşkınlık yüzünden zihnimde uyarı çanları çalıyordu çünkü boynumu öpüyordu. Buraya gelirken daha çok konuşacağımızı düşünmüştüm, elbette onu gördüğümde beklenti yüzünden midemde kelekler uçuşmuştu ancak koşup gelmeseydim ve daha çok vaktim olsaydı bile şimdi yaşadıklarımızı yapacağımız aklıma gelmezdi.

Kitapta Matias ve Serafina, fiziksel olarak yakınlaşacakları zaman daha temkinli hareket ediyordu çünkü farklı elementteki güçlerin birbirlerinin enerji alanını ne kadar etkileyeceğini kestiremiyorlardı. Rahsan ise bu gerçeğin farkında olsa bile umursuyormuş gibi görünmüyordu; başını her eğişinde dudakları biraz daha talepkâr, öpüşü biraz daha iç gıcıklayıcı oluyordu.

Belki de şifacı olduğumdan bu kadar rahattı, enerji alanım nötr ve iyileştirici olduğu için. Ancak onun yıldırımlarla kaplı enerjisi beni etkileyebilirdi. Bu etkinin ne yönde olacağından emin değildim, felaketle sonuçlanabilirdi. Tam o anda bir kere daha öpünce düşüncelerim toz olup uçtu. Bu daha uzun, daha *tutkulu* öpücükten sonra gözlerim kapandı ve bir elimi istemsizce ensesindeki saçlarının arasına attım. Çekiştirdim, biraz daha öpmesini istediğimi bu şekilde belli ettim.

Güldü. Çok anlık bir tepkiydi bu, sesi bile çıkmamıştı. Yalnızca nefesinden anlamış, daha çok utanmıştım. Karanlık birçok şeyi saklıyordu ancak duygularımı asla. Bu yüzden, kollarının arasında kıvrılmak dışında bir şey yapmam gerektiğini düşünüp “Yemek yedin mi?” diye sordum. Şimdi yanında olmasaydım onun için endişelenmeye başlardım zira dün gece benim yüzümden uyumadığını ve sabah derse uykusuz girdiğini biliyordum.

Dudaklarını ve burnunu konuşabilecek kadar tenimden uzaklaştırdı ancak bedenimi kollarının arasında sımsıkı tutmaya devam etti. “Yedim ve senin gelmeni bekledim. Epey geciktin.”

“Evet,” diyerek karşılık verdim biraz mahcup bir sesle, normalde bu kadar geç uyanmazdım. *Ancak dün geceki kadar geç de yatmazdım.* “Neredeyse yemeği kaçıırıyordum.” Serafina ve Matias, ben geldiğimde yemeklerini bitirmiş sayılırdı, yediğim sırada ise salon boşalmaya başlamıştı.

“Arkadaşların seni çağırmayı akıl edemiyor mu?”

Huysuz sesine güldüğüm sırada eğilip bir öpücük daha bıraktı boynuma. Sinirini böyle yatıştırmaya çalışıyordu ancak görmesem de kaşlarını çatmaya devam ettiğini biliyordum. Konuşmadan önce işaret parmağımı ensesindeki bir saç tutamına doladım. “Artık yirmi bir yaşındayız, böyle şeylere ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Hem geç kalsaydım bile Matias ve Serafina benim için mutfaktan bir şeyler aşırırdı.”

O ikisi bu konuda uzman bir ekipti. Matias duvarların arasından geçebiliyor, Serafina ise ışığı doğru noktalardan büküp görünmezlik illüzyonu yaratabiliyordu. Böylece normalde öğrencilerin mutfığa girmesi kesinlikle yasakken bizim için yemek saatlerini kaçırmak büyük bir dert oluyordu.

Bunu sayısız kez yapmış olmanın güveniyle konuşmuştum. Sonuçta Serafina ve Matias’ın birlikte çalışırken ne kadar uyumlu olduklarını fark ettikleri an, rutin hâline gelen mutfak hırsızlıklarının ilkiydi ancak Rahsan duyduklarından pek hoşlanmışa benzemiyordu. Tabii bu aç kalmayacak olmamdan değil, *Matias* ve *Serafina* isimlerinden kaynaklanıyordu. Onlarla arkadaşlığımı bozmak konusunda ne kadar ciddiymi emin değildim ancak gerçekten sevmediği belliydi. Homurdandığında gülüşümü bastırmadım, o ise bu meseleyi ciddiye almaya devam etti. “İlla onların senin için bir şeyler aşırmasına gerek yok.”

Ses tonundaki imadan bu cümlenin *ben de bir çözüm yolu bulabildim* demek olduğunu anladım ve içime dolan şefkatle karanlıkta yüzünü bulmaya çalıştım. İlik parmaklarım yanaklarını iki yandan kavradı.

"Biliyorum. Benim dersim, senin de bu kadar uykun olmasaydı yine piknik yapabilirdik."

Aklıma göl kıyısında yaptığımız ilk piknik gelince kocaman gülümседim. Tabii o bundan habersiz, aynı ses tonuyla, "Uykum yok," diye karşılık verdi. Bunu piknik konusunda ısrar etmek için değil, bana inat etmek adına söylemişti. "Normalde de az uyurum zaten."

"Bu, vücudun için iyi değil."

Sessiz kaldığında söylediklerimi duymazdan geldiğini anladım ve kararlılıkla göremeyeceğini bilsem de kaşlarımı çattım. "Rahsan."

Umursamadı ve alakasız bir konuya geçti. "Dersin kaçta bitiyor?"

Bu oyunu oynamak istiyordu demek? Peki.

Sorusunu cevaplamadan başka bir soruyla karşılık verdim ben de. "Şimdi ne yapacaksın?"

Farkında değildi ama uykusuz olduğunda daha huysuz oluyordu. Neden bile bile kendine bu kötülüğü yapıyordu ki? Uyku harika bir şeydi. Bu konuda inat edecekse ben ondan daha fazla inat edebilirdim ki aramızdaki iki saniyelik sessizlikte o da bunu anlamış olmalıydı. Ellerim hâlâ yanaklarında olduğu için sıkıntıyla nefes verişini avuçlarımda hissettim. "Kütüphanede olacağım."

"Hayır," dedim gülümseyerek. Konuşurken olabildiğince tatlı davranmaya çalışıyordum. "Odana gidip uyuyacaksın, ben de derse gireceğim ve dersten sonra kütüphanede buluşacağız."

Yanaklarındaki ellerimi avuçlarının arasına aldı yavaşça, sonra beni kendisine bastırmayı bıraktığı için aramızda oluşan ufak boşluğa indirdi. "İstesem bile uyuyamam."

"Nedenmiş o?"

"Kolay uykuya dalabilen biri değilim." Bunu hafif bir bıkkınlıkla söylemişti, irdelememden değil de uyuyamamaktan dolayı duyduğu bıkkınlıkla.

"Dert ettiğin şeye bak, bunu hemen halledebilirim."

Sesimin enerjikliğinden eğlendiğini belli eder şekilde karşılık verdi. "Öyle mi?"

Kendime duyduğum güvenle tek elini bıraktım ve diğerini daha sıkı biçimde tutup onu peşimden koridorun sonuna, belli belirsiz gelen ışığa doğru sürükledim. "Öyle."

Söz konusu başka şeyler olduğunda kolayca tereddüt edebilirdim ancak iyi bir şifacı olduğumdan emindim. Bu dünyaya ait olmasam bile öyleydim. Aviva karakterinin doğal eğiliminin yanında, çok çalışmış ve orijinal kurguda olduğu gibi akranlarım arasında en iyisi olmuştum. Hiç bilmediğim bir evrende, çıkış yolunun olduğunu bile düşünmediğim zamanlarda akıl sağlığımı korumanın tek yolu buydu çünkü: Kendimi tüketene, başka hiçbir şey düşünemeyecek hâle gelene kadar çalışmak. Ta ki en iyi olana, biraz olsun alışana ve o umudu içimde bir yerde bulana kadar.

“Biraz daha hızlı olman gerek Rahsan, yoksa geç kalacağım ve daha revire gitmemiz gerek.”

Uyarıma rağmen adımlarını hızlandırmaya tenezzül etmedi. Sadece birbirine kenetli ellerimizin ardından beni takip etmeye devam etti. “Revire gitmemize gerek yok.”

“Kolay uyuyamadığını sen söyledin. Sana ilaç vermezsem uyuduğundan nasıl emin olabilirim ki?”

Benimle uğraşırken kullandığı oyuncu ses tonu geri döndü. “Bana o kadar bile güvenmiyorsun yani?”

Adımlarımı durdururken, “Öyle değil,” dedim ama buna kendim bile inanmadım. Biraz öyleydi çünkü Rahsan’ın uyumak yerine kütüphaneye gideceğinden neredeyse emindim. Nasıl olsa derste olacak ve onu suçüstü yakalayamayacaktım, bundan iyi fırsatı bulabilir miydi?

Bahane bulmama gerek kalmadan tekrar ciddileşti. Artık koridorun sonuna geldiğimizden ve yüzüne yeterli ışık vurduğundan sadece bakmak bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyordu. Bir yandan da elini tutmaya devam ediyordum. *Tüm bunlar gerçek dışı geliyordu, fantastik bir evren için bile.*

Dün ondan ayrıldığımda uykusuzluktan bayılacak, uyandığımda ise öğle yemeğini kaçırarak durumda olduğum için uzun uzun düşünememiştim ancak bir süre daha zihnimden geçen *Rahsan Zev’iv benim sevgilim* cümlesinin beni hayattan soyutlayıp midemde kelebekler uçuşturacağından emindim. Onun ise benim kadar romantik olmadığı belliydi. En azından, duygularını aynı şekilde yaşamadığı.

“Derse git, revire uğramamıza gerek yok. Ayrıca beni ikna ettin, odama gideceğim.”

Bir an için söylediklerinden ziyade, konuşurken dudaklarının aldığı şekle dikkat etmiş olsam da ne dediğini anlayıp şaşkın bir gülümsemeyle

ona baktım. “Ciddi misin?” Bu kadar kolay ikna olmuş muydu yani? “Uyuyacak mısın?”

Gözlerini bir an sağa, onu iki tarafta çevreleyen duvarlardan birinde gezdirip tekrar bana döndü. “Muhtemelen uyuyamayacağım ama dene-yeceğim.”

“Dur, o zaman sana yardımcı olayım.”

Uyku ilaçları deliksiz ve hızlı bir uykuyu garanti ederdi ancak yapmak için parmak uçlarımda yükseldiğim ufak numaranın da azımsanmayacak bir etkisi vardı. Zaten bu nedenle Rahsan ilk başta yaptığımı anlam veremeyip “Ne-” diye söze başlasa da parmak uçlarımla iki yandan şakaklarına dokunma sürem arttıkça rahatlayıp gözlerini kapattı.

Tekrar zemine inerken, “İşte,” dedim gülümseyerek. “Artık daha rahat uyursun.”

Gözlerini yavaşça açtıktan sonra birkaç saniye gülümseyen yüzüme baktı, ardından tek eli elimi kavradı ve önüme geçerek beni yanında yürütmeye başladı. “Teşekkür ederim.”

İnsanlara teşekkür etmeye alışık olmadığı kullandığı ses tonundan, kelimeleri açık açık söylememesinden ve konuşurken yalnızca göz ucuyla bakmasından belliydi ancak bu kadarı bile benim içimi tatlı bir heyecanla doldurmak için yeterliydi. Elini tutmuş yürümeye devam ederken yere bakarak gülümsüyor, bu küçük ama harika ânın tadını çıkarıyordum.

Yanımda olmasına rağmen aklım o ve ona dair bir sürü şeyle dolu olduğundan, öğrencilerin daha aktif kullandığı koridora geçmeden önce yaptığı şeye tamamen hazırlıksız yakalandım.

Rahsan Zev’iv beni orada, Kayven tarihinin en güçlü büyücülerinden biri olan Isadora Raskin’in heykelinin arkasında öptü. Dudaklarıma ulaşabilmek için eğilmiş, elimi tutan eli saniyeler içinde parmaklarımla arasından kayıp belimi kavramıştı.

Sıcak dudakları bir an için tüm dünyam hâline gelirken yaşadığım şaşkınlıkla duraksamış ve saliseler sonra ona karşılık vermek için gözlerimi kapatmıştım. Dudakları sıkı bir şekilde dudaklarımı kavıyor, beni kendisine doğru bastırıyordu ve onun hızlı hamlelerine karşılık vermeye çalışırken hayret ediyordum. Az önce onu *rahatlatmak* için bir büyü yapmıştım, endişelerini bir kenara bırakıp güzelce uykuya dalabilmesi için, ancak endişelerinden bir kısmı beni öpmeye dairdi anlaşılan. Zira paylaştığımız öpücük temkinli birinin başlatacağı türden bir öpücük olmaktan çok uzaktı.

Tüketiciydi. Öyle öpüyordu ki dudaklarımı, birbirimizden ayrı geçireceğimiz süre boyunca yetsin diye uğraşıyordu sanki. Sonunda ayrıldığı-mızda nefes nefese ve nerede olduğumuzu unutmuş hâldeydim. Gözlerimi açıp yüzüne baktığım sırada, “İyi dersler,” dedi kesik nefesinin arasından. Sonra işaret parmağıyla burnumun ucuna dokundu. Tam da o anda bey-nimde çanlar çalmaya başladı. Heyecandan değil, *telaştan*. “Ders!” dedim gözlerimi kocaman açarak. “Derse geç kaldım. Görüşürüz, iyi uykular!”

Arkamı dönüp kaçarcasına oradan uzaklaşırken, bu kadar hızlı hareket etme sebebimin geç kalmam mı, yoksa onun hâlâ heykelin yanında durmuş gülerken beni izlediğini bilmem mi olduğundan emin olamadım. Sınıfa son anda yetişirken de kimsenin kırmızı yanaklarımı fark etmemesini umdum.

Yaptığım ve Rahsan’a söylediğim plan, onun uyuması ve benim derse girmemle başlıyordu ki bu kısmı halletmiştik. Uygun olmayan bundan sonrasıydı, yani kütüphanede buluşma kısmı.

Aslında kütüphanedeydim ve birkaç kişinin birlikte çalışabildiği, alt kattaki büyük masalardan birinde oturuyordum ancak yanımda büyük bir dikkatle not alan kişi Rahsan değil, Serafina’ydı. Onunla dersim bitmişken karşılaşmıştık, daha doğrusu kapıda çıkmamı beklediği için kucağında kitabımla gördüğüm ilk kişi olmuştu ve kendimi bir anda kütüphanede bulmuştum.

Bir süredir ders çalışıyorduk fakat sürekli başımı kaldırıp Rahsan gelmiş mi diye baktığım için kendi adıma pek verimli bir çalışma olduğunu söyleyemezdim. Serafina’nın bana böyle sürprizler yapmasına bayılırdım ancak bugün aynı coşkuyla karşılayamamıştım. Başka planlarım vardı ve bu planlar, ona söyleyebileceğim türden değildi. Yaşadığım gerginlik yüzünden masanın altında durmadan tek bacağımı sallıyor, Serafina’nın fark etmemesini umuyordum. Bir yandan da Rahsan’ın gelmemesi, uyumaya devam etmesi için dua ediyordum çünkü yan yana olamayacaksak güzelce dinlenmeliydi. Zaten Serafina’dan öğrendiğim üzere Matias’ın akşam yemeğine kadar dersi vardı, yani o vakte kadar birlikteydik.

Şikâyetçi değildim! Sadece daha dün gece bana *sevgilim* demişti, bugün beraber olduğumuz ilk gündü ve ben bu zamana kadar birlikte olduğum arkadaşlarımın yerine onun yanında olmayı istiyordum vefasız gibi. Bir gün, hatta birkaç saatte yaşananlar bile her şeyi değiştirebiliyordu. Bana,

Rahsan'la vakit geçirmek için Serafina'yı ekme düşüncesini aklımdan geçireceğimi söylemeler mesela, şok olur ve utanırdım çünkü erkekler hiçbir zaman önceliğim olmamıştı. Bundan emindim, Aviva olmasam bile öyleydi. Zaten bu sayede Matias tam olarak *ideal tipim* gibi gözükse de ondan hoşlanmak gibi bir derdim ya da korkum olmamıştı. Benim için öncelik her zaman arkadaşımды, yani Serafina.

İşte bu yüzden Rahsan gelse bile onu burada yalnız bırakamayacağımı biliyordum. Yine de bu dev kapıların açıldığını duyduğum her an, kafamı kaldırıp bakmama engel olmuyordu. Bu sefer sesi duyduğumda zehirli bitkilerden olan yüksükotu, gündüzsefası ve inci çiçeği hakkında bir bölüm okuyordum ve kafamı kaldırmak için okuduğum satırı bitirmeyi bile beklememiştim. Böylece ani hareketim Serafina'nın dikkatini çekmiş, ben içeriye girenler arasında Rahsan'ın olmadığını anlayıp tekrar kitabıma dönerken, "Birini mi bekliyorsun?" diye sormuştu.

Sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim ve içimdeki suçluluk duygusunu yüzüme yerleştirdiğim bir gülümsemeyle bastırmaya çalıştım. "Hayır. Salece dikkatim çabuk dağılıyor."

Yalan söylememek için doğrudan bir yanıt vermemiştim ki dikkatimin çabuk dağıldığı doğruydu. Bir yandan Rahsan'ı beklerken odaklanamıyordum.

"Benim odama gitmek ister misin? Daha rahat çalışabiliriz." Söylediği an daha cazip gelmiş gibi gülümsedi. "Hem sana olanları da anlatırım."

Sesindeki heyecandan bunun, Matias'la arasında geçenler olduğunu anladım ve heyecanı bana da bulaştı. Başka bir zaman olsa hiç düşünmeden atlayacağım bir öneriydi. "Biraz daha duralım, sonra gideriz, olur mu?"

"Olur, sen bilirsin."

Bana gülümsedikten sonra notlarına geri dönüp nerede kaldığını kontrol etti, ben de kaçamak bakışlarımı kapıya diktim. Bu zamana kadar Rahsan'ın gelmemesini istemişken şimdi gelmesi için sabırsızlanıyordum çünkü Serafina'nın teklifi gerçekten cazipti. Ancak burada olmazsam Rahsan'ın endişeleneceğini, yani en azından nerede olduğumu merak edeceğini biliyordum. Dolayısıyla o burada olduğumu görene kadar hiçbir yere gidelemezdim. Ve elbette o, geldiğini hemen fark edebilmek için başımı kıldırıdığım anlardan birinde değil de en beklemediğim zamanda gelmişti.

Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ancak önemli gördüğüm bir yeri çatık kaşlarla not aldığım sırada birinin bana baktığını hissetmiş,

içgüdüsel biçimde başımı kaldırdığım anda onunla göz göze gelmiştim. Birkaç metre ötemde, oturduğum masanın hizasındaki iki kitaplığın arasında duruyordu.

Yine onu fark etmemi bekleyip gözlerimiz buluştuğu anda belli belirsiz gülümsemişti ve bu sahne bugün ikinci kez yaşanmıştı. Ancak bu sefer başını eğip çıkışı gösterdiğinde öğle yemeğinde yaptığım gibi yerimden fırlayıp peşine düşmemiş, gözlerimle Serafina'yı işaret edip gele-meyeceğimi anlatmaya çalışmıştım.

Büyük hareketler yapmıyordum çünkü Serafina'nın Rahsan'ı fark etmesini, dahası kaç göz yaptığım kişinin o olduğunu anlamasını istemiyordum. Rahsan'a söylediği son şey *iğrenç bir adam* olduğuydu ve sevgilim olduğunu öğrenmesi için iyi bir zaman olmadığı, buradan bile belliydi.

Rahsan ona anlatmaya çalıştığım şeyi çözmekte zorlanmadı ancak kabullenmesi çözmesi kadar kolay olmadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, tek kaşını kaldırdı ve *gitmiyorum* der gibi suratıma baktı. Her zamanki siyah giysileriyle orada dikilmeye devam ettiği sürece, Serafina'nın fark etmesinin an meselesi olduğunu bildiğimden gözlerimle ne kadar yalvarabilirsem o kadar yalvardım. Sonunda ya sıkıldığından ya da insafa geldiğinden arkasını döndü ancak bunu gitmek için değil, diğer taraftaki masada oturmuş ders çalışan bir çocukla konuşmak için yaptı.

Amacının ne olduğunu çözmeye çalıştığım sırada kaşlarımı çatmış, çocuğun Rahsan onunla konuşurken yaşadığı şaşkınlıktan dolayı birbirlerini tanımadıklarını anlamıştım. Merakım artsa da Serafina'nın dikkatini çekmemek adına başımı kitaba doğru eğdim fakat birkaç saniye bile geçmeden gözlerimi tekrar ileriye, bu sefer masaya doğru eğilmiş çocuktan aldığı kalemle yazı yazan Rahsan'a çevirdim.

Eli çok hızlı hareket ediyordu ancak yazısının zarafetinden bir şey kaybetmediğinden emindim. Ufak kâğıt parçasını iki parmağının tek hareketiyle katlayıp kalemi çocuğa uzattı ve kısa bir cümlemin ardından tekrar arkasına, yani bana doğru döndü. Zaten onu izliyor olduğum için göz göze geldik ve bakışları bunu yapmamı beklemiyormuş gibi beni iki kere kontrol etti. Emin olduktan sonra da adımlarını daha kendinden emin bir şekilde, her hareketini izlediğimin bilinciyle attı. Ardından, gözlerini benden alıp sağ tarafındaki rafa çevirdi.

Seçtiği kitap tamamen rastgeleydi. Bu yüzden katladığı kâğıdı hangisinin arasına koyduğunu görebilmem için sonuna kadar eğmiş ve biraz

oyalanmıştı. Lacivert ciltli, başlığı gümüş rengi bir kitaptı elindeki. Bıraktığı notun benim için olduğunu anladığım anda dikkat kesilmiştim.

Rahsan kitabı aldığı yere tekrar sıkıştırdı ve bana son bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. Bu sefer gerçekten kütüphaneden ayrıldı ve son gördüğüm şey, kendi bastıramadığım gülüşümün onun da dudaklarında belli belirsiz bir tebessüme sebep olduğuydu. Yaşadığım gerginlik ortadan kalkınca içim kıpır kıpır hislerle doldu, bir an önce kitaba koşup benim için bıraktığı notu okumak istedim ancak dikkat çekmemek adına birkaç dakika boyunca yerimde oturmaya devam ettim.

En geçmek bilmeyen dakikalar onlardı herhalde. Üstelik sürekli Serafina'yı kontrol ettiğim ve hiçbir şeyden haberdar görünmediği için beklemek, iyice gereksiz ve yorucu bir hâle gelmişti. Yine de sakin kalmayı başardım, yeterli sürenin geçtiğine karar verdiğim anda da olabildiğince doğal hareketlerle oturduğum yerden kalktım. Rafa ulaştım, biraz oyalandım ve en sonunda kitabı yerinden çıkardım. Notu bulmam pek zor olmadı, pelerininin cebine attığım gibi rahatça okuyabileceğim arka raflara doğru adımladım.

Girdiğimiz bunca zahmete inanması güçtü ancak en yakın arkadaşlarımızın *düşman* olarak gördüğü biriyle birlikte olmanın eksi yönlerinden biri de buydu. İlişkimizi bir süre gizli tutmalı ve normal iletişim kurmak yerine, kitap aralarına bıraktığımız notlarla haberleşmeliydik. Bu durumdan o kadar da şikâyetçi değildim, gizli saklı hâllerin heyecan kattığı bir gerçektir. Kitaplarda okumaktan hoşlanacağım türde bir şey yaşıyordum ve bu da isyan bayraklarını çekmemi engelliyordu. Hatta katlanmış kâğıdı parmak uçlarımla açarken kocaman gülümsüyordum. Tabii bu şapşal hâlim uzun sürmedi, ilk cümleyi okuduğum anda gülüşüm dudaklarımda donuverdi.

"Bana borçlusun. Akşam derse geç kal, seni arka tarafta bekliyor olacağım. Bu sefer elimden kurtulamazsın."

Tamam, bir şey kesindi ki o da Rahsan'ın romantik notlar konusunda *pek iyi* olmadığıydı. Hatta böyle söyleyerek ona nazik bile davranıyordum çünkü kimsenin uğramadığı rafların arasında dikilmiş elimdeki kâğıdı okurken bu sözlerin sevgiliye değil, tehdit edeceğin birine söylenilecek türden olduğunu düşünüyordum.

Eh, ben de onu böyle kabul etmişim, değil mi? Romantik notlar konusunda çalışabiliriz, kolay öğreneceğini biliyordum. Ayrıca agresif üslubuna rağmen kastettiklerinin daha tutkulu şeyler olduğundan emindim.

Emin miydin? Kötü karakteri hafife mi alıyordun yoksa?

Sonuçta arkadaşlarımdan hiç hoşlanmadığını saklamıyor, aksine açık açık belli ediyordu. Dolayısıyla birlikte olmaya başladığımız ilk günden, onu ekip Serafina'yla takılmamdan memnun olmayacağı barizdi. Buradaki asıl sorun, karşılığında *ne* alacaktı. Sonuçta ilk cümlesi ona *borçlu* olduğuma dairdi. Bana gerçekten de *bedelini* ödeatabilirdi.

Aklımdan geçen düşünceyle birlikte ürperdim ve daha karanlık bir yola sapmadan önce durmayı başardım. Aştan gözüm kör olmuş gibi davranmak istemiyordum ancak bu zamana kadar bana nazik davranmıştı ve bunu göz ardı edip hakkında kötü varsayımlar yapmak haksızlık olurdu. Evet, en başta pek arkadaş canlısı değildi fakat olmaması için sebepleri vardı. Benim de öyle. Ancak birbirimizi tanımayı, şüphe duysak bile o şüphelerden kurtulmayı istemiştik. Bunu *seçmiştik*.

Rahsan tam olarak kötü bir karakter değildi zaten, öyle olsa onunla en başından konuşmayı keserdim. O zaman bu durumda olmazdık. Ben elimde onun tarafından yazılmış bir not tutmaz, o da akşam derste yanına oturmamı istemezdi. Biliyordum ki kelime seçimleri yanlış olsa da bu sitemin altında hayal kırıklığı vardı, *benimle* vakit geçirememiş olmaktan duyduğu hayal kırıklığı. Haksız da sayılmazdı. Yerlerimizi değiştirsek ben de üzülürdüm, tabii bunu ifade etmek için onun seçtiği kelimeleri seçmezdim ancak üzülürdüm.

İçim ona karşı sempatiyle dolduğunda notu narin hareketlerle katlayıp pelerininin iç cebine koydum ve *bedelin* öpücükten ibaret olmasını umdum. Eğer öyleyse akşamı ipe çekerdim. Gerçi öpücükler olmadan da ipe çekiyordum. Onunla yan yana olma düşüncesi bile heyecandan yerimde duramayacak hâle gelmeme yetiyordu.

Serafina'yla oturduğum masaya geri döndüğüm anda kocaman gülümsedim. "Hadi odana gidelim."

Daha dinleyeceğim bir aşk hikâyesi vardı; çocukluğumdan beri delicesine sevdiğim, bağlandığım bir aşk hikâyesi.

İnsanın sevgilisinin olması tuhaf bir şeydi. Tabii ben bu konuda uzman sayılmazdım, daha sevgili olalı bir tam gün bile olmamıştı ancak etkilerini hissetmek için çok uzun bir sürenin geçmesine gerek yoktu. Düne kadar yine Rahsan'ı düşünüyordum, evet ama *aynı* şekilde değil. Zihnimin bir kısmı sürekli onunla meşguldü fakat bu beni tüketecek,

hissettiğim endişeler yüzünden boğacak şekilde değildi. Artık onun da bana ilgisi olduğunu bildiğimden olsa gerek düşüncelerim onu bulduğu anda içime çok tatlı hisler doluyor, yaşadığımız bahar gibi oluyordum; kıpır kıpır ve dallarımda çiçeklerle.

Serafina'yı dinlerken aklımın sürekli ona kayması iyi bir şey değildi, biliyordum. Zaten bu yüzden ne zaman kendi kendime sırtacak olsam kızıp tüm dikkatimi arkadaşşıma vermeye çalışıyordum. Ancak bir yandan da içinde bulunduğum durumun Rahsan hakkında hayal kurmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünmeden edemiyordum çünkü karşı-şında onu dinlerken, Serafina'nın sırtımdan ya da heyecanımdan şüphelenmesi mümkün değildi.

Yine de iyi bir arkadaş oldum ve ona odaklanmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Başlangıçta biraz zordu fakat kendimi hikâyeye kap-ırınca, özellikle de ona sorular sormaya başlayınca tekrar o küçük kız oldum. Serafina'yla birlikte Matias'ın, onu festivalde kalabalığın arasından ırlemesine ve onun da taktığı kapüşonlu pelerine rağmen Matias'ı tanı-şmasına heyecanlandım. Elinden tutup festivalden uzaklaştırdığı kısımda nefesimi tuttum.

Yaşadığım şey, delilikti. Bu ânı satırlarda kelime kelime okumuş, gö-şümün önünde canlandırmıştım ve şimdi burada, hikâyesine tanıklık et-şim kızın odasında bizzat ondan dinliyordum. *Hem de onun en yakın arkadaşşı olarak!* Karşımda utanıyor, parmaklarıyla oynuyor ve doğru ke-şlimeleri bulmak için duraksıyordu. İlk defa bu kadar *kendisiydi*, ilk defa duyularından böyle özgürce bahsediyordu. Sanki Matias'ın itirafı ve öpücüğü ikisini de yıllardır kapalı kaldıkları kafesten kurtarmış gibiydi.

Bir bakıma öyleydi de. O ikisi var oldukları evrenin en güçlü ailele-şimin çocuklarıydı ve tam olarak bu sebepten hiç çocuk olamamışlardı. Beni bu kadar etkileyen de buydu zaten. Çocukluklarını yaşayamamış iki karakterin, kalkan ve kılıçlarını indirip birbirine şans vermesi, araların-şdaki imkânsızlığa rağmen o çekime karşı koyamamasıydı. Birbirlerinin ırtafında çocuklaşıyor, daha hayat dolu oluyorlardı. Onlara verilmeyen her şeyi, birbirlerinin avuçlarına bırakıyorlardı.

Serafina onunla ilk tanıştığımda daha ketum ve hırçındı; odağı ta-şmamen babasının verdiği buyruklarda, derslerinde ve ışık büyücülerini kendi etrafında toplamaktaydı. Doğru düzgün hiç arkadaşşı olmamıştı ve paylaşmayı bilmiyordu. Ne sahip olduklarını ne de ilgiyi. Ancak ben, ya Aviva olduğum ya da kitaptan dolayı sempati duyduğumdan, ona hep nazık ve yapıcı yaklaşmıştım. O da niyetimi anladıktan sonra gardını

indirmişti. Elbette bir anda değil, parça parça. Şimdi ise karşımda savunmasızdı, ilk aşkın verdiği heyecanla çarpan kalbi gözlerimin önündeydi ve bu hâlinin iç ısıtan bir tarafı vardı. İçinde bulunduğumuz durumun her zerresinin böyle bir tarafı vardı aslında.

İki genç kızdık nihayetinde. Yılın on iki haftası hariç her gece ortaya çıkan yaratıklarla mücadele etmek zorunda kalsak da bu konuları konuşmak hoşumuza gidiyordu. Hoşumuza gitmesinden de öte, *iyi* geliyordu. Serafina'nın yatağında uzandığımız ve güneşli bir öğleden sonranın tadını çıkardığımız o an, geçmiş ve gelecek önemli değildi. Ailelerinin durumu, birkaç yıl içinde Kayven'in en güçlü isimlerinden olacak olmaları ya da bizi bu kapının dışında bekleyen diğer sorumluluklar önemini yitirmişti. Merak ettiğim tek şey, anlatacaklarının devamı ve beni çocukluğuma götüren aşkın hikâyesiydi.

"Matias seni meydandan uzaklaştırdıktan sonra ne dedi peki?" Yatağın üzerinde yan bir şekilde uzanıyor, dirseğimle desteklediğim elimle yanağım ve başımı tutuyordum. Serafina ise karşımda bağdaş kurmuştum ve ikimizin de yüzünde aynı heyecanlı ifade vardı.

"Özür diledi ancak ben basit bir özür istemiyordum. Bunu ona da söyledim-"

"Dur tahmin edeyim," diyerek araya girip yattığım yerden doğruldum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bir yandan gülmemeye çalışırken diğer yandan onun soğuk, ifadesiz yüzünün taklidini yapmak zordu ancak yine de dudaklarımı birbirine bastırıp bünyeme Serafina Cohen siniri yüklemeye çalıştım. "Tam olarak böyleydin, değil mi?"

Onu taklit etmeme gülerken öne doğru eğildi, tek eli göğsümde kavuştuğum kollarımdan birini bulup sıktı. Gülüşünün arasından, "Vivi!" diye kızdı ancak onu bu kadar iyi tanımamdan ne kadar hoşlandığı belliydi. "Evet," dedi tekrar eski pozisyonuna dönüp kolumu bırakırken. "Biraz ciddiydim ama bunun sebebi, kendime kızgın olmamdı."

"Onun karşısında gardını indirmekten korktuğun için mi?"

Yılların verdiği alışkanlıkla, "Kesinlikle," dedi sakince. Artık duygularını ondan önce isimlendirebilmeme şaşırmıyordu. "Yani..." Kararsızlıkla parmağıyla oynadı. "Bu hisler, biraz şey..."

"Korkutucu," diye tamamladım sakince. Bakışları anında beni buldu, yumuşak bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. "Biliyorum. Yani, anlıyabiliyorum."

Büyük bir pot kırmamış ve hemen düzeltmişim ancak kalp atışlarım yaşadığım panikle hızlanmıştı. Şanslıydım ki Serafina şüphelenmemiş, bunun gerçekten tecrübe ettiğim bir şey değil de her zamanki empati yeteneğim olduğunu düşünmüştü. Omuzlarını düşürürken sadece “Evet,” dedi ve tuttuğu nefesini verdi. “Gerçekten korkutucu. Üstelik sadece gelecek değil, yani ailelerimizin öğrenmesi ya da sonrasında olacaklar değil, Matias’ın kalbime ne yapacağı da.”

Yavaşça ona doğru yaklaştım. Bu onunla *gerçekten* empati yapabileceğim bir konuydu. Benim de tecrübe ettiğim bir korku. “Seni yüzüstü bırakacağından mı endişeleniyorsun?”

“Hayır,” dedi hemen. Sesi benim şimdi, belki de hiçbir zaman olamayacağım kadar kendinden emindi. Hayır, kendinden değil, *beraber olduğu kişiden*. “Matias, hislerinde ciddi olmasaydı bu kadar beklemezdi. Ya da niyeti başka bir şey olsa, beni kandırmak istese. Bir sürü fırsatı vardı sonuçta, yılları.”

“Haklısın,” dedim durgun bir şekilde. Söyledikleri beni düşünmeye itiyor, ister istemez kafamda kıyas yapıyordum. Bulduğum andan kopmadan önce başımı kaldırıp ona gülümsedim. Çıkarım ve kıyas yapmanın ne yeri vardı ne de zamanı. Üstelik Matias ve Serafina’nın durumunun Rahsan ve benim aramdakiyle pek bir benzerliği yoktu, doğru bir kıyaslanamazdı yani. Onlar birlikte çok vakit geçirmiş, birbirlerine sadece ihanet edebilecekleri değil, güvenebilecekleri yılları da olmuştu. Ben şimdi Rahsan’a hiç güvenmiyorum değildim, öyle olsa hislerim ne olursa olsun karşı koymaya çalışabilirdim. Rahsan bana bundan çok daha fazlasını vermişti. Dört gece dizlerinde yatarken bana hissettirdikleri, hatırladığımda bile içim i sınırsız yapacak kadar tatlı ve güvenliydi.

Yaşadığım korkunun sebebi tek başına o değildi elbette, bir sürü şey vardı. Yaşadıklarımızın beklenmedik olması, hikâyedeki konumlarımız ve başlı başına bir *kitabın içinde* oluşumuz. Bunların hiçbirisi normal değildi ancak o an için, hissettiklerimin yoğunluğunun da etkisiyle, önemli değildi. Düşünmeye ve diğer her şeye bir süre ara vermeyi, zihnimi kendimden uzaklaştırmayı istiyordum. Bu yüzden dört kolla sarıldım Serafina’nın anlattıklarına, başımı sallayarak ona destek verdim. “Haklısın, Matias gerçekten de o güveni veriyor. Sadece ilişkilerde değil, her konuda.”

“Değil mi?” Gülümsemesi tüm yüzünü kapladı, sevdiği kişinin övülmesi karşısında âdeta eridi. Gülerek tekrar yatağa uzandığımda beni taklit etti. Sonraki bir saat boyunca da o yatağın üzerinde kıkırdarak ve tepinerek sohbet ettik.

Bırak hissetmeyi, aşktan bahsetmek bile yenileyiciydi. Bu sebeple ikimiz de yatağa yan bir şekilde boylu boyunca uzanmış, saçlarımızı kenardan sarkıtmışken içimde tatlı bir heyecan ve canlılık vardı. Güneş yavaş yavaş alçalıp Serafina'nın odasını altın rengi ışıklarla kaplarken, başımı yavaşça ona doğru çevirdim ve saçlarım hareketimin etkisiyle yatağın kenarına doğru savruldu. Serafina'nın gözü tavanda, altın rengi ışık hüzmesindeydi.

"Sizin adınıza gerçekten ama gerçekten çok sevindim," dedim yüzündeki yumuşak gülümsemeyle. Kelimeleri sakince ve tane tane söylemiştim, bir kapanış gibi. Öyleydi de. Akşam yemeği saati geliyordu ve biz biraz sonra aşağı inecek, Matias'la yemek yiyecektik.

Serafina, konuştuğum anda başını bana doğru çevirdi ve gülümsememe karşılık verirken uzanıp karnımın üstünde, ellerimden birinin üzerine elini koydu. "Teşekkür ederim Vivi, iyi ki varsın. Sana bunları anlatabilmek bile harika bir şey."

Yüzüm hâlâ ona dönük halde gülümsedim. "Benim için de dinlemek harika, emin ol."

Ancak... İçimde bir yanın buruk olduğunu inkâr edemezdim. Evet, Serafina'yı dinlemek, onunla konuşmak gerçekten harikaydı, bunun için yıllardır beklemiştim sonuçta. Ancak ilk defa benim de anlatacak şeylerim vardı, ilk defa böyle hislerle dolup taşıyordum. Üstelik onun da anlayabileceği, biraz da benim için yatakta sevinçten hoplayıp zıplayabileceğimiz yerlerdi.

Tabii bana bu hisleri yaşatan Rahsan Zev'iv olmasaydı.

Elbette pişman değildim. Ne onu bir kenara bırakabilir ne de arkadaşlarımdan vazgeçebilirdim.

Ancak Rahsan haklıydı. Dün gece uzun uzun düşünmesine ve plan yapmasına anlam verememişim fakat o karşılaşabileceğim tehlikeyi benden önce öngörmüş, buna hazırlık yapmaya başlamıştı. Biliyordu, karşı çıkacaklarını biliyordu. Ve artık ben de biliyordum. Asla Serafina'nın bana anlattığı gibi anlatamayacağımı, bu ilişkinin benim gösterdiğim şekilde destekle karşılanmayacağını biliyordum.

Bunun tabii ki en başından beri farkındaydım ancak şimdi bir kere daha anlamıştım. Üzülüyordum evet ama onlara kızmıyordum. Aralarındaki *düşmanlığım* öyle hemen çözülmeyeceğini biliyordum çünkü. Serafina ve Matias'ın arasındaki rekabet bile birbirlerine duydukları çekime

rağmen çabuk azalmamıştı. *Fakat kolay olmayacak olması, imkânsız olduğu anlamına gelmiyordu.*

İşte tam da böyle, o yatağın üzerinde uzanırken ve gözlerim tavanda dans eden batan güneşin ışıklarını izlerken karar verdim, kolay olmasa da başarmak zorunda olduğuma. İçim umutla doldu. Bunca zamandır gözümün önünde olan çözüme sarıldım sınıksız kollarla ve tekrarladım defalarca: *O üçünü arkadaş yapmadan durmayacağım.*

Derse geç kaldım. Ancak Rahsan buyurduğu için değil, akşam yemeğinden sonra seralara uğradığım ve kütüphanede aldığım notlar Bayan Miriam tarafından önemli bulunduğu için.

Görünüşe göre gündüzsefası ve inci çiçeği gibi *güzel* bitkiler ne kadar ölümcül oldukları konusunda gözden kaçırılıyordu ve Bayan Miriam, onların zehirleri konusunda yapacağım araştırmanın umut vadettiğini düşünüyordu. Fikrimi beğenince heyecanlanıp derhâl işe koyulmak istemiştım. İstekli hâlim hoşuna gidince de başlangıç olarak neler yapabileceğime dair direktifler vermişti. Böylece vaktin nasıl geçtiğini anlamamış ve astronomi kulesinin sarmal merdivenlerini çıkarken nefes nefese kalmıştım.

Rahsan bana *bedel* ödetmese iyi olurdu çünkü bu baş döndüren merdivenler, yeterli bir cezaydı. Her on basamakta bir duruyor ve mide bulantım biraz olsun hafifleyene kadar bekliyordum. Kusmak istemezdim, püzel bir akşam yemeği yemiştım ve keyifli geçmişti.

Tabii herkes için değil, yalnızca Matias, Serafina ve benim için. Zira Rahsan yemeğe geç kalmış ve uzak masalardan birinde otururken kaçamak bakışlarla beni izlemişti, yüzünde memnun olmayan bir ifade vardı. Gerçi bu onun genel tavrı olduğundan, yanında olmadığım için mi öyle sıkılıyor, yoksa sadece öyle mi duruyor, anlayamıyordum. Yine de bakışlarına karşılık vererek telafi etmeye çalışmış, bazen gülümsememi gizlememiştım. Bakışlarının yoğunluğu o mesafeden bile fazla geldiğinde ise başımı utançla eğmiş ya da gözlerimi kaçırmıştım.

Masadaki konuşmalara katılırken bir yandan da planlar yapmış, hayaller kurmuştım. Rahsan'ı o ikiliyle arkadaş yapmak kolay olmayacaktı, biliyordum. Zaten bunca zaman bu yüzden göz önünde bulundurmamıştım ancak Serafina'nın odasında bir kere aklıma yatınca... Bundan başka çıkış yolum olmadığı fikrine kapılmıştım.

Rahsan, şu anda hayatımın vazgeçilmez bir parçası değildi ancak o zamanın uzak olmadığı belliydi. Geldiğinde hazır olmak istiyordum. Arkadaşlarım ve sevgilim iyi anlaşmalıydı, zihnim çoktan dördümüzün harika vakit geçirdiği hayallerle dolmaya başlamıştı.

Bırak Matias ve Serafina'yı, ben böyle tatlı hayaller kurarken kafasında beni onlarla küstürmek için hain planlar yapan sevgilimin, *benimle* bile ne kadar anlaşacağı şüpheliydi ancak istiyordum işte. Bir kere hayalini kurmuş, delicesine sevmiş ve uğruna yaşayacağım bir amaç edinmiştim. Üstelik gidişatı kökten değiştirmekten de korkmuyordum. Aksine, bu fikir karşısında heyecanlanıyor ve bir an önce o duruma gelelim de olacakları göreyim istiyordum. Kitabı okurken bir noktada *bu üçlü arkadaş olsaydı nasıl olurdu*, diye düşünmüştüm zaten. Neden deney yapmıyordum ki? Sonuçta şifacı olarak panzehir bulmaya alışkındım, değil mi?

Zihnim bu düşüncelerle dolu bir şekilde vardım astronomi kulesinin kapısına. Çıkan ses yüzünden birkaç göz, olduğum tarafa doğru çevrildi ve utancımı kapıyı kapatmak için arkamı dönerek gizlemeyi denedim. Genel olarak derse geç kalmaktan hoşlanmazdım ancak astronomi dersine geç kalmaktan nefret ederdim. Şanslı olduğum tek nokta ise birkaç yerin boş kalması ve bana en yakınının, Rahsan'ın yanındaki olmasıydı. Böylece şüphe çekmeden geçip oturabilirdim.

Kapıyı kapatıp tekrar sınıfa döndüğümde herkes çoktan derse odaklanmış, Usta Oren'in anlattıklarını dinlemeye koyulmuştu. Bir kişi izliyordu yalnızca beni, onun bakışları da elimin ayağımın birbirine dolanmasına yetiyordu.

Normal durmaya çalışarak yanındaki mindere oturdum ancak ona bu kadar yakın olmak bile kurduğum tüm hayallerin toplamından daha çok heyecanlandırıyordu, farkında olmadan nefesimi tutuyordum. Kitabımı önümdeki alçak, ufak masaya bırakırken, "Selam," diye fısıldadım. Ancak ondan önce önümde oturan ateş büyücüsü kız dönüp bakınca panikledim. Rahsan gerildiğimi fark edip cevap vermedi ve önündeki parşömene bir şey yazmak için eğildi. O sırada kalp atışlarımı kontrol altına almaya ve karanlık odada arkadaşlarımla yerini tespit etmeye çalıştım.

Yine ön tarafta oturuyorlardı ve bunu çalışkan olduklarından değil, Usta Oren genelde arka taraflarda geziniyor diye yapıyorlardı. Soru sormasın diye.

Göz ucuyla Rahsan'a baktığımda hâlâ yazdığını gördüm ve bunun basit bir *selam* olmadığından emin oldum. Usta Oren, aşına olmadığı

bir konudan bahsediyordu ve normalde not tutmam gerekiyordu ancak artık Rahsan Zev'iv'le sevgili olduğumdan bunu dert etmiyordum. Sonuçta o, bu dersteki tek rakibimdi ve notlarını benimle paylaşacağından, hatta gerekirse konuyu bizzat anlatacağından emindim. Bunu yaparken benimle biraz uğraşırdı ama olsun, onu böyle kabullenmiştim.

Sonunda yazmayı bitirip parşömeni bana doğru çevirdiğinde önce kimsenin bizi izlemediğinden emin oldum sonra da okuyabilmek için öne doğru eğildim.

"Beklediğimden daha çok geciktin. Sözüümü dinleyeceğin yerin burası olduğunu hiç düşünmemiştim."

Pekâlâ. Artık emindim ki romantik notlar konusunda *kesinlikle* iyi değildi. Yolumun uzun olduğunu biliyordum ancak ona tek tek anlatmaktansa göstermenin çok daha iyi bir yöntem olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden kâğıdı hızlıca önüme çekip onun yazısının altına hızlıca bir şeyler karaladım karanlıkta.

"Ne o, özledin mi yoksa?"

Az önce kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışmam boşunaydı zira şimdi eskisinden bile hızlı atıyordu ve kâğıdı ona doğru iterken başımı kaldırmış, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum. Bakışlarım minderlerin arasında dolaşıp gün dönümlerinde gökyüzünün durumuyla ilgi veren Usta Oren'i buldu. Anlattıklarının çok önemli olduğundan emindim ancak duyduklarım bir kulağımdan girip bir kulağımdan çıkıyordu ve dikkatimi üzerinde tutamıyordum. Çünkü Rahsan'ın tepkisini merak ediyordum.

Bu sefer cevabı hızlı ve kısaydı.

"Evet. Neredeydin?"

Böyle şeyleri doğrudan söyleyebilmesi beni mahvediyordu. Tamam, *özledin mi* diye soran bendim ancak bu kadar hızlı yapabilmemin tek sebebi, bunu *yazıyor* olmamdı. O ise her zaman aynıydı ve beni her seferinde şaşırtıyordu. Diğer herkesle ve her konuda daha imalı konuşuyordu çünkü, doğrudan verdiği bilgiler ya da söylediği şeyler çok azdı. Benimle de aynı olacağını, ilişkide bu yüzden yıpranacağımı düşünmüştüm ancak beni mümkün olan en iyi şekilde yanıltmıştı.

Ona uzun uzun yaptıklarımı yazamayacağım için, *"Seralardaydım, anlatırım."* yazdım ve okuduktan sonra bu kadarını bilmenin, şimdilik yeterli olduğunu belli belirsiz başını sallamasından anladım. Sonra anlaşmıyız gibi ikimizin de bakışları Usta Oren'e döndü. Gökyüzü bakımından

yılın en güzel zamanının yaz gündönümü olduğundan bahsediyor, birkaç takımyıldızının ismini sıralıyordu.

Dersi artık anlayamayacak kadar kaçırdığımın farkındaydım ancak *ne kadar dinlesem kârdır*, diyerek odaklanmaya çalıştım. Fayda etmedi. Göz ucuyla kontrol ettiğim Rahsan ise beni şinir edecek kadar odaklanmış gözüküyordu ve zihnimin bir köşesinden *karanlıkta elini tutsam biri fark eder mi*, düşüncesi geçiyordu. Birkaç dakika sonra pes ettim ve varsaymak yerine denemeye karar verdim. Bugün ya daha cesurdum ya da onunla öğleden bu yana vakit geçirmemiş olmanın özlemi ayarlarımı bozmuştu. Sonuç olarak ellerimi birbirinden ayırmış, oturuşumu düzeltiyor bahane- siyle ona biraz daha yaklaşmıştım.

Kıpırdanışımı anında fark etti ve başını bana doğru çevirdi ancak tam o anda Usta Oren, “Bay Zev’iv,” diyerek ona seslendi. Olduğum yerde donup kaldım ve ikimizin de bakışları gümüş rengi cübbesi karanlıkta hafifçe parlayan Usta Oren’e çevrildi. “Kış döneminde karanlık bulut gruplarını görebilmemiz için nerede olmamız gerekir?”

Sorunun cevabını bilmediğim için bana sorulmuş gibi gerilsem de Rahsan rahattı. Tek eliyle geriye doğru yaslandı ve “Güneye,” diye cevapladı. “Korindel, onları görmek için iyi bir şehir değil.”

Başını sallayıp, “Güzel,” diyerek birkaç adım attı Usta Oren. Başını öne doğru eğerek yürüyordu ve bu hareketi soru sormaya devam edeceği anlamına geliyordu. Nitekim birkaç saniye sonra ben Rahsan’ın destek almak için yere yasladığı eline bakarken, “Peki en gözle görülebilir olanı hangisi?” diye sordu.

O sırada ben başka bir soru soruyordum kendime: *Yapmalı mıyım?*

Kararı vermem zor olmadı. Rahsan’dan önce davrandım ve elimi ya vaşça aramızdaki elinin üzerine koydum. Tam o sırada konuştuğu için bili an duraksadı. “Kömür...” Ellerim soğuk ellerini ısıtıyordu. “Kömür çu valı bulutsusu.” Sonra aceleyle ekledi, sanki Usta Oren’in soracağı soruyu çoktan biliyormuş da bir an önce ondan kurtulmak istiyormuş gibi. “Elin belirgin olan bulut grubu ise emu kuşudur.”

“Kesinlikle,” dedi Usta Oren büyük bir keyifle. “Teşekkür ederim. Başka örnek verebilecek olan var mı?”

O konuşmak için elini kaldıranları görmek için etrafa bakınmaya başladığında, Rahsan hareketlendi ve elini elimin altından sıyırdı. Hemen zihnim tereddüt ve pişmanlıkla doldu. *Rahatsız mı olmuştum? Soru*

cevapladığı sırada bunu yapmamı yersiz mi bulmuştu? Biraz yersizdi açıklaması, bir daha-

Karanlıkta soğuk bir el, elimi kavrayınca cevabımı aldım ve zihnimden geçen tüm paranoya dolu düşünceler sustu. Yerini rahatlama ve heyecana bıraktı. Rahsan, hem beni kapatacak bir açıyla yanıma doğru yaklaşmış hem de ellerimizi birbirine karışan pelerinlerimizin arasına saklamıştı. Tutuşu sıkıydı, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmişti ve kesinlikle benim elimi elinin üzerine koyduğum hâlden çok daha iyiydi. *Çok çok daha iyi.*

Bir süre öyle ders dinledik. Daha doğrusu, o dinledi. Gizlenmiş olmanın verdiği rahatlıkla bir süre sadece hislerimin yoğunluğuyla uğraştım, sonra da başparmağımla yavaşça elinin üzerini okşadım. Her şey harikaydı. Ta ki Usta Oren ellerini çırpıp “Pekâlâ, herkes yanındakiyle eş olsun ve seçtiği bir gün dönümü gökyüzünü haritalasın,” diyene kadar.

O zaman gerçekliğe sert bir düşüş yapmış ve sudan çıkmış balık şaşkınlığıyla Rahsan’a dönüp, “Ne?” demiştim. O ise yavaşça elimi bırakıp rahat bir tavırla ayağa kalkmış ve “Burada bekle,” diyerek gerekli malzemeleri almaya gitmişti.

İlk defa hiçbir şey bilmiyordum ve bu berbat hissettiriyordu. Bu konuyu daha önce işlememiştik ve ben bu derse hep hazırlanarak gelirdim çünkü Rahsan’ın, bilemediğim her soru için ukala bir cevabı olacağını bilirdim. Şimdi pişmanlıkla Rahsan’la rekabet etmeye devam edeceğime dair kendime söz veriyordum zira tüm işi ona yaptırmak istemiyordum. Başka bir zaman olsa bizim yakınımıza yaklaşan bile olmazdı. Evet, birbirimizi sinir ederdik ancak kusursuza yakın bir sonuç elde ederdik.

Şimdi Rahsan geldiğinde utana sıkıla, “Bu konuya çalışmadım,” diyordum. Festivalden sonraki ilk ders, hemen harita çizdireceğini tahmin etmemiş ve bu kadar yoğun ders işleyeceğimizi düşünmemiştim. Bu yüzden kütüphanede sadece araştırmada işime yarayacak bitkileri not almış, tüm öğleden sonramı aşk hakkında konuşarak geçirmiştim.

Rahsan yanıma oturup hazır şablonu önüme sererken, “Sorun değil,” dedi ancak çok geçmeden bunu durumu kurtarmak için söylediğini fark ettim. O da çizerken hiç kendinden emin görünmüyordu çünkü. “Hangi gün dönümünü çiziyorsun?” diye sordum şüpheye düştüğüm ilk an.

“Yaz.”

Haritadaki bir noktayı işaret ettim parmağımla. “Burada gösterdiğin, ilginç değil mi? O, kış yıldızlarından biri.”

Yaptığı hatayı fark edince gözleri büyüdü ancak hiçbir şey söylemeden yeni bir şablon almak için ayağa kalktı. Hemen kolundan tutup durdurdu onu. “Sorun değil, devam et.” İtiraz edeceğini anladığım an ekledim. “Sürenin yarısı doldu, yaz takımyıldızlarını çizsen bile yeni bir şey ekleyemezsin.”

Haklı olduğumu bildiği için sinir olmuş bir şekilde tekrar oturdu. Onu kesinlikle anlıyordum, süs bebeği gibi durmayıp tarif ettiği şekilde güney takımyıldızlarından birini çizerken benim de faydalı hissettiğim söylenemezdi.

Parmaklarımızı mürekkep lekesi yaptığımız bir saatin sonunda, dersle beraber süre de bitti ve Usta Oren, beklentisi yüksek olduğu için gelip ilk bizim haritamızı inceledi. Favorileri olduğumuz bir sır değildi. Ancak incelerken yüzünün aldığı ifadeden hayal kırıklığına uğradığı belliydi ve bu eminim ki ikimizi de berbat hissettirmişti.

Söylediği ilk şey, “İlginç,” oldu ki bu, haritalarımıza sık sık söylediği bir şeydi. Sadece sebebi karıştırmamız değil, kıyıda köşede kalmış yıldızları bile sırf birbirimize inat öğrenip kullanmamız olurdu. Haritayı alıp kıvrırken, “Bu derse pek hazırlıklı gelmediniz sanırım,” dedi ve diğer derse birkaç kitap bitirip geleceğimizi garantiledi.

Kendi kendime bu sözleri verip Rahsan’ın da benzerini yaptığını düşünürken, hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Usta Oren, yanımdan uzaklaştığı anda başını bana doğru çevirdi ve “Senin yüzünden,” dedi.

Onun sesi suçlayıcı değildi ancak ben sesim savunmacıydı, biraz da şaşkın. “Benim mi?”

“Evet, dikkatimi dağıttın.”

Kavga edeceğimizi düşünüyordum ancak eli elimi bulunca yaşadığım şaşkınlıkla hem gözlerim büyüdü hem de söyleyeceklerimi unuttum. O ise parmaklarımı parmaklarının arasından geçiriyordu. “Cezalısın. Benimle burada kalacaksın, arkadaşlarına dilediğin yalanı söyleyebilirsin.” Sonra bana doğru yaklaştı ve herkes haritalarını teslim edip kuleden ayrılmaya hazırlanırken ortaya çıkan kargaşadan yararlandı. “Zaten bana borçluydun, şimdi iyice borçlandın.”

Kulağıma çarpan nefesiyle ürperdim ve heyecan tüm vücudumu kapladı. *Bana ne yapacaktı?*

Bu sorunun cevabı beni meraklandırıyordu ve herkes gittikten sonra beni öpmesini umuyordum. Eminim ki birbirimizi sinir edecektik ama

planım bunu arzuya çevirmekti. Aramızdaki rekabet hakkında ne hissediyordu mesela? Bunu hiç konuşmamıştık.

Merak ettiğim şeyler arttıkça odadaki insan sayısına olan tahammülüm azaldı ve bir an önce gitmelerini istedim. Matias ve Serafina'nın varlığını ise, "Vivi?" diyerek yanıma geldikleri an hatırladım. Telaşla doğruldum ve pelerinin altından birbirine kenetli ellerimizi ayırmaya çalıştım. Rahsan bırakmayınca daha da panik oldum ancak ikinci denemede bunu bilerek yaptığını, kesinlikle bırakmayacağını anladım.

Anlaşılan *bedel* buydu. Arkadaşlarımızın bizi fark edebileceği bir mesafede yakalanmamaya çalışmak. *Ya da yakalanmak.*

Sakin olmaya çalıştım. Rahsan yan bir şekilde oturmuş, kucağındaki kitabı okuyor gibi yapıyor ve boştaki eliyle sakince sayfaları çeviriyordu. Benim elimi tutan eli ise bedenlerimizin arasındaki boşlukta idi, kurtulmaya çalışmazsam yırtabilirdik yani. Serafina ve Matias çok yakınımızda değildi zaten, sesleniyorlardı sadece.

"Vivi? Gelmiyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda sallayarak, "Hayır," dedim. "Çalışmadığım için haritayı doğru çizemedim. Kalıp biraz ders çalışacağım."

Tam olarak yalan sayılmaması, sesimin titremesine engel oluyordu ancak bu hâlimin bile Rahsan'ın çok hoşuna gittiğinden, hatta göz ucuyla baksam gülmek için kendini zor tuttuğunu göreceğimden emindim.

"Saçmalama," dedi Serafina kucağındaki kitapları düzeltirken. "Zaten göreve gideceksin. Güzelce dinlen, sonra çalışırsın."

İçim panikle doldu ancak söyledikleri yüzünden değil, *görev* kelimesini duyduğu anda Rahsan bana döndüğü ve ellerimi tutan parmakları gevşediği için. *Bilmiyordu.* Ona daha söyleyecek fırsatı bulamamıştım ve kim bilir şimdi nasıl hissediyordu?

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim telaşla. "Yok, çok uzun sürmez zaten."

"Viv," diyerek bana doğru yürüdü Matias. "Seni almadan hiçbir yere gitmiyoruz. Hem basamakları düzleştiririm, kayarak ineriz."

Rahsan bilmiyordu. Bu büyük bir şey değildi ama *böyle* öğrenmesini de istemezdim. *Ne düşünüyordu? Bilerek sakladığımı falan sanmıyordu, değil mi?* Ona bakmamak için zor tutuyordum kendimi ve Matias bana yaklaşmaya devam ediyordu. Hiçbir şey söylemediğimi görünce gözlerini kısıp işaret parmağını bana doğru salladı. "O basamaklardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Rahsan yavaşça elimi bıraktı. O an hissettiklerimi tarif edebilecek doğru bir kelime yoktu ve istemsizce ona döndüğümde, “Git,” diye fısıldadı.

Bir şekilde bu, elimi bırakmasından bile daha çok hayal kırıklığına uğramama sebep oldu. Matias yanıma varmadan önce, elimi pelerininin altından çıkarıp kitabımı almayı başardım ve ona bakarak ayağa kalktım. O an umurumda değildi, bir yolunu bulup konuşacağımı biliyordum. Bu geceyi böyle bitirmeyeceğimizi.

Üstelik beni asıl şaşırtan şey, gitmeme izin vermesiydi. Az önce söylediklerine ne olmuştu? Öğrendiği tek bir bilgi, her şeyi bu kadar değiştirebilir miydi? Odama varana kadar durmadan düşündüm. Matias da benim gibi eski kanatta kaldığı için onu ekememiştim ve oflayarak kendimi yatağa bırakırken perişan hâldeydim. Ona nasıl haber gönderebilirdim? Odasının neresi olduğunu bile bilmiyordum ki.

Yattığım yerden doğruldum. *Acaba konuşmak istediğimi anlayıp kütüphaneye gelir miydi? Yoksa çoktan geleceğimi düşünüp gitmiş miydi?* Bu düşüncenin aklıma gelmesiyle fırladım yataktan. Endişelenecek bir şey yoktu, ona panzehir çalışmalarımızdan bahsedecek ve örnek almam gerektiği için gideceğimi söyleyecektim. Şifacıydım zaten, talimatlara uyduğum sürece güvende olurdum.

Ona neden söylemediğim kısmına gelirsek... Hem öyle bir vaktimiz olmamıştı hem de benim bile aklıma gelmemişti. Onun yanında ondan başka bir şey düşünemiyordum ki! Bu konuda bana inanmaz ve inat ederse de gururumu bir kenara bırakıp bunu itiraf ederdim.

Çoktan planımı yapmış, telaşla kapıya doğru yürüdüğüm sırada bir ses duydum ve duraksadım. Kapım tıkılanıyordu. *Gelmişti.*

İçime dolan sevinçle kocaman gülümseyerek açtım kapıyı. Karşı karşıya geldiğim yüzde ise gülümsemeye dair en ufak iz yoktu. Tek elini kapının pervazına yaslamış, kehribar rengi gözlerini doğrudan üzerime dikmişti. Onu, bu kadar yakınımda ve karşımda kule gibi dikiliyor hâlde bulmayı beklemediğim için geriye doğru bir adım attım. Kaşlarını çatı.

“Göreve gidiyorsun demek? Peki bundan *benim* neden haberim yok?”

Eh, beni o kadar kolay bırakacağına inanmamıştım zaten.

12. SEN AYDINLATIRSIN GECEYİ

İçinde bulunduğum durumla ilgili beni heyecanlandıran çok şey vardı. Mesela Rahsan'ın dağınık saçları, sert bakışları ve üzerindeki ceketten kurtulmuş olması. Karşımda sadece ince beyaz bir gömlekle duruyor ve gömleğinin yapısı üst vücudunun ne kadar etkileyici olduğunu gözler önüne seriyordu. Ancak şimdi bu tip detayları fark etmek için uygun bir zaman değildi. Konuşmak için gelmişti ve konunun hoşuna gitmediği, her hâlden belliydi.

“Göreve gidiyorsun demek?” demişti kapıyı açar açmaz, çatık kaşlarıyla. “Peki bundan *benim* neden haberim yok?” Hâlâ kapının önünde dikiliyor, tek omzunu pervaza yaslıyordu.

Astronomi kulesinden ayrıldığımızdan beri içim endişe doluydu. O gelmeden önce onunla buluşma

planları yapıyor, her şeyi nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Telaşlıydım çünkü canını böyle bir sebepten sıkılmış olmayı istemiyordum. Aramız bozulsun istemiyordum. İstememeyi geç, bundan *korkuyordum*.

Neyse ki konuşmak ve aramızdaki bu meseleyi çözmek için gelmiş, beni tahmin bile edemeyeceği kadar mutlu etmişti. İçimdeki sevinci bastıramıyordum. Gözlerine bakarken aklımdan geçen tek düşünce, boynuna sarılmak oldu. Ancak önce bir açıklama yapmalı ve aramızdaki bu gerginlikten kurtulmalıydım. Bu yüzden tek elimle gömleğini kavradım ve onu kendime doğru çektim bir anda. “İçeri gel.”

Ona uzandığım sırada, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bunu yapmamı beklemiyordu. Dolayısıyla bir an için dengesini kaybetmiş, bıraktığım anda eski hâline dönüp etrafı incelemeye başlamıştı. Arkasından kapıyı kapatıp olduğum yere yaslandım. *Burada olduğuna inanamıyordum!* İlk defa odamın içindeydi ve bu bile utançtan kıpkırmızı olmam için yeterliydi.

Benimle konuşmak için gelmiş olsa da birkaç saniyeliğine dikkati dağıldı ve doğanın tüm renklerini içinde barındıran, sevimli bir kulübenin içini andıran odamı inceledi. Bir yıldırım büyücüsü olarak, kendi odasından ne kadar farklı olduğunu az çok tahmin edebiliyordum ve yaslandığım yerden yüzünü göremesem de başını çevirerek her yerde göz gezdirmesi beni heyecanlandırıyordu. En sonunda dayanamayıp “Beğendin mi?” diye sordum. Vücudunu kımılatmadan, yalnızca başıyla bana döndü ve loş ışık, esmer yüzünde mücevher gibi parlayan gözlerine düştü. “Buraya odanı görmek için gelmedim, Aviva.”

Ciddiyeti benim yüzümdeki gülümsemeyi de sildi ve yaslandığım yerden ayrılırken, elimle karşısındaki tekli koltuğu işaret ettim. “Biliyorum, hadi geç de sana her şeyi açıklayayım.”

Koltuğa kendisini atar gibi oturduğu sırada, yanmayan şöminemin başına geçmiş, çakmak taşını elime alıyordum. Benim gözlerim onda, onunkiler bendeydi; dirseğini koltuğun kenarına yaslamış, elini saçlarının arasından geçirmiş hâlde beni izliyordu. “Öncelikle...” diyerek şöminenin önünde diz çöktüm ve ince kırılmış odunlardan birkaç tanesini içine attım. “Bunu senden bilerek gizlemedim. Sadece-”

Sözümü kesip “Hayır,” diyerek araya girdi. Elime aldığım diğer odunları şöminenin içine atamadan ona döndüm. Bana inanmadığını, tartışmaya *buradan* başlayacağımızı düşünmüştüm ancak işaret parmağıyla

şömineyi işaret ettiğini görünce durumun bu olmadığını anladım. “Öncelikle sen elindekileri bırakıp yanıma geliyorsun.”

Söylediklerinden yalnızca ilkinı yaptım, sonra da omzumun üzerinden tekrar ona baktım. “Odam biraz soğuk değil mi?”

Bir an yüzünden bıkkın bir ifade geçti, *ne*, diyecek gibi oldum. Derdim iyi bir ev sahibi olmak değildi elbette, sadece incecik bir gömlekle duruyordu ve istemsizce üşüyebileceğini düşünüyordum. *Ne yapabildim? Bu benim doğamda vardı.*

Çakmak taşlarını birbirine vurduğum sırada elini olduğum tarafa doğru savurdu ve odunlar anında güçlü bir şekilde yanmaya başladı. Ben de öylece durup alevlerin parlak turuncu rengini izledim bir süre. Evet, yıldırımları havalıydı ancak asıl kışkandığım *buydu*, bu kadar kolay ateş yakabilmesi. Bıraksaydı dakikalarca uğraşırdım çünkü. Arkamdan sabırsızca seslenmesi içinse birkaç saniye yeterliydi. “Artık gelecek misin?”

Şöminenin önünden kalktım ve diğer tekli koltuğa doğru yürüdüm. Oturana kadar gözleriyle takip etti beni. Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifadeyi gördüm ve bu sefer dayanamayarak, “Ne?” diye sordum. “Bu gece memnun etmeyi başaramayacağım galiba seni.”

O gergindi, ben ise duyguları sünger gibi içine çeken bir empattım. İstemsizce ondan etkileniyordum ve geç olmadan kendimi korumaya almalıydım. Bu yüzden gözlerimi kapatıp görünmeyen ancak tüm bedenimi kaplayan bir kalkan hayal ettim. Yarattığım alanın içine de yalnızca izin verdiğim duyguların girebileceğini ve hiçbir dış enerjiden etkilenmeyeceğimi söyledim. Bunu ne kadar tekrarlarsam o kadar işe yarardı. Birkaç saniye sonra rahatlayıp hafıflediğimi hissettim. Gözlerimi açıp başımı Rahsan’a çevirdiğimde ise hâlâ yan yan bana baktığını fark ettim. Yaptığım şeyi ya anlamamış ya da konuyu değiştirecek kadar önemli görmemişti zira yüzündeki talepkâr ifadeden en ufak şey kaybetmemişti. “Gerçekten denesen başarabileceğini biliyorsun.”

Anlamıyordum. Yine de sakın bir sesle karşılık verdim. Kalkan işe yaramıyordu, artık çok daha iyiydim ve kendim gibi hissediyordum. “Tam şu anda seni rahatsız eden şey ne mesela?” diye sordum. Bir an için durakladım. Bazı cevapları benim bulmamı istiyordu ancak ben bir şifacıydım, medyum değil. Zihninden geçenleri bana söylemediği sürece bilemezdim.

Rahatsız olmuş bir şekilde başını önüne çevirdi, koltuğun üzerindeki eli olduğu yeri kavradı ve parmaklarını yüzeye bastırdı. Memnuniyetsizliğinin sebebi, duymayı beklediğim son şey bile değildi. “*Orada mı oturacaksın?*”

Bana bakmıyordu ancak baksaydı göreceği şey, kocaman açılmış gözler ve şaşkınlıktan donakalmış bir ifade olurdu. Ben bunlara alışık değildim çünkü okumak ve yaşamak, kıyaslanamazdı. Evet, okurken böyle sahnelerin geleceğini tahmin edebiliyordum ancak yaşarken... Üstelik aramız gerginken... *Böyle şeyler söyleyebileceği aklıma gelmiyordu!*

Utançtan kıvranır bir şekilde karşılık verdim. “Daha iyi bir seçeneğim var mı?”

O da benim gibi kıvransın istiyordum. Zaten bu niyetle sormuştum ancak cevap vermesini beklemeden oturduğum tekli koltuktan kalktım. Sonra da tam karşısına dikildim. Çenesini hafifçe kaldırıp bana baktı. İki elini de koltuğun kenarına koymuş, tahtında oturan kral sahipleniciliğiyle uçlarını kavramıştı. O an şakaya vuramadım, yaşadığım heyecan yüzünden gülümseyemedim. Sadece bana nasıl bakıyorsa öyle baktım ona. “Galiba bir tane buldum.”

Hiçbir şey söylemiyordu ancak kehribar gözlerinin içi alev alev yanıyordu. Geriye doğru yaslanmıştı, bacaklarını hafifçe açarak oturuyordu ve... Kucağına düşmem için tek bir adım atmam yetiyordu.

Evet, *düşmem* için zira adımımı attığım anda koltuğu kavrayan elleleriyle beni yakalamış ve daha ne olduğunu bile anlayamadan kucağına yerleşmiştim. Deli gibi utanıyor ve olan şeyleri kesinlikle kavrayamıyordum ancak titreyen sesimle “Şimdi nasıl?” diye sormaktan da kendimi alamıyordum.

Tek eli arkadan belimi kavradı ve daha rahat bir pozisyona geçmem için beni yönlendirdi. Sonra benimkinin aksine titremekten uzak, daha kontrollü bir sesle karşılık verdi. “Daha iyi. Gerçekten denesen başarabileceğini söylemiştim.”

Gözleri yüzümde gezinirken kalbim göğüs kafesimde çırpınan bir kuş gibiydi. Dizlerinin üzerinde oturmak, ona bu kadar yakın olmak ve vücut sıcaklığını hissetmek beni mahvediyor; *kesinlikle* düşünme yetimi ortadan kaldırıyordu. *Ki bu şu anda ihtiyacım olan son şeydi, ona bir açıklama yapmam gerekiyordu.*

Kendimi toparlamak için hafifçe boğazımı temizledim ve “Artık memnun olduysan,” diyerek bakışlarımı ondan kaçırdım. “Sana neler olduğunu anlatabilirim.”

Bir eli belimde, diğeri bacağımin üzerindeydi. Ensesini de koltuğun arka kısmına yaslamıştı. “Lütfen,” dedi saklamaya çalıştığı bir alayla. Bu hâlime gülmek için kendini zor tuttuğunu biliyordum ve bu durum, beni deli ediyordu!

Uflayarak önüme düşen kahverengi bukleleri arkama attım ve yaşadığım utancın verdiği sinirle cümleleri sıraladım. “Dediğim gibi, bunu senden bilerek saklamadım. Tam olarak göreve gidiyor da sayılmam zaten. Bayan Miriam’ın yürüttüğü bir araştırma var, *malaki* zehrinin etkilerini tam olarak ortadan kaldırmaya çalışan bir panzehir...”

Şüpheli derecede sessiz olduğunu fark edince ellerimle oynamayı bırakıp başımı ona doğru çevirdim ve dikkatli bakışlarının, üzerimde olduğunu gördüm. Az önceki alaylı hâli ortadan kaybolmuş, kendisini tamamen bu meseleye vermişti. “Evet?” dedi göz göze geldiğimiz anda. “Panzehir diyordun.”

Tekrar bakışlarımı kaçırıp “Evet, bir panzehir arıyoruz,” diye devam ettim. “Bunun için seralarda fazladan bir sürü bitki yetiştirdik, onların etkilerini gözlemledik ve işimize yarayabilecek her türlü bilgiyi bir araya getirdik.”

“Öyle mi?” Ses tonu ne kadar ilgisini çektiğini belli ediyordu. “Daha önce neden bundan bahsetmedin?”

“Kayda değer bir gelişme olmadı çünkü.”

Bir süre çökmüş omuzlarıma ve yüzümdeki ifadeye baktı. “Panzehir bulacağınıza dair bir umudun yok mu yani?”

“Yok diyemem,” dedim boşuna bir çaba olduğunu düşündüğüm her şeyinde kendime hatırlattığım gibi. “Sadece...” *Sadece kitapta bu araştırmanın sonu bir yere varmıyor ve ben de yazılmamış bir şeyin yapılp yapılmayacağından emin olamıyorum.*

Elbette bazı şeyler kitapta olduğu gibi kalmayacaktı. Buna asla izin vermezdim. Rahsan’ın ölümü mesela, artık gerçekleşmesine nasıl göz yumabiliyordum? Onu o yola iten her şeyden uzak tutacaktım tabii ki. Panzehir için de aynısını yapabilirdim, buradaki insanların daha az acı çekmesini sağlayabilirdim. Yani en azından bunun için *çabalayabilirdim*. Bu yüzden vazgeçmiyordum zaten. Seralarda normal bir son sınıf şifacıdan katbekat daha fazla zaman geçiriyor, kitapların kıyısında köşesinde kalmış her türlü

bilgiyi not alıyor ve fazladan göreve gitmeyi kabul ediyordum. *Umuttu* devam etmemi sağlayan, aynı umudu onun için de gösterebilirdim. Bu yüzden gülümsemeye çalıştım ve bacağımanın üzerindeki elini kavradım. “Bulması zor ama bunun için elimden geleni yapacağım.”

Dudaklarının ucu zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Biliyorum.”

“Neyi biliyorsun?”

“Elinden geleni yapacağını, ne kadar azimli olduğunu. Hep biliyordum.”

Midemde kelebekler uçuştı. “Öyle mi?”

Başını yine arkaya doğru yaslayıp kirpiklerinin altından keyifle bana baktı. “Beni nasıl etrafında pervane ettin sanıyorsun, Malkin?”

Söyledikleri ve soy ismimde kullandığı tatlı tını, beni eriyecek seviyeye getirse de sakın kalmaya ve başka hislere odaklanmaya çalıştım. Mesela yaşadığım şaşkınlığa. “Gerçekten mi? Seni böyle mi tavladım?”

“*Tavlamak* mı?” Kaşlarını alayla kaldırdı ancak benim çok ciddi bir şekilde başımı salladığımı görünce bu tavrından vazgeçip omuz silkti. “Evet, çalışkan insanları severim.”

“Sadece çalışkan insanları mı?”

Daha fazlasını, onu nasıl etkilediğimi bilmek istiyordum çünkü *sevimli-şifacı-yan rol* olarak etkilenecek çok bir şeyim olduğunu düşünmüyordum. Nasıl ilgisini çekmiştim ki? Benden ilk ne zaman hoşlanmaya başlamıştı?

Niyetimi hemen anlayıp koltukta hafifçe bana doğru döndü. “Eğer öğrenmek istediğin, sende bulunan özelliklerden etkilenip etkilenmediğimse...” Yüzü nefesimi tutacağı kadar yakındı artık, kalp atışlarım zamanla yarışıyordu. “Hayır.” Keyifli bir gülümseme dudaklarına yayıldı. “Etkilenmiyorum. Sendeki özellikler bir başkasında olsa ilgimi çekmez. Sen, *sen* olduğun için ilgimi çekiyorsun. Yoksa fedakârlığından hoşlanmadığımı söylemiştim.”

“Yani...” dedim omuzlarımı düşürerek. “İltifat ederken bile beni şüpheye düşürmeyi nasıl başarıyorsun, inan hiç bilmiyorum.”

“Neden şüphe duyuyorsun?” Kaşlarını çatmıştı. “Kendin olduğun için ilgimi çektiğini söyledim, bundan iyi iltifat mı olur?”

Daha gidecek yolun var, demek istedim ona. *Daha gidecek epey yolun var, Rahsan*. Ancak ona kendi zehrinden vermek daha kolay öğrenmesini sağlardı. Bu yüzden gülümsedim ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Sanırım şimdi demek istediğini anladım. Ben de senin çalışkanlığından, alaycılığından ve inadından etkileniyorum ama bazen bunu o kadar da çok sevmiyorum.”

Yüzündeki keyifli ifade kayboldu. “Ne?”

Onu serbest bıraktım ve sanki şakalaşıyormuşuz gibi işaret parmağımla burnuna dokundum. “Duydun.”

“Dur bir dakika, Aviva-”

Zehri iyice yutabilmesi için onu duymazdan geldim. “Panzehir di-yorduk, değil mi? Bitki yetiştirerek geçirdiğimiz uzun kıştan sonra nihayet ikinci aşamaya geçiyoruz. Bayan Miriam, beni ve bir şifacıyı daha *malaki-lerden* zehir ve doku örneği almamız için görevlendirdi. Zaten son dördün haftasındayız, yoğun bir saldırı olmayacağı için bunu dert etmiyorum.”

Konuyu değiştirip açıklama yapmaya kaldığım yerden devam edince ilk başta afalladı ancak çok geçmeden uyum sağlayarak çatık kaşlarla beni dinledi. “Olay bu,” dedim rahatlamış bir şekilde nefes verirken. “Senden bilerek saklamadım. Göreve gideceğim dün söylendi, seninle kütüphanede buluşmadan önce yani. Akşam yemeğinden sonra da hep seralardaydım.” Hafifçe başını salladı ancak tabii ki itiraz edecek bir şeyi vardı. Daha dudaklarını araladığı an ne yapacağını anlayıp “O gece farklı şeyler konuştuk ve inan bana göreve gideceğimi ben bile unuttum,” diyerek ondan önce davrandım. İlk birkaç kelimedede ses tonum yükselmiş, aralık dudaklarını kapattığı anda ise eski sakin hâlime geri dönmüştüm. “Bugün de aynı şekilde. Öğlen seni az görebildim, kütüphanede buluşamadık, derste zaten böyle bir şeyi konuşmamız mümkün değildi. Eğer sen *git* demeseydin ve biz orada kalsaydık söylerdim. Elbette söylerdim.”

Başımı sola doğru çevirmiş, ona bakıyordum. Onun gözleri de benim üzerimdeydi, yüzüme bakarak az önce söylediklerimi düşünüyordu. Aramızdaki sessizlikte duyulan tek şey, arkamda yanan odunların çıtırtısıydı. “Sana gitmeni istediğim için *git* demedim,” dedi en sonunda. Ardından belimdeki elini kaldırıp önüme düşen bir tutamı nazikçe yerinden aldı ve sırtıma dökülmesi için bıraktı. “Arkadaşlarının seni rahat bırakmayacağını biliyordum sadece.”

Sesinin sakinliği ve odanın sıcaklığı beni mayıştıırıyordu. “Kızdın mı?” diye sordum hafif uykulu bir sesle.

Gözlerime baktı. Yüzü durgundu ancak artık mimiklerini tanıdığımından olsa gerek, daha *yumuşak* olduğunu anlayabiliyordum. “Kızdım.”

“Biliyorum.” Gözlerimi kaçırdım ve az önce onun saçlarıma yaptığı gibi nazikçe gömleğinin yakasına dokundum. Sonra da işaret parmağımı o şerit boyunca gezdirdim çünkü itiraf edeceklerimi gözlerine bakarak söylemem mümkün değildi. “Sana hak veriyorum. Ben de seninle vakit geçirmek istiyordum.”

“Öyleyse neden onlara izin veriyorsun?”

“İzin verdiğimden değil. Uzun süredir böyleyiz, üçümüzün de alışkın olduğu bu ama merak etme, onları nasıl alıştıracağımı biliyorum.”

Ciddiye almadığını gösteren bir ses tonuyla karşılık verdi. “Nasıl alıştıracaktıydın?”

Gözlerimi gömleğinden ve onun açıkta bıraktığı teninden çekerek yüzüne çıkardım. “Onlara seninle ders çalışacağımı söyleyeceğim.”

“Ne?” Bunu beklemediği, her hâlimden belliydi. Gülümsememi bastıramadım. “Evet, zaten bahanemiz hazır ki bu bir bahane sayılmaz.” Gözlerim tekrar yakasına indi, bir an olduğum yerde rahatsızlıkla kıpırdandım. “Rahsan ben... Rakip olmaya devam etmek istiyorum.”

“Ne?” Söylediklerimi algılayamıyormuş gibiydi. “Sadece astronomi dersinde yani!” diye ekledim, gözlerim panikle açılmıştı. “Pek çalışmamıştım ve kendimi kötü hissettim. Ayrıca fark ettim ki bizim aramızdaki rekabet, ikimizi de canlı ve hazır tutuyor. Bence bunu sürdürmemizde bir sakınca yok.”

Söylediklerimin yarısında yüzünde daha yeni anlamış gibi bir ifade belirdi ve “Ha,” dedi en sonunda. “Onu kastediyorsun. Tamam, benim için de bir sakınca yok.”

Başı ağrıyormuş gibi şakağını tuttu tek eliyle, bir an için gözlerini kapattı. İyi mi diye bakmak için kafamı yana doğru eğdim hafifçe. “Sen ne sanmıştın ki?”

“*Kucağımdasın, Aviva. Hiçbir şey sanmamıştım.*”

Utangaç yüzümü ondan uzaklaştırdım ve gözlerimi mobilyaların üzerinde gezdirdim. Sanırım ufak bir anlığına kucağında oturduğum gerçeğini unutmuştum ancak o unutmamıştı. *Elbette unutmamıştı* ve şimdi benim de her geçen saniye farkındalığım artıyor, daha beter utanıyordum. *Düşünme. Düşünme. Düşünme.*

“Bitti mi?”

“Hm?” Anlamayarak ona döndüğümde dirseğinin birini koltuğa yaslamış, eliyle yüzünü kapattığını görmüştüm. İşaret parmağıyla başparmağı

arasındaki kısım, tam olarak burnunun altından geçiyor ve aç gözlerle beni izliyordu. "Anlatacakların diyorum, bitti mi?"

Gözlerimi kaçırdım. *Oda fazla mı sıcak olmuştu, yoksa bakışları mı bana bunu yapıyordu?*

"Bitti. Yani senin soracağın bir soru yoksa-"

"Yok," dedi hemen. Sonra neden bu kadar aceleci davrandığını anladım. Bir anda doğrulmuş, belimdeki eliyle vücudumu iyice kendisine doğru çekmişti. Az önce kendi yüzünü kaplayan eli ise yavaşça yanağıma kavramış ve yüzümü biraz daha ona doğru yaklaştırmıştı. Dudaklarımızın birbirine değmesi için tek bir hamle yeterliydi ve o hamleyi yapmadan önce kendisine kızar gibi söylenmişti. "Bunu yapmayı bu kadar düşünmemeliydim."

Neden, diye sordum içimden. Dudaklarımı hareket ettirememiştim çünkü. Eh, başka bir şeyle meşguldüler. *Bir anda sertçe dudaklarımı bastıran Rahsan'a karşılık vermekle.* O kadar talepkârdı ki, beni öyle kendisine çekiyor ve ruhumun bir kısmını kendisine mühürlüyordu ki neden kendi kendine söylendiğini anlamıştım. Muhtemelen geldiğinden, hayır, kütüphanede onu ektiğimden beri *bunu* düşünüyordu. Cezam, sadece Serafina ve Matias'a yakalanma korkusu yaşamak değildi, bu öpücük de kapsama dahlildi ve şimdiye kadar aldığım en güzel ceza olabilirdi.

Yanağıma kavrayan eli, çok geçmeden boynuma doğru inmiş ve bana verdiği kolyenin hemen üstünden nazikçe tutarak başımı iyice kendisine çekmişti. Gözlerim kapalıydı ancak onunla uyumlu hareket etmek için görmeye ihtiyacım yoktu. Düşünmeye de. Tamamen içgüdüsel bir şekilde kucığında hareket etmiş, pozisyonumu değiştirmiştım. Bacaklarımı iki yanından atacak şekilde dizlerinin üzerine çıkmış, ufak koltukta sıkış tıksı olsak da bunu umursamayıp ona doğru eğilmişim. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında nefes nefeseydim ve utançtan yanıyordum. *Bunu yapmamız ne kadar doğruydı? Yani güçlerimiz...*

Endişeler aklıma geldiği anda kayboldu çünkü Rahsan Zev'iv, altımda koltuğa yayılmıştı ve *dağılmış* görünüyordu. Kehribar gözleri kısık bir şekilde bana bakıyor, az önce dudaklarımı sömüren, kızarmış ve hafif aralık dudakları onu tekrar öpmem için beni teşvik ediyordu. Gömleği ise iyice açılmış ve tenini ortaya çıkarmıştı ki her şeyin suçlusu *oydu*.

Bu sahneyi zihnime kazımak ve asla ama asla unutmamak istiyordum. *Tabii zamanı tam şu anda durduramıyorsam.*

“Rahsan...” diye mırıldandım, bakışlarım gözleri ve dudakları arasında gidip gelirken. En az benim kadar karmaşık görünüyordu ancak benden farklı olarak o, bir şekilde hep daha fazlasını isteyebilmeyi başarıyordu. Kucağında oturuyor olmama rağmen aramızdaki azıcık mesafe bile ona çok gelmiş gibi belimdeki elini sırtıma çıkarmış ve hafifçe bastırarak üzerine düşmemi sağlamıştı.

Çenem göğsüne yaslandığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Ciddi misin?”

“Evet.” Huysuz bir şekilde homurdandığında kaderime teslim oldum. Zaten ondan kaçışım yoktu.

Bu yüzden daha rahat bir pozisyona geçip yanağımı göğsüne yasladım ve ikimiz de nefeslerimizi düzenlemeye çalışırken, kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ettim. Duyduğum ilk an gözlerim büyümüş, onun da benim kalp atışlarımı hissedip hissedemediğini merak etmiştim. Onunkini dinlediğim her an, benimki biraz daha hızlanıyordu çünkü.

Onunla ilgili beni en çok şaşırtan şey ise dokunmayı sevmesiydi. Bulduğumuz kitabın evreni ve insanların yapısı, dokunmayı sevecek kadar dokunabilme özgürlüğünü tanııyordu zira. Oysa o ve ben, dünden beri bulabildiğimiz her fırsatta birbirimize dokunuyorduk ve onunla olduğunda bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi geliyordu. İlerisini düşünmüyordum. *Biraz hızlı mı gidiyorduk? Yaptığımız tehlikeli miydi?*

Bir süre gittikçe ısınan odamda, yanan alevlerin çitirtısı eşliğinde gözlerim kapalı, Rahsan’ın göğsünde yattım. Üşür diye boşuna endişelenmişim, vücudu çok sıcaktı. Öyle ki sıcaklığıyla mayışmış, gözlerim kapanmaya başlamıştı. Aklıma bir sürü soru geliyordu aslında; ikimize, ilişkimize, ilişkinin geleceğine ve çevreden alacağımız tepkilere dair. Ancak hiçbirini düşünmek istemiyordum. Buna benzer şeyler hakkında endişelenerek öyle çok zaman geçirmiştim ki artık sadece ânı yaşamak istiyordum.

Parmak uçlarının belli belirsiz dokunuşunu saçlarımda hissettiğim esnada, “Beğendim,” diye mırıldandı. Başım göğsüne yaslı olduğu için sesi çok daha derinden gelmişti. Gözlerimi açarak, “Hm?” dedim. Bir şey kaçırdığımı zannettiğim için telaşlıydım ve başımı kaldırıp göz göze geldiğimiz an bu hâlime güldü. Elinin tersiyle önüme gelen saçlarımı iterken açıkladı. “Odanı beğenip beğenmediğimi sormuştun ya, beğendim. Sana benziyor.”

“Bana mı benziyor?”

Emin olmak ister gibi bakışlarını tekrar etrafta gezdirdi. “Evet. Küçük, sevimli. Ayrıca senin gibi kokuyor.”

Yeni bir utanç dalgası yanaklarıma hücum etti, bakışlarımı kaçırdım. “Serafina da aynısını söylemişti.”

Cümle daha ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Tüm gün beni onlardan kıskanmıştı, kesinlikle söylememem gereken bir cümleydi ancak panikle yüzüne baktığımda hafifçe başını salladığını gördüm. Bu, iyi haberdi. Yine de konuyu arkadaşlarımdan uzaklaştırmalıyım, zaten bugün olanların bizi küstürme planlarını epey hızlandırdığından emindim. “Nasıl kokuyorum ki? Yani ben kendi kokumu pek alamıyorum, doğal olarak.”

Derin bir nefes çekti içine. “Güzel kokuyorsun.”

Utancımı itiraz ederek gizlemeye çalıştım. “Çok açıklayıcı oldu gerçekten.”

“Ne diyebilirim?”

“Neye benzediğini ayırt edemiyor musun? Sen sabun kokuyorsun mesela, daha spesifik olmam gerekirse beyaz sabun. Bir de bir şey daha... Teninin kokusu sanki. Bana şekerlemeleri hatırlatıyor.”

Söylediklerime inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Şekerlemeler mi?”

“Evet, önceden sadece beyaz sabun gibi gelirdi ama...”

Tamamen araştırma amaçlı boynuna doğru yaklaştım. Burnumun ucuyla beraber dudaklarım da tenine sürttü hafifçe. Utanarak uzaklaştım. *Ne yapıyordum ben?*

“Ee?” dedi göz göze geldiğimizde. “Neymiş?”

Benim gibi kızarmıyordu ancak onun da utandığı belliydi. Yüzü ele vermese de geriliyordu. Tuttuğum nefesi verdim. “Karamel.” Evet, aradığım şey kesinlikle buydu. *Karamel*. Tadını sevmesem de kokusuna bayılırdım ve ondaki koku öyle hafif, öyle güzeldi ki bağımlısı olabilirdim. Dikkatli bakışları üzerimde gezinirken daha çok utandım ve boğazımı hafifçe temizleyerek yüzümde olduğunu tahmin ettiğim *büyülenmiş* ifadeden kurtulmaya çalıştım. “Sen de böyle kesin bir şey söylemelisin.”

Az önceki aptal hareketimden cesaret alarak yavaşça bana doğru yaklaştı, öğle vakti karanlık koridorda yaptığı gibi boynumu öptü. “Bilmiyorum.” Benden uzaklaştığı sırada gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı ancak onunkiler bana değil, boynuma bakıyordu. Çözmeye çalışır gibi hafifçe

kısmıştı. Uzanıp bir daha öptü. “Çiçekler gibi. Günlerinin çoğu onların arasında geçtiği için bu tuhaf değil.” Sonra bir daha. “Ama kesin olarak şunun gibi kokuyorsun diyemem. Karameli nereden buldun, çıkardın, bilmiyorum ama onun gibi düşünebilirsin. Tanımlanamayan bir koku.”

Bu kadar ciddiye alıp açıklamasına şaşırmıştım. Gerçi bunu gerçekten önemseydiğinden mi yapmıştı, yoksa boynumu öpmek için bahane olarak mı kullanmıştı, emin değildim. “Oldu mu?” dedi kehribar gözleri gözlerime tırmanırken. Başımı hafifçe sallayabildim sadece. Çok utanıyordum, kulaklarıma kadar kızarmıştım, hâlâ kucağındaydım ve bir şeyler yapmalıydım. O yüzden ayağa kalktım. “Çay ister misin?”

“Çay mı?” Bir anda ellerinden uçup giden bir kuşmuşum gibi baktı bana.

“Evet,” dedim safa yatarak. “Tadı kötü olanlardan değil, güzel bir bitki çayı yapacağım.”

Seri bir şekilde ayağa kalktı. “Zahmet etme.”

“Neden?” Karşımda kule gibi dikiliyordu, ben de gözlerimi kaldırımsız ona bakıyor, hayal kırıklığımlı saklamak konusunda en ufak çaba sarf etmiyordum. Gerçekten hemen gidecek miydi? Yani, onunlayken zaman su gibi akıp gittiğinden geç olduğunun farkındaydım ancak yine de... *Ondan ayrılmak istemiyordum.* Galiba birazcık da şımarıyordum.

Ellerini nazikçe omzuma koydu. “Dinlenmemiz gerek, gideceğimiz bir görev var.”

“Gideceğimiz mi?”

Söylediği şeyi şaşkın bir gülümsemeyle tekrarladığımda dudakları kıvrıldı. “Evet. Seni oraya yalnız göndereceğimi düşünmedin herhalde, değil mi?”

Gülümsemem daha da büyüyüp yüzüne bakmak zor hâle gelince başımı eğdim. İçim kıpır kıpır olmuştu, neredeyse göreve gitmeyi iple çekecektim. Yüzüne bakmadığım için omzumdaki ellerinden birini kaldırıp iki parmağıyla çenemi tuttu. Sonra da hafifçe kendisine doğru kaldırdı. Çok doğru bir açıydı bu, daha ne olduğunu anlayamamışken eğilip öptüğünde kusursuz bir öpücük olmasını sağlayacak türden hem de.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda gözlerim kapandı, istemsizce ona doğru bir adım attım ve vücutlarımız hafifçe birbirine değdi. Bıraksaydı, ne kadar kalabilirsem o kadar kalırdım o hâlde. Ancak bırakmadı. Kendi iradesine güvenmiyormuş gibi güçlü bir öpücük verip ayrıldı benden, çenemi bıraktı ve bir iki adım geriye doğru gitti. “Güzelce dinlen.”

İtiraz etmeye hazır ancak bunu yapmaya utanır hâlde öylece dikildim karşısında. Adımlarını pencerenin önünde durdurdu ve bakışları hâlâ benim üzerimdeyken kolunu hızlıca döndürüp açtı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. “Oradan mı gideceksin?”

Sırıttı. “Ben zamanını iyi değerlendiren bir adamım. Neden tüm o merdivenler ve koridorlarla uğraşayım?”

Düşününce bana da zor geldi. Odalarımız, okul binasının iki ucu kadar uzak mesafedeydi ve Serafina’nın odası da onunla aynı kanatta olduğundan oraya gitmeye hep üşenirdim. Ancak uçabildiğini bilmeme rağmen, Rahsan kendisini camdan attığı anda korkuyla kasılmış kalbim ve açılan gözlerimle pencereye doğru koştum. Ellerimi pervaza koyduğum anda hışımla önüme çıktı. “Ödümü kopardın!”

Gülerek dirseklerini benim gibi pervaza yasladı. Onunkiler dış, benimki iç kısmındaydı. “Arada böyle heyecanlar iyidir.”

“Öyle mi? Ben de sana aynısını yapabilirim o hâlde.”

Yapacak kişinin ben olduğumu hayal ettiği an, yüzündeki gülümseme kayboldu. “Sakın.”

Az önce deli gibi korkmuş ve kalbim hâlâ onun etkisiyle çarpıyor olmasına rağmen güldüm. Ona en ufak kızgın kalmam, mümkün değildi herhalde. Üzerimdeki etkisinden habersiz bir kere daha öptü beni. “İyi geceler, Malkin.”

Dudaklarımda öpüşünün hissiyle tatlı tatlı gülümsedim. “İyi geceler Rahsan.”

Geriye doğru çekildi kulaç atar gibi. Binaya, pencereme, binaya ve sonra tekrar pencereme baktı. Odamın yerini ezberlemeye çalışıyordu çünkü bir dahaki gelişinde -ki bu kadar dikkatli bakması kesinlikle geleceğini söylüyordu- yanlış pencereden içeri dalmak istemiyordu.

Çatıya doğru yükselip geceye karıştığında ve gözden kaybolduğunda bile pencerenin önünde kalmaya devam ettim. Arkasından iç çektiğimi fark ettiğimde ise çok geçti. Ona fena kapılıyor ve bu işin sonunda ne olacağını merak ediyordum ancak ilk defa bitmesini istemiyordum.

Rahsan’ın huysuz bir erkek arkadaş olduğu doğrudur ancak ben de onun işini zorlaştırıyor sayılmazdım. En azından birkaç metre ötemde dikilerek attığı bakışlardan anladığım buydu. Tamam, ilk defa birlikte

göreve çıkmıyorduk ama *birlikte olarak* ilk defa çıkıyorduk. Bu benim için de önemli ve heyecan verici bir olaydı fakat benimle geleceğini söylediğinden beri, bunun romantik bir gece olacağını düşünmemiştim. Sonuçta geçitlerin önüne aşk yaşamak için değil, insanları ve sahip olduklarımızı korumak için geliyorduk.

Rahsan'ın ise bizim için planladığı her neyse, içinde bulunduğumuz durumla *uzaktan yakından* alakasının olmadığı belliydi. Zira geldiğimizden, hayır, *bizimle gelenleri* öğrendiğinden beri somurtuyordu. Burada bahsettiğim Rimona değil, bir süredir benimle göreve gelmek için başımın etini yiyen Milo'ydu elbette. *Beni ondan kıskanıyordu.*

Beni ondan çok kıskanıyordu ve bunu daha öncesinde açık açık itiraf etmiş olmasaydı, birlikte enerji veren karışımları dağıttığımız sırada attığı bakışların kıskançlıktan olduğunu anlamazdım. Bu konuda biraz saftım sanırım. Tecrübesizliğim, aşka dair her şeyi dünya dışı bir şeymiş gibi algılamama sebep oluyordu ve şaşkınlıktan donakalıyordum. *Rahsan beni kıskanıyor mu? Nasıl yani?*

Anlaması zor değildi ama kabullenmesi... Neredeyse üç yıldır arkadaş olduğum Milo'ya, öldürecek gibi bakması çok tuhaf geliyordu mesela. Üstelik bir suçu yoktu, ilk başta Rahsan'ı fark etmemişti bile. Yanımda heyecanlı heyecanlı işini yapıyor, yanlış bir harekette bulunmamak için her adımda kafasını çevirip bana soruyordu. Ben de bu yeni yetme hâlleri komiğime gittiğinden elimle dudaklarımı kapatarak gülüyordum.

Tam da böyle bir anda fark etmiştim onu zaten. Sıhhiye çadırından yeni çıkmış yürüyorduk. Henüz akşamın erken saatleriydi, bir saldırı olmamıştı ve Milo geldiği için çok hevesliydi, benim tepsimi de taşıyordu. Bir yandan da ilk saldırının ne zaman olacağına dair tahminimi soruyordu. Ayağı taşa takılıp tökezlediğinde gülmüş, kafamı kaldırdığımda ise muhtemelen çıktığımız andan beri bizi izleyen Rahsan'la karşılaşmıştım. *Ve olduğum yerde kalmıştım.*

Siyah giysileri yüzünden onu fark etmek zordu, tabii bakışları olmasaydı. Büyük ateşin gerisinde, oturan Paul'ün arkasında ayakta duruyordu. Pelerini omuzlarından bacaklarına doğru düşüyor, alevler yüzünde dans ediyordu. Gözlerini kısmıştı ve yüzündeki bu ifadeyi sadece düellolarda görmüştüm. Milo'nun ise olan bitenden haberi yoktu, gülüyor ve ucuz atlattığını düşünüyordu. "Oh, eğer bunu dökseydim Cadaloze Eve derimi yüzerdi."

Tatlım, demiştım o an içimden. Sanırım bunu yapmak için sıraya girmesi gerekiyor.

Rahsan'ın bu hâline ilk başta anlam verememiştım tabii. Dediğim gibi tecrübesizdim ancak sonunda her şey yerli yerine oturduğunda *dehşete* kapıldım. Kütüphanede beni kışkırdığını söylediğinde, bunun bendeki gibi bir kıskançlık olduğunu düşünmüştüm zira. Hafif huysuzluk içeren ve hemen geçen türden. Ancak Rahsan Zev'iv'in ateşinin kolay kolay sönmeyeceği belliydi. *En azından benimle göz göze gelene kadar.* Bakışları beni bulduğunda, yüzümdeki ifade artık nasılsa hafifçe gülümsedi. Öyle tatlı bir gülümseme değil, tehlike içeren ve onun kim olduğunu hatırlatan türden. Bir önceki gece kucağına oturduğum çocukla aynı kişiydi elbette ancak benim yanımda bazen o kadar tatlı oluyordu ki bu deli deli bakan ve kafasında milyonlarca plan kuran *diğer* tarafını kolayca unutabiliyordum.

Ona hafifçe gülümseyerek karşılık vermeye çalışmış ancak beceriksiz bir denemeden öteye gidememiştım. Askerlere karışmaları dağıttığımız sırada hâlâ sindirmeye uğraşıyordum, kıskanılmak tuhaf bir şeydi. Milo'ya bir şey yapmayacağından emin olsam, belki hoşuma bile giderdi çünkü kimse tarafından bu şekilde umursanmamıştım ancak arkadaşımın can güvenliğinden şüphe duyarken bundan keyif almam mümkün değildi. Bulduğum her fırsatta ona bakmış, Paul ile Rahel'in de olduğu grupla konuştuğu birkaç sefer hariç, hep dikkatli bakışlarıyla karşılaşmıştım. Zamanla ölümcüllük oranı azalmıştı ancak Milo'yu yakın takibe almıştı bir kere, kolay kolay bırakmazdı.

Sıra ona geldikçe endişelenmeye başladım. Yerimde duramıyor, normalde nefret etsem de Eve bizi ayak işi yapmak için çağırсын istiyordum. Bir yanımda tam tersine bir an önce ona kavuşmak istiyordu. Yanında olmak, ona sarılmak... Bu gece yanımızda Milo ve Rimona olsa bunu yapardım da. Muhtemelen o da. Ancak durumumuzu anlamıştı. Anlamayan kişi Milo'ydu. Tedirginliğimi fark etmemiş, karışımı uzattığı her asker ve büyücüyle sohbet etmeye çalışmıştı. Harika bir yardımcıydı, tek hatası, kumral bir askerin karşısına geldiğimizde yaşanmıştı.

Genç bir çocuktu ve büyücü değildi. Kendisi gibi büyücü olmayan askerlerin arasında üniformasıyla dikiliyor, o sıra anlatılan bir şeye gülüyordu. Beş kişilik grup bir anda konuşmayı kesip ona döndüğünde, Milo ne yapacağını şaşırarak öylece kalmış, tepeşidekileri uzatmak için harekete geçtiğinde tökezlemişti. Düşmesin diye bir kolundan ben, diğerinden ise o kumral asker tutmuştu. Gerisi felaketti. Kekelemiş, suratlarına bile bakamamıştı. Onu ilk defa böyle görmüştüm. Sonra da gelmek için bu

kadar ısrar etmesi, gözüme daha az gizemli görünmüştü. Çadırlara yürüdüğümüz süre boyunca, “Batırdım, değil mi? Çok kötüydü...” benzeri şeyler söylemişti ve onu sakinleştirmeye çalışmıştım. İlk zamanlar benim yaptığım saçmalıkların yanında bu bir hiçti ve şimdiye kadar gayet iyi gitmişti.

Benim işkencem ise ondan sonra başlamıştı. Büyük ateşe yaklaştıkça tedirginliğim artmıştı çünkü erkek arkadaşım olduğundan şüphelenmeye başladığım Rahsan, tuzağına düşmesini beklediği tavşanlar gibi bizi izlemişti. Milo, tepsiyi önce Paul ve orada bulunan diğer büyücü ve generallere uzatmış, sonra da doğrulup Rahsan’a yaklaşmıştı. Çok tatlıydı, olabildiğince neşeli bir sesle *afiyet olsun* bile demişti. Rahsan ise karışımı almak için uzanmamıştı. Bu, Milo var diye yaptığı bir hareket değildi. Benim dağıttığım birkaç seferde de karışımı, bitkisel bohçaları ya da onu sağlıklı tutmak için sunduğumuz herhangi bir şeyi istememişti. *Ve benî deli etmişti*. Bu yüzden Milo’nun birkaç adım gerisinde dururken bakışlarımı ondan ayırmamış, kaşlarını çatarak alması için baskı uygulamıştım.

İşe yaramıştı. Rahsan ona attığım bakışı fark etmiş, birkaç saniye inat eder gibi görünse de isteksizce karışımı almıştı. Sonra da kuru bir teşekkür etmişti. Korktuğum kadar kötü bir karşılaşma olmamıştı ancak Milo, Rahsan’ın ona nasıl baktığını fark etmiş ve kalanlara dağıtmak için oradan uzaklaştığımız sırada bana doğru eğilmişti. “Sence Rahsan Zev’iv benden nefret ediyor olabilir mi?”

Omzumun üzerinden dönüp arkamızdan bizi izleyen Rahsan’a uyarı dolu bir bakış atmam gerekmişti o bunu söyledikten sonra. “Yok canım. Yani biraz sert bakıyor, ben de farkındayım ama alışkın değilsin, ondan öyle geliyor.”

Pek ikna olmuş gibi gözükmese de “Peki öyleyse,” demiş ve uzatmadan işine geri dönmüştü. Ben de cezalandırmak ister gibi bir daha Rahsan’a bakmamıştım. Ardından çadırlara dönmüş ve akşam yemeği telaşı başlayana kadar çıkmamıştık. Tekrar tekrar sayım yapıyor, ilk saldırıdan sonra kullanacağımız bitkisel karışımları ve panzehirleri hazırlıyorduk. Rimona benden daha gergindi. Sürekli Bayan Miriam’ın verdiği görev hakkında konuşuyordu ve ne yaparsam yapayım onu rahatlatamıyordum. Bu da boş konuşuyormuşum gibi hissettiriyordu zira benim söylediklerim işe yaramazken, Milo araya girip şaka yaptığı anda Rimona’nın yüzünde güller açıyordu. Onu sempatik bulduğunu önceki karşılaşmaları sayesinde biliyordum ancak Milo’ya attığı bakıştan sonra, *ondan hoşlanıyor olabilir*

mi, diye düşünmeden edememiştim. Daha cevabı bulamadan da çadırın ortasında dikilip *lak lak* yaptığımız için Eve tarafından azarlanmıştık.

Çil yavrusu gibi başka köşelere kaçtıktan kısa bir süre sonra da akşam yemeğini diğer şifacılarla yedim. Aslında biraz gergindim. Milo'yu kiskanarak geçirdiği saatlerden sonra Rahsan'ın asık suratlı olacağını düşünmüştüm ancak diğer büyücülerle birlikteyken hâlimden memnun görünüyordu. Paul'ün yanına oturmuş, bir yandan yemek yerken bir yandan da onu dinliyordu.

Bu hâlini izlerken gülmeden edemedim. Onun adına mutluydum çünkü aralarındaki yaş farkına rağmen, kendisi gibi yıldırım büyücüsü olan Paul'le iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Yazdan beri onu genelde bir köşede yalnız başına gördüğümünden, bu güzel bir gelişmeydi. Bakışları bir anda bana döndüğünde gülümseyerek onu izlerken yakalandım. Kalbim anlık bir panik dalgasıyla kasıldı ancak ince bir gülümsemeyle bana karşılık verdiğinde, rahatlayarak yemeğime döndüm. Kalbim bir süre daha tatlı bir heyecanla atmaya devam etti.

Akşam yemeği için bize verilen süre kısıtlıydı. Aslında her an geçitlerin açılma tehlikesi olduğundan herhangi bir şey için verilen süre kısıtlıydı. Bu yüzden hızlıca yemiş ve toplamak için harekete geçmiştik. Kırılmasın diye tahtadan yapılan tabakları, bulaşık yıkamak için kullandığımız kovaya attığım sırada arkamdan tanıdık ve beni heyecanlandıran bir ses geldi. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Ve şans ilk defa bize güldü. Eve, Rahsan'a beni göstererek, “Malkin'e su getirirken yardım edebilirsin,” dedi.

Kalbim heyecanla çarparken karşımda duran Milo'yla göz göze geldim. Yüzümdeki ifadeyi panik olarak yorumlayıp korkunç bir şeye mahkûm edilmişim gibi bana üzüldüğünü gösteren bir bakış attı. Hâlbuki sevinçten yerimde duramayacak hâldeydim. Kamptan uzaklaşana kadar Rahsan'ın yanında nasıl sakın sakın yürüebilmişim, bilmiyordum. Zira gözden kaybolduğumuz an, elimdeki boş kovayı yere atıp ona sarılmıştım. Bu tamamen içimden gelmişti, bir şeyleri telafi etmek için değildi. Ona yakın olmak istiyordum, öyle ki bu bazen *ihtiyaç* gibi hissettiriyordu.

Kendi elindeki kovaları benden daha nazik bir şekilde yere bırakırken güldü, sonra da güven veren ellerini sırtıma yerleştirdi. Ondan önce davranarak, “Sonunda!” dedim. Gizli saklı ilişki yaşamının ayrı bir heyecanı olduğu ve onunla geçirdiğim her saniyenin kıymetini daha çok bilmemi sağladığı doğrudu ancak kötü yanları olduğu da inkâr edilemezdi.

“Sonunda mı?” dedi kinayeli bir sesle. “Sen mi sabrettin, yoksa ben mi?”

Başımı göğsünden uzaklaştırıp yüzünü görmeye çalıştım karanlıkta. “İkimiz de.”

“Bana hiç de öyle gelmedi.”

“Emin ol, son birkaç dakikadır yanına gelmek için bahane arıyordum.”

Oflamaya benzer bir ses çıktı dudaklarından. Tutuşunu sıkılaştırıp çenesini başımın üzerine yasladı nazikçe. “Bilmeni isterim ki Aviva... Sabırlı bir insan değilimdir.”

Sesi yorgundu. Böyle hissetmesini anlıyordum, zaten gizlemeye de çalışmıyordu ancak bu konuşma için biraz erkendi. Yine de olabildiğince tatlı bir şekilde karşılık verdim. “Ben de bunu saklamak istemiyorum ama birlikte olmaya başlayalı ne kadar oldu ki?”

Beraber vakit geçirmek için fırsat kovaladığımızdan mıdır, yoksa hislerimin yoğunluğundan mıdır bilmem, çok daha uzun bir süredir sevgiliymişiz gibi geliyordu ancak başkaları için gülünç sayılabilecek bir süre geçmişti yalnızca.

Bir süre sessiz kaldı. “*Biraz daha sık dişini*, diyorsun yani?”

“Yani,” dedikten sonra daha neşeli bir sesle ekledim. “Hem önemli olan, Serafina ve Matias’ın öğrenmesi. Onlar öğrendikten sonra gerisi mühim değil.”

Söylediklerim onu yatıştırmış gibi göründü. “Peki söylemek için neyi bekliyorsun? Bu fikre alışmalarını mı?”

“Biraz. Aslında şimdi de söyleyebilirim ancak nasıl tepki vereceklerini biliyorum. Hislerimizin gerçek olduğuna inanmayacaklar. Senin manipülasyonunun kurbanı olduğumu düşünecekler.”

Bu konuda bana inanmayacaklarını ve ikna etmeye çalışacaklarını biliyordum. İyiliğimi düşündükleri için bunu yapacaklardı ancak onlara sinirlenecektim, kavgaya edecektik ve bunu istemiyordum. Tüm o kaos hayal edince içime bir ağırlık çöktü. Ancak Rahsan’ın öpücüğünü saçlarımda hissettiğim an tekrar yumuşacık oldum.

“Haklısın,” dedi yavaşça benden ayrılırken. Sonra yere eğilip benim kovalarımı da tek eline aldı ve diğeriyle elimi tuttu. Göle doğru yürümeye başladık. “Sadece Gorion ve Cohen’in bilmesinin önemli olduğunu söyledin. Peki ya o...” durdu. Ses tonu daha karanlık bir hâle büründü. “O çocuk?”

Pek fazla seçeneğim olmadığından, “Milo mu?” dedim hemen. Başını sallayarak onayladığı sırada çoktan açıklamaya başlamıştım. “Sana söyledim, yıllardır arkadaşım ve benden hoşlanmadığına eminim. Yani, romantik anlamda.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Oluyorum işte. Matias’ı neden böyle kıskanmıyorsun?” Sonuçta o daha yakın arkadaşım ve onunla daha çok vakit geçiriyordum ancak onu kıskanıyor gibi değil de sinir oluyor gibiydi.

“Çünkü o Cohen’e aşık.”

“Milo’yu da öyleymiş gibi düşünebilirsin.”

Başını bana doğru çevirdi. “Birinden mi hoşlanıyor?”

Bulunduğumuz durumun saçmalığına gülmek istedim ancak kendimi tutmayı başardım. “Hayır, yani bilmiyorum ama ne fark eder ki? Milo güvenli ve beni kıskanacağı bir hareket yapmıyor.”

Şu anda onun elini tutuyor olmama rağmen homurdandı. “Sürekli yanında.”

“Çünkü benim sorumluluğumda.”

Sesim hâlâ yumuşak bir tonda olsa da sabrımın son kırıntılarını kullandığım belliydi. Rahsan, *seninle ne yapacağım*, demişti bana kütüphanede; muhtemelen ona hissettirdiğim duygular ağır geldiği ve zihnini işgal ettiğim için. İçimden, *asıl ben seninle ne yapacağım*, demiştim o gece ve haklıydım. Asıl kıskanması gereken *bendim*. Onunlayken ya da onu gördüğümde başkalarına bakmak, aklıma bile gelmiyordu ancak gelseydi onu izleyen bir sürü heyecanlı gözle karşılaşacağımı biliyordum. Rahsan Zev’iv, mesafeli tavrına ve kötü şöhretine rağmen gizli hayranlara sahipti. Hem de her zaman. Şimdi nasıl böyle olmuştu?

Bizim birlikte olmamızın bir çeşit mucize olduğunu, beni kendi hâlime bıraksa kimsenin dikkatini çekmeyeceğimi bilmiyor muydu?

Bunu özgüvensizlikten söylemiyordum, gerçekten, sadece... Bu evrende işler böyle yürüyordu. Orijinal kurguda Aviva’nın hiçbir ilişkisi olmuyor, kimseye özel bir ilgi duymuyor ve kendisini tamamen şifacılığa adıyordu. Şimdi Rahsan’ın beni böyle kıskanıyor olması bu yüzden tuhaf geliyordu. Daha önce kıskanılmadığım için bu kıskançlığın ne boyutta olduğunu anlayamıyordum. Bir yandan da beni sadece kendisine istemesi hoşuma gidiyordu ki bu noktada kendime şaşıırıyordum.

Son irademi sakın ve mantıklı kalmak için kullanarak itiraz etmesine izin vermeden ekledim. “Milo, Bayan Miriam’dan özel izin aldı, pratiğe ihtiyacı olduğunu düşündüğü için burada. Tıpkı benim gibi. Geçen yıl ben de-”

“Biliyorum,” diye araya girdi. Başımı çevirip ona baktım. “O zamanlar ben de gönüllü olmaya başlamıştım.”

Bildiğini biliyordum, yani geçen bahar gelmeye başladığımda Rahsan Zev’iv’i burada görüp şaşırmıştım ancak hiç konuşmamıştık. Bana dikkat ettiğini düşünmediğim için hatırlamasına şaşırmıştım. Gülümseyerek, “Evet,” dedim. “Milo da bizim gibi işte.”

Anlayamadığım bir şeyler homurdandı yanımda. Takılmadım ve konuyu değiştirdim, kovalara su doldururken de konuşmaya devam edip onu güldürdüm. Ancak bu meselenin kapanmadığını biliyordum. En azından onun zihninde. Ellerimizdekilerin ağırlığıyla daha yavaş bir şekilde kampa dönerken yumuşak bir sesle, “İstersen Milo’ya söyleyebilirim,” dedim. Bakışları bana döndü. “Onun bilmesi problem olmaz. Böyle daha rahat edeceksen-”

“Hayır.” Hemen araya girmesine şaşırdım. Tam benden ne istediğini düşünmeye başladığım sırada da ekledi. “Böyle davranmam aptalca zaten. Kendimi kontrol edemiyor gibiyim.” Sesinde bariz bir tiksinti vardı. “Alışırım.”

Ona gülümsedim. “Bu doğal değil mi?”

Açık açık söylememişti ancak muhtemelen onun ilk sevgilisiydim, o da benim. Yirmi bir yaşında olduğumuz için bu durum biraz tuhaf görülebilirdi ancak korumamız gereken enerji alanları olduğundan ve büyüçü aileler çocuklarını küçüklükten itibaren böyle yetiştirdiğinden, çoğu büyüçünün çalkantılı bir aşk hayatı olmuyordu. Gerçi Rahsan, babasının bu konuda ona herhangi bir baskı yapmadığını söylemişti. Onun daha önce sevgilisinin olmama sebebi başka bir sebepten, mesela seçiciliğinden kaynaklanıyor olabilirdi. Ne olursa olsun sonuç değişmiyordu, gizlemeye çalışsa da tecrübesiz olduğu belliydi.

Gözleri önce dudaklarımdaki gülümsemeye düştü, sonra tekrar gözlemeye. “Sen benden daha iyi idare ediyor gibisin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kıskançlık konusunda mı?”

Başını sallayarak onayladığında güldüm. Benimle bu konuda bile rekabet etmek tam Rahsan’lık hareketti cidden. “Çünkü ben normalde de kıskanç biri değilim,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Yalan

söylemiyordum, kıskançlık bana o kadar uzak bir duyguydu ki Serafina'yla olan durumu yanlış anladığımda bile çok kötü hissetmiş, kendimden utanmıştım. Bunu dediğim an Rahsan duraksadı ve söylediklerimi tarttı. Hiçbir şey demese de bazı şeyleri kıskandığı belliydi, hatta bu kıskançlığı hırsa ve motivasyona çevirdiği de. "Ayrıca sen zaten mesafeli birisin," diye ekledim.

Anında keyfi yerine geldi ve sırıttı. "Sana, beni kıskanacağın şeyler vermiyorum yani, öyle mi?"

Kampa yaklaşmıştık ve kovalar hâlâ elimizdeydi. Yine de hissettiğim redirginlikle ona yaklaşma ihtiyacım galip geldi, yanağımlı koluna doğru koydum. "Evet, vermemeye de devam edeceksin."

Güldü ancak beni çok rahatlatmak istemediğinden olsa gerek, "Hmm..." dedi sadece. Önüne geçip geri geri yürümeye başladım. "*Rahsan. Sakın.*"

Bu iki kelime daha dudaklarımdan çıktığı an, yanlış bir hamle olduğunu biliyordum ancak artık çok geçti. Çoktan söylemiş ve onu kıskırtmıştım. "Neden? Beni nasıl kıskanacağını merak ediyorumdur belki?"

"Etme. Hiç eğlenceli olmayacağından eminim." Ona şaka yapıyor muşum gibi geldiğinden gülmeye devam etti. Karşısında durup "Ciddiyim," dedim. "Ben yalnızca kendime işkence ederim. Senin ya haberin olmaz ya da sabredemediğim bir noktaya geldiğinde öğrenirsin."

Bir süre gözlerimin içine baktı, söylediklerimi tarttı. "İnsanları sevmediğim için şanslısın o hâlde," dedi en sonunda. Bunu ifadesiz bir yüzle söylemişti ancak gülerecek tekrar yanına geçmem için yeterliydi.

Kamp alanındaki hareketliliği ve sesleri fark edene kadar başka şeylerden konuştum. Aramızda yalnızca birkaç ağaç kaldığında ise, "Dikkatli ol," dedim. Bunu neden yapmıştım bilmiyordum, sadece içimden gelmişti ve su dolu kovaları sıhhiye çadırlarına götürdüğümüz sırada dışarıdan gelen sesleri duymuştuk.

Geçit açılıyordu. Rahsan, hızla elindekileri yere bırakınca hareketin aniliği yüzünden kovaların içindeki su etrafa sıçradı. Peşinden ben de dışarıya koştum. Büyücü olmayan askerler kılıçlarıyla birlikte geçide doğru gidiyordu, hava elementine sahip olanlar ise çoktan *malakileri* karşılamak üzere havalanmıştı. Rahsan da bunu yapmak üzereydi ancak aniden hatırlamış gibi bana döndü. "Dikkat et."

"Asıl sen dikkat et!" diye bağurdım arkasından, o sırada çoktan havalanmış yükseliyordu. İyi olacağını biliyordum, o güçlü bir büyücüydü

ve nasıl stratejik bir şekilde savaşıacağını biliyordu. Ancak sevgilisi olarak onun için endişelenmeden edemiyordum, kalbim her zamankinden daha fazla korkuyla doluyordu.

Çok geçmeden ilk *malakinin* karşısına dikildi ve onun üzerine yıldırımlarını indirdi. Tüm orman, birkaç saniyeliğine de olsa mor bir ışıkla aydınlandı. Onun için korkuyordum ancak ondan etkilenmekten de kendimi alamıyordum. Ona *gecenin oğlu* derken yanıliyordum belki de, gökyüzünü örümcek ağı gibi saran yıldırımlarının arasında geceyi *aydınlatan* oydu zira.

Ancak daha fazla burada kalıp onu izleyemezdim. Rahsan'ın uçarken ardında bıraktığı rüzgârın sadece bir saniye için saçlarımı savurmasına izin verdim, Sonra harekete geçmem gerekti. Yaratıklar geçitten çıktığı an, kamp alanı tam bir karmaşa hâline geliyor, sesler ve çığlıklar birbirine karışıyordu. Üstelik ne kadar aşına olursanız olun, dehşet ânı içerisinde hafızanızı yitirmişçesine yolunuzu kaybedebiliyordunuz.

Şimdi bunun olmasına izin veremezdim. Dolayısıyla önemli olan tek şeyi, Milo'yu bulmam gerektiğini hatırlattım kendime. Durmadan onun ismini sesleniyordum çünkü benim sorumluluğumdaydı. Onu en son, Eve'le görmüş olsam da iyi olduğundan emin olana kadar rahatlatamayacaktım. Karanlık ormana daldığım an tedirgin olan sesim, ilerlemeye devam ettikçe daha güçlü ancak panik dolu çıkmaya başladı. Etrafta kimse yok gibiydi. Koşarken çalılar bacaklarımı sıyrıyor, karanlıkta taşlara takılıp tökezliyordum ancak bir tane bile şifacıya rastlamıyordum. *Çok mu gitmiştim? Karanlıkta fark etmeden ormanın derinliklerine mi ilerlemiştim?*

Kaybolmak, isteyeceğim son şey olduğundan şüpheye düştüğüm an geri dönmeye karar verdim. Ardından dakikalardır uzaklaştığım kaosa doğru koşmaya başladım, ağaçların seyrekleştiği yere kadar da durmadım. Kendimi zorlamış, düştüğümde bile durmamıştım çünkü durduğum anda kaybolma ihtimalimi artırırdım. Ormandaki ağaçlar öylesine sıkı ki gökyüzünü görmek imkânsızdı. Dolayısıyla ne büyü'nün yaydığı ışıkları takip edebilir ne de yıldızlara bakıp yolumu bulabilirdim, geçit kapandı an işim biterdi.

Kalbim azıcık yavaşladığında geri gelmenin, yapmam gereken tek şey olduğunu fark ettim. Zira ben ormanda derinlere gitmemiştim, şifacılar olması gerektiği kadar ilerlememişti. Uzaktan seçebildiğim kadarıyla hepsi tek bir yerde toplanmıştı ve ortalarına da henüz üçüncü sınıf olan Milo'yu almışlardı. Onu gördüğüm anda rahatlayarak oldukları yere, geçidin batısına doğru yürümeye başladım ancak kafam karışmıştı. Neden orada

duruyorlardı ki? Bulundukları yer geçide çok yakındı. Üstelik neden orada durmak için bugünü seçmişlerdi? Görünüşe göre hepsinin haberi vardı ve duyuru ben göle gittiğimde yapılmıştı.

Yanlarına yaklaştığımı ilk fark eden, ismini Adira olarak hatırladığım kıdemli şifacı oldu ve o geldiğimi haber verene kadar gözlerimi Milo'dan ayırmadım. Aralarında en tecrübesiz ve burada görevli olarak bulunmayan tek kişi olduğundan, onu korumak ister gibi ortalarına almışlardı ancak bu, yüzündeki dehşet ifadesini silmeye yetmemişti. *Yetmezdi de*. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Geçen yıl, ilk görevimde gerçekleşen saldırıdan sonra ben de bir süre kendime gelememiş ve o gecedен sonra birkaç gün uyuyamamıştım. Savaşmak için eğitildiğimiz yaratıklar, yakından çok daha korkunçtu çünkü. Gördükten sonra bir süre olanları algılayamayacağımız ve *onları nasıl yenebiliriz ki*, çaresizliğine kapılacağımız kadar korkunç. İçimizdeki umuttan geriye sadece kırıntıları bırakacak, kıtanın güvenli iç kısımlarına atanmak için varımızı yoğumuzu ortaya koyacağımız kadar korkunç.

Üstelik göreve geldiğimizde neyle karşı karşıya olduğumuzun ilk defa tam anlamıyla farkına varıyorduk. Zira büyücülerin savaşmasına ve rahat uyumamızı sağlamasına öylesine alışıyorlardı ki o zamana kadar canlı bir tanesini hiç görmüyorduk. Gördüğümüzde ise Milo gibi oluyorduk. Gözler sonuna kadar açık, korkudan kıpırdayamaz ve yaşama içgüdüsüyle savaşıyor hâlde. Arkamıza bile bakmadan kaçmamak için tüm gücümüzü kullanıyorduk o an ve sonra alışıyorlardı. Asla tam olarak kabullenemiyorduk elbette ancak o his geldiğinde daha kolay bastırabiliyorduk.

“Malkin! Nihayet!”

Kıdemli şifacının ismimi söylemesiyle birkaç göz üzerime doğru çevrildi, bunlardan biri de Milo'ya aitti. Geçmem için açtıkları boşlukta ilerlerken nerede olduğumu soruyorlardı, iyi olup olmadığımı. Onlara cevap vermek yerine kaskatı kesilmiş arkadaşına sarıldım. Gözlerim, hissettiğim rahatlamayla kapandı. “Şükür ki iyisin.”

“Birisi Aranoff'a haber versin!” diye bağırdı arkamdan bir adam. “Malkin geri döndü.”

Aranoff diye bahsettiği, Isaac oluyordu. Yanlarında olmadığımı fark ettiklerinde aramak için onu yollamış olmalıydı.

Milo'nun elleri yavaşça sırtımı buldu ve sarıldığında korkusunu daha net hissettim. Buradaki kimse onu sakinleştirmeye çalışmamıştı elbette, korkusuyla başa çıkması gerektiğini düşünmüşlerdi. Neden böyle

yaptıklarını anlıyordum. Sonuçta hepimiz o yoldan geçmiştik ancak yakın arkadaşım bu hâldeyken kayıtsız kalmam mümkün değildi. Bu yüzden parmak uçlarımı hafifçe sırtına bastırdım ve biraz olsun gevşediğini hissedene kadar durmadım. Ne yaptığımı anladığında sadece benim duyabileceğim şekilde, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Ondan ayrılırken gülümsemekle yetindim, sonra arkası bize dönük olan Eve’e hitaben konuştum. “Neden burada toplandık? Geçide bu kadar yakın olmamız tehlikeli değil mi?”

Eve yavaşça bana doğru döndü ve “Mohsad’ın emri,” dedi. Onaylamadığı ses tonundan bile belliydi. General Keiv’e, rütbesi ve soyadıyla hitap edilmesine o kadar alışmıştım ki bir an kimden bahsettiğini anlamadım. Konuşmaya devam ettiğinde ise bunu tamamen unutacak kadar dağıldım. “O karganın fikirlerine gereğinden fazla önem veriyor.” Karga. *Orev*. Rahsan’dan mı bahsediyordu? “Buranın güvenli olacağı” söyledi. Anlaşılan, yaratıklar geçidin batısına doğru hiç uçmuyormuş.

Böyle bir gözlemi, Rahsan kadar dikkatli birinin yapması olağan dışı değildi ancak bana hiç bahsetmediği için şaşırmıştım. Başımı kaldırarak önce yaratıklara, sonra da ona baktım.

Dakikalardır havadaydı. Paul ve bir ışık büyücüsüyle birlikte *malakinin* etrafını sarmıştı ve ışık büyücüsü, canavarın dikkatini dağıtmaya çalışırken saldırmak için fırsat kolluyordu. Nasıl bu kadar soğukkanlı kalabildiğini merak ediyordum zira onun yerinde olmayı hayal bile edemiyordum. *Malakinin* yarasaya benzeyen kanatları muazzam büyüklükteydi, her çırpışında havayı dövüyor ve çığlıkları kulak tırmalıyordu.

Işık büyücüsü hazır olduğunda, *malakinin* gözlerini kör edecek kadar büyük, sarı harelî beyaz bir ışık topu yarattı. Bunu fırsat bilen Rahsan da kalça hizasında iki yana doğru açtığı ellerini pençe gibi bükte, biraz daha yükseldi ve bir anda tepesinde güröldeyen kara bulutlardan aşağıya yıldırımlarını indirdi.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Gökyüzünü çatlamış gibi gösteren mor yıldırımlarının arasında, yüzündeki o sert ifadeyle en az, savaştığı yaratıklar kadar korkunç görünüyordu ancak ona bakarken en ufak korku hissetmiyordum. Aksine, etkileniyordum.

Rahsan Zev’iv, karşısındaki *malakiyi* başından vurmuş, acı acı çığlıklar attırırken dilim tutulmuş vaziyetteydim. Gözlerimi üzerinden ayıramıyordum. Milo arkamdan bana doğru eğilip dikkatimi dağıtmasa, bir müddet daha ayıramazdım muhtemelen.

“Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.”

Ses tonu, dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine sebep oldu. Görünüşe göre etkilenen tek kişi ben değildim. Cevap verirken gözlerim hâlâ Rahsan’ın üzerindeydi, şimdi Paul de ona katılmıştı ve ikisi bir kol mesafesi kadar yakındı. Ne konuşuyorlarsa Rahsan oldukça odaklanmış görünüyordu, yüzünde de nefrete benzer bir ifade vardı. “Çünkü sen onu sadece düello yaparken gördün, *asıl düşmanın* karşısında değil.”

Okulda yapılan düelloların belli kuralları vardı ve karşı tarafa zarar vermemek esastı. Oysa geçitlerden çıkan yaratıkların karşısında istediği kadar vahşi olabilirdi. Milo elbette Rahsan’ı dövüşürken görmüştü, zaten o ve Matias arasındaki düellolar birinci sınıftan beri meşhurdur. Öyle ki diğer düelloları izlemeyenler, hatta şifacılar bile onlarınkini görmek için toplanırdı zira Rahsan, saf bir toprak büyücüsü olduğu için ondan daha güçlü olan Matias karşısında dezavantajlı konumda olmasına rağmen soğukkanlılığı ve zekâsıyla öyle iyi taktikler geliştirdi ki kıran kırana bir mücadele gerçekleştirdi. Galip de sürekli değişirdi.

En son arenada yaptıkları düelloda, Matias öncekilere göre daha kolay kazanmıştı çünkü Rahsan kontrolü en başından kaybetmişti. Onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini hâlâ bilmiyordum ancak Milo’nun neden bu kadar şaşırdığını çok iyi biliyordum. Rahsan’ı ilk kez görev esnasında gördüğümde ben de onun kadar şaşırmıştım çünkü o zamana kadar onun sadece iyi yazılmamış bir kötü karakter olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar tehlikeli ve acımasız olabileceğini gördükten sonra ise... *Eh, yazara haksızlık ettiğimi kabullenmiştim.* Gözü dönmüş tirana dönüşmesi o kadar da uzak bir ihtimal gibi gelmemişti.

Kalan son *malaki* de geceyi yırtan bir çığlık atarak can verirken vücudu tuhaf bir açıyla geriye doğru kıvrıldı ve hızla yere düşmeye başladı. Bir alkış koptu, az önceki dehşet havası yerini zafer mutluluğuna bıraktı ve uzun ısıklar çalındı. Havada kalan üçlü ise gücünün son kırıntılarını çakılmakta olan yaratığı yavaşlatmak için kullandı.

Gözlerimi üzerinden ayıramıyordum, Milo omuzlarımdan tutup beni yönlendirmese Eve’in harekete geçmemiz için işaret verdiğini bile fark etmezdim muhtemelen. Biz saklandığımız gölgelerin arasından çıkıp kamp alanına doğru yürürken onlar da yere indi, birbirlerini tebrik ettiler ve Paul tek elini Rahsan’ın omzuna koyup sıkı. Yanından geçip gitmeden önce hiçbir şey söylemedi ancak yüzündeki ifadeden onunla gurur duyduğu belliydi.

Kıdemli yıldırım büyücüsü arkasını döndüğü anda, Rahsan başını eğerek hafifçe gülümsedi ve içim sımsıcak bir hisle doldu. Bu küçük ama tatlı ânı yakalayabildiğim için kendimi şanslı hissettim. Onunla gurur duyan tek kişi, Paul değildi elbette. Ona koşup sarılmak, yüzünün her noktasını öperken ne kadar harika olduğunu söylemek istiyordum ancak yapamazdım. Ben bir şifacıydım ve önce görevimi yerine getirmeliydim. Üstelik bu gece bir değil, iki taneye sahiptim.

Eve de bunu hatırlatmakta gecikmemiş; önce ellerini çırparak dikkatimizi çekmiş, sonra da herkese ne yapması gerektiğini söylemişti. Büyücülerden yaralanan yoktu ancak diğerleri için aynısı söyleyemezdim. Yine de ölüm tehlikesi bulunan kimse olmadığı için şanslıydık. *Enok* tarafından saldırıya uğramış bir askerin, kırık bacağını iyileştirdiğim sırada Milo yanımda duruyordu. Ben kemikle ilgilenirken bir işe yarama ihtiyacıyla adamın şakaklarını ovuyor, acıyı daha az hissetmesi için büyü yapıyordu. Askerin bilincinin yavaşça kapandığını fark ettiğinde endişesini daha fazla gizleyemedi. “Son dördün haftalarının daha güvenli olduğunu sanırdım, saldırılar hep böyle yoğun mu olur?”

İşime konsantre olduğum için ona hemen cevap vermedim, verdiğimde ise gözlerimi adamın kolundan ayırmadım. “Evet. *Güvenli* demek biraz yanlış aslında, kastedilen sadece geçitlerin daha az açıldığı. Yoksa saldırılar aşağı yukarı böyle oluyor.”

Sessizleşti. Yaralı asker de acıyla inlemeyi kesmiş, Milo’nun büyüğü sayesinde uykuya dalmıştı. Zihninden neler geçtiğini tahmin ederek başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. Zor olsa da kolu iyileştirmiştim ve alnımda ter birikmişti. “*Nasıl hâlâ hayattayız*, diye düşünüyorsun, değil mi?”

Bunu söylememi bekliyormuş gibi atladı. “Evet.”

“Ben de senin gibi düşünmüştüm. İlk görevimde yani.”

“Cevabı buldun mu peki?”

Emin değilim, der gibi dudağımı büktüm. “Sanırım herkesin işini iyi yapması, güven ve küçük mucizeler.”

Başımı çevirip uyuyan askeri çadıra taşıyabilecek gönüllüler bulmak için etrafa bakındım. Milo’nun sesinden cevabımı garipsediği belliydi. “Küçük mucizeler mi?”

“Evet. Seneye bolca şahit olacaksın.”

İki askerin dikkatini çekmeyi başardığımda gelmelerini işaret ettim ve panik olmamaları için durumu açıkladıktan sonra arkadaşlarını sıhhiye çadırlarına götürmelerini rica ettim. Milo da benim gibi ayağa kalktı ve

ben, askerler dikkatli davranıyor mu diye arkalarından izlerken kafasındaki soru işaretleriyle bana baktı. Bizden uzaklaştıklarında ellerim belimde ona döndüm ve gülümsemeye çalıştım. “Ee, nasıl hissediyorsun? Geldiğine pişman oldun mu?”

“Hayır.” Başını eğip tek ayağının ucuyla toprağı eşeledi. “Yani korktugumu inkâr edemem, gördün zaten ama pişman olmadım. İyi oldu gözlerimle görmek. Geldiğime memnunum.”

Tam ona bir şey söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki yaşlı olmasına rağmen bir şahininki kadar keskin gözlere sahip olan Eve’e yakalandık ve “Yeni çocuk!” diye bağırıldığını duyduğumuz anda ikimiz de irkilerek sesin geldiğı yöne baktık. Elbette en kıdemli olduğı için en ağır yaralı askeri o iyileştiriyordu. Bunu yaparken de yalnız değildi, yanında iki kişi daha vardı. Elini *gel* der gibi salladı. “Sen yanıma!” Sonra gözleri beni buldu. “Malkin sen de sallanma, ihtiyacı olan kim varsa yardıma git!”

Birbirimizden ayrılmadan önce sadece birkaç saniyemiz vardı, biz de bunu verimli kullandık.

“Hep böyle midir?” dedi Milo, neredeyse dudaklarını kıpırdatmadan. Onu taklit ederek cevap verdim. “Daha bile beterdir. Ona malzeme taşıırken memnun olursun artık.”

Sonra farklı yönlerle dağıldık. Eve’den olabildiğince uzaklaşma planımı devreye soktuğum anda yere diz çökmüş, askerlerin ufak tefek yaralarını iyileştiren Isaac’i gördüm ve altın bulmuş kadar sevindim. Adımlarımı da doğrudan ona yönelttim. Tepesinde dikilince gölgem üzerine düştü ve kim olduğuma bakmak için omzunun üzerinden dönüp baktı. Başımı hafifçe eğerek ona gülümsedim. “Ben ne yapabilirim?”

“Aviva!” dedi beni gördüğüne sevinmiş bir şekilde, ardından ne yapabileceğimi söyledi. Bana kalsa böyle sıcak bir karşılamadan sonra direkt nasıl olduğunu sorar, ufak bir sohbete girerdim ancak karşımda benden birkaç yaş büyük ve sorumluluk sahibi bir şifacı vardı. Dolayısıyla hastaların bir aciliyeti olmamasına rağmen önceliğı onlara veriyordu. “Benimle yapabileceğın bir şey yok ancak iş yükümü hafifletebilirsin.”

Gözleriyle, ilgilendiğı adamın arkasında bekleyen askerleri işaret ettiğinde yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve “Buyurun, ben yardımcı olayım,” diyerek onu yanıma davet ettim.

Ne kadar yorulmuş olursam olayım, askerlere daima nezaketle ve mümkün olduğı kadar gülümsemeyle yaklaşırdım çünkü burada olarak neleri feda ettiklerinin farkındaydım. Büyü gücü varken bile burada

olmak büyük bir cesaret istiyordu ve bu insanlar her gece canını dişine takıp kaç katı olan yaratıklara kılıç sallıyordu.

Bir süre Isaac'le yan yana hastaları tedavi ettik. Hafif yaralı oldukları için büyü değil, merhemleri ve sargı bezlerini kullanıyorduk. Bu daha ilk saldırıydı ve gece boyu gücümüze ihtiyacımız olacaktı. Isaac kendi işini bitirdiğinde, benim son kalan askerin kolunu bandajlamamı bekledi ve malzemeleri toplarken, "Diğerlerini bulabilmene sevindim," dedi. "Saldırı başlamadan önce göle mi gitmiştin?"

Bandajın kalan kısmını elime dolayıp düzelttim. "Evet. Bir duyuru yapıldıysa bile duymadığımdan doğrudan ormana koştum. Neyse ki çok geç olmadan geri dönmeyi başardım."

"Neyse ki."

Aklıma gelen şeyle başımı kaldırıp ona baktım. "Beni aramaya sen çıkmışsın, teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Birbirimize gülümsedik. "Sen nasılsın bu arada? Ruth nasıl?"

"İyiym ve o da iyi. Biraz telaşlı tabii ancak onun dışında iyi."

Normalde iyimser bir insan olsam da o anda bulunduğumuz yer, geçidin önündeki kamp olduğundan ve burada kötü haberler daha sık verildiğinden endişeyle, "Neden?" diye sordum. Bu hâlime güldü. "Merak etme, kötü bir şey değil." Başını eğerek, topladığımız malzemeleri tepsiye yerleştirmeye başladı ancak bu sadece bir bahaneydi, utandığını gizlemeye çalışıyordu. "Bu yaz evleneceğiz, onun hazırlıklarıyla ilgileniyor sadece."

Gözlerim kocaman açıldı, yüzümü ise neşe dolu bir gülümseme kapladı. "Ciddi misin?"

Gülümseyerek başını salladığında bir an ne diyeceğimi şaşırdım. "Sizin adınıza çok sevindim, gerçekten. Şimdiden mutluluklar dilerim."

Burada olmamasına rağmen sevgilisi yanındaymış gibi yanıtladı. "Teşekkür ederiz."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi silemiyordum ki onları tanıyor bile sayılmazdım, aramızdaki ilişki ekip arkadaşlığı ve göz aşinalığından ibaretti ancak bu haber gecemi güzelleştirmişti. Kendime engel olamayarak bir soru sordum. "Ne zamandır birliktesiniz peki?"

Daha fazlasını bilmek istiyordum çünkü aşkın bu tatlı hâli, içimi yaşam enerjisiyle dolduruyordu. Ancak cevabı duymayı hiç beklemediğim türdendi. "Yedi yıl."

“Ne?!” Şaşkınlığıma ufak bir kahkaha attığında kendimi toparlamaya çalıştım. “Affedersin, sadece benden çok büyük görünmüyorsunuz ve yedi yıl deyince...”

“Sorun değil, kime söylesek bu tepkiyi alıyoruz zaten. Yedi yıl olduğuna bazen ben de inanmıyorum.”

“Çocukluktan mı tanışıyorsunuz?”

“Sayılır. Akademi’ye girmeden iki yıl önce tanıştık.”

Yani on altı yaşlarındayken. Bazı insanlar gerçekten çok şanslıydı, aşk kucaklarına düşüveriyordu. Bense kısa bir süre öncesine kadar aşkın asla beni bulmayacağını, hep kenardan izleyeceğimi düşünüyordum. Bıraksalar Isaac’le bu konuda saatlerce konuşabilirdim. Hem o çok samimi ve konuşması kolay biriydi hem de konu çok ilgi çekiciydi. Ancak hikâyenin devamını öğrenmeme kalmadan bir gölge düştü üzerimize. İkimiz de yavaşça karşımıza dikilen kişiye döndük. Daha görmeden o olduğunu biliyordum, kalbimin tekleyişinde bunu hissetmiştim.

Rahsan Zev’iv, siyah pelerininin içindeydi ve ifadesiz bir suratla bizi izliyordu. Daha doğrusu, Isaac’i. Yani bu geceki ikinci avını. Üstelik o ayakta, biz diz çökmüş vaziyette olduğumuzdan niyeti bu değilse bile bakışları küçümser görünüyor, hiçbir şey söylememesi de üzerine tuz biber ekiyordu.

Durumu kurtarmak adına, “Rahsan!” dedim neşeli çıkarmaya çalıştığım bir sesle. Bakışları yavaşça bana doğru döndü ancak ifadesi değişmedi. “Benim yanıma mı geldin, yoksa ilgilenmem gereken bir durum mu var?” Gülümsemeyi bıraktım. “Yaralanmadın, değil mi?”

“Yaralanmadım ama ilgilenmem gereken bir durum var.”

“Hemen.” Ayağa kalkmak için harekete geçtiğimde Isaac de doğruldu. Bir an bakışlarım, o ve Rahsan arasında gezindi. Tuhaf bir andı ve içimde bu tuhaflığı bitirmek için müthiş bir istek vardı. Bu yüzden elimle önce Isaac’i gösterdim. “Bu arada tanışmıyorsanız, Rahsan, bu benim ekip arkadaşım Isaac.” Sonra hâlâ onu incelemekte olan Rahsan’a doğru çevirdim. “Isaac, bu da Rahsan-”

“Zev’iv, biliyorum.” Isaac sözümü kesti ve arkadaş canlısı bir gülümsemeyle elini ona doğru uzattı. “Birkaç defa aynı görevde bulunduk ancak tanışma fırsatımız olmadı. Isaac Aranoff, memnun oldum.”

Rahsan bakışlarını önce ona uzatılan ele, sonra tekrar Isaac’in yüzüne çevirdi. Ardından pelerinin içinde kalan kolunu hareket ettirerek onunla tokalaştı. “Rahsan Zev’iv.”

Isaac'ı hâlâ güvenli bölgeye almadığının farkındaydım ancak işleri nasıl hızlandıracağımı biliyordum. Bu yüzden bir adım atıp Rahsan'ın yanına geçtim ve artık karşımda olan Isaac'ın bakışları üzerime çevrilirken gülümseyerek Rahsan'ın koluna girdim. "Kendisi aynı zamanda benim erkek arkadaşım. Sözümü kesmeseydin soyadını değil, bunu söyleyecektim."

Isaac, tek elindeki tepsiyi önüne alıp karnına doğru bastırdı ve gülerken başını eğdi. "Affedersin."

Onunla birlikte güldüm ancak heyecandan ölüyordum aslında. Titreyen sesime rağmen kelimeleri nasıl düzgün söyleyebilmişim, hayret ediyordum. *Rahsan Zev'iv benim erkek arkadaşım ve bunu ilk defa birisine söylemiştim. Bu gerçeği bizden başka biri daha biliyordu artık.*

Aynı anda hem rahatlamış hissediyordum hem de heyecanla çarpan kalbimin dizginlerini elime almaya çalışıyordum. *Söylemiştim.* Sonunda söylemiştim ve bunu yapmak, düşündüğüm kadar zor olmamıştı. Aksine, özgürleşmişim ve herkese haykırmak istiyordum artık, bu gerçeği tüm dünya bilsin.

Başlangıç olarak bizi pek tanımayan Isaac'e söylememse şaşırtıcı değildi. İnsan bazen bazı şeyleri en yakınlarına değil, kırk kat yabancıya daha kolay söylerdi. Üstelik Isaac, arkadaşlarımla ve yakın çevremle verebileceği tepkilerden hiçbirini vermemişti. Yalnızca başını eğerek, "Sizi yalnız bırakayım," demiş ve veda ederek yanımdan ayrılmıştı. Şaşırmamıştı bile. Neden şaşıracaktı ki? Bizi tanııyordu ve birlikte olmamızın bir felaket olduğunu ya da Rahsan'ın beni kandırmaya çalıştığını düşünmüyordu. O sadece ekip arkadaşının sevgiliyle tanışmıştı ve bu bilgi hayatında hiçbir değişiklik yaratmamıştı.

Hissettiğim özgürlüğün verdiği mutlulukla bir süre gülümseyerek onun yanımdan uzaklaşmasını izledim, sonra da Rahsan'ın dikkatli bakışlarının üzerimde olduğunu fark edip gözlerimi ona çevirdim. Gülümsemem utangaç bir hâl aldı. "Bunu söylememi beklemiyordun, değil mi?"

"Beklemiyordum." Yerinden kıpırdamasa da başını bana doğru eğmiş, yüzünde keyifli bir gülümseme belirmişti. "Ama hoşuma gitti."

"Benim de," dedim hemen. "Yani söylemek. İyi hissettirdi."

Bir an için gülümsemeye devam etti ancak sonra aklına ne geldiye yüzü gölgelendi. "Pişman olmayacaksın, değil mi?"

"Neden olayım ki? Seninle birlikte olmaktan gurur duyuyorum."

Bu gece, söylediklerimle hem onu hem kendimi şaşırtıyordum ancak kelimeler daha zihnime düşmeden dilimden dökülüyor, Rahsan'ın hayretle kaşlarını kaldırıp gülümsemesine sebep oluyordu. "Bak sen... Öyle mi?"

"Öyle." Bakışlarımı ayak uçlarıma indirdim. Yerimde duramıyordum ancak söyleyeceklerimden de geri kalmıyordum. Daha kısık ama hızlı bir şekilde ekledim. "Seninle de gurur duyuyorum."

Cevap vermeyeceğini anladığım birkaç saniye geçti aradan, pes edip başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, bakışları gözlerimin arasında geziniyordu. "Seni öpmem için mi böyle şeyler söylüyorsun?"

Utançla karışık bir panik dalgası geçti bedenimden. Başımı çevirip bize doğru bakan var mı diye kontrol ettim. Şifacıların işi bitiyor gibiydi, askerler de yanan birkaç ateşin başında toplanmaya başlamıştı. Her şey normale dönüyordu ve bize bakan yoktu. Rahatlayarak elimi pelerininim altından çıkardım ve onunkini bulmak için harekete geçtim. Parmaklarım parmaklarını bulduğunda benden önce davrandı ve elimi elinin içine hapsetti. "Beni öpmen için değil, böyle düşündüğüm için söylüyorum. Harikaydın."

Bakışlarını kaçırdı, yüzü ve sesi huysuzdu ancak bunun gerçek duygularını saklamak için kullandığı bir maske olduğunu biliyordum artık. "Paul pek öyle düşünmüyor. Ona göre daha iyisi olabilir mi."

"Elbette olabilir, sonuçta gelişmeye açık bir potansiyele var. Ancak *daha iyi olabilir* demek, şimdi iyi değilsin demek değil. Gerçekten harikaydın."

Cevap vermedi. Bazen bana öyle bakıyordu ki daha önce kimsenin ona samimi bir şekilde duygularını ifade etmediğinden korkuyordum. Böyle şeyleri hiç duymadığından. Yüzünden onu gafil avlamışım gibi bir ifade geçiyordu çünkü, söylediklerimi gerçekten kastediyor muyum onu sorguluyordu.

Tabii yaptığının sadece sorgulamak olduğundan emin değildim, az önce öpmekten mi bahsetmişti o?

Kendi kendimi utandırdığımı ve bakışlarının gittikçe odaklandığını fark ettiğimde, "Neden öyle bakıyorsun?" dedim gülererek. "Söylediklerimde ciddiğim. Sana iltifat ediyorum, böyle durumlarda teşekkür edilir."

Elinin arasındaki elimi hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim."

Kısık, yavaş söylenmiş bir teşekkürdü bu, anında aramızdaki havayı değiştirmişti. Bunu o da fark etmiş olacak ki “Şu Aranoff,” diyerek konuyu değiştirdi. “Gidip birine söyler mi?”

“Birlikte olduğumuzu mu? Sanmıyorum. Genelde işinde gücündedir, merak etme.”

“Kendim için söylemiyorum. Bana kalsa herkes bilir zaten, sadece küçük arkadaşlarının kulağına giderse...”

“Gitmez,” dedim hemen, şimdi bu konuda endişelenmek istemiyorum. Birlikte geçirebileceğimiz vakit azdı zaten. “Hem söylentiler onların kulağına gitmeden önce ben söylemiş olurum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bence bu kadar dikkatsizce konuşmamalısın, bunu bir söz olarak kabul edebilirim.”

Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. “Edebilirsin.”

Aslında düşündüğü kadar dikkatsizce konuşmuyordum. Onunlayken Serafina ve Matias aklıma bile gelmiyordu, ayrıldığımızda ise zihnimin bir köşesi, öğrendiklerinde ne olacağıyla meşgul oluyordu. Endişelenerek yeteri kadar vakit geçirmiştim yani. Onları biraz olsun arkadaş yapma planım ise hâlâ yürürlükteydi. Tamam, detayları henüz kararlaştırmamıştım ve bir anda onları kardeşlik seviyesine getiremeyeceğimi biliyordum ancak bu haberi öğrendiklerinde şok olmayıp iç savaş çıkarmayacakları hâle getirebileceğime inanıyordum. Sadece önce bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Gidecek çok yolum olduğunu fark ettiğimde bir an için karamsarlığa kapıldım ancak Rahsan'ın yanında, kendi zihnimin içinde kaybolup gitmem mümkün değildi. Cevabımdan memnun bir şekilde başparmağıyla elimi okşadı ve dikkatimi tamamen üzerine çekti. “Fikrini değiştirecek kadar seni etkiledim yani?”

“Fikrim değişmedi, söyleyeceğimi zaten biliyordun.”

Gözlerini kısarak hem eğlenen hem de meydan okuyan bir ses tonuyla karşılık verdi. “Demek istediğimi anladın Aviva, bir şeyler kesinlikle değişmiş.”

Gözlerimi kaçırıp, “Belki...” diyerek itiraf ettim. Sonra boştaki elimi kaldırıp işaret parmağımla başparmağım arasındaki ufak boşluğu gösterdim. “Şu kadarcık hızlanmış olabilirim.”

“Hmm?” O ufak boşluğa bakıyordu şimdi dikkatlice, daha da hızlanıracak yollar arıyordu. Bense bu gece aşkımı dağlara taşlara haykırmaktan

alıkoyacak bir yol arıyordum, onu tatmin edecek herhangi bir şeyi. “Hem kız arkadaşın olmaktan gurur duyduğumu söyledim, bile isteye neden saklayayım ki?”

Bana bir adım yaklaştı ve vücuduyla vücudumu kapladı, anında sıcağını hissettim ve istemsizce nefesimi tuttum. “Sürekli kız arkadaşım olmaktan bahsedersen...” dedi tepemden. Devamını getirmedi ancak gözleri söylemediği her şeye dair ipucunu verdi. Yine de “Ne?” dedim safa yatarak.

“Bilerek yapıyorsun, değil mi?” Başını çevirip kamp alanına baktı. “Burayı oyun alanına çeviriyorsun.”

“Hiç de bile,” dedim aceleyle, bu gidişle sonumuz iyi olmayacaktı. Hemen konuyu değiştirmeliydim. “Savaş alanında olduğumuzun son derece farkındayım, sen de öylesin. Şifacıların, geçidin batısında durması senin fikrin miydi?”

Başını tekrar bana çevirdi, ben de bir adım geri çekilerek vücutlarımızı birbirinden ayırdım. Kaşlarını çattı ancak bu konuda yorum yapmak yerine sorumu cevapladı. “Karar, Genel Keiv’indi. Ben sadece yaptığım gözlemi söyledim. Bir anda talimat vereceğini de düşünmemiştim ama iyi oldu, ormana saklandığınızda kampa dönünceye kadar vakit kaybediyorduk.”

“Haklısın,” dedim başımı sallayarak. “Bazı yaralara erken müdahale edemediğimiz için sonuçları daha ağır oluyor. İyi düşünümüştün. O tarafa doğru uçmadıklarını nasıl fark ettin peki?”

“Beni biliyorsun,” dedi ince bir alayla. “Zamanımı konuşarak geçirmiyorum.” Sonra durdu. “Geçirmiyordum yani, artık yapacak başka bir şeyim var.”

Kocaman gülümsedim ve heyecanla sordum. “Benimle konuşmak gibi mi?”

“Hayır, seninle konuşmak için sıra beklemek gibi.”

“Rahsan...” dedim gülererek. Kendime engel olamamıştım, ifadesiz bir yüzle isyan ederken gerçekten komik görünüyordu. “İşimi yaptığımı biliyorsun.”

“Biliyorum,” derken yavaşça başını salladı. “Bunun bir şeyi değiştirmediğini de sen biliyorsun.”

Birkaç saniye yüzüne baktım ve elimle elini ısıtmaya devam ettim. İlk tuttuğum zamanki kadar soğuk değildi artık, ılımtı. “Generel Keiv’in fikirlerine önem vermesi güzel bir şey.”

Burnundan nefes vererek güldü, yüzünde ise eğlenen bir ifade belirdi. “İşine gelmediğinde nasıl da konuyu değiştiriyorsun.”

“Fayda etmiyor ki. Yine de senden kaçamıyorum.”

Yüzü ciddileşti ve tutuşu sıkılaştı. “Öyle bir planın varsa unut zaten.”

İsmimi seslendiklerini duyduğumda gülümseyerek, “Merak etme, öyle bir planım yok,” dedim. Ardından elini bırakarak arkamı döndüm. “Henüz.”

“Aviva!” diye isyan etti. Durmadığımı fark ettiğinde ise arkamdan gelmeye başladı. “Nereye gidiyorsun?”

“Rimona beni çağır, duymadın mı?” Tekrar ona dönüp birkaç adım attım geriye doğru. “Örnekleri toplamamız gerek, fırsat bulduğum an yanına geleceğim.”

Hareket etmeyi bırakıp bana baktı. Kimsenin göremeyeceği bir öpücük attım ona. Sonra kamp alanının ortasında yatan *malakinin* yanına, Milo ve Rimona’nın beni beklediği yere doğru koştum. Bir an önce işimi bitirip onun yanına dönmek istiyordum. Bahane bulmak o kadar da zor olamazdı, değil mi? Hem bir zamanlar onu tedavi etmemi istemeyen Rahsan’ın, artık beni yanında tutmak için yalan söyleyebileceğinden emindim.

Örnek toplamak, zannettiğim kadar kolay değildi. Birincisi, bizden istenen kavanozlar dolusu kan ve zehri toplamak uzun sürüyordu. İkincisi, *malakilerin* anatomisi, alışık olduğumuz insan anatomisinden çok farklı olduğundan hata yapma ihtimalimiz artıyordu ve son olarak üçüncüsü, *malakiler* ölüyken bile dehşet veriyordu. Öyle ki Rimona, Milo ve ben bir süre cesedin karşısında durmuş, “Şimdi ne yapacağız?” düşüncesiyle sessizce incelemiştik. Bunun işe yaramayacağını fark ettiğimde ise kolları ilk sıvayan ben olmuştum. “Evet, bakarak bitiremeyeceğimize göre başlasak iyi olur.”

Cesaretim onlara örnek olduğundan mıdır, yoksa en az benim kadar kurtulmak istediklerinden midir bilinmez, ikiletmeden peşimden gelmişlerdi. Ben de karşımdaki korkunç yarattığı incelemek yerine doğrudan

zehrini toplayacağım pençelerine doğru yönelmiştim. “Milo, sen bana yardımcı olabilir misin? Rimona, sen de istersen kan topla, istersen diğer pençedeki zehri hallet.”

“Beraber yapsak daha kolay olmaz mı?”

Diz çökmüş hâlde, omzumun üzerinden dönüp ona baktım. “Öyle mi dersin?” Sonra bakışlarımı önümdeki kocaman pençeye çevirdim, jilet keskinliğindeki tırnaklara. Alışık olmadığımız bir şey yapacak ve bunun için kesinlikle bir sürü güç harcayacaktık. Kısa bir süre düşündükten sonra, “Haklısın,” dedim. “Birlikte yaparsak daha hızlı bitirebiliriz.”

Böylece üçümüz de pençenin etrafına dizildik ve kaotik birkaç dakikanın ardından zehri düzgün bir şekilde çıkarmanın yolunu bulabildik. İlk kavanozun yarısı dolmuşken, “Rahsan Zev’iv’le ne konuşuyordunuz?” diye sordu Milo. Bir an, Rimona yanımızda olduğu için cevaplamak istemedim ancak o olmasaydı bile yalan söylemek zorunda kalacağımdan, “Hiç,” dedim. “Bana araştırma hakkında soru soruyordu. Epey ilgileniyor.”

Zamanı yanlış olsa da bu konuşmayı gerçekten yapmıştık. Sabah aldığı notları incelemiş ve bana ayrıntılı sorular sormuştu. Zehrin etkilerini kaldıracak bir panzehir bulunmasını gerçekten istiyordu ve bu konuyla ilgili yapabileceği ne varsa yapmaya hazırды.

Havadan sudan edasıyla verdiğim cevaba aynı şekilde karşılık verdi Milo, gözlerini de yaptığı işten ayırmadı. “Sürekli somurtan, ürkütücü bir tıp ancak işini ciddiye aldığı belli. Bu kadar sorumluluk sahibi olduğunu bilmiyordum ben.”

“Öyle gerçekten,” diyerek onu onayladım. “Ben de bilmiyordum ama zamanla öğrendim. Ayrıca kibar biri.”

“Kibar mı?” İşte şimdi şaşırmıştı. Dolan kavanozu Rimona’ya uzatıp yenisini elime alırken yavaşça başımı salladım. “Evet, kibar ancak mesafeli.”

Erkek arkadaşımın bir yabancıymış gibi bahsetmek tuhaf hissettiriyordu. Kısa bir süre öncesine kadar *gerçekten* bir yabancı olduğunu bilmek ise daha tuhaf.

“Evet evet,” dedi Milo. “Ona yaklaşmanın zor olduğunu herkes söylüyor zaten.”

Arkadaşımla sevgilimin dedikodusunu mu yapıyordum ben şu anda? Evet. Galiba. Bir an kendimi sorgulasam da bunu yapmak hoşuma gitmediğinden başka bir şeyi, Milo’nun söylediklerini düşünmeye karar verdim. *Rahsan’a yaklaşmak zor muydu?* Benim için değildi.

Ancak en başta, yani hayatlarımızın kesiştiği o kış gecesinden önce Rahsan'a yaklaşmak gibi bir çabam olmamıştı zaten. O gecedен sonra da olaylar takip edemediğim hızla ilerlemiş, bir anda kendimi onu merak eder ve onunla vakit geçirmek ister hâlde bulmuştum. Şanslıydım ki benim tereddütlerime benzer tereddüt ve şüpheleri yaşamasına rağmen benimle arkadaş olmak istemişti. Milo'nun bahsettiği buzdan duvarları hiç tecrübe etmemiştim.

Gerçi bunda biraz benim de payım vardı. Önemli bir şey olduğunu düşünmeden, hatta yaptığının farkına bile varmadan, sürekli ismiyle hitap etmiştim ona. Herhangi bir art niyet taşımadan yaklaşmışım. Şimdiyse kimsenin bilmediği bir yüzüyle karşı karşıyaydım. *Ve bu çok özel hissettiriyordu.*

Milo'nun biraz daha soru sormasına fırsat vermeden konuyu kapattım çünkü hem yaptığımız işe odaklanmadığımızda bu anında belli oluyordu hem de Rahsan hakkında konuşmak onu özleyip sabırsızlanmama neden oluyordu. Ayrıca ciddi bir pot kırabilirdim ki asıl tehlike buydu. Kendime pek güvenmiyordum ve azıcık gaza gelirim itiraf edeceklerimin bir *malakinin* zehrini çıkarmaktan daha büyük olay yaratacağından emindim.

Pençelerdeki zehri çıkarmayı bitirdiğimizde saat gece yarısını geçmişti ve elimizde kavanozlar dolusu katran gibi zehir birikmişti. Dolan son kavanozu, kapağını kapatması ve güvenli bir yere götürmesi için Rimona'ya uzattım, gözlerim yaratığın ağzındaydı. Saatlerdir başında olmam hiçbir şeyi değiştirmemişti zira her an uyanıp saldıracakmış korkusunu hâlâ içimde taşıyordum. Ellerimle o ağzı aralayıp dişlerini inceleyecek olma düşüncesi de beni tedirgin ediyordu.

Zehri doldururken kavanozun dışına biraz taşmış olmalıydı çünkü Rimona'nın kavanozu kavradığını fark ettiğim an bırakmış ve kaygan olacağını hesaba katmamıştım. Üstelik sadece ben değil, o da dikkatsizdi ve bu dikkatsizlik yarım kavanoz zehrin üzerime, boylu boyunca pelerininin dökülmesiyle sonuçlanmıştı.

Şaşırdığım için gözlerim kocaman olmuş hâlde, "Ay!" diyerek ayağı kalktım. Rimona da benden farklı değildi. Kapağı kavanozda kalan zehrin üzerine kapatıp tek elini uzatarak, "İyi misin?" diye sordu. Telaşlıydı ve Milo da sesimizi duyunca yarı yoldan dönüp yanımıza gelmişti. "Vivi, iyi misin?"

Etraftakilerin dikkatini çektiğimiz farkındaydım, birkaç kişi dönüp bize bakmıştı ve Isaac de kontrol etmek için yanımıza geliyordu. Zaten

zehri çıkardığımız süreç boyunca ara ara uğramış, ne yaptığımızı denetlemişti. “İyiym iyiym,” dedim Milo’ya, Isaac de bizi duyabilecek mesafedeyken.

Bunu biraz geçiştirir gibi söylemiştim ancak gerçekten iyiydim. Zehri eldivenle topladığımızdan zorlanıyorduk ancak aynı eldiven, zarar görmemizin de önüne geçiyordu. Şimdi pelerinim de aynı görevi görmüş, kokusuz zehir üzerimi kapladığında canımın yanmasına engel olmuştu. Zaten zehir ancak kana karıştığında ölümcül oluyordu, tene temas ettiğinde ise sadece kızarmasına sebep oluyor ve biraz tahriş ediyordu.

Isaac yanımıza gelip beni kontrol ettiğinde ona iyi olduğumu söyledim. İkna olması için biraz zaman geçmesi gerekti ve göz ucuyla gördüğüm kadarıyla ikna etmeye çalıştığım tek kişi de o değildi. Rahsan, kollarını göğsünde kovuşturmuş bizi dinliyordu ve çatık kaşlarından inanmadığı belli oluyordu.

İlgiden bunalınca “Ben iyiym,” dedim son kez. “Hiçbir şeyim yok, pelerinime döküldü sadece. Rimona ve Milo, siz kavanozları götürün.” Başımı çevirip Isaac’e baktım tekrar. “Sen de yardımcı olmak istersen dişlerdeki zehri toplayacağız.”

“Peki,” dedi pes ederek. Sonra canavarın kafasına doğru ilerledi, ben de peşinden gittim. Birkaç saniye içinde her şeyi normale çevirmeyi başarmıştım. Tek fark, sesleri duyduktan sonra yanımıza gelen Rahsan’ın, Milo ve Rimona gittikten sonra tamamen yanımıza gelmesi ve bana pelerinini teklif etmesiydi. Ona teşekkür edip gerek olmadığını söyledim, hem daha fazla dikkat çekmek istemiyordum hem de pelerinim hâlâ giyilebilir durumdaydı. Reddettikten sonra bir süre daha yüzüme bakınca ona gülümsedim ve “Gerçekten,” dedim. Sonra konuyu değiştirdim. “Eğer işin yoksa Isaac’e yardım edebilir misin?”

Başını sallayarak beni onayladı ve *malakinin* kafasını nasıl tutacağını bilemeyen Isaac’in yanına geçti. O, yaratıklara bizden daha aşinaydı. Doğalısıyla kafanın arkasındaki yerini aldığı an, tereddüt etmeden çenesini ayırmış ve farklı büyüklüklerdeki sivri dişlerle dolu ağzı ortaya çıkarmıştı. Çiözleri ise hâlâ benim üzerimdeydi. “Daha çok işin var mı?”

“Maalesef. Önce dişlerdeki zehri, sonra da kanını toplayacağız.”

“Dişlerdeki zehri ne yapacaksınız ki? *Malakiler* nadiren dişlerini birine geçirir. Ayrıca o zehir pençelerinde olandan daha güçsüz.”

“Doğru,” diyerek onu onayladım ve dişe doğru eğilip yarattığın damaklarını inceledim. “Ancak nereden ne bulacağımız belli olmaz. Yine de toplayıp araştırmalıyız.”

Bunu söyledikten sonra Rahsan sessiz kaldı ancak durumdan hoşlanmadığı belliydi. Genel olarak sabırlı davranıyor, bu işin kolay olmadığını bana hatırlatıyordu ancak bazen tam aksine hemen sonuç istiyordu, bu çalışmanın bir an önce başarılı olmasını. Görevde şahit oldukları yüzünden ona hak veriyordum, her gece ölen askerleri görmek kolay değildi ancak elimizden bu kadarı geliyordu.

Damaktaki doğru yeri ararken Isaac, “Biraz daha sola,” dedi. İkisi de *malakinin* başını tutuyor, gözleriyle beni takip ediyorlardı. Eldivenli işaret parmağımla bir noktayı gösterdim. “Burası mı?”

“Evet, orayı bir dene.”

Damağı deldiğim anda çok açık yeşil renkte, su akışkanlığında bir sıvı fışkırdı dışarıya. Öncekilerden daha küçük olan cam kavanozu alıp doldurmaya başladım hemen. Bittiğinde ise işaret parmağımı deliğe bastırıp boştaki elimle mantar tıpayı kapatmaya çalıştım. “Ben yapayım mı?” diye sordu Rahsan, zorlandığımı fark etmişti.

“Hallediyorum, siz bırakmayın yeter,” dedim ancak daha ikinci kavanozu elime alamadan toprağın üzerine düşen mor ışıkları fark ettim. Anında başımı kaldırdım. Rahsan ve Isaac de benim gibi fark etmiş, arkalarında kalan geçide doğru başlarını çevirmişlerdi. *Yine açılıyordu.*

Aynı anda doğrulduk. Rahsan bakışlarını aramızda gezdirip, “Acele edin,” dedi. Bastığı yeri titreten bir *enok* çıkıyordu o sırada. Minik kavanozdaki zehri pelerininim cebine attım ve “Hadi Aviva,” diyen Isaac’ın arkasından geçidin batısına, şifacıların yeni toplanma yerine doğru koştum.

Rahsan havalanıp bir süre peşimizden geldi, sağ salım vardığımızdan emin olmak istemişti. Ancak bilmediği bir şey vardı. Daha doğrusu, hiçbirimizin bilmediği ve hazır olmadığı bir şey. Çıkan ilk *malaki* geçidin batısına doğru uçmuştu. Daha spesifik olmak gerekirse, *benim üzerime.*

13. GÖLGELER TANIR BENİ

Daha önce hiç ölmedim. Dolayısıyla nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Daha doğrusu, *bilmiyordum*. Bu geceye, hatta birkaç saniye öncesine kadar. Hayır, durun, baştan alalım. Ölme ihtimali bu kadar yakinken pek düzgün düşünemiyor insan. En başa dönersek, yani bir yabancının yatağında *o* olarak uyandığım âna, işte o zamandan beri neler olup bittiğinin farkında değilim aslında. Kendime sayısız kez sorduğum *neden* buraya geldiğim ve *kim* olduğum sorularını da bir kenara bırakırsak, *nasıl* geldiğim kalıyor zihnimin içindeki dipsiz kuyuda. Gerçekten, nasıl geldim buraya? Nasıl uyandım bir yabancının yatağında? *Öldüm mü yoksa?*

Öldüysem bile bunu hatırlamıyorum. Dolayısıyla benim için anlamı olan ya da hayat değiştiren bir deneyim olduğu söylenemez. Ancak hakkında epey

düşündüğümü de inkâr edemem. Rüya göremeyecek kadar uzun kaldığımı fark ettiğim an, nasıl çıkacağımı düşünmeye başladım zira. Buraya ait olmadığuma dair o histen hiç kurtulamadım.

Belki de sorun olduğum yerde değil, zihnimin içindeydi. Hastaydım. *Gerçek Aviva* diye biri yoktu, ben zaten gerçek olandım ve nedenini bilmediğim bir şekilde kendime yabancılaşmıştım. *Olamaz mıydı?* Olabilirdi. Dört yıl önce öylederin bir girdabın içine düşmüştüm ki hiçbir şeye gerçek ya da sahte gözüyle bakamamış, belirsizliğin içinde kaybolmuştum. En kötüsü ise *yapayalnız* olmamdı. Yaşadıklarımı anlatabileceğim, bana yol gösterebilecek bir kişi bile yoktu. Dahası, cevapları bulmak istediğimde de hemen harekete geçememiş, nereden başlayacağımı bilememiştim. *Gerçekten küçük bir kızın zihninden çıkmış kurgusal bir evrende miydim?* Bunu düşünmek bile delirmeye başladığım korkusuyla saçımı başımı yolmama yeterdi ancak etrafıma baktıkça, nasıl bir yerde olduğumu anladıkça... Daha kolay kabullenmiştim.

Etrafı dağlarla çevrili, devasa bir vadinin içindeydim ve her gece, buradaki insanlarla birlikte bitmeyen bir kâbusu yaşıyordum. Gündüzler ne kadar huzurlu ve tatlıysa geceler de bir o kadar berbat ve kaos dolu geçiyordu. Bir an karşılaştığım her şeyden burada kalmayı isteyecek kadar büyüleniyordum, diğer an yatağımda korkudan titriyordum. Zira bu dünyada sihir vardı lakin bu sihrin tek amacı, baktığında nefesini kesecek kadar korkunç olan yaratıkları ortadan kaldırmaktı. Canını ve toprağını korumak. Başka hiçbir şeye vakit kalmıyordu. Kimse benim gibi *başka bir yeri* özlemiyordu. Dönmeyi istemiyordu. Herkes olması gerektiği yerdeydi, tamamlanmış bir yapbozun kendisini sığdıracak yer arayan parçası ise yalnızca bendim. Şayet ona da *ben* diyebilirsem.

Bir umuda kapıldığım, buradan çıkabileceğime gerçekten inandığım ilk an, Akademi'nin devasa kütüphanesine adım attığım andı. Aylar boyu uykusuz gecelerimi kütüphanede geçirmiş, sayfaları çevirirken sayısız mum eritmişim ancak hiçbir şey elde edememişim. *Buradan çıkış yoktu.* Okuduğum tüm kitaplar, yalnızca burada hayatta kalmaya yönelikti. Umudum tükendikçe gözlerim hırsla satırlarda gezinmiş, bazen hissettiğim tüm o duygular yaş olup yanaklarımdan akıvermişti ancak kimsenin benimkine en ufak benzeyen bir durum yaşadığına rastlamamıştım. *Sihir böyle bir şey değildi, sizi ansızın küçükkken okuduğunuz bir kitabın içine sürüklemezdi.*

Dolayısıyla geliş sebebimi bulmaya bir iğne ucu kadar yaklaşıp-mamış ancak umudumu hepten yitirmemek adına nasıl çıkabileceğime

odaklanmıştım. Bu da doğrudan geçitlere yönelmeme sebep olmuştu. Zira bu kurgusal evren için en büyük gizem, onlardı. Hatta ilk yıl derslerimizden biri bu konuyla ilgiliydi. Büyücülük felsefesini öğrenirken önemli düşünürlerin, geçitlerin ardında neler olabileceğiyle ilgili teorilerini işlemiştik. Kimi biraz olsun inandırıcı kimi epey uçuk olan bu teorilerin yazıldığı uzun ve karmaşık kitapların arasında kendimi kaybetmiştim. Öyle ki bu, Serafina'nın bile dikkatini çekmiş, göl kıyısında çimenlerin üzerinde uzanırken, "Aman, ne diye kafa yoruyorsun şu deli saçmalıklarına?" diye kızmıştı. Sonra da kopardığı bir papatyayı kulağının üstüne takmıştı. O böyle deyince okumayı bırakmıştım ben de. Başımı kaldırıp "Madem deli saçması, sen ne düşünüyorsun?" diye sormuştum.

"Geçitler hakkında mı?"

"Evet, sence ötesinde ne var?"

"Bilmiyorum ama Miropolski'nin savunduğu gibi devasa bir *Yaratık Ana* olduğunu sanmıyorum. Ya da buraya acı çekmek için gönderildiğimizi. Sonuçta onlarla başa çıkabiliyoruz."

Ciddiye almamasına gülmüştüm o zaman. Zihnimde bu kadar önemli bir mesele hâline getirdikten sonra daha sakin bir bakış açısından görmek rahatlatıcı olmuştu. "Tarih dersini dinlemediğin nasıl da belli, başa çıkmadığımız bir sürü olay yaşandı. *Büyük Havrun Faciası'nı* unuttun mu?"

"Hayır, elbette unutmadım."

Zaten nasıl unutulabilirdi ki? Takvimleri sıfırlamıştı bu olay.

Serafina, benim yanımdayken çok daha rahat bir insana dönüşüyordu ancak söz konusu buradaki insanların güvenliği ya da işi olduğunda hemen ciddileşiyordu. Yine anında doğrulmuş ve dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi silmişti. "Zaten bu yüzden geçitlerin ardındakiyle değil, neyle karşı karşıya olduğumuzla ilgilenmeliyiz. Önemli olan, geçidin *bu* tarafı. Tüm o uzun uzadıya okudukların ve bize anlatılanlar varsayımdan ibaret. Hayalden. Kimse en ufak şeyi kanıtlayamadı. Herkes neye inanmak istiyorsa ona inanıyor ama nihayetinde o geçidi geçen kimse geri dönmüyor."

Söyledikleri, zaten bilmeme rağmen sert bir tokat gibi çarpmıştı o an yüzüme. Çok geçmeden de umut etmenin aptalca olduğunu anlayıp korkunç bir hayal kırıklığına uğraşmıştım. Sonrası pusluydu. Zihnimin içinde dahi kıpırdayacak yer bulamamış, delirmemek için bu konuyu düşünmemeye çalışmıştım. *Her şey yolundaymış gibi davranmaya*. Ancak bu bir rolden ibaretti. Yalnız başımayken hâlâ belirsizlikte boğulmaya ve korkmaya devam ediyor fakat yapmam gereken her neyse, onu yapmak

için kendimi zorluyordum. Derslerime çalışıyor, Serafina'yla vakit geçiyor ve babam olduğunu söyleyen adama iyi olduğumu bildiren mektuplar yazıyordum.

Zordu. Kolaylaştırmayı öğrenene kadar. Hiçbir zaman gerçekten *kolay* olduğunu söyleyemezdim elbette. Sadece bazen unutuyordum işte, ait olmadığını ve nerede olduğumu unutuyordum.

Devam etme gücünü bulduğumda yaptığım ilk şey, zihnimdeki birkaç teoriden kurtulmak olmuştu. Mesela *Gerçek Aviva* olduğuma dair varsayım, bir noktaya kadar saçmaydı zira uyandığım günden öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Üstelik Theodor Malkin'e yaptığım uzun sorgular, başımdan hafızamı kaybedebileceğim hiçbir kaza geçirmediğimi doğruluyordu; kendi tezgahladığımı saymazsak elbette.

Ayrıca bu teoriyi çürütecek en önemli detay, kitabı okuduğuma dair silik anılarımdı. Heyecanımı, kalp çarpıntımı ve öfkemi hatırlıyordum. Serafina ve diğerlerini, daha Aviva onlarla tanışmadan önce tanıyordum, yaşanacak olayların birçoğunu biliyordum. Eh, kâhin olmadığımın da son derece emin olduğuma göre, daha iyi bir ruh hâline gelince zihnimin en karmaşık ve karanlık olduğu dönemde aklıma gelen bu seçenekten kurtulmam zor olmamıştı. Aviva değildim. Buraya neden geldiğimi ve önceki hayatıma dair anılarımı neden hatırlamadığımı bilmiyordum. Elimde çok az bilgi vardı ve yapabileceğim en iyi şey, onlara tutunmaktı. Böylece geçit meselesini rafa kaldırmış, orada tozlanmasına izin vermiştim. Serafina haklıydı, yıllar boyu kimse hiçbir şeyi kanıtlayamamıştı ve giden geri gelmemişti. Orijinal kurgunun sonunda dahi bu geçitlerin gizemi çözülmemişti.

Elbette çözülmemiş olması, asla çözülemeyeceği anlamına gelmiyordu. Buna dair umudum hâlâ vardı ancak düşük bir ihtimal, olduğu gerçeğini de bir kenara atamıyordum. Geçitler tehlikeliydi ve sorunumun çözümünü onlardan geçiyorsa bile, benim içlerinden geçmeye cesaret edemeyeceğim kesindi.

Böylece *ölüm* kalıyordu geriye. Buraya ölerек geldiysem yine ölerек gidebilirdim nihayetinde. Zaten buradaki insanların bir kısmı da buna inanıyordu. Böyle bir din bile vardı ve o inanca göre kötü yaşam sürenler, öldüklerinde *malaki* ya da *enoka* dönüşüyor, cezalarını tekrar tekrar ödürülerek çekiyordu. *Her gece. Bazen sevdikleri tarafından.* Pek sevimli ya da tercih edeceğim bir varsayım olduğunu söyleyemezdim fakat insanların, umutsuz zamanlarda kendilerini daha iyi hissetmek için ne kadar ileri gidebileceklerini bildiğimden hiçbir inanca saçma diyemiyordum. Hem bu

o kadar da kötü sayılmazdı. İnsanları daha iyi olmaya teşvik edecek inanç sistemlerine karşı değildim.

Kendimi öldürme düşüncesine ise *uzaktım*. Daha iyi hissetmeye başladığımda yaptığım ve uzun süre sadık kaldığım plan, her şeyin orijinal kurguda olduğu gibi ilerlemesini sağlamaktı. Aşırı parlak bir fikir olduğunu söyleyemezdim ancak elimden gelenin en iyisi buydu. Uzun sürecek olsa bile kitabın tamamlanması buradan kurtulmamı sağlayabilirdi. Böylece bir amaç edinmiş ve hayatıma devam etmenin yolunu bulmuştum ancak gün ışığında zihnimin ucundan bile geçmeyen düşüncelerden, gece tavanı izleyerek uyumaya çalışırken kurtulamamıştım. *Ölürsem ne olurdu? Ötesinde ne vardı? Geldiğim yere geri mi dönerdim mesela? Peki ya döndüğüme pişman olursam ya buraya kendi rızamla geldiysem ve ardımda bıraktıklarımın kaçtığıysam?*

Böyle böyle uzayıp giden soruların bana verdiği tatmin edici cevaplar değil, uykusuz geceleri elbette. Ancak ne olursa olsun, ölüm o raftaki yerini almamıştı bir türlü. Dayanamayacağım bir noktaya gelmediğimden, aklıma geldiği anda ürpererek kaçmıştım fakat o dayanamayacağım noktanın bir gün geleceği fikrini de söküp atamamıştım. *Rahsan'a kadar*. Onu gerçekten tanımaya başlayana kadar misafirdim bu evrende, bu bedende. Sonra hiç beklenmedik biri sayesinde umut yeşermişti kalbimde.

Her şeyin çözümü olduğunu düşünmüyordum, zaten öyle olmasına da gerek yoktu, varlığı yetiyordu. Onun yanındayken buraya ait olabilir mişim gibi hissediyordum, köklenebilirmişim gibi. *Yaşamak istiyordum*. Artık sadece kitap bitene kadar zaman geçirmeyi değil, neler olacağını görmeyi. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirmeyi, onu güldürmeyi ve hakkında ne varsa öğrenmeyi. O bana mümkün olduğunu bile bilmediğim hisleri yaşatıyordu, ben de sonuna kadar onunla kalmayı arzuluyordum. Değişim ilk defa onunla mümkün görünüyor, her şeyin daha iyi olabileceği fikri birlikteyken zihnime yerleşiyordu. Yaşamayı istiyordum, *onunla* yaşamayı. Yarın elimi bırakacaksa bile bugün doya doya tutmayı.

Bu yüzden koşuyordum. Devasa bir *malakinin* en az altı metre açıklığındaki kanatlarını çırparak üzerime uçtuğunu gördüğümde beri hem de. Tutunduğum hayat değil de onun elleriymiş gibi davranıyordum. Çünkü beni *o* ayakta tutuyordu. Öleceğim korkusu vücuduma yayıldığından beri hayatımın nasıl akıp gittiğini değil, *onu* düşünüyordum.

Bu çok saçmaydı, ne ara bu kadar içime işlemiştii? Ne zaman kaçmak istediğim bu dünyada, kalmak isteyeceğim kadar beni etkilemişti de düşüncelerim bile ben değil de biz diye başlar hâle gelmişti?

Oysa şimdi, koskoca evrende tek başına yanan bir fener gibiydim. Diğer her yer karanlıktı. *Malakinin* tepemden gelen çığlıkları hariç, duyabildiğim tek ses ise kendi nefesimdi. Kesik kesikti ve göğsüm her inip kalktığında şiddeti gittikçe artan bir acıyla sıkışıyordu.

Çünkü dakikalardır koşuyordum, belki de saatlerdir. Zaman algımı yitirmiştim. Geçitten çıkan bir *malakinin*, şifacılarla toplandığımız alana doğru uçuşunu fark ettiğim an arkamı dönüp ormana girmiştim, sonra da diğerlerinin izini kaybetmiştim.

En başta etrafımda birkaç kişi vardı sanki. Onca gürültünün arasında Milo'nun bana bağırdığını zar zor duyabilmiştim ancak yaratık peşimi bıraksın diye öyle derinlere koşmam gerekmişti ki tüm sesler zamanla silinip gitmişti. Şimdi önümü bile göremiyor, fark etmeden eğimli yerlere doğru koşuyordum. *Malakinin* aşağı inmesine engel olacak kadar sık olan ağaçlar, bir yandan beni koruyor bir yandan da bir kafes gibi etrafımı çevreliyordu.

Sırtımı sert bir ağacın gövdesine yasladığımda başımı yukarı kaldırdım ve bir an için, içinde bulunduğum gerçeklikten uzaklaşmak için gözlerimi kapattım ancak nafiyleydi. Ağrıyan göğsüm, sıkışan nefesim ve tepemden gelen çığlıklar yüzünden uzaklaşabilmem mümkün değildi. Önümü göremiyordum, nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum ve etrafımda kimse yoktu. *Yine de bu, tamamen yalnız olduğum anlamına gelmiyordu.* Ağaçlar ne kadar sık olsa da ara ara görebildiğim ışık patlamaları sayesinde büyücülerin, o *malakiyle* ilgilendiklerini biliyordum çünkü. Bu da bana güç veriyordu.

Dinlenmek için kendime verdiğim süre çabuk bitti. Harekete geçmeden önce de ne yapacağımı düşünmeye çalıştım ancak odaklanabildiğim şey sonraki hamlem değil, bu noktaya *nasıl* geldiğimdi. O *malaki neden beni takip ediyordu?*

Yani takip etmek, onlar için şaşırtıcı bir durum değildi, kışkırtıldıkları zaman bir hedef seçerlerdi ancak buradaki kilit nokta *kışkırtılmış* olmalaıydı. Ben hiçbir şey yapmamıştım. Üstelik yapsaydım bile bir başkası ona saldırdığı anda hedefini değiştirmeliydi. Bu hep böyle olmuştu, büyücüler onlarla bu şekilde savaşmıştı, sürekli aralarında paslaşarak. *Öyleyse neden hâlâ peşimdeydi? Neden beni seçmişti?*

Geceyi yırtan bir çığlık sesi daha duyulduğunda sıçradım ve yerimi değiştirmek üzere harekete geçtim. Az önce yaslandığım ağaç sarsılmaya başlamıştı ve bunu yapan da ağaçların arasındaki dar boşlukta kendisine yer açmaya çalışan yaratıktı. Büyücüler ona saldırmasına rağmen hedefini değiştirmiyor, bana ulaşmak için pençeleriyle ağaçları buduyordu. Delirmiş gibiydi.

Ben ise korku sınırına ulaşmış gibiydim. Hiçbir tepki veremiyordum, düşüncelerim toparlanmıyordu ve aptalca bir şey yapmadan önce kendimi engelleyecek enerjiyi zor buluyordum. Üstelik hiçbir acı hissetmesem de koşarken üçten fazla kez düşmüştüm ve dizlerimin kanadığından emindim. Avuç içlerimden bileğime doğru akan kanı ise dakikalar sonra fark etmiştim. Mide bulantımın üzerine, bir de gözlerim bir an için kapanınca elimi sertçe yeni ulaştığım ağacın gövdesine yapıştırdım. *Hayır. Bayılamazdım.*

Derin bir nefes aldım. *Zehir.* Başımı salladım. *Zehir.* Karanlıkta biraz olsun görebilmek için gözlerimi dört açtım. *Pelerinim.*

Zihnimde düzgünce bir araya gelemeseler de neler olduğuna dair bir fikir oluşturmama yetmişti bu kelimeler. Geçit açılmadan önce zehir topluyordum ve kavanozlardan biri üzerime dökülmüştü. *Pelerinim malaki zehriyle kaplıydı.* Bugün değişen tek şey buydu, tepemde delirmiş gibi beni ele geçirmeye çalışan yaratığa yapabileceğim tek açıklama da öyle.

Kelimeler zihnimde belirlediği an, titreyen parmaklarımla boynumdaki ipi çözmeye çalıştım ancak sürekli başımı kaldırıp yukarı baktığımdan, pelerinden kurtulmam normalden çok daha uzun sürdü. Yine de bağı çözmeyi başardım ve tam pelerinimden kurtulmak üzereyken iç cebine attığım minik cam şişeyi hatırladım. Sonra karanlıkta o cebi aradım. Çıgıllıklar çok yakındaydı. *Malaki* göremese de kokumu ya da zehrin kokusunu alıyor olmalıydı, beni de böyle takip etmişti.

Cam şişeyi zar zor buldum. Bulduğum gibi de top hâline getirdiğim pelerini karanlıkta rastgele bir yöne, benden olabildiğince uzağa fırlattım. Ardından şişedeki zehre baktım. Rengi çok açık bir yeşildi ancak bunu göremiyor, sadece biliyordum. *Hayatımı bu şişe mi mahvediyordu?*

Bundan hemen emin olamazdım. *Malakinin* beni takip etmesinin en mantıklı sebebi, zehrin kokusu olsa da bu da henüz kesin değildi. Hem öyleyse bile koca bir kavanozun pelerinime dökülmesiyle bu minik şişenin içindeki ve ağzı kapalı zehir kıyaslanamazdı. *Malaki* bunun kokusunu almayabilirdi, peşime düşmeyebilirdi. Almak için bu kadar uğraşmışken

hemen bırakamazdım. Araştırmaya olan umudum az da olsa ben hep o kırıntılar için yaşırdım.

Pelerini fırlattıktan yalnızca birkaç saniye sonra *malaki*, tepemdeki ağacın yapraklarını pençeleriyle kesmeyi bırakıp fırlattığım tarafa doğru ilerledi. Ben de rahat bir nefes aldım. Öyle ki içimde bu kadar sıkıntıyı barındırdığımın bile yeni farkına vardım. Sonra lacivert bir ışık patlaması yolumu az da olsa aydınlattı ve yaralı avuçlarımda o minik şişeyi sıkarken ne tarafa doğru koşabileceğime baktım. Geçitten ve kamptan ne kadar uzaktaydım? Hem onlar ne tarafta kalıyordu? Daha fazla gitmeli miydim? Peki ya ağaçlar seyrekleşirse? O zaman açık hedef olurdum. Ancak burada kalırsam da...

Bir anda az önce pelerinimi fırlattığım ağaç yapraklarının gürültülü hışırtısıyla yere doğru düştü, toprağa değdiği anda ise ufak bir sarsıntı hissedildi. Gözlerim kocaman açıldı o an, gücümün son kırıntılarıyla koşmadan önce tek bir şey düşündüm. *Başıma geleceğin, o ağacın sonundan iyi olmayacağı kesindi.*

Seslerin tam aksi yöne, geldiğimi düşündüğüm yöne doğru koştum ancak tüm o hışırtıların, çığlıkların ve havadaki büyücülerin birbirlerine seslenmesinin, hayra alamet olamayacağının farkındaydım. Merakıma engel olamayıp koşmaya devam ederken omzumun üzerinden baktım ve bu yaptığım en büyük hata oldu. *Malaki* doğrudan ağacın devrildiği yere doğru indi. Bu yaratıkların ölmediği sürece yere inmesi o kadar nadirdi ki karanlığa rağmen bakışlarımı çekemedim. Hipnoz olmuş gibiydim. Aynı anda Paul'un lacivert yıldırımları *malakinin* içinden geçti, etraf aydınlandı ve yaratık çektiği acıya rağmen durmayarak, hatta tereddüt bile etmeyerek pelerinimi biçti. Kalan parçaları koklamak ister gibi tuhaf şekilli başını toprağa doğru eğdiğinde ise karşılaştığı şeyden hiç memnun kalmadı.

Sonra da tam artık daha fazla korkamayacağımı düşünürken başını kaldırdı ve yıldırımların ışığı sönüp ormanı tekrar karanlığa gömerken, bakışları ondan uzaklaşmaya çalışan zavallı bedenime odakladı. Yüreğim ağzımda, öyle ani bir hareketle önüme döndüm ki boynumu kıracağım sandım. Karşıma çıkan ağaca çarpmaktan da son anda kurtuldum. Zihnim durmuyor, her şey birbirine karışıyordu. *Elimde tuttuğum zehrin kokusunu mu alıyordu? Bu minicik şeyin?*

Şişeyi olduğum yerden uzağa fırlatmak için durdum. Sonra da bir saniyemi, yaşarsam uzun bir süre kâbuslarımı süsleyecek yaratığın nerede olduğuna bakmak için harcadım. Hâlâ yerdeydi ve ağaçların arasından gelmekte zorlanıyordu. Devasa bedeni sığmıyordu çünkü yürümek için

yaratılmamıştı. Zaten yürüyor gibi de değildi. O kadar dengesizdi ki daha çok sürünüyor, bedenini zorla bir tarafa doğru itiyor gibiydi.

Aceleyle onun olduğu tarafa doğru kaldırdım kolumu, şişeyi fırlatmak için hazırlandım ancak fark ettiğim şeyle bunu yapamadan öylece kalamadım. Zira zehir sadece pelerinine değil, *giysilerime* de dökülmüştü. Pelerindeki kadar değil ancak yaratığın peşimi bırakmasına engel olacak kadar çok. Bir an için öleceğimden emindim, kurtulma şansım yoktu. Olumsuz düşüncelerime rağmen koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum.

Bir kitabın içinde olduğumu bildiğimden olsa gerek, ciddi ciddi *ölebileceğimi* hiç düşünmemiştim. Aviva'nın, kitabın sonunda hâlâ hayatta olduğundan emindim ya, zarar görsem de bunu dert etmemiştim asla. Belki de bu yüzden fedakârlık yapmak ve kendimi tehlikeye atmak zor gelmemişti. Hep bir garantim var gibi hissetmiştim. *Oysa şu anda, içinde bulunduğum durum kitapta yoktu, yaşanmaması gerekiyordu ve ben gerçekten ölebilirdim.*

Koşarken dengemi kaybetmeye başladım önce. Orman düz bir zemine sahip olmadığından, karanlıkta önüme çıkan engebeyi fark etmem mümkün değildi. Bu yüzden tökezledim. Tırmanırken ayağımın altındaki toprak kaydı ve el yordamıyla tutunacak bir şey aradım.

O sırada arkamda bir çığlık koptu, tehlikeli derecede yakından bir çığlık. Öyle ki yaratığın nefesini, o nefesin sıcaklığını hissettim. Kulak zarım patlayacak gibi olurken de gözlerimi kapadım. *Yakalanacağını bilen her av, böyle mi yapardı? Eninde sonunda çırpınmayı mı bırakırdı?*

Çığlık hâlâ devam ederken iki elimle kulaklarımı kapadım. Eğilmiştim ve gözlerimi açmamıştım. Ölümün gelip beni alması için hazır değildim ancak yolun sonuna geldiğim de bilincindeydim.

Sonra bir pençenin geceyi yırtan sesi duyuldu. Ancak o pençenin verdiği acıyı sırtımda hissetmedim. Onun yerine, sınıksız kollar kavradı bedenimi, ardından hızla göğşe yükseldim.

Beni kavrayan şeyin, yaratığın pençesi olmadığını anladığım an, gözlerimi sonuna kadar açtım. Yükseldikçe rüzgâr yüzüme çarpıp gözlerimi yaşarttı ancak dönüp bakmama engel olamadı. Gördüğüm yüzle ağlama isteğiyle dolacağım kadar rahatladım. "Rahsan!"

Kollarının arasındaydım, yerin metrelerce üstündeydik ve normalde olsa deli gibi korkacakken şimdi öyle güvende hissediyordum ki aşağı bakacak kadar bile umursamıyordum. Güvendeydi, beni kurtarmıştı ve gözleri doğrudan karşıya odaklanmıştı. Karanlıkta nereye gittiğimizi

göremiyordum ancak onun bildiğinden ve beni kampa götürdüğünden emindim.

Esen rüzgâr sesimi bastırrsa da beni duydu ve bakışlarını yalnızca bir saniye için yüzüme çevirdi. “İyi misin?”

“İyiyim!” diye bağırdım, ona da aynısını sormak istiyordum ancak dikkatini dağıtmak istemiyordum. Ne kadar gücü kaldığından emin değildim. Üstelik rüzgâr yüzünden düzgün iletişim kurmamız da mümkün değildi. Orman boyunca ne denli ilerlediğimi, kampa varmamızın ne kadar uzun sürdüğünü fark edince anladım. Ağaçlar, altımızda karanlık bir deniz gibiydi ve bakmak midemi bulandırıyor. Saniyeler öncesine kadar yaşadığım dehşet, Rahsan’ın kolları arasındayken gerçek değilmiş gibi geliyordu. Ona bu kadar güvenmeme ben de şaşıyordum.

Kampın ortasına yakılmış büyük ateşi görünce içimi daha büyük bir rahatlama duygusu kapladı ve Rahsan, kollarının arasında beni tutarken bunu sezmiş olacak ki, “Az kaldı,” diye mırıldandı. Dudakları kulağıma çok yakındı ancak sesi çok kısık ve yorgun çıkmıştı. Yere ayak basar basmaz ilk iş, onu kontrol etmeyi aklıma yazmıştım.

Alçalmaya başladığımızda kamptaki hareketliliği daha net seçmeye başladım. Oradan oraya koşturanların hepsi şifacıydı, bir sürü yaralıya yetişmek için uğraşıyorlardı ve deneyimsizlerin hepsi sıhhiye çadırından malzeme taşıyordu. Yerde ise iki ölü *enok* yatıyordu. Çoktan yağlarını almak için karınlarını deşmeye başlamışlardı. Özellikle bakmadığım noktada ise bir *malaki* vardı. Diğerini en son gördüğümde, pençesiyle beni deşmek üzere olduğundan bir süre bakabileceğimi sanmıyordum.

Ürperirken bunu Rahsan’ın fark etmemesini umdum ancak bu boşuna bir telaştı. Zira yere beklediğimden daha sert, daha dengesiz bir iniş yaptı ve arkamı döndüğüm anda üzerime doğru yığıldı. Gözlerim panikle açıldı, vücudunu tutup onu kendimden uzaklaştırmaya ve yüzüne bakmaya çalıştım ancak başaramadım. Geldiğimizi gören ekip, yanımıza gelirken durmadan ismini sesleniyordum. “Rahsan! Rahsan!”

Bize ilk ulaşan, Rahel oldu. Rahsan’ı omuzlarından tutup çektiğinde erkek arkadaşımın gözlerinin sürekli kapandığını, zar zor ayakta durduğunu fark ettim. *Zehirlenmişti*. O pençe benim değil, *onun* sırtına inmişti ve o, o hâldeyken dakikalar boyunca uçmuştu. Yetmiyor gibi bir de beni taşımıştı!

Bir an şokla öylece kalakaldım. Sonra gelen emirle neler olup bittiğinin ve ne yapmam gerektiğinin farkına vardım. “Bir sedye getirin, çabuk!”

diye bağırdı Rahel. Kızıl saçları alev alev arkasında parlıyor ve gözlerinden âdeta ateş fışkırıyordu. Onu daha önce bu kadar sert görmemiştim ancak bu hâli beni kendime getirmişti.

Rahsan'ı ne ara çadırlardan birine taşıdık, anlamadım. Kargaşa vardı; sesler, karanlık ve sonsuz gibi gelen bir kaos. En kıdemli olarak bu kadar ağır bir vaka için Eve'i çağırmışlardı elbette. Rahsan'ı yüzüstü yatırmış, giysilerini bıçak yardımıyla keserek sırtını açmış ve yağ lambasının gölgesi ışığı altında onu iyileştirmeye çalışmışlardı. İki şifacı durmadan zehri çıkarıyor, ben de elimden geldiğince onlara yardım etmeye çalışıyordum ancak...

Çok kötü yaralar görmüştüm daha önce. Pençenin daha derine indiği bedenlerle karşılaşmışım. Ancak hiçbirisi, Rahsan'ın yarası kadar endişelendirip korkutmamıştı beni.

Duygularımın bedenimi ele geçirmesine engel olamamıştım. Titrediğimi ancak ortalık biraz olsun yatıştıığında Milo fark etmişti. Bu hâlimi de orman boyunca devasa bir yaratık tarafından kovalanmama vermişti. Üzerime, çadırlarda tuttuğumuz battaniyelerden birini atarken, "Titriyorsun," demişti. "Çok korktun tabii. Gel Vivi, yaralarınla ilgilenelim. Biraz su içmelisin."

Beni yönlendirmesine izin versem de o an tepki veremeyecek kadar şok içindeydim, gözlerimi Rahsan'ın üzerinden alamamıştım. Bilinci hâlâ kapalıydı, uzun süre açılmayacağını da farkındaydım. Fazla zehre maruz kalmıştı. *Çok fazla.*

Milo, beni başka bir çadıra götürüp boş bir sedyenin üzerine oturttu. Zihnim, Rahsan ve kampta gördüğüm yaralılarla dolu olduğundan, "Nerenden yaralandın?" sorusuna, "Yaralandım mı?" gibi saçma bir cevap verdim. Kendimin o denli farkında değildim. Neyse ki Milo, benimle ilgilenirken çok nazikti. Rimona da bana su getirdikten sonra yanımızda kalmıştı ve Milo, dizlerimdeki yaralarla ilgilenirken o da avuç içlerimi iyileştirmeye başlamıştı.

Kendime gelmeye başladığım an, uzun süredir bir yere dalmışım da adım yeni seslenilmiş gibi avucumu Rimona'nın elleri arasından çektim ve "Hayır!" dedim. "Gücünüzü benim için harcamayın. Yaralarım hafif, merhem yeter de artar bile."

Bir anlık tereddüdünde, Rimona'nın bu teklifi değerlendirdiğini gördüm ancak Milo net bir şekilde, "Saçmalama," dedi. Sonra da eğildiği yerden başını kaldırıp bana baktı. "Bunun bizim için ne kadar basit

olduğunu biliyorsun, gücümüzü senin için tüketiyor değiliz. Ayrıca bu sadece yaraların için değil, uzun süre koştun ve...”

Devamını getirmedi. Şifacılar empatik olduklarından başkasının yaşadığı korkunç ya da üzücü şeylerden bahsetmek bile bizim için zordu. Şimdi ne kadar acı çektiğimi hissediyor olmalılardı. Yalnızca fiziksel olanı değil, Rahsan için duyduğum endişe ve korkuyu da. Sonuçta bunlar enerji alanını hemen etkileyecek kadar güçlü duygulardı.

“Buna ihtiyacın var,” diye kestirip attı. Ben de daha fazla itiraz etmedim çünkü ikisinin enerjisine gerçekten de ihtiyacım vardı. Zamanla ağrıyabileceğini bile bilmediğim yerlerdeki kaslarımın acısı biraz olsun hafifledi ve buna sadece başka bir saldırı olursa diğerlerine yardım edebilmek için izin verdim. Bir de tabii bir an önce Rahsan’ın yanına dönebilecek hâle gelmek için.

Ancak onun yanına istediğim çabuklukta dönemedim. Üç kişilik yetkili bir grup, Milo ve Rimona’nın işi bittiği sırada çadıra girdi ve yaşadıklarını onlara anlatmamı istedi. Birinin elinde kâğıt kalem vardı ve söylediklerimi, mum ışığının aydınlattığı ecza dolabının üstünde tutanağa geçiriyordu. Bir diğeri ise General Keiv’di, ellerini arkada bağlamış hâlde çadırın girişinde duruyor ve asık suratlı bir adam bana soruları yönelirken sadece konuşulanları dinliyordu.

Anlatacak çok bir şeyim yoktu, zihnim de karıştı. Bu yüzden yüzleri ifadesiz olsa da cevaplarımdan tatmin olmadıklarını anlamıştım. “Sence seni kovalamasına ne sebep oldu?” sorusuna verdiğim cevap ise, bir tepki verdikleri tek cevabım olmuştu. Zaten sorulduğu anda herkes pürdikkat kesilmişti. Cümlelerimi toparlamaya çalışarak fark ettiğim detayı, yani zehrin üzerime döküldüğü ânı anlattım. Milo ve Rimona o an yanımda olduğundan, ikisi de hemen bu durumu teyit etti ve söylediklerim kelimesi kelimesine kaydedilirken başka bir şeyin buna sebep olamayacağını düşündüğümü de ekledim. Ancak söylediklerimin başka birinin başına dert açabileceğini hesaba katmadım hiç.

“O zehri bir eğitmeninizin isteğiyle topluyordunuz, değil mi?”

“Evet ama gerekli izinler alınmıştı, hatta bu izinler çıksın diye-”

Soruları soran adam, elini kaldırarak devam etmeme engel oldu. Ben de söyleyeceklerimi zihnimde tamamlamak zorunda kaldım. *Hatta bu izinler çıksın diye bu kadar uzun süre bekledik.*

Sürekli bu konuya geri dönmek istesem de başka sorular soruldu ve söyleyeceklerim ağzıma tıklandı. Gitmek için hareketlendiklerinde ise

kendimi daha fazla tutamadım. “Bayan Miriam’ın bir suçu yok, gerçekten. Bir usulsüzlük de yapılmadı. Sadece biz dikkatsizdik, Rimona ve ben yani-”

Ancak bu söylediklerim ne tutanağa geçirildi ne de ciddiye alındı. Grup içinde dediklerimi tek umursayan General Keiv ise sorgucunun, “Gerekli incelemeyi biz yapacağız, endişelenmeyin Bayan Malkin,” sözüyle olduğu yere çivilendi. “Tekrar geçmiş olsun.”

Ve bir şekilde, bu sözleriyle beni önceki hâlimden daha çok hasta etmeyi başardı. Tutanağı imzalarken suçluluk hissiyle yanıyordu midem. Onlar gidince, aramızda birkaç dakika Bayan Miriam’a ne olacağını konuştuk. Hepimiz endişeliydik ancak kendisini en çok suçlayan, bendim tabii ki.

Beni yatıştıran ise şaşırtıcı şekilde Milo değil, Rimona olmuştu ve yapmam gerekeni yaptığımı söylemişti. Zaten mantıklı ve kurallara bağlı bir kızdı. Uzun zamandır tanışıyor olmamıza rağmen soğuk görüntüsünün, tedbirli yapısından kaynaklandığını bu gece anlamıştım.

Olanları Bayan Miriam’la konuşmamız gerekiyordu ancak sabaha kadar beklemekten başka çaremiz yoktu. Bu yüzden konuşup durmak yerine dağıldık. Milo, diğer şifacıların yanına dönmeden önce kalıp dinlenmemi istedi ancak tereddüt bile etmeden Rahsan’ın yanına gideceğimi söyledim. Önce kararsız gözlerle beni inceledi, ardından minnet borcum olduğuna kanaat getirerek başını hafifçe salladı. “Tamam, sana eşlik edeceğim ama önce üzerini değiştirmen gerekiyor.”

Üzerime dökülmüş zehrin, *malakileri* tetiklediğine dair teorimiz yüzünden bunu yapmayı ben de istiyordum ancak o âna kadar aklıma gelmemişti. Milo birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve diğer çadırdan yaralılar ve ihtiyacı olanlar için tuttuğumuz kıyafetlerden getirdi. Bunlar düz, ince ve pamuklu giysilerdi. Genelde yaralılara giydirdiklerimizden, olabildiğince hava alan kumaştan olması gerekiyordu. Ben giyinirken Milo çadırın dışında bekledi ve istersem yardım etmesi için Rimona’yı çağırabileceğini söyledi. Teşekkür ettim ve kendim giyindim, bu kadarını elbette yapabilirdim. İşim bittiğinde de tutunmam için kolunu uzattı ve söylediği gibi çadıra kadar benimle geldi.

Minnetten öte hislerle doluydum Rahsan’a karşı. Onu bıraktığım hâlde, bilinci kapalı bir şekilde sedyede yatıyordu ve üzerine, benim omzuma bırakılan battaniyenin aynısından örtülmüştü. Ancak yalnız değildi. Rahel dikiliyordu başında. Onu burada bulmayı beklemiyordum,

ağladığını gördüğümde ise epey şaşırmıştım. Rahsan'la daha yakın olanın Paul olduğunu düşünmüştüm hep, dolayısıyla Rahel'in ona bu kadar değer verdiğiine şahit olmak beklenmedik bir gelişmeydi.

Milo'yla çadıra girdiğimizde göz ucuyla bize doğru baktı ve kim olduğumuzu anladığında hemen elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Ben de ona biraz olsun mahremiyet tanımak için gözlerimi kaçırdım. Konuşmasını beklemiyordum. Rahel, dışarıdan konuşkan biri gibi görünse de aslında sadece yakınlarıyla konuşan, mesafeli bir kadındı. Bu yüzden, "İyi olacak, değil mi?" dediğinde ikinci bir şaşkınlıkla ona baktım.

Bu soruyu, bulabildiğim herkese sormak istiyordum ben de. Avutulmak istiyordum. Söylenen umut dolu her şeye yalan da olsa inanmak istiyordum. Ancak bir şifacı olarak bunu yapmak, benim görevimdi. Bu yüzden olabildiğince sakin ve kararlı bir şekilde, "İyi olması için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim. Sonra, "Yani, yapacağız," diye düzeltiltim. Yanımda Milo vardı ve Rahsan'ın, Rahel'e aramızdaki ilişkiden bahsetmiş olması düşük bir ihtimaldi.

Rahel yavaşça başını sallayarak yanıma doğru yürüdü. Gururlu gözlerle bize bakarken ağladığını unutmamızı istiyor gibiydi. Önce başını sallayarak bize minnettarlığını gösterdi, sonra da, "Sen nasıl oldun peki?" diye sordu. "Daha iyi misin?"

Rahel ve Paul, Rahsan'la yakın olsa da benim doğrudan sohbet ettiğim insanlar değildi. Hem bu sebepten hem de yaşları büyük olduğundan biraz çekinerek başımı salladım. "İyiyim. Rahsan sayesinde ciddi bir yara almadım." Sonra aceleyle ekledim. "Ve Paul. Ona da teşekkür etmeliyim. Havadayken yıldırımlarının rengini gördüm ve-"

"Ona özel olarak teşekkür etmene gerek yok," diye araya girdi Rahel. "Sadece işini yapıyordu. Rahsan daha iyi olursa, bu onun için yeterli bir teşekkür olur, emin ol."

Sözleri kulağa sert gelse de söyleyiş tarzı daha kibar olmaya çalışır gibiydi. Üstelik kendinde gibi de görünmüyordu. Onu tonlarca kilodaki devasa *enoklarla* dövüşürken defalarca kez görmüştüm. Hep çok güçlü bir büyücü olduğunu da düşünmüştüm ancak şimdi sinirleri bozulmuş hâldeydi. Bu yüzden onu sessizce incelerken, "Peki," dedim sadece.

Sonra çadırın girişinden bir ses yükseldi. "Rahel."

Paul'un sesiydi bu. Elinde iki bardak tutuyor ve doğrudan yanımdaki kızıl saçlı, benden uzun kadına bakıyordu. Aralarındaki sözsüz iletişimden

sonra Rahel'in gözleri ondan bana doğru çevrildi ve "Kolay gelsin," dedi. Ardından Milo'ya da bir baş selamı verdi.

"Size de," dedim arkalarından. Çadırdan ayrıldıklarında, benden daha şaşkın görünen Milo hemen bana yaklaştı ve "O kadın kimdi?" diye sordu.

"Rahel Divekar. Rahsan'ın tanıdığı biri."

"Sadece tanıdığı biri mi?" Kapanan çadır girişine doğru bakmaya devam ediyordu.

"Arkadaşı sanırım, bilmiyorum. Normalde diğer yıldırım büyücüsüyle daha yakınlar, çadırın kapısına gelen adamları yanı."

Milo bana dönüp şakalaşan bir ses tonuyla "Sen tüm bunları nereden biliyorsun peki?" diye sordu.

Bitkin hâldeydim ancak bu soruda çuvalalayacak kadar da değil. "Senin aksine uzun zamandır görevlere geliyorum," diye karşılık verdim. Sesim, beklediğimden daha tersti. Bunu fark edince teslim olur gibi kaldırdı ellerini. "Tamam tamam, demedim bir şey. Zaten zorunlu görevlerime kadar bir daha gelmeyi düşünmüyorum."

"Gece ilerledikçe fikirlerin değişiyor, değil mi?"

"Evet, ayrıca gece *bitmiyor*."

Bu konuda ona sonsuz hak veriyordum, daha önce sabahı böyle beklediğimi hatırlamıyordum. *Bir de Rahsan'ın uyanmasını*. Başımı hızla ona çevirdiğimde gözlerim doldu anında. Beni yanındaki sedyeye oturtmakla meşgul olan Milo ise bunu fark etmeden, "İstersen bir sakinleştirici al," dedi. Sonra beni neşelendirmek için gülümsedi. "Kimseye söylemem. Kendini daha iyi hissedince de yanımıza gelersin. Ormanı görmek pek iyi gelmeyebilir ama kamp ateşi ve kalabalığın yanında daha iyi hissedebilirsin."

Söyledikleri bir uğultu gibi gelse de elini sıkarak teşekkür ettim, çadırdaki yalnız kaldığım anda ise Rahsan'ın başına gidip bir süre sadece onu inceledim. Elimi alnına koyup acısını dindirmeye çalıştım. Müdahaleye rağmen bedenim zayıf olduğundan bunu yapmaya uzun süre devam edemedim. Ancak bu kadarı bile hiç yapmamaktan daha iyiydi. Ardından, elimi alnından çekip akan gözyaşlarımı sildim tersiyle, zihnimden bir sürü şey söyledim. İyileşeceğini, beni bırakmamasını, burada olduğumu... Şaçmaladım durdum. Şimdi gözleri açık ve bana karşılık verebilecek durumda olsa neler olabileceğinin düşünüyordum.

Ona kızardım muhtemelen. Neden beni kurtarmak için kendini bu kadar tehlikeye attığını, neden beni bu kadar uzun süre taşıdığını sordardım. O da bana kızardı. Kavga ederdik ama bir şekilde yanına kıvrılırdım en sonunda. Beni bekleyen tüm sorun ve sorulardan uzaklaştırdım. Zihnim sadece onunla dolardı, bir de elimi saçlarına daldırıp bir tutamını parmak ucuma dolasam bundan hoşlanıp hoşlanmayacağıyla.

İhtimallerin, daha çok ağlamama sebep olduğunu fark edince zor da olsa düşünmeyi bıraktım. Böyle olmamın ona hiçbir faydası yoktu, özellikle de böyle bir durumda. Zihnimin bencil düşüncelerle dolmasına izin vermemeliydim, sırf onun için herkesi tehlikeye atmayı ve Akademi'ye dönmeyi istememeliydim.

Hem bu geçitler neden açılıyordu ki? Nasıl bir çocuğun zihni bu kadar korkunç bir şeyi kurgulayabilirdi? Zaten mantıklı bir tarafı da yoktu. Ben boşuna tüketmişim zamanımı, ardında bir mantık ya da bir *gerçek* arayarak. İşin aslı, küçük bir kızın, dümdüz aşk hikâyesi yerine fantastik bir kurgu yazmaya karar vermesi ve ana sorun olarak belirlediği geçitleri hiçbir sisteme bağlamamasıydı. Sadece bir sorun istemişti ve yazmıştı, ben de o zihnin yarattığı küçük yerde kapana kısılmıştım.

Bir süredir bu sorunun üzerine düşmüyordum ancak o aptal düşüncesizlik Rahsan'ı bu hâle getirince, onu neredeyse elimden alınca... *Hayır*. Elimden almamıştı. Rahsan iyi olacaktı ve o zehrin bir yan etkisi kalmayacaktı. Daha çok çabalamalıyım, daha çok çabalamalıydık. Rahsan buradan gitmeliydi. Daha güvenli bir yerde daha etkili bir tedavi almalıydı. O bir Zev'iv'di sonuçta, şehrin en önemli ailelerinden birine mensuptu.

Kendi kendimi gaza getirerek battaniyeyi omuzlarımdan attım ve General Keiv'le konuşmak için çadırdan çıktım. Birkaç dakika için gerçekten umutlandım, sonra yükseldiğim yerden çakıldım. General Keiv beni elleri arkasında, sakince dinledi ve sözümü bitirdiğim anda Rahsan'ın gerekli tedaviyi gördüğünü söyledi. Diğer şifacılar da buradakilerden farklı bir şey yapmayacaktı. Üstelik şafağa az kalmıştı ve son saldırının henüz gerçekleşmediğini düşünüyordu. Dolayısıyla hiç kimseyi Rahsan'ı götürmekle görevlendiremezdi, burada herkese ihtiyacı vardı.

Herkes derken özellikle gözlerimin içine bakmış, ben de bunu toparlanmam için bir uyarı olarak almıştım. General Keiv otuzlu yaşlarının sonunda, yakışıklı bir adamdı. Görev dışında, onu Rahsan'la şakalaşıp gülerken görmüştüm ancak görevdeyken kendi kişiliğini âdeta bir kenara bırakır ve yapması gerekene odaklanırdı. Zaten böyle yüksek bir rütbeye de bu sayede ulaşmıştı.

Bu yüzden yanından ayrılırken kendime kızıyordum, ne diye umutlanmışım ki? Sonuçta Serafina da aynı şekilde yaralanmış, yine de burada kalmıştı. Rahsan için bir farklılık yapacaklarını düşünmek saçmalıktı. Onu çok sevdiğini düşündüğüm General Keiv tarafından bile.

Çadıra geri döndüğümde, Eve ve Isaac'ın de aralarında olduğu bir grup şifacının, Rahsan'ı kontrol etmek için geldiğini gördüm ve hemen kollarımı sıvayıp yardıma koştum. Zehrin yan etkisi olarak Rahsan sürekli ateşleniyordu. Düşmesi için ilaç içirdiklerinde Isaac bedenini tutup kaldırmış, ben de ona yardım etmiştim, sonra da yanında nöbetçi olarak kalmayı teklif etmiştim. Zaten kim kalırsa kalsın burada olacağım belliydi.

Henüz mezun olmadığım için Eve böyle büyük bir görevi bana vermekte tereddüt etti, imdadıma da Isaac yetişti. Benimle kalabileceğini söylediğinde çadırda yalnız kaldık, hemen dönüp nasıl olduğumu sordu. Beni bu kampta belki de en çok anlayabilecek kişi olduğundan, içimdeki endişeyi biriyle paylaşabilmek iyi hissettirdi. Rahsan'la sevgili olduğumu sadece onun bildiğini söylediğimde ise şaşırdı ancak büyük bir tepki vermedi. Sadece başını sallayarak, "O zaman işin daha zor," dedi. Hislerimi saklamak ve bastırmak konusunda ne kadar tecrübeli olduğumdan habersizdi tabii.

Şafak sökene kadar birlikte çadırda kaldık. Ara sıra Milo bizi kontrol etmek ve dağıtılan yiyeceklerden getirmek için yanımıza uğradı. Bir de Rahel ve Paul vardı tabii. Sürekli durumun değişip değişmediğini görmek için geliyor, *yapabileceğimiz bir şey var mı*, diye soruyorlardı. Paul daha sakın görünüyor, soru sorma işini de genelde o yapıyordu. Böyle durumlara alışkın olduğu belliydi. Rahel ise Rahsan'a bakmak bile ona acı veriyormuş gibi bilinçsizce yattığını gördükten sonra çadırdan ayrılıyordu. Bu hâli de gittikçe daha çok dikkatimi çekiyordu. *Rahsan'la zannettiğimden daha yakın olabilirler miydi?*

Bu konu hakkında daha uzun düşünebilirdim, eğer yalnız olsaydım ve Rahsan gözlerini açmış olsaydı ancak hem durumunda bir değişiklik olmamıştı hem de zamanın çoğunda çadırda Isaac'le birlikteydim. Böyle üzücü olaylar yaşadığımda kendimi izole etmeye daha meyilliydim aslında. Başkalarının yanında negatif duygularımı sürekli bastırmak zorunda hissettiğimden, yalnız olmak daha kolay geliyordu. Ancak bu gece yalnız olsaydım, daha önce zorlanmadığım kadar zorlanır ve kurdukça kurardım. Bu yüzden, Isaac yanımda olduğu ve konuşarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdığı için minnettardım.

Belli aralıklarla Rahsan'ı kontrol ediyor, ateşini düşürüyor ve ona su içiriyorduk. Bunu yaparken de sohbet ediyorduk. Birbirimize dair bir sürü şey öğrenmiştik, özellikle de Isaac, babamın tüccar olduğunu ve zengin bir aileden geldiğimi öğrenince çok şaşırmıştı. Mütevazı tavrım yüzünden zengin olabileceğime hiç ihtimal vermediğini söylemişti. Ben de yüzüme zorla yerleştirdiğim bir gülümsemeyle ona geçmişimi, yani karakterin geçmişini anlatmıştım. Aslında zengin doğmadığımı ve babamın çok çalışarak zamanla bu serveti kazandığını. Öyle inandırıcıydım ki dinleyen kimse, bunu yaşamadığımı ve sadece bildiklerimi aktardığımı düşünmezdi.

Sonra konuyu değiştirip Ruth ve nişan hazırlıklarıyla ilgili daha çok soru sormuştum. Şehre gelirse ona yardımcı olabileceğimi de eklemiştim. Babam, esnafın çoğunu tanıyordu ve bu teklifi yaparken oldukça ciddiydim. Isaac teşekkür edip Ruth'a ileteceğini söylemiş, şafak sökünce de kafiyle birlikte yola düşmüştük. O zaman Milo yanımdaydı ve Rahsan hâlâ uyanmamıştı. Zihnim onunla doluydu ve herkes gibi ben de yorgundum, bu yüzden sessiz bir yolculuk oldu.

Akademi'ye ulaştığımızda ise beni, Serafina ve Matias karşıladı. Beni sağ salım gördüklerine sevinmişlerdi ancak gülümsemeleri, benim onlara karşılık veremeyecek durumda olduğumu fark ettiklerinde soldu. Onlara her şeyi sonra açıklayacağımı söyleyerek, Rahsan'ı götürdükleri yere, yani revire gittim bir an önce. Bayan Miriam'a gerekli açıklamalar yapılırken ara ara müdahale ettim ve Isaac'le gece boyu yaptığımız uygulamaları anlattım, Bayan Miriam da söylediklerimin bir kısmını not aldı.

Sonra Serafina ve Matias'ın yanına geçtim, benim için biraz çorba getirmişlerdi ancak içebilecek durumda değildim. Yine de oturdum ve olan biteni anlattım. Rahsan'ın beni kurtardığı için böyle yaralandığını söylerken de gözyaşlarımı tutamadım. İlk Serafina sarıldı bana. Ani ve sınıcsıktı, saçlarımı okşarken de en yumuşak ses tonuyla Rahsan'ın iyileşeceğini mırıldandı. Ardından Matias doladı kollarını etrafımıza. İkisi de Rahsan'a olan düşmanlığı bir kenara bırakıp onun çok daha kötü yaralanmalardan bile sağ çıktığını, Rahsan gibi bir baş belasının basit bir *malaki* zehriyle ölmeyeceğini söylediler.

Onlara inanmayı çok istedim ancak bilmiyorlardı. Aviva'nın davranması gerektiği gibi davranmadığımı, yaptığım ve yapacağım herhangi bir şeyin *gerçekten* onun ölümüyle sonuçlanabileceğini bilmiyorlardı. Orijinal kurguda Aviva'nın bu göreve gidip gitmediğinden bahsedilmiyordu. Zaten Serafina ve Matias'la doğrudan bağlantısı olmadığından kitapta

geçmemesi doğaldı ancak Aviva gidiyor olmalıydı. Fakat Rahsan'ın gittiğini hiç sanmıyordum. Beni yalnız bırakmak istemediği için gelmişti sonuçta. Üstelik başka bir sebepten gelseydi bile, *malaki* beni kovaladığında gücünü tüketmek pahasına çıkmazdı karşısına, benim yerime o darbeyi almazdı.

Gece düşünmeyi ertelediğim her şey, Serafina'nın kolları arasında ortaya çıkıyor gibiydi. Ağlamayı bir türlü durduramıyordum. Biraz olsun sakinleşene kadar öylece durduk, sonra Serafina benimle odama gelebileceğini ve banyo yaparken beni bekleyebileceğini söyledi. İstersem uyuyana kadar benimle kalabileceğini. Ona teşekkür ettim ancak Rahsan uyanana kadar hiçbir yere gidemezdim, ne kadar sefil görünürsem görüneyim yanından ayrılamazdım. Bunu söylememden pek hoşnut kalmadı lakin Matias araya girip biraz dinlenmemi, beklememin hiçbir faydası olmayacağını söylediğinde de eliyle onu durdurup benimle revire kadar geldi. Sabahın çok erken bir saatiydi, bu yüzden etrafta kimse yoktu. Sadece görevden gelenler buradaydı. Milo bile benim Serafina ve Matias'ın yanında olduğumu gördükten sonra odasına çıkmıştı.

Revir nispeten boş olduğundan, burada kalıp kalamayacağımı sordum Bayan Miriam'a. O zamana kadar beni doğru düzgün incelememişti "Yaralandın mı?" diye sordu endişeli bir şekilde. Elindeki şeyi bırakıp omzuma dokundu, vücudumu inceledi hızlıca.

"Hayır ama Rahsan uyandığında burada olmak istiyorum. Odamdan buraya gelmek uzun sürüyor."

Bu bahaneyi duymayı beklemediği belliydi ancak hiçbir şey söylemedi, arkamda durup beni dinleyen Matias ve Serafina da öyle. Çok tuhaftı, daha dün akşama kadar onların duymasından endişe duyuyordum ancak şimdi karşılarında böyle şeyler söylemekten hiç çekinmiyordum. Ne düşünecekleri ya da bu konuyu nereye bağlayacaklarıyla da ilgilenmiyordum. Diğer herkes gibi hayatımı kurtardığı için minnet duyduğumu düşünebilirlerdi, ben gerçeği biliyordum sonuçta.

Rahsan'ı tek kişilik odalardan birine aldılar, ben de gerçekten yaralı olmadığım için revirin en büyük, ana odasında bir yatağa geçtim. Serafina ve Matias, söyledikleri gibi ben uyuyana kadar başımda beklediler. Tek başıma asla uyuyamaz, Rahsan'ın odasındaki sandalyede birkaç saat sonra sızar kalırdım muhtemelen. Ancak Serafina bir sakinleştirici almamı sağlamış, yorgun bedenim de daha fazla dayanamamıştı.

Uyandığımda güneş alçalmış, revirin soğuk beyaz duvarlarını sarı ve turunculara boyuyordu. Rahsan ise hâlâ bıraktığım gibi duruyordu. Onu böyle gördükten sonra dayanamayıp ayağa kalkmış, Bayan Miriam'ı bulup neden hâlâ uyanmadığını sormuştum. Ben de bir şifacıydım ama o böyleyken bildiğim her şeyi unutmuştum. Bu yüzden azarlanmış, yakında uyanacağı söylendikten sonra yemek yemeye yollanmıştım.

Kendime gelmek için yemem gerektiğini biliyordum, acıkmıştım da zaten. Ayrıca Matias ve Serafina'nın bu konuda peşime düşeceklerini biliyordum. Etrafımdakileri bu konuda endişelendirmeyi ve çocukmuşum gibi aynı şeyleri duymayı da istemiyordum. Bu yüzden yemek yedim, yarısına gelmişken de arkadaşlarım yanıma geldi. Beni bu hâlde bulduklarına sevinmiş ve bunu gizlemeyi hiç denememişlerdi. Tek başıma bir masanın köşesinde oturuyordum onlar gelmeden önce. Yalnız olmayı önemsemiyor, bir an önce revire dönmeyi istiyordum. Onlar geldiğinde ise yeme tempomu yavaşlattım ve sabah yorgun olduğum için soramadıkları tüm soruları cevapladım. Zehrin üzerime dökülmesi ve bu yüzden *malaki* tarafından kovalanmamın üzerinde, özellikle durdular elbette. Bu konuyu konseyde konuşacaklarını biliyordum, ucunun bir şekilde Rahsan'a dokunacağını da.

Dolayısıyla hafifleterek anlatmaya çalıştım. İkinci bir Bayan Miriam vakası yaşansın istemiyordum ki daha onunla konuşmamıştım bile. Serafina ve Matias teoriler üretirken yemeğimin kalanını hızlıca yedim ve daha fazla bir şey sormalarına izin vermeden, uçarcasına revire geri döndüm.

Rahsan hâlâ uyanmamıştı. Ani bir üzüntü dalgasıyla sarsıldım ancak Bayan Miriam'ın yanına, neden uyanmadı diye sorup onu bunaltmak için değil, dün yaşananları anlatmak için gittim. Çok üzgündüm. Pek umutlu olmasam da araştırmanın durdurulmasını, daha kötüsü Bayan Miriam hakkında bir soruşturma açılmasını istemiyordum. Bu sesime de yansımış, konuşurken ona değil, oynadığım parmaklarıma bakmış ve sürekli özür dilemiştim.

Ancak Bayan Miriam, konuşmamın yarısında beni bölmüş ve asıl özür dilemesi gerekenin kendisi olduğunu söylemişti. Yaşadığım şeyi duymuş, dehşete düşmüştü. Yaptığının sorumsuzluk olduğunu düşünüyordu, daha dikkatli olması gerektiğini. Oysa ben başka bir şeyle ilgileniyordum. "Size Milo ve Rimona mı söyledi?"

"Hayır. General Keiv, Rahsan'ı kontrol etmek için geldiğinde bilgilendirdi."

“Peki hakkınızda?..”

“Evet, soruşturma açılacak.”

“Ben... Çok özür dilerim Bayan Miriam.”

“Dileme, asıl ben özür dilerim. Bu soruşturmadan da korkmuyorum. Başınıza gelenler benim yüzümden ve hakkımda verilecek her karara razıyım.”

Onu bu kadar kabullenmiş görmek, beni daha çok üzdü. Kavanozun elimden kaydığı âna dönmek ve *daha dikkatli ol* diye kendime kızmak istedim. Ancak şimdi hiçbir şeyi değiştiremezdim. Koridorda karşılıklı sessizce dikildiğimiz ve muhtemelen kendi kendimizi suçladığımız birkaç dakikanın sonunda ufak bir zil sesi duyduk. Gözlerim kocaman açıldı. “Rahsan mıydı o?” Hemen kaldığı odaya doğru koştum, Bayan Miriam da peşimden geldi.

Evet, Rahsan’dı. Uyanmıştı ve hızla kapıdan içeri daldığımda onu gözleri açık, kalkmaya çalışır hâlde bulunca, az daha sevinçten havalara uçacaktım. “Uyanmışsın! Sonunda, çok şükür!” Ona doğru koştum ancak hâlâ doğrulmaya uğraşıyordu. Yatağının kenarına gidip tekrar yatırmak için omuzlarından tuttum. “Dur, ne yapıyorsun? Uzanmaya devam etmen gerek.”

“Ben... İyiyim,” dedi kısık ve yorgun bir sesle. Tam ona kızmaya hazırlanıyordum ki Bayan Miriam içeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı. “Buna biz karar vereceğiz.” Ardından yarasını kontrol etmek için Rahsan’ı tekrar yatırdı. Sırtını açtığında şaşırdım ancak bu iyi anlamda bir şaşkınlıktı. Benim, sakinleştirici etkisiyle uyuduğum süre boyunca ona iyi bakmışlardı.

Yarası zehirden tamamen arınmış görünüyordu, etrafındaki morluklar neredeyse silinmişti. Pençe izleri de hatırladığım kadar derin değildi. Yakında, hatta yarın kadar bile yakında soluk çizgilere dönüşebilirlerdi. Tıpkı sırtındaki diğer yaralar gibi.

Bayan Miriam yaralarına dokundu ve “Acıyor mu?” diye sordu.

Rahsan nerede olduklarından bile pek emin değilmiş gibi gösterdiği yere baktı. “Hayır.”

“Sakinleştiricinin etkisi hâlâ geçmemiş öyleyse. Biraz yemek ye, sonra bol bol dinlen. Sana olabildiğince az sakinleştirici vermeye çalışacağız, bu yüzden kendine iyi bakmalısın.”

“Güzel,” diye karşılık verdi Rahsan yorgun bir sesle, nefes verir gibi. “Onlardan nefret ediyorum.”

İstemsizce gülümsedim. İyiydi, iyileşiyordu ve çoktan Rahsan’lık yapmaya başlamıştı bile.

Sakinleştiriciler, insanı daha boş bir ruh hâline soktuğundan, onlardan hoşlanmadığını tahmin etmek zor değildi. Bir de sakinleştirici etkisinden güçler daha zayıf kullanıldığından elbette. Burada, Rahsan gibi gücünü daha fazla kullanabilmek adına düzenli meditasyon yapan birinden bahsediyorduk sonuçta.

“Sana daha güçlü bir merhem hazırlıyorum,” dedi Bayan Miriam, sırtını tekrar örterken. “Akşam Aviva’nın, senin için gelip alacağından eminim.”

Böyle bir şey söylemesini o kadar beklemiyordum ki anında kıpkırmızı oldum, gözlerim kocaman açıldı ve olduğum yerde kalakaldım. Bir şeylerden haberdar olduğunun farkında olmadığım sevgili eğitmenim ise sakince bana döndü ve “Ona sürmesinde yardımcı olursun, değil mi?” diye sordu. Gözlerine bakamadan başımı salladım sadece. “Güzel, şimdi yemeğini yollayacağım buraya. Kendinizi yemek için zorlayın Bay Zev’iv. Geçmiş olsun.”

Sonra odadan çıktı. Ben de orada dikilmeyi bırakıp Rahsan’ın yanına koştum, yatağının kenarında diz çöktüm. “Gerçekten iyi misin?”

Hâlâ yüzüstü yatıyordu o sırada, teninin rengi solmuş ve dudakları kurumuştı. Elimi siyah ve dağınık saçlarının arasından geçirip yüzüne ve alnına dökülen tutamları geriye doğru ittim. Tek gözüyle bana baktı, o gözleri tekrar görebilmek bile ağlama isteği uyandırıyor. “İyiyim, bir şey hissetmiyorum. Sakinleştiricinin verdiği aptallık dışında yani.”

Gülümserken gözlerimi kısıtım ve saçlarıyla oynamaya devam ettim. “Bir şeyler yediğinde daha iyi olacaksın.”

“Sen?” diye sordu. “Sen bir şeyler yedin mi?”

“Bu hâlde bile beni mi soruyorsun?” dedim ona, refleksle. Ancak karşılık vermediğini, akşam güneşi üzerine vururken daha sarı görünen gözüyle, öylece bana baktığını fark edince bir an için durup, “Az önce yedim,” diye ekledim. Sonra da sorabileceği tüm sorular için toplu bir cevap verdim. “Ben iyiyim. Seni buraya getirdikten sonra sakinleştirici verdiler ve uyudum, yeni uyandım sayılır. Yemek yedim ve buraya geldim. Şimdi de seninle ilgilenmek yerine, sana açıklama yapıyorum çünkü inat edeceğini biliyorum. Oldu mu?”

Sonlara doğru sesim yumuşamış, konuşurken gülmüştüm. Bu da beni dinlerken onun da gülümsemesine sebep olmuştu. Yavaşça gözlerini kapattı ve “Oldu,” dedi.

“Biraz su içmek ister misin?”

“Olur.”

Doğrulmasına yardım ettim ancak ona epey yüksek dozda sakinleştirici verdiklerinden olsa gerek, ayakta durmakta zorlanıyordu. Yastıklarını düzelterip yerleşmesine yardım ettim, tüm bu süre boyunca sessizdi ve benim “Böyle iyi mi?” tarzı sorularına başını sallamakla yetiniyordu. Suyundan bir yudum aldıktan sonra, “Ne oldu?” diye sordu. Sonra bardağı kucağına koyup tutmaya devam etti. Göz altları zehrin etkisiyle mor, teni soluk, yüz kemikleri daha belirgin hâldeydi.

“Sen beni kurtarıp kampa kadar yaralı hâlde taşıdıktan sonra mı yani?” diye karşılık verdim. Yavaşça başını salladı, sesimdeki imaya takılmamıştı. Bu yüzden, “Bir ara sana bu konuda kızacağım,” diye ekledim. “Hatırlat bana, tamam mı? Şu anda kıyamıyorum.”

Anlık olarak güldü, böyle söylememi beklemiyor gibiydi ve gülerken göğsü tek bir hareketle oynamıştı. Solgun yüzüne bir gülümseme yerleştirmek hoşuma giderken, ona yere iner inmez bayıldığını ve bir sedyeye onu çadıra taşıdığımızı anlattım. Ona yapılan müdahalelerle pek ilgilenmedi ve doğrudan “Ben baygınken saldırı oldu mu?” diye sordu.

“Sabaha karşı oldu ancak küçük bir taneydi, kontrol altına alınması da uzun sürmedi.”

Bakışları sertleşti. “Yine senin peşine düşmediler, değil mi?”

“Hayır. Giysilerimi değiştirdim. Bak, aynı kıyafeti giyiyoruz.”

Ancak ben söyleyince fark etti, aynı siyah giysileri giydiğimizi. Bir şey söylemesine izin vermeden de “Sanırım çıkardığım kıyafetleri yaktılar,” diye ekledim. “Beni kovalamasının sebebinin, zehir olduğunu düşünüyordum. Diğerlerine de öyle söyledim ve hak verdiler.”

“Yine de geçit açılınca uzaklaşıp saklandın, değil mi?”

Sürekli bu tür sorular soruyordu: *Onu yaptın, değil mi? Şöyle oldu, değil mi?* Kelime seçimlerinden ve söyleyiş tarzından, ne kadar kontrolcü biri olduğu hemen anlaşıyordu, ben ise karşısında dünya rahatı gibi davranıyordum. “Yoo, yanında kalmaya devam ettim.”

“Ne? Aviva bu yaptığın-”

“*Gayet normaldi.* Seni nasıl o hâlde bırakabilirdim? Üstelik hemen kontrol altına aldıklarını ve giysilerimi çıkardığımı da söyledim. Beni dinlemiyor musun sen?”

Bir süre yüzümü inceledi. “Yani gerçekten de sebep, zehrin üzerine dökülmesiydi.”

“Evet, bu aklına gelmiş miydi?”

“Gelmişti ancak seni geçidin o kadar yakınına götüren *bendim*. Benim yüzümden tüm şifacılar orada bekledi. Kovalanmanın sebebi, bu kadar yakında olmanız da olabilirdi, belki sizi tehdit olarak görmüşlerdir.”

Ben dahil etrafımdaki herkes, kendini suçlayacak bir şeyi mutlaka buluyordu ve bu bir yerden sonra epey yorucu oluyordu. Bunu sürekli fark ediyordum ancak huylu huyundan vazgeçmiyordu. “Sen sadece yaptığın gözlemi söyledin. Emri veren General Keiv’di ki öyle olsa bile onca şifacının arasından sadece benim peşime düşülmesi, sizin bir hatanız olmadığını gösteriyor. Sebebi, üzerime dökülen zehirdi.” Benimle tartışmaya hazırı, bu yüzden işaret parmağımla bardağını işaret ettim. “Önce suyunu bitir. Bu konuda uzun uzun konuşmamızın bir faydası yok.”

Rahsan’ın mantıklı tarafını bazen çok seviyordum çünkü söylediklerimde haklı olduğumu fark ettiğinde pragmatik tarafı devreye giriyor, dediğimi yapabiliyordu. Tabii daha sonra bu meseleyi yine açacağını biliyordum ancak o an için, kapanması bile yetiyordu.

Kapı tıklatıldığında, gelenin Rahsan’ın yemeği olduğunu düşündüm ancak tanıdık, kumral bir kafa ve iri bir beden girdi içeriye. Arkasından da daha narin, sarışın bir tane. *Matias ve Serafina*. Birkaç saniye öylece baktım onlara, onların dikkati ise sadece bir saniye için üzerimde durdu. Sanırım Rahsan Zev’iv’in yatağının kenarında oturuyor olmam, o kadar da önemli bir detay değildi o an için.

“Geçmiş olsun,” dedi Matias, gözlerini Rahsan’ın üzerine sabitlerken. Ses tonu da yüz ifadesi de nötrdü. “Kötü yaralandığını duyduk.”

Rahsan’ın az önceki uysal tavrı kayboldu. Her an saldırmaya hazır yaralı bir hayvan gibi temkinli bir pozisyona geçti. “Artık iyiyim.”

Sadece arkadaşım oldukları için değil, onları tanıdığım için biliyordum ki Matias ve Serafina, buraya gerçekten iyi niyetle gelmişlerdi. Ancak yine biliyordum ki Rahsan, bu niyeti iyi olarak görmez, altında muhakkak bir şey arardı. Dolayısıyla her şeyin, bir *kötü kötü birbirine bakma* yarışına dönmesi an meselesiydi. Bunu Serafina da fark etmiş olacak ki, “Geçmiş olsun Zev’iv,” diyerek dikkati üzerine çekti. “Umarım çabucak iyileşirsin.”

Rahsan'ın dikkatli gözleri ona çevrildi. Birkaç saniyelik incelemenin sonunda da sakın bir şekilde karşılık verdi. "Teşekkür ederim."

Çok gerilmiştim, bir ona bir arkadaşlarıma bakıyor ve ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Serafina ise bunun yeterince sıcak bir karşılık olduğunu düşünmüş olacak ki gülümsedi. "Asıl bizim teşekkür etmemiz gerek, Vivi'yi sen kurtarmışsın. Gerçekten minnet-"

"Onu siz teşekkür edin ya da minnettar olun diye kurtarmadım. Bu sizinle ilgili değil."

Ve işte. İyi niyetin ömrü sona ermişti.

Serafina bir an ne diyeceğini bilemedi. Hâlâ korumaya çalıştığı gülümsemesiyle yardım ister gibi bana baktı ancak çoktan kaşlarını çatmış olan Matias, benden önce bir adım atıp öne çıktı. "O anlamda demedi zaten. Ne diye kurtarmış olursan ol, Viv bizim kıymetlimiz. Biz de sana *geçmiş olsun* deyip teşekkür etmeye geldik, asıl *bu* bizimle ilgili değil."

Matias'ın vurgu yaptığı şeyin, bu üçü arasındaki tuhaf düşmanlık olduğunu anlamış ve göz ucuyla Rahsan'a bakmıştım. Bıkkın gözler ve ifadesiz bir yüzle Matias'a bakıyordu o an, hiçbir şey söylemiyordu. Pes eden taraf, Matias oldu. "Neyse," dedi zaten Rahsan'ın daha farklı davranmasını beklemiyormuş gibi. "Madem söyleyeceğimizi söyledik, artık gidebiliriz."

Bu duruma üzüldüm. Aralarının en iyi hâlde bile böyle olduğunu biliyordum ancak yine de üzücüydü işte. Anlaşmalarını, en azından birbirlerine düşmanca yaklaşmamalarını o kadar isterdim ki.

Matias'ın peşinden Serafina da yavaş yavaş geriye doğru adımladı. "Tekrar geçmiş olsun," dedi çıkmadan önce. Sesi öncekine göre daha alçak, daha sakindi. Kapı arkalarından kapandığında omuzlarımı düşürerek Rahsan'a baktım. Sadece baktım ama gözlerimin, sözlerimden daha çok şey anlatacağını düşündüm.

İşe yaramış gibi, Matias'a dakikalar boyunca gözlerini kırpmadan bakabilen erkek arkadaşım, uzun süre gözlerimin içine bakamadı ve başını çevirdi. Niyetim, onunla daha sonra bu konuda konuşmaktı. Tartışmak için ne onun ne de benim enerjim vardı sonuçta ancak birkaç dakika sonra kapı çalınıp da bu sefer yemeği gelince daha fazla dayanamadım. Ona çorbasını içirirken, "Gerçekten de kötü bir niyetle gelmemişlerdi," dedim sakın ama kırılgan bir sesle. Gözlerine değil, yaptığım işe bakıyordum. "Sana *geçmiş olsun* deyip teşekkür etmelerinin nesi kötü?"

Yeni bir yudum almadan önce kaşlarını çattı. “Bunu onlara yaranmak ya da onlardan bir şey istemek için yaptığımı düşünsünler istemedim. Seni onlar için kurtarmadım, bunu bilsinler.”

“Böyle düşündüklerini hiç sanmıyorum.”

Omuz silkti. “Ben önlemimi alayım da.”

Dudaklarımın ucuna kadar gelen kelimeleri zor yuttum. Sürekli bunu daha düzgün bir zamanda tartışabileceğimizi hatırlatıyordum kendime ancak hezimete uğramış hissetmekten de kurtulamıyordum. *Saf saf onları arkadaş yapmayı düşünüyordum bir de, değil mi? Gerçekliğe dönsem iyi olurdu. Hem de bir an önce.*

Yemeğin geri kalanı boyunca sessizdik. Rahsan’ın dikkatli bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım ancak hiçbir şey söylemiyordu, ben de sessizliği bozmuyordum. Çorbasını bitirince tepsiyi aldım ve “Ben şunu bırakıp seralara geçeyim,” dedim. “Bayan Miriam, merhemini hazırlamıştır. Sen de güzelce dinlen.”

Ancak seralara gittiğimde merhemin henüz hazırlanmadığını gördüm ve revire dönmek yerine odama çıktım. Sıcak bir banyoya ihtiyacım vardı, tüm gece Rahsan’ın yanında kalacaksam bu elzemdi zaten. Üstelik kendi giysilerimi de giysem iyi olurdu. Hızlı bir banyonun ardından giyinip aceleyle saçlarımı taradım ve koşar adım seralara geri döndüm. Bayan Miriam’dan merhemi alırken nasıl uygulamam gerektiğini ve içine hangi bitki ve yağları koyduğunu öğrendim. Sonra da revire geri döndüm ancak Rahsan’ı orada bulamadım. Odası boştu, yine çıkış belgesini imzalayıp odasına geçmişti. Bu çocuğun revirde kalamamakla ilgili problemi neydi, bilmiyordum ancak sinirlenmiştim. *Odasının nerede olduğunu da bilmiyordum ki! Onu nasıl bulacaktım şimdi?*

Bir süre elimde merhem kutusuyla revirde etrafıma bakınıp durdum, sanki bunu yapmak çözüm bulmamı sağlayacak gibi. Sonra Rahsan’ın odasını öğrenmek için yönetime gidebileceğim aklıma geldi. Bunu yapabilirdim, tuhaf tuhaf bakarlarsa da merhemi gösterirdim.

Ancak yeni kanatta tuhaf karşılanmadım. Sonuçta üzerimde şifacı kıyafetleri yoktu ve beni tanımayan kimse burada ne aradığımı sorgulamazdı. Tanıyanlar da sık sık Serafina için geldiğimi biliyordu. Dolayısıyla rahat olmalıydım ancak göz göze geldiğim herkesin çok umurundaymışım gibi tedirgin hissediyordum kendimi. Sonunda odasının önünde durduğumda, son bir kez etrafa baktım ve kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kapıyı çaldım. İçeriden ses gelmedi. Bir kere daha çaldım

ve sanki onu değil de bunu duyabilirmiş gibi, “Rahsan?” dedim. Elbette duymadı. Ben de görgü kurallarını bir kenara bırakıp acil durum olduğundan endişelenerek içeri girdim. “Rahsan?”

Oda boş görünüyordu. Gözlerim kocaman açıldı. “Rahsan?!”

Ancak o an banyo olduğunu tahmin ettiğim ikinci bir kapının arkasından gelen tıkırtıları fark ettim. Sonra o kapı hızla açıldı ve Rahsan içeriden kafasını uzattı. “Aviva?”

“Beni korkuttun!” diye kızdım ona. “Revirden neden ayrıldın?”

“Ayrılabilecek kadar iyiydim çünkü.” Kaşlarımı kaldırdığımı fark edince ekledi. “Ayrıca temizlenmeye ihtiyacım vardı.”

Islak saçları ve çıplak omuzları yüzünden bunu yaptığını anlayabiliyordum. Sonunda utanma duygum ağır bastı ve gözlerimi kaçırırken huy-suzca söyledim. “Merhemini getirdim. Banyodan sonra üzerine bir şey giyme, sürelim öyle giyinirsin.”

“Tamam, işim uzun sürmez.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup başka yere bakmaya devam ettim. O da kapıyı kapatıp banyosuna geri döndü. Derdi neydi ki? İyileşiyor olsa da ağır yaralanmıştı ve tek başına banyo yapmakta zorlanırdı. Sakinleştiricinin etkisi de geçiyor olmalıydı, acı çekerdı yani vücuduna su değdiğinde.

Sonra fark ettim ki bu, muhtemelen yıllardır tekrar eden bir hadiseydi. Rahsan hep böyleydi. *Onunla gerçekten işim var*, düşüncesiyle oturdum koltuğa. Parmaklarımla şakağımı ovdum. Sonra odasını fark ettim. *Odasında olduğumu*. İlk defa geliyordum ve onu aradığımdan inceleyememiştım bile. Karanlık içerisi, koyu renk perdeleri sımsıkı çekilmişti ve odanın içindeki kalın mumlar yakılmıştı. *Tek tek yakacak enerjiyi nereden buldu*, diye düşündüğüm sırada da onun yıldırım büyücüsü olduğunu hatırladım. Hepsinin yanması için elini bir kez şıklatması yetmişti muhtemelen. Az eşyası vardı ve içerisi epey genişti, en süslü şey ise işlemeli taş şömineydi.

Odalar, büyücülerin güçlerine göre dekore edilirdi ve Rahsan’ın odası, sıcak bir bahar akşamında olmamıza rağmen fırtınalı bir gecenin içindeymişiz gibi hissettiriyordu. Burası benim için biraz ürperticiydi ancak onun için dinlendirici olduğundan emindim, göl kıyısında oturduğumuz gün bundan bahsetmişti.

Ensemi koltuğun kenarına yaslayıp tavana baktım. Öyle boyanmıştı ki mumların titrek ışığı vurdukça kara bulutlarla ve yıldırımlarla kaplı bir gece gibi görünüyordu, gök gürültüsünün sesini neredeyse

duyabiliyordum. Ancak etraf beyaz sabun gibi kokuyordu. Rahsan benimle konuşurken kapıyı açtığından sabununun kokusu etrafa yayılmıştı, yalnız olmanın verdiği rahatlıkla bol bol içime çekiyordum ben de. Bu oda ve bu koku uykumu getiriyordu.

Banyonun kapısı açıldığında yaslandığım yerden doğruldum ve gözlerimi açtım. Sonra Rahsan'ın sadece bir havluyla dışarı çıktığını, doğrudan ahşap dolabına yöneldiğini gördüm. Telaşla ayağa kalkıp, "Ben dışarıda bekleyeyim," dedim. Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Ancak ben geniş sırtındaki yaraya odaklanmışım.

"Hayır, kal. Banyoda giyineceğim." Dediği gibi yaptı. Karanlıkta dolaşmanın içinden bir giysi buldu ve banyoya geri döndü. Birkaç dakika sonra da üstü çıplak, altında da siyah ince kumaştan bir pijamayla geri döndü.

Bir an için neden orada olduğumu unuttum, mum ışığının vurduğu teni büyüleyici görünüyor. Onun vücudunu her gördüğümde şaşkınlıkla birkaç saniye donuyordum, sonra yanaklarıma kan hücum ediyordu. "Yatağa mı oturayım?"

Tekrar ayağa kalkıp, "Evet," diye mırıldandım. Ardından neredeyse kurumuş olan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına tıktım. Elim ayağıma dolanmıştı ve bunu fark etmese iyi olurdu. Arkası dönük bir biçimde oturduğunda kalp atışlarımın sesini bastırmaya çalışarak, "Önce her ihtimale karşı yarayı temizleyeceğim," dedim ve elimi, dokunmadan ancak epey az bir mesafe bırakarak yarasının üzerine tuttum. Bana verdikleri düşük doz sakinleştiricinin etkisi çoktan geçmişti ve gücümü rahat kullanabiliyordum. Avuç içlerimden çıkan yeşil ışığın altında yarası kötü görünüyor. Bu yüzden Rahsan'a kızdım. "Hemen suya temas etmemeliydin. Hem banyo yaparken zorlanmadın mı?"

"Hayır."

"Rahsan!" diye söylendim. Başını yan çevirip göz ucuyla bana baktı. "*Aviva*." Benimle eğleniyordu adeta.

"Gerçekten çok zor birisin." Bunu söylenmek için söylemiş ve ne dediğime dikkat bile etmeden merhemini kapağını açmıştı ancak beklemediğim bir şey söyledi önüne dönerken.

"Seni bıktırıyor muyum?"

"Elbette hayır. Sadece... Kendine biraz daha iyi davransan fena olmazdı. Burada şifacı olan benim, sağlığın konusunda söylediklerimi yap yeter."

"Tamam," dedi sakince. Sonra dayanamadı. "Ama pis olmaktan nefret ederim."

Gülmeden edemedim. "Bu konuda seni anlıyorum ancak böyle yaralanmışken tek başına banyo yapmamalısın. Yarana olabildiğince az su değmeli. Canın yanmadı mı?" Başımı yana doğru eğip ona baktım birkaç saniye boyunca. "Biraz," diye itiraf etti sonunda. Parmağımı merheme bandırdım, kokusunu almış olacak ki, "İlk defa kötü kokmuyor," dedi.

"İçinde gül yağı da var, o bastırıyor," diye karşılık verdim ve yarasına sürmeden önce ekledim. "Biraz acıyabilir. Dayanamayacağın kadar kötü olduğunda söyle, ara verebiliriz."

Ancak Rahsan'ın gıkı çıkmadı. Ben de acıdığını bildiğimden, diğer elini omzuma koyarak acısını azaltmak için gücümü kullandım. Bunu fark etti ama ilk defa sesini çıkarmadı, bu gece biraz bencil olmaya ihtiyacı vardı. "Bitti," dedim en sonunda, gereksiz bir neşeyle son harfi uzatarak. Kremin kapağını kapattım ve bunu yaparken de tuhaf bir şekilde, kendime engel olamayarak omzuna saniyelik bir öpücük bıraktım.

Dayanamamıştım, teninden yükselen sabun kokusu çok güzeldi. Şaşkınlıkla bana döndü ancak hem utancımından hem de merhemini kapağını kapatmaya uğraştığımdan ona bakmıyordum. Bir şey demesine izin vermeden, "Böyle tedavi edebilsem harika olurdu, değil mi?" diye sordum.

"Öperek mi?"

Yanaklarıma ateş bastı. "Evet."

"Hayır, olmazdı."

Başımı kaldırıp ona baktım. Vücudunu tamamen bana döndürmüştü, mum ışığının loş aydınlığında bağdaş kurmuş, karşımda oturuyordu. "Neden?"

"O zaman herkesi öpmek zorunda kalırdın."

Böyle bir cevabı beklemediğim için güldüm ve gülerken başka bir tarafa baktım. Ben bunu söylerken sadece onu kastetmiştim ancak o her zamanki gibi daha detaylı düşünmüştü. Tekrar ona dönerken, "Çok gerçekçisin," dedim. Güldüğüm için yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Ve bu, romantizmi öldürüyor."

"Öyle bir romantizme gerek yok zaten. Ben başkalarını öpmene gerek kalmayacak şekilde de romantik olabilirim."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Yarı karanlık bir odada, onun odasında daydık ve üstü çıplaktı. Üstelik bana çok *yoğun* bakıyordu ki bu bakışlar,

benim sonumu getiriyordu. Bu yüzden, “Gerçekten de çok kıskançsın,” diyerek ayağa kalktım ve ellerimi yıkamak için banyoya ilerledim. Merhemi komodine bıraktığım sırada başı ve vücuduyla beni takip ediyordu. “Evet, bunu itiraf etmiştim zaten.”

Gülerek ellerimi yıkadım ve banyonun kapısını kapatmadığım için, “Havlun var mı?” diye seslendim içeriye doğru.

“Dolabın içinde olması lazım.”

Birkaç saniye sonra elimde havluyla döndüğümü görünce şaşırdı, ellerim için kullanacağımı sanmıştı. “Islak saçlarla uyumayı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordum.

İnatçı gözlerle beni süzdü. “Sen de banyo yapmışsın, kendi saçlarını kuruttun mu?”

Hiçbir şey de gözünden kaçmıyordu. “Benim acelem vardı, yoksa kurutturdum. Hem zaten kurumuş sayılırlar.”

Yatağın üzerine çıkıp dizlerimin üzerinde ona doğru ilerledim ve kremli sırtına temas etmemeye özen göstererek saçlarını kurutmaya başladım. Tepesinden baktığım için gözlerini kapattığını görebiliyordum. Ellerini bağdaş yaptığı dizlerinin üzerine koymuş bir şekilde, “Her yaralandığımda böyle davranacaksan...” dedi. “Pis bir huy edinebilirim.”

“Aklından bile geçirme,” dedim gülerek. Sonra özenle işime devam ettim. “Seninle ilgilenmem için yaralanmana gerek yok ayrıca.”

Gözlerini açtı. Başını geriye doğru eğip bana bakınca bir an havluyu hareket ettirmeyi bıraktım. “Yok mu?”

“Tabii ki yok.” Sonra utançla havluyu gözlerine kadar indirdim. O yoğun bakışlardan başka türlü nasıl kaçardım, bilememiştim. Sanırım ikimiz de sevgili konseptine alışabilmiş değildik.

İşim bittiğinde, “Teşekkür ederim,” dedi yumuşak bir sesle. Sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirip geriye doğru itti. “Bence böyle kalsın,” dedim dayanamayarak. “Sana dağınık saç daha çok yakışıyor.”

“Öyle mi?” Bunu duyduğuna şaşırmış gibiydi ancak dediğimi yapip elini saçlarının arasından çekti. Sonra bakışları tekrar beni buldu. Bir şekilde çekingendi ancak hâlâ benden daha cesur görünüyordu. *Sanki her an beni öpebilirmiş gibi.*

Ben de sanki her an onu öpebilirmiş gibiydim. Kendime güvenmiyordum ve bu ortamla ilgili her şey, beni hem çok heyecanlandırıyor hem

de delicesine utandırıyor. Baskı çok fazla gelince dayanamayarak hareketlendim. “Ben artık gideyim, sen de uyu,” dedim telaşla.

Uzaklaşmadan bileğimden tuttu beni, elimdeki havlu yatağa düştü. “Gitmesen olmaz mı?”

Kehribar rengi gözleri alev alev parlıyordu. Duyduğum sesler onun kalbine mi, yoksa benimkine mi ait, ayırt edemiyordum. “Ben...” dedim ancak devamı gelmedi. Derin bir nefes aldım. “Sen uyuyana kadar mı?”

“Sabaha kadar.” Bileğimi bırakıp ellerini daha aşağıya, ellerime kaydırıp ve nazikçe tuttu. “Bu gece benimle uyu.”

Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Daha o bunu sormadan önce bile içten içe bunu istediğimi biliyordum aslında. Sadece herhangi bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. Zaman tam oracıkta durmuş gibiydi. “Seni ikna etmek için gece kötü olabileceğimi mi söylemem gerekiyor?” dedi gülmeye çalışarak. Onun da aslında ne kadar gergin olduğunu bu sayede anladım. “İlla bir bahane mi bulmalıyım?”

“Hayır,” dedim başımı eğip gülerken. Hâlâ elimi tutuyordu. “Hayır, tabii ki seninle uyurum.”

“Güzel.” Başparmağıyla bileğimin iç kısmını okşadı. “O zaman uyuyabiliriz.”

Şaşırdım, erken sayılırdı ve onun normal şartlarda, bu saatlerde uyumadığını biliyordum. “Hemen uyuyacak mıyız?”

Kaşlarını kaldırdı. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Hayır, yok. Sadece normalde bu saatlerde uyumuyorsun diye...” Elini çekiştirirken gözlerimi kaçırdım. Hafifçe başını salladı. “Doğru, kitap okumayı tercih ederim ama başım çok ağrıyor.”

“Bunu halledebilirim.”

Kesin bir ifadeyle bana baktı. “Yanımda olduğun süreyi kitap okuyarak heba etmek istemiyorum.”

Kıkırdadım. “Yine de halledebilirim, baş ağrısıyla yaşamak zorunda değilsin.”

Gülerek beni kendisine doğru çekti, elimi tutan eli bir anda belime sarılmıştı. “Şifacı bir kız arkadaşımın olması epey iyi bir şey.”

“Hmm,” diye mırıldandım, onun gibi. Kıpır kıpır gözleri, yüzümün her tarafında gezinirken parmaklarını şakağına yerleştirdim. Onu iyileştiriyor olmama rağmen rahat durmadı, bir anda başını eğip boynuma bir öpücük bıraktı. “Çok güzel kokuyorsun.”

O an banyo yapmak için vakit ayırdığıma memnun oldum. Tabii bir yandan da ani öpüşünden gıdıklanmış, boynumu omzuma doğru eğerken, “Rahsan!” diye kızmıştım. Güldüğüm için de beni ciddiye almamıştı. “Burada seni iyileştirmeye çalışıyorum!”

“Bunu zaten yanımda olarak yapıyorsun.”

“Bu gece romantik miyiz biraz?” diye takıldım ona. Ne zaman utançımın hafiflediğini düşünsem, beni daha da utandıracak bir şey buluyordu.

“Sana başkalarını katmadan da romantik olabileceğimi söylemiştim.” Şimdi iki eli de belimdeydi. Çok saçma bir pozisyondaydık aslında. İkimiz de dizlerimizin üzerinde yataktaydık ve o belime sarılmışken benim ellerim başındaydı. Teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. “Tamamen seninim.”

Bunu öylesine söylemiştim ancak çok hoşuna gitmiş gibi bir anda ciddileşti. “Bir daha söyle.”

Gözlerimi, bana sabitlenmiş gözlerine çevirdim. Bir an konuşamayacağıma sandım ama hâlâ şakaya vurmaya çalışarak, “Tamamen seninim,” dedim. Ancak sesim fısıltı gibi çıktı. Sonra gözlerimiz birbirinin yüzünü incelemeye başladı.

Öpüşmek tuhaf bir şeydi, belli bir noktadan sonra bunun olacağını *anlıyordun*. Bir bakış oluyordu, sonra ufak bir baş hareketi ve bir bakmışsın dudakların birbirini kucaklıyor. Beni belimden tutup iyice kendisine bastırıldığında, ellerimi yanaklarına koydum ve ben de onu kendime çektim. Saçlarım yanaklarına doğru döküldü.

Dudaklarının arasından bir inilti çıktığında önce bunun acıdan olduğunu sandım, sonra beni kucağına indirdi ve bunun yarasıyla *hiçbir* alakası olmadığını anladım. Bacaklarım kucağıyla, ardından sırtım yatağın yumuşak yüzeyiyle buluştu. Rahsan dudaklarını birkaç saniye için dudaklarımdan ayırdı ve bu süreyi, kolları vücudumun iki yanından destek alırken, bana tepeden bakmak için kullandı.

Değerli taşın kolyesi boynundan sarkıyor, vücutlarımızın arasında sallanıyordu. Bedenin altında kıvranıyordum âdeta. Acıma son vermek ve bana her baktığında, utanç vücudumu ele geçirdiği için ellerimi ensemine uzattım ve onu tekrar kendime çektim. Dudaklarımız bu sefer daha yoğun bir tutkuyla birbirini karşıladı. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Zehirden dolayı vücut ısısının, birkaç gün normalden daha sıcak olması normaldi ancak Rahsan’ın teni, genel olarak sıcaktı zaten. Şimdi altında yanıyordum âdeta.

Saçlarımı geriye doğru iterek kendine yer açtı, sonra da öpücükleri çenemden boynuma doğru sıraladı. Elleri de rahat durmuyordu bu esnada. Birinden destek alırken diğerini giydiğim ince gömleğin altına sokuyor, nasırlı avuç içleriyle yumuşak tenimi okşuyordu.

Avucunu ilk defa belimde hissettiğimde bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Gözlerim kapalıydı ve boynuma bıraktığı öpücükler tarafından tüketiliyordum. Ancak tüm bunlar, Rahsan'a yetmiyordu. Belimde bir süre oyalandıktan sonra gömleğimin kumaşını kavradı ve boynuma kadar kaldırdı. Bir an için ürperir gibi oldum, iç çamaşırım dışında çıplak kalan tenim üşüdü. Sonra Rahsan, dudaklarını göğsümün çamaşırın dışında kalan kısmıyla buluşturdu. Öpücüğünü orada hissetmek öyle beklenmedik, öyle değişti ki dudaklarımın arasından dökülebilecek herhangi bir sesi engellemek için kendimi sıktım.

Gerildiğimi hissetti, ancak sebebini yanlış anladı. Dudakları ikinci kez tenimle buluşmadan önce başını kaldırıp, "Rahatsız mı oldun?" diye sordu. O kısacık mesafeden gözleri ölümcül derecede güzeldi.

"Hayır!" dedim yalvarır gibi. Bu da devam etmesine yetti. Yüzünü vücuduma gömdüğünde, iki elimi de nemli saçlarının arasına attım. Bacaklarım benden habersiz vücudunu kavradı. Sonra da Rahsan'ın dudakları gittikçe alçaldı, göğsümden belime kadar kendine bir yol çizdi.

Böyle narin ancak tutkulu öpücükler, düşünme yeteneğimi ortadan kaldırıyor. Ne olup bittiğini anlayamıyordum, hissettirdikleri varken de düşünmeme gerek kalmıyordu. "Durmalıyım," dedi yükselip yüzünü yüzüme hizalarken. "Ama duramıyorum. Durmak *istemiyorum*."

Sonra beni tekrar öptü. Bu öpücük beni kurtaracak şeymiş gibi tuttundum ona, kendime doğru çektim ve gömleğim aramızda sıkışıp kalırken çıplak tenlerimiz birbirine değdi. Rahsan bana her seferinde hissedebileceğimi bilmediğim duygular hissettiriyordu, *daha yaşayacak ne çok şey varmış*, diyordum.

Öpücük derinleşip daha önce hiç tatmadığımız bir şeye dönüşürken boş bulunup onu yatırır gibi oldum. O ise sırtı yatağa gelmeden beni durdurdu. Fark ettiğimde gözlerimi kocaman açıp dudaklarımızı birbirinden ayırdım. "Çok özür dilerim!"

Sorun yok der gibi gülümsedi. Serseri bir gülümsemeydi bu. İnci gibi dişleri ıslak ve dağınık siyah saçlarıyla birleştğinde kalp sıkıştıran bir manzaraya yol açıyordu. Ben de kız arkadaşı değilmişim de ona âşık bir okurmuşum gibi tekrar tekrar hayran kalıyordum. O ise yeşil gözlerimin

arkasındaki hislerden habersiz, beni öpmek için tekrar eğiliyordu. İkimiz de birbirimize doyamıyorduk ancak *durmamız gerektiğini de biliyorduk*.

Bir anda vücutlarımızı birbiriyle karıştıramazdık. Enerji alanlarımızın birbirine *alışması* gerekiyordu. Yoksa onun değilse bile benim enerji alanımın bozulacağı, güçlerimin zayıflayacağı bir gerçektir. Bu yüzden büyücüler çok seçiciydi. Enerji alanlarımız, bizim her şeyimizdi ve onu en çok kiminle doldurursak en çok ona benzerdik. Mesela Serafina ve Matias'ın da yavaş yavaş birbirine benzeyeceği, hatta aralarındaki bağın inkâr edilemez ve dışarıdan görülebilecek hâle geleceği kesindi. *Tabii bizim de*.

Yine de bu, biraz daha hızlı olsun isterdim. Bunu kimseye, özellikle de Rahsan'a itiraf edemezdim ancak vücudum onu arzuluyordu. Bunu kendimden gizleyemezdim. Benzer bir hüsrân duygusu içinde, dudaklarıma bir kere daha öpücük kondurdu ve tutku dolu zamanımızın buraya kadar olduğunu anladım. Elimle gömleğimi düzelttikten sonra da ona sarıldım.

Birkaç dakika sonra sessizce uzanıyorduk yatağında. Rahsan yan dönmüştü, ben de yüzüm ona dönük şekilde beline sarılmış ve yüzümü göğsüne gömmüştüm. Bir kolu bedenimin üzerindeydi, diğer elinin tersiyle de saçlarımı okşuyordu. Etrafımızdaki sayısız mum, alevlerini titretirerek yanmaya devam ediyordu. Dün gece çok uzaklarda kalmış bir kâbustu, bu gece ise hep hatırlamak isteyeceğim huzurlu bir kuytu.

İşaret parmağımla çıplak teninde halkalar çizerken, “Keşke hep böyle olsa,” dedim. Sesim kısık ve uyuklu çıkmıştı, kolları arasında mayışmıştım.

Gözlerinde alevlerin ışığı parlarken durgun bir şekilde bana baktı. Böyle anlarda ne düşündüğünü çok merak ediyor, zihninin en kuytu köşelerine bile sızmak istiyordum. Ancak tuhaf bir şekilde, o da bunu istiyormuş gibi bakıyordu bana. “Nasıl?” diye sordu sakince. Olduğum yerde kıpırdandım, bakışlarımı bir an hareketli, fırtınalı bir geceyi andıran tavanında gezdirdim. “Huzurlu,” dedim en sonunda, onun yanında hissettiğim buydu. “Keşke dün gece gibi geceleri hiç yaşamasak. Kimse yaşamasa.”

“Evet,” dedi ciddi bir sesle. Parmaklarını saçlarımdan yüzüme doğru ilerletti. “Bunun olmaması için uğraşıyoruz.”

Ancak geçitlerin ve yaratıkların sonu gelmiyor. Karamsarlığa düşmemek için düşünmemeye çalıştım, düşünmekten böyle kaçabilirmişim gibi de gözlerimi kapadım. “Sana ne kadar *dikkatli ol* dersem diyeyim, bir şey değişmeyecek, değil mi? Yine de yaralanacaksın.”

Güldü. Gülerken verdiği nefes yüzünden göğsü hareket etti. “İşimin risklerinden biri de bu.”

“Evet, biliyorum. Saçmalıyorum işte.”

İşaret parmağıyla çenemi tutup kaldırdı ve ona bakmamı sağladı, ben ise hareket etmeyi bırakıp sadece ona baktım. Gözleri, baktığım anda büyülediğim sihirli küreler gibiydi. “Çok mu endişelendin?”

“Tabii ki endişelendim! Üstelik sadece ben değil, herkes endişelendi.”

Dudağını büktü, *umurumda değil* der gibi. “İçlerinden bir tek seninki sahiciydi.”

“Haksızlık etme!” dedim kaşlarımı çatarak. Rahsan *değerliydi*. Onu sevmeyenler, hatta tanımayanlar için bile. Genç ve gelecek vadeden bir büyücüydü, en kötü ihtimalde bile sırf bu yüzden kimse onu kaybetmek istemezdi. “Rahel ve Paul de korktu. Paul daha soğukkanlı davrandı ancak gece boyu çadırının dışındaydı. Ayrıca Rahel... Rahel senin için *ağladı*. O kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum.”

Ağladığını söylediğimde kaşlarını çatırsa da bir şey söylemedi. Özellikle son cümleyi daha sorar gibi söylemiştim. Rahel’le yakınlık durumlarını bana açıklamasını ancak belimdeki kolunu sıkılaştırmakla yetindi sadece. “Artık iyiyim,” dedi. “Daha fazla endişelenmene gerek yok.”

Ancak bu kadar endişelenmemem için yeterli değildi. Varlığından emin olmak ister gibi daha çok sokuldum ona, gözlerimi kapatıp teninden yayılan güzel kokuyu içime çektim. *Peki hep iyi olabilecek misin?*

14. ŞİFASIDIR ELLERİN TÜM ZEHRİN

Yalnız hissettiğim tüm gecelerden sonra bana *böyle* bir ânın geleceğini söyleseler, bunun bir şaka olduğunu düşünüp gülerdim ancak yüreğimin bir köşesinde de hep o ânın gelmesini beklerdim herhalde. Gelmezse üzülmemek için kendimi kandırmaya çalışırdım. Bu çok *zavallı* bir histi. Beklentiye girmemek için çabalamanın, bünye üzerinde böyle bir etkisi vardı işte. *Fakat ne yapabilirdim ki? O hayatıma girmeden önce romantik anlamda sevimleyeceğime ikna olmuş gibiydim.*

Ancak söz konusu Rahsan Zev'iv olduğunda düşük beklenti sizi kalp kırıklığından korumuyor, aksine, yaşatacağı harika duygulara hazırlıksız yakalanmanıza sebep oluyordu. Onun yatağındaydım, kollarını etrafıma dolamıştı ve gerçeklikten kopabildiğim anlarda

bir rüyada mıyım, diye düşünüyordum. Teni sıcaktı fakat zehrin verdiği ateş, aldığı ilaçlar sayesinde düştüğünden kavurucu değil, mayıştırıcı bir sıcaktı bu. Tembel tembel parmaklarımı kollarının üzerinde gezdiriyor, sırtımda hissettiğim kalp atışlarını dinliyordum. Sakin ve benimkiyle uyumluydu. Bana ilk sarıldığında, yaşadığım yoğun hislerden ve kalp krizinin eşliğinden kurtulmuştum. Şimdi tadını çıkarıyordum. Her şey mükemmeldi.

Tek bir şey dışında. Bir süredir ikimiz de sessizdik ve düşünüyorduk. Onun aklını kurcalayanın ne olduğunu bilmiyordum ancak bana sorduğu onlarca sorudan sonra bunun zehir ve yaşadığım olay hakkında olduğunu tahmin ediyordum. Ben onun kadar takılmamıştım bu meseleye. Yaralandığını gördüğüm anda kovalanmam ya da başıma gelen herhangi bir şey, çok uzaktaki anılar gibi hissettirmişti. Ancak benim de aklımı kurcalayan başka şeyler vardı.

Öncelikle, Rahel'le arasında nasıl bir ilişki olduğundan neden bana bahsetmemişti? Geçtiirdiğini biliyordum. Bu da önceden önemsemediğim bir meselenin, gittikçe zihnimde büyümesine sebep oluyordu. Olayları geriye sarmaya, Rahel'i ilk gördüğüm geceye dönmeye ve işime yarayacak herhangi bir şey bulmaya çalışıyordum. O gece onu, *arkadaşı* olarak nitelendirmiştim ve beni düzeltmemişti. Zaten asıl yakın olduğu kişinin, Paul olduğunu düşünmüştüm hep. Onun yanında daha çok duruyor, onunla daha çok sohbet ediyordu. Kişiliğini de hesaba katınca, bu sohbetlerin daha çok tavsiye ağırlıklı olduğunu varsayıyordum. Sonuçta aynı tür büyü gücüne sahiplerdi ve Paul, ondan daha tecrübeliydi. Ayrıca Rahel, gerçekten de sohbetlerine dahil olamıyor gibiydi. Rahsan'ın da ona sıcak ya da farklı davrandığını görmemişim. Endişesi, herkes için duyabileceği türden bir şey olabilir miydi yani? Bugün fazla hassaslaştığım için büyütüyor olabilir miydim gözümde?

Kendimi buna inandırmaya çalışıyor, bir yandan da kitapta unuttuğum bir şeyler olabilir mi diye hafızamı zorluyordum ancak bulamıyordum. Zaten bir çocuğun yazdığı kitaptan ne umuyordum ki? Üstelik, başka bir şey düşünmeye çalıştığımda da durum iyiye gitmiyordu. Gelecekte bizi bekleyen şeylerden hoşlanmıyordum. Bahar Balosu'na az kalmıştı ve bu, yalnızca Rahsan'ı ve arkadaşlarımı daha az göreceğim anlamına değil, yakında mezun olacağımız anlamına da geliyordu. *Herkes başka bir yerde görevlendirilecekti ve o zaman ne olacaktı bize?*

Bu mesele dolaşıyor muydu Rahsan'ın zihninde de? Dolaştığına emindim. Yani beni öylesine hayatına alacak biri değildi. Mezun olacağımızın farkındaydı ve hisleri yeterince güçlü olmasaydı eminim ki onları

bastırırdı. Artık böyle şeyleri bilebilecek kadar tanıyordum onu. Ancak ne düşündüğünü, ne planladığını bilmiyordum. Onu kaybetme korkusunu yaşamamın üzerinden bu kadar kısa bir zaman geçmişken de ne sormayı ne de geleceğin sorunlarıyla bu gece boğuşmayı istiyordum.

Zihnim bunaltınca olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ve bu, anında uykuya dalmamı sağlayacakmış gibi gözlerimi kapattım. Kolları vücudumun etrafına sarılı olan Rahsan da bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. “Ne oldu?”

Gözlerimi açmadan yanıtladım. “Hiç.”

Başını yastıktan kaldırıp omzumun üzerinden bana yaklaştı. Kısa bir süre beni izledi ancak istifimi bozmadım. Çok yorgundum fakat bir türlü uykuya dalamıyordum. *Ve Rahsan pes etmiyordu.* “Ne düşünüyorsun?”

Bir süre sessiz kaldım. Sonra kaçamak bir şekilde yanıtladım. “Hoşuma gitmeyen türden şeyleri.”

Nefes verişinden gülümsediğini anladım. “Ben de.”

Ondan cesaret alarak biraz daha döktüm hislerimi. “Ve uyuyamıyorum.” Ardından yavaşça gözlerimi açtım. “Ben de,” dedi o sırada. Tahmin ettiğimden çok daha yakındı bana, çenesi omzuma değmek üzereydi. Ancak bana değil, yumuşak bir bahar rüzgârının uçuşturduğu perdeye doğru bakıyordu. “Kalkıp çalışmam gerekiyor gibi hissediyorum.”

Kaşlarını çattım. “Sakın!” Sonra merakla ekledim. “Hem ne için çalışacaksın ki? Bahar Balosu gösterin için mi?”

“Hayır.” Sesi gücenmiş gibiydi. “Beni bu kadar basit mi görüyorsun?”

Bir an için kendimi sorguladım. “Sınavların bitmedi mi?”

Pes ederek nefesini verdi. “Daha büyük şeylerden bahsediyorum, Aviva. Geçen akşam yaşanan şeylerin bir daha asla yaşanmaması gibi. Birkaç dakika öncesine kadar sen de bundan şikâyet etmiyor muydun?”

Sesindeki karamsarlık ve konuşurken kaşlarını çatması, yavaşça vücudumu ona çevirmeme sebep oldu. Sonra tek elimi uzatıp yanağına dokunarak yüzünü eğdim ve bana bakmasını sağladım. “Daha iyileşmedin ve hemen dünyayı kurtarma planları mı yapıyorsun? Biraz *rahatla* Rahsan.”

Kehribar gözlerindeki bakış, deliciydi ancak içgüdüsel bir şekilde yanağını daha çok avcuma bastırdı. “Rahatlayamam. O gece her şey ne kadar ters gidebilirdi, farkında mısın?”

Elimi yanağından çektim. “O gece her şey *ters gitti* zaten. Asıl sen, sırtının nasıl görüldüğünün farkında mısın? Değilsen senin için bir ayna

tutabilirim.” Sinirlenmişim. “Bir de bana fedakâr olduğumu söyleyip kızarsın. Sen hiç kendine bakıyor musun?”

“Bakıyorum,” dedi hemen. “Ve yanılıyorsun. Ben *herkes* için fedakârlık yapmam. Bir azize mi benziyorum?”

Bana özel olduğumu söylemek için tuhaf bir yolu vardı. “Eğer beni yumuşatmaya çalışıyorsan, çalışma Rahsan. Yumuşamak istemiyorum.”

Kaşlarını çattı, hemen gardını almıştı. “Tartışmak mı istiyorsun?”

Doğrulup yüzüne baktım. “İyi olmanı istiyorum.” Parmak uçlarımı saçlarının arasına daldırıp dağınık tutamlarla oynamaya başladığımda bakışlarım oraya kaydı. “Kendi sınırlarını zorlamamanı istiyorum.” Sonra tekrar gözlerinin içine baktım. “Sağlığını önemsemeni istiyorum.”

Yüzü yumuşadı, bakışlarını kaçırdı ve varla yok arası mırıldandı. “Önemsiyorum zaten.”

“Buradan öyle görünmüyor.”

“Uykum olmadığı için çalışmayı istemenden mi bunu çıkarıyorsun?”

“Hayır, kendini bir şey yapmak *zorunda* hissettiğin için uyuyamamandan bunu çıkarıyorum.”

Cevap vermek için dudaklarını araladı ancak sonra tekrar birbirine bastırdı. Karşılık verememişti ve bildiğim kadarıyla sadece ben, üzerinde böyle bir etkiye sahiptim. Bu farkındalık, aniden ona karşı yumuşamamı sağladı. Çatık kaşlarım düzeldi ve yavaşça başımı yastığın üzerine koyup yanına kıvrıldım. “Yalnız senin değil, benim de rahatlamaya ihtiyacım var. Artık uyumalıyız.”

Gözlerini gözlerimin üzerine düşürdü. “*Uyuyamıyorum* derken ciddi-diydim.”

Üzerinde gücümü kullanıp mışıl mışıl bir uyku çekmesini sağlayabilirdim. Bunu yapacaktım da ancak ben biraz daha kalıcı bir çözümün peşindeydim. Bu yüzden, “Başka şeyler düşünürsek uykumuzu getirebiliriz,” dedim. Sonra gözlerimi, görüş alanımdaki her şeyin üzerinde gezdirdim. “Mesela... En sevdiğin meyve ne?”

“Meyve mi?” Ses tonundan bunu hiç beklemediği belliydi, biraz saçma bulduğu da. Ancak pes etmedim ve başımı hafifçe sallayarak onayladım. “Evet. Hem senin hakkında böyle gereksiz şeyleri dahi bilmek istiyorum.”

Hafifçe gülümsedi. Ardından başını yastıkta biraz daha rahat bir pozisyona alıp tavana bakarken, “Sanırım...” dedi. “Nar.”

“Nar mı? Sadece tadı mı, yoksa başka bir sebebi daha var mı?”

Göz ucuyla bana baktı. “Başka bir sebebe daha ihtiyaç var mı?”

“Haklısın.” Utangaç bir gülümsemeyle konuyu değiştirmeye çalıştım. Ancak tam ona kendi sevdiğim meyveyi söyleyeceğim sırada beni durdurdu. “Aslında bir sebebi daha var.”

Heyecan ve merakla ona doğru sokuldum. “Ya?” Tepkime anlık olarak güldü. Sonra tekrar bakışlarını tavana doğru çevirdi. “Küçükken de narı seviyordum ama o kadar da seviyor muydum, emin değilim. Yani, babamın bana nar ağaçlarıyla dolu bir bahçe alacağı kadar. Ancak o öyle olduğunu düşünmüş olacak ki aldı. Ben de artık o kadar sevdiğimi hissetmesem de en sevdiğim meyve olarak narı tutmaya devam ettim.” Çıt çıkarmadan onu dinlediğimi fark ettiğinde başını bana doğru çevirdi. “Pek ilgini çekmedi galiba?”

“Hayır, tam tersine, seni nar ağaçlarının arasında hayal ediyordum.” Gözümün önünde beliren tablo çok masum ve tatlı olmasına rağmen onunla uğraşmak istedim. Bu yüzden oyunbaz bir gülümsemeyle, “Çocukken şımartıldın, ha?” diye takıldım. “Sırf bir meyveyi sevdin diye sana bahçeler dolusu alındı?”

Güldü. Fakat konuştukça gülümsemesi buruk bir hâl aldı. “Şımartılmak için alındığını hiç sanmıyorum. Babam öyle biri değildir. Sadece... Annemin yokluğunu bazı şeylerle kapatmaya çalıştı işte.”

Aramızda kısa süreli bir sessizlik oldu. Bu esnada ne söyleyebileceğimi düşündüm. Teselli beklediğini hiç sanmıyordum, öyle biri değildi. Hatta bunu yapmamdan hiç hazzetmezdi. Bu yüzden, “Onu ne zaman kaybettin?” diye sormayı seçtim. Ancak sesimdeki hassas tona engel olmadım.

“Doğumunda.” Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Bunu beklemiyordum. Neyse ki Rahsan, tepkimi görmemiş ve tavana bakarak konuşmaya devam etmişti. “Bana söylediklerine göre... Güçlerimiz uyumlu değilmiş. Ona karnındayken zarar vermişim ve en sonunda da beklenen şey gerçekleşmiş.”

Daha fazla dayanamayıp telaşla olduğum yerde doğruldum. “Annenin ölümü için kendini suçlamıyorsun, değil mi?”

Harekete geçtiğim anda beni takip etmeye başlayan gözlerini gözlerimde sabitledi. “Artık değil. Beni doğurmayı seçen kendisiymiş, etrafındaki herkes onu vazgeçirmeye çalışmış ama...” Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Sonuç ortada.”

Rahsan'ı azıcık tanımaya başladığıysam, tüm bu meseleyi soğukkanlılıkla, sanki bahsi geçen kişi kendisi değilmiş gibi ele aldığından emindim. Bu, onun maskesi gibi görünüyordu ancak değildi. Evet, merhametli bir yanı olduğu inkâr edilemezdi ancak karşısına çıkan her şeye, genel olarak fayda-zarar ve mantık çerçevesinde yaklaştığı da bir gerçektir. Ben onun gibi değildim. Bu yüzden dikkatini başka bir yere çektim. "Seni çok sevmiş demek ki."

"Ne?"

"Üçüncü sınıf konularımızdan biri, büyücülerin hamileliği. Özelikle de anneye bebeğin gücünün uyumlu olmadığı hamilelikler." Gözleri üzerimdeydi ve bakışları yumuşamıştı, hatta beklenti doluydular. Bu kadar dikkatli dinlediğini fark edince ona doğru eğildim ve yavaşça başımı omzuna yasladım. "Tek söyleyebileceğim... Gerçekten *zor* olduğu. Anne o süreçte tükeniyor. Yani büyücü olmayan anneler de tükeniyor elbette. Hamilelik başlı başına bir karmaşa ve mucize ancak... O senaryoda durum epey kritik. Özellikle de annenin enerjisi babayla uyumlu değilse."

"Evet," dedi sadece. Bu da bana gereken cevabı verdi. Bu kesinlikte konuşmasının tek bir anlamı olabilirdi: *Annesi hamile kaldığında enerjileri henüz birbirine uyum sağlamamıştı*. Bu yüzden biz yakınlaştığımızda durmak istememesine rağmen durmuştu. Acele etmek istemiyordu çünkü en kötü durumda neler yaşanabileceğini bizzat görmüştü.

"Ve o seni seçmiş," diye mırıldandım. Gözlerim tek bir noktaya sabitlenmişti çünkü zihnim binbir düşünce tarafından işgal edilmişti. Evet, annesi gerçekten de Rahsan'ı *seçmişti* çünkü tam tersini yapabilme gücüne sahipti. Zev'ivler, Kayven'in en zengin ailelerinden biriydi, belki de en tepedeki. İstedikleri her şifacıyı bulabilirlerdi, bu hamilelik başladığı an bitebilirdi.

Bir yandan bunu düşünüyordum; Rahsan'ın annesiyle büyüye nasıl biri olacağını ve onsuz nasıl bir çocukluk geçirdiğini. Nar bahçeleri daha hüzünlü geliyordu şimdi. Rahsan'ın, şıarmak yerine ne kadar kıymet bilen biri olduğunu daha net anlıyordum. Bir yandan da *yazar bu detayları planladı mı*, diye merak ediyordum. Muhtemelen planlamamıştı. Bir karakter olarak, Rahsan'ın üzerinde pek durmadığından orijinal kurguda bu gerçekleri hiç okumamıştık. Sadece o ve babası vardı, ikisi birlikteyken de katlanılmazdı.

İyice sessizleştiğimi ve içimden ona üzüldüğümü fark ettiğinden, "Konu en sevdiğim meyveden nerelere geldi," diye söylendi ve başını bana

doğru eğdi. Omzuna yaslanmayı bırakıp yüzüne baktım ve gülümsedim. “Evet, sayende kendi favorilerimi söyleyemedim bile!”

“Favorilerin?” dedi önce. Sonra kendisine inanamıyormuş gibi başını salladı. “Neden şaşırıyorsam? Elbette birden fazla en sevdiğin olacaktı. Ee, hangileriymiş onlar?”

“Aslında...” dedim, söyleyeceklerim aşırı önemliymiş gibi. Amacım, dikkatini başka bir yöne çekip tepesinde dolanan hüüzün bulutlarını dağıtmaktı. “Tüm meyveleri severim. Ancak yaz meyvelerini hepsinden çok severim.”

“Yaz meyveleri demek,” diyerek bana ayak uydurdu. Hayalî bir kalemle zihnine not alıyordu. Onun da çok önemli bir şeymiş gibi davranması beni güldürdü. “Evet, özellikle de şeftali ve çilek.”

Şeftali sözünü duyduğu an burnunu kıristırdı. Hemen şakayla karışık kızdım ona, kimse şeftaliye bulaşamazdı. “Ne? Bunun için yargılıyor musun beni? Nar seviyorsun nar! Dünyanın en zahmetli meyvesi!”

Gülerek bana doğru eğildi. “Ben de zahmetli biriyim.” Ve tam da, “Evet, öylesin,” derken dudaklarımdan öptü beni. Tutkulu bir tane değildi, *iyi geceler* öpücüğü gibiydi daha çok.

Dudaklarımız birbirine değdiğinde gülümsedik, sonra da ince yatak örtüsünün altına girdik. Uykuya daldığımda belimden kavramıştı ve nefesi saçlarıma çarpıyordu. Bu tuhaftı, mesafeli biriydi ancak bana dokunmayı seviyordu. Ben de onun bana dokunmasını.

Gözlerimi açtığımda sabah olduğunu henüz anlamamıştım. Hatta gecenin bir yarısı uyandığımı, daha güneşin doğmasına saatler olduğunu sandım. Ancak uyku sersemi gözlerimi kırıştırıp tekrar gördüğüm rüyaya dönmeye çalışırken, kalın perdenin ardından sızan gün ışığını fark ettim ve telaşla yataktan fırladım. Güneş doğmuştu ve perdeyi hafifçe aralayıp bakınca gördüğüm üzere epey de olmuştu. Uyuyakalmıştım ancak kahvaltıyı henüz kaçırmamıştım. Seralara da hâlâ yetişebilirdim.

Tekli koltuklardan birine oturup aceleyle ayakkabılarımı giydim, pelerinimi üzerime geçirip hızlıca düğümledim ve rahat bir nefesi ancak koridora adım atıp kapıyı arkamdan kapattığımda alabildim. Tüm bu süre boyunca epey sessiz hareket etmişim ancak etmeseydim de bir şey değişmezdi. Dün gece uyumakta güçlük çektiği için, gücümü Rahsan'ın üzerinde kullanmıştım ve deliksiz uykusu bir süre daha devam edecek gibiydi.

Bu konuda endişeli veya pişman değildim, onu uyandırmaya da çalışmamıştım çünkü bir, dinlenmeye ihtiyacı vardı ve iki, bugün dersi yoktu. Yani yaralı vücuduna depolayacağı her fazladan enerji, onun yararındaydı. Ben de bir an önce yeni kanattan ayrılmalıyım. Koridorda yürürken kalbim küt küt atıyordu. Temkinli ve gergindim, birinin beni görmesinden korkuyordum.

Rahsan'ın odasından çıkarken kimseye yakalanmadığımdan emindim. Zaten çok fazla yıldırım büyücüsü olmadığından, etrafındaki birkaç oda boştu. Bu işten tereyağından kıl çeker gibi kurtulabilirdim. Ancak gizli iş yapma konusunda berbattım ve niyetlendiğim an dünya başıma yıkılırdı. *Yine farklı olmadı.*

Aslında bu sefer başarabileceğimi ciddi ciddi düşünmüştüm. Hatta suratıma o rahatlama gülümsemesini bile yerleştirmiştim. Ancak ne zaman içimden *yırttım* dedim, o zaman bir kapı açılma sesi işittim. Ayaklarım yere çivilendi, panikle döndüm ve evet, olabilecek en kötü ihtimalin gerçekleştiğini gördüm. Açılan kapı, Serafina'ya aitti ve stratejimi geliştirebilecek kadar zamana sahip değildim.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım ve tüm vücudumu Serafina'nın kapısına doğru çevirdim. Sanki koridordan gidiyormuşum gibi değil de yeni geliyormuşum gibi. Bir de yüzüme mümkün olan en gerçekçi gülümsemeyi yerleştirdim, göz göze geldiğimiz anda ise daha çok gülümsedim. "Vivi?" dedi Serafina şaşkınlıkla. Kapıyı arkasından kapatıyor ve beni görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

"Günaydın! Ben de senin yanına geliyordum." Yalan söylemekten nefret ediyordum, zaten beceremiyordum da. Ancak kelimeler öylece çıkıvermişti dudaklarımdan, arkasından da iğrenç bir tat bırakmışlardı.

Serafina kısa bir an için beni inceledi. Berbat göründüğümü biliyordum. Yüzümü yıkarken ne hâlde olduğumu görmüştüm ve saçlarımın dağınık görüntüsüne bir çare bulamamıştım. Önceliğim, bir an önce odama ulaşmak olduğundan da pek uğraşmamıştım. *Keşke uğraşsaydım.* Söyleyecek nazik bir şey aradığını fark ettiğimde, ona doğru yürümeye başladım. Bir yandan da sesimi *o kadar da önemli değil* tonunda tutmaya çalışıyordum çünkü az önce panikle konuşmuştum.

"Biliyorum, biliyorum. Yataktan kalkıp gelmişim gibi görünüyor ama bir şey söyleyeyim mi? Zaten öyle." Ne dediğimi fark edince bir an için durdu, sonra gülerek, "Ne?" dedi ve koluna girip onu yanımda

sürüklememe izin verdi. “Evet. Bugün her şeye üşeniyorum. Sanırım görevlerin böyle bir etkisi var, ne dersin?”

Onun yanımda olmasının da bir etkisi vardı. Gerçekleşebilecek en kötü senaryolardan biri gerçekleştiğinden olsa gerek, rahatlamıştım ve koridorda artık beni kimin gördüğü umurumda değildi. Yanımda Serafina Cohen vardı sonuçta, burada ne aradığım sorusu otomatik olarak cevaplanıyordu.

“Olabilir. Yeterince dinlenebildin mi?”

“Evet,” dedim hemen, gerçek bir canlılıkla. Ciddiydim de. Klişeydi ancak şu aralar endişelerimin büyük bir kısmı Rahsan’la ilgili olduğundan, o yanımda mışıl mışıl uyurken benim de uykuya dalmam pek zor olmamıştı. “Belli olmuyor mu?”

“Aslında, yatağını da yanında getirecekmişsin de son anda vazgeçmişsin gibi duruyor.”

Güldüm. “Doğru. Ancak bugün de böyle olsun.”

Umursamaz tavrımı sürdürebildiğim kadar sürdürdüm ve bu, işe yaradı. Matias yemek salonunda bizi bekliyordu ve çok geçmeden konu, Bahar Balosu gösterileri oldu. Kimse daha fazla kabarık saçlarımla ya da dün giydiğim giysileri giyiyor olduğum gerçeğiyle ilgilenmedi, ben de yemeğimi yerken sessizce dinlemeyi seçtim. Rahsan konusunu açmadıkları için minnettardım. Dün gerçekten kabalık etmişti ve normalde bu konuda dert yanacaklarından emin olsam da benim yanımda konuşmayacak kadar ince davranmışlardı. *Ya da Bahar Balosu’nun stresi ağır basmıştı.*

Aslında mezun olmuyorsanız, okulun yaptığı en iyi etkinlik olduğu rahatça söylenebilirdi. Masalar dolusu yemek olurdu, okul bahçesi muhteşem bir şekilde süslenirdi ve aynı okulda olsanız da daha önce karşılaşmadığınız kişilerle tanışıp kaynaşabilirdiniz. Otis’le bir Bahar Balosu’nda tanışmıştık mesela. Ayrıca balo üç gece sürerdi ve her gece başka bir etkinlik olurdu. Altın Elma, favorimdi.

Ancak bu yıl mezun oluyorduk ve tüm balo, koca bir veda gibi hissettiriyordu. Tabii sadece benim için. Diğerleri hüzünden çok, kaygı hissediyordu çünkü mezun olacak öğrencilerden güçlerini ve kapasitelerini ortaya koyacak gösteriler yapmaları bekleniyordu. Balo yalnızca öğrenciler için bir eğlence aracı değildi elbette. Kayven’in dört bir yanından nüfuzlu kimseler gelirdi ve bu etkinliği, genç büyücülerle tanışmak için kullanırlardı. Her iki tarafın derdi de geleceklerini garantiye almak olduğundan bir tür pazar olduğu söylenebilirdi. En zenginler, en iyi büyücülerle

anlaşıp onları şehirlerinin koruma gücüne katmayı istiyordu, öğrenciler de iç kesimlerdeki şehirlere yerleşip sınırların kaosundan uzak durmayı.

Bu açık pazara, şifacılar dahil olamıyordu tabii. Bize her yerde ihtiyaç vardı ve genel olarak eğitim gördüğümüz şehirde kalırdık. Yani okulun çoğunluğuna hâkim olan ve yemek yerken her masadan yükseldiğinde şahit olduğum, “Ne yapacağım? Nereye gideceğim?” kaygılarını taşı mıyordum. Korindel’de kalacağımı biliyordum çünkü kitap sayesinde arkadaşlarıma ne olacağını da. Ancak Rahsan’ın ne yapacağını bilmiyordum, beni de en çok bu endişelendiriyordu.

İyice sessizleşip kabuğuma çekildiğimi fark ettiğimde başımı kaldırıp kendimi, sohbeti dinlemeye zorladım. Yemeğimle oynamayı da bıraktım. Aralarında Matias’ın güçlü olduğu savaş pozisyonlarını tartışıyorlardı. Serafina bireysel olarak değil, diğer ışık büyücüleriyle gösteri yapmaya karar verdiği için rahattı. Onların liderleri sayılırdı ve her antrenmanda senkronize bir şekilde hareket edecek kadar birbirlerine uyum sağlamışlardı. Bu noktaya kolay gelmediklerini bildiğimden onları takdir ediyordum, neredeyse sonbaharın son haftasından beri bu balo için çalışıyorlardı.

Matias ise takım oyunlarını seven ve lider rolünü kolayca üstlenebilen biri olmasına rağmen, Serafina gibi hareket etmeyi seçmemişti. Bunu neden yaptığını az çok anlayabiliyordum, bir *Gorion* olarak yalnızken de ne kadar güçlü olabileceğini göstermek istiyordu. Buradaki çoğu öğrenci, zengin ailelerden gelmediğinden geleceklerini balolarda tanışacakları zenginlere bağlamışlardı ancak Serafina, Rahsan ve Matias için bu durum söz konusu değildi. Onların *herkese* kendilerini kanıtlaması gerekiyordu. Bu şehri ileride yönetebileceklerini göstermeleri. Ailelerine güvenip tembellik yapmak yerine, gerçekten çabaladıklarını ve o yerleri kazandıklarını. Bu yüzden Matias, çeşitli dövüş pozisyonlarını art arda sıralarken çok ciddi görünüyor, koreografisini Serafina’ya beğendirmeye çalışıyordu. Ondandır onay beklemesini anlıyordum, Serafina bu işlerde uzmandı ve dikkatle dinlediği her pozisyondan sonra fikrini belirterek yardımcı oluyordu.

Bu yıl mezun olacakların, bugünden sonra bölüm dersi olmayacaktı. Aslında benim de *teknik olarak* yoktu ancak seralara gitmem gerekiyordu. Bu yüzden onlar hararetli bir tartışmanın ortasındaiken izin istedim ve masadan ayrıldım. Yemek salonundan çıkmadan önce de son bir kez Rahsan gelmiş mi diye baktım. Gelmemişti ve bu iyiydi, dinlenmesi gerekiyordu. Benim ise bir an önce bu paspal hâlimden kurtulmam. Bu yüzden odama giden merdivenleri ikişer üçer tırmandım ve nefes nefese kaldığımda bile durmadım. Hemen üzerimi değiştirdim, saçlarımı tarayıp

dişlerimi fırçaladım ve daha iyi göründüğüme kanaat getirene kadar odamdan ayrılmadım. Hâlimden memnundum ancak tüm bunlar, geç kaldığım için ufak bir uyarıya mâl oldu.

Gerekli tüm özrü, sevimli bir gülümsemenin ardına saklayarak seraya adım attım. İçerisi kalabalıktı ve beklediğim manzara bu değildi. Birincisi, normalde sadece araştırma ekibi olmalıydı çünkü derslerimiz resmî olarak bittiğinden programı bu şekilde ayarlamıştık. İkincisi, Bayan Miriam yerine Bayan Topaz başımızdaydı ki bu, kalabalıktan bile daha şaşırtıcıydı.

En tanıdık yüz olan Rimona'nın yanına ilerledim hızlıca, sonra da, "Bayan Miriam nerede?" diye sordum. Arkalarda olması işime yaramıştı çünkü o sırada Bayan Topaz konuşma yapıyordu. O konuşurken fısıldaşmanın cezası ise ölümcüldü. Rimona, cevap verirken bana doğru hiç dönmedi. Akıllı bir kızdı ve mırıldanırken bile gözleriyle Bayan Topaz'ı takip etmişti. "Şehir merkezine gittiğini duydum. Sanırım ifadesi alınacak."

Midem suçluluk duygusuyla büzüştü. Rimona'ya daha çok soru sormak istiyordum ancak ses tonundan, bundan fazlasını bilmediği aşıkardı. Üstelik Bayan Topaz, elindeki isim listesini okumaya ve gelmeyenlerin yanına çizik atmak suretiyle yoklama almaya başlamıştı. Dolaşısıyla başımı öne doğru eğip alt dudağımı kemirirken, bu işin sonunda neler olabileceğini düşünebilirdim sadece. Endişem beni yiyip bitirmeye başlayınca da kontrol edebileceğim şeylere odaklanmaya karar verdim. Mesela şimdiye ve verilecek göreve.

Önce Bayan Topaz, isimlerimizi okuyarak bizi gruplara ayırdı, sonra da her gruba görevlerini dağıttı. İçinde bulunduğum grup, beş kişiydi ve hepsi alt sınıfım olduğu için neyi, nasıl yapmaları gerektiğini ben söyledim. Öğle yemeğine kadar beraber çalıştık, hatta kendimizi öyle kapıttık ki yemeğe biraz geç kaldık. Dördünü de tanıımıyordum fakat yüzlerini daha önce görmüştüm, bu vesileyle de tanışmış olmuştuk. Beni sevdiklerini hissetmiştim.

Nazik davranış ve gülümsememin, insanların kalbini kazanmakta büyük rol oynadığını biliyordum ancak bundan en çok, küçük birilerinin beni örnek aldığını gördüğümde keyif alıyordum. Onlara yol göstermek hoşuma gidiyordu. Öyle ki öğle yemeğinde de birlikte oturmuştuk ve bana bir sürü soru sormuşlardı. Evet, ben onları tanıımıyordum ancak onlar beni tanıyordu. Okulun *en iyi* şifacısı olduğumu duymuşlardı, üçüncü sınıftan beri görevlere gidiyor olmamı da çok havalı buluyorlardı.

Onların gözünde devleştiğimi biliyordum, bu da sorularına daha mütevazı cevaplar vermeme sebep oluyordu. Ancak içten içe hoşlandığımı da inkâr etmiyordum, zaten kim hoşlanmazdı ki?

Rahsan'ı öğle yemeğinin bitiminde gördüm. Daha iyi görünüyordu, zehrin vücudunda bıraktığı izler geçmiş ve çökmüş yanakları eski hâline geri dönmüştü. Kıyafetleri ise her zamanki gibi muntazamdı. Ancak hepsinden önemlisi... Saçlarını dağınık bırakmıştı. *Tıpkı ona söylediğim gibi.* Bu detayı onu görür görmez fark ettim ve ettiğim gibi de kalbimin sıkışmasıyla olduğum yere çivilendim.

Rahsan Zev'iv, önceden bana bu kadar çekici gelmezdi. Daha birkaç ay önce sorsanız, kolayca Matias'ın daha yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim ancak şimdi durum inanılmayacak ölçüde tersine dönmüştü. *Nasıl bu kadar iyi görünebilirdi?* Her geçen gün ona daha fena kapılıyor olmam, mümkün müydü?

Hissettiğim duygular yüzümden pek okunmuyor olacak ki bana uzaktan gülümsemekle yetindi. Tatlı bir gülümseme değildi bu, aksine, sanki suçluymuşum da beni avucunun içine almış gibi gülümsemişti. Artık onun gibi düşünmeyi öğrenmeye başladığımdan da sebebini bulmam uzun sürmemişti. Rahsan Zev'iv, uyumayı sevmezdi fakat benim sayemde, hayır, benim *yüzümden* muhtemelen hayatı boyunca uyumadığı kadar uyumuştum. Bunun için elbette cezalandırılmalıydım.

Ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu oyun, iki kişilikti ve benim hamlem her zaman masumiyetti. Tuhaf bir şekilde işe yarıyordu da. Gülümsememi gördüğünde onunki de tehditkâr bir hava vermeyi bırakıp yumuşamıştı. Sonra da bana doğru birkaç adım atmıştı.

Uyarırcasına etrafımdaki şifacıları gösterdim. Umursamadı ve yürümeye devam etti. Yaklaştı, yaklaştı ve o yaklaştıkça ben panikledim. Bir grup şifacı, sevgili olduğumuzu anlasa ne olurdu? Bu dedikodunun okula yayılması ne kadar sürerdi? Peki, Rahsan neden böyle davranıyordu? Beni böyle mi cezalandırıyordu?

Panik dalgası vücudumu tamamen ele geçirdiğinde ayağa kalkıp karşısına dikilmek üzereydim. Sonuçta Rahsan'ın yaralandığını herkes biliyordu ve o, salona adım attığından beri masadaki ana konumuz bu olmuştu. Nasıl olduğunu sormam abes kaçmazdı, değil mi? Ancak ben ayağa kalkmadan Rahsan sola döndü ve önüne dönmeden önce de bana son bir kez güldü. *Beni kandırmıştı!*

Öyle fena kandırmıştı ki birkaç saniye kendime gelememiştim. Sonra da sinir olmuş bir şekilde masadakilerin bana yönelttiği soruları cevaplamıştım. Rahsan Zev'iv'in başına gelenlerin görgü tanığı olarak söylediklerime epey önem vermişlerdi. Aniden değişen ruh hâlimin, dikkatlerinden kaçmadığını biliyordum elbette. Rahsan Zev'iv'in üzerimde bıraktığı etkisi de kendisi gibi karmaşık ve çıldırtıcıydı. Ona aynı anda hem sinir hem âşık olabiliyordum.

İkinci vaktine kadar seralarda kalıp bolca iltihap kremi ve öksürük şurubu hazırladım. İşim bittiğinde yorgun hissetmiyordum ve akşam yemeğine kadar yalnız kalıp düşünmekten kaçınmam gerekiyordu. Zira düşünürsem, Bayan Miriam yüzünden hissettiğim suçluluk girdabına daha çok çekileceğimi biliyordum. Bu yüzden batmakta olan güneşin altın ışıkları, geniş pencerelerinden zemine vururken kütüphaneye gittim.

Son konuşmamızda Bayan Miriam, müge çiçekleri fikrimi denemeye değer bulmuştu ve üzerinde biraz daha araştırma yapmamı istemişti. Normalde ilk örneklerle deney yapmaya başlayacaktık ancak elimizdeki zehir miktarı kısıtlı olduğundan ve yenilerini almamız yakın bir tarihte pek mümkün görünmediğinden, olabildiğince dikkatli hareket etmemiz gerekiyordu.

Kütüphanenin devasa kapısını açıp içeriye girdiğimde yine beklemediğim türden bir kalabalıkla karşılaştım. Bir de uğultuyla. Sınavlar bittiğinden bu kalabalığa anlam verememiştim, çeşitli büyücülerin gruplar hâlinde birbirleriyle tartışmasına da. Ancak raflar arasında gezinmeye başlayıp birkaç muhabbete kulak misafiri olunca, durumun Bahar Balosu'nda yapacakları gösteriyle ilgili olduğunu anladım. Sonra da kalabalığın uğramadığı şifacılar bölümüne kendimi kapattım ve uğultuyu arkamda bıraktım. İlk olarak, daha önce içini karıştırdığım, yıllar içerisinde ödevlerimde de kaynak olarak kullandığım birkaç kitabı, raflarından alıp kuytudaki masalardan birinin üzerine bıraktım. Sonra da yeni bilgiler edinebileceğim kitapları bulmak üzere, başlığı dikkatimi çekenleri çıkarıp ayaküstü karıştırmaya başladım.

Aradan en az yarım saat geçtikten sonra ise, tam müge çiçekleriyle ilgili olmasa da başka dikkat çekici bilgilere rastladığım ve bir türlü okumayı bırakamadığım bir kitaba gömülmüşken, çok sessiz hareket eden biri tarafından kapana kısıtıldım. Hem de ne kadar olabilirse o kadar gerçek anlamda. Rahsan kollarını arkadan etrafıma dolamış, beni göğsüne doğru çekmişti. Başımı panikle kaldırdığımda ise, "Sonunda seni yakaladım," demişti. Sesinden önce kokusundan o olduğunu bilmiştim.

“Beni korkuttun! Neden hep böyle sessiz geliyorsun?”

Endişeli sesim, konuşmaya devam ettikçe yerini keyifli bir tona bırakmıştı çünkü kollarının arasında beni yavaşça salladığında gülmeye başlamıştım. “Ben sessiz gelmiyorum, sen hiç farkına varmıyorsun.”

Bu konuda biraz haklı olabilirdi. Gerçekten de bir şeye odaklandığımda etrafla olan tüm ilişkimi kesiyordum. “Bu ânı daha önce yaşamıştık,” dedim o tanıdık hisse daha fazla karşı koyamayarak. Çenesini omzuma yasladı. “Geçen sefer seni koridorda öptüğümde mi? Evet.”

“Hayır, yine kütüphanedeyken.”

“Hm...” dedi. Mümkün olduğu ölçüde dönüp yüzüne baktığımda ise hatırladığını anladım.

Serafina’ya onu aşağıya indirenin, Rahsan olduğunu ağzımdan kaçırduğım andan sonraydı. Yanıma hesap sormak ister gibi gelmiş ve yine onu ilk anda fark edememiştim. Bana onun tarafını tutup tutmadığımı sormuştu ve önceki konuşmalarımızdan daha farklı bir konuşmaydı. Sanırım her şeyin temeli de orada atılmıştı.

Oysa o zamanlar bir tarafım, daima konuşmayı kısa kesmeyi ve kitabın akışını daha fazla değiştirmemeyi istiyordu. Tam o akşama dönebilsem ve o zamanki kendime bu zamanki hâlimi, özellikle de bana arkadan sarıldığını bu ânı göstersem ne düşünürdüm? *O gece yaşadığı şok yüzünden uyuyamazdı, orası kesin.*

“Sanırım seni şaşırtmayı seviyorum,” diyerek dikkatimi tekrar üzerine çekti. Sonra da ellerini daha rahat bir pozisyona getirip belimin etrafına sardı. Vücudunu vücuduma yaslayınca gözlerimi kapatıp başımı bulduğum yere yasladım. O da fırsattan istifade saçlarıma bir öpücük bıraktı.

“Evet, benimle uğraşmayı da.” Güldü. Nefesini saçlarımda hissettim. “Kendini yalandan bile olsa savunmayacak mısın?”

“Hayır, öğle yemeğindeki yüzün, bugün beni neşelendiren tek şeydi.”

Söylediklerini duyduğum anda tüm kızgınlığım uçup gitti. Hatta bülbül gibi şakımak için ondan biraz uzaklaşıp yüzüne karşı döndüm. Ancak unuttuğum bir şey vardı. *Ve Rahsan Zev’iv asla unutmazdı.* Elleri, yeni pozisyonumuza hemen uyum sağlayıp beni tekrar kendisine doğru çekerken, “Sabah neden hiçbir şey söylemeden kalkıp gittin?” diye sordu. Kaşlarını çatmıştı ve söylerken hatırlamak bile tadını kaçırmıştı.

“Uyuman gerekiyordu, dersin olmadığı için seni uyandırmak istemedim. Dinlenmek sana iyi gelmiş işte.” Konuşurken bir yandan da yüzünü inceliyordum. “Göz altındaki morluklar gitmiş.”

“Sana beni neden uyandırmadan gittin diye sormadım, Aviva.” Belimdeki ellerinin parmaklarını birbirinin arasından geçirdi ve beni, düşünme yetimi kaybedeceğim kadar yakınına çekti. Ancak Rahsan’ın böyle anlarda en can sıkıcı soruları sorabilme gibi bir huyu vardı. “Neden *öyle* gittin diye sordum.”

“Geç kaldığımı sandım. Kahvaltıdan sonra seralarda olmam gerekiyordu.” Gerçek cevabı verdikten sonra onu yumuşatmak için gülümseyerek başımı eğdim. “Yoksa beni göremeyince özledin mi?” Sadece yüzüme baktı. Başımı biraz daha eğdim. “Çok mu üzüldün?”

“Dalga geçme.”

Güldüm. “Geçmiyorum.” Burnunu, işaret parmağımla başparmağımın arasına sıkıştırdım. Kurtulmak için başını yana doğru çevirdi. Daha çok güldüm. “Sadece bu huysuz hâlin çok komik. Sanırım ben de seninle uğraşmayı seviyorum.”

“Belli oluyor,” diye homurdandı.

“Anlaşılan sen pek sevmiyorsun.” Bu sefer boştaki elimle yanağını sıktım. “*Aviva*,” diye söylendi. Yanağını sıkmaya devam ederken başını iki yana doğru salladım. Bir yandan da yalandan kaşlarımı çatmıştım. “Yanıma huysuzlanmak için mi geldin?”

Kaşlarını çatı ve “Hayır,” derken bileğimden tutup elimi yüzünden uzaklaştırdı. “Sadece seni özledim.”

Bir an ne yapacağımı bilemedim. “Ah,” diyebilirdim sadece, duruma yeni aymış gibi. Elim öylece havada kaldı. Sonra bedenini hareket ettirerek geri geri yürümemi sağladı. Adımlarımız sırtım kitaplığa değince durdu. Konuşamıyor, sadece gümbürdeyen kalbimle öylece yüzüne bakıyordum. Bu yüzden elimde tuttuğum kitabı almasına kolayca izin verdim. O da bulduğu ilk boşluğa gelişigüzel yerleştirdi. Tüm bu süre boyunca da gözleri gözlerimin üzerindeydi. “Şimdi...” dedi, işi bittiğinde. “Artık seni öpebilirim.”

Sanki tüm gün boyunca bunu beklemiş gibi nefesini verdi ve ellerini iki yanağıma koyduktan sonra yüzünü bana doğru eğdi. Dokunuşu, benim az önceki şakacı tavrımdan çok uzaktı. Bir anda tüm alaycılığımı silip süpürdü ve yerine özlemi bıraktı. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığı o birkaç saniyede sabrımı taşıracak kadar özlemi hem de.

Sonra beni öptü. Dudaklarımız birbirine değdiği anda gözlerim kapandı ve desteğe ihtiyacım varmış gibi arkamdaki rafa tutundum. Bu da daha çok üstüme eğilmesine sebep oldu. Tek eli belimi buldu, beni kendisine doğru çekti ve âdeta tüketti.

Her öpücük, bir öncekinden daha iyi oluyordu çünkü Rahsan Ze'viv, yıllardır derslerde övünmeyi sevdiği üzere kolay öğreniyordu. Sadece dokunmuyordu, neye nasıl tepki verdiğimi de aklına kazıyordu. Bu yüzden alt dudağımı dudaklarının arasına aldığı anda ya da beni kitaplığa biraz daha yasladığında, aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Hissettiğim tüm duygular dünya dışı geliyordu. Dudaklarımı aralayıp dilini ağzımın içine kaydırduğunda, ufak bir iniliyle beraber ellerimi saçlarının arasına daldırdım. Dağınık bukleleri yumuşacaktı ve teninden yayılan sabun kokusu, zihnimde tüm bu duyguların ve güvenin karşılığı olmaya başlamıştı.

Öpücüğün tek başına yeterli olmadığını hissedebiliyordum ve eğer ben hissedebiliyorsam, eminim ki o da hissedebiliyordu. *Bize ne oluyordu? Aramızdaki bu tutku, neden kontrol edilemez bir canavar gibi hissettiriyordu?* Kucağına almak için hamle yapacağını fark ettiğimde onu durdurdum. Dudaklarımızı zorlukla ayırmış, nerede olduğumuzu yeni fark eder gibi telaşa başımı çevirerek koridora bakmıştım. “Dur, bugün kütüphane kalabalık.”

Nefes nefeseydim ve cevap verirken o da benden farklı değildi. “Buraya kimse gelmiyor.”

Tekrar yüzüme doğru eğildiğinde geri çekildim. “Rahsan...” Gözleri yüzümde gezinirken, onu öperken hissetmediğim kadar utandım. “Bu şekilde yakalanmamız hiç iyi olmaz. Özellikle de mezuniyete az kalmışken.”

“Kovulmayız, biliyorsun değil mi? En fazla uyarırlar.”

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. “Bu kadar sorumsuz olabileceğini bilmiyordum.”

Pis pis sırıttı. “Sorumsuzluktan değil, ihtimal düşük. Şifacıların bölümüne asla gelmezler.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Belimden tutup beni yavaşça kitaplığın ucuna, kütüphaneyi dar bir açıdan da olsa görebileceğimiz bir yere götürdü. Karşıya bakıp alayla konuşurken de elini belimden çekmedi. “Hepsi kendi derdine düşmüş, görmüyor musun?”

Bana dokunurken odaklanmak zordu ancak içimden iradeli olmam gerektiğini söyleyerek, “Baloda yapacakları gösteri için araştırma yapıyorlar,

değil mi?” diye sordum. Başını sallayarak beni onayladı. Gözlerimi kısararak raflar arasında dolaşan, kendi aralarında konuşan *reveka* ve *revilleri* izledim. “Peki ama tam olarak ne arıyorlar?”

“İşlerine yarayabilecek herhangi bir şeyi.” Sesi küçümseyici bir tondaydı. “O gördüklerin, kendi başlarına bir şey düşünemeyenler. Arşivleri karıştırıp kitaplardan, daha önceki büyük büyücülerin neler yaptığını öğrenmeye çalışıyorlar.”

Başımı çevirip yüzündeki kibirli ifadeyi inceledim. Daha önce böyle bir konuşma yapsak ona daha çok sinir olurdum, içimde bir parça hâlâ oluyordu ancak bir parçam da bu hâlin ona yakıştığını düşünüyordu. Sadece birazcık. “Böyle konuştuğuna göre senin herhangi bir yardıma ihtiyacın yok.”

Burnundan nefes vererek güldü. “Elbette yok.”

“Peki ne yapmayı planlıyorsun?”

Göz kırptı. Anlayamadığım bir his sardı bedenimi. “Görürsün.”

Kızarmaya başladığını hissettiğim yanaklarımı alaycılıkla örtmeye çalıştım. “Ne yani, büyük hamleni benden bile saklıyor musun?”

“Senin de herkesle beraber görmeni istiyorum. O zaman daha etkileyici olacak. Hem böyle sırlar ilişkiyi daha heyecanlı tutar, değil mi?”

Söylediği son cümle, boğazımın düğümlenmesine sebep oldu, dudaklarımdaki gülümseme de neredeyse soluyordu. Onunla beraber olmaya başladığımdan beri, bir peri masalının içinde yaşıyor gibiydim. Bir kitabın içinde olduğumu, buraya ait olmadığımı daha sık unuttur olmuştum. Oysa ondan sakladığım çok şey vardı. *Asla açıklayamayacağım, açıklamamam gereken şeyler.*

Neyse ki Rahsan, bendeki değişimi fark etmişe benzemiyordu. Ben, “Evet, galiba...” diye mırıldanırken yüzünü tekrar çevirmiş, büyücülere bakıyordu. “Tüm bunlar saçmalık zaten.”

“Ne?” diye sordum. “Araştırma yapmaları mı, yoksa gösteri mi?”

“Gösteri. Yirmili yaşlarının başında yaptıkları birkaç hareket, neden bu kadar önemli? Potansiyel bundan çok daha fazlası ve öğrenmenin bir sınırı yok.” Yüzünü bana doğru çevirdi. “Ayrıca iyi olanlara güvenli bölgelerde değil, geçitlerin önünde ihtiyacımız var.”

Gülümsemeden edemedim. Bu, içten içe benim de düşündüğüm bir şeydi. “Evet, haklısın.”

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bunu beklemiyordu, ona muhalefet olacağını sanmıştı. Vücudunu bana doğru çevirip bir adım yaklaşırken etrafı kolaçan etti. İlk başta öpeceğini düşündüm ancak, “Sen ne yapıyorsun burada?” diye sordu. Başımı kitapları dizdiğim masaya doğru çevirdim. “Panzehir için araştırma.”

“Bu zamana kadar seralarda değil miydin zaten?”

Ona kısaca durumu özetlediğimde başını salladı. Ben de son olarak, “Suçluluk duygumu böyle bastırmaya çalışıyorum galiba,” diye ekledim. Sesimdeki umutsuzluktan hoşlanmadı ve bir anda arkasını dönerek masaya doğru yürümeye başladı. “Peki ne buldun? Ya da ne arıyorsun?”

İyi bir dinleyici olması kafa karıştırıcıydı çünkü gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu ancak ben, anlamayacağı bir sürü detayla birlikte açıklamaya çalışırken, onu sıkmaktan endişeleniyordum. Bilmediği her şeyi soruyordu. *Her şeyi*. Ve ben de ona anlatırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Konuşmayı bitirdiğimizde saatler geçmiş, hava kararmış ve akşam yemeği saati gelmişti. Üstelik Rahsan, benim aksime yorulmuş gibi görünmüyordu. Anlatırken açtığım ve tüm masaya yayılmış kitapları toplamama yardım ederken, “Teşekkür ederim,” dedi. “Sayende bir sürü şey öğrendim.”

Kibirli yanına oldukça tezat olan bu tarafına bayılıyordum işte. Kulaklarıma kadar kızarıırken, “Rica ederim,” diye mırıldandım. Kitapları ona vermem için elini uzattı. “Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

Durdu, ciddiyetle yüzüme baktı. “Zehir konusunda araştırma yapıyorsun ve bunlar alelade şeyler de değil Aviva. Kendinin farkında mısın?”

Sessiz kaldım. Utanmıştım. O ne zaman zekâmı övecek türden şeyler söylese kendimi daha iyi hissediyordum. Söylediklerini gerçekten umursuyordum. Ancak o beni ikna etmesi gerektiğini düşünüyor olacak ki masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Şifacılar gösteri yapmıyor ama Bahar Balosu güçlü bağlantılar kurabilmen için iyi bir fırsat. Sarfati’yi tanıyor musun? Michel Sarfati?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Rahsan gibi sürekli çabalayan ve o güçlü bağlantıların bizzat merkezinde olan birinin karşısında, mütevazı arka planımı açık etmek pek iyi hissettirmemişti. “Kendisi çok zengin bir adamdır. Seni onunla tanıştıtabilirim, araştırman için sana destek olabilir.”

“Parasal olarak mı?”

“Sadece parasal değil, kaynak olarak. Kitaplar, insanlar, başka şifacılar... Aklına ne gelirse.”

Heyecanlanmaya başladım. Rahsan umutluydu, bana güveniyordu ve bu güveni benim de umutlanmama sebep oluyordu. “Ben...” dedim. “Çok isterim.” Gülümsedi.

“Güzel.” Sonra yeni aklına gelmiş gibi başını eğdi. “Yani bu, baloya benimle geleceğin anlamına mı geliyor?”

“Başka bir ihtimal var mıydı ki?”

Söylediklerim çok hoşuna gitti. Öyle ki sindirmek için birkaç saniye bekledi, bu esnada da kitapları birbiri üzerine dizdi. “Bu durumda... Küçük arkadaşlarına birlikte olduğumuzu söyleyeceksin?”

Başımı salladım. “Evet. Yani balodan önce söylemeyi düşünüyordum aslında. Hem birlikte katılmak istediğim için hem de sonsuza kadar saklayamayacağım için.”

“Güzel. Yalnız mı yapmayı düşünüyorsun? Yanında olabilirim.”

“Sanırım yalnız konuşsam daha iyi olur.” Dördümüz bir aradayken ortamın ne kadar çabuk gerilebileceğini görmüştüm ve bu konuşmanın kıyamete dönüşmesi uzun sürmeyecekti. *Yalnızken bile*. Başını yavaşça sallayıp, “Sen nasıl istersen,” dedi. Sonra da kitapları yerleştirmeme yardım etti. Kütüphaneden çıkmış yemek salonuna yürürken, ona bu akşam astronomi çalışmayı teklif ettim. Serafina ve Matias’a söyleyeceğimi de ekledim. Anında ilgisini çekti. “Bu fikre alışmalarını mı istiyorsun?”

Hafifçe başımı salladım. “Evet, bir anda öğrenmelerindense böylesi daha iyi olur. Bizi iki alakasız kişi olarak görüyorlar.”

Huysuz bir şekilde homurdandı. “Biliyorum, revirde Gorion’un nasıl baktığını gördüm.”

Yemek salonundan gelen gürültüler sesine karıştı. İçeri girmeden önce önüne geçip son bir kez ona baktım ve gülümsedim. “O zaman akşam yemeğinden sonra beraberiz?”

Yavaşça gülümsedi. “Beraberiz.”

Mum ışıklarının vurduğu gözleri çok güzeldi ve her saniye ondan ayrılmam zorlaşıyordu. O yüzden koşmam gerekti. Matias ve Serafina’nın oturduğu masaya yaklaştığımda ise küçük gösterimizin, tahmin ettiğimden daha çok dikkat çektiğini fark ettim. “Rahsan Zev’iv miydi o?” diye sordu hemen Serafina. Gözlerini bir bana, bir de arkamdaki bir yere çeviriyordu. Muhtemelen Rahsan oradan geçiyordu. “Birlikte mi geldiniz?”

Cevap vermeden önce bir yudum su içtim. Söyleyecek yalan bulmak için zamana ihtiyacım vardı. “Evet,” dedim sonra, önemsizmiş, hatta çok normalmiş gibi. Sanki söz konusu kişi *düşmanları* değilmiş gibi. “Kütüphanede karşılaştık. Daha iyi olup olmadığını sordum.”

Açlığım, yalan söylemekle birleşince mide bulantım katlanılmaz bir hâl almıştı ancak gülümsemeye devam etmek zorundaydım. “Hmm...” dediler aynı anda. Göz hapsindeydim. “Bu kadar yani?”

Söylemek için en iyi fırsat buydu, değil mi?

“Aslında...” dedim bakışlarımı tepsime indirip yerimde huzursuzca kıpırdanırken. “Akşam yemeğinden sonra beraber astronomi çalışmaya karar verdik.”

“Ne? Neden? Zaten sınav olmadık mı?”

“Son derste takım olmuştuk ve çuvalladık,” dedim. Bu konuda yalan söylemediğim için sesim daha rahattı. “Çalışmaya da o zaman karar vermiştik.”

Bir an için bakıştılar. Sonra anlaşılmışlar gibi Serafina konuşmaya başladı. “Aviva-”

Ne söyleyeceğini bildiğimden onu durdurdum ve çatalımla tabaktaki eti sabitlerken diğer elimde tuttuğum bıçakla kesmeye başladım. “Bunu sizden izin almak için söylemedim. Haber veriyorum sadece.”

“Peki bu iyi bir fikir mi?” dedi Matias, onda alışık olmadığım yumuşak bir ses tonuyla.

“Ders çalışmak neden kötü bir fikir olsun?” İkinin de yüzüne baktım sırayla. İşim gerçekten çok zordu. Ancak bu konuda kesin sınırlar çizmek istiyordum. Evet, kendilerince beni sevip düşündüklerinden böyle davranıyorlardı ancak bu *benim* hayatımdı. Bunca zaman onlara bir şey olmasın, kitabın sonu değişmesin kaygılarıyla yaşamıştım ve bu gerçeğin, ben bile farkına varamamıştım. “Ayrıca...” diye ekledim. “Rahsan bir canavar değil, farkında mısınız?”

Tam olarak ne yapmasından korkuyorlardı?

Kabul, onunla ilk yakınlaştığımız zaman beni kullanabileceği korkusunu ben de yaşamıştım. Sonuçta onun gözünde, Matias ve Serafina’ya ulaşmasını sağlayacak bir piyon olabilirdim. *Ancak ne biliyordum ki?* Bana hiçbir şey anlatmıyorlardı, yani bilgi sızdıramazdım. Bu konuda şanslı hissedeceğim hiç aklıma gelmezdi ancak öyleydi. Onlara dair ağızdan kaçırabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Orası tartışılır,” diye mırıldandı Matias. Sonra içeceğiinden bir yudum aldı.

“Bence fazla ön yargılısınız.”

“Onu bizim tanıdığımız gibi tanı mıyorsun.”

Birkaç saniye yüzüne baktım. Sinirlenmemeye çalışıyor ancak elimde tuttuğum bardağı sıkımayı bırakamıyordum. En sonunda gülümsedim ve “Biliyor musun, haklısın,” dedim. “Kesinlikle onu *sizin* tanıdığınız gibi tanı mıyorum ve bu yüzden önyargılı yaklaştığınızı düşünüyorum.” İkisi de yemek yemeye ara verip yüzüme baktı. “Rahsan Zev’iv çok zeki ve bana oldukça kibar davranıyor. Zaten öyle olmasa...” Neredeyse itiraf ediyordum ki cümleyi tehlikesiz bir şekilde bitirmeyi başardım. “Onunla konuşup ders çalışmayı planlar mıydım?”

“Gözünü boyuyor, Aviva.”

Yorgun bir şekilde nefesimi verdim. *Hemen neyin olmasını bekliyordum ki?* “Ve siz de önyargılı davranmaya devam ediyorsunuz. Hiç soy isimleri bir kenara bırakmayı denediniz mi?”

Tartışma büyüyecekti ve iştahım kaçmıştı. Bu yüzden çatalı ve bıçağı tepsiye bırakıp suyumun kalanını yudumladım. Başarabileceğime olan inancım dibe batmıştı. Zaten ne düşünmüştüm ki? Onların arkadaş olmayı geçtim, birbirlerine saygı duymaya başlamaları için bile en az üç hayat gerekirdi.

Matias ağzını açmadan önce Serafina elini bileğine koyarak durdurdu ve “Sandığın kadar kolay değil,” dedi. İlgisizce karşılık verdim. “Evet, görüyorum.” Başını eğerek sevimli davranmayı, beni güldürmeyi denedi. “Hadi ama Vivi, bu kadar üzgün gözükme.”

Cevap vermedim. Zaten cevap vermeme kalmadan, beden dillerindeki değişimi fark ettim. Arkamda bir yere bakıyorlardı ve ikisi de doğrulmuş, gerilmişti. Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi, eş zamanlı olarak da Rahsan’ın sesini tam arkamda hissettim. “Yemeğini yedin mi, Aviva?”

Hızla elimdeki bardağı masaya bıraktım ve omzumun üzerinden ona baktım. Tepemde dikilmişti ve gözleri sadece benim üzerimdeydi. Dudaklarında ise astronomi kulesinin merdivenlerinin önünde takındığı, bana ilk defa ismimle seslendiği andaki türden sinsi bir gülümseme vardı. Matias ve Serafina’ya meydan okuyordu ancak bunu, onların varlığını bile umursamadan yapıyordu.

“Yedim,” derken bir an için kekeleydim. Sonra tekrar önüme döndüm ve tepsimi alarak ayağa kalktım. “Size afiyet olsun, sonra görüşürüz.”

Sesim istemsizce mesafeli çıkmıştı ve bu da Rahsan'ın dikkatinden kaçmamıştı. Yemek salonundan ayrılırken keyifle gülümsüyordu.

“Böyle yaparak hiç yardımcı olmuyorsun, haberin olsun.” Ben hızla yürürken o birkaç adım gerimden, daha yavaş bir tempoyla ancak aramızı açmadan takip etti. “Ben gelmeden önce de durum pek parlak görünmüyordu.” Cevap vermedim. “Ayrıca yardımcı olmayı düşünmüyorum.”

Güldüm. Yaşadığım duygu karmaşasından sonra sinirlerim bozulmuştu. “Yani arkadaşlığımızı bitirme planının hâlâ devrede?”

Elleri cebinde, beni rahat bir tavırla takip ederken omuz silkti. Yüzündeki gülümseme bana gereken cevabı verdi, bu durumda hangimiz öndeydi, bilemedim.

Yaklaşık bir saat sonra kendime gelmiş gibiydim. Astronomi kulesindeydik; cam kubbenin altına minderleri dizmiş, önümüze de büyük bir haritayı sermiştik. Ayrıca buraya uçarak gelmemiştik. Yemek salonundan çıktığımda hâlâ sinirliydim ve bu siniri atmak için normalde bana işkence gibi gelen merdivenleri tırmanmayı seçmiştim. Rahsan da hiçbir şey söylemeden, ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde beni takip etmişti. Attığım her adımda, içimden herkese ama en çok da kendime kızmış, ne yapacağımı düşünüp önceliklerimi sıralamıştım.

Ve o anki önceliğimin de astronomi çalışmak olduğunda karar kılmıştım. Sonra Rahsan'la haritalara gömülmüş, takımyıldızların adını ve anlamlarını saymıştık. Konuştukça moralim düzelmiş, gülmeye başlamıştım çünkü onunla rekabet etmek iyi gelmişti. Gerçekten hırslı biriydi ve kazanmama izin vermemesi, beni gerçekten rakibi olarak gördüğü anlamına geldiğinden hoşuma gitmişti.

Bir daha da Serafina ve Matias'tan bahsetmemiştik. Onlara Bahar Balosu'ndan önce söyleme planım değişmemişti ancak tahmin ettiğimden çok daha zor olacağı kesinleşmişti. Ders çalışmaktan sıkılınca da -ben sıkılmıştım, onun sıkılması pek mümkün değil gibiydi- haritaları tekrar rulo yapıp raflara dizmiş, ardından cam kubbenin tam altına gelecek şekilde yerleştirdiğimiz minderlerin üzerine uzanmıştık. Parmaklarımızla işaret edip hayali çizgiler çekerek, o gece gökyüzünde bulunan takımyıldızlarını saymak romantik bir eylemdi. Zaten çok geçmeden, neredeyse içgüdüsel bir şekilde ellerimiz birbirini bulmuş ve parmaklarımızı kenetlemiştik. Gerekli gereksiz gülmüştüm. Kaçamak bakışlarla ona baktığımda

ise gülümseyerek beni izlediğini görmüştüm. Neyse ki astronomi kulesinin zayıf mavi ışıkları utancımı saklamıştı.

Ayrıca bir sürü şeyden bahsetmiştik. Gününün nasıl geçtiğini dinle-miştim, sonra da bana Bahar Balosu'nda tanıştırabileceği kişilerden bahsetmişti. Geleceğim için yardımcı olması çok hoşuma gitmişti ancak ona kendi geleceğini ve o gelecekte bir yerim olup olmadığını sormaya çekin-miştim. Bunun için erken gibi gelmişti. Bir de bu akşam için üzülecek yeni bir şey ihtiyacım olmadığını fark etmiştim.

Saatler ilerleyip geç bir vakit olana kadar konuşmaya devam etmiştik ancak ikimizin de yorulmaya başladığı belliydi. Bugün ben seralarda, o da antrenmandayken gücünü kullanmıştı ve bu da fiziksel yorgunluk olarak geri dönmüştü. Artık daha kısa cevapları daha uzun sürede veriyorduk, gözlerim de açık tutmaya devam ettikçe ağrıyordu.

Derken bana bir şey söylemeye çalıştığını ancak bir türlü söyleyemediğini fark edip, "Ne oldu?" diye sordum. Başını hafifçe bana doğru eğdi, bedenlerimizin arasındaki ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi.

"Bu gece de benim odamda kalmak ister misin?"

Açıkçası bu soru, ara ara benim de zihnimi yoklamış, gece boyu bir köşede teklif edecek mi diye düşünmüştüm ancak gerçekten sorduğunda utanmıştım. Boynumdan yukarıya doğru tırmanan ve beni bunalan ısı dalgasının etkisi altında, "Aslında..." dedim. "Kendi odamda daha rahat ederim."

Durdu. Ufak bir sessizlik oldu. Ardından, "Anladım," dedi sakince. Ancak o zaman fark ettim cümlemi ne kadar yanlış anlayabileceğini, telaşla doğrulup ekledim. "Yani, *sen benim odama gelsen nasıl olur* demeye çalışıyordum! Yoksa, yani, ben de seninle uyumak istiyorum!"

İlk düşüncem *fena saçmaladım* oldu. Ancak bir tur da bunun için utanmadan önce nefesini verdiğini ve gözle görülür bir şekilde rahatladığını fark ettim. "Demek senin odan?" dedi en sonunda.

"Evet," diye karşılık verdim. "Yani, sen pencereden uçup gidebili yorsun ama benim öyle bir seçeneğim yok. Hatta bugün yakalandım. Hem de kime biliyor musun?"

Başını olumsuz anlamda salladı. Hâlâ uzanmaya devam ediyordu, ben ise bağdaş kurmuş şekilde karşısında oturuyor, bunaldığım için dalgalı saçlarımı toplayarak enseme havalandırıyordum. "Serafına'yal"

Kaşlarını kaldırdı ancak aşırı şaşırmış da görünmedi. "Ciddi misin?"

“Evet!” dedim ve kısaca ona bu sabah yaşananları anlattım. Yalan söylerken çuvallayışıma güldü ve “Evet,” dedi. “Gerçekten de beceremiyorsun yalan söylemeyi.”

“O yüzden yakalanmamam, yani yalan söylememem ve bunun için de ortalıkta dolaşmamam lazım.”

Hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Ama ikna etmede iyisin.” Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle saçlarımı serbest bıraktım ve mimiklerime güldü. “Tamam o zaman, senin odan.”

O âna kadar ikimiz de ayrılmak istemiyor gibiydik ancak bu kararı verdikten sonra orada kalmaya devam etmek çok zor bir şeymiş gibi acele ettik. Bu sefer merdivenlerden inmek yerine, omuzlarından sımsıkı tutunup ona sarıldım ve beni indirmesine izin verdim. Sonra beraber odama kadar yürüdük. Penceremden ayrılmadan önce yarım saate geri döneceğini söyledi ve ben de o gittikten sonra vakit kaybetmeden banyoya girdim. Geldiğinde giyinmiş, aynanın karşısında oturmuş, ıslak saçlarımı tarıyordum. Üzerimde kırık beyaz, uzun geceliğim vardı.

İçeri bir anda dalınca irkilip tarağı elimden düşürdüm. O da buna güldü. Banyo yapmıştı, nemli saçlarından bu belli oluyordu ancak kendi saçlarını kurutmak yerine, aynada keşişen gözlerimizi birbirinden ayırmadan gelip arkamda durdu. Sonra da ıslak saç tutamlarımı eline alarak nazikçe kuruttu. İlk başta ne yaptığını anlamadım, fark ettiğimde ise çok şaşırdım. Tüm bu olaylar esnasında da pek konuşmadık. Belki o zamana kadar çok konuştuğumuz içindi, belki ikimiz de bunun için fazla yorgunduk ancak her hâlükârda sessizce durup dokunuşunun ve vücudumda dolaşan tatlı ürpertinin tadını çıkardım.

Sonra beraber yatağıma uzandık. Benimki onun yatağından daha küçüktü, bu yüzden vücutlarımız birbirine daha yakındı. Üstelik bugün tuhaf bir şekilde daha çekingendi. Bana sarıldıktan sonra hiç hareket etmemiş, ben de kalp atışlarım düzene girince gözlerimi kapatmıştım.

Aklıma bir sürü şey geliyordu, bu aralar düşünüp dertlenecek bir konu bulmakta hiç zorlanmıyordum. Fakat hepsini bir kenara bırakıp düşünmeyi reddettim. İyi bir uyku için bu gerekliydi.

Ertesi sabah güne güzel başladım çünkü Rahsan Zev’iv’in kolları arasında uyandım. Ayrıca apar topar hazırlanıp gitmeme de gerek yoktu. Bu yüzden uyandıktan sonra beni çevreleyen sıcaklığın tadını çıkardım ve mutlu bir gülümsemeyle uykuma kaldığım yerden devam etmeye çalıştım. Benden birkaç dakika sonra da Rahsan uyandı. Belimin üzerinden

yatağa düşen kolunu kıpırdattı önce, sonra bedenimin arkasında hissettiğim başını. Tamamen uyanıp kendine gelmesini sabırla bekledim. Bunu yaparken de vücudumu ona doğru çevirip, gülümseyen gözlerle onu izledim. Sonunda gözlerini açıp kehribar göz bebekleriyle buluştuğumda ise kocaman gülümsedim. “Günaydın!”

O da gülümsedi ve vücudunu esnetmeyi bırakıp kolunu tekrar belime doğru attı. “Günaydın.”

“İyi uyudun mu?”

“Çok.” Sesi oyuncuydu. Kıkırdadım. “Ciddiyim.”

“Ben de.” Yüzünün yarısını yastığa gömdü. “Dün gece de gücünü üzerimde mi kullandın?”

Merakla ona baktım. “Hayır. Neden ki?”

“Deliksiz uyudum. Normalde geceleri çok sık uyanırım.”

Gülümsemem büyüdü. “Aviva Malkin etkisi.”

“Evet. Şifacı olduğun için, enerjin bunun olmasını sağlıyor.”

Hemen surat astım. “Daha romantik olamaz mıydın?”

Gözleri kapalı bir şekilde sırttı. “Sen söylediğin için. Eğer sen, benim gibi bir cevap verseydin, ben senin gibi bir cevap verirdim. Buna *denge* diyoruz.”

Şu anda onu ısırarak istemem normal miydi? Deli gibi istiyordum çünkü çok tatlı görünüyordu. “Bu neşeyi neye borçluyuz?” diye sordum sesimdeki mutlu şaşkınlıkla. “Sabahları huysuz olmuyorsun galiba.”

“Sadece iyi uyursam. Ayrıca, gördüğün gibi *hâlâ* yanındayım.”

Sesindeki ima yüzünden ufak bir kakhaha attım. “Bana ne yapmam gerektiğini uygulamalı mı öğretiyorsun yani?”

“Evet.”

Bu gözleri kapalı sırttan hâlinin, içimi erittiğini çaktırmamaya çalışarak, “Çok fenasın,” diye söyledim. Karşılığında uykulu bir şekilde mırıldandı. “Hmm...”

“Ayrıca uyanamıyorsun,” diye ekledim şokla. “Beni çok şaşırttın.” Zira yastığa gömülmeye devam ediyor, gözlerini de sadece bana cevap verirken kısa bir anlığına açıyordu. “Bu yastık, senin gibi kokuyor.”

Ve sen de bu yüzden ondan ayrılmak istemiyorsun?

Uzanıp işaret parmağımla yanağına dokundum, diğer tarafı yastığa gömülüydü. Bugün ne yapacağımızı konuşurken de dokunduğum yeri

okşamaya devam ettim. O da hâlimden memnun bir şekilde önce kütüphanede olacağını, sonra da ortak antrenman için arenaya geçeceğini söyledi. Ben ise tüm gün seralarda olacaktım yine.

Kahvaltıya gitmeden önce yatakta oyalanabildiğimiz kadar oyalandık. Onunla geçirdiğim bu tatlı anlar öyle huzur veriyordu ki hiç bitmesin istiyordum. Ancak bir süre sonra kalkıp hazırlanmamız gerekti ve Rahsan pencereden ayrıldıktan sonra odamı toplayıp giyindim. Kahvaltıda üçümüz de dün akşam yaşananları unutmuş gibiydik, kimse konusunu açmamıştı ve havadan sudan konuşarak keyifle yemek yemiştik. Tabii bir de arada Rahsan da yiyor mu diye kaçamak bakışlar atmıştım. Onu kolay görebileyim ya da o beni kolay görebilsin diye görüş hızımda bir masaya oturmuştu ve her seferinde beni yakalamıştı. Birisinde göz kırptığında utanıp bakışlarımı kaçırmış, gülüşümü saklayabilmek için erik suyuyla dolu bardağı dudaklarıma yaslamıştım.

Kahvaltıdan sonra da herkes bir köşeye dağılmıştı. Ben seraların yolunu tutmuştum, Serafina ve Matias birlikte ayrılmıştı, koridordan ayrılmadan önce de Rahsan'ın kütüphaneye giden merdivenleri tırmandığını yakalamıştım. Seralar ise düne göre daha tenhaydı ve Bayan Miriam geri dönmüştü. Onu görür görmez yanına gidip konuşmuş, neler olduğunu sormuştum ancak bana pek bir şey anlatmayıp gülümseyerek endişelenmememi söylemişti. Panzehir konusunda yaptığı tek açıklama da bireysel araştırmalarımıza devam etmemizi söylemekten ibaretti.

Ondaki bu içine kapanık, tedbirli tavır hoşuma gitmese de itiraz etmedim ve bana verdiği görevleri yaptım. Öğle yemeğinden birkaç saat sonra kötü kokan bir merhemle yanıma geldi.

“Senden bir şey yapmanı rica edebilir miyim, Aviva?”

Elimi hızlıca masadaki havluyla kurularken, “Tabii,” dedim. Merhem kabını dikkatlice bana uzattı. “Bunu, Usta Abram’a götürebilir misin?” Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Berbat kokuyordu ve rengi de hiç iç açıcı görünmüyordu.

“Bu ne için ki?”

“Kolunda bir çiban çıkmıştı. İlk müdahaleyi yaptık ama düzenli kullanması gerekiyor. Bak, şöyle sürmeli...”

Bana tarif ettiği her şeyi dikkatlice dinledikten sonra önlüğümü çıkardım ve çalıştığım masanın üzerine bıraktım. Önemli bir işim yoktu, aloe veraları dilimliyordum, Bayan Miriam yanıma gelmeden önce. Kabı

elime alıp kapağının sımsıkı kapalı olduğundan emin olduktan sonra, “Usta Abram nerededir?” diye sordum. “Odasında mı yoksa?”

“Arenadadır. Antrenman yapanları bugün o denetleyecekti.”

Bu habere çok sevindim çünkü bu saatlerde, Rahsan’ın da orada olacağını biliyordum. Onu görecektim olmanın verdiği heyecanla, hevesli bir şekilde seralardan ayrıldım ve parlak güneş ışığının altında arenaya doğru yürüdüm. Bahar geldiğinden beri bahçeye bir sürü ekin ekmiştim ve alt sınıflardaki şifacılar dört bir köşeye dağılmış, onlarla ilgileniyorlardı. Güneşten korunmak için hasır şapkalar takmışlardı.

Arena ise epey kalabalıktı. Dersler bittiğinden, öğrenciler tribünlere oturmuş, antrenman yapanları izliyordu. Tribünlerin ortasındaki oval alan ise çeşitli büyücülerle doluydu. Gözlerim, Usta Abram’dan önce Rahsan’ı aradı. Onu bir köşeye oturmuş, su içerken karşıdaki büyücüyü dinler hâlde buldum. Terlemişti, demek ki antrenmanı çoktan bitmişti.

Bu duruma üzülerek Usta Abram’ı arama işine geri döndüm, önce bana verilen görevi bitirsem iyi olurdu. Tribünlerde göz gezdirmeyi bıraktım ve oval alanın içinde yürümeye başladım. Usta Abram, gölge bir köşedeydi ve etrafı çok kalabalıktı. Konuştuğu kişi ise Serafina’ydı. Diğer ışık büyücüleri de yanlarında olduğundan, konuştukları şeyin gösteriyle ilgili olduğunu anladım ve birkaç adım ötelerinde durarak bitirmelerini bekledim.

Beklerken de bulunduğum yerden, Rahsan’ın olduğu tarafa doğru başımı çevirdim. Beni fark etmedi. O sırada ona yakın bir yerde gösterisi için hazırlanan buz büyücüsünün hareketlerini izliyordu. Ben de bakışlarımı o ve büyücü arasında gezdiriyordum. “Evet Malkin?” dedi en sonunda Usta Abram. Başımı hızla onlara doğru çevirdim, Serafina da gülümseyerek beni izliyordu.

“Şey...” dedim öne doğru bir adım atarak. “Bayan Miriam, bunu size getirmemi istedi. Merhem.”

Söylediklerime sevinerek elini uzattı ve ben de işaretiyle yanına doğru yaklaştım. Nasıl kullanacağını anlatmadan önce ise, antrenmanına gitmeden önce benimle vedalaşmayı bekleyen Serafina’ya başarılar diledim. Onlar ısınma hareketlerini yaparken, Usta Abram’a Bayan Miriam’ın bana anlattığı şekilde nasıl süreceğini anlattım ve bitirdiğinde bana teşekkür etti. Otoriter bir adam olduğu için ondan biraz çekiniyordum. Büyücüler ve özellikle de kaytaranlara nasıl davrandığını görmüştüm ancak bir şifacı

olan bana hep nazik yaklaşmıştı. Öyle ki işim bittikten sonra kalıp antrenmanı izlememi istemişti. Serafina'yla arkadaş olduğumuzu biliyordu ve bu sıcak havada buraya kadar yürüdükten sonra dinlenmemi söylemişti.

Gölgede, yanındaki sandalyeye oturdum ve ellerimi kucağıma koydum. Bir yandan da sohbet ediyorduk. Derslerimle ilgili sorular soruyordu, ben de gergin bir gülümsemeyle cevap veriyordum. Sonunda, ışık büyücüleri ısınmayı bitirip antrenmanlarına başladığında konuşmayı bıraktık ve sadece onlara odaklandık. Zaten başka seçeneğimiz yok gibiydi. On kişilerdi ve yükselip dans eder gibi hareket ettiklerinde büyüleyici gözüküyorlardı. Ölümcül olduklarını, bu hareketlerle ve bu düzenle koca bir *enoğu* öldürebileceklerini unutturacak kadar büyüleyici hem de.

Kendimi tutamayıp beğenimi gösteren bir ses çıkardığımda, Usta Abram başını bana doğru çevirdi. Utançla dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kesinlikle ışık büyücülerinden ayırmadım. Bu hâlime güldü. “İyi görünüyorlar, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Sanki dans ediyorlar,” diye ekledi, başını tekrar önüne doğru çevirirken. Sesi alaycıydı, zaten onun gibi geleneksel ve otoriter bir adamdan başka türlü beklenmezdi. Bir şey deyip dememek arasında kaldım. Sonra neredeyse istemsiz bir şekilde dudaklarım aralandı. “Ancak böyle daha güçlüler.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Yani, tabii ki bireysel güç önemli ancak ortalama üyelerden oluşsa bile, eğitilmiş bir grubun karşısında hangi yaratığın şansı olabilir ki?”

Usta Abram keyifli bir şekilde güldü ve bana ilk defa gerçekten baktı. “Demek bu konuda fikirlerin var?”

Utancımı gülümsemeyle saklamaya çalıştım. “Saygısızlık etmek istemedim. Sadece... Ne derler bilirsiniz, *birlikten kuvvet doğar*. En alakasız iki büyücüyü bile bir araya getirip beraber çalışmasını söyleseniz daha etkili olur. Nitekim görevlerde de bunu görüyorum, farklı elementten büyücüler uyum içinde çalışıyor, devasa yaratıkları dakikalar içerisinde böyle yere indiriyorlar.”

“Ancak onların hepsi çoktan mezun olmuş büyücüler.”

“Ve birlikte nasıl dövüşeceklerini *sonradan* öğrendiler. Akademi’de farklı elementten büyücüler, yalnızca birbirinin karşısında yer alıyor, yanında değil. Ancak düşman bizden değil ki. Neden elementlerin farklı kombinasyonlarının, nasıl etkili bir şekilde çalışabileceğini görmüyoruz?”

Cümlem bittiği an oluşan sessizlik yüzünden donup kaldım. Konuşurken kendimi kaptırmış, haddimi aşmıştım. Sistemi eleştiriyor, bunu açık açık bir öğretmenin karşısında yapıyordum. Onun askerlerine *disiplinsiz* demeye getiriyordum. Yaptığım hatanın çok geç farkına vardığım için soğuk terler dökmeye başladım ancak Usta Abram, kaşlarını çatmış olsa da bana kızgın görünmüyordu. Daha çok, düşünceliydi. Gözlerini antrenmanları bitmek üzere olan ışık büyücülerine dikmiş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Ben de dizlerimdeki etek kumaşını avuç içlerimin içinde buruştururken kendime kızıyordum. Evet, kitabın kurgusu ve evrenin işleyişiyle ilgili gözüme batan çok şey vardı ancak bunu neden açık ediyordum ki? Kendimi ne sanıyordum? Düzenli bir ordu gerektiği doğrudu, zaten Matias da mezun olduktan birkaç yıl sonra buna en yakın şeyi yapıp kendine ait bir bölük kuruyor, toprak büyücülerinin ve büyücü olmayan askerlerin birlikte eğitim almasını sağlıyordu. Bu sistem açığı, er ya da geç kapanacaktı yani, neden burnumu sokuyordum?

Kendime işkence etmenin faydası olmayacağını anlayınca *en fazla ne olabilir ki*, diye sordum içimden. Böyle rahatlamaya çalıştım. Sonra da Usta Abram’dan izin isteyip seralara geri dönmek üzere ayağa kalktım. Bana kibar davransa da basit bir şifacı olarak gördüğünü biliyordum, sonuçta daha mezun bile olmamıştım. Askeriyeye dair fikirlerimin olmasından hoşlanmadığı için de gidebileceğini söylediğinde daha soğuk davranmış, işaret ve başparmağıyla çenesindeki sakalları okşamıştı.

Ve ben, neden asla “En fazla ne olabilir ki?” diye sormamam gerektiğini bir kere daha anlamıştım.

Hem de yalnızca birkaç saat sonra, gece yarısında, Rahsan hışımla odanın penceresinden içeri daldığında. “Saçmalık!” diyordu durmadan. “Bu yaptığı saçmalık. Sadece bizi değil, ailelerimizin ismini de tehlikeye atıyor. Hadsiz! Hadsiz bu adam!”

O gelmeden önce çalışma masamın başına geçmiş, babama mektup yazıyordum ancak içeri girdiği anda tüy kalemi mürekkep şişesinin içine

atıp ayağa kalkmışım. Yanına yaklaştığımda söylenmeye ve ellerini dağınık saçlarının arasından geçirmeye devam etmişti.

“Ne oldu?” diye sormuştum. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordum ancak sesimdeki bir parça telaşı saklayamamıştım. Ve bana istediğim cevabı vermesi için de odamın içinde birkaç volta atması ve benim aynı soruyu iki kere daha tekrarlamam gerekmişti.

“Beni Gorion’la partner yaptı!” demişti en sonunda, başına gelebilecek en kötü şey buymuş gibi. “Harika bir gösterim vardı ve bu adam, o gün için bizi seçti! Sadece bizi! Yeni projesiyiz, herkese göstermek istediği bir şey var ve bunun için, şehrin en önemli iki ailesinin çocuklarını seçti!”

Ve bunun sebebi bendim. Ben ve kapalı tutamadığım çenem.

15. SIRLARIMIZ BAĞLAR BİZİ

Hata yaptığım çok zaman oldu. Kitabın içine girdikten sonra yani. Öncesine, *kendi hayatıma* dair hiçbir şey hatırlamıyorum ama bu bile beni aklamıyor. Batırdım. Hem de defalarca. Elime saniye saniye ne yapacağımın yazılı olduğu bir kâğıt verseler, eminim yine batırırdım. Çünkü başkasının bedeninde başkasının hayatını yaşıyor olsam da *ben* olmaktan kaçamıyordum galiba.

Zira iyi bir Aviva olsam, *gerçek Aviva* olsam çenemi kapalı tutardım. Sadece o merhemi verip gider, kitabın gi-
dişatını öngörülemez şekilde değiştirecek o aptal sözleri söylemezdim. Şimdi her saniye suçluluğun elleri boğazıma daha sıkı yapışıyor, içimde cılız bir ses, *nereden bilebilirdin ki*, diyordu ancak bilmeliydim. Ben dışarıdan gelmiştim, az çok neyin nasıl olacağı bana o satırlarda verilmişti.

Ve bunların arasında Rahsan Zev'iv ve Matias Gorion'un takım olması yoktu. Her şeye rağmen, bu kadar belirsizliğin içinde ve muhtemel kaos eşliğindeyken, bunu o kadar da kötü bir şey olarak görmeyebilirdim. Evet, gerçek Aviva'nın ağırbaşlılığı bende yoktu ancak bitmez tükenmez umudundan nasibimi almıştım. İşleri düzeltebileceğime inanabilirdim.

Tabii, Rahsan bu kadar kızgın gözükmeseydi. Hâlâ odanın içinde volta atıyor, arada bir elini saçlarının arasından geçirip gözlerini kısarak çözüm yolu arıyordu. Sinirliydi ve bu sinirin sebebi *bendim*. Kahrolduğum nokta da tam olarak buydu. İsteseydim böyle bir sonuç elde edemezdim. Zaten onları arkadaş yapma fikrinden de neredeyse vazgeçmiştim. Birbirlerine saygı duymaya başlamalarının bile birkaç hayat süreceğini düşünüyordum ve bu mesele canımı sıkıyordu ancak *böyle* olsun istememiştim.

Kütüphanede bana gösterisinin bir sürpriz olmasını istediğini söylemişti ve duygularını kolay yansıtmaya da bunun için heyecanlandığını anlamak zor değildi. Üstelik ben de çok merak etmiştim, kitapta onun nasıl bir şey yaptığından bahsedilmemişti ve muhtemelen böylesi daha iyiydi çünkü Rahsan, yazarın ona layık göreceğinden çok daha fazlasını yapabilme potansiyeline sahipti. *Ve ben bunun önüne geçmiştim.* Neden sadece çenemi kapalı tutamamıştım ki? Bunca zaman diken üstündeydim, adımlarımı da ince bir buzun üstünde yürüyormuşçasına dikkatli atmıştım. Şimdi kendime bazı konularda özgürlük tanımış olmam, bu kadar pervasız hareket etme hakkını vermemeliydi bana. *Nerede olduğumu asla unutmamalıydım.*

Anksiyete bir yıldırım gibi vücuduma çarptığında Rahsan'a doğru adım atmak üzereydim. Dengemi yitirip sendeleyince masaya tutundum fakat elim mürekkep şişesine çarptı ve mürekkebin bir kısmı, az önce üzerine yazdığım kâğıdın üzerine döküldü. Çıkan sesler yüzünden de Rahsan volta atmayı kesip bana doğru döndü. "İyi misin?"

Hemen toparlanıp mürekkep şişesini düzelttim. Babama yazdığım mektup, artık okunmayacak hâldeydi fakat ellerimin titremesinin sebebi, her şeyi baştan yazacak olmam değildi. "İyiyim," dedim. Ancak ben önüme dönmeden Rahsan yanıma geldi ve ben ona bakmasam da başını eğerek dikkatle yüzüme baktı. "Öyle görünmüyorsun ama. Bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim. Hatta..." Başparmağıyla çenemi tuttu ve ona dönmeme sağladı. "Sevinirsin sanmıştım."

Bu durumla hiçbir alakam olmasaydı, belki. Gözlerimi kaçırdım. Fakat bunu yapmamalıydım zira geldiğinden beri kendi duygularının etkisinde

olan Rahsan'ın, şimdi tüm dikkati üzerimdeydi. Artık öncelikli olarak hal-etmesi gereken başka bir sorunu olduğunun farkındaydı.

İçimde bir şeyler kopuyormuş gibi oldu, konuşmadan önce dudaklarım titredi. "Gösterinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, özür dilerim."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı, bu tepkiyi beklemiyordu. "Neden özür diliyorsun? Senin bir-"

"Benim bir suçum var," diyerek araya girdim. İtiraf etmek *zorundaydım*. Evet, muhtemelen kavga edecektik ve birkaç dakika içerisinde aynı geldiği gibi hışımla gidecekti buradan ancak zaten sakladığım sırlar varken, daha fazlasını ondan gizleyemezdim. Onu üzdüğümü bilirken, hiçbir şey olmamış gibi yanında huzurla uyuyamazdım.

Söylediklerimden sonra ifadesini sabit tutmaya çalıştı ancak dokunuşundan gerildiğini anladım. Devam etmemi bekliyordu ve bunu bir şey söyleyerek değil, gözlerime bakarak yapıyordu. Oysa benim, karşısında suçlarımı sakın sakın itiraf edebilecek becerim yoktu. Bu yüzden gözlerimi kapadım ve aklıma ne geliyorsa sıraladım. "Bugün Usta Abram'ın yanına gittim, merhem götürmek için. O sırada Serafina ve diğer ılık büyücüleri antrenman yapıyordu. Her şey çok saçmaydı. Yani, bana fikrimi sordu ve ben de ona söyledim ancak böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Aklıma bile gelmemişti. Öyle olsa yapmazdım zaten Rahsan. Yani, ben kim-"

"Fikrini mi sordu?" Düşünceli bir ses tonuyla araya girince hararetle konuşmayı bıraktım ve yavaşça gözlerimi açtım. Beklediğimin aksine, sınırlı değildi yüzü. Daha çok anlamaya çalışır gibiydi.

"Ev-vet." Kekelememin sebebi ise şaşkınlıktı. O an konuşmadan kopmuş, başka şeyler düşünmeye başlamıştım çünkü Rahsan'ın daha sınırlı olmasını beklemiştim. Bu tabii ki böyle olmasını istediğimden değildi. Sadece onun kendi işine karışılmasından ve planlarının bozulmasından ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Zaten Matias ve Serafina'yla da aile meselelerinden değil, en çok bu yüzden tartışıyorlardı.

"Hangi konuda fikrini sordu?"

Bir anda her şeyi unutmuş gibi kalakaldım ve hatırlamak için zihnimi zorladım. Bulduğumda ise heyecanlı bir şekilde, "Grup hâlinde çalışmak!" dedim. Sonra emin olamayarak ekledim. "Yani, galiba."

"Tam olarak ne konuşunuz Aviva?"

"Aslında çok genel şeylerden konuşuyorduk. Ona merhemi nasıl süreceğini anlattım. Sonra Serafina'yla yakın olduğumuzu bildiği için

antrenmanına kalmamı istedi. Ben de kabul ettim. Oturduk...” Kalbim, hissettiğim heyecan ve panik yüzünden güm güm atıyordu ancak aptal gibi her şeyi uzatmaya devam ediyordum çünkü beynim ciddi anlamda çalışmıyordu. Gerici konuşmalar yapmak hiç bana göre değildi ve özetleyecek kadar hatırlamadığım için her şeyi kronolojik olarak sayıyor, anlatırken tekrar hatırlıyordum. O da bu durumdan memnun gözükmesine de şikâyet etmeden dinliyordu. “Serafina tüm ılık büyücülerıyla gösteri yaptı ve etkilendiğimi görünce bana soru sordu. Ama alaycıydı, bu gösterinin sadece görsel olarak tatmin edici olduğunu düşünüyor gibiydi, anlıyor musun?”

Başını sallayarak beni onayladı. “Evet, o etrafta süzülmekten ya da zaman kazanmak için vurup kaçmaktan ziyade, sert ve doğrudan saldırı tekniklerinden hoşlanmıştı her zaman. Zaten bu yüzden Gorion favorisi.”

Böyle düşünmesini anlayabiliyordum çünkü Usta Abram, kimseye ayrıcalıklı davranmasa da Matias’ın daha güçlü, daha sağlam durmasını istediğini saklamıyordu. Matias’ın babası Nahem Gorion’la olan yakınlıkları da bilinen bir gerçektir. Ancak insanların inanmayı seçtiği gibi bir lütuf değildi bu yakınlık. Matias daima en çok üstüne gidilen, en hırpalanan olmuştu. Sırf sınırlarını görebilmek için yağmur çamur demeden o arenanın ortasında durmuştu, önüne kim çıktıysa hep ayakta kalan olmuştu. Yine de yetmemişti.

Ancak tüm bunları Rahsan’a açıklayacak değildim, açıklasam bunu ciddiye almayacağından da emindim. Bu yüzden konudan sapmadım. “Ben de ona grup hâlinde çalışılmasının daha mantıklı olduğunu söyledim. Sakın bana öyle bakma, kastettiğim siz değildiniz! Sadece böylece gücün daha dengeli dağıldığını ve başarı şansının daha yüksek olduğunu düşünüyorum.”

Bir an için gözlerini kısıp bana baktı. Sonra aynı sorgulayan ifadeye geri büründü ancak bu sefer altta bir sinirden çok, ilgi hissediliyordu. Yavaşça başını koltuklara doğru eğdi. “Oturalım mı?”

İşaret parmağını ona doğrultarak, “İşte o adam da böyle yaptı!” diye isyan ettim. “Ne düşündüğümü daha çok merak etti ve yanından zararlı ayrıldım!”

Hislerimde çok samimiydim, gerçekten panik olmuştum ancak o, bir an için gülecek gibi göründü. Sonra hemen kendini toparladı. “Bu sefer öyle olmayacak.” Parmağını çenemden çekti ve elini omzuma koyarak beni koltuklara doğru yönlendirdi. “Demek ne düşündüğünü merak etti?”

“Evet.” Halıya bakarak yürürken somurttum. “O an bunun önemli olduğunu düşünmemiştim bile!”

Ancak Rahsan isyanlarımla ilgilenmiyordu. Tekli koltuklardan birine oturduğunda yüzü çok ciddiye fakat diğerine oturmak için arkamı döndüğümde, beni son anda bileğimden tutup kucağına çekmeseydi çok daha ciddi görünebilirdi. Bir anda kendimi bulduğum durum yüzünden şaşkın şaşkın suratına baktım. “Böyle mi konuşacağız?”

İfadesiz bir şekilde karşılık verdi. “Hâlâ alışmadın mı?”

“İnsanlar kucak kucağa tartışmaz Rahsan.”

“Tartışacağımızı kim söyledi? Hem suçunu itiraf eden sensin, özrünü kabul etmemi istiyorsan her şeyi anlatmak zorundasın.”

“Anlatacağım zaten. Sadece bunu diğer koltukta otururken de yapabilirim.”

Kaşlarını çattı. “Belki ben iyi duyamıyorum?”

“İki adım öteyi mi?” Ona daha birkaç saniye önce insanların kucak kucağa tartışmadığını söylemiştim ancak şimdi yaptığımız tam olarak buydu. Bir an durumun saçmalığına gülecek gibi oldum ancak benim aksime o, bunu fark etmediği için hâlâ çatık olan kaşlarıyla söylediklerime karşılık verdi. “Kucağımda olsan ne oluyor?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Odaklanmakta zorlanıyorum.”

Bu gece fazla dürüsttüm sanırım. Filtresiz bir şekilde her şeyi ona söylüyordum ancak Rahsan Zev’iv’i tanıyordum. Bahanelerle asla kurtulamazdım ondan. “Bana, gayet iyi idare ediyorsun gibi geldi. Baksana, söyledığım her şeye anında karşılık veriyorsun.”

Anlaşılan gerçeklerle de kurtulamıyorum. “Kabul etmiyorum, adil savaşıyoruz.”

Koltukta geriye yaslandı ve yarı bıkkın yarı ters bakışlarla bana baktı. “Emin ol, sen avantajlı konumdasın.”

Bu konunun nerelere gidebileceğini fark ettiğimde yüzüme ateş bastı ancak daha fazlasını düşünmeyi yasaklayarak hafifçe boğazımı temizledim. Zira kendimi açıklamam gereken bir konu vardı. “Neyse,” diyerek ensemeye yapışmaya başlayan saçları düzelttim. O da bu tartışmanın bittiğini anlayarak dirseğini koltuğun kenarına yasladı ve ince uzun parmaklarını çenesiyle dudaklarının arasına yerleştirdi. Bakışları yüzünden, yine tüm dikkatini bana ve söyleyeceklerime verdiğini anladım ancak benim

tüm dikkatim onda değil, bacağı mı kavrayan diğer elindeydi. *Adil savaşı-
mıyorduk işte.*

“Yani sen grup hâlinde gösteri yapılması taraftarısın?”

“Hayır, bunun gösterilerle alakası yoktu. Sadece akademilerin verdiği eğitim, bireyselliğe yönelik. Mesela ben şifacıyım, biz bile takım çalışması yapmıyoruz pek.”

“Çünkü herkesin tek başına sivrilmesi bekleniyor.”

“Evet. Ancak böyle olmamalı. Savaştıklarımız *bizden* değil ki.”

“Sistem böyle,” dedi. Sesi herhangi bir duygudan yoksundu ancak benimle böyle fikir tartışması yapması hoştu. “Ne kadar başarılıysan o kadar yaşama şansın var.” Cümlesini bitirince daha fazla hislerini saklayamadı ve gözlerini odanın içinde gezdirirken yüzünden bir tiksinti ifadesi geçti. “Saçmalık.”

Onun sisteme dair eleştirileri olduğunu biliyordum. Sonuçta burada mükemmeliyetçi Rahsan’dan bahsediyorduk, tabii ki bir şeyleri daima eksik görecekti. Ancak herkesin düşüncelerini önemseyip fikirlerini her yerde açıklamıyordu. Bu yüzden onu cesaretlendirmek adına, “Evet,” dedim. “Bunun değişmesi gerekiyor.”

Bakışları hızla tekrar bana döndü. “Usta Abram’a da böyle mi söyledin?”

“Hayır tabii ki, ondan çekiniyorum. Ancak asıl düşmanın bizden biri olmadığını ve ortalama yeteneğe sahip olsalar bile grup hâlinde çalışmaya alışık büyücülerin daha iyi savaşacağını söylemiş olabilirim. Ya da buna benzer şeyleri.” Söylediğim her sözden sonra ilgisinin gözle görülebilir şekilde artması beni panikletiyordu ancak bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyordum. En azından önemsiyordu.

“Biz zaten grup hâlinde çalışıyoruz.”

“Ama bunu sonradan öğreniyorsunuz, görevlere çıkmaya başladığınızda. Ben Akademi’de bir araya gelmekten bahsediyorum. Sen farklı elementten büyücülerle nasıl daha etkili bir şekilde dövüşebileceğini biliyor musun mesela? Evet, onlarla karşı karşıya geliyorsun ama birlikteyken nasıl oluyor? Görevlerde Paul’le çalışıyorsun ve o da bir yıldırım büyücüsü. Bu işe yaramıyor demiyorum ama aynı anda birden farklı...”

Bakışlarının karşıda bir yerde sabitlendiğini görünce durdum. Fazla düşünceliydi ve düşünürken hafifçe çenesini okşuyordu. Ancak durma sebebim, beni dinlerken ne kadar çekici görünmesi değil, kendimi birkaç

dakika önce bu kadar suçlamışken aynı şeyi tekrar yaptığımı fark etmekte. *Susamıyordum.*

Rahsan yavaşça başını bana doğru çevirdi. “Neden durdun?”

Ancak belki de susmamam gerekiyordu. Söylediklerim işe yarayabilirdi, denemeden bilemezdik. “Ben...” dedim. Heyecanlanmış ve az önce nerede kaldığımı unutmuştum. “İşin özeti, arada bir harmoni yok.” Derin bir nefes alarak devam ettim. “Herkes bireysel çalışmaya alışık ve görevlere başladıktan, hatta uzun süre devam ettikten sonra bile birlikte çalışmaya alışamayan çok kişi oluyor. Bunu görüyorum, eminim sen de görüyorsundur.”

Başını sallayarak beni onayladı. “Evet ama bunun için kimseyi suçlamıyorum. Kayven tarihi hep böyleydi. Büyücüler, daha elementlerin bir-biriyle karışmadığı saf zamanlarda bile klanlar hâlindeydi ve diğerleriyle çalışmayı reddetmişti. Şimdi bile şehirler, ticaret anlaşmaları dışında bağımsız kalmayı seçiyor. Birliği sağlamak çok zor.”

Sözlerini dinlerken karamsarlığa kapılmış olsam da, “Ama imkânsız değil,” dedim en sonunda. Belki de bunca zaman bu yüzden delirmemiştim, bir şekilde hep umut edebildiğim için.

Bana bakarken hafifçe gülümsedi ve sözlerimi tekrarladi. “*Ama imkânsız değil.* Benim gibi düşünmene sevindim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. “Sen de mi böyle düşünüyordun?”

Burnundan nefes vererek güldü ancak bana verdiği gülüşler keyifli değil, yorgun gülümsemelerdi bu gece. “Sadece ben değil, bir sürü kişi böyle düşünüyor.”

Eh, şehir konseylerinde bir şeyler konuşmak zorundalardı sonuçta, değil mi? Her ne kadar içeriklerini biz bilmesek de ve bunlar, muhtemelen daha çok şehirlerin güvenliği ve o şehrin yakınlarındaki geçitlerle ilgili olsa da daha büyük, bir şehirden fazlasını etkileyecek şeyleri de konuşuyor olmalılardı. “Peki neden hiçbir şey değişmiyor?”

“Çünkü geleneği bozmak zordur, değişim bir gecede olmaz.” Parmaklarını yavaşça kolumda gezdirdi, sonra birden gözlerini gözlerime çevirdi. “Ama yavaş yavaş aşındırabilirsin.”

Hissettiğim heyecan yüzünden boğazım kururken, “Sen de bunu mu yapıyorsun?” diye sordum. “Yavaş yavaş aşındırıyor musun?”

Yine burnundan nefes vererek güldü ama doğrudan cevap vermek yerine, “Düşüncelerin güzel, Aviva,” dedi. Bana her zaman tam ismimle

sesleniyordu çünkü Serafına ve Matias'ın, *Viv* ya da *Vivi* dediğini biliyordu. Bana aynı şekilde bile seslenmeyecek kadar uzak duruyordu onlardan ama sanki öyle değilmiş gibi bilmiş bilmiş konuşabiliyordu. "Ancak Kayven'de birlik olma anlayışı yok."

Küsmüş gibi başımı başka yere çevirdikten sonra, "Neden acaba?" diye homurdandım. Belki de yanıliyordum, romanda pek bahsi geçmeyen karakterler bile bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordu ve yine belki de sonunda biri, bir şifacı kızın bile bunu düşünebildiğini gördükten sonra harekete geçmek istemişti. Bunu fark etmemle tekrar Rahsan'a döndüm ve göğsümde kavuşturduğum kollarımı çözdüm. "Bence bu iyi bir şey."

Ne düşündüğümü bilmediği için, "Ne?" diye sordu garipseyerek. "Birlik olmaması mı?"

"Hayır tabii ki, nasıl birlik olunabileceğini gösterecek olmanız."

Gözleri sinirle parladı ancak konuşurken sesini sakın tutmayı başardı. "Sen de mi o adam gibi düşünüyorsun?"

Kalbim deli gibi atmaya başladı, yine de, "Evet," dedim hiç teklemeden. "Ve düşündükçe daha da hak veriyorum."

Rahsan hemen savunmaya geçebiliyordu ancak benden böyle bir şeyi beklemediği belliydi. En azından şimdi, hiçbir şey bilmediğinden sinirini yatıştırmak için yanıma geldiğinden beri. Oysa şimdi susamazdım. Zaten onun karşısında hiçbir zaman susmamıştım. Hiçbir zaman, olmamın beklendiği o sessiz sakın kız olmamıştım. Muhtemelen de onu bu sayede şaşırtmış, beni bu yüzden sevmesini sağlamıştım. Şimdi de aynısını yapacaktım.

"Usta Abram da senin gibi değişimin hemen olmayacağını biliyor, belki bu değişimi istemiyor bile. Sonuçta kurallara bağlı bir adam. Ancak tecrübeli, tecrübesi yüzünden de gidişatı görmesi zor değil. Bazı şeylerin zorunlu olduğunun artık o da farkında ve bir anda herkesi gruplandırıp bundan sonra böyle diyemese de öncü bir grup oluşturabilir."

Rahsan mantıklı ve pragmatik biriydi. Bu da genelde doğru, en azından faydalı kararlar vermesini sağlıyordu ancak söz konusu, benim gibi değer verdiği ya da Serafına ve Matias gibi nefret ettiği biri olduğunda hisleri mantığının önüne geçebiliyordu. Mesela şimdi de içten içe bana hak verdiğini biliyordum, en azından bazı kısımlarda ancak önyargısı yüzünden bunu kabul etmek yerine, "Ve?" diye çıkıştı. "Bu, ben ve Gorion olmak zorunda mıydı?"

“Evet,” dedim yine hiç beklemeden. “Düşününce bu yılın mezunları arasında en iyi seçenek sizsiniz. Yıllardır ne kadar kavga ettiğinizi biliyor, düellolarınızın çoğunda başınızda o vardı ve senin de dediğin gibi, birlik olma anlayışı olmayan, Kayven’in birbirinden en uzak ailelerinin çocuklarısınız. Yani evet, siz bile harmoniyi sağlarsanız herkes sağlar.” Ters ters bakmasına karşılık gülümsedim. “Kabul et Rahsan, bu iyi bir plan.”

“Değil.” Kollarını dizlerimin altından geçirip beni ayağa kaldırdı. Şaşkınlıkla onu izlerken de ayağa kalkıp beni tekrar koltuğun üzerine bıraktı. “Ve artık, bunu senin planladığından şüphelenmeye başlıyorum.”

Hâlâ şaşkın olsam da, “Keşke,” demeyi başardım. “Ama böyle hinliklere çalışmıyor benim kafam.”

“Ama çalışıyor,” dedi. Koltuğun iki yanına da ellerini yaslamış ve üzerime doğru eğilmişti. Kehribar gözleri doğrudan gözlerime bakıyor, dikkatle beni inceliyordu. Tam o anda ne düşündüğünü deli gibi merak etsem de, “Evet,” diye karşılık verdim. “Zaten aksi olsaydı benimle bu tartışmayı yapmazdın.” *Beni kucağına almazdın, bu kadar dikkatli dinlemezdin, benden hoşlanmazdın. Bana katlanamazdın bile, aptallara karşı acımasızsın.*

Başını sallayarak, “Evet,” dedi ve kararını vermiş gibi geri çekildi. Benden uzaklaşıp pencereye doğru yöneldiğinde doğruldum. Kucağında oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu ama böyle bırakıp gitmesi hepsini unutturuyordu. “Nereye?”

“Geleceğim,” dedi sadece. Pencerenin önünde durmuştu ve gitmeden önce başını çevirip bana söyledikleri yalnızca bunlar olmuştu. “Biraz yalnız kalmam gerek. Beni bekleme, uyu ama sakın pencereni kapatma.”

Sonra gitti. Olabilecek en hızlı şekilde pencereye doğru koştum peşinden ancak çoktan gecenin içinde kaybolmuştu.

Rahsan söylediği gibi geri gelmişti fakat geldiğini o an değil, sabah fark etmiştim. Uyuduğum en huzursuz uykulardan biriydi, dalana kadar yatakta dönüp durmuş ve kafamda sürekli *çok mu üstüne gittim*, diye kurmuşum. Saatler ilerleyip hâlâ gelmeyince de hata yaptığıma daha çok ikna olmuşum.

Ancak bir yandan da değişimin, her zaman kötü olmadığına kendimi inandırmaya çalışmışım. Sonuçta o ve ben de bir değişikliktik, değil

mi? *Büyük* bir değişiklik ve şimdiye kadar bir felaket yaşanmamış, tüm evren üzerimize yıkılmamıştı. Hem Kayven'in birleşmesi, nasıl bir kötülüğe sebep olabilirdi ki? Aksine, Matias ve Rahsan arkadaş olmasa da en azından anlaşmaya ve ortak karar almaya başlasa, gelecekte yaşanacak birçok problem ortadan kalkardı. Ayrıca uzun zaman önce Rahsan'ı, ölümüne götüren o olaylar zincirini kırmaya ant içmiştim, başka bir yoldan ilerlemesi işime gelirdi.

Böyle böyle içimi rahatlatmaya çalışmış ve çok kısa süredir birlikte uyuyor olsak da yatağında olması gereken yere elimi koyup, avuç içlerimde hissettiğim çarşafın soğukluğuyla savaşıyordum. Sonra da fark etmeden uykuya dalmış ve kâbusumda birkaç gece önce olduğu gibi bir *malakinin*, beni ölümüne kovaladığını görmüştüm.

Sabah uyandığımda duyduğum ilk şey, uzaktan gelen kuş sesleriydi. Pencerem açıktı ve içeriye temiz bahar esintisi giriyordu. Sabahın erken saatleri olduğu için hava serindi, ürpererek uyanmıştım. Gözlerimi açınca da arkamdan gelen soluk gün ışığının, yanıma kıvrılmış olan Rahsan'ın yüzüne vuran görüntüsüyle karşılaşmıştım.

Yüzü huzursuzdu. Rüyasında her ne görüyorsa bunun iyi bir şey olmadığı, titreyen kirpiklerinden ve arada bir, birbirine bastırıldığı dudaklarından belliydi. Yine de geldiğini görmüş olmak, dün gecedeki beri içimde büyüyen huzursuzluğu ve kâbusun verdiği korkuyu dindirmiş, uyku mahmurluğunu üzerimden atana kadar bir süre onu izlemiştim. Yüzüne baktığım her saniyede de o dehşetin izleri hızla silinmişti, sonunda rahat bir nefes almaya başlamıştım.

Hayatlarımızı birer ip gibi düşünürsek, birbirlerine dolanmaya başladıklarını söyleyebilirdim. Bazı şeyler için zamanın hiçbir önemi yoktu, ayrılacak bile hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyordum. Bu da beni korkutuyordu. Ondan ayrılmak gibi bir niyetim yoktu elbette ancak dün akşam bana, her şeyin aslında ne kadar kırılgan olduğunu göstermişti. Bir kitabı okumak güvenliydii zira sonu asla değişmezdi. Oysa yaşamak, hiçbir şeyden emin olamamak demekti. *Son* çoktan değişmişti ve ben nereye doğru gittiğimizi bilmiyordum. Bir kitabın içinde olsak bile kitap karakteri gibi hissetmiyordum.

Kim olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi hâlâ bilmiyordum. Belki asla öğrenemeyecektim de ancak gittikçe lanetlendiğime daha çok ikna oluyordum. *Keşke unutulabilseydim*. Keşke her şeyi unutulabilsem ve buradaki hayatımı diğer herkes gibi yaşayabilseydim. Bilinmez, diğerlerini korkuttuğu kadar beni korkutsaydı ve buz tutmuş bir gölün ortasında suya

düşmek üzere gibi hissetmeseydim. Çünkü boğulabileceğimi biliyordum, o yanımda yokken nefes almak zorlaşıyordu.

Şimdi karşımda uyuyan görüntüsüyle sakinleşmiştim. Tüm gece nerede olduğuna dair sorular zihnimi işgal etmeden önce de bu sakinlik iyi gelmişti. Nereye gitmişti? Yanımdan ayrıldıktan sonra sinirlenmiş miydi?

Sinirlendiyse bile duygularını kontrol altında tutmayı başarmış, dün gece bir damla bile yağmur yağdırmamıştı. Peki ne yapmıştı? Kütüphaneye mi gitmişti? Uyumadığında vaktinin çoğunu orada çalışarak geçiriyordu ancak öyle bir duygu durumundayken odaklanabileceğini sanmıyordum. Belki de Rahsan'ı hafife alıyordum. Hırslıydı ve bunu, disiplininin ardına gizliyordu.

Zihnimden geçen sorularla boğuştuğum birkaç dakikanın sonunda kırılganlığı titredi. Sonra da uyanmaya başladığını gösterecek şekilde hareket etmeye başladı. Bu sefer sakindi. Gerinmemiş, sanki çok hafif uyuyormuş gibi birkaç saniye sonra gözlerini açmıştı. Odağı da yüzüm değil, aramızdaki boşluk olmuştu.

"Günaydın," dedim yumuşak bir gülümsemeyle. Konuşmamı beklemiyor gibi başını kaldırdı ve zaten onu izleyen gözlerimle karşılaştı. "Günaydın." İnce uzun parmaklarıyla gözlerini ovuşturmasını izledim, bir yandan da yatakta ona yaklaşmamak ve sabah esintisinin verdiği ürpertiden ona sığınmamak için kendimi zor tuttum. Dün geceden sonra aramız nasıldı, biliyordum. "Ne zaman geldin?"

"Gün doğumundan önce." Yani geleli en fazla iki saat olmuştu. Zaten uykusuz kaldığı için gözlerini açmakta zorlanıyordu. Eminim başı da ağırıyordu.

"Ne yaptın o zamana kadar?" Ellerim, birbirinin ve yastığımın üstünde, dudak hizamdaydı. Soruları çekinerek soruyor, sonra da hemen dudağımı ellerimin arkasına gizliyordum. Oysa Rahsan sakindi. Soruları normal bir şekilde cevaplıyor, uykusuzluğu dışında ifadesiz görünüyordu. "Düşündüm."

Kehribar gözleri, gözlerimi bulduğunda kalbim tekledi. Hava bugün kapalıydı, dolayısıyla dışarıdan gelen gün ışığı canlı bir sarı tonunda değil de belirsizdi. Bu beyaz ışıktaki da Rahsan'ın durgun gözleri sarıya daha yakın bir tonda ve etkileyiciydi.

"Sadece düşündün mü?"

"Düşünecek çok şeyim vardı."

Bir süre sessizce onu izledim ancak bana herhangi bir ipucu vermedi. “Ve?” dedim en sonunda dayanamayarak. “Neye karar verdin?”

“Karar vereceğim bir durum yoktu. Usta Abram’ın planına uymak zorundayım.”

“*Zorunda mısın?*” İşte buna şaşırmıştım. Her zaman bildiğini okumaya o kadar meyilli davranıyordu ki dudaklarından böyle bir kelime çıkması tuhaftı.

“Babam sorun çıkaranları sevmez. Aslında, ben de öyle.”

“Bu, nefret ettiğin bir şey için olsa bile mi?”

Her an şaşkınlığım daha çok büyüyordu çünkü kitabın sonunda çıkarıldığı isyan, tam anlamıyla bir sorundu. Yapmayı sevmediğini söylediği bir şey için çok fazla insanı peşinden sürüklemişti.

“Evet,” dedi. “Mantıklı olan yol buysa.”

Gülümsemeden edemedim. “Sonunda kabul ettin yani?”

“Olayların işleyiş şekline hâlâ memnun değilim,” diye homurdandı. Bu huysuzluk bile olsa sonunda bir tepki vermesine sevinmiştim. “Gidip müdireyle konuşabilir, istesem bunu yapmayabilirdim ama yapmak zorundayım çünkü işe yaramayacak olsa bile bir değişim ihtimali varsa, bunun önünde duran ben olamam.” Onu dinlerken gülümsemem yumuşadı, içim ona karşı tarif edemediğim ama kalbimde tam olarak yerini gösterebileceğim bir sevgiyle doldu. “Ayrıca bu babamın kulağına gitseydi ki mutlaka giderdi, beni azarlardı.”

“Neden?”

“Sorun çıkaranları sevmez demiştim.” Bakışlarımı görünce devam etti. “Neden o kadar şaşırdın ki? Evet, yaygın düşünülenin aksine, Zev’ivler sürekli sorun çıkarmaz, huzursuzluk yaratmaz. Aslında durum bunun tam tersi. Zaten bunu yapıyor olsak, üstelik elimizde bu kadar güç varken, şehir bu kadar sorunsuz yönetilebilir miydi?”

Birkaç saniye sessiz kalıp söylediklerini düşündüm. Bunu daha önce düşünmemiştim çünkü düşünmem gerekmemişti. Kitabı okumuştum ya, orada verilen imaj bana yetmişti. Serafina ve Matias’tan, az buçuk duyduğum her şey de o imajı desteklemişti. Ancak Rahsan’ın söylediğine göre, Zev’ivler sorunu çıkaran değil, huzuru koruyan kişilerdi. *Ve bunu duymak, tamamlanmamış bir yapbozun büyük bir parçasını yerine koymak gibi hissettirmişti.*

Şimdi önümdeki manzara daha netti. Hatta öyle netti ki nasıl daha önce fark edemediğime hayret ettim. Gerçekten de Zev'ivler huzuru korumuyor olsa çoktan her şey mahvolmuş olabilirdi. Şehri yöneten dört ailenin en zengini onlardı ve bu dünyada, parası olan kazanırdı. Kendilerine kolayca büyücülerden oluşan bir ordu kurabilir, diğer ailelere savaş açabilirlerdi. Üstelik aralarında zaten düşmanlık vardı. *Peki neden yapmamışlardı?*

Orijinal kurguda buna değinilmediğinden emindim. Rahsan ve ailesine sadece *kötü* denilip geçilmişti ve okurken bunu eleştirsem de şimdi böyle olmasına seviniyordum. Zira Rahsan'ı tanıdıkça daha iyi anlıyordum ki bir karakteri ne kadar az tanımlarsanız ona o kadar özgür irade veriyordunuz, kendini arka planda o kadar çok şekillendiriyordu.

Bu dünyadaki hiç kimse, bir kitap karakteri olduğunun bilincinde değildi. Herkes, kendisine verilen hayatı yaşıyordu ve birkaç yüz sayfalık bir kitapta her şeye değinmek mümkün olmadığından boşluklar biraz farklı kapanabiliyordu. Kurgudan bağımsız olarak değil ancak bazen *beklenmedik* şekilde. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Rahsan ve ailesi, aslında nasıl kişilerdi mesela? Ne istemişlerdi, niçin dışlanmışlardı ve neden Rahsan, babası öldükten sonra bu kadar sorun çıkarmaya başlamıştı? Orijinal kurguyu Serafin'a'nın gözünden okumuştuk. Bu yüzden düşman aile ve o ailenin oğlu, doğal olarak *kötü* olarak tanımlanmıştı ancak benim için...

"Bu kadar heyecanlı ne düşünüyorsun?"

Sesini duymamla gözlerimi kaldırıp ona baktım ve bir an üzerimde olan kehribar gözleri yüzünden çarpılsam da kendimi toparlamayı başardım. İç dünyama ve düşüncelerime öyle dalmıştım ki nerede olduğumu unutmuştum. Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verirken, "Haklı olduğumu," diye mırıldandım.

Dün geceki tartışmamızdan sonra bunu dememi beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" Şimdi yüzü ve vücudu bana dönüktü. Zihnimdeki kırk tilkinin kuyruğunu kovaladığım sırada hareket etmiş olmalıydı.

Ona biraz daha yaklaşıırken, "Ama anlamadığım bir şey var..." dedim. "Neden bunu yapıyorsunuz? Yani düşmanlığınız pek dile getirilen bir şey değil ama saklanan bir şey de değil. Korindel'de yaşayan herkes bunu bilir. Üstelik daha dün gece bana Kayven'de birlik olma anlayışı olmadığını söyledin. Öyleyse neden barışı koruyorsunuz? Nasıl-"

Bıraksa hiç durmadan kırk tane daha soru sorabileceğimi fark ettiği anda, “Birlikte değiliz,” diyerek araya girdi. “Ama *aynı* yerdeyiz. Ayrıca senin de dediğin gibi asıl düşman bizden değil ve her gece o geçitlerin ardından geliyor. Yaşamlarımız, birbirimizle kavga etme riskini alamayacağımız kadar ince pamuk iplerine bağlı. Bu yüzden ne kadar zor olsa da bazı şeylere tahammül etmek zorundayız.”

Tahammül etmek kısmını öyle bir tonda söylemişti ki arkasında yatan siniri çok net bir şekilde hissetmiş ve söylerken bazı şeyleri aklına getirdiğine emin olmuşum. Emin olduğum bir diğer şey ise *Zev’ivlerin* huzuru koruma sebebinin iyi niyet değil, mecburiyet olduğuydu. Zaten bunu anladıktan yalnızca bir saniye sonra Rahsan sözlerine devam edip haklı olduğumu kanıtlamıştı. “Babam küçükken bu gerçeği anlayayım diye çok uğraştı. Ne zaman Gorion’la dövüşüp üstüm başım leş bir şekilde eve dönsen, bana aynı şeyleri tekrarlardı.”

Söylediklerinin ilgimi çeken birden çok noktası vardı ancak biri karşısında heyecanıma engel olamadım. “Matias ve sen, çocukluk arkadaş mıydınız?”

“Dövüştüğümüzü söyledim Aviva, ne arkadaş?”

Yüzünden biraz hayret biraz da kınama okunuyordu. Sanki böyle bir şeyi bırak sormayı, düşünebilmiş olmam bile bir faciaydı ancak neden olmasındı ki? “Çocukken birbirinizden o kadar da nefret ediyor olamazsınız.” Cevap vermek yerine, *sen öyle san* der gibi bir bakış attı ki bu da yeterli bir cevaptı. Bozuntuya vermeden, “Peki nasıl tanıştınız?” diye sordum.

Tanışıklıklarının bu kadar eskiye dayandığını bilmiyordum, bana da sürpriz olmuştu ve gittikçe bu kitabı daha önce okumuş olmamın, pek de önemli olmadığını düşünmeye başlıyordum. Şu anda Kayven’de bulunan tüm insanların gözünden ayrı ayrı yazılmış kitapları okusam, sanırım yine de kaçırdığım şeyler olurdu.

“Bilmiyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır, Matias bundan hiç bahsetmedi.”

Bu durumdan memnun olmadığı belliydi ama aksini de beklememişti. “O ve ben...” dedi tiksinti kırıntıları taşıyan bir sesle. “Mahil Ravi’nin evinden tanışıyoruz.”

“Mahil Ravi mi?”

O, Korindel'in dördüncü ve son yönetici ailesinin reisiydi. Saf bir su büyücüsüydü ve hiç evlenmediği için bir vârisi yoktu. Bu yüzden öldükten sonra şehir yönetimi Gorion, Cohen ve Zev'iv ailelerine kalacaktı.

"Evet, yedi yaşına kadar evde eğitim aldım. Sonra babam, beni eğitmesi için onun yanına yolladı, Gorion'un babası da onu. Bu, Ravi'nin teklifiydi. Kendince ileride barışı böyle sağlayabileceğini düşündü."

"Peki Serafina?"

Aylayla güldü. "Ona *en yakın arkadaşım* diyorsun ama ailesini hiç tanı-mıyorsun, değil mi?"

Bir an utançla yanaklarını kızardı. "Hayır, tanıyorum tabii ki."

Ancak bu tam olarak doğru değildi. Evet, Cohenleri tanıyordum ancak Aviva olarak değil, okuyucu olarak. Serafina beni ailesiyle hiç tanıştırmamıştı ve Rahsan, bununla kolayca dalga geçebildiğine göre de asla tanıştırmayacaktı.

"Yalnızca onun anlattığı kadar. Eminim sana ne kadar kibirli oldukla-rını söylememiştir."

Bunu okuduğum kitap sayesinde az çok biliyordum ancak Aviva'nın bilmemesi gerekiyordu. Bu yüzden başımı olumsuz anlamda salladım. Böylece Rahsan, "Ravi'nin teklifini ilk reddeden, Ezeziel Cohen'di," dedi.

Serafina'nın Akademi'den önce ikisiyle de herhangi bir samimiyeti ol-madığını biliyordum. Sadece böyle bir olayın varlığından haberim olma-dığı için merak etmiştim. "Ne oldu peki?" diye sordum yastığımda daha rahat bir pozisyona kavuşmak için kıpırdanırken. "Mahil Ravi sizi eğitti mi?"

"Bir süre," dedi. "Sonra aramızdaki rekabete katlanamadı."

Güldüm. "Küçükken de aynıydınız yani?"

"Ne bekliyordun ki? Aynı odada bulunmaya bile tahammül edemeyen kişileriz. O, dilinden düşürmediği aile onuruna çok düşkün, ben de ikinci olmayı gururuma yediremiyorum. Biz doğal rakipleriz, iş birliği için çok taviz vermemiz gerekir."

Bir süre sıkıntıyla düşündüm. İçime ne zaman azıcık umut dolsa, Rahsan bunu öldürmenin bir yolunu buluyordu ancak yeni bir tanesi ortaya çıkmakta asla gecikmiyordu. "Yine de o tavizi vereceksin ama?" dedim sorarcasına. Sonuçta Usta Abram'ın isteğini yerine getireceğini söylemişti.

"Deneyeceğim. Her şeyi o bozarsa bir sorumluluğum olmaz."

Gölmek ve sinirlenmek arasında bir sesle, “Gerçekten çok fenasını!” dedim. Sonra da başımı kaldırıp yastığımla yumuşak bir şekilde yüzüne vurdum. “Tüm gece böyle ince planlar mı kurdun yani? Sırf ihale sana kalmasin diye?”

Matias’ı bezdirecek şekilde davranıp bu işin içinden sıyrılmak, tam da Rahsan Zev’iv’e göre idi. Yastığı yüzünden çekince gözlerini kapattığını gördüm, sinsi gülümsemelerinden biri vardı yine yüzünde. Sonra el yordamıyla beni buldu ve kolumdan tutup beni yanına çekti. Sırtımı göğsüne, çenesini de başımın üstüne yasladı. “Bunları konuşmak için saat çok erken. Biraz daha uyuyalım.”

Her şeyi kendi işine geldiği gibi yapması beni sinir ediyordu. Şimdi bile konuşmayı istemediği için bunu bahane etmişti ve ben de birkaç itirazı hemen peşine dizmiştim ancak çok da direnmemiştim çünkü haksız olduğunu söyleyemezdin. Saat gerçekten de çok erkendi, kahvaltı bile iki saat sonraydı ve tüm gece dönüp durduğum için o uykuya ihtiyacım vardı. Dolayısıyla, Rahsan’ın sıcak ve düzenli bir şekilde inip kalkan göğsünde mayışmam zor olmadı. Sonuçta insanın endişeleri yokken uyuması ve onu bekleyen kâbuslardan kaçması daha kolaydı.

O sabah kahvaltıda, Matias beklenen kötü haberi verdi. *Beklenen* diyordum çünkü Rahsan odamdan ayrılmadan önce bunu konuşmuştuk, yaşayacağım günün ne kadar zor olacağını biliyordum. Ancak bilmek, hazır olmamı sağlamıyordu ki kesinlikle değildim.

Aslında başlangıçta her şey kaldırılabileceğim ölçekteydi. Masada tam karşımda oturan Matias’ın yüzü sirke satıyordu ve Usta Abram’ın, o ve Rahsan’ı gösteri için takım yaptığını söylerken son derece mutsuz görünüyordu. Haber masaya bomba gibi düşmüş, hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmak zorunda kalmıştım ancak Serafina öyle şaşırmıştı ki tepkilerimin sakinliği göze batmamıştı. Ben de o ikisi bunun ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu tartışırken, kafam karışmış bir şekilde onları izlemiştim. *Matias, dün akşam Serafina’ya haber vermemiş miydi?*

Bu sahne kitapta yoktu. Tamamen benim olaya dahil olmamla gelişmiş ve muhtemelen tahmin edebileceğimden çok daha fazlasını değiştirmişti ancak Matias, özgür davranabileceği hâlde Serafina’ya bir şey söylememişti. Çünkü ilişkilerinin dinamiği buydu. Çoktan yaratılmıştı ve iletişimsizlik, yanlış anlaşılmalara ve her an ihanetin doğabilecek olma

şüphesi en temele yerleştirilmişti. Oysa Rahsan ve ben hiç yazılmamıştık, dolayısıyla nasıl davranacağımız sadece bize bağlıydı. O, sinirli anında benim yanıma gelmişti, ben de daha da sinirleneceğini bilmeme rağmen dürüst olmayı seçmiştim.

İyi ki öyle yapmıştım çünkü bu sabah, ikinci kez uyandığımda onun kolları arasındaydım.

Bu kıyaslamayı *biz daha iyiyiz* düşüncesiyle yapmıyordum. Sadece içinde bulunduğum evrenin kuralları, yazılı olarak elime verilmediği için kendi kendime öğrenmeye çalışıyordum ve yazılmamış olanın, aslında ne kadar potansiyel taşıdığını daha yeni anlıyordum. Bunca zaman isyan etmiş olmam hataydı çünkü elim kolum bir çocuk tarafından bağlanmamıştı. *Ve şimdi yaptıklarımın sonuçlarına katlanma zamanıydı.*

Bu karardan hiç hoşnut olmadıklarına dair söyledikleri şeyler sırasında çatalımla tabağımdakileri didiklemiş, sinirlerini atmak için onlara alan tanımıştım. En sonunda sakinleşip sessizleştiklerinde ise başımı kaldırdım ve önce Matias’a, sonra da onun yanında oturan Serafina’ya baktım. “Belki de bu, o kadar da kötü bir şey değildir.”

“İyimserliğin hiç sırası değil Viv.” Matias sinirli olsa da dudaklarını birkaç kez birbirine bastırıp en sonunda sakince bunu demeyi başarmıştı. Kesinlikle tanıdığım en kontrollü kişiydi. Rahsan bile bazen duygularına kapılıp hareket edebiliyordu ancak Matias, kesinlikle daha çok bastırılarak büyümüştü.

Serafina da elini erkek arkadaşının kolunun üzerine koyarak ona destek oldu. “Bence de Vivi. Matias’ın gösterisi, kesinlikle en iyilerden biri olacaktı ama şimdi Zev’iv’le çalışmak zorunda.”

“Hâlâ en iyilerden biri olabilir.” Sınırları zorladığımı biliyordum. Karşımda oturuşları dikleşmiş, bir an için birbirlerine bakmışlardı ancak bunu bir felaket olarak görsünler istemiyordum. Evet, belki iyimserliğim aptallık boyutundaydı ama ikisinin de zaten bunu yapacağını bilmemize rağmen karalar bağlamak saçmalıktı. “Biliyorum, söylediklerim hoşunuza gitmiyor ama bu gösterinin kötü olma şansı yok. İkinci de bırak dönemi, belki de çağın en güçlü büyücülerindensiniz. Yeteneklisiniz. Rahsan’ı sevmeyebilirsin ama tekniğinin iyi olduğunu kabul etmelisin Matias.”

“Ona duyduğün *sempati* yüzünden...” dedi ben bitirir bitirmez. “Böyle düşünüyor olabilirsin ama biz anlayamıyoruz Aviva.”

“Bu da sizin hatanız. Yirmi bir yaşındasınız, çoktan iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıydınız.”

“Aynılarını Zev’iv’e de söylüyor musun?”

Duraksadım. Matias’la arkadaş olduğumuz ve çok daha uzun süredir tanıştığımız için karşısında daha rahat konuşmuş, istemeden daha da sınırlarını bozmuştum. “Gerekirse,” dedim. “Benimle sizin hakkınızda pek konuşmuyor.”

“Sen onunla neden konuşuyorsun ki zaten?” diye araya girdi Serafina. Bakışlarımı ona çevirdim.

“Çünkü onunla bir problemim yok.” Sonra gözlerimi ikisinin arasında gezdirdim. “Bence sizin de olmamalı. Ailelerinizi bir kenara bırakın. Biliyorum, söylemesi kolay ama Usta Abram, sizi neden partner yaptı sence? Sizden intikam almak için mi? Ailelerinizden intikam almak için mi? Ya da başarınızdan pay almak için?” Güldüm. “Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsunuz. Usta Abram bir risk aldı çünkü sizin anlaşılmadığınızı zaten biliyor. Her şey bir felaketle sonuçlanabilir. Öyleyse neden bunu yaptı?”

Kendi itibarı zedelenebilirdi, ülkenin en güçlü iki ailesiyle arası bozulabilirdi ve belki işinden olabilirdi. Üstelik tüm bunlar, iki tane sözde büyümüş ama bir tarafı hep çocuk kalmış iki öğrencisinin elindeydi. Matias ve Serafina, daha önce bu soruyu sormak akıllarına gelmemiş gibi bir süre sessizleşti. Sonra tüm cevapları elinde tutuyor gibi görüldüğüm için Matias’ın dikkati yeniden bana yöneldi. “Neden yaptı?”

“Çünkü birlik olmamız gerektiğinin farkında. Parçalanmış hâlde ve sadece şehirler korunurken hayatta kalamayız. Bunu sen de fark etmiş olmalısın Matias.”

Çünkü ilk birliği sen kurdun. İnsanları ilk peşinden sürükleyen, onlara umut veren sendin. Ben sadece senin için işleri birazcık hızlandırdım.

“Peki bunun benim yıl sonu gösterimle ne alakası var?”

Benden önce Serafina yanıtladı. Zaten bir süredir sessizdi, söylediklerimi düşünüyordu. Tek başına cevapları bulması şaşırtıcı değildi. “Herkes orada olacak. Sadece Korindel’in değil, civar şehirlerin önde gelen isimleri de. Siz sadece bir sembol olacaksınız.”

“Aynen öyle,” dedim gülümseyerek. “Çünkü siz birleşirseniz herkes birleşebilir.”

“Fazla idealist görünüyor.”

Biriniz de hemen kabul etmeniz şaşardım zaten. “Yine de bunu yapacaksınız,” diye homurdandım.

“Evet, aile onurum için.”

“Hangi kutsal sebebe dayandığı hiç önemli değil,” diye geçiştirdim ancak konuşmaya bir an için devam edemedim çünkü bu, tam da Rahsan’ın söyleyeceği türden bir şeydi. Matias’la dalga geçmiştim. *Gittikçe onu mu benziyordum?* Ben arkadaş yapacağım derken, o mu beni ele geçiriyordu?

Kendimi toparlamak adına hafifçe boğazımı temizledim ve dikkatim dağılmış bir şekilde, “Sonuçta bunu yapacaksınız ve gerçekten iyi olursanız daha büyük bir şeye öncülük edebilirsiniz,” dedim onlara.

“Keşke önce bize de sorulsaydı. Bana herhangi bir büyücü verilebilirdi, herhangi bir elementle çalışmanın yolunu bulabilirdim.”

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. “Amaç bu değil zaten, bunu herkes yapabilir. Siz iki büyücünden fazlasısınız, geleceğimizi temsil ediyorsunuz. Neden anlamak istemiyorsun?”

Matias sıkıntıyla ofladı. Serafina da göz ucuyla ona bakıp bana döndü. “Anlamak istemediğinden değil, kabul etmek istemediğinden.”

“Peki sen ne düşünüyorsun?” diye sordum. Matias’a göre kat kat daha yapıcı davranması, içimdeki umudu canlandırmıştı.

“Matias’ın geri adım atmayacağını biliyorum,” dedi. “Zev’iv de şimdiye kadar okulu başımıza yıkmadıysa karşı çıkmayacak demektir. Birbirleriyle rekabet etmeyi bırakıp ortaklaşa çalışacaklarını pek sanmıyorum ama denemekten başka yolları yok.”

Gülümsedim. “Bana katılıyorsun yani?”

“Tam olarak değil. Matias haklı, bu fazla idealist görünüyor. Usta Abram’ın da senin düşündüğün gibi hareket ettiğini düşünmüyorum, o çok daha garantidir. Yine de bekleyip olanı görmeliyiz.”

Matias, ikimize de sahte kötü bakışlar atıp homurdandı. “Sizin için demesi kolay. Her şey ters giderse bundan etkilenecek olan siz değilsiniz.”

Haksız olduğunu ve çocukluk yaptığını düşünmeyi isterdim ancak maalesef ki haklıydı. Evet, Usta Abram, birlik olmak için seçebileceği en iyi kişileri seçmişti fakat bu, aynı zamanda riskli bir hamleydi. Kumarda elindekilerin hepsini ortaya koymak gibi. Zira bu gösteri, diğerleri için olduğundan çok daha önemliydi bu üçlü için. Şimdi ikisi aylardır, belki de yıllardır planladığı her şeyi bırakıp çeşitli tavizler vererek birlikte çalışmak zorundaydı.

Belki de onlarla yeterince empati yapamıyordum. Bir şifacı olarak, böyle bir gösteri yapmam gerekmiyordu ve onlar kadar sorumluluğum olmadığından, neden bu kadar sinirlendiklerini tam olarak anlayamıyordum. Üstelik ben onlar gibi burada büyümemiştim. Ailem baskıcı olsaydı bile o baskı yüzünden kendimi sorumlu hissetmeyebilirdim. Ne de olsa buraya ait değildim. Bu yüzden bir süre sessizleştim ve çatalımı tabağın üzerine bıraktıktan sonra başımı kaldırıp tekrar Matias'a baktım. "Haklısın, gerçekten de kolay değil." Yumuşak sesimle birlikte bakışlarını bana çevirdi. Ona gülümsemeyi denedim. "Ama altından kalkabileceğinizi biliyorum."

"Buna nasıl bu kadar güveniyorsun?"

Tekrar yemeğime dönmeden önce sadece gülümsedim. *Çünkü ikinizi de tanıyorum.*

Ancak bu, her şeyin kolay ilerleyeceği anlamına da gelmiyordu. O gün kahvaltıda içimi umutla doldurmuş, en azından farklı sebeplerle de olsa ikisinin de pes etmeyeceğini bilmek iyi gelmişti fakat ondan sonraki üç gün tam bir felaketti. Rahsan ve Matias, kahvaltıdan sonra buluşmaya ve ne yapacaklarını konuşmaya karar verdiğinden, masadan kalkmadan önce ona *iyi şanslar* dilemiş, Rahsan'ın çoktan hızlıca yemeğini yiyip gittiğini bildiğim için ben de doğrudan seralara gitmiştim.

Bayan Miriam'ın morali bariz bir şekilde bozuktu ancak hâlâ benim notlarımı ve çalışmak için yöneldiğim alanı ilgi çekici buluyor; Rimona ve diğerleri, bunun harcadığımız vakte değmeyeceğini düşünürken, benim daha sıkı sarılmam hoşuna gidiyordu.

Orijinal kurguda panzehir bulunamamıştı. Bulunabilir miydi, emin de değildim ancak bunu başarabilirsek ölüm sayısında önemli bir azalma olacağını biliyordum. Zira *malakilerin* jilet gibi pençelerinden kurtulmanın bir yolunu bulsanız bile kolunuzdan aldığınız en ufak kesik, zehir yüzünden ölmenize sebep olabiliyordu.

Rahsan'ın, biraz daha yavaş olsaydı öleceğini bilmek de benim de dört elle panzehir çalışmalarına yoğunlaşmamı sağlamıştı. Yaptığım hataları telafi etmeli, ufak bir şey bile olsa bu dünyadaki insanlara yardım etmeliydim. Evet, buraya ait değildim ancak Rahsan'ın da dediği gibi *aynı* yer-deydim.

Hem nasıl köklenilirdi ki? O dünyaya ait bir şeyleri sevmek, birilerini sevmek bunun için yetmez miydi? Ben de arkadaşlarım için, Rahsan için, sahte de olsa beni kızı zannederek çok sevmiş olan Theodor Malkin için,

selamlaştığım ve konuşmaktan keyif aldığım herkes için bunu yapmıyordum. Onlar beni bir şekilde buraya bağlamıştı.

Kendimi böyle sözlerle motive etmiş, öğlene kadar seraların arasında mekik dokuyarak durmaksızın çalışmıştım ancak dışarı adım attığım an, Matias'a yakalanmıştım. Hava sabah olduğu gibi kapalıydı ve hafif bir esinti vardı. O da kumral saçları bu esintinin etkisiyle uçuşurken karşımda dikilmiş ve "Ne yapıyorsun?" diye sormuştu.

Ben de o sırada seraların arkasındaki ekim alanına gidiyordum. Bayan Miriam, çalışmalarımı incelediği için şehirden gerekli tohumları getirmişti ve denememiz gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden elimdeki fide dolu sepeti ona göstermiştim. "Müge çiçeği ekeceğim. Asıl sen burada ne yapıyorsun? Rahsan'la olman gerekmiyor muydu?"

İsmi söyledikten sonra onu görmek için etrafa bakınmıştım ancak ortalıkta gözükmüyordu. Matias gülmeyi denedi ancak moralinin bozuk olduğu belli oluyordu. "Bizim birbirimize katlanma süremizi gözünde fazla büyütüyorsun."

"Çok mu kötü geçti?"

Tamam, ilk günün iyi geçmesini ben de beklemiyordum ancak beraber arka tarafa doğru yürürken anlattıklarına inanmamıştım. Yalnızca birkaç saattir beraberlerdi ve anlattıklarına bakılırsa bu sürenin neredeyse tamamı kavga etmekle geçmişti. Ben de humuslu toprağı kazıp fideleri yerleştirirken, arkadaşımın sevgilim hakkında söylenmesini dinlemiştim. "Her şeyin en iyisini bildiğini sanıyor. Ben saf bir toprak büyücüsüyüm. Gücümün büyüklüğünü kanıtlamak için sadece parmağımı kıpırdatmam yetiyor ancak o, kendi yıldırımlarına takmış durumda. Ben uçamam Viv, o da yere ayak basamıyormuş gibi davranıyor!"

Tamam, kimse Rahsan'ın içinde kibir taşımadığını iddia edemezdi. Bu hâli de onu seven biri için bile zorlayıcı olurken, ondan nefret eden Matias'ın da hâliyle hemen kucak açmasını ve söylediklerini kabul etmesini bekleyemezdik. Sonuçta ikisine de büyürlerken en iyisini kendilerinin bildiği söylenmişti.

Dolayısıyla Matias'ın tüm sinirini dökmesini, başımı ağrıtabilecek seviyeye gelmesine rağmen sabırla dinlemiştim. O da sağ olsun, bana en küçük detayına kadar vermişti. Rahsan'ın onu delirtmek için söylediği her şeyi, kasıtlı olarak yaptığı tüm pis hareketleri ve yıldırımları biliyordum artık. Ancak onun gibi bunlara takılmak yerine, asıl soruna odaklanmayı ve Matias'ı avutmak yerine bakış açısını değiştirmeyi denedim.

“Evet, toprak ve hava, pek beraber çalışmaya uygun elementler gibi görünmüyor ancak asıl sorun bunda değil, saldırı tekniklerinizde. Birbirinizden çok farklı savaşıyorsunuz ve farklı düşmanların karşısında olmaya alışkınsınız.”

“Ne yapmamızı öneriyorsun peki?”

“Birbirinizi dinlemeyi öğrenin, gerisi gelecektir.”

“Onu dinlemek ne kadar zor biliyorsunuz-”

“Hayır, zor değil. Sadece sen istemiyorsun.”

“O çok hevesli de ben mi huysuzluk yapıyorum sence?”

Bir de bu ikisini arkadaş yapmayı düşünmüştüm, değil mi? Hayır, düşünmemiş, *rüya görmüştüm* ben. Üstelik herkesi neden çok kısa sürelerde çileden çıkarmaya başladıklarını, daha iyi anlıyordum her geçen saniye. Diktiğim fidanın etrafındaki toprağı iki elimle sağlamlaştırdım ve işimi bitirdikten sonra kalan toprağı cırparak Matias’a döndüm. Dakikalardır tepemde dikiliyor, bana eziyet ediyordu. Her şeyi başlatan ben olduğum ve bunu ona itiraf etmeyi düşünmediğim için de sesimi çıkarmadan ona katlanıyordum.

“Onun da son derece huysuz olduğuna eminim,” dedim Rahsan’dan için. Az bile dediğimi biliyordum, muhtemelen asıl eziyeti ben değil, saatlerdir Matias çekiyordu. “Ancak Rahsan’ı nasıl alt edersin, biliyor musun?”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Nasıl?”

“Beklemediği gibi davranarak. O önyargılı biri. Dolayısıyla sen daha karşısına çıktığın anda senin nasıl davranacağına dair bir kalıp oluşturuyor ki seni yıllardır tanıdığı için de bu kalıp, genelde senin davranma şeklinle uyuyor. Sen soğukkanlı ve sabırlı birisin Matias, eminim seni sinirlendirmek daha çok hoşuna gidiyordur bu yüzden.”

“Kesinlikle!”

“Bu yüzden ona tepki verme. Ne söylerse söylesin sadece bekle ve yüzüne bak. İlk başta oyun yaptığını düşünecek ancak yalnızca mantıklı sözlerine karşılık verdiğini görünce, bunu çok geçmeden anlayıp o düşman tavrından uzaklaşacaktır.”

İş başa düşmüştü. Madem her şeyi başlatan bendim, aktif bir şekilde rol almam gerekiyordu. Üstelik kendimi ihanet ediyormuş gibi hissetmiyordum çünkü Rahsan’ın, zor ve anlaşılması güç biri olduğunu biliyordum. Onu tanımaya başlamış biri olarak da yardım etmeyi kendime borç biliyordum.

Matias düşünceli bir tavırla bana baktı. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Gözlem diyelim.” Ona gülümseyerek ayağa kalktım. “Yine de işe yarayacağını düşünüyorum, bence bir dene sen.”

“Bakacağım,” dedi ellerini beline koyarak. “Zaten başka çarem yok gibi. Neyse, senin işin bitti mi?” Başımı sallayarak ona baktım, tüm fide-leri dikmişim. “Tamam, Serafina da antrenmanına ara vermiştir. Hadi, onu alıp öğle yemeğine gidelim.”

Dediği gibi yapıp Serafina’nın yanına gittik ve yürürken, bireysel olarak çalışan bir sürü *reveka* ve *revilin* yanından geçtik. Herkes canla başla çalışıyordu çünkü Bahar Balosu çok yakındı. Bunun geleceklelerini ne kadar etkilediğini bildikleri için de telaş yapıyorlardı. Üstelik ben de artık Rahsan ve Matias yüzünden telaş yapıyordum çünkü bu hızla hareket ederlerse yetiştiremeyeceklerinden korkuyordum.

Öğle yemeğinde, Matias yaşananları bir tur da Serafina için anlattı ve ben de tekrar aynı şeyleri dinlemek istemediğim için olabildiğince hızlı yedim. Rahsan’ı yemek salonunun kapısında görünce de hemen son lokmamı yutup ayağa kalktım. “Size afiyet olsun, benim geri dönmem gerekiyor.”

Ani hareketim yüzünden ikisi de bana dönmüştü ancak ben son bakışımı Matias’tan yana kullanmışım. “Sana söylediklerimi unutma ve kişisel hislerin ne olursa olsun anlaşılmaya bak.”

Arkamı dönüp onlardan uzaklaşırken Serafina’nın, “Ne söyledi ki?” dediğini duydum. Tam o anda da gözlerim, beni arayan Rahsan’ın gözleriyle buluştu. Ona gülümsedim ve sessizce tepsimi bırakıp geleceğimi anlatmaya çalıştım. Kapıya tekrar döndüğümde, orada yoktu ancak artık nereye bakmam gerektiğini bildiğimden, doğrudan Isodara Raskin heykelinin arkasında uzanan koridora yürüdüm.

Yine beni kolumdan tutup çekti ve bir anda kendimi o ve duvar arasında buldum. “Selam,” dedi oyuncu bir sesle. Ona gülümsedim. Bunu ilk kez yaptığında korkmuştum ama artık hazırlıklıydım. “Selam. Bakıyorum neşelisin, tüm sabah Matias’a işkence ettiğin için mi?”

Gülerek yavaşça geri çekildiğini hissettim. Karanlık yüzünden ifadesini tam olarak göremiyordum ancak zihnimde çarpık gülümsemesini ve parlayan kehribar gözlerini canlandırabiliyordum. “Hemen sana mı yetiştirdi?”

“Hayır, benimle *dertleşti*.”

“Sen ne dedin peki?”

“İletişim kurmanın bir yolunu bulmanız gerektiğini. Hatta şimdi de sana söylüyorum.”

“Gerçekten bunu mu konuşacağız?” Sohbetin ilerleyişinden hiç memnun olmadığı ve beni ararken kafasında bunu canlandırmadığı, anında değişen sesinden belliydi ancak ben çok ciddiydim. “Tabii ki bunu konuşacağız. Şimdi ilgilenmemiz gereken daha önemli bir mesele var mı? Zamanınız daralıyor Rahsan.”

“Biliyorum.”

“Öyleyse neden Matias’la uğraşarak bu azıcık zamanı da boşa harcıyorsun?”

“Sana ne anlattı?” dedi tiksintiyle. Sonra benden biraz daha uzaklaştı. “Onunla sırf uğraşmak için mi uğraşıyorum sence? Bu kadar çocuk muyum ben?”

Gözümü kapatıp açarken derin bir nefes aldım ve sonra burun kemeri sıkımayı bırakıp karanlıkta onun elini aradım. Tutmama karşı çıkmadı ancak ellerimi normalde yaptığı gibi sarmadı da. “Çocuksun demiyorum ancak bazı şeyleri çocuklukta bırakmanız gerektiğini düşünüyorum. Evet, anlaşmanız zor ve elementleriniz ilk bakışta pek uyumlu görünmüyor ama ne kadar zeki olduğunuzu biliyorum.” Sessizce beni dinlemesinden cesaret alarak ona biraz daha yaklaştım. Göremesem de karşımda duran sertlik göğsüydü, ben de çekinmeden ama yavaş hareketlerle başımı ona yasladım. “Hâlâ nasıl birlikte çalışacağınızı bulmadıysan bu bulamadığından değil, bulmak istemediğindendir.”

Bir süre öyle kaldı, sonra yavaşça kollarını bedenime sardı. “Ne yapmaya çalıştığını fark etmedim sanma.”

Huysuz sesine istemsizce güldüm ve başımı ondan uzaklaştırmadan yüzüne doğru kaldırdım. “Tatlı dilim sökmeyen mi sana?”

O da eğilip bana doğru baktı. “Öyle bir şey söylemedim.”

“Güzel, daha fazla sabote etmeyecek olmana sevindim.”

Güldü. “Öyle bir şey de söylemedim.”

“Peki ne yapmayı düşünüyorsun? Onu bezdirecek ve kendi gösterini mi yapacaksın? Söylediğinin aksine, bir değişim ihtimalinin önünde mi duracaksın?”

Sıkıntı dolu bir nefes verdi. “Bunu istemiyorum ama iş birliği yapamayacak kadar ondan nefret ediyorum.”

“Canım kimse size *cancığer kuzu sarması* olun demiyor ki. Birlikte çalışın yeter. Bu o kadar zor mu?”

“Bazen öyle konuşuyorsun ki Gorion’u tanımıyor musun merak ediyorum.”

“Abartıyorsun,” dedim gömleğinin yakasıyla oynarken. “Evet, Matias dışarıdan sert görünür, kalkanının ardından çıkmayı da sevmez ama sen ona hep saldırgan giderken ne yapmasını bekliyorsun ki?”

“Bana onu mu savunuyorsun?” Göremesem de tek kaşını kaldırdığını hissettim, artık tepkilerini ezberlemiştim. Arsız arsız gülerken, “Evet,” dedim. Belimdeki ellerini sıkılaştırdı ve beni tekrar duvara doğru yasladı. “Bak sen... Düşmanım, sevgilime gelip benim hakkımda söyleniyor ve sevgilim de ona hak mı veriyor? Bu durumda ne yapmamı bekliyorsun?”

“Düşmanının, benim *arkadaşım* olduğunu unutuyorsun. Hem de uzun zamandır.”

Sesindeki oyunbaz tını yerini bezginliğe bıraktı. “İnan bana unutmuyorum.”

“O zaman beni iyi dinle.” Ellerimi yakasından yukarıya, yanaklarına çıkardım ve az önce çevirdiği yüzünü tekrar kendime döndürdüm. “Sana bu konuda yardım edebilirim. Tüm kibrinle karşısına çıkarsan, Matias karşında asla gardını indirmez. Baksana, doğru düzgün iletişim kuramıyorsunuz bile.”

“Onunla iletişim kurmaya ihtiyacım yok. Gorion bir asker, tıpkı ailesinin diğer üyeleri gibi. O böyle yetiştirildi. Ona fikrini sormazsın, emir verirsın ve biter.”

Sabrımın zorlandığını hissetsem de derin bir nefes alıp verdim. “Belki de değişimin burada başlaması gerekiyordur. Sürekli o ve aile onuru zırvallarından, kendini üstün gördüğünden bahsediyorsun ama sen de aynısını yapıyorsun Rahsan, kendini ondan üstün görüyorsun.”

“Çünkü öyleyim.”

İşte bu, sabrımın taşıdığı noktaydı. “Kime ne anlatıyorum ki?”

Kollarının arasından sıyrıldım. Matias beni dinleyeceğini, en azından bunu deneyeceğini söylemişti çünkü o, gerçekten de bir görev adamıydı. Kendisine verilen işi asla yarım bırakmazdı. Rahsan, bulduğu her fırsatta onunla, bu özelliğine dair dalga geçiyordu ancak ben her zaman bunu onun yaptığına tercih ederdim. Tanıdığım, sevdiğim o disiplinli ve mantıklı adam, söz konusu Serafina ve Matias olduğunda çocuksu, kibirli

birine dönüşüyor; o sevmediğini iddia ettiği sorun çıkaranlardan hiçbir farkı kalmıyordu.

Üstelik onun, Matias kadar etkili bir itici gücü de yoktu. Evet, bazen bu *aile onuru* amacını ben de anlamıyordum ama en azından Matias'ı belli bir çizgide tutuyordu. Oysa şimdi ben bile Rahsan'ı tutamazmışım gibi hissediyordum.

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda beni bileğimden tutarak durdurdu. "Nereye?"

"Artık dönmem gerekiyor. Sen de geç kalma."

"Bu mu yani?" Ses tonuyla beni kışkırtmaya çalışıyordu ama uzun süredir aralarındaki soruna maruz kaldığım için yorulmuştum. "Bu," dedim her hissime belli eden şekilde. Sonuçta iyimserliğin de bir sınırı vardı. "Kavga etmek istemiyorum Rahsan. Bence söylediklerimi bir düşün sen."

Bu sefer bileğimden tutup beni durdurmadı, ben de heykele doğru yürürken içimdeki kötü hissi bastırmaya çalıştım. Muhtemelen Matias'a işkence etmeye, bu işi yokuşa sürmeye devam edecekti. Mucize eseri bana kalbini teslim etmiş olsa da Matias'ın karşısında o kadar da kolay taviz vermeyecekti. İstese ne kadar inatçı olabileceğini biliyordum. Henüz sınırlarını görmemiştim ancak o kadar kışkırtmak da istemiyordum.

Yine de söylediklerimi düşüneceğini biliyordum. Rahsan böyleydi, o an için tam zıt tepkiler verse dahi diğer ihtimalleri de değerlendirirdi. Ben de buna güveniyor, değerlendirmesini ve en azından uzlaşmaya varabilecek kadar haklı olduğumu anlasın istiyordum. Birbirlerini sevmeleri gibi bir derdim yoktu artık, beraber çiftler hâlinde vakit geçirme hayallerinden de çoktan vazgeçmiştim. Birbirlerini öldürmeseler yeterdi.

Böylece akşama kadar seralar ve revir arasında mekik dokumuş, sık sık *ne yapıyorlar* diye düşünsem de ikisinden de bir haber almamıştım. Akşam yemeğinde de Serafina'yla masada yalnız kalmıştık.

"Sence endişelenmeli miyiz?" diye sordum ona. Sağda solda konuşulanları duymuştum ve anladığım kadarıyla, bu öğleden sonra okuldaki çoğu kişinin, onların birlikte gösteri yapacağından haberi olmuştu.

Sorum üzerine, Serafina tabağındaki eti kesmeye devam ederken başını kaldırıp bana baktı. "Birbirlerini öldüremezler ama hırpalamayacaklarının garantisi yok."

"Ciddi misin? Nasıllardı ki?"

Matias ve Rahsan dışarıda, herkesin görebileceği bir yerde değil; kışın antrenman yapmak için kullanılan yer altındaki arenada çalışıyordu ve yemeğe gelmeyeceklerini, onları kontrol etmek için giden Serafina'dan öğrenmiştim. "Aslında nispeten sakinlerdi," dedi hatırlamaya çalışıp başını sallarken. "Ama onları biliyorsanız, her an alevlenebilirler."

"Doğru," diyerek ona hak verdim. "Peki sonunda gerçekten ekip olabilecekler mi sence?" İçimdeki umudu beslemesine ihtiyacım vardı çünkü tek başıma korumakta zorlanmaya başlamıştım.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi fakat sesinden bile kötü senaryoyu düşündüğü belliydi. "Ama olur da yapamazlarsa, babasının Matias'a ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de öyle."

Başımı eğip yemeğimle oynamaya geri döndüm. Tüm iştahım kaçmıştı. Sadece o ikisini düşünüyor, biraz da Rahsan'ın babasının ne tepki verebileceğini merak ediyordum. O adama dair pek bir şey bilmiyordum ama anlattığına göre soğuk, disiplinli ve zeki bir adamdı. Buna rağmen annesinin eksikliğini kapatmak için uğraşmıştı ve oğlunun fikirlerine ve yaptıklarına saygı duyan bir tarafı da vardı. Bu yüzden muhtemelen tepkisi, Matias'ın babasının vereceği tepkiden daha iyi olurdu.

Akşam yemeğinden sonra öyle yorgun hissettim ki Serafina'nın teklifini reddedip kendi odama çekildim. Üstümü değiştirdikten sonra da yatağında biraz kitap okumayı denedim. Çok geçmeden gözlerim kapanmaya başladı, ben de daha fazla dayanamayıp üzerime bıraktığım kitapla uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda saat gece yarısına yaklaşmıştı ve en son bıraktığım gibi odamdaki tüm yağ lambaları açıktı. Bir süre kendime gelmeye çalıştım, sonra üzerimdeki kitabı kenara bırakıp istemsizce pencereye doğru baktım. Rahsan henüz gelmemişti. Peki gelecek miydi? Hâlâ Matias'la çalışıyor muydu?

Geceliğimin üstüne bir pelerin geçirip yer altındaki arenaya inme fikrini değerlendirmeye başladım. Bir tarafım bunu istiyordu, diğer tarafım ise bu kadar kontrolcü olmamam gerektiğine inanıyordu. Onları zorlamalıydım, kendi yollarını kendileri bulmazlarsa bu gösteri asla istenilen etkiyi sağlamazdı. Zorlamayla kurulan birlik, fırsat ilk fırsatta dağılırdı.

Peki anlaşabilecekler miydi? Matias, ona söylediğim gibi hareket etmiş miydi? Hiçbir müdahalede bulunmayıp onları kendi hâllerine bırakırsam

pek ilerleme katedebileceklerini düşünmüyordum. Sonuçta yıllardır bunu yapamamışlardı. Bu yüzden ikisine de biraz teşvik iyi gelirdi. Rahsan söylediklerini düşünmüş müydü? Sonunda birbirlerini dinlemeye başlamışlar da fikirlerini tartışırken zamanın nasıl geçtiğini mi unutmuşlardı?

Yataktan kalkmış, başparmağımı ısırarak odamın içinde volta atıyor ve bunları düşünüyordum ki kapı çaldı. Anında duraksayıp o tarafa baktığımda da bir kez daha ve bu sefer daha aceleci şekilde iki kez tıklatıldı. Kapıya doğru koşar adım ilerledim. Açmadan önce kalbim bir an için kasılmıştı ancak açtıktan sonra karşımda Rahsan'ı görünce rahatladım. Ancak erken davranmıştım. Tam gülümsüyordum ki gözlerim yüzüne takıldı ve kaşlarımı çatıttım. "Kavga mı ettin sen?"

Bana cevap vermeden, doğrudan içeri girdi, ben de gözlerimle onu takip ederken arkasından kapıyı kapattım. Ellerini arkasında birleştirmiş, odanın ortasına gelene kadar da durmamıştı. "Rahsan," diyerek peşinden gittim. Sonra da önüne geçip onu yağ lambalarının aydınlatığı bir köşeye çektim. Dudağının kenarı kanayıp kurumuştur, bir gözünün altı da mordu. Başka bir şey var mı diye yüzünü dikkatle incelediğim sırada *o kadar da önemli değil* havasında konuştu.

"Bu, beklenen bir şeydi."

"Olmamasını tercih ederdim," dedim. Konuşurken omuzlarım düşmüştü ancak sesim sakin, kabullenmiş bir tonda çıkmıştı. Evet, kesinlikle tartışmışlardı ancak benim düşünmeyi istediğim gibi fikirleri değil.

Elimi yanağına koyduğumda gözlerini kapattı. İçim ona karşı şefkatle doldu ama sesimi çıkarmadım ve odaklandım. O da ellerimden yayılan ıslığı fark edene kadar gözlerini açmadı. Bir an şifacı olduğumu ve bunu yapabildiğimi unutmuş gibi bir şaşkınlıkla kehribar gözlerini yüzüme diktiğinde, çoktan dudağının kenarındaki yara kaybolmuştu. Gözünün altındaki morluk da ten rengine karışmak üzereydi. "Başka bir yerinde bir şey var mı?" diye sordum.

Yavaşça yanağındaki elimden uzaklaştı. "Önemli değil," derken sesi gururlu bir tona bürünmüştü ancak bunu umursamadım ve ellerini kısıp yakaladım. Tam da tahmin ettiğim gibi eklem yerleri zedelenmişti. Onları iyileştirmemi izlerken homurdandı. "Bu kadarına gerek yoktu."

"İşimi nasıl yapacağımı senden öğrenecek değilim."

Bir süre yüzüme baktı. Ben de odaklanmak adına gözlerimi kapatıp vücudunun ağrıyan yerlerini hissetmeye çalıştım. Yere düşüp boğuşmuş olmalılardı, karnına da bir yumruk yediğini rahatlıkla söyleyebilirdim.

“Bana hâlâ kızgın mısın?”

Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Sesi gibi ifadesizdi ancak cevabımdan çekindiğini anlayabiliyordum. “Seni şu hâlde görene kadar değildim. Bir-birinizi epey hırpalamışsınız, bu belli. Neydi derdiniz? Öldürüp rahatlamak mı istediniz?”

“Hayır.”

“Öyleyse neydi?”

“Anlaşamadık.”

Duraksadım. “Sorunlarını ne zamandan beri şiddetle çözüyorsun?”

“Gorion’un karşısında böyle oluyor.”

Bir süre yüzüne baktım. Konuştukça ifadesiz tavrı kaybolmuş, çenesi kasılmış ve gözleri sinirle parlamaya başlamıştı. Onu sinirlendirmeye devam etmek istemedim, bu gece değil. Yanıma sakinleşmek için gelmişken değil. Yavaşça başımı salladım. “Tamam.”

Şaşırdı, bunu beklemiyordu. “Daha fazla azarlamak yok mu?” diye sorarken de temkinliydi.

“Yok. Sen çocuk değilsin,” diye karşılık verdim. Sürekli ona çocuk gibi davranmamasını söylüyordum ancak bunu yapmasını istiyorsam, önce *benim* ona çocuk gibi davranmayı bırakmam gerekiyordu.

“Neden kavga ettiğimizi sormayacak mısın?”

“Tam bir nedeni var mı ki? Saçma bir yerden başlamıştır, büyümüştür, büyümüştür, sonra bir bakmışsınız yerdesiniz.” Burnundan nefes vererek güldüğünü fark ettiğimde, ben de istemsizce gülümsedim. “Böyle oldu, değil mi?”

“Aşağı yukarı. Kavga etmememiz gerektiğini söyleyecek misin?”

“Bunu zaten biliyorsun, neden nefesimi boşa harcayayım?”

Ne yapmaya çalıştığımı anlamak ister gibi yüzüme baktı. Ben de ellerimi ellerinden çektim, konuşurken onu tamamen iyileştirmiştim. Hatta muhtemelen şimdi, sabah olduğundan bile daha iyi hâldeydi.

Ondan uzaklaşmama izin vermeden ellerini belime doladı ve beni kendisine iyice yaklaştırdı. “Artık böyle mi olacak?”

“Bir süreliğine,” dedim. “Sana güvenmem gerektiğine karar verdim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Peki ya sonra?”

“Baktım ikiniz bir ilerleme katedemiyorsunuz, işte o zaman müdahale ederim.”

Yüzünde oyunbaz, beni yakaladığını gösteren bir gülümseme belirdi. “Bunu zaten yapmadın mı?”

“Ben...” dedim. Ona ne yapmaya çalıştığımı çoktan anlamıştı ancak Matias’a verdiğim taktiklerden de mi haberdardı?

“Hiç boşuna bahane bulmaya çalışma. Gorion’u senin yönlendirdiğini biliyorum, o kafasız bunu yapmayı asla akıl edemezdi.”

“Rahsan!” diye kızdım ama ona değil, kendime daha çok kızgındım çünkü ismini söylerken gülmüştüm. “İşe yaradı mı bari?”

“Bir süreliğine,” dedi sahte bir gülümsemeyle. “Sonra söylemeyi pek sevdiğin üzere, onun arkadaşı olduğunu hatırladım.”

“Tüh.” Dayanamayıp güldüm. Sonra sakinleştim ve o beni belimden tutup yavaşça iki yana doğru sallarken, boynundaki kolye zinciriyle oynadım. “Bu süreçte en çok ben yorulacağım, farkında mısın?”

“Eh, tüm bunlar senin başının altından çıktı. Bir bedelinin olması gerekiyordu.”

Sahte bir sinirle omzuna vurdum. “Hain!”

“Diyene bak,” dedi gülerek. “Benim hakkımda arkadaşına taktikler veriyor.”

“Kızdın mı?” Haylaz gülümsemem karşısında sırtışı büyüdü. “Kızamayacak kadar gururlandım.”

Kafasının çalışma şekli tuhaftı ancak o an için buna minnettardım. Üstelik gözlerimin içine böyle bakarken ona karşı koymak imkânsızdı. Parmaklarımın ucunda yükselerek onu öptüm. Bu ufak, nazik bir öpücüktü fakat uzaklaştığım anda, bir elini başımın arkasına koyup beni tekrar kendisine çekmiş ve bu sefer işin içine dili de girmişti.

Anında gözlerimi kapattım ve öpüşüne karşılık verirken beni yatağıma kadar taşımasına izin verdim. Ucuna vardığımızda dizlerimin arkası yatağın kenarına çarptı, çarptığı anda da kendimi geriye doğru bıraktım. Birkaç saniye durup tepemden bana baktı, karşısında utançtan erimeme

kalmadan da tek kolunu arkaya doğru uzatarak ensesinden tuttuğu gömleğini tek hamlede çıkardı.

Bir an için yapılı vücudunun ve odamın ışıkları altında parlayan esmer teni karşısında nutkum tutuldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Ancak bir şey söylememe gerek yoktu. Bakışlarımızla yeterince iyi anlaşabiliyorduk. Beni tekrar öpmesi için onu teşvik etmeme ihtiyacı yoktu. İşine geldiğinde nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Üstüme eğildiğinde dudaklarımızın kavuşması için hazırdım, hatta bunun için fazla sabırsızdım. Dudaklarımın üstü karıncalanıyordu. Ancak nefesini üzerlerinde hissettiğimde, daha birbirlerine bile dokunamadan korkunç bir ses geldi. İkimiz de donup kaldık. Sonra az önceki kapı tıklama sesi kendini tekrarladı.

“Vivi, odanda mısın? Sana bir yaralı getirdim!”

Serafina ve Matias buradaydı.

16. VE ONLAR KOPARIR İPLERİMİZİ

“**K**ahretsin.”

Yaşadığım panik yüzünden gözlerim kocaman açılmışken, bakışlarım Rahsan’a kaydı. Altında kalp atışlarım can yakacak kadar hızlanmıştı ancak benim aksime, endişeli görünmüyordu o. *Sinirliydi* yalnızca, arkadaşlarım kapıma geldiği ve öpücüğümüze engel olduğu için. Bu kadar gerilmiş olmasam bu hâline gülebilirdim ancak Serafina, “Vivi?” diyerek beni gerçekliğe döndürdü. Sesi bu sefer tereddütlüydü.

“Orada mısın?”

Hızla Rahsan’ı üzerimden ittim. “Evet, bir saniye!” Bir yandan da az önce çıkardığı gömleği el yordamıyla bulmuş, aceleyle göğsüne doğru basıyordum. Benim aksime yavaşça ve göz devirerek, gömleğini üzerine geçirdi. “Çabuk!” diye fısıldadım. “Banyoya!”

Uyarıma rağmen sakın bir şekilde tam tersi istikamete doğru gerisin geri yürüdü. “Ben *uçabiliyorum*, Aviva.”

Duraksadım. *Bunu sürekli unutuyordum*. Tek bacağını pencerenin dışına atarken, “Çabuk yolla onları,” dedi. Sonra tüm bedenini aşağıya doğru itti. Kalbim bir an düştü korkusuyla kasıldı ancak yukarı doğru hızla çıktığını görünce rahatladım. Ardından kapıya doğru koştum ve açmadan önce kendime, soluklanmak için yalnızca bir saniye ayırdım. *Büyük hataydı*. Saçlarımın dağıldığı ve muhtemelen korkunç görüldüğü gerçeği, kapıyı açana kadar aklıma gelmemişti ve yolun yarısında yapabileceğim tek şey, hiçbir şey olmamış gibi gülümsemekten ibaretti.

“Sizi beklemiyordum!” dedim yüzlerini görür görmez. Sonra buraya, Matias *yaralı* olduğu için geldiklerini hatırladım ve aptal gülümsememi dudaklarımdan sildim. “Şey, yani-” Toparlamaya çalışırken gözlerim Matias’ın yüzüne kaydı ve “Bu hâlin ne böyle?” diye çıktım, sanki birkaç dakika önce ne olduğunu öğrenmemişim gibi.

“Hiç sorma,” dedi Matias’a ters ters bakan Serafına. “Zev’iv’le kavga etmişler.”

Matias kollarını göğsünde kavuşturmuştu, cevap verirken de istifini bozmadı. “Ben iyiyim. Bir şeyim yok.”

“Ona ben karar vereceğim. Hadi, geçin içeri.”

Serafına temkinli bir adım attı. “Şey... Yanlış bir zamanda gelmedik, değil mi?”

“Hayır hayır,” dedim ama fazla erken cevap vermiştim. Bu da *bir şeyler sakladığım belli oldu mu* diye korkmama sebep olmuştu. “Uzaniyordum sadece. Birazdan kalkıp babama mektup yazacaktım. Kendisi mezuniyet konusunda benden daha heyecanlı. Şimdi... Bir bakalım.”

Matias’ı, göğsünde kavuşturduğu kollarından yakalayıp yağ lambasının ışığı altına çektim. Rahsan gibi o da yüzünden yaralanmış, kaşı patlamış ve gözünün altı morarmıştı. Doğrudan temas, yaraların daha çabuk iyileşmesini sağladığı için, vakit kaybetmeden elimi yüzünün yan tarafına koydum ve bunu yaparken onu incitmemeye özen gösterdim. Matias ise duruşunu bozmadı ve iyiymiş rolleri yapmaya devam etti. Gözlerimi yavaşça kaybolan yaradan ayırmadan, “Neden kavga ettiniz?” diye sordum. İki tarafla da bağı olan biri olarak neler olduğunu, iki taraftan da öğrenmem gerekiyordu ancak Matias yardımcı olmaya istekli görünmüyordu. “Boş ver, saçma bir şeydi.”

“Madem saçmaydı, neden bu hâle geldin?”

"Hırsımızı bir şekilde atmamız gerekiyordu." Sesi sakindi ancak söyledikleri dalga geçer gibiydi, bu da Serafina'yı sinirlendirdi. "İyi halt yediniz!" dedi mavi gözlerinden öfke saçarak.

"Aynen!" diyerek ona hak verdim. Erkeklerdeki bu gereksiz agresifliği anlamıyordum. Sorsan mantıklı olan onlardı ancak duyguları araya girdiği için saçı başı dağıtmaktan geri durmuyorlardı.

"Hırsınızı aldınız mı bari?" diye sordum, yüzünü bitirip vücudundaki hasarı iyileştirirken. Matias, Rahsan'dan daha kısa ancak ondan daha cüseliydi. Bu yüzden yere düşürdüğünde fiziksel olarak avantajlı olduğunu anlamak zor değildi.

"Bilmiyorum, belli olmaz."

Ona bakmadan, başımı onaylamaz şekilde salladım. "Size verilen bu şanssı neden heba ediyorsunuz, anlamıyorum."

"Ben de öyle."

Bu sefer de Serafina, bana destek çıkmış ve Matias kaşlarını kaldırarak bakışlarını ikimiz arasında gezdirmişti. "Asıl *siz* neden birlik oldunuz, ben anlamıyorum. Benim tarafımda olmanız gerekmiyor mu?"

"Söylendiğinde pırpışlamak için mi?" dedim başımı kaldırıp ona bakarak. İşim bitmişti. "Desteğe ihtiyacın olduğunda buradayız ama çocuk gibi davranmayı bırakmalısın Mat. Bırakmalısınız, daha doğrusu."

Son cümleyi söylemeseydim bana karşı çıkacağı, muhtemelen Rahsan'ın daha çok problem çıkardığıyla ilgili itiraz edeceği belliydi ancak ekleyince dudaklarını sinirle kapamış, ardından bir kez daha açıp kapayarak susmayı seçmişti. "Teşekkürler Viv," dedi en sonunda, onu iyileştirmemi kastederek.

"Lafı bile olmaz." Ona gülümsedim ancak göz ucuyla pencereye bakmamak için zor tutuyordum kendimi. Rahsan her an gelebilirdi. *Çabuk yolla*, derken şaka yaptığını hiç sanmıyordum ve onları hâlâ burada görürse ne yapacağından emin olamıyordum. "Şimdi güzelce dinlen. Eğer daha rahat uyumak istersen zihnini rahatlatabilirim. Ancak Serafina'yı odasına bırakırsan, dönüş yolunda koridorda uyuyup kalabilirsin. Doğrudan odana gitmen gerek yani."

İkimizin de odası eski kanatta olduğundan, şimdi yaptığım takdirde yatağına yetişebilirdi fakat daha uzun süre etrafta dolaşması, ona söylediğim şekilde sonuçlanırdı. Teklifimi kısa süre düşündü, yüzünden reddedeceğini anladığım sırada ise Serafina araya girdi. "Evet, yap lütfen. İyice dinlenmesi gerek. Yarın uzun bir gün olacak."

Matias, teşekkür edip buna gerek olmadığını söyledi ancak Serafina ona itiraz etti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, vücudunu da Matias'a doğru döndürmüştü. Rahsan'la aynı sorunu yaşadığım için onu çok iyi anlıyordum, bu yüzden sessiz kalıp Matias'ın yola geleceği ânu bekledim. Bir yandan da göz ucuyla pencereme baktım. Rahsan ortalıkta görünmüyordu ancak saklanıyor olabilir. Pencerenin hemen altında bekliyor ve bu konuşmaları duyuyorsa çok komik olurdu, yüzündeki bezgin ifadeyi hayal edebiliyordum.

Düşüncelere dalıp hafifçe gülümsediğim sırada, "Vivi!" diyerek tekrar bulunduğumuz âna döndürdü beni Serafina. "Sen onu dinleme ve yap lütfen."

Hemen toparlanıp geceliğimin ince kumaşını bileklerimden sıyırdım. "Peki." Parmak uçlarımda yükselip şakağına dokunduğum sırada Matias söyleniyordu. "Sus!" diyerek kızdım ona. "Mışıl mışıl uyuyacaksın işte, daha ne istiyorsun?"

Sonraki birkaç dakika boyunca, Serafina'yla güçlerimizi birleştirip Matias'ı azarladık, o da baskımıza dayanamayarak pes etti. Kapının dışına çıktıklarında, Serafina kolunu Matias'ın beline dolamış hâlde bana veda etti. Matias her an uykuya dalabilirmiş gibi görüldüğü için de aceleyle, mektubumda babama onun adına da teşekkür etmemi, getirdiği kumaşlara bayıldığını söyledi. Yardım etmeyi teklif ettim ancak pek işe yaramayacağım belliydi. Dolayısıyla gerek olmadığını söyledi ve her şey için teşekkür ettikten sonra gürültüyle koridoru terk ettiler. Onlar gittikten sonra bir süre kapıya yaslanıp bekledim ancak Rahsan gelmedi. Böylece bahane olarak söylemiş olsam da geçen gece mahvettiğim mektubu tekrar yazmaya karar verdim.

Yağ lambasını söndürüp çalışma masamdaki mumların ışığında yazdım mektubu. Theodor Malkin'e, *babama* bir sürü soru sordum. Bana gönderdiği, sayfalarca süren mektupta yazdıklarına cevap verdim. Yaptığı mezuniyet konuşmasının, beni ne kadar duygulandırdığından bahsettim. İlgili bir evlat taklidi yapmanın peşinde değildim, hislerimde gerçekten samimiydim. Burada geçirdiğim yıllar boyunca aramızda duygusal bir bağ gelişmişti ve o benim babam olmasa da *olmasını* isteyeceğim türden biriydi. İlgiliydi, şefkatliydi ve bu dünyada bana uzatılmış ilk eldi. Ona karşı vefa borcum olduğu, su götürmez bir gerçektir ve kızını elinden almışken en azından bu kadarını yazabilirdim.

Mürekkebin kurumasını beklerken mektubu son kez gözden geçirdim. O sırada sırtımın dönük olduğu pencereden hızla biri girdi içeriye.

Etkisiyle masamın üzerindeki mum neredeyse sönecekti. Alevin dalgalanmasıyla birlikte, oturduğum sandalyede yavaşça arkama doğru döndüm ve gülümsedim. “Gelmeyeceksin sandım.”

Arkasından vuran ay ışığı ve kapattığım yağ lambaları yüzünden ifadesi gözükmüyordu ancak üstünü değiştirmiş, daha rahat giysiler giyip geri dönmüş gibiydi. Ben de tam olarak bunu yapmasını beklemiştim. Bunu kararlaştırmamıştık ancak artık hep birlikte uyumayı istiyordum, tercihen benim odamda.

“Ben de ışıkları söndürdüğün için uyudun sandım.”

“Uyumadım, mektup yazıyordum.”

Yavaşça bana doğru yürüdü ve ışığa yaklaştığı için yakışıklı yüzü göründü. Bir an için kalbim sıkıştı. “Babana mı?”

“Evet.” Cevap verirken önüme döndüm ve bana karşılık verdiğinde, sandalyemin tam arkasında olduğunu hissettim. Tepemde dikiliyordu. “Gorion ve Cohen ne zaman gitti?”

“Oldu biraz, çok kalmadılar zaten.”

“Hmm...” Düşünceli bir şekilde mırıldandı ve istifini bozmadan, başımın hemen üzerine doğru eğilerek yazdıklarını okudu. Ne yaptığını anlayınca şaşırarak başımı kaldırdım ve ona baktım. Gözlerini yavaşça bana doğru indirdi. “Sakıncası var mı?”

Güldüm. “Zaten okumadın mı?”

“İlgimi çekti. Benim babama yazdığım mektuplar hiç böyle değildir.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Bu kadar uzun da olmaz. Böyle detaylı sorular da sormam.” Güldü. “Sorsam bile babam cevap yazmakla uğraşmaz.”

Gülümsedim. “Aslında ben, az bile yazdım. Onun bana gönderdiği mektup tam dört sayfaydı.”

“Ciddi misin?”

Şaşkınlığına gülerken başımı salladım. “Bu az bile. Yolda olmasaydı daha uzun yazardı.”

“İlginç.” Düşünceli bir hâle büründüğünde, sandalyemde ona doğru döndüm.

“Neyi hesaplıyorsun?” Bunu yaptığından emindim çünkü gözlerinin arkasında bir şeyler vızır vızır dönüyordu.

Güldü. Fark etmem hoşuna gitmişti. “Babanla anlaşıp anlaşamayacağımı.”

Kalbim heyecanla tekledi. “Ve?”

“Belli bir zaman sonra idare edebilirim diye düşünüyorum.”

Ayağa kalktığımda o da sandalyeme tutunmayı bıraktı ve karşısına geçtiğimde doğruldu. Hemen yanaklarını avuçlarımla arasına aldım. Bunları düşünmesi çok hoşuma gitmişti çünkü birkaç gün öncesine kadar, zihnimi işgal eden endişelerin bir kısmı geleceğimize yönelikti. Bize ne olacağını bilmiyor, açık açık sormaya cesaret edemiyordum. O ise bana niyetinin ciddi olduğunu, böyle küçük ama sağlam şeylerle göstererek endişelerimi dindiriyordu.

“Emin ol, seni çok sevecektir.”

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Onu tanıyorum çünkü. Sen de göreceksin, çok sıcakkanlıdır.”

“Ama ben değilim.”

“Evet, bu yüzden önüne taş koymasın yeter.”

Kaşlarını çattı. “Ona saygısızlık yapacak değilim.”

“Biliyorum. Sadece babam ilk başta seni ilgiye boğup aynı karşılığı alamayınca kaygılanabilir. Dilini çözene kadar biraz garip olur ama sonra iyi anlaşacağınıza eminim.”

Düşünmek bile içimi kıpır kıpır yapmıştı. Onu, evimin salonunda oturup babamla çay içerken hayal edebiliyordum. Muhtemelen sopa gibi dimdik oturur, bir müddet elindeki fincana bakardı ve babam da onu konuşturmak için kendisini paralar. Düşüncesi bile utanç veren fakat yine de görmek istediğim türden bir manzaraydı bu.

Gülüşüm onu da güldürdü ancak gözlerinde biriken soru işaretlerini görebiliyordum. Bu yüzden, o beni en ince ayrıntısına kadar sorgulamadan önce ben bir soru sordum. “Peki ya senin baban? O beni sever mi?”

Cevap verirken düşünmedi bile. “Sever.”

“Asıl *sen* nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Sıcak avuç içlerini belime yaslayıp beni biraz daha kendisine çekti. “Çünkü senin sevilmeyecek bir yanın yok.” Ardından dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. “Çünkü *ben* seni seviyorum. Bunlar yeterli, değil mi?”

Öpücüğü ve söyledikleri birleşince yanaklarım kızardı, bir an ne yapacağımı şaşırdım. “Bilmem.”

Bir süre yüzüme baktı. “Aslında ben de sana bunu sormak istiyordum. Bu hafta sonu babamla tanışmak ister misin?”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Ne?”

“Biliyorum, biraz erken ama seni Bahar Balosu’nda görmesindense, öncesinde tanışmasını tercih ederim.” Söylediklerini hâlâ sindirmeye çalıştığımı fark edince ekledi. “Yani, sen de istersen.”

“Ben... Yani...” Bir cevap beklediği için henüz zihnimi toplayamadan konuşmaya başlamış, aklıma gelen şeyle aniden duraksamıştım. “*Benden haberi var mı?*”

“Evet, elbette.”

“Ne?!” İkinci bir çok daha yaşadığımı fark edince güldü. “Sakin ol. Sadece adını, şifacı olduğunu ve babanın kim olduğunu biliyor.”

“Daha neyi bilmesi gerekiyordu ki?” *İlk öpücüğümüzü mü?*

“Sakin ol, Aviva. Neden bu kadar panikledin?”

“Hiç haberim yoktu çünkü. Beklemiyordum da.” Bu haftalık planlarım arasında sadece o ve Matias’ın birbirini öldürmesine engel olmak vardı ancak listeye daha büyük bir olay daha eklemem gerekiyordu anlaşılan.

“Eğer rahatsız olduysan...” dedi tereddütle. Mum ışığında daha koyu gözükken gözleriyle beni inceliyordu. “Hayır!” dedim bu yüzden aceleyle, hevesini kırmak istemezdim. “Yani, babanla tanışmayı ben de isterim.”

Aslında *istediğim* söylenemezdi. Erken olduğunu düşünüyordum ancak aynı zamanda, haklı olduğunu da biliyordum. Bahar Balosu’nun ikinci günü babam burada olacaktı ve o gün, Rahsan’dan ayrı vakit geçirecek olsam da sponsorların ve Solomon Zev’iv’in geleceği ilk gecede Rahsan’ı yalnız bırakamazdım. Hem bir gün bunun yaşanması gerekiyordu, değil mi? Düşündüğümünden çok daha önce tanışsam ne değişirdi ki?

“Emin misin?”

“Eminim. Eninde sonunda tanışacaktık sonuçta, değil mi?”

“Evet.” Yandan vuran mum ışığında tek gözü parladı ve dudakları yavaşça kıvrıldı. Tutumumdan hoşlandığı belliydi ama benim içime çoktan endişe tohumları ekilmişti.

“Umarım birkaç gün içinde buna hazır olabilirim,” dedim. Zira aniden hafta sonu *fazla* yakın gözükmeye başlamıştı.

“Endişelenme, ben yanında olacağım. Ayrıca çok kalmayız. Bir akşam yemeği, o kadar.”

Sözleri içime su serpti. “Öyle mi?”

“Tabii ki. Ayrıca babam yüzünden bu kadar gerilmene gerek yok.”

“Nasıl gerilmem ki?” dedim. “O, şehrin en güçlü adamlarından biri.” Hatta Kayven’in. Bu *evrenin*. “Üstelik olmasa bile o senin *baban*, seni yetiştiren adam.”

Gözümde her saniye daha çok büyüyordu ancak Rahsan, az önce benim ona yaptığım gibi yüzümü avuçladı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Bu da içimdeki endişeyi mucizevi bir şekilde azalttı. “Ve ben onun oğluyum. Sen de benim düşmanım değil, sevgilim olduğuna göre endişelenmeni gerektirecek bir durum yok.” Eğilip alınma bir öpücük kondu. “İşin bittiyse artık uyuyalım, çok yorgunum.”

Başımı sallayarak onu onayladım. Ben de yorgundum ancak bu tanışma meselesi, bir süre daha beni uyutmayacak gibiydi. Masamdaki mumu söndürüp yatağa geçerken işaret parmağımı ona doğrulttum. “Sen de benim babamla tanışacaksın. Tabii arkadaşlarım ilişkimizi öğrendikten sonra.”

“Tamam,” diye karşılık verdi benim aksime rahat bir tavırla, yatağın öbür ucundan. Sonra örtünün altına girdi. Onu taklit edip benim için açtığı koluna doğru uzanırken, “Endişelenmiyor musun?” diye sordum.

“Hayır. Baban iyi bir adama benziyor. Bunu, onu ilk gördüğümde de düşünmüştüm.”

Karanlıkta görmeyeceğini bildiğimden somurttum ama sesime yansımaya engel olamadım. “Sen rahatsın tabii.”

“Benim babam da iyi bir adamdır. Sadece senin alışık olduğun türden değil, o kadar.”

Göğsüne sokulup bir süre sessizce düşündüm. Sonra dayanamayıp başımı kaldırdım. “Gerçekten beni sever mi?”

Gözlerini açmadan güldü. “Evet, Aviva.”

Ancak duyduklarım ikna olmama yetmiyordu. “Ya beni sana layık görmezse?” dedim endişeyle. Bu sefer gözlerini açtı. Gülümsemesi kaybolmuştu.

“O nereden çıktı şimdi?”

Solomon Zev’iv, kitapta kibirli bir adam olarak tasvir ediliyordu ki Rahsan’da da bu kibir mevcut olduğundan endişelenmeden edemiyordum.

“Yani, mütevazı bir aileden geliyorum ve bir şifacıyım. Baban senin için daha iyi, daha gösterişli birini isteyebilir.” *Daha köklü ve güçlü bir aileden gelen, daha özel güçlere sahip bir kızı.* Ancak Rahsan, “Yok öyle bir şey,” dedi hemen, kolları beni daha sıkı sararken. “Benim için en iyisi sensin. O da bu ilişkiye karşı çıkmaz çünkü söyledigimde çıkmadı ki o zaman sevgili bile değildik.”

“Ne?”

“Evet, festivalin olduğu gündü. Senin yanına gelmek için çıkacaktım. O da bunu yapmak huyum olmadığı için bir sevgilim olup olmadığını sordu, ben de seni söyledim.”

Söylediği şeyler beni aşırı heyecanlandığı için ona sarılmayı bırakıp doğruldum ve ellerimle yataktan destek aldım. “Ne? Peki o ne dedi? Ne yaptı? Bana daha önce bunu söylemediğine inanamıyorum Rahsan!”

Gözlerini kapatıp sızlandı. “Ben de şimdi söyledigime inanamıyorum. Sadece uyusak olmaz mı?”

Görmeyeceğini bilsem de işaret parmağımı ona doğru uzattım. “Bir şartla. Yarın detaylıca anlatacaksın.”

“Her şeyi anlattım zaten.”

“Ama!” diye itiraz ettim. *Bu kadarlık olamazdı! Daha fazlasını anlatmalıydı!*

“Aması yok. Hadi, uyu artık.” Beni kolumdan tutup çektiğinde tekrar göğsüne yaslandım. Yüz ifademi görmüyordu ancak somurtuyordum. “Çok kötüsün.”

İstifini bozmadı. “Öyleyim.”

Bu kadar kolay kabullenmesi beni daha çok sinirlendirdi. “Hayır, sen kötü falan değilsin.” Bunu söylemek zorunda hissetmişim çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra, gerçek benliğini gördükten sonra onu kitabın *kötü karakteri* olarak görmeye devam edemezdim. Onun kötü olduğu fikrine bile tahammül edemezdim. Ancak o, benim kaygılarımın aksine gözlerini açmadan gülümsedi. “Evet, ben de bunu söylemen için kabullenmişim zaten.”

Tekrar somurtarak başımı eğdim ve göğsüyle kolu arasındaki boşluğa iyice sığındım. “Sözümü geri alıyorum, kesinlikle kötüsün.”

Uykulu bir şekilde mırıldandı bana biraz daha sarılırken. “İyi geceler Aviva.” Çok yorgun olduğu her hâinden belliydi. Bu yüzden onunla daha fazla uğraşmak yerine, uyumasına izin verdim. “İyi geceler Rahsan.”

Ancak yalnızca saniyeler sonra fark ettiğim şeyle yerimden sıçradım. O da irkilip, “Ne oldu?” diye sordu zorla açtığı uykulu gözlerle. Nefesim kesilmiş gibi, “Bana beni sevdiğini söyledin!” dedim. *Bunu o zaman nasıl fark edememiştim?*

Beni seviyordu. *Rahsan Zev’ü, beni seviyordu.*

Çocukken okuduğum kitabın kötü karakteri, asla yan yana geleceğimizi bile düşünmediğim ancak şimdi bana sarılarak uyumaya çalışan kişi *beni* seviyordu ve ben bunu ancak dakikalar sonra fark ediyordum. Bu, benim için bir dönüm noktasıydı ancak o, bunu o kadar da önemse-miyormuş gibi yüzünü buruşturdu cevabımı duyunca. “Sevdiğimi zaten bilmiyor muydun?”

“Hayır!” dedim. Sonra durdum. Bunu *hissedebiliyordum* elbette ancak sözlere hiç dökmemişti. “Yani...” diye devam ettim, onu daha iyi görebilmek için önüme gelen bir saç tutamını kulağımın arkasına doğru iterken. “Hiç söylememiştin.”

Beni biraz daha kendisine doğru çekti. “Fark etmemişim.”

Bir süre kokusu ve sıcaklığı tarafından sarmalanmak için kendime izin verdim. İyi ki gözleri kapalıydı çünkü neredeyse ağlamak üzere olduğumu fark etmesini istemezdim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hissedebileceğimi bile düşünmemiştim. Kendi hayatımda dahi kıyıda köşede, sahnenin en gerisindeydim. Oysa o hayatıma girdiğinden beri, perde arkasında benim için başka bir gösteri oynamaya başlamıştı ve kimsenin görmemesi umurumda bile olmamıştı. Sadece biz olsak yeterdi. *O olsa yeterdi.*

Düşüncelerim, ağlamam için teşvik ederken ve hafızam bu evrende yapayalnız hissettiğim tüm anları gözümün önüne getirirken, o yaşlar ak-masın diye direnerek dikkatimi başka bir şeye verdim. “Ben de sana söyle-medim galiba.” Sesim fısıltı gibi çıkmıştı karanlıkta.

“Bunu da fark etmemişim,” dedi uykulu bir mırıltıyla. Göğsüne yas-landığım için sesi çok daha derinden geliyordu ve asla unutamayacağım bu ânı süslüyordu. Söyledikleri yüzünden hassaslaşmışım ve daha fazla-sını duymaya ihtiyacım vardı. “Önemsiz olduğu için mi?” diye fısıldadım.

“Sözlerden ziyade hareketlere baktığım için.” Sesi az öncekine göre daha sertti, böyle düşünmememe kızmıştı. “Sevgini hissetmesem burada olur muydum? Sana böyle sarılır mıydım?”

Söyledikleri içimi titretti ve ona cevap verirken sesimin titreyeceğini bildiğimden, daha sıkı sarılmakla yetindim. “Artık uyuyabilir miyiz?” diye

sordu. Gün boyu Matias'la antrenman yapmak, onu gerçekten yormuştu. Başımı sallayarak onayladım. Ardından sessiz bir gözyaşı tek yanağımdan süzülürken fısıltıyla karşılık verdim. "Ben de seni seviyorum Rahsan."

Bir an için kaskatı kesildi. Sanırım benim yaşadığım farkındalığı o da hissetti. Saniyeler boyunca ikimiz de kıpırdamadık, hatta nefes bile almadık. Saçlarıma bir öpücük kondurduğunda içimi dolduran tüm endişelerden uzaklaştım. O gece de sadece Rahsan'a, bu evrendeki en sevdiğim varlığa sığındım. Kollarının arasında hiçbir yerde ve hiç kimseyle olamayacağım kadar rahattım.

Ne tuhaftı, başkasının hikâyesinde kötü olan, benim kalbime sığdırdığım en değerli insandı.

Ertesi gün, Rahsan yanıma geldiğinde sıcaktan, açlıktan ve başarısızlıktan fena bunalmış hâldeydim, parmaklarım da mürekkep yüzünden lekelenmişti. Yaklaştığını ancak siyah giysileri, seranın her yerinden fışkıran rengârenk bitkilerle büyük bir tezat oluşturduğunda fark ettim ve başarısız deneyime dair rapor yazmaya ara verip eğildiğim yerden doğruldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu göz göze geldiğimiz anda.

Omuzlarımı düşürdüm. "Her şeyi mahvediyorum." Bulduğum hiçbir çözüm işe yaramamış, kütüphanede ve seralarda geçirdiğim onca saat boşa gitmişti ancak beni şaşırtarak, "Güzel," dedi ve gülümsedi. "En azından yalnız değilim."

Dayanamayarak ben de gülümsedim, onu görmek bile daha iyi hissetmeme yetmişti. Tam karşımda durdu. "Acıkmadın mı?"

"Acıktım. Hem de çok."

İfadesi hemen değişti, kuşkuyla gözlerini kıstı. "Kahvaltı etmedin mi?"

"Ettim. Yine de acıktım. Gücümü farkında olmadan çok kullandım sanırım."

Etrafta kısa bir süre göz gezdirdi, sanırım son geldiğinden bu yana ne kadar değiştiğini görmek istemişti. Bahar geldiğinden beri seralar çok daha renkli, çok daha hayat dolu bir yerdi. Her yerden başka bir şey fışkırıyordu ve üst kısımdaki pencereleri açsak da içerideki havasızlıktan asla tam olarak kurtulamıyorduk. "Burası hatırladığımdan daha bunaltıcıymış. Hadi, dışarıya çıkalım."

"Ama her yerde insanlar var."

“Küçük göletin orada kimsenin olacağını sanmıyorum, en azından umursayacağımız kimsenin.”

Bundan onun kadar emin değildim ancak Rahsan önden yürümeye başladığında, aceleyle önlüğümü çıkardım ve ona yetiştim. “Hakkınızda bahis oynadıklarını duydun mu?”

Kahvaltıyı Otislerle yapmıştım ve bu mesele yüzünden beni epey bunaltmışlardı. Onlar toprak büyücüsü olarak elbette Matias’ın tarafındaydı ve bunun bir düello olmadığını, taraf tutamayacaklarını söylediğimde yüzüme karşı kakhaha atmışlardı. Henüz kimin kazandığı belli değildi ancak ben bu kadar *saf* olarak şimdiden kaybetmişim gözlerinde. Kimse bunun işe yarayacağını düşünmüyordu, ben de umudumu korumakta zorlanmaya başlıyordum. *Yine de sevgiime ve yakın arkadaşşıma güvenebilirdim, değil mi?*

“Duydum,” dedi bana dönmeden. Pek umursamış gibi görünmüyordu. “İnsanlar böyle şeyleri sever. Önde miymişim bari?”

“Bilmiyorum. Bundan hoşlanmadım. Usta Abram’ın, sizi takım yaptığını bilmiyorlar mı?”

“Biliyorlar.”

“Ama umursamıyorlar. Doğru, siz bunu umursamıyorsunuz ki onlar neden umursasın?”

Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. “Önce yemeğimizi yiyelim Aviva, ne dersin?”

Anlaşılan, açlığın bana iyi gelmediğini fark etmişti. Haksız da sayılmazdı. Benim ısrarımla göletin biraz uzağına, su büyücülerinin bizi görmeyeceğı bir yere oturduğumuzda ve Rahsan’ın bizim için getirdiğı sandviçleri yediğimizde çok daha iyi hissetmeye başladım. Üstelik sandviçler en sevdiğim yerdendi, kasabadaki fırından. Gördüğüm anda, “Oraya mı gittin?” diye sordum hayretle. O da, “Uçarak uzak değil,” diye karşılık verdi. “Üstelik senin için yapabileceğim küçük bir şey.”

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Hiç değer görmemiş biri değildim ancak sahte babam dışında kimseden *böyle* bir değer görmemişim. Kimse küçük bir şey de olsa en sevdiğim fırından, sandviç ve kurabiyeler almamıştı. Ağlamamak için kocaman güldüm ve “Teşekkür ederim!” diyerek boynuna sarıldım. Ani hareketimle afallasa da donup kalması yalnızca bir saniye sürdü, sonra da ellerini belime koydu. “Rica ederim. Ne zaman canın isterse söyle.”

Ardından kısıtlı vaktimizi olabildiğince değerlendirip yemek yerken sohbet ettik. Bana Usta Abram'ın, sabah haber vermeden yanlarına geldiğinden, şimdiye kadar yaptıklarından hoşlanmadığından bahsetti. Olabildiğince destekleyici olmaya çalıştım ancak anlattıkça morali daha çok bozuldu.

“Kapalı kapılar ardında olmamızın bizi yavaşlattığını da söyledi. Bu yüzden yarın öğleden sonra arenada, herkesin gözü önünde ilk provamızı yapacakmışız. Adi herif, rezil olmamak için bir günde gösteri hazırlayacağımızı biliyor.”

Kendimi tutmaya çalışsam da dayanamayıp güldüm. “Haklısın. Ancak belki de gerekli olan itici güç budur. Sonuçta ikiniz de ailenizin ismini lekelememek için her şeyi yaparsınız.”

“Evet, o da bunu kullanıyor.”

“Kabul etmelisin ki akıllıca.”

Göz devirip homurdandı. “Neden bu kadar sinir oluyorum sanıyorsun?”

Ona bakmaya devam ettim. Gülümsediğimi görmek, onun da ifadesini yumuşattı. “Her neyse. Sen ne yaptın, tüm sabah seralarda mıydın?” Başımı sallayarak onayladığımda kaşlarını kaldırdı. “Cohen geldiğinde sen de gelirsin diye düşünmüştüm.”

Şaşırdım. “Serafına yanınıza mı geldi?”

Sırıttı. “Evet, küçük sevgilisine epey sinirlenmiş anlaşılan. Bizi denetlemek için başımızda durdu.”

“Küçük dediğin Matias, senden iri, farkında mısın?”

“Ve ben de ondan daha çeviğim, yani?”

Göz devirerek güldüm. Bu takım olma işinin altından kalksalar bile bu ufak itişmeleri asla son bulmayacaktı, bundan emin olmuştum. “Denetleme konusunda haklısın,” diyerek konuyu değiştirdim bu yüzden. “Serafına gerçekten de sinirliydi ikinize de.”

“İkimize de?” Sesi *ben ne alakayım* der gibiydi ancak problemi çıkaran, ikisi olduğuna göre ikisine de sinirlenmesi normaldi benim gözümde. “Evet. Tabii daha çok Matias’a, tıpkı benim sana daha çok sinirlenmem gibi.”

İlgiyle kaşlarını kaldırdı, bu cevabı beklemediği belliydi. “O nedenmiş?”

“Çünkü sizden, yani sevgililerimizden daha iyisini bekliyoruz.”

Gülümsedi. Altında oturduğumuz ağacın yaprakları arasından süzülen gün ışığı, yüzüne vurduğundan tek gözünü kapatmış, başını hafifçe yana doğru eğmişti. “Bu, beni Gorion’dan daha çok umursadığın anlamına mı geliyor?”

Elbette bunu işine geldiği gibi yorumlamıştı. Yeni bir ısırık almadan önce son kez yüzüne baktım. “İkinizin hayatımdaki yeri çok farklı.”

“Ve?” *İlla söyletecek miydi bana?*

“Tabii ki seni daha farklı, daha çok umursuyorum. Sen benim erkek arkadaşımsın. Kendini neden arkadaşlarımla kıyaslıyorsun ki?”

Bunu söylerken biraz utanmıştım çünkü kendimi arkadaşlarıma karşı biraz nankör hissediyordum. Onlarla yıllardır beraberdim, Rahsan ise onların yanında komik kalan bir süredir hayatımın içindeydi.

“Çünkü burada senden daha çok umursadığım kimse yok.” Yüzü ve sesi durgun olsa da dudaklarında silik bir gülümsemenin izleri vardı. Bir an hipnoz olmuş gibi ona bakakaldım. “Rekabet edeceğin kimse de yok yani, o yüzden bu hissi anlayamazsın.”

“Belki de. Cevabını aldığına göre artık rahatladı mı için?”

Silik gülümsemesi, yerini gerçek bir gülümsemeye bıraktı ve cevap verirken başını eğerek yere doğru baktı. “O kadar kolay tatmin olmam. Tüm ilgin benim olana kadar durmayacağım.”

Lokmamı yutamadım bir an, kanatlanıp göğüs kafesimden dışarı doğru uçan kalbimi tutup çekiştirmem ve yerine geri tıkmam gerekti. O ise karşılık vermeme beklemeden tekrar başını kaldırdı ve konuyu değiştirdi. “Ayrıca küçük arkadaşını görürsen söyle, bizi denetlemesine gerek yok. İkimiz de hırslımız yüzünden elimizden geleni yapacağız. Hem bugün normalden çok daha iyiyim.” Yan yan bana bakarken oyunbaz bir tavırla gülümsedi. “Bununla bir ilgin var mı?”

“Ne?”

Bana doğru hafifçe eğildi. “Diyorum ki... Bugün Gorion’u oradan oraya çok rahat bir şekilde fırlattım. Senin bu işte bir parmağın olabilir mi?”

Yakışıklılığı yine başımı döndürdü. Sürekli onun ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünmek istemiyordum ancak maalesef erkek arkadaşımın hayranına dönüşmüştüm. Okuduğum kitaptaki favori karakterimle sevgili olmuş gibiydim ve bazen sayfayı öylece bırakıp salyalar akıtarak bu

hisleri sindirmek istiyordum. Yanında ise buna hiç vaktim olmuyordu. “Aslında... Olabilir. Muhtemelen. Hatta kesinlikle.”

Saçmaladığımda burnundan nefes vererek güldü. “Ne?”

“Yani, sabah yorgun kalktım ve çok geçmeden enerjimi sana aktardığımı anladım ama-”

Gülüşü dudaklarında dondu kaldı. “Bir dakika, bunu isteyerek yapmadın mı?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır. Sanırım dün gece kalbimi açmam, gerçekten de kalbimi açmama sebep oldu. Sana daha sıkı bağlandığımı hissettim ama böyle olacağını ben de tahmin etmemiştim.”

Kısa bir süre bunun hakkında düşündük ve Rahsan’ın, bugün tavan yapan enerjisinden dolayı gerçekleşenin bu olduğundan emin olduk. Sonra bana daha dikkatli olmam için kızdı, sonuçta şifacıların enerjilerini korumaları lazımdı. Ancak bir yandan da buna faydacı bir gözle bakmaktan geri duramadı. “Her ne kadar kendini tüketmiş olsan da bu, enerjilerimizin uyumlanmasını hızlandırabilir.”

Yanaklarıma hücum eden kanı hissettim. “Tek düşündüğün şey bu mu gerçekten?”

Sırıttı. “Hayır, düşündüklerimden *biri* bu sadece. Sen neden hemen ona yoruyorsun ki? Enerjilerin uyumlanmasının tek artısı bu mu?”

Utanarak başımı başka yöne doğru çevirdim. “Şu an sadece enerjime kavuşmayı düşünüyorum.” Bu bir yalandı ve aklım dün geceki öpücüğe kayınca daha çok utanmıştım ancak o bundan habersiz bir şekilde bir anda ciddileşti. “Evet, önceliğin bu olsun. Meditasyon yapmayı unutma.”

“Ama meditasyon yaparken çok sıkılıyorum.”

“Bu, kaytarabileceğin bir konu değil.”

Sahte bir bıkkınlıkla nefesimi verdim. “Senden de sıkılıyorum.”

“Bunu dediğine pişman olacaksın,” dedi gülerek. Dediğim an pişman olmuşum zaten ancak ayağa kalktığını görünce gözlerim büyüdü. “Gidiyor musun?”

“*Gidiyoruz.*” Sızlanmak, hatta oturup ağlamak istedim. “Hayır.” İlk heceyi uzatarak isyan edince elini uzatmayı bırakıp, “Benim dönmem gerek,” dedi. “İstersen sen biraz daha kal.”

“Buna da hayır,” diyerek elini yakaladım ve ayağa kalktım. “Ama boğucu seralara dönmeyi hiç istemiyorum.”

Birbirine dolanan ellerimize baktı. “İnanır mısın, ben de Gorion’un yanına.”

“Çalışmalarım da hiç iyiye gitmiyor, işe yarayacağını düşündüğüm ne varsa berbat oldu.”

“Eh, o kadar kolay olsa çoktan bulurlardı, değil mi?”

Somurttum. Motive etmeye çalışıyordu ancak başarabildiğini söyleyemezdim. En azından deniyordu. Başparmağımla avuç içini okşadım. Ellerini seviyordum, şeklini ve bana hissettirdiklerini. “Sanırım ikimizin de ilk ve imkânsız yakın şeyleri başarması gerekiyor.”

“Evet,” diyerek bıkkın bir nefes verdi. “Ama başarabileceğini biliyorum.”

Gülümsedim ve daha fazla dayanamayarak parmak uçlarımda yükseldim. Sonra da yanağına minik bir öpücük kondurdum. “Ben de senin.”

Akşam yemeğinde müdire tarafından, yaklaşan Bahar Balosu’yla ilgili bir duyuru yapıldı. Her yıl yaptığı ve saat kaçta hazır olacağımız, törenin ne zaman başlayacağı gibi teknik detayları içeren sıkıcı bir konuşmaydı. Ardından, Usta Abram’ın bir ricası olduğunu belirterek yarın öğleden sonra, Matias ve Rahsan’ın arenada yapacağı provanın haberi verildi. Bunu zaten bildiğimden, bakışlarını Matias’la oturduğum masaya çeviren öğrencilerin aksine, pek şaşırmadım ve çatalımla yemeğimi eşelemeye devam ettim. Ancak müdire konuşmaya devam ettiğinde ve söyledikleri, çiçek bilekliklerin artık temin edilebileceğine dair olunca ifadesiz yüzümü daha fazla koruyamadım, başarısız deneylerimin verdiği moral bozukluğu bir anda silindi. *Çiçek bileklikleri artık alabilecektik!*

Kısaca özetlemek gerekirse, bu bileklikler Bahar Balosu’ndan önce hazırlanır ve özellikle erkek öğrenciler tarafından satın alınarak baloda kavalieri olmak istedikleri kişilere hediye edilirdi. Tecrübe ettiğim ilk balodan beri bir taneye sahip olmak istemiştım ancak yalnızca son sınıfların bunu almasına izin verildiğinden sabırla beklemiş, aşk hikâyesi yazılmayan bir karakter olarak da elbette gerçek bir partnerimin olacağını düşünmemiştim. Rahsan’dan önce planım kendim gidip almaktı, kavalierem olarak da Otis ya da Milo’yu koluma takardım.

Sonunda beklediğim gün gelmişti ve beklenmedik şekilde bir sevgiliye sahiptim.

Duyuru yapıldıktan sonra Matias ve Serafina birbirine gülümsedi ve ben de bu tatlı ânı yakalayıp onlara eşlik ettim. Kitapta ne olduğunu biliyordum çünkü. Matias, o bilekliklerin en güzelini alıp Serafina'ya kavalyesi olmayı teklif ediyor, o da bunu mutlulukla kabul ediyordu. Baloda dans edemiyorlardı tabii, babaları oradayken bu mümkün değildi. Ancak Serafina, ne zaman Matias'ı özlese o çiçeklerin yapraklarına dokunuyor, Matias da uzaktan bile olsa onun kız arkadaşı olduğunu bilmenin buruk mutluluğunu yaşıyordu. Saat gece yarısına yaklaştığında ise bir şekilde sıvışmayı ve kimsenin olmadığı bir yerde dans etmeyi başarıyorlardı.

Tüm bunları bilmek, buruk bir mutluluk yaratıyordu içimde. Ama aynı zamanda, elimi çabuk tutmazsam ve onlara her şeyi söylemezsem, benim mutluluğumun da böyle buruk kalacağını biliyordum. Bu yüzden odama dönerken düşünceliydim. Seralarda geçirdiğim vaktin yorgunluğunu üzerimden atmak için köpüklü suyun içinde normalden uzun kaldım ve gerçekleşebilecek senaryoları kurdum. Kiminin sonu iyi, kiminin sonu kötü bitti ama içimdeki endişe dinmedi.

Nihayet banyodan çıktığımda hızlıca giyindim ve sandığımın dibinden en sevdiğim aşk romanını çıkardım. Sonuçta bir şekilde düşünmeye ara vermeli, akıl sağlığımı bir korumalıyım. Aşk romanları da bunun için en iyi çözümlerden biriydi ve ben, uzun zamandır ders ve panzehir araştırması dışında kitap okumadığımdan bunu kesinlikle hak etmiştim. Niyetim, Rahsan gelene kadar kendimi Kayven'in eski zamanlarında geçen ve oldukça popüler bir aşk hikâyesi olan kitaba kaptırmaktı. Ateş büyücüsü bir *reville* su büyücüsü bir *reveka* hakkındaydı ve klanlarının farklı yapısı yüzünden imkânsızlaşan aşk öyküleri, beni ilk sayfadan esir almayı başarmıştı.

Rahsan da tahmin ettiğim gibi geç gelmişti. Bunu bekliyordum çünkü hırslı olduklarını kendisi de söylüyordu. Yarın tüm okulun karşısında prova yapacaklarsa, elbette bugün daha önce yapmadıkları kadar çok çalışacak ve yarına bir gösteri çıkaracaklardı. Tam kitaptaki erkek karakter olan Feron'un Neira'yı serbest bıraktığı sahnede ydım ki Rahsan yavaşça pencereyden içeri süzöldü. İlk defa bu kadar sakın girmişti ancak ben yine de şaşırmış, onu gördüğüm anda ise yüzüstü uzanmayı bırakıp ayağa kalkmıştım. "Hoş geldin!"

"Hoş buldum." Yorgun görünüyordu, ona verdiğim onca enerjiye rağmen tükenmiş gibiydi.

"Yarın için hazır mısınız? Gösteriyi tamamlayabildiniz mi?"

Memnuniyetsiz bir homurtuyla beraber, üzerindeki ceketi de çıkardı ve kendini koltuğa bırakırken onu da diğer koltuğun üzerine attı. “En azından başladık.”

Mükemmeliyetçi bir insan olduğunu biliyordum. Bu yüzden gösterinin yalnızca onun için yetersiz olduğunu düşünmek istiyordum. Bunu ona da söylemiş, onu sözlerimle rahatlatmak istemiştım ancak istediği bu değildi. Fena bunalmıştı, tüm gün Matias’la beraber olmaktan hiç memnun değildi. Dolayısıyla gösteriye dair konuşmak istemediğini anladım ve oturduğu koltuğa doğru ilerledim. Bu sefer beni tutup çekmesi gerekmedi, ben kendi isteğimle kucağına geçtim. Sanırım hızlı öğrenen tek kişi o değildi.

Kucağına yerleştiğim anda beni kendisine doğru çekti ve ensesini koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Yorgun görüntüsü içimi sızlattı. “Çok mu yoruldu?” dedim, parmak uçlarımla alnına düşen saç tutamlarını geriye doğru iterken. Gözlerini açmadan, yalnızca hafıfçe başını sallayarak sorumu cevapladı. Sonra, “Sen ne yaptın?” diye sordu.

“Hiç,” diyerek omuz silktim. “Kitap okudum.” Bunu söylerken kendimi biraz işe yaramaz hissetmişim ancak bir yan karakter olarak bu ayrıcalıklarımın biriydi. Matias, Serafina ve Rahsan üçlüsüne göre çok daha huzurlu bir hayata sahiptim.

“Araştırma için mi?” dediği anda, “Hayır!” diye karşılık verdim hemen. “Verimlilik zehirlenmesi yaşadığım için çalışmaktan bıktım. Bir süre hiçbir bitkiyi görmek istemiyorum.”

İsyanıma güldü. Söylediklerimde ciddiydim ancak onu güldürmek, hoşuma gittiği için çatık kaşlarımı farkında olmadan düzelttim. “Ne okudun peki?” diye sordu, parmaklarını kolumun üzerinde gezdirirken. Bakışlarımla her hareketini takip ettim. “*Kül ve Yağmur*’u.”

İsmi duyar duymaz yüzünü buruşturdu. “Ne?” diye çıkıştım. “Okumadığını söyleyemezsin. Kül ve Yağmur’u Kayven’deki herkes okumuştur. Hatta Usta Abram’ın bile başucunda duruyordur.”

Sözlerim onu o kadar güldürdü ki dişleri gözüktü. “Ben de okudum.”

“Ve sevmedin mi?”

“Pek benlik değil.”

“Şaşırtıcı.” Cevabımla kaşlarını kaldırdı. “Aşk romanlarını seviyor gibi mi duruyorum?”

“Yani, sevmeyen birine göre epey romantik olabiliyorsun.”

“Bu ikisinin arasında bir bağ yok. Romantik olmak için seni sevmem gerekiyor, kitapları değil.”

Gülümsedim. Sözleri hâlâ beni delicesine utandırıyor olsa da donup kalma sürem azalmaya başlamıştı. O da hoşuma giden bir şey söylemiş olmanın verdiği keyifle benimle birlikte gülümsemişti. “Ayrıca onları kıskanmıştım.”

“Kimi? Feron ve Neira’yı mı?” dedim şaşkınlıkla.

Başıyla yavaşça onayladı. Sonra tek elini belimden çekip başparmağıyla yavaşça çenemle boynumun arasındaki yeri okşadı. “Evet. Trajik aşklarını değil elbette. Saf güçlerini ve asla yorulmamalarını.”

Bunu söylemesi beni şaşırtmamıştı çünkü tam Rahsan’ın düşüneceği bir şeydi ancak benim pek düşünmediğim bir şey olduğu için kısa süreliğine duraksamıştım. Kitap çok eskiden yazılmıştı ve eski bir zamana aitti, klanlar zamanına. Herkesin okuma sebebi de yalnızca içerisindeki aşk değil, Kayven’in eski zamanlarına ışık tutuyor olmasıydı. O zamanlar saf büyücüler çoğunluktaydı, klanlar arası evlilik imkânsıza yakındı ve henüz Rahsan gibi elementlerin karışımı olan büyücüler ortaya çıkmamıştı. Dolayısıyla saf büyücüler daha güçlüydü, daha geç yoruluyorlardı ve eski kayıtlardan gördüğümüz üzere, şimdi birkaç kişinin zorlukla yendiği *malakileri*, o zamanlar tek bir büyücü kolaylıkla yenebiliyordu. Kitapta da böyleydi, Neira kolayca bir *malakinin* kanatlarını koparabilimişti.

“O dönemin kolay olduğunu iddia etmiyorum ama her şeye rağmen o zamanlarda yaşamak ister miydin sorusuna hayır diyemiyorum,” dedi aramızdaki kısa sessizlikten sonra. Bakışları karşıya odaklanmıştı ve sesi de yüzü gibi durgundu. “Bize çok fazla sorun miras bırakmışlar gibi hissediyorum.”

“Nasıl yani?”

“Farklı büyücülerle evlendiler, klan yapısı zamanla dağıldı ve daha güçsüz büyücüler doğmaya başladı. Her kuşak bir öncekinden daha zayıf. Biz daha zayıfız. Bizden sonrakiler daha da zayıf olacak. Canavarlar ise hep aynı kalacak.”

Konuşurken dalgınlaşması ve sesini kaplayan kasvet yüzünden kendimi gülmek zorunda hissettim. “Bir aşk romanından yola çıkarak fazla üzücü şeylere geçmedik mi?”

Yavaşça başını kaldırıp gözlerime baktı, sonra zoraki bir şekilde gülümsedi. “Haklısın, geçtik. Zaten buraya bunları konuşmak için gelmemiştim. Sana bir şey verip döneceğim.”

Gülüşüm yavaşça soldu. “Dönecek misin? Antrenmana mı?”

“Hayır, odama. Dün geceki kazanın aynısı tekrarlınsın istemem. Bu yüzden sen biraz daha iyi olana kadar ayrı uyusak iyi olur.”

“Ama...” dedim. Söyledikleri karşısında âdeta yıkılmıştım ancak o, bir yandan bana böylesinin daha iyi olacağını anlatmaya çalışmış, bir yandan da cebinden bir şey çıkarmıştı. Uzun zamandır beklememe rağmen, o an zerre dikkat etmediğim bir şey. Sonra da kaşla göz arasında parmaklarımdan bileğime geçirmişti.

“Bunu sakın çıkarma.”

Onu umursamadım ve işaret parmağımı tehdit edercesine yüzüne salıdım. “Sadece bu gece ayrı uyuyacağız.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bileğine, senin benim olduğunu gösteren bir şey takıyorum ve dert ettiğin hâlâ bu mu?”

Yüzünde eğlenen bir ifade vardı ancak ben çok ciddiydim. “Evet, önce bu konuda anlaşacağız.”

Sabır dolu bir iç çekişle dudaklarını yaladı. “Bakarız, tamam mı? Yarın ne kadar iyi olduğuna bağlı. O yüzden meditasyonlarını yap.”

“Kitap okumak da benim için bir meditasyon.”

“Ama sadece senin için, bedeninin için değil.” Kaşlarını çattı. “Ciddiyim, Aviva. Daha fazlasını vermiş olsan başına neler gelebileceğinin farkında mısın?”

“Farkındayım,” diyerek sıkıntılı bir nefes verdim. “Haklısın.”

Sonra istemsizce bilekliğimdaki çiçeklerle oynadığımı fark ettim ve buna bir son verip bilekliğimi ilk kez inceledim. Çiçekler küçüktü ve mor, pembe ve mavinin farklı tonlarında birbirlerini sarıyorlardı. Gerçek değillerdi elbette, kumaştan yapılmışlardı ancak yine de çok güzel kokuyorlardı. Benim için bu kadar zarif bir tane seçmesine ve üstelik bunu bu kadar erken yapmasına şaşırmıştım. Duyuru yalnızca birkaç saat önce yapılmıştı. Rahsan Zev’iv, gerçekten de beklemekten hoşlanmıyordu.

“Ben...” dedim. “Bu çok güzel.” Ardından hızla başımı kaldırıp Rahsan’a baktım. “Ama bana, kavalıem olmayı *teklif etmen* gerekiyordu, bir anda bileğime geçirmen değil.”

Omuz silkti. Yüzündeki gülümseme, onu fazlasıyla kendinden emin gösteriyordu ve kehribar gözleri kendine has, hain bir mutlulukla parlıyordu. “Böyle şeyleri söylemekte hiçbir zaman iyi olmadım. O yüzden

bir gün süslü cümleler söylemek yerine doğrudan parmağına bir yüzük takarsam hiç şaşırma.”

Pencereden gelen gün ışığı yüzüme vuruyordu; yeşil gözlerime, açık renk tenime ve hafifçe pembeleşmiş yanaklarımın üzerine. Sabahın erken bir saatiydi ve düne göre çok daha iyi görünüyordum, yaptığım meditasyonlar işe yaramışa benziyordu. Evet, daha dinç uyanmıştım fakat kafam karmakarışıktı. Rahsan yanımda olmadığından, ertelediğim tüm sorular karşıma çıkmış, bana işkence etmek için yanlarına yenilerini almıştı.

Yavaşça kolumu kaldırdım ve üniformamın altında kalan bilekliği görmek için kumaşı sıyırdım. Küçük ve zarif çiçekler oradaydı. Kesinlikle seveceğim tarzda, geçen yıl son sınıfların bileğinde gördüğümde, görmek için gerekirse başımı çevirdiğim ve hep hayalini kurduğum türdendi. “Bunu sakın çıkarma,” demişti bileğime takarken ve ben de öyle yapmaya karar vermiştim.

Bu kararı vermek kolay olmamıştı elbette. Uyumadan önce uzun bir süreyi, yastığımın üzerine koyduğum bileğime bakarak geçirmiştim. “Çıkarmayayım mı? Ama o zaman Serafina ve Matias’a ne söyleyeceğim?”

Benim endişeli sesimin aksine keyifle sırtıtmış, bunu büyük bir olay gibi görmediğine beni inandırmaya çalışmıştı. Oysa biliyordum, her şeyi planlı olarak yapıyordu. “Bir sürpriz olduğunu.”

Gözlerimi kısarak ona bakmış, sonra da işaret parmağımı yüzüne doğrultarak ona kızmıştım. “Sen çok fena bir şeysin, biliyorsun değil mi?”

“Ben mi? Sevgilime baloda kavalyesi olduğunu gösteren bir bileklik alıyorum ve çok fena mı oluyorum?”

Bu masum numaraları bana sökmüyordu ancak konuşmasını dinleyip mimiklerini izlemek hoşuma gidiyordu, gülümsemeden edemiyordum. “Evet. Çünkü bileğimden hiç çıkarmamamı istiyorsun. Bana sormayacaklar mı, *bunu sana kim verdi* diye?”

“Soracaklar.” Omuz silkip parmağını belimdeki elinin uzanabildiği bir saç tutamına dolamıştı. “Sen de onlara söyleyeceksin.”

“Ya gerçeği söylemezsem?” diyerek takılmaya çalışmıştım ona. “Ya hiç var olmayan bir erkekten bahsedersen?”

Ancak söylediklerim, onu kışkırtacağı yerde daha çok heyecanlandırmış, altımda kıpırdanıp koltuğa iyice yayılırken gözlerinde hain

parıltılarla sırtıtmıştı. “Dilersen öyle yap. Balo gecesi yanında beni gördüklerinde, yüzlerinde belirecek ifadeyi görmek isterim.”

Ve böylece onunla boy ölçüşemeyeceğimi anlamış, onu öpmek için kollarımı boynuna dolamıştım. Başını hafifçe kaldırarak bana bakmıştı, kollarımın arasında karşı konulamayacak kadar yakışıklıydı. Ben de dayanamayarak parmaklarımı saçlarının arasına daldırılmış, yavaşça okşayıp alnından geriye doğru tararken ona iyice yaklaşmıştım. Yarın beni bekleyen sorunlar önemini yitirmişti. Tek istediğim, bana vereceği hayallerdi. “Bunu boş ver ve bana şu yüzük meselesinden bahset.”

Bu kadar kolay bir şekilde evlilikten bahsedebileceği, hiç aklıma gelmezdi çünkü orijinal kurguda evlenmiyor, kimseye romantik anlamda ilgi bile göstermiyordu. Benimle bu kadar kısa sürede bu seviyeye gelmesi de bu yüzden şaşkına çeviriyordu. Dokunuşumdan memnun bir şekilde, “Henüz bahsedeceğim bir yüzük yok,” demiş ve benim, vermek için yaklaştığım ancak unuttuğum öpücüğü kondurmuştu dudaklarıma. “Ama vakti geldiğinde en güzelinin, senin olacağından şüphelen olmasın. Şimdilik bilekliği çıkarma ve yanına yaklaşanlara göstermekten çekinme yeter.”

O an kıkırdamış ve ona gerçeği, yani o olmasaydı muhtemelen kimse bana kavalıem olmayı teklif etmeyeceğini söylememiştim. Bunun yerine onu öpmüştüm çünkü böyle düşünüp kıskanması hoşuma gitmişti.

Bıraksaydı, yorgun olduğunu tamamen aklımdan çıkarıp öpücüklerle boğardım onu, tüm gece kucağında kalırdım. Ancak öpücük daha tutkulu bir hâl aldığı anda ve bir elim ensesinden gömleğinin düğmesine doğru kaydığında, “Bekle,” diyerek beni durdurmuş ve dudaklarımızı ayırmıştı. “Bunun, senin enerjine nasıl etki edeceğini bilmiyoruz.”

“Umurumda değil,” demiştim. O an tek düşünebildiğim, ona nasıl daha fazla dokunabileceğimdi. Ancak Rahsan, “Benim umurumda,” diyerek belimden tuttuğu gibi beni kucağından indirmiş ve öpülmekten kızarıp şişmiş dudaklarıyla yüzüme bakmıştı.

O an, dinlenmemi ve meditasyon yapmadan uyumamamı söylüyordu ancak onu duymuyordum çünkü dudaklarına ve ellerimi daldırdığım için, iyice karışmış olan saçlarına bakmakla meşguldüm. Böyle görüldüğünde ona asla karşı koyamayacağımı, sarsılmaz bir kesinlikle kabul ediyordum. Ancak o bana karşı koyabilmiş ve tüm sızlanmalarına karşılık, “Ben de bayıldığım için yapmıyorum,” diye homurdanmıştı. O sırada bir bacağı

pencerenin dışındaydı. “Ama sen kendini düşünmediğin için benim düşünmem gerekiyor.”

Sonra çatık kaşları bir an için yerini oyunbaz bir ifadeye bırakmıştı. “Bu öpücüklerin devamını istiyorsan, bir an önce enerjini toplamaya bak. Sonuçta ben de pek sabırlı biri sayılmam.”

Gittiğinde sarhoş gözlerle bir süre arkasından bakmış, dayanamayıp geri dönmesini beklemiştim ancak benden daha iradeliydi, geri dönmemişti. Ben de mecburen meditasyon için rahat bir pozisyon almış, lavanta tutsüsü yakmış ve bir süre hiçbir şey düşünmeden nefesime odaklanmışım. Beklediğimden daha çok işe yaramıştı ancak aynı zamanda benliğimin, kenara ittiğim parçalarının da farkına varmamı sağlamıştı.

O gece uzun bir süreyi bilekliğe bakarak uyanık geçirmiş, gelecekte bizi neyin beklediğini merak etmişim. Rahsan, oyunbaz bir tavırla evlilikten bahsetmişti ve ben de o an gülüp geçirtmişim ancak bunun bir şaka olmadığını biliyordum, onun böyle bir şeyi ciddi olarak düşünmese asla söylemeyeceğini de. *Ve bu düşünce, beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyordu da.*

Sorun evlilik değildi, hayır, evlilikle birleştirmeye çalıştığım hayatın *bana ait* olmamasıydı. Zaten onu nasıl ele geçirmiştim ki? Çalışmış mıydım, ödünç mü almıştım? Yoksa tamamen bir hata mıydı?

Nasıl geldiğimi bilmediğimden, nasıl gideceğimi de bilmiyordum ve irademle buraya gelmediğimi düşündüğümden, yine iradem olmadan ortadan kaybolabileceğimden korkuyordum. Bir gün gözlerimi nasıl burada açıtıysam, geldiğim yerde de açabileceğimden, her gecenin son gecem olabileceğinden.

Aynada durgun yüzüme bakarken, aniden tuhaf bir farkındalıkla gözlerimi kırıştırdım. Geldiğim yer demiştim, *ait olduğum yer* değil. Evet, düşüncelerimde bile kelimeleri dikkatle seçmişim çünkü hiçbir yere ait olmadığım gerçeği içime işlemişti.

Geçmişimi hatırlamıyordum, benliğimi hatırlamıyordum, geldiğim yeri hatırlamıyordum. Öyleyse nasıl oraya ait olabilirdim ki? Elbette değildim. Ancak buraya ait olduğumu da söyleyemezdim. Evlilik ise birine, bir yere ait olmanın en kısa yollarından biriydi. Hayatları birleştirmek, beraber bir yolda yürümekti.

Oysa bu hayat bana ait değildi ve ben, benim olduğunu iddia edip sahiplensem bile bir gün elimden alınabileceği gerçeğini bertaraf edemezdim. Ansızın o yolda Rahsan'ı yapayalnız bırakabileceğim ihtimalini

görmezden gelemezdim. *Peki ona böyle bir kötülüğü nasıl yapabilirdim?* Nasıl bir kitap karakteri olduğunu, benim de bir başkasının yerine geçtiğimi ve buraya ait olmadığımı söyleyebilirdim?

Tüm gecemi bunu düşünerek geçirmiştim. Bana henüz evlilik teklif etmemişti ancak edecekse hakkımdaki gerçeği bilmeliydi. Ondan bunu saklayamazdım, onu böyle kandıramazdım. Risklerin farkında olmalıydı. *Ve belki de bu, aldığı karardan vazgeçmesini sağlardı.*

Kalbime bir ağırlık çöktü. *Peki gerçek, onun sırtına yükleyeceğim yüklere değer miydi? Onu bununla yaşamaya mecbur edebilir miydim? Ona kıyabilir miydim?*

Omuzlarımı düşürdüm, içimde hissettiğim ağırlık yüzünden nefes alışverişlerim de ağırlaştı. Önümdeki günü yaşamak istemedim. Yatağıma dönmek ve Rahsan beni bulana kadar örtünün altında saklanmak daha cazip geldi. Ancak yapmam gereken şeyi yaptım ve aynadaki yansımama bakarken üniformamın yakalarını düzelttim. Son dört yıldır böyle görünüyordum ve öncesinde nasıl göründüğümü bilmiyordum. Yine kahverengi saçlara sahip miydim mesela? Gözlerim yeşil miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Hatırlamıyordum ve hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Bu yüzden içinde yabancı hissetsem de bir şekilde alışabilmişim bu vücuda. *Peki ya Aviva Malkin olmaya?*

Elbette bu, başlangıçta o kadar da kolay değildi. Bocaladığımı da inkâr edemezdim ancak Aviva'nın yaşantısı da karakteri de bana yakın gelmişti. Bu yüzden, Rahsan'ın sevmediği fazla fedakârlıklar da katlanılmaz neşe de benim için zor olmamıştı. Sadece orijinal Aviva'dan daha hüzünlü bir ruha sahip olduğumdan emindim, bir de muhtemelen ondan daha zeki-ydim o kadar. Başka hiçbir şey beni *rolüme* yabancı hissettirmemişti. Ara ara tükendiğimi düşünsem de sabah olduğunda devam edebilme gücünü içimde bulabilmişim. Öyle ki bazen kendimi gerçekten Aviva olduğuma inandırabilmişim.

Kitabı okuduğuma dair bilgiler, birer yanılsamadan ibaretti ve uyardığım günden öncesine dair hafızamı yitirmem bir hastalığın ya da lanetin habercisiydi. *Olamaz mıydı?* Sonuçta elementleri kontrol eden büyücülerin arasındaydım, ellerim yaraları iyileştiriyordu ve geceleri geçitlerden korkunç yaratıklar çıkıyordu. Böyle bir gerçekliğin içinde yaşarken bu teori neden saçma olacaktı ki?

Olmamıştı. En azından kendimi buna inandırmak istediğim zamanlarda. Çünkü bazen buraya ait olmak, Aviva Malkin olmak daha kolay

gelmişti. Buna inanırsam, sürekli belirsizlik içinde yaşamak zorunda kalmayacağımı, kimsenin bana veremeyeceği cevapları ararken, yorgunluktan kütüphane masalarının üzerinde sızıp kalmayacağımı düşünmüştüm.

Ancak ne kadar istesem de bir süre sonra inandırmaya devam edememişim kendimi. İçimdeki huzursuz his ve cevaplanmayan sorular, bu ihtimalin üzerine çizmişti. Ben de bana verilenle ne yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Sonuçta elimden gelen tek şey buydu ve ben istesem de istemesem de hayat devam ediyordu. Ben de gidip öyle yapmıştım. Kendimi dışarıya atmış, rüzgârın saçlarımı savurmasına ve güneşin tenimi okşamasına izin vermişim. Bir avuç toprak ellerimden kayıp giderken gerçekliğini sorgulamayı denemişim. Gün yavaşça biterken de tek bir şeye karar vermişim: Gidemiyorsam burada yaşamayı kabullenmeli ve sevmeyi denemeliydim, burası bir hapishaneymiş gibi davranmak zorunda değildim.

Böylece *Aviva Malkin* olmuştum. Doğru veya yanlış, ancak kesinlikle olması gerekenden farklı bir *Aviva Malkin*. Karakterin başlayıp bittiği yer neresi ya da tamamıyla kendim miydim, yoksa yazılardan kalan boşlukları mı dolduruyordum, emin değildim ancak bir şekilde olmuştum ve kendimi diğerlerinin arasına sıkıştırmayı başarmıştım.

Ve şimdi, sahnenin gerisinde ve gerçeğin gölgelere karıştığı yerde kendi hikâyemi yazıyordum. En beklemediğim insan, ellerimi tutuyordu, dudaklarımı öpüyordu ve içimi öyle hislerle dolduruyordu ki beni, daha fazlası olduğuna inandırıyor. Yaşayabileceğim en güzel hayatın onunla olduğuna, buraya boşuna gelmediğime ve her şeyin birlikte daha güzel olacağına.

Kulağıma rüyalarından yapılma sözler fısıldıyor, beni kollarının arasında uyutuyordu. Gülümseyerek daldığım uykulardan hiç uyanmak istemiyordum. Ancak o, yanımda olmadığında bir kâbustan uyanır gibi dehşetle gözlerimi açıyor, gölgelerin duvar diplerinde biriktiğini ve üstüme gelmek için fırsat beklediğini görüyordum. Düşünceler beynimi kemiriyordu. *İstedğin kadar dene, yine de Aviva Malkin değilsin sen.*

Evet, Rahsan, hayatı olduğundan daha tozpembe görmemi ve kesinlikle burayı daha çok sevmemi sağlıyordu ancak bu, burada gözlerimi açtığımdan beri bildiğim gerçeği değiştirmiyordu. Aksine, yalnızken sadece kendimden sorumluyken, şimdi ona karşı da sorumlu hissediyordum, yüküm de kaybedebileceklerim de artıyordu.

Onun kollarındayken, gözlerimi kötü olan her şeye karşı kapatabilsem de belirsizlik içimde bir kara delik gibi büyüyordu. Bazen *biz* bile gerçek

miyiz, emin olamıyordum. Sonra bana içimdeki korkuyu silip atacak şekilde baktığını hatırlıyordum.

Ancak tüm gün aynanın karşısında dikilip sorularla boğuşmak, her şeyi mucizevi bir şekilde çözüme kavuşturmayacaktı. Şimdi sırada kahvaltı vardı ve dün gece aldığım karara göre arkadaşlarımla bilekliği görmesini sağlayacaktım.

Rahsan, manipülesini romantik jestlerle ve tatlı sözlerle yapıyordu, iyi olduğu için de hakkını vermem gerekiyordu. Evet, kesinlikle adil oynamıyordu ancak işleri hızlandırmak istemesine kızmıyordum. Zira hızlanması *gerekiyordu*. Bahar Balosu'na çok az kalmıştı ve arkadaşlarımla bir an önce konuşmalıydım.

Kavga etmeye, beni ikna etme çabalarını savuşturmaya ve beraberinde gelecek tüm o strese hazır olduğumu söyleyemezdik fakat yalnızca iki gün sonra babasıyla tanışacağım gerçeğini de göz ardı edemezdik. Bu konuda takvimim epey doluydu ve sadece bunlarla da kalmıyordu. Mezun olduktan sonra ne yapacağımız belli değildi ve ikimiz de ayrılmaya meyilli gözükmesek de ileride ne olacağından emin değildik. Üstelik en iyi ihtimalde bile hayatını karartmam gerekiyordu. Hem de buraya ait olmadığını ve onun, çocukken okuduğum bir kitabın karakteri olduğunu söyleyerek.

O konuşmayı henüz hayal edemiyor, düşünmek bile gözlerimi sımsıkı kapatmama sebep oluyordu çünkü tam bir felaket olacağını biliyordum. *Aksi nasıl mümkün olabilirdi ki zaten? Bu, sindirmesi kolay bir şey miydi?*

Hoş, sözlerime inanacağı ne belliydi? Gerçekçi biriydi ve ona bunu ilk söylediğimde şaka olduğunu düşünmesi muhtemeldi. Bana gülecek, durmamı söyleyecek ve hâlâ ciddi olduğumu gördüğünde sorgulamaya başlayacaktı. *Sonra da çıldırmaya*. Artık onu tanımaya başlıyordum ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar soracağını, benden benim bile bilmediğim cevapları isteyeceğini biliyordum.

Dalgin bir şekilde koridorda yürürken o süreci hayal etmeye çalıştım. Merdivenleri indiğim sırada bir yanımla bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu, diğer yanımla ise onun iyiliği için çenemin sonsuza dek kapalı durması gerektiğini. Her şeyin iyi olacağına inanmak, epey saf bir hareketti ancak bir gün arkamda iz bırakmadan kaybolacağım da garanti değildi. Üstelik saf davranmayı, onu bu gerçekle yaşamaya bırakmaya tercih ederdim. *Hem de her zaman*. Bunca zaman öyle yapmamış mıydım

zaten? Bu dünyada yapayalnız kalmış, derdimi kimseye anlatamamıştım. Bundan sonra da anlatmayacaktım.

Rahsan, istediği kadar savunmasız olduğumu düşünebilirdi ancak bu konuda onu koruması gereken *bendim* ve böyle daha mutlu olacağını bileceksem, çektiğim çileden hiç şikâyet etmezdim. Sonuçta kendimi buraya zor sığdırmıştım, bir de onu yerinden edemezdim.

Merdivenleri inip yemek salonuna yaklaşırken burnuma güzel kokular geldi ve ne kadar aç olduğumu ancak o zaman fark ettim. Matias ve Serafina, her zaman oturduğumuz masaya karşılıklı olarak oturmuş fakat henüz yemeklerini almamışlardı. Onlara doğru yürürken adımlarımı hızlandırdım. Yaklaşınca Serafina beni fark etti ve gülümseyerek ayağa kalktı. “Günaydın! On dakika daha gelmeseydin kapıda bitecektim.”

“Günaydın,” dedim gülümseyerek. “Bu aralar, az buçuk var olan uyku düzenimi de yitirmiş olabilirim.”

“Evet, belli oluyor. Pek ortalıkta da gözükümüyorsun zaten.”

Güldüm ve “Siz sürekli antrenmanda olduğunuz için olabilir mi?” diyerek geçiştirmeyi denedim. O sırada Matias ayağa kalktı. “Sahiden, ne yapıyorsunuz biz yokken?”

“Genelde seralarda oluyorum,” dedim. Bu yalan değildi.

Ancak epey gergindim ve konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum ya da değiştireceğimi. Yüzüme baktıklarında sakladığım her şeyi görüyorlarmış gibi geliyordu. Bu da sürekli gülümsemek zorunda hissetmeme sebep oluyordu. Yemeklerimizi almak için beraber yürümeye başladık, o sırada sağ tarafımdaki Matias dönüp bana baktı. “Dersleriniz bitmedi mi?”

“Bitti ama ben diğerleri gibi kalan zamanımın tadını çıkarmak yerine, kendime işkence etmeyi seçiyorum.”

“Miriam’ın diğer öğrencileriyle birlikte mi?”

“Aslında son sınıfların çoğu araştırmayı bıraktı. Rimona’yı bile o günden sonra pek görmedim. Alt sınıflar da risk almak istemedi. Sanırım geriye sadece ben kaldım.” Omuz silktim ancak epey detay verdiğim için onları sıkıyormuşum gibi hissettim. Bu yüzden de, “Bugün yine seralarda olacağım, sizin arenadaki antrenmanınıza kadar elbette,” diyerek konuyu değiştirdim. “Bunun için heyecanlı mısın?”

Matias, soruyu sorarken onu omzumla dürtmeme, başını iki yana doğru sallayarak güldü. “Değilim ama tereddütlüyüm.”

“Ne için?”

“Birlikte uyumlu hareket edebileceğimizi düşünmüyorum.”

“Onu kimse düşünmüyor,” diyerek araya girdi Serafina. Üçümüz de bir tepsi kapıp aşçıların karşısına sıralandık.

“Hey!” diye kızdım. “Neden hemen olumsuz düşüncelere kapılıyor-sunuz ki?”

Matias güldü ve tepsisine bir tabak patates püresi yerleştirdi. “Şifacı olduğun için böyle söylemen normal.”

Sinirden gülesim geldi, onlara zihnimi meşgul eden şeyleri göstermek istedim. Ancak o an sadece bezgin bir sesle itiraz edebildim. “Meditasyon dersini hepimiz aldık, hem de birinci sınıf boyunca!”

“Ve yalnızca şifacılar düzenli olarak yapmaya devam etti.”

“Açıkça belli oluyor ki siz de yapmaya devam etmeliymişsiniz.” Derin bir nefes aldım ve sıranın sonuna geldiğim için tepsime bir elma yerleştirdim. “Neyse, daha fazla tartışmak istemiyorum. Önce karnımı doyurmam gerek.”

“Benim de,” diyerek arkasına dönüp bana baktı Matias. İkimiz de açlığa hiç dayanamazdık. Ona hafifçe gülümsedim. “Şimdilik sadece her şeyin iyi olacağına inanalım, tamam mı?”

Belli belirsiz başını salladı. “Denerim.”

Tekrar masamıza geldik ve Matias karşıya, Serafina ise yanıma oturdu. Bir süre sessizce yemeğimizi yedik. Etraftaki gözlerin, Matias’ın üzerinde olduğunu, bugün yapılacak antrenman hakkında fısıldaştıklarını biliyordum ancak herhangi bir yorumda bulunmadım. Onun yerine bu büyük olayın diğer öznesini, yani Rahsan’ı merak ettim. Kahvaltısını etmiş miydi?

Gözlerimi hızlıca etrafta gezdirdim ancak -tabii ki- onu göremedim. Sadece kendi istediğinde ortaya çıkıyor gibiydi ve kız arkadaşı olsam da nereye kaybolduğundan emin değildim. İnsanlardan ve kalabalıktan hoşlanmıyordu. Bu yüzden Akademi’nin sessiz ve karanlık bir köşesinde tek başına yemeğini yemesine şaşırılmazdım. Belki de çoktan yemişti ve meditasyon yapıyordu. *İşte asıl buna şaşırılmazdım.* Rahsan, tanıdığım en sorumluluk sahibi insandı ve onu tanımaya başladığım zamanlarda iyi bir büyücü olmak için ne kadar uğraştığını görmek beni şaşırtmıştı. Zira onun için kazanmak yetmiyordu, gücünü stabil tutması ve kontrolün hep kendisinde olması da gerekiyordu.

Bu yüzden, ne kadar zor olsa da onun için endişelenmemeye çalıştım. Sonuçta ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve bugün göreceklerim beni tedirgin etse de önem listemin ilk üçünde yer almıyordu. İkisi de işin inat kısmındaydı ve zamanları azaldıkça yola geleceklerinden emindim. Üstelik endişelenecek daha önemli şeylere sahiptim. Yemek yerken bunlardan birini neredeyse unutmuş vaziyeteydim.

Neredeyse. Çünkü çatalımı dilimlenmiş bir domatese batırdığım sırada, farkında olmadan pelerininim kumaşı açılmış ve bilekliğim ortaya çıkmıştı. Bunun olduğunu da hemen yanımda oturan Serafina bileğimi tutana kadar anlamamıştım.

“Neee?” demişti son harfi uzatıp ikimizin de bakışlarını önce kendine, sonra da tuttuğu bileğime çevirirken. Sesi şaşkındı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Anında kızardım. Onlara kontrollü bir şekilde gösterme fırsatını kaçırdığım için de biraz kendime kızdım. “Demek bir kavalıyın var! Kim bu şanslı kişi? Yakışıklı şifacıardan biri mi? Yoksa seralarda bu kadar vakit geçirmenin tek sebebi, panzehir bulmak değil mi?”

Serafina’nın nefes bile almadan sorduğu sorulara güldüm. Ancak imalı sesine ya da beni yakalamış olmasına değil, gerçeğin bununla uzaktan yakından alakası olmamasına. “Hayır, bir şifacı değil.” Bilekliği kapatmak için kumaşı kavradım, anında bana engel oldu.

“Dur, biraz daha incelemek istiyorum!” Dediği gibi daha yakından bakmak için bileğimi kaldırdı ve samimi bir mutlulukla, “Çok güzelmış,” dedi. Bu sefer sesi daha sakindi. “Sen de benimkini görmek ister misin?”

“Tabii ki!”

İkimiz de anında neşelenmiş, genç kızlığımıza bağlı tüm hisleri doruklarda yaşamaya başlamıştık. Buna ihtiyacım olduğunu, başıma gelene kadar anlamamıştım. Serafina’nın bilekliğindeki çiçekler, maviyle sarının tonlarındaydı ve benimkinden abartılı olsa da kesinlikle çok şıkta. “Mükemmel!” dedim gördüğümde gözlerimi büyüterek. “Elbisenle de harika olacak!”

Gözleri hevesle parladı. “Evet! Ben de ilk gördüğümde aynısını düşünmüştüm!”

Dayanamayıp Matias’a döndüm. “Aferin, zevklisin.”

O âna kadar sessiz bir gülümsemeyle bizi izleyen Matias, bunu söylememle birlikte gösterisi biten bir şovmen gibi eğildi ve onu övmemize izin verdi. Ancak Serafina bu geçiştirme numaralarını yemedi. “Seninki de hiç fena değilmiş,” dedi gülerek. “Seni tanıdığı belli.”

Kimden bahsettiğini bilse asla böyle konuşmayacağı gerçeğine de biraz hüzünlendim ancak buna değil, sonunda onunla böyle şeyleri konuşabiliyor olmama odaklanmayı seçtim. Bunu yapabilmeyi çok istemiştim. “Evet.” Onu hatırlamak, yüzümde tatlı bir gülümsemenin yayılmasına sebep oldu. “Dikkatli biridir.”

“Kim peki? Söyle artık, çatlayacağım yoksa!”

Serafina’nın sabırsızlandığı belliydi. Matias da sessiz kalsa bile ilgiyle dinliyordu ve merak ettiğini anlayabiliyordum. Zaten Serafina, bunu söylediği anda masaya doğru yaklaşmış, dirseklerini üzerine yaslayarak bana bakmıştı. Bir an ne yapacağımı şaşırarak gözlerimi kaçırdım. Böyle şeylere karşı gerçekten hazırlıksızdım. “Şey... Bunu henüz söyleyemem.”

“Nedenmiş o?”

Önce bugünkü antrenmanın nasıl geçtiğini görmem gerekiyor.

“Sürpriz olsun istiyorum.”

Bunu dediğim anda yüzümü buruşturma isteğiyle savaştım. Rahsan’ın söylediği şeyleri tekrarladığıma inanamıyordum. *Beni gerçekten de ele geçiriyordu.* Ancak kim olduğunu burada, yemek salonunda ve herkesin ortasında söyleyemezdim. Öğrendiklerinde pek hoşlarına gitmeyeceğini ima etmem bile her şeyi berbat ederdi. Sonuçta kimden, onun kadar nefret ediyorlardı ki?

Herhangi bir ismi söyleyebilirdim, *onunki* dışında.

“Ne yani,” dedi Serafina, anlamadığını açıkça belli ederek. “Onu balo gecesi görmemizi mi istiyorsun?”

“Hayır!” dedim hemen. Bu en kötü senaryomdu, düşüncesi bile başlı başına kâbustu. “O kadar da sürpriz olsun istemiyorum.”

“Öyleyse?”

“Sadece doğru zamanı kolluyorum.” Çatalımı tabağın üzerine bırakıp bakışlarımı ikisinin de üzerinde gezdirdim. “Bu, burada konuşmak istediğim türden bir konu değil. Üstelik, önceliğimiz antrenman. Antrenman iyi geçsin, size kim olduğunu söyleyeceğim.”

Gerginlikten kaskatı kesilmiş bir şekilde nefesimi verdim ve bir süre daha yüzlerini inceledim. Hemen öğrenmek istediklerini biliyordum ancak sözlerim, onları ikna etmeyi başardı. Yemeğini bitiren Matias, dudaklarını sildiği peçeteyi gelişigüzel bir şekilde tepsinin üstüne bıraktı ve geriye doğru yaslandı. “Pekâlâ. İstedğin gibi olsun.”

Serafina ise onun kadar çabuk pes etmedi. Ona söylemediğim için hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Sonuçta bileklik, sıradan bir kavaye anlamına gelse bile saklamayı istemem, daha özel bir şey olduğunu açıkça gösteriyordu. Ona hiçbir şey söylemediğimi biliyordu. *Bunu yapmayı istemiştin ama.* Hem de çok. Bu yüzden gözlerini tabağına indirip, “Sen nasıl istersen,” dediğinde onunkiyle beraber benim kalbim de sızladı.

Dün gece onlara bilekliği göstermeye karar vermiştim ancak Rahsan’dan bahsetme işini biraz daha sonraya ertelemiştim. Aslında, tüm konuşmayı antrenmanın nasıl geçeceğine göre planlamıştım. Eğer her şey yolunda gider de Matias’la Rahsan, arenada bir takım olabileceklerini gösterirlerse, akşam yemeğinden sonra ikisini de karşıma alacak ve ne kadar zor olursa olsun bu konuşmayı yapacaktım. Ancak kötü geçerse başka bir şey bulmam gerekecekti.

Umudum, birlikte çalışabilmelerinden yanaydı. Böylece sonsuza kadar düşman kalmalarına gerek olmadığını, istediklerinde ittifak kurabileceklerini görmüş olacaktı. Hem belki gerçeği söylediğimde hemen pençelerini çıkarmaz, bana ilişkim hakkında felaket teorilerini anlatmazlardı. Rahsan Zev’iv’in, sandıkları kadar kötü olmadığını farkına varırlardı.

Düşüncelerim yüzünden farkında olmadan iç çektim. Yine gereksiz bir iyimserliğe kapılıyor gibiydim. Oysa işlerin o kadar kolay ilerlemeyeceğini bana göstermişlerdi. Üstelik Rahsan’ın da bu konuda parmağını kırmılatmayacağından emindim. Serafina ve Matias’ın, onu nasıl gördüğüyle ilgilenmiyordu, arkadaş olmak gibi bir gayesi kesinlikle yoktu. Benim için bile.

Masadan ilk ayrılan, yemeği de ilk bitiren Matias oldu. Bizimle kısa bir süre daha oturmuş ancak sessizleşip kendi içimize döndüğümüzü fark ettiğinde, daha fazla geç kalamayacağına karar vermişti. “Artık gitsem iyi olur, Zev’iv’le geçireceğim harika saatler beni bekliyor.”

Bezgin sesine gülümsedim ve Serafina’nın ardından ben de ona başarılar diledim. Kapıdan çıkıp merdivenlere yönelmesini ve özel olarak antrenman yaptıkları yer altındaki arenaya gidişini izlerken, başka bir versiyonda gizlice en yakın arkadaş olmalarını diledim. Öyle olsa neler olabileceğini hayal ettim. Bu sadece benim işimin kolaylaşmasıyla ilgili değildi, tüm sevdiklerimi bir arada görmek isterdim. *Bu bencillik miydi?*

“Tek bir soru. Onunla mutlu musun?”

“Hm?” Kapıldığım hayallerden sıyrılıp Serafina’ya döndüğümde bana baktığını gördüm. Gözleri beklenti doluydu ve çatalıyla patates püresinin kalan kısmını dürtüklüyordu.

“Seninkiyle yani?” dedi açıklarcasına. “İsmi bilmediğimden nasıl hitap etmem gerektiğini de bilmiyorum. *Gizemli çocuk* kulağa çok mu sevimsiz geliyor?”

Söylerken yüzünü buruşturduğu için ben de kendime engel olamayıp burnumu kıvrıttım ve güldüm. “Evet. Hem ona bir hitap şekli bulmamızı gerektirecek kadar gizli tutmayı planlamıyorum.”

“Peki neden söylemiyorsun?” dedi hevesle. Anında oturuşunu dikleştirmiş, cevabımla beraber canlanmıştı.

Alt dudağımı ısırarak suratına baktım. Söylemiyor değil, *söyleyemiyordum*. Bunun arkadaşlığımızı zedeleyeceğinden korkuyordum ki bir noktada bunun gerçekleşeceğini biliyordum. Mezun olmak üzereydik, bunca zamanı birlikte geçirmiştik ve onlardan bu şekilde ayrılmak istemiyordum. İstedğim, hepimizin mutlu olduğu bir yol bulmaktı ancak kimse o yola meyilli görünmüyordu.

Sessiz kaldığımda Serafina bunu kendince yorumladı ve “Emin olmak mı istiyorsun?” diye sordu.

Böylece yalan söylemek zorunda kaldım. “Öyle de denebilir.” Oysa Rahsan’dan emin olmamı gerektiren bir durum yoktu. Onu gururla karşılarına çıkarabilmek, ikimizin de hakkıydı.

“Peki nasıl görünüyor?”

“Serafina!”

“Ne?” dedi gülerek. “Sadece senin daha önce birinden hoşlandığını görmedim ve tipinin ne olduğunu merak ediyorum.”

“Emin ol, o benim tipim falan değil.”

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Değil miydi?”

“Yani... Nasıl birinden hoşlanacağımı düşünsem, onun gibi görünen birisini seçmezdim. Ama artık öyle değil.”

Gülüştü büyüdü. Gözleri ıslık ıslık parlıyordu ve bunu beklemediği her hâlden belli oluyordu. “Yani artık tipin?”

Artık ondan başka kimseyi düşünemiyorum bile. Ancak bunu ona söyleyemediğim için suyu uzandım, o da beni rahat bırakmadı. “Düşündüğümden daha mı ciddi yoksa? Ondan *hoşlanıyor* musun?”

Zorlukla yutkundum. “Serafinal”

“Ne? Mızıkçılık yapamazsın! Sen de bana Matias’la ilgili milyon soru sormuştun!”

Haklıydı. O yüzden karşı çıkmadım ve tepsilerimizi bırakıp bahçeye çıktığımızda, sorularını olabildiğince cevaplamaya çalıştım. Rahsan’ın kimliğini ele verebilecek kadar tehlikeli olanların etrafında dolandım. O ise mutlu bir şekilde koluma girdi ve bana seralara kadar eşlik etti. İsmi söyleyemesem de en yakın arkadaşşıma, âşık olduğum kişiden bahsetmek epey iyi hissettirdi.

“Yani ondan hoşlanıyorsun?” dedi en sonunda, ilk seranın girişinin önüne vardığımızda. Fazla vakti olmadığını biliyordum. Diğer ışık büyücüler, antrenmanlarına başlamak için arenada onu bekliyordu. Ancak o, benim için vakit ayırmayı seçmişti. Kiminle birlikte olduğumla gerçekten ilgileniyor ve mutluluğumu umursuyordu. Sanırım bazen kendimi onların gözünde fazla küçültüyor, bana ne kadar değer verdiklerini unutuyordum.

Tatlı bir meltem saçlarımı savururken önüme gelen tutamları kulağımın arkasına ittim ve gülümsememi bastıramadığım için başımı öne doğru eğdim. “Evet, ondan hoşlanıyorum.”

“Peki nasıl oldu da ondan hiç bahsetmedin?”

Bunu bana sormak yerine, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Belki de fark etmediğine şaşıyordu. Önemli değilmiş gibi omuz silktim. “Daha çok içimde yaşıyorum sanırım.”

Hayır. Aslında o sizin düşmanınız ve öğrendiğiniz anda öfkeden köpükler saçacaksınız.

Ancak o an, Serafina en tatlı gülümsemelerinden biriyle bana baktı ve omzuma dokundu. “Bundan sonra yaşama öyleyse. Onunla tanışmak ve sizi yan yana görmek için sabırsızlanıyorum.”

Ona veda etmeden önce gülümsememi korumayı zor başardım. “İnan ben de.”

Üçüncü seranın içinde yalnızdım. Birinci sınıflar sıkıntıdan patlayıp isyan etseler de derse devam ediyorlardı, ikinci sınıflar ise Bayan Topaz’ın gözetimi altında ayak işleri yapıyorlardı. Çoğu dışarıdaydı ve bahçeyi yaz için hazırlıyorlardı zira en büyük bitki hasadını o zaman yapıyorduk.

Güzel havaların tadını çıkaran tek kesim, üçüncü sınıflardı. Üstelik sadece şifacılar arasında değil, tüm okulda. Herkes, gösteri telaşı ve mezun olduktan sonra ne yapacakları kaygısı içerisindeyken, onlar çimenlere bir örtü serip güneşlenebiliyordu. Bu da herkesin onlara karşı kinlenmesine sebep oluyordu. Büyücülerin çoğu en az bir kere şifacı olmayı diliyordu. Geçen yıl, ben de onların yaptığı gibi gezmiş, okuldan kasabaya kadar olan mesafeyi günlük yürüyüş rotam hâline getirmiştım.

Oysa şimdi o günler hiç yaşanmamış gibi geliyordu. Hazırladığım formülün bir kere daha köpürmesini izlerken, hayal kırıklığıyla öfke karışımı bir ses çıkardım ve tüy kalemi mürekkebin içine batırdım. İstesem, geçen yılki günlerden birini şimdi yaşayabileceğimi biliyordum ancak aynı kaygısızlıkta olmayacağım için hiç buna yanaşmıyordum.

Sonuçta kendimi tanıyordum. Aklımın burada kalacağını ve gelmeseydim yapabileceklerimi abartacağımı, en sonunda da kendimi suçlu hissedeceğimi biliyordum. Soluğu yine burada alacaktım.

Yeni formülün sonuçlarını defterime yazarken içim sıkıntı doluydu. Gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım çünkü bir ipucu, en azından bir başlangıç bulduğumu sanmıştım ancak düşündüğüm bitkilerin hiçbiri işe yaramamıştı. Hepsini farklı şekillerde defalarca formüle katmıştım; damıtarak, kurutarak, ezerek, doğrayarak. Ancak ne yaparsam yapayım elle tutulur bir sonuca ulaşamıştım. Her birini ince ince yazmış, neyi nasıl yaptığımı en ufak detayına kadar açıklamıştım fakat hepsinin sonuç kısmında başarısız olduğu yazılıydı. İç çekerken moralimi daha fazla bozmamaya, kendimi toparlamaya çalıştım. Rahsan haklıydı, kolay olsaydı şimdiye kadar çoktan başka birisi yapardı.

Mürekkebin kurummasını beklerken sayfanın tamamında göz gezdirdim ve adımlarım arasında bir hata olup olmadığını anlamaya çalıştım. Her şey düzgün görünüyordu ve bu beni daha çok üzüyordu çünkü en başa döndüğüm anlamına geliyordu. Ellerim yine bomboştı.

Eşyalarımı toplarken kütüphaneye gitmeye karar verdim. Birkaç temiz parşömen sayfasına ve bolca sabra ihtiyacım olacaktı. Ancak dağınıklığımı topladığım sırada, birisi telaşlı adımlarla üçüncü seraya girdi ve beni gördüğü anda, orada olmamı beklemiyormuş gibi olduğu yere çivilendi.

“Aviva?”

Tanıdık ses, karmaşık notlarımı düzenleme çabamı sonlandırdı ve tüm tomarı öylece masanın üzerine bırakarak başımı kaldırdım. “Bayan Miriam!”

Ortada buluştuk. Kendime engel olamayıp sarıldığımda, onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim ve bozuk morali biraz olsun düzelmşti.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordu geri çekilirken. Beni burada görmeyi gerçekten beklememişti, özellikle de tüm son sınıflar arenada diğer büyücülerini izlerken. “Yoksa hâlâ araştırma mı yapıyorsun?”

“Evet ama lütfen bana o gururlu gözlerle bakmayın, hiçbir yol katedemedim.”

“Saçmalama!”

Bayan Miriam’ın bu enerjik hâllerini özlemiştim ve onu etrafta görememenin suçlusunu kendim saydığım için masaya doğru süzülüşünü izlemek yüreğimi ezmişti. Sonraki birkaç dakikayı ise ona karmaşık notlarımın arasından önemli olanları çekip çıkarmak ve yaptıklarımı açıklamakla geçirmiştim. Beni dikkatle dinlemiş, ara ara soru sormak için sözümü kesmiş ve en sonunda da gülümseyerek, “Aferin,” demişti. “Titizlikle çalışmış, iyi bir iş çıkarmışsın.”

“Ama...”

“Aması yok, deneye yanıla olur bu işler. En azından sistematik gidiyor ve deneylerini düzgünce açıklıyorsun. Ayrıca pes etmemişsin, araştırmaya devam ettiğini görmek beni çok sevindirdi.”

Bir süre yüzümü inceledi. Takdir edilmek, kesinlikle çok iyi gelmişti ancak kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Bundan sonra ne olacağını biliyordum. Sadece hazır olduğumdan emin olamıyordum.

“Mezun olduktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun, Aviva?”

“Ben... Henüz karar vermedim efendim.”

Nefesimi tuttum. Ardından, buraya geldiğimden beri bildiğim -beklediğim- teklif, Bayan Miriam’ın dudakları arasından döküldü. “Kalıp benim yardımcım olmak ister misin?”

Yutkundum. Orijinal Aviva’nın severek kabul ettiği teklif, karşımdaydı ve ben sessiz kalıp bunu değerlendirirken, Bayan Miriam beni ikna etmek adına daha çok şey söylüyordu. “Araştırmaya burada devam edersen, okulda kaldığın için maaşın olur ve benimle derslere girersin. Sonra belki kendin de eğitmen olursun. Bay Tov’un yakında emekli olacağını biliyor muydun? Onun yerine geçip İleri Şifa Büyüleri eğitmeni olabilirsin mesela. Ne dersin?”

Söylediği her yeni şeyle birlikte gözümün önüne başka bir görüntü geldi, hayatımın nasıl olabileceğini hayal ettim. Orijinal kurguda Aviva bu

teklifi kabul ediyor ve Serafina ile Matias ayrılırken o burada, Korindel'de kalıyordu. Sonra da ona dair pek bir şey görmüyorduk. Zira kitabın son kısımları, Akademi'den sonraki hayatı ve Rahsan'ın bir tirana dönüşmesini anlatıyordu. Hâliyle Aviva, bu kısımlarda yer almıyordu.

Kitabın içinde gözlerimi açtığımdan bu yana, fikirlerim çok sık değişmişti ancak nihayetinde en güvenli gördüğüm seçenekte, yani hiçbir şeyi bozmadan aynı şekilde ilerlemekte karar kılmıştım. Ve elbette bu planım, Rahsan'ın hayatıma girmesiyle suya düşmüştü, her şeyi geri dönülemez şekilde değiştirmiştım.

Bu mantığa göre de burada kalmayı seçmemeliydim ancak Bayan Miriam'a söylediklerimde samimiydim. Henüz ne yapacağıma gerçekten karar vermemiştim ve seçeneklerimden de emin değildim. Sessizliğim hevesini kırdı ve gözlerindeki ışıltı, yerini dingin bir ifadeye bıraktı. "Affedersin, fazla mı üstüne geldim?"

"Hayır!" dedim hemen. "Teklifiniz için gerçekten teşekkür ederim. Benim için ne kadar büyük bir onur, tahmin bile edemezsiniz. Benim sadece..."

"Biraz düşünmeye mi ihtiyacın var?"

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Evet."

Tatlı bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Elbette. Düşünmelisin de."

"Peki, kararımı en geç ne zaman bildirebilirim?"

"Acele etme, yaz boyu burada olacağım ancak okul yılı başlamadan önce, en azından bana bir mektup yolla, tamam mı? Kabul etmeye karar verirken de detayları konuşmak için yanıma gelmekten çekinme."

Kocaman gülümsedim ve ona sarılma isteğimi bastırmaya çalıştım. "Teşekkür ederim Bayan Miriam!"

"Rica ederim." Şefkatle koluma dokundu. "Bunu kararını etkilemek için söylemiyorum ama kalırsan beni gerçekten çok mutlu edersin. Burada senin gibi azimli ve çalışkan şifacılar ihtiyacımız var."

Övgüleri kalbimi ısıttı. En azından bunca zaman bir hiç uğruna çalışmamıştım. "Teşekkür ederim."

Ancak o, bunu söyledikten sonra beklemediğim şekilde kaşlarını çatı ve beni azarladı. "Ayrıca kendini bu kadar yorma. Görüyorum ki enerjin epey azalmış."

Bayan Miriam, şifacılar da nadiren görülen özelliklerden birine sahipti ve herkesin enerji alanını, diğer şifacılar nazaran çok daha net bir şekilde

görebiliyordu. Bunu unutmuştum ve şimdi karşısında durmak, çıplak kalmak gibi hissettiriyordu.

“Şey...” dedim. Elbette ona enerjimin bu durumda olmasının gerçek sebebini söyleyemezdim. “Meditasyon yapmaya çalışıyorum aslında.”

“Yapmalısın da. Sakın aksatma. Ancak şimdilik...” Uzanıp elimi tuttu ve gözlerini kapattı. Ne yaptığını anlayamadan da bu bunaltıcı seranın içinde bile ferahlatacak türden enerjisini bana aktardı.

“Bayan Miriam!” dedim gözlerimi kocaman açarak. Bunu beklemiyordum. “Ben ne diyeceğimi bilmiyorum, gerçekten teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Avuçlarının arasındaki elimi hafifçe pat patladı. “Buna ihtiyacın var gibi görünüyor. Dediğim gibi kendini bu kadar yorma ve biraz ara ver. Hem bugün arkadaşlarının bir gösterisi yok mu?”

Sözleri karşısında kızardım. Günlerdir Akademi’de değildi ancak son dedikoduları duymayı başarabilmişti. Üstelik Matias’ı kastederek *arkadaşım* değil, *arkadaşların* demişti çünkü Rahsan’la ilişkimden haberdardı. En azından revirde, onun yanında kalacak kadar onu umursadığımı biliyordu. “Şey, evet,” diyerek rahatsızca yerimde kıpırdandım. “Ben de o zamana kadar kütüphanede olmayı düşünüyordum.”

“Düşünme. Git ve diğerleri gibi güzel havanın tadını çıkar. Sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

Gülümsedim. Başka birinin sorumluluklarımı hafifletmesi ve bana izin vermesi iyi hissettirmişti. “Tamamdır, teşekkür ederim.”

Bayan Miriam’la vedalaştım ve notlarımı toparlayıp seradan ayrıldım. Sonra da hepsini gelişigüzel bir şekilde, odamdaki çalışma masasının üzerine bırakıp uçarcasına bahçeye çıktım. Milo ve birkaç üçüncü sınıfı, arenayı gören bir tepenin üzerinde piknik yaparken görmüştüm ve bir sonraki durağım orası olmuştu. Öğle arasına kadar da yanlarında oturup sohbetlerine katılmışım. Çoğu zaman sessiz kalıp büyücülerin gösterilerini izlemiş, kendimizce artı ve eksilerini dile getirmiştik.

Milo’ya, Bayan Miriam’ın teklifinden bahsetmemiştim. Serafina ve Matias’a da bahsetmeyi düşünmüyordum çünkü kararımı etkilemelerini istemiyordum. Bana, kalmamı söyleyeceklerini biliyordum. Bu, karşı konulamayacak kadar iyi tekliflerden biriydi ve şifacıların çok az bir kısmı, mezun olmadan önce böyle bir teklifi elde ederdi.

Kafa karışıklığı içerisinde çimlere, örtünün üzerine uzanmış ve gözlerimi kapatarak bir süre daha bunu düşünmüştüm. Arılar uçuşup etraftaki çiçeklerden polen toplarken, sezgilerimin bana ne söylediğini dinlemeyi

denemiştim. Ancak düşünebildiğim tek şey, önce Rahsan'a söylemem gerektiği olmuştu.

Elbette hayatımı onunkine bağımlı kılmayı ya da sözlerine göre hareket etmeyi düşünmüyordum ancak erkek arkadaşım olarak gelecek planlarımı duymaya hakkı olduğuna inanıyordum. Zira onunkileri duymayı da ben istiyordum. Böylece karar vermeyi sonraya ertelemiş, güneşin tadını biraz daha çıkarmıştım. Milo, yemek vaktinin geldiğini söyleyene kadar da epey mayışmıştım. Bir şeyler yemeden akşama kadar idare edebileceğimi düşünüyordum ve oradan kalkmayı hiç istemiyordum.

Ancak baş belası arkadaşım, "Olmaz!" diyerek kolumdan tutup beni kaldırmış ve etrafımızdaki diğer insanlar gibi yemekten sonra yapılacak antrenman hakkında konuşmaya başlamıştı.

"Matias, yine yerden yükselme numarasını yapmayı düşünüyor mu? Sana bir şey söyledi mi?"

"Bilmiyorum, bunu konuşmadık."

"Umarım yapar. Saf bir toprak b  y  c  s  n   izlemek gerçekten çok havalı oluyor."

O, hevesli bir sesle konuşmaya devam ederken sessizleşmiş ve yalnızca adımlarıma odaklanmıştım ancak yemek salonuna yaklaşırken, üzerimde hissettiğim yoğun bakışlar yüzünden başımı kaldırmak zorunda kalmıştım. Bu artık bir alışkanlıktı, Rahsan'ın üzerimdeki etkisi diğer herkesten farklıydı. Bu sayede, onun gölgeler arasında beni beklediğini görmüş ve tek bir bakışla ne demek istediğini anlamıştım.

Milo konuşmaya devam ederken, kolundan tutup onu durdurdum ve başını bana çevirdiği anda, "  ok önemli bir şeyi odamda unuttuğumu fark ettim," dedim. Biliyorum, eskiydi ancak bu tarz bahaneler bulmak konusunda hiç iyi değildim. "Onu gidip almam gerek. Siz yemeğinizi yiyin, ben belki Matias'ı kontrol etmek için giderim."

Rahsan'ın beni ne için beklediğini bilmediğim için art arda aklıma gelen her şeyi sıralamıştım. Milo ise şaşkındı. "Emin misin? Seni bekleyebiliriz."

"Yok, siz yiyin. Benim ne yapacağım belli olmaz."

Rahsan'ın olduğu tarafa doğru bir bakış atmamak için kendimi zor tuttum. Sanırım onu herkese söylemeyi, en çok da bu bahanelerden kurtulmak için istiyordum. Kahvaltıdan sonra kime bir yalan söylesem bir şeyler karıştırdığımı anlamış gibi geliyordu. "Peki," dedi Milo. "Sonra görüşürüz o zaman?"

“Görüşürüz! Antrenmandan önce sizi bulurum.”

Ona el sallayarak merdivenleri tırmandım. Bu elbette göstermelikti. Rahsan'ın beni aşağıda beklediğini biliyordum ancak Milo ve diğerlerinin ortadan kaybolduğunu düşündüğüm anda Rahsan'ın merdivenlerden çıktığını gördüm. Olduğum yerde durdum, kalp atışlarım hızlandı. Bu asla eskimiyordu, aksine, üzerimdeki etkisi günden güne büyüyordu.

O bana yaklaşırken göz ucuyla etrafı kontrol ettim. Hareketli bir koridordaydık, öğrenciler öğle yemeğini yemek için aşağıya iniyordu ancak bunun bir önemi yoktu çünkü tüm öğrenciler bizden küçüktü. Rahsan'ı tanısalar bile onunla benim, yan yana görünürsek yaratacağımız skandalı bilmiyorlardı. Aynı anda bu gerçeği fark etmiş gibi birbirimize gülümsedik. Vücutlarımızın arasında santimler kalana dek bana yaklaştı. Boynuna atlamamak için parmaklarımı avuçlarıma bastırmak zorunda kaldım.

“Merhaba.”

“Merhaba.” Sesi de bakışları kadar yumuşaktı. “Bugün daha iyi görünüyorsun.”

İşaret parmağımı göğsüne doğrulttum. “Sakın bir daha bu bahaneyi kullanarak benden uzaklaşayım deme.”

Dışlerini göstererek güldü. “Ne o, beni çok mu özledin yoksa?”

“Çok,” dedim ancak bunu alaylı bir tonla söylemeye özen gösterdim. “Sen beni özlemedin mi?”

“Özledim. Ne kadar olduğunu görmek ister misin?”

Sözleri kendinden emin bakışlarıyla birleşince içimde sıcak bir heyecan dalgası dolaştı, midemin kasıldığını hissettim. “Evet.”

Yaramaz bir şekilde gülümsedi. “Öyleyse beni takip et.”

Düşündüğümün aksine, aşağı inmek yerine yukarı çıktık ve eski kandanın kulelerinden birinde, kullanılmayan bir sınıfa ulaştık. Kapıyı açıp geçmem için bekledi, sonra da arkasından kapatıp beni yakalayarak en yakın duvara doğru çekti. Dudaklarımız birleştiği anda gözlerimi kapattım ve iki elimle giysisinin kumaşını kavradım. Bu kadar istekli olmam onu şaşırttı ancak hoşuna gitmiş olacak ki yalnızca iki saniye sonra vücudunu bana daha çok yasladı.

Dili dudaklarımın arasına kaydığında istemsizce bir inilti kaçtı boğazımdan. Dün gecedен beri ilk defa nefes alıyor gibiydim, o yüzden memnuniyetle onu kabul ettim. Öpücük derinleşirken beni biraz daha duvara

yasladı ve eliyle belimi yokladı. Sanki bir şey arıyordu, tenimi. Dokunma ihtiyacı o kadar samimiydi ki mümkünmüş gibi daha çok yükseldim. Dudaklarım, dudakları arasında eriyen bir şeker gibiydi.

“Bugün hiçbir şey yemedim,” dedi nefes nefese, benden ayrılırken. “Ve sadece dudaklarınla yetinebilirim. O yüzden, uzaklaş benden.”

İnip kalkan göğsümün içindeki kalbim sıkıştıyordu ve bakışlarım gözleri ve dudakları arasında gidip geliyordu. Başımı olumsuz anlamda sallarken dudaklarımı yaladım. “Benden bunu isteyemezsin.”

“İstemek zorundayım.” Bir eliyle başımı tutuyordu, diğer elinin parmakları ise eteğimin kenarıyla oynuyordu. Kulenin geniş pencerelerinden içeri dolan beyaz ışık sayesinde, gözlerini dudaklarımdan ayırmadığını görebiliyordum, kehribar rengi muhteşem görünüyordu. Sarıya yakın ve yırtıcı. Kendisini tutmaya çalışmasında çok çekici bir şey vardı ve aynı şey, ona meydan okumaya zorluyordu beni. “İrade konusunda bir sorunun olmadığını sanıyordum,” dedim. Sonuçta dün gece öylece bırakıp gidebilmişti beni.

“Ben de öyle sanıyordum.” Avucunu yanaklarıma doğru kaydırды ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. “Seninle tanışana kadar.”

Kalp atışlarım düzelemeden tekrar hızlandı. Bu sefer öpüşmenin verdiği adrenalinden değil, sözlerinin yarattığı etkiden. Gözlerini dudaklarımdan hiç ayırmıyordu ve baktığı her saniye sanki daha zehirli, daha karşı konulmaz bir şeye dönüşüyordum. O istediği kadar iradesini terbiye etmeyi deneyebilirdi, ben yenilgiyi çoktan kabul etmiştim.

Dudaklarına doğru yükseldiğimde, salisesinde elini yüzümden çekti ve dudaklarımız buluştuğu anda beni belimden kavrayarak havaya yükseltti. Beni nereye götürdüğünden emin değildim, umurumda olan tek şey onu öpmekti.

Karşı koymaya çalışsa da dudaklarımı hiç zorlanmadan kabul etmiş, yüzüme doğru eğilip başımı âdeta iterken beni tozlu bir sıranın üzerine bırakmıştı. Sadece bir saniyeliğine ayrılmıştık ve giysilerimin kirlenmesi hiç umurumda olmamıştı. Yalnızca kaba bir şekilde eteğimi yukarı ittiğinde şaşırmıştım, bunu da bacaklarımin arasına yerleşmek için yaptığını anladığımda gözlerimi kapatmıştım. Çoktan dudaklarımı esir almıştı.

Her seferinde onunla öpüşmenin bir noktada yeterli olacağını sanmak gibi bir hataya düşüyordum ama hayır, yetmiyordu. Aksine, sıcak parmaklarını eteğimi iterek açık bıraktığı çıplak tenimde hissettiğim an daha

fazlasını istemiştim. Sonra da aklıma gelen şeyle panikleyerek geri çekilmiştim. “Dur bir dakika, bu güçlerini etkilemeyecek mi?”

Antrenmanın hemen öncesindeydik ve enerjim onunkine bulaşsın istemezdim. Bunu, sıcak parmaklarını hissedene kadar hiç düşünmemiştim çünkü Rahsan’ın elleri, güçlerini kullanmadığı sürece asla sıcak olmazdı. Bu da bana yanıma provadan geldiğı gerçeğini hatırlatmıştı.

“Senin enerjin mi?” dedi benim aksime, umursamaz bir sesle. Sonra tekrar öpmek için eğildi. “Senden bana ne zarar gelebilir ki?”

Geri çekilerek ona engel oldum. “Bunu bilemeyiz. Hem antrenmana ne kaldı ki?”

Göz devirerek doğruldu. Bana karşılık verirken homurdanıyordu. “Tüm sabahı meditasyon yaparak geçirmem iyi olmuş öyleyse.”

Ona âşık değil, şıfacı gözlerimle ve daha dikkatli bir biçimde baktığımda, enerji kalkanının güçlendiğini görüp rahatladım ancak o çoktan yanımdan uzaklaşmış, cam kenarındaki sıralardan birine doğru adımlamaya başlamıştı. Gözlerimle, gittiğı yeri takip ettiğimde bir sepet olduğunu gördüm ve gülerек oturduğum masadan indim. “Yaşasın! Yine piknik mi yapacağız?”

Yürürken cebine koyduğu ellerinden birini çıkardı ve sepeti açarken beni cevapladı. “Evet. Normalde öğle yemeklerini es geçmekte zorluk çekmem ama bugün o arenada yığılıp kalmak istemiyorsam yemek zorundayım.”

“Ve şansına, aşcınız iki kişilik mi hazırlamış?”

“Şansına değil,” dedi bir an için başını kaldırıp bana bakarken. “Senin için de hazırlamasını özellikle istedim. Geçen sefer sevdiğin şeylerden de koymuş.”

“Sen harikası!”

Mutlulukla karşısına geçip oturdum ve yüzümdeki kocaman gülümsemenin, onu da neredeyse gülümsettiğini gördüm. *Neredeyse* çünkü öpüşmemizi bölmeme o kadar çabuk affedecek gibi durmuyordu, bunu onun için yapmış olsam bile. “O kadar harikası ki...” diye devam ettim. “Kahvaltı etmediğın için sana kızmayı erteleyebilirim.”

Dolaylı isyanımı pek umursamadı ve omuz silkti. “Sabahları bir şey yemeğı sevmiyorum.”

Ona yemekleri hazırlaması için yardım ettim, harika kokular etrafımızı sardı ve açlık bastırmasına rağmen ona karşı çıkmaktan geri durmadım. “Ama öğle yemeklerini de atlıyorsun!”

“Evet, sadece akşam yemeği yemek yetiyor.”

“Bir de bana *kendini düşünmüyorsun* dersin.”

“Aynı şey değil, bu benim düzenim.”

“Sağlıklı olduğuna ikna edemezsin beni.”

Ancak açışının hazırladığı yemekler kesinlikle öyleydi. Üstelik tatları da oldukça hafifti. Bunu dile getirdiğimde beğenmediğimden endişelendi ancak durum bunun tam tersiydi, sadece dikkatimi çekmişti. Rahsan özellikle böyle istediğini söyledi -arenada ihtiyacı olan bu tür yiyeceklerdi- ve bir süre yalnızca yemeğimizi yedik. Tüm bu antrenman muhabbetinden çok sıkıldığını biliyordum, dün gece de böyle söylemişti ve tek istediği, bir an önce bitmesiydi. O yüzden ona hazır olup olmadığını ya da hislerini sormak yerine, “Bugün Bayan Miriam bana iş teklif etti,” diyerek doğrudan konuya girdim.

Bu anında ilgisini çekti ve düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını bana çevirdi. “Öyle mi?”

Hafifçe başımı salladım. “Evet, yardımcısı olmamı istedi. Sonra belki eğitmenliğe yükseleceğimi bile söyledi. Bay Tov’u biliyor musun, İleri Şifa Büyüleri ustası?”

Hatırlamak için hafızasını yokladı ancak böyle tanımasının pek mümkün olmayacağını bildiğimden, “Öğrenciler ona *fosil* diyor,” diye ekledim. “Çok yaşlı, kısa boylu, gözleri kısık...”

Sözlerimi tamamlayamadan, “Evet evet,” diyerek araya girdi.

“İşte, o emekli olmayı düşünüyormuş ve-”

Alayla kaşlarını kaldırdı. “Biraz erken karar vermemiş mi?”

Kendimi tutamayıp güldüm ancak cümleme, kaldığım yerden devam etmeyi de ihmal etmedim. “Ve Bayan Miriam, onun yerine geçebileceğimi düşünüyor.”

Lokmasını çiğnemesini izlerken beklentiyle yüzüne baktım ve o da yutana kadar bakışlarıma karşılık verdi. En sonunda ise, “Peki sen ne düşünüyorsun?” diye sordu. Umurunda olan tek şey buydu.

Gözlerimi kaçırdım. “Bu fikrin hoşuma gitmediğini iddia edemem. Ama...” Tekrar ona baktım. Dikkati üzerimdeydi ve yüzü oldukça sakindi. “Sana söylemeden karar vermek istemedim.”

“İyi yapmışsın,” dedi hemen. Sonra başını sallayarak ekledi. “Yani, bu elbette iyi bir fırsat ama diğerleri gibi sen de karar vermek için Bahar Balosu’nu bekle. Seninle tanıştırmak istediğim insanlar olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Seçeneklerin çoğalabilir.”

Bir süre daha bunun üzerine konuştuk. Bana, önüme çıkabilecek fırsatlardan bahsetti ancak o an, kendimi araya girmek zorunda hissettim. Evet, benimle gurur duyması çok hoşuma gidiyordu ancak beni gözünde büyütsün istemiyordum, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Ancak Rahsan’ın bu konudaki tutumu kesindi ve ona bugün yine başarısızlığa uğradığımı, tüm fikirlerimi tükettiğimi söylemem bile bunu değiştirmemişti. “Kaynakların yetersiz öyleyse. Baloya gelecek insanların ne kadar güçlü olduğunu bilmiyor musun? Onların kişisel kütüphanelerinde neler bulabileceğini merak etmiyor musun?” Sözleri beni de heyecanlandırdı ve haklı olduğunu düşünmeye başladım. Ona sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım. “Hafta sonu sana bizim kütüphanemizi de gösteririm ama işe yarar bir şey bulacağından emin değilim. Ailemde senden önce bir şifacı olmadı.”

Bir an duraksadım ve utansam da, “Ama ben ailemde değilim ki,” dedim.

Bana anında istediğimi verdi. “Henüz.”

Mutlulukla gülümsedim ve o da ufak bir tebessümle bana karşılık verdi. Sonra gözleriyle bileğimi işaret etti. “Gördüler mi?”

“Evet,” dedim ve sonra aklıma takılan şeyle konuyu değiştirdim. “Ama ondan önce, sen mezun olduktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bundan sana hiç bahsetmedim mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım ve bir saniyelik şaşkınlığının tadını çıkardım. Planlarını tek başına yapmaya ve kendine saklamaya o kadar alışmıştı ki bana söylemeyi atlamıştı.

“Esren’e gitmeyi düşünüyorum. Asıl plan böyle ama diğer seçeneklere de karşı değilim.”

“Peki, bunu gerçekten istediğinden emin misin?”

Alayla güldü. “Çok mu uzak geldi?”

“Hayır. Yani, bunu da düşündüm ama söyleyiş şeklin...”

Gülüştü yavaşça kaybolurken başını salladı. “Gerçekten istediğimden emin değilim ama uzun zamandır plan buydu. Dediğim gibi, seçeneklere karşı değilim.”

“Seçenekleri kim belirliyor ki? Senin diğerkleri gibi sponsorlara ihtiyacın yok.”

“Doğru. Ama kendimi en çok kanıtlayabileceğim yeri bulmak zorundayım.”

Bir an, *peki bunun Esren olması şart mı*, diye sızlanacak gibi oldum. Orası gerçekten uzaktı, Kayven’in diğerk ucu olacak kadar uzak. Ancak Rahsan’ın fikirlerini değıştirebileceğimden emin değıldim. Üstelik bu planı muhtemelen yalnız değıl, babasıyla yapmıştı ve bir şey söylemek için önce onunla tanışmalıydım.

Zaten vaktimiz bu kadar derin bir konuyu konuşamayacak kadar dardı. O da bunu fark etmiş olacak ki, “Şimdi...” diyerek dikkatimi tekrar üzerine çekti. “Bana Gorion ve Cohen’in ne söylediğinden bahset.”

Ona kahvaltıda konuştuklarımızı anlatırken keyfi yerine geldi. Bunu sabırsızlıkla beklediğı, sevgilim olduğunu öğrendiklerinde bunu sonuna kadar kullanacağı, gözlerindeki hain pırıltılardan belliydi ancak planlarını açık etmek yerine, “Demek kim olduğumu söylemen, antrenmanın nasıl geçtiğine bağılı, öyle mi?” dedi.

Gözlerini kısmıştı ve ne düşündüğünden emin değıldim ancak pes etmedim. “Öyle. O yüzden batırmasan iyi edersin.”

Meydan okuyan gülümsemem hoşuna gitti ve kaşlarını hafifçe kaldırarak bir süre beni izledi. “Bu bir tehdit mi?”

“Sadece bir öneri.”

“Biliyor musun, bazen o kadar da masum olmadığını düşünüyorum.”

Kalbim tekledi. “Belki de beni herkesten iyi tanıyorsundur.” *Gerçek beni görüyorsundur.*

“Öyle olması için uğraşıyorum.”

Tüm öğleden sonramı onunla burada geçirmek isterdim ancak çok geçmeden toparlanmamız gerekti. Her şeyi yerleştirdikten sonra sepeti tek eline aldı ve merdivenlerden inerken diğerkini de ben tuttum. Ondan ayrılmayı hiç istemiyordum. Ellerimizi yukarı kaldırıp kenetlenmiş parmaklarımıza baktı ve bana takıldı. “Bana enerji vermeyi falan düşünmüyorsun, değıl mi?”

Gülerek başımı eğdim. “Bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

Sözleri kalbimi sıkıştırdı. Dar, sarmal merdivenleri inerken dönüp ona baktım. “Sadece bu antrenmanı kastetmiştim ama...” Güldüm. “Demek birlikte hareket etmenin daha iyi bir fikir olduğunu kabul ediyorsun?”

Göz devirip başını çevirdi. “Seninle? Kesinlikle. Gorion’la? Asla.”

“Harika, bu tam da beraber yapacağınız gösteriden önce söylenecek türden bir şey.”

“Neden bana kıızıyorsun?”

“İnadınız yoruyor.”

Koridora ulaştık. Kafesli pencerelerden içeriye güneş ışığı girse de burası pek kullanılmadığından tozlu ve bakımsızdı. “Şimdi gidip bunları ona da söyleyecek misin?”

“Maalesef.”

Bezgince yüzüne baktım ancak onun aklındaki başkaydı. “Arenaya çıkmadan önce benim değil, onun yanında olacağını bilmek canımı sıkıyor.”

Duraksadım. İfadesiz tutmaya çalışsa da gerçekten böyle hissettiği, yüzünden belliydi. Bu yüzden elini sıktım ve uzanıp yanağını öptüm. “Haklısın.”

“Haklı olmak şu anda işime yaramıyor.”

“Öyleyse ne yapacağını biliyorsun.”

Onu anlayabiliyordum ancak onun da beni anlaması gerekiyordu. Sonuçta ben de onu yalnız bırakmaya bayılmıyordum. Sadece bu meseleyi düzgünce, olabildiğince az hasarla halletmek istiyordum ve onun da bana yardımcı olması gerekiyordu.

Sesli dile getirmesem de bakışlarımdan ne düşündüğümü anladı ve hafifçe başını anladı. Kısa bir süre orada, koridorun ortasında sessizce dikildik. Sonra Rahsan toparlandı ve alayla gülere bana baktı. “Şans öpücüğün bu kadicarcık mıydı yani?”

Güldüm. Böyle olmasını çok seviyordum. Onu çok seviyordum. “Sen ne kadicarcık istiyordun?”

Birbirine dolanmış parmaklarımızdan tutarak beni kendisine doğru çekti ve dudaklarıma eğilmeden önce, “Çok,” dedi.

Hareketiyle birlikte ellerimiz ayrılmamış fakat benim belimin arkasına yaslanmıştı. O diğer eliyle hâlâ sepeti tutuyordu, ben ise yanağına koymuştum. Teni pürüzlüydü, önceden ufak tefek bir sürü yarası olmuştu.

Yüzlerimizi birbirinin tam tersi yönde hareket ettirdik ve iki öpücük arasında onunla dalga geçmeyi ihmal etmedim. “Gösteri için bu kadar çok şansa ihtiyacın var yani?”

“Beni hırslandırmak istiyorsan...” Öpücük. “Bunu kesinlikle başarıyorsun...” Öpücük. “Ama bilmeni isterim ki...”

Son öpücük, hepsinden uzun ve tutkuluydu. Dizlerimin bağına çözmüş, beni kendimden geçirmişti ve o da bunun son derece farkındaymış gibi ben yığılmadan önce ayrılmış ve birlikte olan ellerimizi, düşeceğimden korkar gibi iyice belime yaslamıştı. Sonra da şeytani ama kesinlikle çok çekici bir gülümsemeyle yüzüme bakmıştı. “Ben seni öpmek için gereken her şeyi söyleyebilirim.”

Tribünler tıklım tıklımdı ve arenayı daha önce hiç bu kadar dolu gördüğümü hatırlamıyordum. Eğitimcilerin büyük bir kısmı bile protokoldeki yerlerini almış, öğrencilerin geri kalanı gibi kendi aralarında konuşmaya dalmıştı. Etraf gürültülüydü ve kimin ne dediği anlaşılmıyordu. En ortadaki, açık renkli kum zeminde ise birkaç büyücü dolaşüyor, Matias ve Rahsan’ın ismi anons edilmeden önce gösterilerini sergiliyorlardı.

Bu, tam olarak izleyenleri etkilemek için değildi. Sonuçta bizim izlememiz, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ve kimse burada olmasaydı bile onlar aynı şeyleri yapmaya devam edecekti. Ancak bekleyenlerin çoğu, gözlerini onların üzerine dikmişti. Bir yandan da bu bir düelloymuş gibi sonucun ne olacağını tartışıyor, son bahislerini oynuyorlardı.

İzin isteye isteye sıranın ortasına kadar ilerledim. Rahatsızlık verdiğimi biliyordum ancak buna mecburdum. Sonunda benim için ayırdıkları boş koltuğa, Esther’in yanına oturduğumda ise rahat bir nefes aldım ve geriye doğru yaslandım. Onun iki yanındaki Milo, beni görmek için eğildi. “Ni-hayet! Asla gelmeyeceksin sandım.”

“Aşağıdaydım.”

Tribünlerin altında ufak odacıklar vardı ve bunların ikisi, Matias ve Rahsan için ayrılmıştı. Onu koridorda öyle gördükten sonra içim elvermediği için de önce erkek arkadaşımın kapısını çalmıştım. Beni gördüğüne şaşırmıştı. Onu orada üst kısmı çıplak görünce de ben şaşırmıştım. Tam giyinirken yakalamıştım ve o an anlamsız bir şeyler gevelememe rağmen, kolumdan tutup beni içeriye almıştı. Ben de daha fazla şansa

ihtiyacı olabileceğinden korktuğumu söyleyerek onu öpmüş, sonra da parmağımı teninde gezdirerek *başarılar* dilemiştim.

Keyfi yerine gelmişti ancak, "Gorion'a da böyle başarılar dilemeyeceksin, değil mi?" demeyi ihmal etmemişti.

Gülmüştüm fakat şakaları nerede bitiyor, kıskançlığı nerede başlıyor, pek emin değildim. Tek bildiğim, onu her şeyiyle sevdiğimdi. Son kez öptükten sonra hazırlanması için onu yalnız bırakmıştım. Bir de sonuç ne olursa olsun, onu bu gece aynı şekilde kendi odamda istediğime karar vermiştim.

Neyse ki Matias, ben gelmeden önce giyinmişti ve geç kaldığım için bana söylense de yaşadığı stres yüzünden benim üzerime pek düşmemişti. Serafina yanındaydı ama ne yapacağından emin değildi, bu yüzden benim harekete geçmem gerekmişti.

Matias, ahşap bir bankın üzerinde oturuyor ve durmadan bacağına salıyordu. Dirseklerini dizlerine, avuçlarını ise alnına yaslamıştı. Hiç konuşmuyordu. Onu böyle görmeyi beklemiyordum çünkü ailesinin, üzerinde nasıl baskı kurduğunu hep unutuyordum. *Soyadı yüzünden taşıdığı yük korkunçtu ve bu her zaman böyle olmuştu.*

Saf bir element klanının başı olarak sorumlulukları, onunla benzer konumdaki Rahsan ve Serafina'ya göre hep daha fazlaydı. Önce ona, ardından Serafina'ya bakmıştım. Bana olumsuz anlamda başını salladığını gördükten sonra da Matias'a yaklaşıp önünde diz çökmüştüm.

Çok az vaktimiz vardı. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış, sakın bir ses ve gülümseyen bir yüzle, ona her şeyin iyi olacağını söylemiştim. Bu, sıradan bir antrenmandı. Sadece diğerlerinden daha havalıydı ve biz, neslimizin en iyi iki büyücüsünü izleyebilecek kadar şanslıydık.

En başta bana pek inanmamıştı ancak Serafina da benden cesaret alıp onunla konuşmaya başlayınca, sonunda dizini sallamayı bırakmıştı. Tüm korkularının o arenaya çıkana kadar olduğunu biliyordum, Matias yapılması gerekeni daima yapardı. Ancak tatillerde hiç dönmek istemediği evinde ona her ne söyleniyorsa bu, insanların önüne çıkması gereken her olayda onu tetikliyordu. Başarısız olmaktan, en ufak şeyin ailenin adına leke süreceğinden deli gibi korkuyordu.

Elbette onu yalnızca tatlı sözler ve sıcak bir gülümsemeyle teselli etmekle yetinmemiştim. Aynı zamanda elimi bir ara koluna koymuş, rahatlamasını sağlamıştım. Bunun ya farkına varmamış ya da o an üzerinde

durmamıştı. Sonra Serafina'yla benim, oradan ayrılmamız gerekmişti. Gitmeden önce, Matias bana elinden gelen en iyi gülümsemeyle teşekkür etmiş ve ben de rica etmiştim. Bunu yapmak hem arkadaşı hem de bir şifacı olarak görevimdi.

Ardından onu orada bırakarak arenaya çıkmıştık ve gözlerimizin ışığa alışmasını beklerken, Serafina bana, onunla diğer ışık büyücülerinin yanında oturmayı teklif etmişti. Ben de boş bir koltuk olduğundan emin olmadığım ve buraya çoktan Milo ve diğer arkadaşlarımla geldiğim için reddetmiştim. Kendi koltuğum beni bekliyordu ve epey uğraştan sonra nihayet ona kavuşmuştum.

“Gorion nasıl?” diye sordu Otis. Bana en uzak köşedeydi ancak oradan burayı duymayı başarmış ve elbette bir toprak büyücüsü olarak, lideri gibi gördüğü Matias'ı sormaktan geri kalmamıştı. Onu çok seviyordu. Matias ise, Otis gibiler güçsüz yanlarını görmesin diye elinden geleni yapıyordu.

“Harika,” dedim bu yüzden, en inandırıcı gülümsememle. “Birazdan burada olurlar zaten.”

Bunu duyduktan sonra Otis, yanında oturan Milo'ya, babasının da Matias'ın babasını tanıdığını ve onun yanında savaştığını anlatmaya başladı. Bir süre kulağım onlarda olsa da gürültü yüzünden kaçırmaya başladım ve dinlemeyi bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturarak arenaya baktım. Dalgındım fakat neyse ki Esther de pek konuşkan bir tip değildi. O da benim gibi arkasına yaslanmış, yanına da erkek arkadaşı Zeon'u almıştı. Sadece benimle değil, onunla bile konuşmuyordu. Zaten onlar sessiz ve itiraf etmek gerekirse biraz da ürkütücü bir çiftti. Bazen onlarla yemek yedim ancak asla o ikisiyle yalnız takılmazdım, yanlarında daima Milo ya da Otis olmalıydı.

Sözlerimde haklı çıktım ve yalnızca birkaç dakika sonra, Usta Abram koltuğundan kalkarak arenanın ortasındaki yerini aldı. Öyle otoriterdi ki onu gören sessizleşti. Matias ve Rahsan'ı takdim etmeye başlamadan önce geriye yalnızca rüzgârın uğultusu kaldı.

Sesi gürdü ve kalabalıkla nasıl konuşacağını biliyordu. Her şeyden önce bunun bir ceza değil, yeni bir düzenin başlangıcı olabileceğini vurguladı ve ardından, Rahsan ve Matias'ı aynı anda sahaya çağırdı.

Oturduğum yerden girişi göremiyordum fakat isimleri okunur okunmaz çıkmalarından, hazır bir şekilde yan yana beklediklerini anlamıştım. Acaba beklerken ne konuşmuşlardı? İnatlaşmışlar mıydı, yoksa sessiz mi kalmışlardı?

Bilmiyordum ancak o an öyle çok şey düşünüyordum ki hiçbir düşünce, zihnimde uzun süre tutunamıyordu. Gerginlikle alt dudakımı kemiriyor, sırf tüm arena alkışladığı için onları alkışlıyordum. Komut mekanizmam doğru çalışmıyordu. Herkesin görmeyi beklediği ikili, sonunda arenanın ortasına geçti ve Usta Abram, onlara bir şey söyleyip ayrıldıktan sonra bile bir süre yan yana dikilmeye devam etti. O an, bunun tarihî bir an olduğunu fark ettim.

Ve merak ettim: *Onları düşman olarak yazan yazar, benim yüzümden bu duruma düşüklerini bilse ne düşünürdü?*

Pişman olur muydu? O da benim gibi arkadaş olmalarını ister miydi? Yazdığı onca paragrafı siler miydi? Çünkü ben öyle yapsın isterdim. Şu ânı görsün ve bunu düşünsün.

Aynı siyah, üzerlerine yapışan kumaştan giysileri giyiyorlardı ve ikisinin de vücudu antrenmanlı olduğundan, bakılası bir görüntü oluşturuyorlardı. Öyle ki gözlerimi Rahsan'ın üzerinde gezdirirken bir an için onu bu giysiyle mi, yoksa çıplakken mi daha çok sevdiğime karar verememiş, odağım dağılmış ve kıskançlığa benzer bir hisse bulanmış hâlde bakakalmıştım. Ve neyse ki ben akıl sağlığımı kaybetmeden önce gösterilerine başlamışlardı.

Geleneksel olarak bunun on dakika civarı sürmesi beklenirdi. Daha fazlası hem baloda sergilenmeye uygun değildi hem de Rahsan gibi melez büyücülerin büyülerinin yan etkileriyle uğraşmak istemezlerdi. Sonuçta bunca insan sağanak yağmurun altında kalsa eminim şikâyet ederdi.

İlk numaraları tahmin ettiğim gibi basit bir şeydi. Zaten büyücüler tempoyu bir anda artırmak yerine, daha kontrollü bir şekilde ilerler, güçlerini bir çırpıda bitirmezdi.

Rahsan ve Matias da öyle yapmış, beni ve muhtemelen diğer herkesi gerçekten birlikte çalışabileceklerine inandırmışlardı. Matias'ın ilk hamlesi, tek ayağını sertçe yere vurmak olmuştu çünkü. Onun darbesiyle yumuşak kum sert kayalara dönüşmüş, hızlı hızlı zeminden yükseldiği anda ise Rahsan birleştirdiği elleriyle onların etrafını yıldırımlara bürümüştü. Böylece cızırdayan, önüne çıkan yaratıkları durdurabilecek toprak topları oluşmuştu.

Benim de yüzüme kocaman bir gülümseme konmuştu. Arkama yaslanmayı bırakmış, heyecanla öne doğru atılarak bir sonraki hamlelerini beklemiştim. *Her şey de tam olarak bu noktada ters gitmeye başlamıştı.*

Sorun etkileyicilikleri değildi. Aksine, hangisine bakacağınızı şaşırtmıyordu. Birlikte çalışmayı bırakmışlardı. *Beraber yapabilecekleri, yalnızca bu kadardı.* Bir türlü diğer hamleye karar verememişler gibi Rahsan bir anda gökyüzüne fırlamıştı. Yıldırımın ta kendisiydi ve mor ışıkları kollarından ve bedeninin her yerinden taşıyor, gökyüzünü ikiye ayırıyordu. Ancak ona baktığınız anda tribünün alt kısmından şaşkınlık nidaları yükseliyordu çünkü Matias ayağını yere vurmuş, devasa bir kayayı tribünlerin ucuna kadar sürüklüyordu.

Bu numarayı yaptığını defalarca kez görmüştüm. Onun kadar güçlü olmayan toprak büyücülerini örgütler ve oluşturdıkları setlerle *enoklara* engel olur, onları dev bir çukura tıklarlardı. Sonra da diğer büyücüler onların icabına bakardı. Bunu uzun zaman önce öğrenmiştik, bir *enokla* asla açık düzlükte savaşılmazdı.

Ancak o an, bunu gördüğümde sevinmek yerine, *ne yapıyorsunuz siz,* diye bağırarak istemiştik. Hoş, bağırırsam bile duyacaklarından emin değildim. İkisi de fazlasıyla kendisine odaklanmış hâldeydi.

Rahsan şimdi yere inmiş, etrafına mor yıldırımlar saçıyordu ve o yıldırımlar, çok fazla dalı olan bir ağaç gibi etrafına yayılıyordu. Damar damardı ve hepsi de morun farklı bir tonundaydı. Ayrıca güçlerini kullandığı için hava kararmaya, yıldırımları da daha görünür olmaya başlamıştı. Az önceye kadar güzel bir bahar havası varken, şimdi şiddetli bir rüzgâr esiyor, gri fırtına bulutları tepemizde toplanıyordu.

Rahsan yıldırımlarıyla birkaç hedefi vurmuş ve tribünlerden alkış seslerinin yükselmesine sebep olmuştu ancak ben, o an sadece bu hedeflerin, Matias'ın yarattığı birkaç kaya da olabileceğini düşünmüştüm. Onların bu kadarı için bile iş birliği yapmayı reddetmesine üzülümüştüm.

Ve sanki sadece bu konuda anlaşılmışlar gibi Rahsan yerdeyken Matias yükselmişti. Arenanın içinde zikzaklar çizerek koşmaya başlamış, attığı her adımda kalın, topraktan bir sütun yerden yükselerek onu yukarıya taşımıştı. Sonra da o sütunları tekmeleyerek her seferinde parça parça kırmış ve doğrudan karşısına yollamıştı. Elbette kaya parçaları kimseye çarpmadan eski formlarına, yumuşak kumlara dönerek etrafa saçılmışlardı.

Peki Rahsan, bu numaranın altında kalır mıydı?

Matias zemine ayak bastığı anda tekrar yükselmişti ve bu sefer, bunu bir bacağına hafifçe yukarı kaldırarak, daha kontrollü bir biçimde yapmıştı. Yıldırımlar pençe gibi büküldüğü ellerinin arasında cızırdıyarak

dolaşıyor, artık iyice kararan bulutlardan gök gürültüsü yükseliyordu ve rüzgâr, Rahsan'ın saçlarını savururken onu daha ölümcül gösteriyordu.

Etkileyici olduğunu biliyordum, bu kısım tartışmasızdı zaten ancak görmek istediğim manzaranın bu olmadığını da biliyordum. Her saniye daha büyük bir hayal kırıklığına uğruyordum. *İş birliği yapmak zor muydu gerçekten? Anlamıyordum. Ucunda ölüm vardı da ben mi bilmiyordum?*

Bu düşüncelerle boğuşurken, geri kalan hiçbir şey umurumda olmamış, olup bitene pek bakmamıştım. Zaten gösteri namına da bir şey kalmamıştı. Tek dertleri, hırsla birbirleriyle yarışmaktı ve bu yarış, Rahsan havadayken bir yıldırımla Matias'ın kayasını yok ettiğinde başlamıştı.

En başta kimse bunu anlamamış, gösterinin bir parçası olduğunu düşünmüştü. Sonuçta birlikte çalışsalardı bu bile etkileyici bir hamle olurdu. Ancak Rahsan'ın bu hareketi üzerine, Matias da misilleme yapınca ardı arkası kesilmemiş, tüm *gösteri* birbirlerini sabote etmeye dönmüştü.

Benim moralim iyice bozulurken de yanımda oturan Esther, bu kaos hoşuna gitmiş gibi sinir bozucu bir biçimde gülmüştü. Geldiğimden beri ağzını açmamıştı ancak o an, bu sözleri söylemeyi beklemiş gibi rahattı. “Zev’iv, gerçekten ağabeyinin karşısında bu gösteriyi yapmayı mı planlıyor? Çocuk gibi görünüyorlar.”

Söylediklerine sinirlenmek yerine, kulaklarım bana oyun oynuyor-muşçasına şaşırdım ve kocaman açtığım gözlerimle birlikte başımı çevirerek ona baktım. “*Kim* karşısında dedin?”

Bana umursamaz bir bakış attı ve “Ağabeyi,” diye tekrarladı. *Yani yanlış duymamıştım. “Bilmiyor muydun?”*

Hayır. Üstelik o kadar şaşırmıştım ki donakalmıştım.

Burada geçirdiğim yıllar boyunca, yazılmayan şeylerin var olabildiğini görmüştüm. Hem de defalarca kez ve çoğu zaman daha iyi şekilde. Ancak bu kadar önemli bir şeyin yazılmamış olabileceği aklıma gelmemişti.

Rahsan'ın bir ağabeyi mi vardı? Rahsan Zev’iv’in? *Sevgilimin?*

Peki ben bunu nasıl bilmezdim? Bir okuyucu olarak olmasa bile sevgilisi olarak bilmem gerekirdi. Bu, gelecek planları gibi bir şey değildi ki! Nasıl saklayabilirdi?

Esther şaşkınlığımı karşısında kaşlarını kaldırdı ve “Sakin ol,” diye mırıldandı. “Buradaki çoğu kişinin bildiğini sanmıyorum zaten.”

“Neden?”

“Çünkü yıllardır Esren’de. Buraya hiç gelmez. Şimdi Rahsan mezun oluyor diye geliyor herhalde.”

Esren. Rahsan’ın mezun olduktan sonra gitmeyi düşündüğü ancak gitmeye pek hevesli görünmediği yer.

Göz ucuyla arenaya baktım. Rahsan ve Matias, birbirlerine engel olmaya devam ediyor, yıldırımlar ve kayalar havada uçuşuyordu. Batırdıklarını biliyordum, herkes biliyordu ve buradan göremesem de Usta Abram’ın yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyordum.

Sadece o an, bunu umursamayacak kadar teori üretmekle meşguldüm. Rahsan bana babasından, hatta hiç tanımamış olsa bile annesinden bahsetmişti ve babasından bahsederken hiçbir zaman zorluk çekmemişti. Aksine, sesinden ona karşı duyduğu sevgi ve saygıyı hep hissetmiştim. Oysa ağabeyinin adı bir kere bile geçmemişti. Varlığını hiç bilmemişim.

Bu yüzden Esther’e döndüm ve şansımı denemek istedim. Sadece onun sözüne güvenerek hareket edemezdim. “Bir ağabeyi olduğundan emin misin?”

İstifini bozmadı. “Elbette.”

“Peki sen bunu nereden biliyorsun?”

Göz devirdi, sabrını zorladığımı hissedebiliyordum ancak pes edemedim. Şimdi değil.

“Ben Esrenliyim, unuttun mu? Hayatımın büyük bir kısmında Esren generali olan Asaran Zev’iv’i bilmeyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Ben... Ondan değil...” diye geveledim ancak o an, gerçekten Esther’le uğraşabilecek durumda değildim.

Asaran. Rahsan. İsimleri bile benziyordu. *Bu nasıl bir kurgu boşluğu?* Ya da bu durumda, kurgu yokluğu?

Bir ağabeyi olabileceği asla aklıma gelmezdi çünkü kitapta bundan hiç bahsedilmemişti. Yoksa Serafina bilmediği için miydi? Sonuçta Rahsan’la düşmanlardı ama birbirlerini gerçek anlamda tanımıyorlardı. Onların nefreti kişisel değil, aileseldi. Doğmamıştı, aktarılmıştı. Böyle öğretildiği için birbirlerinden hep uzak durmuşlardı.

Ancak bu açıklama beni bile ikna etmeye yetmiyordu. Bu gerçeği sindiremiyordum. Demek bir ağabeyi vardı.

Peki bu çok mu önemliydi? Orijinal hikâyeye göre pek değil. Sonuçta ismini bile ilk defa Esther’in ağzından duymuştum. Fakat belki de Rahsan’ın tiranlaşmasında büyük rol oynuyordu.

Öyle ya, kitapta Rahsan'ın, mezun olduktan sonra ne yaptığı anlatılmıyordu. Onu bir daha üç yıl sonra, Serafina ve Matias tekrar Korindel'e döndüğünde görüyorduk ve çoktan deliliğin emarelerini taşıyordu. *Sebebi bu muydu?* Rahsan, Paul'den bile daha çok bahsediyordu, öz ağabeyini nasıl olmuştu da bir kez bile anmamıştı? *Birbirlerini sevmiyorlar mıydı?*

Bu olasıydı ancak Rahsan'ın neden onu tamamen görmezden geldiğini açıklamazdı. Ayrıca Asaran Zev'iv, neden yıllardır Esren'deydi? Sürgün mü edilmişti? Rahsan'la aralarında kötü bir şey mi geçmişti?

Bu soruların cevaplarını, tek başıma bulamayacağımın farkındaydım. Ayrıca tepkim yüzünden Esther'in de dikkatini çekmiştim. Sorgulayan bakışları üzerimdeydi, bu mesele üzerinde neden bu kadar durduğuma anlam verememişti. "Ben..." diyerek toparlamaya çalıştım. "Epey şaşardım."

"Evet, belli oluyor."

İmalı sesini görmezden geldim. "Peki neden orada? Neden hiç gelmiyor?"

"Ben nereden bileyim? Kaymak tabaka böyle şeyleri bize söyler mi sanıyorsun? Gorion ve Cohen, senin arkadaşların değil mi, sana söylemiyorlar mı?"

"Onların bildiğinden emin değilim."

"Gerçekten değil misin?"

Yutkundum. *Elbette, bilseler bile bana söylemezlerdi.* Esther bu konuda haklıydı, şehrin yönetici aileleri gerçekten de *kaymak tabaka* sayılırdı ve aralarında ne geçerse geçsin yine aralarında kalırdı.

Okuldaki öğrenciler mesela, Rahsan ve Matias'ın birbirini sevmediğini bilirdi ama *neden* sevmediğini bilmezdi. Ben bile okumama ve arkadaş olmama rağmen epey yüzeysel bilgilere sahiptim. Şehir konseyinde konuşulanları ve tüm kirli aile sırlarını bilmek için bu ailelerden birinde doğulmalıydı.

"Asaran Zev'iv nasıl biri peki?"

"Neden bu kadar çok merak ettin?"

"Bu merak edilmeyecek bir şey mi?" Ben de onun gibi tuhaf bakışlarla baktım ona. Rahsan Zev'iv, yaşadığım şehrin yöneticilerinden birinin oğluydu, ileride bizi yönetecek kişilerden biriydi. Yani sevgilim olmasa bile bu konuyu merak ederdim. Bu kadar ısrarlı olmasam da yine sorardım.

Esther kısa süre beni süzdükten sonra omuz silkti. “İşini iyi yapıyor, tek bildiğim bu.”

Ne demişti? *General Zev’iv*. Demek Kayven’in öbür ucunda, buradaki General Keiv gibi büyücülerini kontrol eden ve geçitleri koruyan bir Zev’iv vardı. Rahsan da mezun olduktan sonra onun yanında tecrübe kazanacaktı. Öyleyse belki de araları düşündüğüm kadar kötü değildi.

Gözlerimi tekrar arenaya çevirdim. Hava iyice kararmış, gri bulutlar tüm göğü kaplamıştı. Fırtına çıktı çıkacaktı, daha birkaç dakika öncesine kadar güzel bir bahar günü olduğuna kimse inanmazdı.

Rahsan ve Matias, artık birbirlerine karşı savaşıyorlardı. Gösteri yapıyormuş gibi yapma zahmetinden bile kurtulmuşlardı ve ikisinin de yüzü, birkaç gündür içlerinde biriken hırsıyla kaplanmıştı. Eski düşmanlardan öyle kolay dost olmazdı.

Sonunda biri, onları bunu yapmaya zorlayan kişi yerinden kalktı ve “Yeter!” diye bağırdı. O bunu yapmasa herkes sonuna kadar olduğu yerde kalır, birbirlerini ne kadar tüketeceklerine bakardı. Gök gürlledi ve ilk seferde ikisi de Usta Abram’ı duymadı. İnsanlar tribünlerden kalkmaya başladı, ben yerimde kaldım. Yaşadığım hayal kırıklığı öyle büyüktü ki ne yapacağımı şaşırmıştım. *Aptaldım*. İşe yaramayacağını bilmeme rağmen birlik olabileceklerine inanmıştım.

Tüm sözlerim ve çabam boşunaydı. Bile bile kanmıştım ve az sonra başlayacak fırtına bile benim içimde kopanla yarışamazdı. Tatlı dilim, ikisinden de ne rica ettiğim, umurlarında olmamıştı.

Peki bu durumda ben neden onları umursamalıydım?

“Demek buradasın.”

Bugün hava normalden erken kararmıştı ve dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu. Az önceye kadar açık pencereden içeriye, yalnızca düşen damlaların sesi ve ıslanan toprağın kokusu girerken, Rahsan hemen önünde dikiliyordu. Üzerini değiştirmişti ve mürekkep karası saçları ıslaktı. Temkinli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ancak tepkimden çekiniyor gibi yanıma yaklaşmıyordu.

Cevap vermediğimi fark ettiğinde, “Akşam yemeğini yedin mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim ona bakmadan. “İştahım yok.”

“Aviva-”

Bana gösteriyle ilgili açıklama yapacağını fark edince hemen araya girdim. “Seninle kavga etmeyeceğim, Rahsan,” dedim üstüne bastırarak. “Nasıl olsa işe yaramayacak.”

Yerinde kıpırdanıp pozisyonunu değiştirdi ancak ona bakmadım. Duruşumu bozmadım. Dakikalardır yatağımın kenarında oturuyor, yağmurun sesini dinleyerek düşünüyordum. Yanıma geleceğini biliyordum. *Onu bekliyordum.*

“O ne demek?” diye sordu. Az önce sesinde olan yumuşaklık kaybolmuştu. Daha bir saniye önce kavga etmek istemediğimi söylemiştim ancak bunu yapmaktan kaçamayacağımız gibi duruyordu.

Bakışlarımı yukarı, gözlerine çıkardım. Kaşlarını çatmıştı. “Ne söylersem söyleyeyim bir şeyi değiştirmeyecek, demek. Yine kendi bildiğinizi okuyacaksınız, demek. Öyleyse söyler misin, neden kendimi yorayım?”

Ona karşı ilk defa bu kadar sinirliydim. Yapabilseydim gözlerimden ateşler çıkartırdım. Kalbini kırmak istemiyordum ancak düşündükçe öfkem büyüyordu. Gerçekten bu kadar zor muydu? İmkânsız mı istemiştik onlardan? Ben ait olmadığım bir dünyaya uyum sağlamayı başarmıştım da onlar bu kadarını bile yapamamış mıydı?

“Aviva, bilmiyorsun-”

“Doğru.” Konuşmasına izin vermeyerek ayağa kalktım ve pencereye doğru birkaç adım attım. “Bilmiyorum çünkü *anlatmıyorsunuz.*”

Tam karşısında durdum ve işaret parmağımı göğsüne doğru salladım. Bakışları parmağıma düştü. Yalnızca en yakındaki birkaç mum yanıyordu fakat loş ışıktaki bile gözlerindeki yoğunluğu görebiliyordum. “Ama biliyor musun, artık merak bile etmiyorum. Size hak vereceğimi düşünmüyorum. Şımarıksınız. İkiniz de çok şımarıksınız ve ne kadar dil dökersem dökeyim, bu meselenin önemini kavrayıp kişisel hareket etmeyi bırakmadınız!”

Birkaç saniye yüzüme baktı. Dişlerini sıkıttı, kasılan çenesinden belliydi ve duyabildiğim tek ses, hemen arkasındaki pencereden gelen yağmurun sesiydi.

“Bitti mi?” diye sordu. Sinirlenmenin eşiğindeydi.

“Bitmedi. Kendinle gurur duyuyor musun?”

“Bunu Gorion’a da sordun mu?”

Duyduklarıma inanamadım. “Hâlâ onunla mı yarışyorsun? Sana inanmıyorum!”

“Asıl ben *sana* inanmıyorum, neden benim yanımda olmuyorsun?”

“Yanımda olmuyor muyum? Rahsan-” Kesik bir nefes aldım ve sinirle gözlerimi kapatıp açtım. “Aranızda köprü kurmaya çalıştığımı görmüyor musun?”

Ne kadar yıprandığımı fark etmiyor musun?

“Çalışma,” dedi. “Köprü falan olma. Sadece *benim* ol. Benimle ol.” Üzerime doğru birkaç adım attı, o yaklaştıkça ben uzaklaştım. “Ne?” dedi yüzünde gördüğüm en soğuk ifadeyle. “Bana neden öyle bakıyorsun? Bencil olduğumu söylemedim mi sana? Yeterince sabretmedim mi?”

“Ne yapıyorsun?”

“Sıkıldım, Aviva.” Adımlarını durdurdu. “Yorulдум.” Kollarını serbest bırakmış, bakışları bıkkınlaşmıştı. Odanın ortasında duruyorduk şimdi, birbirimize bakıyorduk. Sanki kim daha önce pes edecek, onu görmek istiyorduk.

Ona sarılma isteğiyle savaşıyordum. Birkaç adımda her şeyin biteceğini biliyordum ancak bu meseleyi öylece kapatmak istemiyordum. “Ben yorulmadım mı sanıyorsun Rahsan? Sıkılmadım mı? Siz böyle kavga ederken iki tarafa yetmeye çalışmak kolay mı sanıyorsun?”

“Onların yanında mıydın?”

“Konumuz bu mu şimdi?!” diye bağırdım dayanamayarak. “Değildim! Kimseyi görmek istemedim. Burada seni bekledim. Hata etmişim! Şimdi bile düşündüğün şey, bu mu gerçekten? Konuyu saptırıp unutturmak mı derdin?”

“*Sensin!*” diye bağırdı o da. Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı, beni kollarımdan yakaladı. “Uzun zamandır tek derdim sensin! Şimdi o piçi her fırsatta üstüme atıyorlar ve beni katlanmak zorunda bırakıyorlar. Katlanıyorum da. Senin için elimden geleni yapıyorum ama yetemiyorum asla!”

Tutuşu gevşedi, benden uzaklaşacak gibi oldu ama bu sefer ben onu tuttum. “Çok şey mi istedim?” dedim. Sesim daha sakindi, ona hak vermek istemiyordum ama empati, benim lanetimdi. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. “Bana o gece kütüphanede ileriye planladığını söylemedin mi? Hani, beni seçim yapmak zorunda bırakmayacaktın?”

O da bana doğru yaklaştı. Burunlarımızın arasında santimler vardı. “Bırakırsam onlara mı koşacaksın?”

Kehribar gözleri alev alevdi. Birbirimize daha önce hiç böyle bakmamıştık. Nefret dolu değildik, birbirimize düşman da kesilmemiştik ancak her zamanki gibi de değildik işte. Birbirimize meydan okuyorduk, sınırlarımızı zorluyorduk.

“Koşsam arkamdan mı bakacaksın?”

Elleriyile sıkıca belimi kavradı. “Sence seni bırakır mıyım?”

Göğüslerimiz birbirine değdi, onu tam şu anda öpmek istediğim için kendimden biraz nefret ettim. Ona olan tutkumun böyle sınır tanımaz, boğucu bir tarafı vardı. Yine de söyleyeceklerimden geri durmadım. “Madem bırakmazsın, neden yanından gitmemi ister gibi davranıyorsun? Neden bu gösterinin sonucuna göre onlara söyleyeceğimi bildiğin hâlde-”

“Çünkü onların onayına ihtiyacımız yok!” Gözlerini sonuna kadar açtı. “Hiçbir zaman da olmadı! Sen *benimsin*, sevgili arkadaşların da bu gerçeği böyle kabul etsin.”

Kalp atışlarının göğsümden taşıdığını hissedebiliyordum ancak bu sınırdan mı, yoksa etkilendiğimden mi ayırt edemiyordum, o ise hâlâ pislik gibi davranıyordu. “Yoksa korktuğun, onların seni kabul etmeyecek olması mı? Ben varken sevemezler mi seni? Uslu bir kız olup yanlarında durmanı mı isterler? Avutman mı gerekir minik Gorion’u?”

“Sen...” dedim son söylediğine inanamayarak. “Arenadayken bizi mi dinledin?”

O âna kadar tüm sözleri beni kışkırtmıştı ancak bu başka bir boyuttu. Benim aksime, umursamaz bir şekilde omuz silkti. Hâlâ meydan okuyordu gözleri. “Çok mu önemli?”

“Kulağını duvara da dayadın mı bari?”

Kollarının arasından çıkmak için çabaladım. İşe yaramadı, aksine vücudunu daha çok bastırıp yüzüme yaklaştı. “Ona karşı hep öyle şefkatli miydin?”

“Konuşacak her şey bitti de kıskançlık mı kaldı?”

“Evet, beğenemedin mi?”

“Beğenemedim!”

Onu tekrar ittim ancak beni yeniden kendisine çekti ve bir elini yüzüme yerleştirdi. Gözlerinin aksine şefkatliydi elleri. Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. “*Derdim sensin* demiştim.”

Ancak şu anda, daha çok dudaklarım gibiydi. Bakışlarını onlara indirmişti ve kollarının arasında hapsolsam da sakinleşmiştim. Başka bir şey için heyecanlanıyordu kalbim. Dokunuşuyla dudaklarımı araladım. “Ayarlarımla oynuyorsun.”

Gözlerini yalnızca bir saniyeliğine gözlerime çıkardı. “Bunu sen mi söylüyorsun?”

“Evet, ben söylüyorum. Bir tek sen mi sinirlenebiliyorsun?”

Burnundan nefes vererek güldü. Konuştuğunda, sesinde hafif bir alay hissediliyordu. “Yok, senin de gayet sinirlenebildiğini gördük. Hani benimle kavga etmeyecektin?”

Omzuna bir tane vurdum. “Öylesi işine gelirdi, değil mi?”

Dokunuşumdan etkilenmedi. Aksine, sanki onu öpmüşüm gibi daha çok gülümsedi. “Elbette.” Sonra ciddileşti. “Seni, beni beklerken görmek isterdim, kollarını açmış bir şekilde.”

“Ben de seni o arenada görevini yapmış şekilde görmek isterdim ancak ikimiz de istediğimizi elde edemedik, değil mi?”

“Demek gerçekten kavga edeceğiz?” dedi. Sonra belimden tuttuğu gibi beni kucağına yerleştirdi. Ani hareketi yüzünden bacaklarımı beline doladım. Beni daha sıkı sardı. “Tamam, edelim.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ne yapıyorsun?”

“Seni yatağa götürüyorum.”

Rahat cevabı karşısında gözlerim kocaman açıldı. “Ne?”

“Evet, orada göster bana nasıl kavga edebildiğini.” Beni bir anda yatağın üzerine bıraktı. Sonra da dizlerini iki yanına koyarak üstüme çıktı. “Ve ben de sana göstereyim, asla kazanamayacağını.”

Kolyesi boynundan sarkıyor, tekinsiz bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gözlerinde az öncekinden farklı türde bir delilik, bir öfke vardı. “Neden, biliyor musun? Çünkü sen benimsin Aviva. Arkadaşların umurunda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Bu konuda ikna edilmeye ihtiyacın olmadığını sanmıştım ama yanlışmışım. *Seni yanımda tutmak için her şeyi yaparım.*”

17. DOKUNUŞUNDA GİZLİ

Tutku ve öfke birleştiğinde ortaya çok tehlikeli bir şey çıkıyordu. Rahsan tamamen kontrolden çıkmış görünüyor, tanıdığım adam gibi davranmıyordu. Belki de *ben* onun ne kadar katmanlı olduğunu unutuyordum. Sonuçta o *kötü karakterdi* ve kitapta motivasyonu belli olmasa da hiçbir zaman kanatsız bir melek olarak tasvir edilmemişti. Onu tanımaya başladığımda gösterdiğinden ve yazılardan fazlası olduğunu anlamıştım fakat bu fazlalıklar, onu *kusursuz* yapmamıştı.

Yapmasına da gerek yoktu. Sa-dece bu hâliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Onunla daha önce, bir gece yarısı kütüphanede de kavga etmiştik fakat o kavga öpücükle bitmişti. Sevgili olduğumuz geceydi. Duygularımızı itiraf etmediğimizden, kavga hissettiğimiz tüm güvensizliği açığa çıkarıyordu ve doğrudan cevap vermek yerine, birbirimizden ne kopartabileceğimize

bakıyorduk. Bu geceye kadar onun şiddetli bir kavga olduğunu düşünüyordum. Rahsan'dan önce kimseyle doğru düzgün tartışmadığım için standartlarım epey düşüktü ve rövanşının *böyle* olacağından haberim yoktu. Birbirimizi dinlemiyorduk, konu sürekli değişiyordu ve hepsinden önemlisi, bana gittikçe *yaklaşıyordu*.

Yatağın üzerinde uzanıyordum. Kolları bedenimin iki yanında idi ve kolyesi gömleğinin içinden kurtulmuş hâlde boynundan sarkıyordu. Bir benzeri olan hediyesi de benim boynumdaydı ancak nereden geldiğini açıklayamayacağım için odamın dışındayken giysilerimin altına saklıyordum.

Islak saçlarından bir damla, geceliğimin açık bıraktığı tenime düştüğünde mümkünmüş gibi daha çok ürperdim. Rahsan tepemdeydi, yatağımın iki tarafında yanan mumlar yüzünü aydınlatıyor ve kehribar rengi gözlerinin, daha önce görmediğim bir delilikle parlamasını sağlıyordu. Bana *kim* olduğunu ve neler yapabileceğini hatırlatıyordu. Belki de onun hayatına girmiş olmam, tüm bunlar, *hiçbir şey* romanın sonunda olacakları değiştirmeyecekti.

Kalbim sıkışırken titrek bir nefes verdim. Söylediklerinden bu yana, aramızda ufak bir sessizlik meydana gelmişti. Açık pencereden içeri giren rüzgâr, yanan mumların alevini ve dört direkli karyolamın kenarlarındaki tülleri titreştiriyordu. Gözleri yırtıcı bir hayvan gibi üzerimdeydi ve söylediklerinde son derece ciddiydi. *Seni yanımda tutmak için her şeyi yaparım*.

Yavaşça tek elimi inip kalkan göğsüne koydum. Bir an için başını indirip elimin olduğu yere baktı. "Sakinleş," diye fısıldadım. "Beni yanında tutmak için her şeyi yapmana gerek yok. Ben zaten seninle olmak *istiyorum*."

Gözlerimiz tekrar buluştu. Şimdiye kadar birbirimize bağırılmış, içimizde tuttuklarımızın bir kısmını açığa çıkarmıştık. Aslında niyetim, ona daha çok kızmak, öfkemi diri tutmaktı ancak son söylediklerinden sonra bunu yapamazdım. *Sen benimsin*, demişti. *Bu konuda ikna edilmeye ihtiyacın olmadığını sanmıştım ama yanlışmışım*.

Evet, yanlışmıştı ancak benim hakkımda değil, kendi hakkında. İkna edilmesi gereken *oydu* zira.

Beni dinlerken göğsü bir kere daha inip kalktı. Avuç içlerimin altında hızla atan kalbini hissedebiliyordum. "Yorulduğunu biliyorum. Benim için sabrediyorsun, *rol* yapıyorsun..." Onun bu kadar anlayışlı davranması hep şüpheli gelmişti zaten. Arkadaşlığımızı bozmak istediğini hiç

gizlememişti ancak o zamana kadar, gözüme sevimli gözükmek için bir maskenin ardına gizlenmişti. “Bunları yapmana gerek yok Rahsan. Olmadığın biri gibi davranmana, beni manipüle etmek için bu numaralara başvurmaya gerek yok.”

Gözleri karardı. Söylediklerimden hoşlanmadığı, kasılan çenesinden belliydi fakat hiçbir şey söylemedi. “Bir gece kütüphanede, şöminenin karşısında oturmuştuk, hatırlıyor musun?” dedim. Kaşlarını çattı. Konuyu nereye götürdüğümü anlamamıştı. Temkinli bir şekilde başını salladığında, “İşte o gece...” diye devam ettim. “Sana olan önyargımı bir kenara bırakıp seni tanımak istediğime karar verdim. Gösterdiğin gibi değil, *olduğun gibi*.”

Bakışlarındaki sertlik azaldı, bir an için neredeyse şaşkıncı. O an aklından geçenlerin bu olmadığına emindim ancak geçiştirmek için, “Bana karşı önyargın mı vardı?” diye sordu.

“Evet,” diyerek kabullendim. Sonuçta o kitabın kötü karakteriydi ve sınırlı da olsa neler yaptığını okuma fırsatına sahiptim. Belirsiz kişiliği ve motivasyonu aleyhine olmuştu. “Senin bana karşı yok muydu?”

“Vardı.”

“Onları haksız çıkarmadım mı?”

Düşünceli gözlerle yüzümü inceledi. Sonra hafifçe başını salladı. Gülmüsedim. “Sen de benim önyargılarımı kırmayı başardın. *Seni sevmemi sağladın*.” Göğsündeki elimi yukarıya çıkardım ve avucumu yanağına yasladım. “Sence bunu manipüleyle ve ince hesaplarla mı yaptın?”

Yavaşça yutkundü. İkimizin de öfkesi diniyor, birbirimizi gerçekten dinlemeye başlıyorduk. “Bunun nasıl olduğunu hiç anlamadım,” dedi. Sesi aceleciydi. “Neden olduğunu hiç anlamadım ama eğer *vazgeçersen*—”

“Ben sana söyleyeyim,” diyerek araya girdim. Rahsan’ın terk edilme korkusu, düşündüğümünden daha büyüktü ancak önce başka bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu. “Seni *sen* olduğun için sevdim, *sevebildiğim* için. Her şeyinle. Zehir gibi aklınla ve gizlemeye çalıştığın karanlık tarafınla.”

Rahatladığını görebiliyordum. Omuzları gevşemişti ve yüzünde beliren ifadeden, bu sözleri duymayı beklemediği belliydi. *Yeniliyordu*. Beni yatağımın üzerine bırakırken muhtemelen öpücükleriyle aklımı başımdan almayı ve bu meseleyi böyle kapatmayı planlıyordu fakat buna izin vermemiştim. *Veremezdim*. Ne kendisini ne de *bizi* felakete sürükleyebilirdi. Fakat ikna edilmesi zor biriydi. Ondan hiç beklemediğim kırılgan bakışlarla yüzümü inceledi. “Peki ne zamana kadar sevebilirsin?”

Bu hâli ve sorduğu soru kalbimi kırdı, öyle ki aldığım nefes yarım kaldı. *Gücümün yettiği kadar*, demek istedim. Ancak Rahsan, böyle belirsiz cevaplardan hoşlanmazdı. Bununla tatmin olmazdı. Ben de altı boş sözler veremezdim ona, her şeye rağmen *o* adama dönüşürse nasıl hissedeceğimi bilemezdim. Başparmağımın ucuyla yanağını okşadım, bakışlarını gözlerinin arasında gezindi. “İkna olmak için neye ihtiyacın var?”

Dokunuşumdan kurtuldu ve ellerini iki yanımda yatağa bastırdı. “Yanımda kalmak için neye ihtiyacın var?”

Bir an hissettiğim şaşkınlıkla duraksadım. *Ciddiydi*. Bu sorunun cevabı, onun için gerçekten önemliydi. Havada kalan elimi indirdim ve bana iyice yakınlaşan yüzüne bakarken odaklanmayı denedim. “Sadece iki şeye,” dedim en sonunda. “Bana kendini anlatmalısın ve benim için her zaman çabalamalısın.”

Bir süre düşündü, kendisini tarttı. “Bunu yapabilirim,” dedi. “Bunu *yapıyorum* zaten.”

Sesi suçlayıcıydı ancak ona kızmadım. Rahsan’ı tanımaya başlıyordum ve biliyordum ki eğer saldırırsam gardını alırdı. “Biliyorum,” dedim bu yüzden. “*Ve yanımdayım*, değil mi? Bunun için endişelenmene gerek yok.”

Başını eğdi ve sallanan kolyesine baktı. Ardından, ne zamandır içinde tuttuğunu bilmediğim sıkıntılı bir nefes verdi. Tam olarak rahatlamış ya da ikna olmuş değildi ancak *görmeye* başlamıştı. Buraya gelmesini beklerken kızgındım ve ne hissetmiş olabileceğini düşünmemiştim fakat belli ki *tetiklenmişti*. Korkuları tarafından ele geçirilmişti ve inadı bizi bu duruma sürüklemişti.

Parmak ucumla ıslak saçlarına dokundum, bir tutamını yettiği kadar etrafına doladım. “Beni sürekli test ediyorsun, değil mi?” Tekrar başını kaldırıp bana baktı. “Bilinçli ya da bilinçsiz, sürekli bunu yapıyorsun. Burada gelirken kavga edeceğimizi biliyordun.”

Yüzünde yine memnun olmayan bir ifade belirdi. Bu gece onu gafil avlıyor, numaralarını tek tek deşifre ediyordum ve bundan hoşlanmıyordu. Oysa ben daha *fazlasını* istiyordum.

Yavaşça başını sallayarak kabullendi. “Tabii ki biliyordum.”

“Çünkü senden tek bir şey istemiştin.”

Gözlerini kapattı. Yüzünde acı çeker gibi bir ifade belirip kayboldu. *Biliyordu*. Davranışlarının sonuçları olduğunu biliyordu ve yaptığıyla gurur duymuyordu. “Benim için ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun.”

“Evet,” dedim. “Çünkü anlatmıyorsun. Gözüme her şey çocukça geliyor. Gerçekten öyle olmadığını söyleyebilir misin peki? Matias’la olan düşmanlığının, tamamen *gerekli* olduğunu iddia edebilir misin?”

Gözlerini pencereye doğru çevirdi ve sinir olmuş bir şekilde cevap verdi. “Artık edebilirim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Onu *gerçekten* kıskanmıyorsun, değil mi?”

Serafina ve Matias’ın arasında ne geçtiyse benim kadar şahit olmuştu bunca sene. Etraflarında en çok bulunan iki kişiydik ve Matias’ın, Serafina’ya olan hislerini inat uğruna bile inkâr edemezdi.

Cevap vermediğini görünce gözlerim büyüdü. “O benim arkadaşım! *Ailem* sayılır hatta-”

Yüzünü tekrar bana doğru çevirdi. “Nereden ailen sayılıyor?”

“O kadar yakınız demek istemiştım.”

“Olmayın.”

Bu tavrına inanamıyordum. Az önce yine aynı konudan kavgaya etmişdik ve *hiçbir* sonuca ulaşamamıştık. Bu yüzden kaşlarımı çatıp hemen bir şey söylemek yerine, bekledim. Derin bir nefes almaya ve onun gibi düşünmeye çalıştım. İfadesiz yüzüne, çatık kaşlarına bakarken sözleri kulağımda yankılandı. *Ona karşı hep böyle şefkatli miydin?*

“Konu *erkek* olması değil, değil mi? Konu, ona karşı bu kadar şefkatli olmam.”

Mümkünmüş gibi daha çok somurttu. “Şefkatli, anlayışlı...” Elini uzattı ve dakikalar sonra ilk defa bana dokundu. Önüme gelen bir saç tutamını arkaya doğru itti ve boynumu açığa çıkardı. Sesinin aksine, dokunuşu yumuşacıktı. “Sana bir keresinde anlayışlı olmanı sevmediğimi söylemişim, hatırlıyor musun?” Hızlanan nefesim yüzünden ne dediğini takip etmekte zorlandım. Bakışlarını yeniden gözlerime çıkardı. “Fikrimi değiştirdim. Sadece bana karşı olduğunda seviyorum.”

“Bu kıskançlığın üzerine çalışmamız gerekiyor,” dedim, sanki sözleri beni fiziksel olarak etkilemiyormuş gibi. “Çünkü arkadaşlarım, kesinlikle hayatımdan gitmiyor.”

“Neden?”

“Onlara bağlı olduğum, aklıma gelmiyor mu? Yıllardır beraberiz.”

Bundan da öte, kendimi bile tanımadan düştüğüm bu yerde bana tanıdık gelen, yalnızca o ikisiydi. Serafina, hayatıma girdikten sonra biraz daha güvende hissetmeye başlamış ve uyum sağlayabileceğime

inanmıştım. Zamanla biraz daha alışmış ve insanlarla daha kolay bağ kurmaya başlamıştım ancak onlarla kurduğum bağ, her şeyin temeli olarak kalmıştı. Onun kişisel hırsları yüzünden bunu nasıl bir kenara bırakabilirdim? Rahsan bunu anlamıyordu çünkü kendisine, böylesine yakın gördüğü arkadaşları yoktu.

Yüzünde bezgin bir ifade belirdi. “Seni ilk gördüğüm anda almalıydım ellerinden.”

Gülmeden edemedim. Böyle davranmasından kesinlikle nefret etmiyordum çünkü daha önce kimsenin, bana onun bağlandığı gibi bağlanmadığını biliyordum. Evet, arkadaşlarım harikaydı ve onlara haksızlık etmek istemiyordum ama Rahsan’la kıyaslanamazlardı.

Fakat o da anlamak zorundaydı.

“Rahsan, seninle kavga etmekten cidden nefret ediyorum,” dedim alnına düşen saç tutamlarını geriye doğru iterken. “Ama bu konunun böyle kapanmayacağını da biliyorum. Arkadaşlarıma öyle ya da böyle, ilişkimizi söyleyeceğim ve bunu yaptığımda seni ayrı tarafta görmek istemiyorum. Bana seçim yaptırmayacağını söylemiştin, ileriye düşündüğünü.”

Gözlerini kaçırdı, yüzünde saklamaya çalıştığı bir sinir vardı. “Biliyorum, bu yüzden kendime kızıyorum zaten. Yanlış davrandım.” Sonra tekrar bakışları gözlerime tırmandı. “Ama hazırlıksız olduğumu düşünme. Gorion, seni bu konuda üzemez. Bana borcu var.”

“Borç?” Kaşlarımı çattım. Sonra söylemesine gerek kalmadan hatırladım. “Serafina için aldığı kolyeyi mi diyorsun?”

“Evet.”

Gerçekten ileriye düşündüğünü, muhtemelen benim düşündüğümünden daha fazla ve felaketlerle dolu düşündüğünü biliyordum ancak kıskansa bile onların hâlâ hayatımda olduğu senaryoya hazırlıklı olması hoşuma gitmişti. Yüzümdeki gülümsemeyi fark ettiğinde, “Yanlış anlama,” diyerek beni uyardı. “Hâlâ onların onayına ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum.”

“Onlara *onayları* için söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?” dedim şaşkınlıkla. “Rahsan, onların onayına benim de *ihtiyacım* yok. Onlara söyleyeceğim çünkü onlara değer veriyorum. Çünkü bu benimle ilgili önemli bir şey ve mutluluğumu onlarla da paylaşmak istiyorum.” *Tabii bu onlar için ne kadar mutluluk verici olur, tartışılır.*

Sözlerimi bitirdiğimde kaşlarını çattı. “Öyleyse onlarla geçinmem, neden bu kadar önemli?”

“Çünkü hepinizi seviyorum ve bir arada olalım istiyorum. Bu belki de bencilce bir istektir.” Omuz silktilim. “Anlaşamazsanız da sorun değil, bir şekilde aranızda denge kurmaya çalışırım.”

Tam bunun ne kadar zor olacağını, bir noktada tükeneceğimi düşünüyordum ki araya girdi. “Ya sana karşı çıkarlarsa? Ya bu ilişkiyi hiç desteklemezlerse ve seninle görüşmeyi reddederlerse? O zaman ne yaparsın?”

Beklenti dolu gözlerini inceledim. Dilinin eksik bıraktıkları orada saklıydı ve merak ettiği tek bir şey vardı: *Beni bırakır mısın?*

Ben de önce bunu cevapladım. “Seni *bırakmam*. Dediğim gibi, onaylarına ihtiyacım yok. Bu ilişkiyi desteklemelerini elbette isterim ama desteklemezlerse... Eh, konuşup ikna etmeye çalışırım.”

Rahsan, sözlerimden sonra gözle görülür biçimde rahatladı. Benim kadar, o da onlara söylediğimde neler olacağını düşünüyordu ancak benim aksime o, iyi ihtimalleri hesaba katmıyordu. Hep en kötüsüne yoğunlaşıyordu. “Ya ikna olmazlarsa?”

Endişeyle alt dudağımı ısırdım. “Bu, düşünmek istediğim türden bir senaryo değil.”

“Ama gerçekleşebilir.”

“Gerçekleşmemesini *umuyorum*. İşler o noktaya geldiğinde ne yapacağıma bakarım ama şimdilik, bana bundan daha fazla değer verdiklerini düşünmek istiyorum.”

Rahsan, kararsız gözlerle bana baktı. Tam olarak tatmin olmamıştı fakat daha fazla üstüme gelmeyecek ve elindekilerle yetinecekti. Sonuçta onu bırakmamın bir seçenek olmadığını öğrenmişti. Bu bilgiyle ne yapacağından da emin değildim. Onları hayatımda tutmamı kabul etmesinin tek sebebi, tutmadığım takdirde kendisinin gitmesi gerektiğini düşünmesiydi. Onların, kendi istekleriyle hayatımdan çıkabileceğini öğrendikten sonra ne yapacaktı? Artık istediği kadar umursamaz davranabilirdi.

“Matias’tan gerçekten çok mu nefret ediyorsun?” dedim bu sorunun cevabından korkarak. *Bunca zaman boşuna mı hayal kurmuştum? Azıcık bile iş birliği yapmalarının hiç mi ihtimali yoktu?*

Sesimdeki endişeyi fark etse de, “Evet,” dedi. Sonra tepemde dikilmeye devam etmek yerine, kendisini yanıma bıraktı. “Ama her zaman değil. Genelde onu umursamadan yaşamayı seçiyorum ama sen ve şehir konseyi, onu umursamadan geçireceğim süreyi epey kısaltıyorsunuz.”

Yana doğru kıvrılıp ona baktım. Tek eliyle, alnına düşmüş saçları karıştırmasını ve yatağımın tavanına bakmasını izledim. “Peki neden?” dedim en sonunda. “Yani aileleriniz düşman, biliyorum ama neden?”

“Sadece ailelerimiz yüzünden değil.” Başını bana doğru çevirdi. Kaşlarını çatmıştı. “Sırf *sen* onu sevebiliyorsun diye çok sevebilir biri olduğunu mu düşünüyorsun? Gorion, gösterişçi bir kibir abidesinden başka bir şey değil.”

Gülmeden edemedim. “Bazen bu kadar nefret etmen çok komik geliyor, biliyor musun?”

Yavaşça vücudunu bana doğru çevirdi ve aramızda yalnızca santimler bıraktı. “Ama senin hiç kimseden nefret edememen, hiçbir zaman komik olmuyor.”

Omuz silktim. “Öylesine olumsuz bir duyguyu bünyemde istemem zaten.”

İç çekerek yüzümü inceledi. “Gerçekten birbirimize hiç benzemiyoruz.”

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin.”

“Değil mi?”

“Değil tabii ki. Anlaşmayı istediğimiz sürece.”

“İstiyorum,” dedi kehribar rengi gözlerinde az önce orada olmayan bir endişeyle. “Sadece bazen çok karmaşıklaşıyor.”

Uzanıp elini tuttum ve ona gülümsedim. “Ama çözmeyi öğreniyoruz, değil mi?”

O da benimle gülümsedi. Ancak cılız bir gülümsemeydi ve yeterli değildi. Bu yüzden, “Ayrıca...” diyerek ekledim. “İyi tarafından bakalım. En azından, Matias’ı *o anlamda* kıskanmıyorsun. Yoksa hâlim ne olurdu?”

Sözlerim işe yaradı ve burnundan nefes vererek güldü. Sonra tuttuğum elini kaldırarak dudaklarına götürdü. Bileğime bir öpücük kondurmadan önce, “Öyle bir şey olsaydı sence bu kadar anlayış gösterir miydim?” dedi. Sonra dudaklarını tenime bastırdı. Çok masum bir hareketti ancak öyle beklenmedikti ki kızardığımı hissettim. “Ancak,” diye devam etti. “Sözlerimin seni ne kadar heyecanlandırıldığını gördüğüm an, Gorion’un aptal hisleri önemini yitirirdi. *Benim* olduğuna güvendiğim sürece kimse önemli değil.”

“Ne?” dedim inanamayarak. Paylaştığımız şeyler zamanla artıyordu ancak onun beni utandırabilme yeteneği, bununla orantılı olarak

azalmıyordu. Hâlâ hislerimi *ondan* duymak beni hazırlıksız yakalıyordu. “Sözlerinin beni heyecanlandırması mı?”

Sırıttı. “İnkâr mı edeceksin? Etmeden önce söyleyeyim. Güçlerim sayesinde daha gelişmiş bir duyma yeteneğine sahibim ve kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyorum. Şimdi, az önce ve her zaman.”

“Her zaman?” dedim korkuyla. *Bu en başından beri, beni heyecanlandırdığı her anın farkında olduğu anlamına mı geliyordu? Kalp atışlarımı kontrol etmek için boşuna mı uğraşmıştım bunca zaman?*

“Evet,” dedi aklımı okumuş gibi. “Bu başta beklenmedikti ama zamanla hoşuma gitmeye başladı. Söylediklerim karşısında kalbinin hızlanması epey sevimli.”

Hissettiğim utanç yüzünden, yüzümü göğsüne gömmek ve bir süre ona bakmamak istedim ancak bunun yerine, konuyu değiştirmeyi seçtim. “Yani arenada da bizi bu şekilde duydun?”

Kaşlarını çattı. “Elbette. Cidden duvara yapıştığımı falan düşünmedin, değil mi?”

“Hayır,” dedim utanarak. Ancak meditasyon yaptığı sırada güçlerine yoğunlaşacağını ve hava elementi sayesinde bunları duyabileceğini düşünmemiştim. Serafina bu özelliğini hiç kullanmazdı, belki bunu yapabileceğinin farkında bile değildi ancak Rahsan sınırlarını hep zorlardı.

Birkaç saniye yüzüme baktı, sonra bana yaklaştı. Dudaklarıma eğildiği anda parmaklarımı dudaklarına kapattım. Kaşlarını çatınca, hissettiğim tüm utancı bir kenara bırakmak zorunda kaldım. “Sence her şeyi konuştuk mu?”

Göz devirerek tekrar eski pozisyonuna döndü. Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. “Bundan gerçekten böyle kurtulabileceğini mi düşündün?”

“Hayır, sadece bunu *umdum*.”

Birkaç saniye onu izledim. Bana bakmadı, rahatsızca kıpırdandı ve en sonunda tekrar bana doğru çevirdi başını. “Senin için daha çok çabalamam gerektiğini biliyorum. Bunu benden istemiştin, seni dinlemedim.”

“Ve?” dedim özür dilemesini umarak. Ancak bunu yapmadı. “Ve...” dedi derin bir nefes alarak. “Bunu telafi edebilirim.”

“Nasıl? Bahar Balosu’na çok az kaldı ve-”

“Bunun basit bir gösteri olma şansını çoktan kaybettik,” diyerek araya girdi. “Usta Abram, bizi aynı göreve yolluyor.”

“Ne?”

“Evet. Artık aynı *takımda* olmak zorundayız ve kaytaramayız. General Keiv’i bilgilendireceğini söyledi. Nereye gitsem, Gorion kuyruğum gibi arkamda olacak yani.”

Birkaç saniye yüzüne baktım. Ne düşüneceğimden emin değildim ancak, “İyi olmuş,” dedim en sonunda. “Bunun çocuk oyuncağı olmadığını anlamanız gerekiyordu. Kimse sizi cezalandırmıyor, siz bir fikri temsil ediyorsunuz ve ucu, Usta Abram’a dokunuyor. Şımarık hareketlerinizle bundan kurtulamayacağınızı bilmemiz gerekirdi.”

Siniri bozulmuş bir şekilde bana baktı. “Bize *şımarık* demekten vazgeç.”

Gülerek kaşlarımı kaldırdım. “Şimdiden *biz* mi oldunuz?”

Hata yaptığını fark edip bezgin bir şekilde gözlerini kaçırıldı. “Lafın geliyordu.”

“Bundan emin değilim. Usta Abram’ın taktikleri işe yarıyor gibi. Belki de kendimi yormayıp en başından ona bırakmalıydım bu meseleyi.”

“Bugünü bana sürekli hatırlatacaksın, değil mi?”

Omuz silktim. “Görevdeki performansına bağlı. Kendi gözlerimle göreceğim ve eğer ikna olursam-”

“Göreve *gelemezsin* Aviva. Son sefer ne olduğunu unuttun mu? İsmi yoksa gönüllü olmayacaksın. Uzak kalacaksın. Belki de Miriam’ın teklifini değerlendirmelisin.”

“Buna sen karar veremezsin Rahsan,” dedim kaşlarımı çatarak. Tamam, o gecedan sonra kâbuslar gördüğümü ve Rahsan’dan ayrı uyuduğumda bunun daha da kötüleştiğini inkâr edemezdim ama bu dünyada, oradan kaçmam mümkün değildi. İllaki görevlendirilecektim ve geçen yıl, biraz da bu korkumu yenebilmek için oraya gitmeyi seçsem de pek işe yaradığını söyleyemezdim.

Yarayamazdı da zaten. Bu hiçbir zaman kolaylaşmayacaktı çünkü ölüm riski hiçbir zaman azalmayacaktı. Cesur biri olduğumu iddia etmiyordum fakat bana bir görev verildiğinde bunu daima yerine getirirdim. Öyle olmasaydım bile bu kadar *kontrolcü* davranamazdı. Benim istediğim, bir partnerdi, yerime karar verecek bir yönetici değil.

“Buna ben karar veremiyorsam, sen kararını gözden geçir o zaman,” dedi benim gibi kaşlarını çatarak. “Geçen sefer ölümün eşliğindeydin.”

“Ya sen? Sen benden çok daha ciddi yaralanmıştın!”

Neler yaşadığımızı bilmiyormuş gibi konuşması, beni deli ediyordu ancak anlaşılan, ben de onu deli ediyordum. Birkaç saniye çatık

kaşlarımızla ve kalplerimizde birbirimizi kaybetme korkusuyla birbirimize baktık. Sonra, “O tek seferlikti,” dedim sakince. “Bunu biliyorsun.”

“Gerçekten öyle miydi?”

“Evet, zehir yüzündendi. Artık toplamayacağız zaten, Miriam’ın projesi iptal edildi.”

Rahsan dudaklarını birbirine bastırdı. Zehir çalışmalarına önem verdiğini ve projenin iptal edilmesinden hoşlanmadığını biliyordum ancak bu uğurda ikimiz de zarar gördüğümüzden, tam olarak üzgün sayılmazdı. “Bu konuda şehir konseyi bir şey yapacak mı?” diye sordum. En azından bunu söyleyebilmesini umuyordum.

“Evet,” dedi. “Bahar Balosu’nu bekliyoruz. Merkeze ve diğer şehirlere çoktan rapor gönderildi ama istediğimiz dönüş gelmedi. Biz de buraya toplanacak zenginlerin dikkatini çekmeye karar verdik. Onları yeterince korkutabilirsek yerel otoriteler isteklerine kulak verir.”

Kaşlarımı kaldırdım. Kullandığı kelimelere özellikle dikkat etmiştim. “Tüm konsey aynısını mı düşünüyor?”

“Evet ama *gönüllü* olduklarını sanma. Karşı çıkmamalarının tek sebebi, bunu Mahil Ravi’nin önermesi. Arkasında benim olduğumu bilseler aynı şekilde davranmazlardı.”

Onunla böyle anlarda gurur duyuyordum ancak tüm bu konsey ve ailelerin düşmanlık işi, başka bir şeye odaklanmamı engelleyecek kadar kafamı kurcalıyordu. Yazarın küçük olması ve karakterler arasındaki çalkantılı ilişkiye bu kadar odaklanması sinir bozucuydu. Arka planda bir sürü şey dönüyordu ve önce bir okur, sonra da bir yan karakter olarak bunların çok azını biliyordum.

Bakışlarımı yavaşça yüzünde gezdirdim. “Peki hiç mi söyleyemezsin, ailelerinizin neden düşman olduğunu?”

“Onlar hiç bahsetmedi mi?” Bir an için şaşkın göründü, sonra tekrar ifadesiz hâline büründü. “Gerçi şaşmamalı, Gorionlar kendilerini kursosuz görmeye bayılır, Cohenlerin de hatalarını örtbas etmekte üstüne yoktur.”

“Ve?”

Bir süre, öğrenmek için ne kadar hevesli olduğumu belli eden yüzümü inceledi. Kararsızdı ancak mantıksız değildi. Artık bir şeyleri öğrenmem gerektiğini biliyordu çünkü bilmediğim sürece anlayamadığımı görmüştü. “Pekâlâ, sana her şeyi anlatamayacağımı biliyorsun,” dedi doğrulurken.

“Konseyde hepimiz yemin ettik ve bu yemin, sadece sözle edilmedi. Hepimizin üstünde bağlayıcılık büyüğü var. Bu yüzden kendi ailemle ilgili olmayan hiçbir şeyi anlatamam sana. Hatta onların bazılarını da.”

Onunla eş zamanlı olarak ben de doğrudum. Heyecanlanmıştım. “Gerçekten mi?”

“Evet, birbirine hiç güvenmeyen aileler bir araya geldiğinde böyle oluyor.”

“Peki, ne oldu da böyle oldunuz?”

Elini ensesine atıp oradaki saçları karıştırdı. “Bunun tek bir sebebi yok. Olamaz da zaten. Kuşaklar boyu sürmüş bir şeyden bahsediyoruz, eninde sonunda unutulurdu. Bu dört aile arasında sürekli düşmanlığı besleyecek şeyler oluyor.”

“Nasıl şeyler?”

“Küçük, büyük, ekonomik, politik. Bazen sadece gurur incitecek şeyler. Klanlar zamanından beri böyleydi. Bir araya geldiklerinden beri.”

Kitapta, bu detaylar çok üstünkörü verilmişti ancak bu dünyada yaşamaya ve Akademi’de tarih dersi almaya başladığımdan beri biliyordum ki klan sistemi işe yaramadığında ve yüksek surları olan güvenli şehirler inşa edilmeye karar verildiğinde başa hep büyücü aileler geçmişti. Sonuçta böyle bir dünyada sıradan insan olmak işe yaramazdı, yeterli otoriteyi kuramazdınız.

Bu şehirde de dört ana elementi temsil eden dört aile bir araya gelmişti. Toprağı o zamandan beri saf tutan Gorionlar, ateşi zamanla yitirmiş Cohenler, genel olarak hava büyücülerinden oluşan Zev’ivler ve su elementini temsil eden Raviler. Ravi ailesi, zamanla soylarının tükenmesi tehlikesini yaşamıştı ve şu anda yaşayan tek bir üyesi vardı, Mahil Ravi ve o da hiç evlenmemişti. Ona bir noktada hak veriyordum. Bu dünyaya gerçekten çocuk getirilmezdi ancak o öldükten sonra dengeler hepten bozulacak, konsey, ayak bağı olan ve düzgün karar veremeyen bir mekanizmaya dönüşecekti.

“Peki dinamikler hep mi böyleydi?” diye sordum, daha fazlasını öğrenme ihtiyacıyla.

“Hayır. En başta sadece anlaşması gereken, dört köklü aileydiler. İlk kopan, Cohen ve Zev’ivler oldu.”

Bunu beklemiyordum. Otoriter yapısından dolayı ilk arıza çıkaranın, Gorionlar olduğunu düşünmüştüm. “Neden?”

“Madenler yüzünden. Cohenler oraya göz dikti ve yıllardır bu sevdalarından vazgeçmediler.” Bunu söylerken zorlanmıştı. Yüzündeki acı çeken ifadeyi görünce gözlerim büyüdü. “Yemin, seni engelliyor mu?”

“Biraz,” dedi. “Bu tam olarak bir sır sayılmaz. Cohenler uzun zamandır ekonomik zorluk çekiyor, atalarının şatafat düşkünlüğü onlara ağır patladı.”

“Yani onlarla olan düşmanlığınız, ekonomik sebeplere dayanıyor?”

“Tamamen değil. Arada arkadaşın olduğu için tarafsız düşünemeyebilirsin ama Cohen ailesi gerçekten sinsidir. İsteklerini almak için çeşitli oyunlar çevirirler ve kibirlidirler. Zev’iv ailesini madenlere layık görmüyorlar, bu yüzden yıllardır madenlerin kamuya ait olması gerektiğini savunuyorlar. Halk da onları destekliyor. Neden desteklemesinler ki? Sonuçta işlerine gelir. Ancak bilmedikleri şey, Cohenlerin bunu yaparken kesinlikle onları düşünmemesi.” Gözlerini gözlerime dikti ve devam ederken yüzüne daha belirgin bir tiksinti yerleşti. “Söz konusu, istedikleri şeyler olduğunda sınır tanımayacaklarını bilmelisin. Sırf madenler için kızlarını benimle evlendirmeye bile **kalkabilirler.**”

Kalbim korkuyla kasıldı. “Ne? Bunu-”

“*Yapabilirler.* Daha önce işe yaradığını gördüler.”

“O ne demek şimdi?”

“Büyükannem, Cohenlerin uzaktan akrabasıydı. Tamamen aileden değil ama aynı soydanlardı.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Yani Serafina’yla akrabasınız?”

“Çok uzaktan,” diye düzeltti beni. Bu fıkirden nefret ettiği belliydi. “Çok çok uzaktan.”

“Ama madem sizi aşağı görüyorlar,” dedim hâlâ az önce söylediklerini düşünerek. “O hâlde nasıl Serafina’yı seninle evlendirebilirler ki?”

Bunu sesli dile getirmek bile midemi bulandırmıştı. *Gerçekten yapabilirler miydi?* Orijinal kurgu böyle ilerlemiyordu ama bir sürü şeyi değiştirmiştim sonuçta. Üstelik Rahsan çok genç ölmüştü romanda, yaşasaydı dediği gibi olur muydu?

“Dediğim gibi, madenler için her şeyi yaparlar.” Benim korku dolu yüzümün aksine, onunki ifadesizdi. “O paraya ihtiyaçları var. Cohenler, gözden düşmeyi ve silinip gitmeyi kabullenemez. Bu yüzden bizi kıskartıyorlar, arkamızdan iş çeviriyorlar ve hakkımızda dedikodu çıkarıyorlar.

Yemin, doğru şeyleri yaymalarını engelliyor ancak yalan konusunda bir sınır yok.”

“Serafina yapmıyor.” Yumruklarını sıkıttığını görünce istemsizce söylemiştim bunu. Anında gözlerini bana çevirdi. İnanmadığı belliydi. “Ciddiyim. Tamam, seni sevmiyor ve uyuzun teki olduğunu düşünüyor ama senin hakkında dedikodu yapmıyor. Benimle bile hiç konuşmadı bu konuda.”

“Yani?” Söylediklerimden pek etkilenmemişti.

“Yani...” Gerginlikle parmaklarımla oynadım. “Serafina’yı, ailesinden bağımsız olarak değerlendirebilirsin. Zaten onlara benzese ben de arkadaş olmazdım onunla.”

Kitapta Serafina dışarıya karşı *biricik evlat*, *gurur* ve *miras* olarak gösteriliyor ancak Cohenler, onu sadece kendi çıkarları için kullanıyorlardı. Serafina’nın, bu konuda söz hakkı yoktu ve Matias’tan en büyük farkı, ailesine onun gibi bağlılık duymamasıydı. O sadece iyi bir gelecek ve sevdiği insanla mutlu bir aile kurmak istiyordu. *Gerçekten sevildiği bir tane*. Bunu ne zaman düşünsem kalbim kırılıyordu ama Rahsan, bunca yıldır onu tanımasına rağmen buna dair hiçbir şey bilmiyordu.

İstemeye istemeye, “Farkındayım,” dedi. “Hakkımda dedikodu yayıyor olsa bunu anlardım. Hâlâ söylentiler var ama...”

“Bu, senin gizemli yapın yüzünden. Bunca yıl kimseyle doğru düzgün konuşmadın ve sürekli ortadan kayboldun. Benim için de epey gizemliydin, hatırlatırım. Bu kadar göz önünde olur ama insanların seni tanımasına izin vermezsen, tabii ki hakkında bir şeyler uydurmaya başlarlar.”

Hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Onu korumak için ne kadar heveslisin.” Sesi alaycıydı ama bu iyi bir şeydi, alışık olduğum hâline dönmüştü.

“Buna alışmış olman gerekiyordu. Neyse, en azından Serafina’nın, senin hakkında dedikodu yaymadığını biliyorsun.”

“Bu, ona güvendiğim anlamına gelmiyor.”

“Ama hâlâ bir şansımız var.” Omuz silktim. Sonra kaşlarını çatıldığını fark edip, “Peki Gorionlar?” diyerek konuyu değiştirdim.

“Onlar apayrı mesele. Gerçek despotları arıyorsan doğru yerdesin.”

Kaşlarımı çattım. “O ne demek şimdi?”

“Eğer biz olmasaydık ve şehri tamamen Gorionlar yönetseydi, bu bir *sıkı yönetim* olurdu demek. İstedğin kişiyle evlenemezdin, elementleri saf

tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı ve hayatın kontrolleri altında olurdu.”

“Nasıl yani?” dedim biraz daha açmasını isteyerek. Ancak Rahsan, başını olumsuz anlamda salladı. “Bundan fazlasını anlatamam. Yemin, ailelerin konseye sunduğu tekliflerden bahsetmeyi yasaklıyor.”

Omuzlarımı düşürdüm ve Rahsan’ın söylediği azıcık bilgiyle bir resim çizmeye çalıştım zihnimde. *Gorionların yönettiği bir şehir*. Rahsan onları sevmiyordu ancak bu konuda abartsa bile haksızlık ettiğini düşünmüyordum. Nahem Gorion, gerçekten de despot bir adamdı, hem de öz oğluna başarısızlık korkusunu aşılayacak ve onu basit bir okul gösterisinde bile mahvedecek kadar. Onun emri altında hâlimiz ne olurdu?

“Bu adamın element saflığıyla ilgili takıntısı ne?” dedim en sonunda, kaşlarımı çatmış ve sinir olmuş bir şekilde.

“Element saflığıyla değil, gücü korumakla ilgili bir takıntısı var. Ayrıca yalnız değil, tüm Gorionlar öyle.”

“Matias hariç,” dedim. Serafina’yı kastettiğimi anladı ve alayla güldü. “Evleneceklerini mi düşünüyorsun? Mezun olduktan sonra yola gelecektir. Nihayetinde o da bir Gorion.”

“Sen öyle san.”

Kaşlarını çatı. “Ben burada tecrübeye dayanarak konuşuyorum. Sen neye güveniyorsun?”

“Aşklarına.” *Ve kitabın sonuna.*

“Hah.” Alayla güldü ama yüzünde en ufak keyif yoktu. “Aman ne *destansı*.”

Kaşlarımı çatı. “Ya aynı durumda olan biz olsaydık?”

Empati yapmasını istiyordum ancak etkilenmemiş bir şekilde, “Değiliz,” dedi çabucak.

“Ama *olsaydık*?”

“Bunu düşünmenin şimdi ne faydası var? Ailelerimiz düşman değil ve bizim evlenmemizde bir sıkıntı yok. Bunun için onlara neden sempati besleyeyim?”

Omuzlarımı düşürdüm. Haklıydı, belki de şansımı zorluyordum. “O zaman Gorionlarla sıkıntınız, fikirlerinizin uyuşmaması mı?”

“Bu kadar basit değil. Ne tür planları olduğunu duysan şaşarsın.”

“Yine de bununla idare edebilirim. Ben daha çok *kan davası* türünde bir şey beklemiştim.”

Rahatladığımı görünce kaşlarını kaldırdı. “Olmadığını mı düşünüyorsun?”

Gözlerimi kocaman açtım. “Var mı?”

“*Vardı*. Yemin bu yüzden yapıldı. Bu, bizi birbirimizi öldürmekten alıkoyuyor.”

Kafa karışıklığıyla ona baktım. “Ama daha geçen gün Matias’la birbirinize girdiniz?”

Güldü. “Ve bunun için daha fazla acı çektik. Eğer onu gerçekten öldürme niyetinde olsaydım, ölen ben olurum.”

Şaşkınlığımı görünce bana yeminin detaylarından bahsetti. Klanlar döneminin bitiminde, dört ailenin farklı insan topluluklarını koruduğunu ve şehir kurulduğunda bir türlü anlaşamadıklarını anlattı. Ders kitaplarında buna yer yoktu, okuduğum kitabın bahsedemeyeceği kadar da eski olaylardı. Sonuçta çok sınırlı bir kısmı anlatılsa da bu evren, o kadardan ibaret olmamıştı.

İktidar savaşı yıllar boyu sürmüştü. O zaman elementler daha saf, büyücüler daha güçlüydü. Aileler kalabalıktı. Birbirlerine yaptıkları hainlikler de o zamanlar başlamıştı. Entrikalar, evlilik teklifleri ve bu tekliflerin reddedilişi... Hepsi bu düşmanlığın temelini atmıştı, sonra birbirlerini öldürmeye başlamışlardı. Ailelerin daha akıllı üyeleri ise bunun sonunun gelmeyeceğini anlayıp bir anlaşmada, *yeminde* karar kılmıştı.

Bu da bazı şeylerin açığa kavuşmasını sağlamıştı. Dört aile, birbirinden ölesiye nefret etse de bu yüzden darbe yapamamış ya da birbirini ortadan kaldıramamıştı. Bunu isteseler de yapamazlardı. Öldürmeye çalıştıkları anda kendileri de ölürlerdi. Öyleyse... Matias ve Rahsan da düello değil, birbirlerine zarar verme amacı taşıdıkları her an, verdikleri acıyı aynen vücutlarında hissetmişlerdi. *Ve yine de yapacaklarından geri durmamışlardı*.

“Sana bundan fazlasını anlatamam,” dedi ben hâlâ sessizce söylediklerini düşünürken. “Her şeyi bilmen için ya şehir konseyinden olman gerekiyor ki herhangi bir ailenin vârisi olmadığın için bu mümkün değil ya da *aileden* olman gerekiyor. Yani Aviva, benimle evlenene kadar her şeyi bilmen mümkün değil.”

Anlattığı bunca şeyden sonra böyle gülebilmesi karşısında ben de kendimi tutamadım. Aldığı keyif bulaşıcıydı. “Bu hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Gitmediğini söyleyemem.”

Birkaç saniye yakışıklı yüzüne baktım, onu izlerken gülümsemem yavaşça soldu. *Keşke benden sakladığı, yalnızca bunlar olsaydı.*

“Peki, seninle evlenene kadar gün mü sayacağım?” dedim, aklımda bugün öğrendiklerim varken. “Bana anlatman gereken *hiçbir şey* yok mu gerçekten?”

Doğruldu. Kaşlarını çatı. “Ne gibi?”

Yutkundum. “*Ağabeyini* biliyorum Rahsan. *Asaran Zev’iv*’in varlığından haberim var.”

“Ne?” İsmi duydığı anda gözleri büyüdü, yataktan kalktı ve ayakta dikilirken bana baktı. “Bunu nereden öğrendin?”

Bu kadar büyük bir tepki vermesini beklemiyordum. *Dehşete düşmüştü.* “Bir önemi var mı?” dedim, *o kadar da önemli değil* der gibi. Ancak Rahsan, sinirle elini saçlarının arasından geçirdi. “Tabii ki var!”

Büyümüş gözlerle onu inceledim. Giysi dolabımın önünde birkaç tur attı. “Bunu şimdi bilmemen gerekiyordu.”

“O ne demek? Bana söylemeyecek miydin?”

“Tabii ki söyleyecektim!” dedi başını çevirmeden. “Bunu sonsuza kadar gizleyebilsem gizlerdim ama mümkün değil. Sadece babamla tanışana kadar beklemek istedim.”

“Neden?”

Aniden volta atmayı kesti ve bana döndü. “*Nasıl* olduğumuzu görmek için. O kadar da kötü *olmadığını* anlayan için.”

Sesi şimdiden beni ikna etmeye çalışır gibiydi ancak neden bahsettiğini bilmiyordum. Bu meselenin normal olmadığı belliydi, sonuçta ondan bir kere bile bahsetmemişti ama tepkileri beni huzursuz ediyordu. Tekrar en baştaki hâlimize dönmekten korkuyordum.

“Rahsan...” dedim temkinli bir şekilde. “Zorlandığını görebiliyorum ama daha açık olman gerekiyor.”

O an bakışlarımda gördüğü her neyse bu sakinleşmesini sağladı. Birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra yavaşladı, iç çekti ve arkasını dönerek

yatağın ucuna oturdu. Ona yaklaşıp sarılmak istedim ancak bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

“Zev’ivlerin itibarının çok iyi olmadığını biliyorsun,” dedi en sonunda. Başını hafifçe yana doğru çevirmişti. “Tüm pis işler bize kalır çünkü biri mutlaka suçu üstlenmek zorunda kalır. Peki ne karşılığında? Para mı?” Alaylı gülüşünün sesini duydum. “Sence onlar bize, sahip olduğumuzdan fazlasını verebilir mi? *Hayır.*” Durdu. Yutkundü. “Sırlar yüzünden. *Saklanmasını istediğimiz sırlar yüzünden.*”

Dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım. Geldiğimi fark edip başını çevirdi, az önce söylediklerinden kalan tiksinti hâlâ yüzünden silinmemişti. “Ne gibi sırlar?” diye sordum, aramızda az bir mesafe bırakarak.

Önüne dönerek göz temasımızı kesti, sonra başını eğerek bir süre öyle bekledi. “Asaran Zev’iv, benim ağabeyim değil,” dedi nihayetinde. “*Babam.*”

Bana bakmıyor olmasının verdiği rahatlıkla kocaman açtım gözlerimi, şaşkınlığımı gizlemeyi denemedim. Hoş, artık ne hissettiğimden bile emin değildim. Okuduğum kitapta minicik bile bahsi geçmeyen bir ağabeyi olduğunu öğrenmiştim önce, şimdi de ağabeyi bile olmadığını öğreniyordum öylece.

Babası. Ağabeyi değil, babası.

Yazılmayan karakter ve hayatların daha büyük potansiyel taşıdıklarını, hikâyeyi bambaşka yerlere sürükleyebileceklerini çok önce öğrenmiştim, neredeyse buradaki ilk yılımda ancak bu kadarını beklemiyordum. Geldiğimiz bu nokta, okuduğum kitaptan tamamen farklı hissettiriyordu. Kurgusal evren sınırlıydı ama *burası* değildi. Yazar, Rahsan’a dair hiçbir önemli bilgiyi vermemişti ama *o*, yazıldığından da kat kat derindi. Olaylar dallı budaklıydı ve *düşman ailelerin çocukları* diye geçirtilen üçlünün arasında asırlık bir *mazi* vardı. Okuduğum şey her neyse kısıtlıydı ve belki de ihtiyacım olan, hiçbir zaman o olmamıştı.

“Evet,” dedi Rahsan, sessizliğimi kendince yorumlayarak. “O, sorun çıkaran aptalın teki, sorumsuz ve bu ailenin yüz karası. Bu yüzden şimdi yanımızda değil. Bu yüzden ne zaman sesimiz fazla çıksa, Cohenler ve Gorionlar bunu bize hatırlatıyor. Bu yüzden konseydeki yerim sallantıda.”

Öfkeli sesi zamanla kısıldığında gözlerim büyüdü. Bir saniye bile beklemeden ona sarıldım arkasından. Kollarımı kollarının üzerine doladım ve çenemi omzuna yasladım. “Rahsan...”

Tek eliyle yüzünü kapattı. “Beni böyle tanımanı istemedim.”

“Seni böyle tanımadım,” diye karşılık verdim, yumuşacık bir sesle. Ancak ne söylediğim, önemli değildi. Beni duymuyordu, tüm korkuları açığa çıkmıştı ve kontrolü dışında öğrenmemden hiç hoşlanmamıştı. “Önce babamı görmeni istedim. Yani, *dedemi*. Beni büyüten adamı. *Öbürünü* değil.”

Ona sarılırken kalbimin kırıldığını hissediyordum. Onun yüzünden değil, *onun için*. Çünkü saklamaya çalışsa da altta yatan korkuyu duyabiliyordum. Beni böyle bir meseleden dolayı kaybedebileceğini düşündüğüne inanamıyordum.

Bunun hiçbir önemi olmadığını, ilişkimizi ve onun nasıl biri olduğunu değiştirmeyeceğini söyleyecektim ki elini yüzünden çekti ve oturuşunu dikleştirdi. “Cohen ve Gorion, yemin yüzünden isteseler bile bunu söyleyemez. Sen nereden öğrendin?”

Yutkundum. “Esrenli bir arkadaşım var.”

Bunu beklemiyormuş gibi güldü. Alayla değil, sinirle. “Ondan asla kurtulamıyorum. Nerede olursam olayım, nereye gidersem gideyim daima peşimde. Çamur gibi... İzi kalıyor illaki.”

Kısa bir süre bu hisleri yaşaması için bekledim. Üzerinden atması için. Sonra çenemi omzundan kaldırmadan, sınırlı görüş açımı onu izledim. “Babanı sevmiyorsun.”

“Tabii ki sevmiyorum! Onun beni nelerle uğraşmak zorunda bıraktığını bilmiyorsunuz!”

“Bilmiyorum,” dedim. Sesim sakın ve anlayışlıydı. Onu zorlamak istemiyordum ama içinden atması gerektiğini düşünüyordum. Bu yükü yeterince taşımış görünüyordu. “Neden bilmemi istemediğini de bilmiyorum.”

Dokunuşumdan kurtuldu, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasarken *yenilmiş* görünüyordu. “Bana farklı bir gözle bakmanı istemedim.”

“Rahsan!” dedim yüzünü kapatmasına engel olarak. “Bu mümkün değil.” Onu sarstım ve gözlerime bakmaya zorladım. “Duyuyor musun beni? *Mümkün değil*.”

Yutkundu. Yüzümü incelerken inanamıyormuş gibi görünüyordu. “Değil mi?”

Hızla yataktan kalktım ve başıyla beni takip ederken karşısına dikildim. Doğruldu, bunu ne yapmaya çalıştığımı anladığı için yapmadı fakat fırsatı yakaladığım anda değerlendirip kucağına oturdum. Sonra da kollarımı başına dolayıp onu kendime bastırdım. “Elbette değil. Rahsan, seni olduğun gibi sevdiğim konusunda ciddiyim ve buna, senin hakkında öğreneceklerim de dahil. Bana yetemediğini düşünüyorsun ama bu doğru değil. *Seni seviyorum.*”

Kollarını belime sardı ve yüzünü vücuduma gömdü. Daha önce hiç bu kadar sıkı tutunmamıştı. “Asıl *ben* seni seviyorum,” dedi boğuk bir sesle. “*Seni çok seviyorum.* Öyle ki bunun hakkında yeterince konuşamıyorum bile.”

Her şey içinden taşıyormuş gibiydi. Bu gece *dağılıyormuş* gibiydi.

Gözümden bir damla yaş süzüldü ben fark etmeden. “Şş...” dedim, parmaklarımla önüne düşen saç tutamlarını nazikçe kenara iterken. “Ben anlıyorum seni.”

“*Anlıyorsun.*”

Bana daha sıkı sarıldı. Öyle ki bensiz nefes alamıyormuş gibiydi. Ona izin verdim, sessiz gözyaşlarını elbiseme akıtırken onun için güçlü kalmayı denedim. *Yapamadım.* Ben ne kadar yalnız hissettiysem, onun da o kadar yalnız kaldığı gerçeğini içimden atamadım. Bu geceyi, bu ânı, bu hâlini zihnime kazıdım.

Beni sadece yatağa koymak için bıraktı, yalnızca birkaç saniyeliğine. Sonra yanıma uzandı ve başını boynumla göğsüm arasına yasladı. “Annem Rozinli bir köylü kızıydı,” dedi dakikalar sonra. Sesi düşünceliydi, yorgundu. “Bir *revekaydı*. Babamla burada tanıştılar, Akademi’de. Asaran Zev’iv şımarıktı, tüm şehir onunmuş gibi davranırdı. Yine de... Bilmiyorum, belki de anneme âşıktı.”

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye devam ettim. Gözleri tek bir yere odaklanmıştı. “Aşkı batsın. Başladığı gibi bitti zaten. Annem bana ilk yılında hamile kaldı. On sekiz yaşında. Daha birbirlerini doğru düzgün tanımıyorlardı bile. Enerjileri birbirine uygun değildi.”

Sanki kendisi yaşamış gibi anlatmasına şaşırdım. “Sen bunları nereden biliyorsun peki?”

“Annemin kız kardeşine yolladığı mektuplardan. *Rahel*’den.”

Hareket etmeyi bıraktığımı fark edince, “Evet,” dedi. “Rahel benim teyzem. Onunla olan ilişkiyi sorduğunda, bu yüzden cevap vermedim sana, hepsini bir anda öğren istedim. Bu kadar şeyi öğrenip de hâlâ yanımda olmayı seçersen...”

“Sana söyledim, aksi mümkün değil.” Onu hemen susturdum. Soracak onlarca sorum vardı. “Rahel’i küçüklüğünden beri tanıyor musun?”

“Hayır, onunla geçen yaz tanıştım. Bir anda çıkıp gelmesini beklemiyordum, ikimiz için de kolay değildi. Hâlâ değil. Alışmaya çalışıyoruz. O bende ablasını görmeye çalışıyor, ben de onda annemi arıyorum ama ikimiz de başaramıyoruz sanırım.”

Hızlıca saçlarının arasına bir öpücük kondurdum. Anlattıkları kalbimi kırıyordu, onu nasıl teselli etmem gerektiğini bilmiyordum. “Annenin, seni doğururken öldüğünü söylemiştin. Peki sonra ne oldu?”

Konuşmadan önce biraz bekledi. Bu gece benimle paylaştıkları kolay şeyler değildi ancak bana içini açmaya karar vermişti. Belki büyük bir testini geçmişti, belki benim için çabalamayı seçmişti. Belki de sadece biri daha, bu yükü onunla taşıyın istemişti.

“Asaran ve Rina hiç evlenmedi,” dedi aynı donuk, mesafeli sesle. “Eğer *yaşasaydı* evleneceklerdi. Hamile olduğu öğrenilince ailesi Rina’yı kabul etmedi, bu yüzden Zev’iylere sığındılar. Babam, yani *dedem*, onu hamileliğini saklayamayacağı seviyeye gelmeden önce Akademi’den aldı. Asaran, onu ikna etmeyi denedi ancak başaramadı. Bu hamileliğin, onun sonu olacağı belliydi ancak yine de benden vazgeçmedi.”

Bunu ilk söylediğinde kurduğum cümle geldi aklıma. *Demek ki seni çok sevmiş.* Ancak Rahsan’ın sesi aniden sertleşti. “Gereksiz, canına mâl olan bir *fedakârlık*.”

Kelimeyi söyleyişinde bir tiksinti vardı. Zaten ben de ne zaman fedakârlık yapsam çileden çıkardı, onunla bu sayede tanışmıştık. Şimdi neden nefret ettiğini anlıyordum. Kendisi de kocaman bir fedakârlık sonrası doğmuştu. Yaşamı, bir başkasının canının bedeli olmuştu.

Ona daha sıkı sarılıp böyle düşünmemesi gerektiğini söyledim ancak kelimelerim kulağına ulaşmadan beni engelledi. “Mektuplarını okudum,” dedi. “Rahel’e Akademi’yi anlatışını okudum. Burada olmaktan mutluymuş, hayat doluydu. Sonra babamla karşılaştılar ve her şey mahvoldu.” Bu konuda hâlâ sinirliydi ve gerçek babası ülkenin öbür ucunda olsa bile bu bir şeyi değiştirmemişti.

“Sen doğduktan sonra Asaran’a ne oldu?” dedim. *Baban* demek istememiştim çünkü bunu söylediğinde onu değil, dedesi Solomon Zev’iv’i kastediordu. Onu büyüten adamı.

“Dedem ona çok kızmış. Arkasını temizlemiş ama onun sorunlarıyla daha fazla uğraşmak istememiş. Buradaki ilk yılından sonra onu bulabildiği en uzak akademiye, Mins’e yollamış.” Elleriyle geceliğimin kumaşını sıktı, parmaklarını tenime batırdığının farkında bile değildi. “Annem öldü ama o hayatına devam etti. Okulunu bitirdi, Esren’e atandı ve oranın generali oldu. Sorumluluk almaya başlamak için tek gerekenin, masum bir kızın ölmesi olduğunu kim bilebilirdi?”

“Çok üzgünüm,” dedim eğilip ona bakarken. “Gerçekten çok üzgünüm. Keşke elimden bir şey gelseydi, bundan daha fazlasını yapabilseydim.”

“Daha fazla ne yapabilirsin ki?” Başını kaldırıp bana baktı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dokunuşuyla gözlerimi kapattım. Ona ait duyguları sünger gibi içime çektiğimi biliyordum. Onun yanındayken kendimi korumaya almayı unutuyordum. “Böyle bir şeyi yalnızca sana anlatabilirdim,” dedi ayrılırken. Elini kaldırıp yavaşımı avuçladı. “*Tek derdim sensin*, derken ciddiydim, şifacı olmasan bile bana iyi gelirdin. Zihnimi yalnızca sen susturabiliyorsun.”

En azından, bunu yapabilmenin verdiği rahatlamayla daha sıkı sarıldım ona. Eski pozisyonumuza geri döndük. Birbirimize duyduğumuz öfke uzun zaman önce yok olmuştu, orada uzanırken bana eksik parçalarını anlatıyordu.

Söylediğine göre, doğduktan sonra onu büyükannesi doğurmuş gibi davranmışlardı. Üç büyük aile elbette buna kanmamıştı ancak yemin etmeleri için gerekli tavizler verildikten sonra halk, Rahsan’ın, Solomon Zev’iv’in ikinci oğlu olduğuna inanmıştı. İlki ise geri dönmek üzere Korindel’den yollanmıştı. Rahsan evlilik dışı doğmuş bir çocuğu ve *piç* damgası yemesi, ailenin konseydeki yerini tehlikeye düşürürdü. Bu yüzden, Asaran Zev’iv gözlerden uzaklaştırılmış ve yıllarca ismi dahi anılmamıştı.

“Gorionlar beni özellikle sevmez,” dedi Rahsan, bunları anlattıktan sonra. “Çünkü güçsüz olduğumu düşünürler. Bundan nefret ediyorum ama onlara hak vermeden de edemiyorum. Ben çocuklarıyla aynı nesil

değilim, Solomon Zev'iv babam değil. Eğer olsaydı, bundan daha güçlü olurum.”

Her neslin, bir öncekinden daha güçsüz olduğu doğrudur, büyü gücü aktarıldıkça azalırdı. Bu yüzden Rahsan gördüğüm herkesten ama özellikle o ikisinden, daha çok çalışıyordu. *Onlara yetişebilmek için. Asla güçsüz görünmemek için.* Bu yüzden takıntılıydı. Gücünün sınırlarını zorluyor, sürekli meditasyon yapıyor ve stratejik saldırılar gerçekleştiriyordu çünkü elindekini bir şekilde yetirmesi gerekiyordu.

Bu gece ona dair öğrendiklerim, daha önce kimseye olmadığı kadar şefkatle dolduruyordu içimi. Onu daha çok sarıp sarmalamayı ve sadece çok sevdiğimi söylemeyi istiyordum. Geceler boyu böyle kalsak bile yetmez gibi geliyordu.

Onunla saatlerce konuşmaya devam ettik. “Babanı az çok tanıyorum,” dedi gece yarısını biraz geçmişken. “Aranızdaki iletişimi ve sevgi bağını, yazdığınız mektuplardan gördüm. Seni iyi yetiştirmiş, Aviva. Sevgi dolu bir ailede büyümüşsün. Kendi ailen böyleyken benimkinin ne durumda olduğunu görmeni istemedim.”

O aile benim değil, demek istedim. Beni Theodor Malkin yetiştirmedir. Ben kimsenin kızı değilim. Ancak benim sırlarım, paylaşamayacağım kadar ağırdı. “Yanlış düşünmüşsün,” dedim bu yüzden, elimden gelen en iyi gülümsemeyle. “Çünkü ben seni *her şeyinle* istiyorum.”

Gülümseyip alnıma bir öpücük kondurdu. “Ben seni hak edecek ne yaptım?”

Asıl ben seni hak edecek ne yaptım?

Yüzünü izledim uzun uzun. Yanımda, diğer yastığın üzerinde yatıyordu şimdi. Yüzü bana dönüktü ve büyük bir fırtına atlatmış gibi yorgunlukla bana bakıyordu. Artık onu daha iyi tanıyordum. Göstermekten çekindiği parçalarıyla görüyordum. “Bu gece bana karşı açık olduğun için teşekkür ederim,” dedim. “Ne kadar zor olursa olsun, birbirimize karşı hep böyle olmayı deneyelim, olur mu?”

Gönüllü gönülsüz başını salladı. Bunun, onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum ancak aynı kavganın tekrarlanmasına izin veremezdim. “Ciddiyim. O kadar öfkeli olduğunda seninle nasıl başa çıkacağımı bilemedim Rahsan.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Bana ne yaptığını çok iyi biliyormuşsun gibi gelmişti.”

Utararak gözlerimi kaçırdım. “Söz konusu sen olduğunda, bir şekilde hep doğru şeyi yapıyorum sanırım.”

Bunu şakasına söylemiştim ancak ciddiye aldı. Elini sırtıma koyup beni kendisine doğru çekti. Yoğun bakışları üzerimdeydi. “Evet. Gerçekten de öyle yapıyorsun. Hayatıma *baharı* getiriyorsun.”

Yaptığı kelime oyununu hemen anladım. *Aviva*, bahar demekti.

“Senin adının anlamı ne?”

Sonra söylemesine gerek kalmadan hatırladım. *Merhametli*. Sonra olduğum yerde kaskatı kesildim. *Kim bir kötü karaktere bu ismi verirdi ki?*

Tanımlayamadığı bir hisle karşımda uzanmaya devam ederken omuz silkti. “Annem vermiş bu ismi. Anlamını taşıdığıma inanmıyorum ama.”

Ona yaklaşıp bir öpücük kondurdum dudaklarına. “Belki de görmek için biraz daha beklememiz gerekiyordur.”

İnanmadığını gösteren bir gülümsemeyle baktı bana. Umudumu korumaya çalıştım, *sonunu* düşünürken yapabileceğim tek şey buydu zira.

Rahsan, kollarımın arasında uyuyakalmıştı. Yüzünün bir kısmı göğsüme yaslıydı ve düzenli nefes alışverişi beni sakinleştirse de uykulu olmaktan çok uzaktım. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken konuştuklarımızı düşünüyordum. Uyanıkken dikkatimi ona vermek kolaydı ancak gözlerini kapattığından beri düşüncelerimden kaçamamıştım.

Bir güne çok fazla duygu sığdırmıştım ve bir kısmını sindirmekte hâlâ zorlanıyordum. Bu dünya bir çocuğun elinden çıkmış gibi gelmiyordu. Evet, bir tarafı hâlâ basit ve ilkeldi, pek düşünülmemişti. Ancak kalan kısmı, bu açığı kapatacak kadar karmaşıktı. Uyandığım günden beri yazılandan fazlası olduğunun farkındaydım fakat öncesinde çok dar bir pencereden baktığımdan, çok önemsiz bir hikâyeyi okuduğumdan emindim artık.

Önemsenmemiş karakterler kendini tamamlamıştı, anlatılmayan geçmiş kendini yazmıştı ve kollarımda uyuyan çocuk, sayfalarda okuduğumdan çok farklıydı. O Rahsan alaycıydı, kırıcıydı ve ne yapacağı hiç belli olmazdı. Oradaydı ama varlığı rahatsızlık uyandırır, çift arasına

engel koyardı ve onu sevecek kadar tanımazdınız. Size kendisini anlatmazdı. Bu yüzden ölümü beklenmedik olsa da kimse arkasından ağlamamıştı. Bir kahraman olarak değil, bir *hain* olarak anılmıştı.

Haksız da sayılmazlardı. Kimse onu tanımamıştı. Ne istiyor bilmemişti. Hikâyesini dinlememişti. Serafına bile ondan bahsetmemişti. Gerçek babasını biliyor olmalıydı ama bu mesele, orijinal kurguda geçmemişti. Muhtemelen *yazar* bilmediği içindi. Rahsan'ı öyle kenara itmişti ki ona bir geçmiş dahi vermemişti. Bu yüzden, evrendeki diğer her şey gibi bunun da kendisini tamamlaması gerekmişti.

Ne tembeldi ama. Kötü karakterine doğru düzgün bir motivasyon bile belirlememişti. Gerçi ne bekliyordum ki? Bir çocuğun eseri idi.

Ben de *bu* kitabı mı sevmiştim gerçekten? Evet, hâlâ bu dünyayı bir kaçış olarak görüyor ve tüm çirkin kısımlarına rağmen içimi saf duygularla doldurduğunu kabul ediyordum ama... *Bir şeyler hep eksikti.* Hiçbir zaman beni tatmin etmemişti, çocukken okuduğum için sevmiştim sanki. *Bana o saflığı hatırlattığı için.*

Ancak bu eksiklik hissi, Rahsan'ı tanıdıkça güçlenmişti. Belki de bu yüzden buradaydım, yanlış olanı düzeltmek için. Kendimi hiçbir zaman bir kahraman olarak görmemişim fakat Rahsan kollarımda uyurken bunu yapmak *zorunda* hissediyor, parmaklarımı yumuşak saç tutamlarının arasından geçirirken, onu koruyacağıma dair yeminler ediyordum.

Bu gece, hiç bilmediğim bir tarafını göstermişti bana. Hikâyesinin böyle olacağını tahmin etmemiştim. Hâlbuki başka bir hayattan aşınaydım ona, ismi okuduğum kitabın sayfalarından tanıdıkta bana. Buna rağmen böyle olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Onu bu kadar sevebileceğimi düşünmemiştim. Şimdi öyle bir şefkat uyandırıyordu ki içimde, yüzüne bakmaya bile kıyamıyordum. İncitirim korkusuyla tüy kadar hafif dokunuyordum.

Bakışlarım aşağıya, yüzüne doğru indi. Bu açıdan sadece burnunu ve uzun kirpiklerini görebiliyordum, rüya görüyor gibi titreşiyorlardı. Gösteri sırasında epey yorulmuştu ve güzelce dinlenmesi gerekiyordu. Bu yüzden gücümü üzerinde kullanmış, ona yardımcı olmaya çalışmışım ancak ne yaptığımı anladığında homurdanarak kollarını belime dolamış ve başını göğsüme yaslamıştı. Uyku onu esir alana kadar da bırakmamıştı.

Bu hâline gülmeden edememişim. Şimdi hareketleri sevimli geliyordu ancak kaybetme korkusu son derece ciddiydi. Belki de uyurken bırakır

giderim diye bu kadar sarmalamıştı beni. *Oysa onu asla bırakmazdım.* Bu dünyada onsuz nefes bile alamazdım. Onun sayesinde, burada bir yabancı değildim artık, basit bir yan karakterden fazlasıydım.

Dayanamayarak saçlarına bir öpücük kondurmak için başımı eğdim. Uyanık olsaydı bu kadar kolay yapamazdım fakat derin uykudayken seviye boğmak sorun olmazdı. *Ne tuhaftı.* Hâlbuki onu ilk gördüğümde kaşlarımı çatmıştım.

Akademi'nin ilk günüydü, dört yıl önce. Yine simsiyah giysileri içindeydi ama daha zayıftı şimdiye göre. Kibirli bir şekilde kalabalıktan uzakta dikiliyor, gözlerini yalnızca konuşma yapan öğretmenlerin üzerinde gezdiriyordu. Görür görmez kim olduğunu anlamış, sonra da kaşlarımı çatmıştım. *Nefret* değildi, ona baktığımda içimde uyanan his ancak ondan hoşlanmamıştım.

Bir daha hiçbir zaman, onu ilk gördüğümde duyduğum kadar güçlü bir duygu hissetmemiştim fakat o an, beni duraksatacak kadar yoğun duygularla dolup taşmıştım. Öyle ki kendime onun bir kitap karakteri olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştım. Onun aksine, Matias'ı gördüğümde çok sevmiş, hayal ettiğimden daha yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Serafina ise hepsinden fazla tanıdık gelmişti bana, daha hikâyesini okurken arkadaş olduğumuzu hissetmiştim.

Yıllar içinde Rahsan'la birçok kez denk gelmiştik elbette. Serafina'nın en yakın arkadaşı olarak sürekli yanındaydım ve o, eskiden arkadaşımıla uğraşmaktan daha çok keyif alırdı. Akademi'deki iki yıl boyunca, Serafina ve Matias'ı küçük düşürebileceği hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Daima pusudaydı, hiçbir şey söylemese bile bakışlarından alay akardı. Kütüphanede yalnız çalışır, yalnız yemek yer ve girdiği her ortamda bizi huzursuz ederdi. *O ve bakışları. O ve küstah sözleri.* Hiçbirinin hedefi ben değildim ama onu sahneye yeterince izlemiştim.

Serafina ya da Matias kadar önyargılı değildim elbette. Onlar kaşlarını çatığında bile ben sessiz bir ilgiyle izler, motivasyonunun ne olduğunu anlamaya çalışırdım. Ancak elle tutulur hiçbir şey vermezdi bana. Okurken de böyleydi, sadece problem çıkarması için oraya konulmuş bir karakter gibi hissettirirdi.

Üçüncü sınıfta ise aniden ilgisizleşmişti. Artık onu tanıdığım için biliyordum ki konseydeki yerine odaklanmayı seçmiş, düşman ailelerin çocuklarıyla uğraşmaktan daha büyük amaçlar edinmişti. Kitapta ise

yokluğu neredeyse fark edilmemişti. Üçüncü sınıf, Matias ve Serafina'nın yakınlaştığı yıldız ve Rahsan'ın sahnelerinin azalması göze batmamıştı. Öylece arka plana itilmişti.

Dört yıldır aynı okulda olduğumuzu, neden yakınlaşmak için şimdiyi seçtiğimi sormuştu bana, o soğuk kış gecesinden sonra koridorda karşılaştığımızda. Haklıydı. Arkadaşlarımla karşı karşıya geldiği bunca yıl boyunca benimle konuşmamıştı ancak *ben de* herhangi bir girişimde bulunmamıştım. Uzak kalmamız en doğrusu gibi gelmiş, gösterdiğinden fazlası olabileceğini düşünmemiştim.

Keşke düşünseydim. Keşke onu ilk gördüğümde kaşlarımı çatmak yerine, karşısına dikilseydim ve onu tanımak istediğimi söyleseydim. Eminim bana sinir olur, kurtulmak için elinden geleni yapardı ancak eninde sonunda varlığıma alışır. Bu sefer daha erken kollarımın arasında olurdu, *bu kadar yalnız kalmazdı.*

Sürekli *yapabileceklerimi* düşünüyor, pişmanlıkla dudaklarımı büküyordum ve bunun bir faydası olmadığını bilmeme rağmen yapmaktan geri duramıyordum. Annesini hiç tanımamıştı, büyükannesini küçükken kaybetmişti ve biyolojik babası büyürken yanında değildi. O kocaman evde dedesi tarafından yetiştirilmişti. Şimdi neden ona bu kadar saygı duyduğunu, ona benzemeye çalıştığını daha iyi anlıyordum. *Sorun çıkaranlardan hoşlanmayız*, demişti. Bahsettiği, muhtemelen Asaran Zev'i'di.

Acaba onun, ağabeyi değil de babası olduğunu ne zaman öğrenmişti?

Ânın hassaslığıyla sormak aklıma bile gelmemiş, sessizce dinlemeyi seçmiştim ancak şimdi merak ediyordum. Uyandığında Rahsan'a bunu sormalıydim. Gözlerim, komodindeki saate kayınca yüzümü buruşturdum. Epey geç olmuştu ve uyku olmasa da artık uyumam gerekiyordu. Sadece Rahsan, ağırlığını üzerime bırakmışken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Pek rahat bir pozisyonda değildim ve böyle uyursam boynumu incitirdim.

Kısa bir süre düşündüm. Onu üzerimden itsem bunu hissetmezdi, gücümü kullandığım için ağır bir uykudaydı ve onu sertçe sarısam bile uyanmazdı. Tam dikkatli bir şekilde başını tutmuş, yanımdaki yastığa koyuyordum ki kapım tıklatıldı. Ellerimde Rahsan'ın başıyla öylece kaldım, gözlerim kocaman açıldı.

“Viv?” diye fısıldadı bir ses. Kalbim mümkünmüş gibi daha da panikle kasıldı. *Matias*. “Uyudun mu? Dışarıya çıkmıştım ve pencereden ışık geldiğini gördüm. Eğer sen de uyuyamadıysan...”

Rahsan’ı olabildiğince hızlı bir şekilde yastığın üzerine bıraktım ve ince bir battaniye çıkarmak için dolabıma doğru adımladım. Mümkün olduğu kadar sessiz hareket ediyor, kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyordum. “Konuşabilir miyiz?” diye devam etti *Matias*. “Sanırım senin yol göstericiliğine ihtiyacım var ve-”

Rahsan’ın üzerini örttüm ve olduğum yerde durdum. Kalbim hâlâ deli gibi atıyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Uyuma taklidi yapmam en iyisiydi. Sonuçta mumları söndürmeden de uyumuş olabilirdim ancak *Matias* hâlâ cevap vermediğimi fark edince, “Viv?” dedi şüpheli bir sesle. “Eğer müsait değilsen bunu söyleyebilirsin, sorun değil ama hareket ettiğini fark edebiliyorum.”

Kahretsin. Karşımda *saf* bir toprak büyücüsü vardı. Tabii ki yürürken yarattığım en ufak titreşimi bile hissedecekti. Nasıl onu kandırabileceğimi düşünmüştüm ki?

Gözlerimi utançla kapatırken, “Bir saniye!” diye mırıldandım. Sesim onunkinden daha yüksekti ve bir an için yatağımda uyuyan Rahsan’a dönüp bakmıştım ancak herhangi bir şeyin farkındaymış gibi görünmüyordu.

“Sen...” dedi *Matias*. Sesi şaşkındı. Dolabımda asılı duran pelerinime uzandım, gecelikle karşısına çıkamazdım. Oysa endişelenmem gereken, *nasıl* görüldüğüm olmamalıydı. “Sen *yalnız* değil misin?”

Ellerim pelerinin ipinde, öylece kalakaldım. *Bu bir soru değildi*. Yalnız olmadığımı fark etmişti. “Ben... Affedersin. Hiç gelmemeliydim.”

Kapıdan uzaklaştığını fark ettiğimde, düşünmeden harekete geçtim ve arkasından koştum. “Mat!”

Başımı araladığım kapıdan uzattığım anda durdu. Koridor sakindi. Yağ lambaları çoktan söndürülmüş, yalnızca duvara asılı şamdanlardaki mumlar kalmıştı. Etrafta bizden başka kimse yoktu. Adını seslendiğimde, omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. *Anlamış mıydı?* Yanımdakinin Rahsan olduğunu anlamış mıydı? Çünkü bunu yapabiliirdi. Rahsan devamlı meditasyon yaparak gücüyle olan irtibatını güçlendirmiş ve duyularını

keskinleştirmişti ancak Matias, *saf* bir toprak büyücüsüydü. Muhtemelen Akademi'nin en güçlüsü. Onun, bu jenerasyondaki kimse kadar  abalamasına gerek yoktu. Azıcık bile odaklansa toprakla bağlantısı olan *her şeyi* hissedebilirdi. Gözlerini bağlasak ve tanıdığı herkesi bir odanın içinde farklı köşelere dağıtsak, bizi işaret ederek kim olduğumuzu söyleyebilirdi. Tüm büyücüler farklı türde enerji yayardı çünkü, o da bastığımız zemin sayesinde bunu algılayabilirdi.

“Sen...” dedim, hissettiğim korkuyu beceriksiz bir gülümsemenin altına gizlemeye çalışarak. “Ne konuşmak için gelmiştin ki?”

Tüm vücuduyla bana döndü. Sorum kaşlarını  atmasına sebep olmuştu. “Asıl *sen...*” dedi bana doğru birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken. “*Rahsan Zev'iv*’le, bu saatte aynı odada ne yapıyorsun?”

DEVAM EDECEK_

TEŞEKKÜR

Bu kitap; sıkıldığım bir kış gecesi, içime düşen bir heyecan kıvılcımıyla başladı ve şimdi elimizde tutabiliyor olmamız, o gece aklımın ucundan bile geçen bir şey değildi. İçimde büyüttüğüm bu hayalin gerçekleşmesinde bana destek olan -özellikle de bu habere benden daha çok seven annem ve biricik kardeşim *Nihan*- olmak üzere tüm aileme; muhteşem bir arkadaş olduğu ve *Yan Karakter*'i saatlerce konuşabildiğim için *Bilge*'ye, benimle gurur duyan ve her yere gelebileceğini düşündüğüm canım arkadaşlarım *Aslı* ve *Yusuf*'a, tüm heyecan ve kaygılarımı paylaşan, bana ne söylemesi gerektiğini daima bilen *Rüveyda*, *Zeynep* ve *Esin*'e teşekkür ederim.

Ayrıca süreç boyu bana nezaket ve sabırla yaklaşan, bu kitabın şu anda elinizde tuttuğunuz hâlini alması için ellerinden gelenin en iyisini yapan *yayinevi ekibine* de emekleri için teşekkür ederim.

Son ama en kıymetli olarak, bu noktaya gelmemi sağlayan *sevgili okurlarımla* teşekkür ederim. *Yan Karakter*'i benim kadar sevip sahiplenen, karakterleri içinde yaşatan ve desteklerini benden esirgemeyen tüm okurlarıma minnettarım. Yazdığınız en ufak mesaj, söyledığınız en küçük şey günümü güzelleştiriyor ve devam etmemi sağlıyor. Sizinle konuşmaya, dünyamı paylaşmaya bayılıyorum ve olmasaydınız bunların hiçbirini yapamayacağımı biliyor, en içten teşekkürlerimle her birinizi kucaklıyorum.

Özellikle de kitaplarımın daha geniş kitlelerce tanınmasını sağlayan, bunun için saatlerini ve emeklerini harcayan *Sabira* ve *Selin*'e de özel bir teşekkürü borç biliyorum.

Bu kitabı okuyan, seven ve yazacağım dünyaların her birini merak eden tüm okurlarımla da bu kitabın devamı ve daha nicelerinde beraber olmayı temenni ediyorum. Görüşmek üzere ve en içten sevgilerimle!